JULIE ELLIS

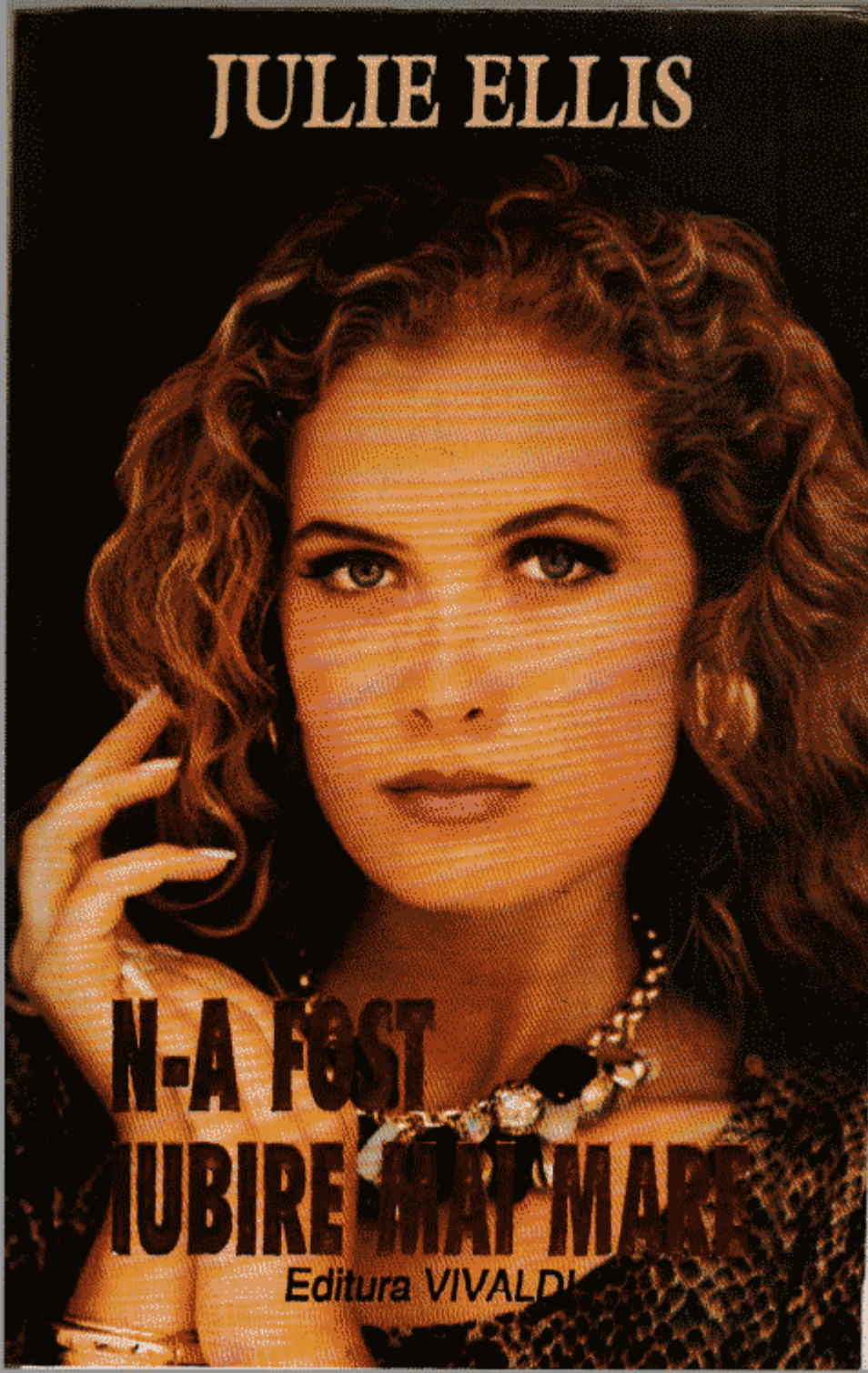

N-A FOST IUBIRE MAI MARE

Editura VIVALDI

JULIE ELLIS

N-A FOST IUBIRE MAI MARE

Ilustraţia copertei: **ADRIANA BELLU**

No Greater Love by *JULIE ELLIS*

Copyright © Julie Ellis 1991
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin
Editurii VIVALDI

JULIE ELLIS

N-a fost iubire mai mare

Traducere şi note de:
DOINA CERĂCEANU

Editura VIVALDI
Bucureşti, 1996

Valoarea timbrului literar se virează în contul UNIUNII SCRIITORILOR nr. 45101032, BCR, Filiala Sector 1 BUCUREŞTI

Tehnoredactare computerizată

Tel.: 223.24.49

Pregătirea formei și imprimarea la
R.A.I. Coresi

Tiparul executat sub comanda nr. 60 292

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

Partea I

Capitolul 1

Katie Freeman, o tânără de şaisprezece ani, cu un păr bogat, de culoarea mierii, tuns scurt, aşa cum cerea moda acestui sfârşit de iunie 1923, şi cu ochii verzi-albaştri strălucind de bucurie la gândul de a-şi petrece această zi cu Harry Newhouse, cobora în grabă scările prost luminate ale locuinţei sărăcăcioase din Rivington Street. Când a ieşit în aerul cald şi umed al dimineţii, în zgomotul străzii luată cu asalt de copiii dornici de joacă şi de cumpărătorii ce se îndreptau spre Lower East Side în căutare de mărfuri ieftine, s-a simţit cotropită de o senzaţie fantastică de eliberare.

Cu Harry ea îndrăznea să se aventureze – e drept ca privitor, nu ca participant activ – în lumea din centrul oraşului cu ale lui minunăţii ca Plaza, Waldorf-Astoria, Fifth Avenue, Tiffany, Palais Royal şi Trocadero. Odată cutreierase cu Harry prin Manhattan până în zori ca să poată savura un mic dejun matinal la cofetăria de lux Child's de la intersecţia dintre 59th Street şi Fifth Avenue, frecventată de lumea bună new-yorkeză.

În ultimele cinci duminici Harry îi arătase oraşul lui Michelle Goncourt – la cererea imperioasă a acesteia. Dar duminica asta este a *mea*, îşi spuse Katie triumfătoare. Ea urma să se întâlnească cu Harry în faţa magazinului de delicatese de unde îşi vor cumpăra cele

necesare unui picnic. Apoi se vor duce în Central Park, locul pe care Katie îl iubea cel mai mult din tot Manhattan-ul.

Născută şi crescută în New Orleans, Michelle studia la o şcoală frecventată de fete din lumea bună din oraşul de sus. Era frumoasă şi purta haine excentrice cumpărate de la magazine de lux ca Saks, Bergdorf şi Best. Cum ar fi putut Harry s-o refuze pe profesoara lor de franceză când îl rugase pe el anume s-o ducă pe Michelle în după-amiezele de duminică la Statuia Libertăţii, la Aquarium sau la Metropolitan Museum?

Din prima săptămână a acestui an şcolar – când se cunoscuseră la ora de franceză, curs seral – Katie şi Harry deveniseră prieteni apropiaţi. Ea nu îndrăznea să adauge un plus de conotaţii relaţiei lor. Ştia că Harry este hotărât să se înscrie în toamnă la City College şi apoi să urmeze Facultatea de Drept. Şi ea voia să meargă la colegiu. Dar din prima seară când Harry o invitase la o cafea la Garden Cafeteria după orele de clasă Kate îşi dorise ca el să facă parte din viaţa ei pentru totdeauna. Şi erau momente când, dacă se atingeau din întâmplare, Harry o privea astfel încât era sigură că şi el nutrea aceleaşi sentimente faţă de ea.

Tatăl îi murise când ea avea şapte ani, pentru că, aşa după cum susţinea mereu mama ei, el îşi pierduse dorinţa de a mai trăi după ce fusese ţintuit într- un scaun cu roţile în urma unui accident. Mama îi murise în cumplita epidemie de gripă din 1918 – aceeaşi gripă care secerase întreaga familie a lui Harry.

Pe patul morţii mama ei îşi lăsase toate economiile unei vecine pe care o rugase să se ocupe de Katie şi s-o dea la colegiu. Erau banii cu care ea sperase să poată începe o viaţă nouă în West Bronx –, într-un apartament cu parchet pe jos şi uşi glisante, la care să

ajungi cu liftul, nu dându-ţi sufletul pe scări. Mama ei urma să deschidă un magazin în Bronx. *Toate doamnele din cartier vor veni să cumpere de la mine, Katie.*

Mama ei murise şi Katie se mutase într-o odăiţă pe care o împărţea cu posaca Celia, fiica lui Ruth şi Abe Kornfeld. La sfârşitul anului şcolar doamna Kornfeld o trimisese să lucreze în magazinul Hearn's de pe 14th Street.

N-ai să mai mergi la şcoală, îi spusese răspicat doamna Kornfeld. *Mama ta nu mi-a lăsat decât o mică sumă de bani.* Nu este adevărat, îşi zisese în sinea ei Katie, dar a început să muncească şase zile pe săptămână şi şi- a continuat studiile la seral. Săptămânal îi aducea plicul cu ceea ce câştiga doamnei Kornfeld care-i dădea doar atât cât să-i ajungă pentru biletul de călătorie şi "mici cumpărături".

În ultimii trei ani – de când doamna Kornfeld trebuise să recunoască faptul că soţul ei "nu mai era zdravăn la minte" – Celia insistase să ţină încuiată uşa dormitorului lor tot timpul. "Tata nu face nimic rău, dar dă buzna oriunde vede o uşă deschisă".

Chiar şi în vremurile bune – ca acum – Celia nu era în stare să-şi păstreze o slujbă mai mult de câteva săptămâni. Abe Kornfeld nu lucra de ani de zile. Katie îşi dădea seama că doamnei Kornfeld îi vine foarte greu să întreţină familia din croitoria pe care o făcea la domiciliu, dar s-a considerat îndreptăţită să nu-i pomenească nimic de faptul că după şapte luni fusese promovată într-un post mai bine retribuit. Banii pe care îi primea în plus în fiecare săptămână erau depuşi într-un cont bancar secret în speranţa că-şi va putea închiria o cameră după ce va fi terminat cursul seral. Nici mama ei nu

s-ar fi aşteptat ca ea să locuiască mai departe la familia Kornfeld după ce îşi va fi luat diploma.

Acum, în timp ce aştepta să traverseze strada, Katie şi-a dat seama dintr-o dată că uitase să-şi ia trusa de farduri şi rujul pe care-l cumpărase de la Woolworth. S-a întors din drum pornind grăbită spre casă. Machiajul era important dacă dorea să arate ca o tânără în pas cu moda. Acesta şi bluza pe care şi-o cumpărase de la Klein's din Union Square, plătind a zecea parte din preţul de la un magazin din centru reprezentau paşaportul ei pentru lumea căreia spera ca ea şi Harry să-i aparţină măcar prin imaginaţie.

A descuiat poticnindu- se uşa în grabă ca să nu întârzie la întâlnirea cu Harry. A traversat în fugă livingul şi bucătăria îndreptându-se spre dormitorul pe care-l ocupa împreună cu Celia. În celălalt dormitor, dincolo de uşa închisă se auzea un patefon cu un vechi cântec al lui Caruso – *Vesti la giubba*.

Katie a intrat în dormitor şi din câţiva paşi a ajuns la scrinul pe care-l împărţea cu Celia, a tras sertarul în care se afla trusa cu cosmeticale şi rujul de buze. Dacă va alerga puţin, şi-a zis ea în gând, n-o să-l facă pe Harry să aştepte mult.

— Ruth... Katie s-a răsucit pe călcâie când a auzit vocea lui Abe Kornfeld. De ce fugi de mine tot timpul?

— Domnule Kornfeld, sunt eu, Katie, a spus ea bâlbâindu-se. *Unde era doamna Kornfeld?* Ea nu-l lăsa niciodată singur în casă. Fie ea, fie Celia erau întotdeauna cu el. Sunt eu, Katie, a repetat ea anemic în timp ce el a intrat în cameră cu pasul lui târşit.

Era un bărbat mic de statură, obez, cu câteva smocuri de păr cărunt şi ochi căprui decoloraţi, cu o permanentă impresie de nedumerire în ei.

— Ruth, de ce trebuie să aşteptăm să se facă întune-

ric ca să ne băgăm în pat? Mie îmi place s-o facem şi când e ziuă.

— Eu sunt Katie, a repetat ea în panică în timp ce braţele lui păroase au atins-o. Doamna Kornfeld se va întoarce în curând. Duceţi-vă la dumneavoastră în cameră şi ascultaţi muzică până vine dânsa, l-a rugat ea.

— Eu vreau s-o facem acum. Abe a tras-o cu bruscheţe spre trupul lui fleşcăit şi a început să-i pipăie sânii. Uneori eşti rea cu mine, i-a reproşat el.

Katie era imobilizată de masa de carne ce-i strivea trupu-i micuţ şi subţire în timp ce o mână încerca să-i ridice fusta scurtă.

— Domnule Kornfeld, nu! a protestat ea luptându-se să se elibereze. Daţi-mi drumul! Abe, nu!

— Abe! s-a auzit vocea poruncitoare a lui Ruth Kornfeld. Ia-ţi mâinile de pe ea. În clipa asta, Abe!

Ascultător şi revenind treptat la realitate, Abe i-a dat drumul şi s-a întors spre Ruth.

— Am... am crezut că eşti tu, a spus el bâlbâindu- se şi îngrozit ca un copil. Crede-mă, Ruth!

— Du-te în camera ta, Abe, i-a cerut ea acum cu blândeţe în glas. Du-te şi ascută muzică. O să vin şi eu într- o clipă. A aşteptat ca Abe să plece, apoi s- a întors spre Katie. N-a vrut să-ţi facă nici un rău, Katie. Atâta doar că uneori el este confuz. N-o pune la inimă, a adăugat ea brusc pe un ton ameninţător. Să nu-i spui Celiei. Să nu spui la nimeni.

— Nu, doamnă. *Dacă soţia lui nu s- ar fi întors, el ar fi violat-o. Cum ar putea să nu se mai gândească la ceea ce s-a întâmplat?*

— Ieşi iar în oraş cu Harry Newhouse? Pe un ton indiferent, aproape sfidător, a adăugat. Harry ăsta întotdeauna îşi dă aere.

— Vrem să mergem în Central Park, i-a spus ea încă tremurând şi cuprinsă de frisoane din cauza lui Abe.

— Ei bine, du-te, i-a spus doamna Kornfeld cu aroganţă, dar Katie şi-a dat seama că era enervată din cauza purtării lui Abe. Şi încuie uşa întotdeauna când intri în dormitor.

Katie putea citi gândurile doamnei Kornfeld: *Ai lăsat uşa deschisă – tu ţi-ai căutat-o.* Şi dintr-o dată a înţeles de ce Celia era întotdeauna posomorâtă, de ce îi displăceau atât de mult bărbaţii, De ce insista să ţină uşa dormitorului încuiată. *Cum avea să suporte să mai trăiască sub acest acoperiş după cele întâmplate astăzi?*

Katie a părăsit casa cu mintea năucă şi a coborât în fugă scările. *De ce tremura în halul ăsta? Nu se întâmplase nimic.* Dar, dacă doamna Kornfeld ar mai fi întârziat puţin, Abe ar fi răsturnat-o în pat.

Ea ştia ce se se putea întâmpla între un bărbat şi o femeie când ajungeau în pat. Fetele de la magazin şi de la şcoală discutau despre asta în şoaptă şi cu vorbe cu subînţelesuri. Noua casieră de la ei făcea caz de prezervativul pe care-l purta în trusa de farduri ca să "nu cadă pe bec" dacă se culca cu vreun băiat.

Katie a fost străbătută de un fior când şi-a amintit trupul obez al lui Abe lipindu-se de al ei. Se simţea furioasă, îngrozită şi neajutorată.

*

Harry îşi căuta jacheta albastră din flanel în şifonier, jachetă care stârnise multe înălţări din sprânceană în urmă cu opt luni când venise cu ea acasă de la Brooks Brothers. După ce a găsit-o, a pus-o pe braţ. Nici unul din membrii familiei vărului său nu trecuse vreodată

pragul magazinului Books Brothers. Când vreunul dintre ei îmbrăca un flanel era doar ca să-i țină de cald. Dar jacheta lui de la Brooks Brothers – care-l costase salariul pe o lună – îi dădea lui Harry încredere în el și-l făcea să se simtă egal cu acei ale căror venituri erau cu mult mai mari decât ale lui.

S-a încruntat când și-a examinat chipul reflectat în oglinda pătată ce atârna deasupra scrinului dintre patul lui și al lui Izzy. Tânărul din oglindă părea nonșalant și sigur pe el însuși, dar în sinea lui Harry era bulversat de evenimentele din ultimele patruzeci și opt de ore.

Domnul Ryan îi *promisese* o promovare ca funcționar cu prima ocazie. Ticăiosul bătrân spunea tuturor din birou că "Harry Newhouse are cea mai formidabilă memorie pe care a întâlnit-o vreodată", ceea ce îl va ajuta mult ca să intre la Facultatea de Drept – după ce va fi absolvit colegiul – dacă lucra ca funcționar într-un birou de avocatură.

El învățase să șofeze așa că îl ducea pe Ryan cu mașina la hoteluri ieftine unde se întâlnea cu tot felul de fufe, apoi îl aducea înapoi la birou. Dar Ryan dăduse postul nepotului unui client iar *el* rămăsese tot băiat bun de alergătură.

— Bună, Harry – și-a vârât Izzy capul pe ușă cu un zâmbet ce i se lățea pe tot chipul. O să lipsești tot restul zilei?

— Probabil...

— Ceilalți din familie sunt plecați la Coney Island, a continuat Izzy. Nu te întoarce înainte de opt pentru că o aduc aici pe Dolly, a spus el făcându-i cu ochiul.

— N-o să mă întorc înainte de opt, i-a promis Harry. Și fii atent... a spus el pe un ton glumeț. Ai zis că n-ai de gând să te însori înainte de 30 de ani.

— Sfinte Sisoe, nu, i-a întors-o Izzy. Când sunt atâtea tipe care mor să se culce cu mine!

În timp ce cobora scările şi-a forţat mintea să nu se mai gândească la promovarea pe care şi-o dorea de atâta vreme şi de care nu avusese parte. În schimb, s-a concentrat pe descoperirea umilitoare pe care o făcuse la şcoală că Michelle plecase la New Orleans fără să-şi ia rămas bun de la el.

— Şi-a terminat şcoala, îi spusese domnişoara Fenwick, aşa că a plecat acasă ca să-şi anunţe logodna. Se mărită în octombrie.

— Cu cine? întrebase el. *Deci tot timpul cât fuseseră împreună ea era logodită cu altcineva.*

— Nu ştiu, îi răspunsese domnişoara Fenwick. Cu un student de la Princeton. Ea a venit aici la şcoală ca să fie mai aproape de el.

Michelle venise la New York ca să fie aproape de un student de la Princeton, dar în prima seară cînd îşi făcuse apariţia la grupul de ajutor social îl rugase pe Harry – şi domnişoara Fenwick se arătase entuziasmată – ca în zilele de duminică să-i arate oraşul. În prima duminică o dusese la Statuia Libertăţii. Pe vapor, când se întorceau în oraş, îl invitase în apartamentul ei, în care locuia cu o mătuşă care scria articole la reviste pentru femei. Dar mătuşa ei plecase în Europa cu o seară mai înainte.

— Mi-a lăsat un frigider plin, îi spusese Michelle cu nonşalanţă. Putem să luăm cina împreună. Sper că ştii să pregăteşti o cafea, adăugase ea chicotind.

— O să fac cafeaua, îi promisese Harry simţindu-se brusc cuprins de nerăbdare şi de nelinişte. O să-şi dea, oare, seama că până acum nu m-am culcat cu nici o femeie? s-a întrebat el plin de teamă. Acum era bucuros că Izzy îi povestise atât de multe despre aventurile lui

amoroase. Dintr-o dată a simţit că abia aştepta să fie cu Michelle.

Mătuşa lui Michelle locuia într-un apartament elegant dintr-o casă de pe Fifth Avenue. Pe Harry l-au impresionat mobila veche şi draperiile bogate. În bucătărie a văzut pentru prima oară în viaţa lui un frigider.

— Pune de cafea, i-a cerut Michelle.

Vocea-i melodioasă, cu accent sudic parcă era a unei Circe moderne care-l ademenea spre a-l avea sub puterea ei.

— Dorinţa ta este un ordin pentru mine, i-a răspuns el cu un zâmbet tandru încercând să-şi imagineze cum ar fi jucat o asemenea scenă John Barrymore.

— Chiar'aşa? l-a provocat ea făcând o pauză înainte de a deschide frigiderul.

— Pune-mă la încercare, i-a răspuns el, inima bătându-i cu putere, mai-mai să-i sară din piept.

— Du-mă în dormitor şi fă dragoste cu mine, i-a cerut ea. După aceea vom mânca.

— Arată-mi numai direcţia, a rostit el tărăgănat şi s-a înroşit când ea şi-a coborât privirile spre penisul lui în plină erecţie.

— Eşti exact în direcţia cea bună, Harry, i-a spus ea râzând şi şi-a înălţat faţa spre el.

Ea l-a sărutat cu totul altfel decât cele câteva fete pe care le strânsese în braţe pe holuri întunecoase. Şi-a amintit de poveştile lui Izzy şi a început să-i crâmpoţească buzele.

— Oho, a murmurat ea în pauza dintre două săruturi. Mi-am imaginat eu că eşti plin de temperament. L-a luat de mână şi au ieşit din bucătărie, au traversat holul şi s-au îndreptat spre unul din dormitoare. Ai un prezervativ? l-a întrebat Michelle când au ajuns în prag.

El a rămas holbându-se la ea încurcat pentru câteva clipe.

— N-am la mine, s-a bâlbâit el amintindu-şi că Izzy întotdeauna avea unul în portmoneu.

– N-are importanţă, l-a consolat ea. Am un set întreg ascuns în şifonier.

S-au dezbrăcat cu o iuţeală nebună şi au ajuns direct în pat. Harry într-o stare euforică şi foarte conştient de desuurile de satin, cearşafurile de mătase şi parfumul exotic.

— Lasă-mă pe mine, a spus ea în şoaptă când el părea a nu izbuti să-şi pună prezervativul. O, scumpule, nu mai pot să aştept!

Harry se gândise la această clipă de foarte multe ori. Izzy se lăuda că se culcase pentru prima oară cu o femeie la paisprezece ani. El o făcuse doar în vis şi când se trezise cearşaful era ud. Dar acum el era aici, în pat, cu Michelle Goncourt şi voia ca această clipă să nu se mai termine.

— Scumpule, mai uşor, a spus Michelle abia mai respirând, când el a pătruns cu frenezie înăuntru şi şi-a dat seama că era încântată.

Şi în aceste ultime cinci săptămâni ei s-au întors în fiecare duminică în apartamentul lui Michelle după orele de vizitare a oraşului şi experienţa s-a repetat. În intervalul dintre întâlniri el umbla ca un somnambul aşteptând cu înfrigurare duminica lui cu Michelle. Chiar şi diploma de absolvire a liceului pe care o primise cu o săptămână în urmă părea un eveniment minor în comparaţie cu ceasurile petrecute cu Michelle, care se dovedise un profesor foarte dotat şi dornic de a-l iniţia în tainele amorului. Şi apoi plecase fără ca măcar să-şi ia rămas bun. Pentru că el nu era un student bogat de la Princeton, şi-a zis în sinea lui cu obidă.

Harry Newhouse din Lower East Side va rămâne un

tip despre care Michelle va vorbi cu prietenele ei când se va întoarce acasă. A simţit cum se înroşeşte când şi-a imaginat-o pe Michelle descriind cu lux de amănunte momentele lor cele mai intime. Izzy îi spusese că femeile îşi povestesc totul între ele. *Harry, ele bârfesc mai rău decât bărbaţii.*

Acum, cu jacheta pe braţ, se îndrepta spre magazinul de delicatese unde urma să o întâlnească pe Katie. N-avusese prilejul ca să-i spună că bătrânul Ryan nu-i dăduse promovarea promisă. Ea o să fie mâhnită pentru el, şi-a zis în gând cu duioşie. Ceea ce se întâmplase între el şi Michelle nu avea nici o legătură cu ceea ce simţea pentru Katie, şi-a zis în sinea lui şi a fost uimit când dintr-odată s-a văzut cu ochii minţii în pat cu Katie. Dar Katie era o fată bună. Michelle era o târfă îmbrăcată în danteluri şi mătase.

Şi-a încetinit pasul când s-a apropiat de magazinul de delicatese. Katie încă nu sosise. De obicei, ea ajungea prima. A căutat în buzunar doi cenţi şi a cumpărat un *Daily News*. A încercat să parcurgă ştirile de pe prima pagină, dar astăzi mintea îi era prea bulversată ca s-o poată face.

*

Când a dat colţul, Katie l-a văzut pe Harry în faţa magazinului citind ziarul de dimineaţă şi s-a oprit câteva clipe ca să-l privească. Înţelegea de ce Michelle voise ca Harry să-şi petreacă duminicile cu ea. Fiecare fată din clasa de franceză îl sorbea din ochi când Harry îşi făcea apariţia la oră.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea Harry s-a întors în direcţia ei. Ochii căprui închis i s-au luminat. Inconştient şi-a trecut mâna prin părul aproape negru. Zâmbetul îi

era fermecător. Dintr-odată, prezenţa lui Harry a făcut-o pe Katie să se simtă mai în siguranţă.

— Katie, eşti atât de palidă, i-a spus el plin de solicitudine. Ce s-a întâmplat?

Ea i-a povestit pe scurt, poticnindu-se în cuvinte şi luptând cu lacrimile. El a fost cuprins de furie şi de compasiune faţă de ea.

— Ticălosul, a exclamat Harry înroşindu-se la faţă. Ea nu-l auzise niciodată folosind un asemenea limbaj. Katie, el te-a... S-a oprit fiindu-i cu neputinţă să-şi ducă mai departe gândul.

— Nu, a reuşit ea să răspundă şi s-a înroşit până în vârful urechilor. Doamna Kornfeld a picat tocmai la timp.

— N-ai să te mai întorci în casa aceea, i-a spus Harry, cuprinzând-o cu braţul de talie.

— Harry, unde am să mă duc?

Şi-a amintit de banii care îi avea în contul secret din bancă. Dar era atât de greu să găsească o cameră cu chirie. Toată lumea vorbea de criza de locuinţe din oraş.

— O să vedem mai târziu. N-ai să te mai întorci la familia Kornfeld. A făcut un gest cu mâna ca pentru a îndepărta gândurile negre şi luându-şi un aer nonşalant a spus: Hai să cumpărăm un salam şi salată orientală de aici şi apoi ne ducem la Ratner's pentru chifle cu ceapă. Doar n-o să mergem la picnic fără chifle cu ceapă, nu-i aşa?

În continuare Katie l-a lăsat pe Harry să organizeze, ca de obicei, ziua de duminică. Au făcut cumpărături pentru picnic, apoi au luat autobuzul către centru şi s-au oprit în Central Park. Deşi era încă marcată de întâmplarea cu Abe Kornfeld, Katie şi-a dat seama de starea neobişnuită de deprimare a lui Harry în ciuda eforturilor lui de a şi-o masca prin glume. A aşteptat până au ajuns în colţul lor favorit din parc şi până şi-au despachetat merindele care să-i afle motivele.

— N-am fost promovat, a izbucnit Harry. După toate promisiunile pe care mi le-a făcut Ryan! A dat postul nepotului unuia dintre clienţii săi. Ochii lui Harry scânteiau de furie. Katie, eu nu aveam nici o obligaţie faţă de el ca să fac pe şoferul! Şi adu-ţi aminte de câte ori l-am dus cu maşina din timpul meu liber – pentru că îmi doream acea promovare. Niciodată nu l-am refuzat.

— Poţi să-ţi găseşti un serviciu mai bun, l-a încurajat Katie. Acum vremurile sunt promiţătoare.

— Să încep iar o nouă slujbă ca trepăduş de birou? Vocea i-a devenit caustică. Şi s-o iau mereu de la capăt? A făcut o pauză părând concentrat asupra unor frământări interioare. Trebuie să-mi schimb viaţa, Katie. Trebuie să existe ceva mai bun pentru noi decât slujbele astea nenorocite şi un trai într-o locuinţă cu chirie. O dată pe săptămână ne plimbăm prin holul unui hotel de lux şi ne prefacem că suntem cineva, dar n-o să ajungem cu adevărat niciodată dacă nu luăm o hotărâre decisivă acum.

— În toamnă ai să mergi la City College, i-a reamintit ea speriată de starea lui bruscă de nerăbdare. Ei îşi făcuseră planuri privind drumul pe care îl aveau de urmat. Amândoi vor merge la facultate la curs seral. Într-o bună zi el va ajunge avocat iar ea va lucra la asistenţa socială. Când îţi vei obţine diploma, atunci...

— Nu mai vreau să mai aştept deloc! Toată fiinţa lui emana atâta hotărâre ce devenea contagioasă. Am citit despre Texas. Oamenii se duc acolo şi ajung bogaţi în şase luni. Ziarele şi revistele sunt pline cu poveşti despre indivizii din toată ţara care se-ndreaptă într-acolo şi dau lovitura în petrol. Katie, am putea să reuşim şi noi!

— Nu putem să plecăm tam-nisam în Texas, i-a răspuns Katie descumpănită.

Chipul i s-a îmblânzit.

— O să ne căsătorim, Katie. Împreună putem realiza multe. Facem strigările şi peste o săptămână ne căsătorim. Apoi plecăm spre Texas.

— Chiar aşa? S-a simţit copleşită de emoţii contradictorii care păreau s-o sufoce. *Harry voia să se însoare cu ea.* Dar cum să plece ei la mii de mile depărtare – fără nici o slujbă, doar cu puţinele lor economii? *Cum rămânea cu facultatea?* Existau cursuri serale în Texas? Harry întotdeauna făcuse caz de faptul că New York-ul avea facultăţi la care nu trebuia să plăteşti. O să coste o grămadă de bani biletul de tren până în Texas... *Dar Harry vorbise despre căsătorie.*

— N-o să mergem cu trenul, i-a răspuns el cu o încredere în sine sporită. Bătrânul Ryan îşi vinde maşina. Vrea să-şi cumpere un Franklin nou. Se simte vinovat că nu mi-a dat slujba promisă – aşa că o să mi-o vândă ieftin. O să ne cumpărăm un cort şi o să dormim în el. Katie, mă bucur că nu m-a promovat. Acum vom face ceea ce trebuie făcut. Şi n-ai să te mai întorci la familia Kornfeld, a adăugat el cu blândeţe. O să-i spun verişoarei mele ce ţi s-a întâmplat şi ea o să te lase să dormi pe sofa în camera de zi până plecăm din oraş. A chicotit brusc. O să se bucure că, în sfârşit, plec, aşa că Izzy o să poată să-şi aibă propria lui cameră.

— Harry, eşti sigur că asta vrei? l-a întrebat Katie neîncrezătoare.

Bucuria căsătoriei cu Harry, totuşi, o speria prin viitorul nesigur ce se aşternea în faţa lor.

— Sunt sigur. A prins-o de umeri şi-a apropiat faţa de a ei. Cred că am dreptul să-mi sărut viitoarea nevastă.

— Cred că da, i-a răspuns ea tachinându-l şi şi-a

înălţat gura spre a lui, brusc nerăbdătoare pentru acest prim sărut. Nu este rău când o faci cu soţul tău, şi-a zis ea în gând. Apoi o să fie frumos.

Indiferent ce se va întâmpla, ea va fi cu Harry, şi-a zis Katie. Asta era tot ceea ce conta.

Capitolul 2

Cu groază în suflet, chit că îl avea lângă ea pe Harry, Katie a trebuit să se întoarcă la familia Kornfeld ca să-şi împacheteze cele câteva lucruri pe care le avea în valiza pe care o cumpărase împreună cu Harry de la o tarabă de pe stradă, chiar pentru acest scop. Îi explicase bâlbâindu-se lui Ruth Kornfeld că va locui la verii lui Harry până la căsătorie. Apoi, năpădită de amintiri, luase ghiveciul cu muşcate pe care-l avea de la mama ei şi care supravieţuise an de an prin grija plină de dragoste a lui Katie.

Verii lui Harry au întâmpinat-o cu o căldură care aproape a făcut-o să-i dea lacrimile. Mama ei fusese la fel de bună. Aşa cum stătea lungită pe canapeaua transformată în pat şi prea emoţionată ca să poată dormi s-a trezit copleşită de îndoieli. Mama ei dorise să-şi termine studiile, fusese visul mamei de o viaţă. Şi ce se va alege din propriul ei vis de a lucra la asistenţa socială? Dorea cu atâta ardoare să fie folositoare celor din jur, acesta îi fusese idealul dintotdeauna. Cândva îşi făgăduise să plece în lume şi să facă viaţa mai uşoară pentru cei săraci şi necăjiţi.

Şi cum rămânea cu visul lui Harry de a-şi termina colegiul şi a urma Facultatea de Drept? Putea aşa, pur şi simplu, să renunţe? Într-o zi avea oare s-o urască şi

să-i aducă vină că din cauza ei se lăsase şi de colegiu şi de facultate ca să meargă cu ea în Texas? Ce se va întâmpla cu ei acolo, la două mii de mile depărtare de toţi cei pe care îi cunoşteau? Nu făceau cumva o greşeală îngrozitoare?

La insistenţele Sophiei Hirsch au renunţat la hotărârea pe care o luaseră la început de a se căsători la primărie.

— Familiile voastre ar fi vrut să vă căsătorească un rabin, stăruise ea. O să facem o nuntă restrânsă în apartamentul nostru. O să aranjăm noi totul. Nu dăduse nici o atenţie uluirii soţului ei şi continuase pe un ton dramatic: Nu-i aşa, dragul meu?

Luni dimineaţa, Katie şi Harry au plecat la lucru ştiind că astăzi se vor face strigările. În aceeaşi seară Harry se întorsese acasă şi-i spusese lui Katie că deja cumpărase Fordul domnului Ryan, care-l avea de şase ani.

— L-am luat ieftin, aşa după cum ţi-am spus, a jubilat el. Bătrânul a fost bucuros să scape de el înainte de a începea pe mâinile soţiei. Ea vrea să înveţe să şofeze. Harry a clătinat din cap uşor zeflemitor. Katie s-a forţat să tacă. În fond, de ce n-ar învăţa doamna Ryan să şofeze? În timpul războiului au fost atâtea femei care au condus ambulanţe şi camioane ale Crucii Roşii. Acum, vezi Doamne, nu mai erau în stare! Bărbaţii nu voiau să recunoască faptul că timpurile se schimbaseră. Gândeşte-te numai, Katie! De azi într-o săptămână ne vom urca în maşină – maşina *noastră* şi vom porni la drum spre Texas.

— De abia aştept, a spus Katie bucuroasă, deşi într-un colţişor ascuns al minţii se întreba dacă ea şi Harry nu erau nebuni ca să facă una ca asta. Texas-ul era atât de departe. Dacă n-o să le placă acolo n-o să se mai poată întoarce. Era o plecare pentru totdeauna. În chip

ciudat, şi-a zis în sinea ei, este ca şi cum ar fi părăsit memoria mamei ei o dată cu despărţirea de locurile şi lumea în care trăiseră împreună.

— Mâine seară mergem la magazinul cu articole pentru camping, a continuat Harry. O să ne cumpărăm un cort şi o maşină de gătit, din acelea pe care le iau oamenii în excursii şi nişte termosuri.

— Harry, l-a întrebat Katie cuprinsă brusc de nelinişte. Cum ai să ştii încotro să mergi?

— Am făcut deja itinerariul, a spus el cu mândrie iar ea s-a gândit cât de deştept este Harry! În ţara asta sunt 2.800.000 mile de şosele ca să ajungi de la un ocean la celălalt. Ştiu exact pe care drum trebuie s-o apuc.

— În câtă vreme o să-l facem? a întrebat ea, bucuria învingându-i teama.

— Poate două sau trei săptămâni. O să vedem. Harry a înălţat din umeri. În orice caz, o să străbatem o bună parte din ţară. Va fi ceva ce o să ţinem minte toată viaţa noastră.

Următoarele câteva zile au trecut foarte repede. În după-amiaza de duminică Katie se îmbrăca mireasă în baia familiei Hirsch. De aici se auzeau vocile verilor lui Harry care făceau repetiţii ca să ştie cum să ţină hupa adusă de rabin. Chiar şi aici în baie – unde ea îşi privea imaginea reflectată în oglindă spunându-şi că peste puţin timp *se va mărita* – se simţea parfumul garoafelor pe care Izzy le adusese la porunca mamei sale şi care se amesteca cu aromele din bucătărie de la pieptul de pui ce fierbea pe plită şi tricornurile care se coceau în cuptor.

Apoi Harry a bătut la uşă ca să-i spună că rabinul aştepta să-i căsătorească. Detaliile ceremonialului fuseseră dinainte bine stabilite. Tatăl lui Izzy îl conducea pe Harry către hupa. Mama lui o însoţea pe Katie. Cei patru

veri ţineau hupa. Singura soră a lui Izzy – cea care adusese buchetul miresei din boboci de trandafiri – era domnişoară de onoare.

Dat fiind că nu se făcuse nici o repetiţie în prealabil, rabinul le spunea mirelui şi miresei ce trebuie să facă pe măsură ce se derula ceremonialul. În căldura toridă a după-amiezii de duminică Katie simţea cum i se lipeşte cămaşa de piele. În cele din urmă rabinul a rostit cuvintele finale; Ea şi Harry erau bărbat şi nevastă.

— Sărut-o! i-a spus Izzy lui Harry pe un ton poruncitor. Apoi este rândul meu.

— Atât de tineri v-aţi căsătorit! a spus Sophie sărutându-l întâi pe Harry şi apoi pe Katie. Dar amândoi sunteţi deştepţi şi dornici de a munci. Viaţa o să fie bună cu voi, le-a prezis ea.

— Mamă, adu mâncarea, i-a poruncit bărbatul ei cu reproş prefăcut. Şi nu uita sticla de şnaps.

— Bine, bine, a cloncănit ea şi s-a îndreptat spre bucătărie.

— Ai de gând să ne spui unde o să vă petreceţi noaptea nunţii? l-a descusut Izzy cu un zâmbet larg pe chip. Promit că n-o să sparg uşa.

— Am rezervat o cameră la Plaza, a spus Harry cu o undă de mândrie în glas, în vreme ce Katie şi-a plecat ochii, nu atât din pudoare, ca mireasă, cât mai degrabă spre a-şi ascunde amuzamentul la felul cum au reacţionat – tăcere totală – ceea ce, de altfel, ea şi anticipase.

Ochii lui Izzy s-au făcut mari cât cepele.

— Vă petreceţi noaptea la hotelul Plaza? i-a întrebat Izzy neîncrezător după cele câteva clipe de tăcere mormântală.

— Numai dacă n-o să ardă şi-o să fim nevoiţi să ieşim afară, i-a răspuns Harry savurând emoţia creată.

— Ehei, o noapte la Plaza te costă mai mult decât câştigi într-o săptămână, a protestat Izzy.

— De câte ori mă însor? i-a retezat-o Harry.

Şi Katie fusese şocată de hotărârea lui Harry, a recunoscut în sinea ei. Dar îl înţelesese. O să ne subţieze contul de la bancă, dar pornim în viaţă cu clasa întâi.

— Şi o să faci tot drumul la volan până în Texas? l-a întrebat fratele mai mic al lui Izzy cu invidie în glas.

— Toată lumea şofează în zilele noastre, i-a răspuns tărăgănat Harry. Fiecare oraş are un loc de campare unde să stea călătorii peste noapte.

— Uite un gest de prima clasă, a chicotit Izzy când mama lui a intrat în sufragerie cu tava cu mâncare: piept de pui fiert, înăbuşit în ceapă, felii groase de pastramă, castraveţi muraţi şi pâine de secară, proaspăt scoasă din cuptor. Şi o sticlă de şnaps pentru a închina în cinstea mirelui şi miresei. Mai târziu aveau să vină prăjiturelele făcute în casă laolaltă cu câte o cană de ceai fierbinte.

Două ore mai târziu Katie şi Harry erau conduşi în camera lor din hotelul Plaza – cea mai mică şi mai ieftină din hotel, dar *era la Plaza*. Niciodată în acele duminici când se amestecase împreună cu Harry printre oaspeţii hotelului în foaier nu-i trecuse lui Katie prin gând că o să-şi petreacă vreodată o noapte într-una din camerele de aici. Privea mută de uimire mobila elegantă, draperiile bogate de la ferestre, covoarele frumoase şi se lupta din răsputeri să nu i se citească pe chip cât era de impresionată.

A fost uluită când a văzut bacşişul gras pe care Harry l-a dat băiatului care le adusese în cameră cele două valize mici şi ieftine. Apoi s-a simţit pentru o clipă copleşită de ruşine: era adevărat sau o falsă impresie că băiatul nu părea mulţumit? Se aşteptase la mai mult?

— Katie, suntem pe drumul cel bun! a exclamat Harry trăgând-o mai aproape de el. Am făcut-o

— Sunt puţin speriată, i-a mărturisit Katie.

— Că mergi în Texas sau că te-ai căsătorit? a glumit Harry.

— Că plecăm de acasă, i-a mărturisit ea zâmbindu-i. Nu mi-e teamă că m-am măritat.

— Voi, fetele moderne! a tachinat-o el cu blândeţe. Nimic nu vă sperie.

Katie a fost surprinsă de emoţia de care se simţea cuprinsă. În acelaşi timp şi-a dat seama de brusca timiditate a lui Harry.

— Este devreme, i-a spus el fără s-o privească. Lăsându-şi mâinile pe lângă corp a adăugat: Mai este mult până la apusul soarelui.

Însemna că îi era ruşine să facă dragoste când încă nu se lăsase întunericul? Ar fi putut trage draperiile şi să-şi imagineze că este noapte. Era nevasta lui Harry acum, n-ar fi trebuit să se oprească la nevinovate săruturi. Erin le povestise la magazin totul despre noaptea nunţii. În timp ce fetele chicoteau, ea s-a jurat că a fost frumos; *E drept, te doare doar pentru un minut, dar după aia... Dumnezeule!* Nu era nimic rău ca *s-o faci* atunci când eşti măritată.

— Putem să vedem parcul de aici? l-a întrebat ea.

— Nu, a spus el cu regret. Camerele care dau spre parc costă mult. A şovăit o clipă. Ştii ce ar trebui să facem, Katie? Să ieşim şi să ne luăm la revedere de la oraş, pentru că o să-l părăsim mâine dimineaţă devreme.

Pentru prima oară Katie a simţit la Harry aceeaş nelinişte pe care o încerca şi ea.

— Hai să luăm metroul şi apoi mergem pe jos până la mijlocul podului Brooklyn, i-a propus el. Sunt sigur că o să fim singurii pietoni. Toţi vor fi în maşini mici sau

autobuze. Acela este locul de unde să ne luăm rămas bun de la oraş.

Au plecat din hotel ţinându-se de mână şi s-au îndreptat spre pod. Au ajuns când soarele se pregătea să apună. Au mers pe culoarul rezervat pietonilor până la mijlocul podului. Maşinile şi autobuzele treceau în goană pe lângă ei, dar ei erau singurii care mergeau pe jos. Soarele scălda totul într-o lumină caldă, roşietică sporind frumuseţea şi seninătatea peisajului.

Katie şi Harry au rămas mână în mână şi au privit în tăcere cum soarele făcea loc încet-încet întunericului. Apoi, parcă dintr-o dată, s-au aprins milioane de lumini: şirurile nesfârşite de becuri ce străjuiau podul şi puzderia acelora din apartamente şi birouri ce se înălţau pe cerul întunecat al nopţii.

— La revedere, New York, a spus blând Harry. Când o să mai revenim aici o să fim bogaţi.

— La revedere, New York, a spus Katie cu un amestec de melancolie şi bravură. Într-o bună zi o să ne întoarcem.

*

Doar pentru o fracţiune de secundă Katie s-a simţit stingherită când a ieşit din baia de la Plaza şi s-a reîntors în dormitor unde o aştepta Harry în pat. Cămaşa ei de noapte din şifon alb era un dar de adio din partea fetelor de la magazin. Sfiala ei s-a evaporat când a văzut strălucirea din ochii lui în clipa în care privirea i s-a oprit asupra ei.

— Katie, eşti frumoasă, i-a şoptit el în timp ce da la o parte cearşaful. Frumoasa mea mireasă.

— Chipeşul meu bărbat, a murmurat ea cu un vag aer de frivolitate simţindu-se ca o actriţă din filme. Sentimentul de timiditate dispăruse cu desăvârşire, a

constatat ea bucuroasă. Fetele moderne aşteaptă cu bucurie noaptea nunţii. O, Harry, nici nu-mi vine să cred că totul este adevarat.

— Şi încă o să mai fie şi altele, a spus el râzand. Copilă, încă n-ai văzut nimic.

El a făcut dragoste cu tandreţe şi căldură, iar Katie a descoperit că şi ea îi împărtăşeşte bucuria.

— O, Katie, Katie. El a strâns-o cu atâta putere în clipa extazului că i s-a părut că i-au troznit oasele. N-am ştiut că o să fie atât de grozav.

S-o fi culcat cu multe fete? s-a întrebat Katie cu o oarecare neliniste. Dar asta nu conta, s-a consolat ea. Acum el era soţul ei. Erin spusese că toţi bărbaţii se culcă cu multe fete înainte de a se însura. Dar ea îi plăcuse lui Harry, şi-a reamintit Katie cu mândrie. El fusese surprins, dar *încântat* că ei îi place să facă dragoste. Erin spusese că multe femei nu găsesc în asta nici o bucurie, pentru ele este un fel de obligaţie de care nu au cum să scape.

Ea a dormit în braţele lui Harry, strâns lipiţi unul de celălalt, fără să se mai acopere cu cearşaful. Katie s-a trezit speriată când a sunat telefonul dându-şi brusc seama de faptul că se află într-o cameră străină şi că Harry este lângă ea. Ştia că se făcuse dimineaţă pentru că o rază de soare ajungea până la picioarele patului.

— Totul este în ordine, a liniştit-o Harry şi s-a întins peste ea ca să ridice telefonul. Am lăsat vorbă ca să ne scoale la ora şase.

Katie l-a ascultat pe Harry cum îi vorbea scurt şi concis persoanei de la recepţie. El era atât de deştept. Ei niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să ceară să fie treziţi dimineaţa.

— După ce ne vom strânge lucrurile vom mânca la

expres şi apoi ne vom duce la maşină, i-a spus el luând-o în braţe.

— Harry, şi-a amintit ea în timp ce gura lui se îndrepta spre a ei, ai spus că o să plecăm la şapte.

— Da, dar până atunci mai stăm puţin de vorbă, a tachinat-o el.

Nu ştiuse că oamenii căsătoriţi fac dragoste la lumina zilei, reflecta Katie în timp ce mâinile lui Harry îi scoteau cămaşa de noapte, totuşi ea nu s-a împotrivit deloc. În clipa asta nimic nu era mai important decât să fie cu Harry.

Pe la 7,30 Katie şi Harry se aflau deja în maşină îndreptându-se spre feribotul care avea să-i ducă în New Jersey.

— Harry, eu n-am fost niciodată într-un alt stat, i-a mărturisit Katie.

Ea nu trecuse niciodată dincolo de Coney Island.

— O să traversezi o mulţime de state, a spus cu mândrie Harry. O să ne imaginăm că suntem nişte turişti care am plecat să ne vizităm ţara.

Katie a fost conştientă de unda de teamă ce a străbătut-o când au urcat pe feribot. Şi-a închis ochii în vreme ce ţărmul se îndepărta tot mai mult iar feribotul îşi urma neabătut propria lui cale. Ei lăsau în urmă viaţa pe care o duseseră până acum şi tot ceea ce le era foarte familiar. Apoi un zâmbet timid i-a luminat faţa. Nu trebuia să se teamă. Ea era cu Harry, soţul ei.

Ajunşi în New Jersey, Harry a început să caute autostrada Lincoln. Încerca să pară sigur de sine, dar ea i-a simţit încordarea.

— Iat-o, a spus el uşurat şi a arătat spre indicatorul roşu, alb şi albastru. O ţinem pe această autostradă tot drumul până la Chicago.

Katie era uimită de peisajul prin care treceau: arbori

înalţi, cu coroane bogate, întinderi enorme de câmp deschis. *Ea niciodată nu văzuse atâta pământ!*

— Harry, nici nu-mi vine să cred că există spaţii atât de vaste, a spus ea uluită. Şi noi am trăit în acele case ca nişte cutii de chibrituri, cocoţate unele deasupra celorlalte.

— Nu toate apartamentele din New York sunt ca ale noastre, a subliniat el. Sunt apartamente care se întind pe un întreg etaj, ba uneori chiar pe două. Ele sunt pentru cei bogaţi.

Ea i-a simţit invidia din glas pentru că ei n-au trăit niciodată într-o asemenea opulenţă.

— Cu atâta pământ în jurul nostru, suntem bogaţi. Ea s-a aplecat în faţă încercând să-şi umple privirea de ceea ce vedea. Harry, într-o zi o să avem şi noi pământ?

— Pun pariu că da. Şi-a desprins o mână de pe volan ca s-o mângâie. Poate că o să avem puţul nostru de petrol şi o fermă de mii de acri. Ne aşteaptă acolo doar să le luăm, Katie.

Dar ei mergeau în Texas cu atât de puţini bani, şi-a reamintit Katie. De ce nu avea şi ea aceeaşi siguranţă de sine ca Harry? Că vor fi bogaţi atât de repede nu-i prea venea a crede. Dar indiferent ce se va întâmpla, ea va fi cu Harry şi ei vor fi lăsat în urmă sărăcia din Lower East Side.

Au trecut prin oraşul Princeton pe care Katie l-a găsit pitoresc şi încântător.

— Aci este un colegiu renumit, i-a spus Harry cu un aer de cunoscător. Princeton College. Face parte din Ivy League[1].

Katie s-a întristat pentru o clipă. Oare Harry deja regreta că a renunţat la colegiu şi la Facultatea de Drept?

---

[1] Grup de colegii renumite de pe coasta de est a S.U.A.

Şi-au continuat drumul pe autostrada Lincoln străbătând Trenton-ul şi Philadelphia.

— În afară de New York, Philadelphia şi Pittsburgh, autostrada Lincoln ocoleşte toate marile oraşe, i-a spus atotştiutor Harry după ce au traversat Philadelphia şi erau în căutarea unui loc de parcare la marginea drumului ca să mănânce de prânz. În felul ăsta se economiseşte mult timp.

După ce a trăit şaisprezece ani în aglomeratul şi sărăcăciosul Lower East Side, Katie era fermecată de această nouă faţetă a vieţii americane. De sute de mile vedeau numai câmpii fertile, poduri şi din când în când câte o fermă. Katie începea să facă o adevărată pasiune pentru dealurile şi văile presărate ici-colo cu câte o fermă şi pentru aerul pur şi curat de aici.

— Harry, nici nu-mi vine să cred că există atâta pământ!

— Fă bine şi crede-o. A zâmbit plin de speranţe tinereşti. Şi o să avem şi noi bucata noastră.

Grija principală a lui Harry era să se menţină la viteza de patruzeci de mile pe oră, aşa cum plănuise. Refuzând să recunoască faptul că era obosit – deşi Katie ştia că este epuizat – Harry insista să şofeze până aproape de asfinţit, când Katie îl determina cu forţa să se oprească încât să poată prepara şi ea cina.

— N-ai vrea să înnoptăm undeva în pădure decât într-unul din campingurile din oraş? o întrebase Harry pe un ton persuasiv. Am citit undeva – cred că în *The Literary Digest* – că sunt mulţi călători care se plâng de lipsa de curăţenie din campinguri.

— Mai bine să ne oprim în pădure, căzuse de acord cu entuziasm Katie, luând în calcul ca şi Harry avantajul pentru bugetul lor şi aşa destul de subţire. Vom avea propria noastră căsuţă peste noapte.

Harry i-a promis că, atunci când vremea va fi proastă, se vor opri la noi construitele case pentru turişti care apăreau la anumite intervale de-a lungul şoselei. Ele erau mai ieftine decât hotelurile. Dar în prima noapte, şi-au instalat cortul într-o pădurice nu departe de autostradă. Însufleţită de gândul că aceasta era prima cină pe care i-o pregătea soţului ei, Katie s-a descurcat de minune cu mica maşină de gătit pentru voiaj. S-au aşezat pe pătură şi au privit cum se aşterne noaptea şi cerul se umple de stele în timp ce-şi mâncau supa din cutii de conserve Campbell's şi-şi imaginau că iau cina la Ritz sau St. Regis în New York. Înainte de a se culca au făcut dragoste în liniştea desăvârşită a cortului lor şi în aerul cu arome de pin şi flori sălbatice.

Fiecare zi s-a derulat după acest tipic cu excepţia rarelor nopţi când ploaia îi trimitea la casele turistice pe care Katie şi Harry încercau să le evite pe cât era posibil. Deşi unele erau curate şi confortabile nu se putea spune la fel despre toate. Întâlniseră o familie de vârstă mijlocie la o staţie de benzină care-i avertizase să fie atenţi:

— Pot să apară tot felul de gângănii pe lângă ţevile de la baie, îi prevenise femeia. Şi niciodată să nu mergeţi desculţi pe jos, pentru că nu se ştie peste ce puteţi da.

— Acolo unde am stat noaptea trecută, s-a plâns soţul, n-am putut închide deloc ochii din cauza tipului care dormea vizavi.

La trei-patru zile se tratau cu o masă ieftină într-un restaurant din câte un orăşel sau cumpărau crenvurşti şi îngheţată de la vreun vânzător de pe marginea şoselei. Au găsit izvoare limpezi în care să facă baie. Într-o zi când se simţeau foarte obosiţi au căutat o sală de cinema şi pentru douăzeci şi cinci de cenţi de fiecare au văzut un film nou cu Gloria Swanson.

Când s-au apropiat de Chicago au părăsit autostrada Lincoln şi au virat-o pe autostrada Jefferson. Acum se îndreptau spre sud, spre Kansas printre lanuri de grâu şi porumb. Katie era fascinată de frumuseţea câmpului. Privea cu nesaţ grâul care se unduia sub adierea vântului. Este atât de frumos, îşi zicea în sinea ei, se leagănă cu graţia a milioane de Isadora Duncan. Porumbul era acum de înălţimea unui om, îndreptându-şi cu semeţie tijele spre cer.

— Acesta este grâu de iarnă, îi explica Harry. A fost semănat toamna, înainte să dea frigul. În timpul iernii se opreşte din creştere ca apoi s-o pornească din nou primăvara.

Katie era mândră de faptul că Harry îşi petrecuse multe ore în bibliotecă citind despre toate statele prin care aveau să treacă. Pentru amândoi cărţile reprezentau sursa de informaţii cea mai la îndemână.

Nerăbdător ca să ajungă la destinaţie, Harry a parcurs 300 mile până în Kansas City într-o singură zi. Recunoştea şi el că însemna din cale afară de mult, dar amândoi erau tineri şi puternici.

— Mâine o să ne fie mai uşor, i-a promis el în timp ce-şi aranjau cortul pentru noapte. Nu mai sunt decât 134 de mile până la Emporia.

— Harry, ce-o să facem când ajungem în Texas a întrebat ea cuprinsă din nou de nelinişte pentru că punctul de destinaţie se apropia.

— O să găsim mai întâi o locuinţă, i-a răspuns el calm. Apoi o să ne căutăm de lucru. A căzut o clipă de gânduri. În Texas bărbaţii care lucrează la puţurile de petrol sunt bine plătiţi. Eu n-o să lucrez într-un birou de avocatură, a adăugat el, încrederea în sine revenindu-i. Am să muncesc acolo unde se câştigă bine. O să facem economii şi o să ne cumpărăm pământ. Dacă avem

noroc poate dăm şi de petrol. Va trebui să învăţăm foarte multe, a fost el nevoit să recunoască. Dar o să citim şi o să deschidem urechile la ceea ce spun oamenii. O să izbutim, Katie.

Atât Katie cât şi Harry au fost cuprinşi de un sentiment năvalnic de aventură când au intrat în Texas. Aceasta era ţara bumbacului. Autostrada era străjuită de o parte şi de alta de lanuri nesfârşite de bumbac, care în două sau trei săptămâni avea să fie gata de cules, după cum le spusese un băiat de la o staţie de benzină.

— Bumbacul este rege în Texas, le zisese el.

După alte câteva mile Harry trebuia să se intereseze la altă staţie de benzină care drum ducea spre Dallas. Soarele strălucea în înaltul cerului şi era atât de fierbinte că Ford-ul se transformase într-un adevărat cuptor. Acum şi-au dat seama că vara în Texas poate fi ucigătoare. De două ori au greşit drumul şi au trebuit să se întoarcă. Obosit şi chinuit de căldură Harry blestema în gând această întârziere. Ar fi vrut ca la lăsarea nopţii să fie lângă Dallas, unde aveau să găsească o casă pentru turişti la marginea drumului.

— De abia aştept ca să fac o baie adevărată, a spus el zâmbind, cu transpiraţia prelingându-i-se pe gât şi făcându-i cămaşa să i se lipească de spate. M-am spălat destul la râu ca să-mi ajungă o viaţă.

— N-am putea să ne oprim la prăvălia de acolo? L-a întrebat Katie. Îmi este atât de sete.

— Bineînţeles. Şi-a luat mâna de pe volan şi şi-a băgat-o în buzunar. Hai să cumpărăm nişte apă minerală.

— Luăm o sticlă şi o bem amândoi, a hotărât Katie. Apoi, mai târziu, cumpărăm încă una.

— Cred că şi rabla asta merită puţină odihnă. Brusc,

Harry a părut cuprins de neliniște. Motorul s-a supraîncălzit.

Mai aveau vreo patruzeci de mile până la Dallas când Ford-ul a scos un zgomot ciudat, s-a înecat și s-a oprit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Katie neliniștită de refuzul Ford-ului de a o mai porni din loc.

Ei mai avuseseră mici pene de-a lungul drumului, dar niciodată nu li se mai întâmplase ca Ford-ul să fie complet mort.

— Nu știu, a spus Harry încruntându-se. Era neliniștit – ca și ea, de altfel – că va trebui să sacrifice o parte din puținii bani pe care-i mai aveau ca să repare mașina. Poate că este numai din cauza căldurii ăsteia nenorocite, a adăugat el arborând un aer de nonșalanță. Ar trebui să-i pun puțină apă în radiator.

— Ai putea să ceri de la ferma aceea, a spus Katie.

Casa mică și albă se afla aproape de drum. În verandă erau ghivece cu mușcate, iar perdelele fluturau la ferestrele deschise, dar pereții erau coșcoviți și acoperișul într-o rână. În spatele casei, cât cuprindeai cu ochii, se întindea un lan de porumb. A apărut în verandă o femeie înaltă și slabă, îmbrăcată într-o rochie cadrilată. Stătea cu brațele încrucișate și se uita la ei cum deliberau.

— N-o să pornească dacă nu-i torni puțină apă, le-a strigat femeia. Vino cu o canistră și umple-o din bucătărie. Avem apă la robinet, a adăugat ea cu un zâmbet plin de mândrie.

— Mulțumesc, a spus Harry coborând din mașină în timp ce Katie a deschis și ea portiera ca să meargă cu el.

Nu întâlniseră mulți fermieri așa de prietenoși, de-a lungul drumului. Pesemne că femeia asta este singură, și-a zis Katie în gând cu compasiune. Ultima casă pe lângă care trecuseră era la două mile în urmă.

— Şi voi arătaţi topiţi de căldură, le-a spus femeia când au ajuns mai aproape. Este destul de în vârstă, pielea îi este arsă de soarele fierbinte al verilor texane iar mâinile îi sunt aspre şi cu vene pronunţate, şi-a zis Katie în gând. Aşezaţi-vă şi o să vă aduc nişte limonadă.

Nu le-a trebuit mult să afle că gazda lor se numea Amelia Stone, era văduvă de trei ani şi încerca să conducă ferma cu ajutorul a doi angajaţi care chiar în dimineaţa aceea îşi luaseră tălpăşiţa.

— Vor să lucreze în oraş, s-a plâns ea. Câştigă mai bine. Traiul o să-i coste mai mult acolo, numai că ei n-o să se gândească la asta decât mai târziu. Nici nu le-a păsat că mă lasă baltă cu toată recolta neculeasă în câmp.

Katie a stat de vorbă cu Amelia Stone în vreme ce Harry s-a întors la maşină şi a încercat s-o pornească. După mai multe tentative zadarnice s-a întors în verandă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, a mărturisit el. Poate că de vină este căldura asta.

Katie îşi dădea seama că el încerca să-şi ascundă neliniştea.

— V-ar interesa să vă găsiţi ceva de lucru? i-a întrebat Amelia după o clipă. Nu pot să vă plătesc mult, dar aveţi camera voastră şi mâncare pe gratis. Toţi fermierii din zonă o duc prost. Cu greu îşi mai pot ţine pământurile pentru că recolta le aduce câştig puţin şi toate costă atât de scump. Plătim taxe dublu faţă de înainte de război. Şi băncile le dau fermierilor bani cu opt la sută dobândă, în vreme ce orăşenii plătesc doar cinci la sută. E păcat, dar ce putem face? Ei bine, i-a întrebat ea, vreţi slujba sau nu?

Katie şi Harry s-au uitat unul la celălalt. Doamna

Stone ştia că ei sunt strâmtoraţi, dar nu le cerea să-i muncească pe de pomană. Pe de altă parte, a reflectat Katie, ea nu pomenise nimic de cât avea să le plătească.

— Ce ar trebui să fac? a întrebat-o Harry simţindu-se atras de ofertă.

— Amândoi puteţi lucra la câmp, le-a spus ea. Nu e greu. Din câte vă văd eu, nu cred că ştiţi nimic despre pământ, dar o să învăţaţi destul de repede. Eu o să lucrez la cot cu voi. A şovăit. Vă pot da la fiecare câte un dolar pe zi. Brusc a părut a bate în retrage şi a-şi cere scuze. Asta, plus casă şi masă.

— Vă suntem recunoscători, i-a spus Harry.

— Aduceţi-vă bagajul şi am să vă arăt unde o să dormiţi, le-a spus Amelia înviorată. Apoi o să mergem în câmp să încercăm să facem ceea ce ar fi trebuit să facă haimanalele alea astăzi.

Katie a înţeles că Harry voia să rămână aici o vreme ca să-şi tragă sufletul. Între timp, o să-şi repare maşina şi apoi o să-şi vadă de drum.

Capitolul 3

Katie a fost impresionată când a aflat că ferma familiei Stone avea aproape trei sute de acri. În comparaţie cu fermele din jur era mică – doamna Stone spunea despre o fermă din apropiere că depăşeşte 100.000 acri – dar în ochii lui Katie părea imensă. Amelia era mândră că ea avea apă curentă în casă, gaz şi electricitate. Doar o familie de fermieri din zece se putea lăuda cu aşa ceva, le spusese ea.

— În anul în care bărbatu-meu a murit, ne-am pus telefon. Mai târziu ei aveau să afle că peste şaizeci la sută din ferme nu aveau telefon. După război m-am descurcat bine. Apoi, chiar din anul în care el a murit – la sfârşitul lui 1919 – totul a început să se ducă la vale. Muncitorii cereau cinci dolari pe ziua de lucru. Îngrăşămintele, utilajele, totul costa dublu faţă de perioada dinainte de război. Dar preţul produselor agricole a continuat să scadă.

Mobila Ameliei era veche de patruzeci de ani, dar se vedea că fusese îngrijită cu drag. Şerveţelele lucrate de mână de pe spătarul fotoliului şi al canapelei cu tapiţerie maro decolorată erau imaculate, iar porţiunile uzate fuseseră ţesute cu grijă. Şi covorul care atârna pe perete era decolorat, dar curat.

Katie şi Harry au primit camera în care dormiseră cele două fete ale Ameliei. Cearşafurile şi feţele de pernă se vedea că fuseseră deseori spălate de-a lungul anilor. Broderii făcute de Amelia în tinereţe decorau pereţii. Katie a găsit un loc pentru muşcata mamei sale pe un raft improvizat de Harry sub pervaz, unde soarele dimineţii îi trimitea lumină ca să înflorească.

Bucătăria era cea mai mare şi cea mai plăcută din cele patru camere. Masa era acoperită cu o muşama viu colorată, ai cărei trandafiri se repetau în perdeluţele de stambă din fereastră. Soba strălucea de curăţenie. Mici carpete atârnate pe perete adăugau un plus de culoare. Pe poliţa de deasupa chiuvetei Amelia încă mai ţinea cele două pipe favorite ale soţului ei. Katie ştia că, atunci când se credea singură în cameră, Amelia vorbea cu acele lulele.

Harry a reuşit să pună maşina sub un şopron şi mai meşterea la ea atunci când nu era pe câmp sau nu strângea fânul pentru cei câţiva noateni pe care-i creştea Amelia. Ca mulţi alţi fermieri, familia Stone nu avusese niciodată maşină.

Deşi nu erau obişnuiţi cu munca fizică, lui Katie şi Harry le-au plăcut primele săptămâni la fermă. Amândoi considerau că aceasta era o perioadă tranzitorie, de acomodare cu noua viaţă care părea cu totul alta decât cea din New York. Amândoi erau înnebuniţi de frumuseţea câmpului, de minunăţia liniştii, de miracolul acelui pământ negru şi bogat care dădea o recoltă atât de mănoasă. În fiecare zi descopereau o nouă încântare – gustul unui castravete luat direct din vrej, sau al porumbului de lapte copt în jar.

Amelia Stone era o femeie iute, dar blândă. A fost destul de sinceră şi a recunoscut că fusese singură înainte de venirea lor. Vorbea plină de speranţă despre

ziua când una din cele două fiice ale ei – amândouă născute şi crescute aici – s-ar putea întoarce la fermă cu familia.

— Ştiu că mulţi oameni gândesc că este mai uşor să lucreze la oraş, cu un salariu care îţi vine în fiecare săptămână. Să nu trebuiască să-ţi faci griji nici că nu plouă destul, nici că plouă prea mult şi nici în legătură cu preţul grâului şi porumbului, că urcă sau coboară. Dar la fermă noi nu trebuie să dăm socoteală nimănui, ci doar nouă înşine. Anul trecut o familie pe care o ştiam de treizeci de ani – fermieri ca noi – şi-a pierdut ferma şi a trebuit să se mute la oraş ca să-şi caute de lucru. Doamne Dumnezeule, şi ce nefericiţi au fost după ce au plecat de la fermă!

Katie ştia din ziarele la care a fost abonată Amelia că multe ferme erau ameninţate cu falimentul. Rata falimentului printre fermieri creştea îngrijorător.

Katie şi Harry stăteau pe câmp de la răsăritul până la apusul soarelui. Îi încânta fiecare răsărit şi fiecare apus cu ardoarea expatriaţilor din marea metropolă. Şi amândoi au fost de acord că n-o puteau lăsa pe Amelia singură cu toată recolta pe cap. Harry a zis că atunci când se va termina cu strânsul ei va angaja un mecanic ca să-i repare Ford-ul şi vor pleca la Dallas.

La sfârşitul lui septembrie, când preţul porumbului era tot mic pe piaţă, Amelia a primit înştiinţarea cu noul impozit.

— Copiii mei sunt oameni mari şi trăiesc în Houston, s-a plâns ea. De ce trebuie să plătesc eu pentru copiii altora să meargă la şcoală? Pentru ai mei eu am plătit deja.

În dimineaţa următoare, la micul dejun care de obicei era foarte bogat şi consistent la fermă, Amelia Stone le-a propus lui Katie şi Harry un târg.

— Voi doi sunteţi tineri şi iubiţi pământul la fel cum l-am iubit şi eu. Dar eu acum sunt prea bătrână şi obosită ca să mai pot lupta. Cumpăraţi ferma de la mine şi ocupaţi-vă de ea, le-a spus ea.

Amândoi au rămas holbându-se la ea. Oare, Amelia credea că ei sunt bogaţi? s-a întrebat Katie.

— O, nu vă uitaţi aşa la mine, le-a spus ea. Nu vă cer decât să-mi plătiţi biletul de tren până la Houston şi în următorii zece ani să-mi daţi jumătate din veniturile fermei, după ce achitaţi toate taxele. Dacă trecem ferma pe numele vostru puteţi să obţineţi un împrumut pe termen scurt de la bancă dând ca gaj recolta anului viitor. Vom face absolut totul legal şi în scris, o să mergem în oraş şi am să vă prezint celor de la bancă. Vă stabiliţi aici şi pământul va fi al vostru pentru totdeauna.

Katie s-a întors spre Harry. Ei aveau suficienţi bani gheaţă ca să-i cumpere un bilet pentru Houston. N-avea importanţă că nu le va mai rămâne aproape nimic după asta. Ochii ei îl implorau ca să accepte – deşi inima lui rămânea tot la terenurile petrolifere. *Au visat ei vreodată că aveau să devină proprietari doar la câteva săptămâni după ce au plecat din Rivington Street?*

— Noi nu ştim nimic despre munca la fermă, a spus Harry, dar Katie ştia că şi pe el îl încânta grozav perspectiva ivită. Dumneata ţi-ai petrecut toată viaţa aici.

— Nu este aşa de greu, l-a asigurat Amelia. Am să vă explic ce trebuie să faceţi acum când recolta este strânsă şi cum să vă pregătiţi pentru cea viitoare. Când nu ştiţi ceva sunaţi-l pe Jim Crane. Oamenii din Texas sunt cu adevărat buni vecini, a spus ea cu mândrie.

Dar Katie era sigură că domnul Crane, oricât de binevoitor ar fi fost, tot n-o să creadă că ei au să se descurce singuri. *Oare vor putea?*

— Dar noi avem bani atât de puţini, s-a bâlbâit Harry. Impozitul acela trebuie plătit şi până la recolta viitoare nu o să mai vină alţi bani. Şi aceea o să coste.

— Harry, ascultă-mă. Este aşa cum ţi-am spus. O să te prezint la bancă şi o să le spun că acum ferma îţi aparţine. Deja Katie simţea că Amelia este conştientă de pierdere deşi era hotărâtă să renunţe să se mai lupte pentru pământ şi să plece să locuiască cu fiica ei. Banca o să-ţi dea un împrumut.

— Dacă banca o să ne acorde un credit o să fim bucuroşi să luăm ferma, i-a spus Harry Ameliei cu gravitate, iar Katie nu mai ştia de bucurie.

Într-un fel sau altul ei or să reuşească.

— O să-l sun pe Jim Crane de la ferma de mai jos de a noastră, a spus Amelia. Jim Crane întotdeauna îi sărise în ajutor când fusese la ananghie. Dar din remarcile criptice pe care le făcuse până acum, Katia ştia că Ameliei nu-i plăceau vecinii din partea cealaltă. Amelia le spusese că adevăraţii proprietari muriseră şi că exact cu un an în urmă fiul lor se întorsese cu zănatica lui soţie ca să se ocupe de fermă. Jim o să ne ducă mâine dimineaţă cu maşina în oraş. Şi apoi, a continuat ea cu satisfacţie, o să mergem la agenţia de voiaj ca să-mi cumpăr biletul acela pentru Houston.

*

Aşa cum anticipase Amelia, Jim Crane a venit cu camioneta a doua zi dimineaţa ca să-i ducă la Dallas. Katie şi Harry s-au îmbrăcat în ceea ce aveau mai bun pentru prima lor vizită în oraş.

— M-ai sunat exact la ţanc, Amelia, a spus fermierul înalt şi uscăţiv şi cu chipul bronzat, în vreme ce Harry o ajuta pe Katie să urce în partea din spate a camionetei iar Amelia s-a instalat pe locul din faţă. Şi eu tocmai voiam să merg la oraş după cumpărături.

Nu se simţea deloc ca o femeie măritată, care în curând va poseda o fermă, a reflectat Katie în timp ce se aşeza jos în camionetă şi l-a strâns pe Harry de mână. Era doar speriată un pic pentru că vor rămâne aproape fără nici un ban după ce-i vor cumpăra Ameliei biletul de tren pentru Houston. Dar Amelia era sigură că ei o să poată obţine un împrumut cu care să plătească impozitul şi să pregătească recolta viitoare. Şi ei vor avea tot ceea ce le trebuie de mâncare din grădina de zarzavaturi de care Amelia se ocupase cu atâta grijă exact în acest scop şi în plus vor avea şi un acoperiş deasupra capului.

— Am să vorbesc cu domnul Crane despre maşină, i-a spus Harry simţindu-se iar plin de încredere în sine. Acum ei nu mai erau "doar în trecere", aparţineau acestui loc. Amelia zice că el se pricepe la tot felul de reparaţii. O să ştie cum s-o facă să pornească din nou.

Katie s-a simţit cuprinsă de emoţii în timp ce se apropiau de oraş ale cărui contururi se profilau la orizont prin ai săi câţiva zgârie-nori.

— Dallas-ul nu este chiar un orăşel, a spus Harry plin de respect. Are peste un sfert de milion de locuitori. Nu este cât New York-ul, dar noi o să-l facem să ajungă la fel, a continuat el dând-o pe glumă.

Din când în când Amelia îi striga de pe locul din faţă ca să le atragă atenţia asupra blocului Magnolia Petroleum de treizeci şi unu de etaje, impresionant chiar şi pentru nişte foşti new yorkezi, sau asupra clădirii baroce a hotelului Adoplhpus construit de familia fabricanţilor de bere, de origine germană Busch sau asupra hotelului Baker de pe Commerce Street, o construcţie frumoasă, din piatră. Ea le-a vorbit cu mândrie despre stadionul Cotton Bowl în care puteau încăpea 46.000 de spectatori.

— Şi drept în faţă, Katie – a arătat Amelia cu mâna – este Neiman Marcus, cel mai elegant magazin din această ţară. Nu pot să spun că ai să-ţi poţi permite să cumperi ceva de acolo, dar cu siguranţă îţi va face plăcere să-ţi arunci ochii prin el şi să-i admiri vitrinele.

Brusc Katie a simţit că i se face dor de-acasă în timp ce prin faţa ochilor i se perindau vitrinele celui mai elegant magazin din sud-vest. Şi-a amintit cum se opreau în faţa vitrinelor de pe Fifth Avenue, de la Bergdorf, Saks, Best, Bonwit Teller sau, ceva mai departe, ale celor de la Lord & Taylor şi B. Altman. Dar tot ea şi-a spus în chip realist că ea şi Harry n-au locuit în acel New York şi au fost doar simpli trecători prin acele cartiere preţ de câteva ore în zilele de duminică.

Jim Crane i-a lăsat în faţa clădirii în care avocatul de o viaţă al Ameliei îşi avea un modest birou. Ea îl sunase cu o zi mai înainte ca să-i explice despre ce era vorba şi el îi aştepta cu toate hârtiile pregătite.

— Cred că ai luat o hotărâre înţeleaptă ca să mergi să stai cu fiica dumitale, a consolat-o el, pentru că ştia – la fel ca Harry şi Katie – că pentru ea era o experienţă dureroasă să se despartă de ferma şi casa în care locuise timp de patruzeci şi doi de ani, chiar de când fusese mireasă. Şi sunt sigur că tinerii aceştia o să se descurce bine cu ferma, o mai asigurase el, dar Katie îi simţise îndoiala din glas provocată chiar de tinereţea şi lipsa lor de experienţă.

De la avocat Amelia i-a dus la bancă, unde Katie brusc a fost cuprinsă de teamă la gândul datoriilor mari pe care aveau să le facă atunci când va veni sezonul semănatului. Şi-a amintit cum mama o sfătuise întotdeauna: *Trebuie să te întinzi doar cât îţi este plapuma – nu-mi place să cumpăr pe datorie.* Dar ca să conduci o fermă altă soluţie nu este decât să te împrumuţi, a tre-

buit ea să recunoască, deşi nu se simţea deloc la largul ei la gândul că banca le va controla vieţile de acum încolo.

Cei trei au ieşit din clădirea băncii în soarele plăcut de octombrie care ridicase temperatura la optsprezece grade, fiecare dintre ei fiind conştient de consecinţele majore ale tranzacţiilor din această dimineaţă. Katie înţelegea sentimentele de bucurie şi amărăciune prin care trecea Amelia, care aştepta cu nerăbdare să locuiască cu una din fiicele ei, cealalta aflându-se doar la câteva mile depărtare, dar ea lăsa în urmă o întreagă viaţă pe care o petrecuse împreună cu soţul său. În ceea ce îi privea pe ei doi, Katie şi-a zis în gând că acesta era cel mai minunat moment din viaţa lor.

— Acum o să mergem la agenţia de voiaj, a spus Amelia cu o veselie forţată. De abia aştept să ajung la Houston ca să-mi răsfăţ nepoţii, a continuat ea pe acelaşi ton, dar Katie şi-a dat seama de durerea din sufletul ei.

După ce biletul a fost cumpărat, Amelia s-a dus într-o scurtă vizită la foştii vecini care se mutaseră în Dallas. Ca mulţi alţi fermieri care nu putuseră face faţă crizei din ultimii patru ani ei îşi pierduseră pământul.

— Nu uitaţi, o să ne întâlnim în faţă la Adolphus la douăsprezece ca să plecăm spre casă, le-a strigat Amelia în timp ce se grăbea să prindă troleibuzul. Să nu-l faceţi pe Jim să ne aştepte. El nu poate să stea mai mult de câteva ceasuri în oraş că are o groază de treburi acasă.

Încă nedezmeticiţi de miracolul care li se întâmplase Katie şi Harry au umblat haihui pe străzile Dallas-ului.

— E drept că n-avem nici o leţcaie din toţi banii aceia pe care visam să-i câştig din petrol, a spus Harry cu un chip triumfător, dar ne-ar crede cineva de acasă

că deja ne-am cumpărat o casă şi aproape trei sute de acri de pământ?

— O să fie ale noastre abia după ce le vom fi plătit, a spus Katie. Instinctul şi ceea ce citise în *The Dallas Morning News* o făceau să-şi dea seama că nu le va veni uşor. Putea lumea să spună că se terminase criza, dar pentru fermieri vremurile erau tot grele. Nu numai pentru Amelia Stone, ci pentru foarte mulţi dintre ei.

Lui Katie şi Harry le-a plăcut ce au văzut în Dallas. Şi-au dat seama de unda de optimism ce o degaja oraşul în plină dezvoltare. Harry i-a atras atenţia că Texas-ul devenise stat abia din 1845, înainte de care fusese o republică timp de aproape zece ani.

— Este diferit de restul ţării, a spus Harry. Este în plin avânt. Oamenii de aici sunt mândri de oraşul lor şi se străduie din răsputeri să-l facă mai mare şi mai bun. Unii dintre cei mai bogaţi oameni numesc Dallas-ul casa lor. Şi ştii ceva, Katie, a adăugat el reverenţios, într-o zi o să facem şi noi parte dintre ei.

*

Katie şi Harry erau conştienţi de bucuria ce-i făcea aproape să zboare în aceste prime zile de când se aflau singuri la fermă. Şi-au amintit instrucţiunile Ameliei "Creşteţi animale şi apoi le vindeţi". Cum pe Katie o îngrijora viitorul lor, s-au concentrat pe pregătirea terenului ca să fie semănat cu lucernă.

Într-o superbă dimineaţă de duminică pe la începutul lui octombrie Katie şi Harry stăteau în fotolii pe verandă cu ceştile de cafea aburindă lângă ei şi pâine proaspăt scoasă din cuptor. Pentru prima oară de când sosiseră în Texas se făcea simţită izolarea în care trăiau.

— Ar trebui reparată maşina, a spus Harry posomorât. Domnul Crane a recunoscut că se pricepe la utilajele de la fermă, dar nu şi la Ford-uri.

— S-ar putea să ne coste mult, i-a răspuns Katie, care mereu era conştientă de situaţia lor pecuniară precară.

— Nu putem să mergem până în oraş pe jos, i-a reamintit Harry. Fără maşină erau prizonierii propriei lor locuinţe. Şi nu putem să-l sunăm pe domnul Crane de fiecare dată când trebuie să ne ducem la Dallas după cumpărături.

Katie fusese cea care insistase după plecarea Ameliei să păstreze telefonul.

— Harry, priveşte, a spus brusc înviorată Katie. Un Ford îşi încetinea viteza pe măsură ce se apropia de casă. Se opresc aici? a întrebat ea examinând cu interes tânăra pereche ce se afla pe locurile din faţă.

— Nu cred că se împotmolesc şi ei aici, a râs pe înfundate Harry, amintindu-şi de propria lor sosire. Dar s-a ridicat în picioare aşteptând să vadă ce se întâmplă. Aceeaşi nerăbdare o simţea şi Katie. Ei nu mai văzuseră nici o suflare omenească din ziua în care Amelia plecase la Houston.

— Hei, bună. O femeie tânără, suplă, plină de viaţă, îmbrăcată într-o rochie scurtă, modernă, a coborât din maşină. Părea să aibă până în douăzeci şi cinci de ani şi era mai degrabă atrăgătoare decât drăguţă.

— Bună, a răspuns Katie sărind în picioare, cu un zâmbet strălucitor pe chip.

— Noi suntem de la ferma vecină, a spus femeia îndreptându-se spre verandă. Mă cheamă Maura Warren. "Zănatica" soţie a fiului vecinilor Ameliei, şi-a amintit Katie. El este Jeff. Maura a făcut un semn cu mâna spre bărbatul înalt, cu păr blond-roşcat care cobora de la volan. Am fost la bancă şi am aflat că Amelia şi-a vândut ferma unei familii venite de la oraş.

— Noi suntem aceia, a spus Harry prinzând-o pe Katie de umeri. Suntem din New York.

— Încă se mai vinde cea mai bună cafea din New York la Automat? a întrebat Jeff plin de entuziasm când a ajuns cu Maura la treptele verandei şi a râs când a văzut privirile uimite ale lui Harry şi Katie.

— Amândoi am locuit în New York trei ani de zile, le-a explicat Maura. Jeff s-a născut la ferma noastră, care este ceva mai la vale de a voastră. Eu sunt din Albany, statul New York.

— Doriţi puţină cafea? a întrebat Katie plină de solicitudine.

Îi plăcuse Maura de la prima vedere, admirându-i şarmul natural şi aerul sofisticat ce o învăluia, tipic orăşencelor.

— Pun pariu că este pâine caldă, abia scoasă din cuptor, a spus Jeff privind cu poftă coltucul de pe farfuria lui Katie.

— Bineînţeles, i-a răspuns Harry. Katie face o pâine într-adevăr foarte bună. N-ar fi mai bine să mergem în bucătărie şi să mâncăm ceva?

Soţii Warren au intrat în casă împreună cu Katie şi Harry. Cei doi bărbaţi s-au aşezat la masă şi au început să depene amintiri despre preferinţele lor comune: iahnie de fasole, piure de cartofi şi plăcintă cu carne, pe care obişnuiau să le mănânce la Automatele din New York. În timp ce Katie tăia pâinea, Maura, la instrucţiunile lui Katie, a adus oala de lut cu unt proaspăt din răcitor şi borcanul cu dulceaţă de căpşuni făcută în casă de Amelia. Bucătăria luminată de soare răsuna de râsetele şi sporovăiala celor patru tineri.

Jeff era puţin mai rezervat, dar Maura şi-a deşertat sacul cu tot ce se putea şti despre ea.

— O, eram convinsă că voi fi o a doua Katherine Cornell sau Ethel Barrymore, făcea haz de sine însăşi Maura. După ce am absolvit liceul am lucrat la Wool-

worth şi am luat lecţii de dans la Irving Dance Studio în Albany şi apoi m-am dus în capitală. Cred că aş fi putut să fiu foarte bună, dar n-am ştiut regulile jocului. Am muncit o vreme ca să-mi strâng ceva bani din care să trăiesc şi apoi să încep "să bat pe la porţi", adică să caut un rol în vreo piesă. Dar toate mi-au ieşit prost. Apoi – după ce tatăl lui Jeff a murit acum un an şi jumătate şi surorile lui n-au vrut ferma – ne-am căsătorit şi am venit aici. Doamna Stone ne-a detestat, a chicotit Maura.

— Ea nici măcar nu ne-a cunoscut, a intervenit Jeff, dar ni s-a dus buhul că nu le dăm de mâncare la animale decât după ora opt dimineaţa pentru că Maura refuză să se dea jos din pat înainte de şapte.

— Ele au învăţat să aştepte, a spus amuzată Maura şi înălţând din umeri. În fond şi la urma urmelor, unde trebuie să se ducă?

— În galantarul măcelarului, a răspuns Jeff şi Katie a tresărit.

— Practic, de când am venit aici am devenit vegetariană, a mărturisit Maura. Cum aş putea să mănânc carne de porc când atâta vreme ne-am privit unul pe celălalt în ochi? Am plâns un ceas când Jeff a tăiat primul pui crescut de noi. Tot timpul mi l-am amintit când era mic cât un pumn şi acoperit cu puf.

În faţa ceştilor mari de cafea şi a feliilor de pâine cu unt, au vorbit cu nostalgie despre New York. Maura şi Jeff au locuit mai aproape de Greenwich Village decât de Lower East Side, dar cu toţii aveau amintiri despre picnicuri în Central Park, promenade în Coney Island şi din când în când câte o piesă pe Broadway, văzută de pe locuri ieftine, de la balconul doi.

— Jeff este scriitor, a spus Maura cu mândrie. Şi unul bun. I-am spus că nu e musai să locuiască în New

York ca să scrie un roman. Poate să-l scrie şi în Texas. Iar eu nu mai puteam să suport să stau în cămăruţa aia nenorocită din West 22-nd Street şi să am comun la baie cu nişte bătrâne cărpănoase. Apoi tatăl lui Jeff a murit şi el a moştenit ferma. Cel mai înţelept a fost să venim aici. Viaţa nu este deloc uşoară, a recunoscut ea. Uneori suduim al dracului şi jurăm să ne întoarcem la New York, dar nu ne ţine mult. La fermă suntem proprii noştri stăpâni. Nimeni nu ne spune ce trebuie să facem. Avem un acoperiş deasupra noastră şi mâncare e destulă.

— Familia mea a lucrat la ferma asta de patru generaţii, a spus Jeff. Nici unul dintre ai mei n-a înţeles de ce am luat hotărârea să plec la New York.

— Surorile tale s-au măritat şi au şters-o şi ele, i-a răspuns Maura. Amândouă locuiesc acum în Los Angeles, a adăugat ea pentru Katie şi Harry.

— Bunicul meu a avut cinci feciori cu care să lucreze pământul, a spus Jeff. Aşa ar trebui să fie. Să nu fii nevoit să plăteşti lucrători în fiecare săptămână. Acesta e modul în care poate supravieţui o familie de fermieri. Tata m-a avut pe mine şi pe cele două surori şi nici unul dintre noi nu am vrut să muncim pământul. Dar ştiţi, în toţi acei ani petrecuţi în New York de multe ori îmi doream cu ardoare să mă întorc acasă. Numai că eram prea încăpăţânat ca s-o recunosc în faţa tatei. Nu puteam să accept că făcusem o greşeală. Dar el ar fi bucuros să ştie că noi suntem aici.

Când Jeff a remarcat cât de tineri erau Harry şi Katie, tachinându-i uşor, Harry l-a contrazis cu fervoare. Maura avea douăzeci şi unu de ani, iar Jeff douăzeci şi doi şi ei se considerau mult mai maturi decât Katie şi Harry.

— Noi nu mai suntem copii – când rămâi singur pe lume şi trebuie să-ţi câştigi singur existenţa te matu-

rizezi repede. Eu aveam paisprezece ani iar Katie doisprezece când ne-am pierdut părinții, a spus Harry cu tristețe.

Când, în cele din urmă, Maura și Jeff au plecat, Katie a știut că ei își câștigaseră adevărați prieteni în Texas. Texanii erau, într-adevăr, prietenoși, a recunoscut ea, dar ei patru – chiar și Jeff care se născuse aici – rămâneau niște intruși care nu făcuseră altceva decât să se descopere unii pe ceilalți. A rămas în picioare în verandă ținându-l pe Harry de braț, privindu-i cum se îndepărtează cu mașina și simțindu-se mai bogată pentru că îi cunoscuseră pe soții Warren.

Capitolul 4

Două zile mai târziu Katie şi Harry au fost încântaţi să vadă Ford-ul familiei Warren intrând pe aleea din faţa casei. S-au grăbit să le iasă în întâmpinare.

— Am făcut o merengă cu lămâie, a spus Maura coborând din maşină cu un zâmbet ce-i lumina tot chipul. M-am gândit că oricum aveţi cafea pe sobă.

— Merengă cu lămâie este cel mai rafinat preparat culinar al Maurei, a tachinat-o Jeff. În rest nu mă scoate din pâine din făina de porumb, budincă de porumb şi cozonac tot din porumb.

— Porumbul ne poate hrăni în multe feluri atunci când stăm prost cu banii, i-a spus Maura lui Katie. Am să te învăţ şi pe tine ce poţi face din el.

— O să mâncăm toată iarna floricele de porumb, a anticipat Harry bucurându-se de prezenţa soţilor Warren.

— Poţi să foloseşti cocenii de porumb chiar şi la foc atunci când ţi se termină cărbunii, i-a spus Jeff.

— Aţi fost în oraş? i-a întrebat Harry pentru că ei veniseră din acea direcţie.

— Da, a trebuit să mai facem unele cumpărături cu de-ale gurii. Cei doi bărbaţi s-au aşezat la masa din bucătărie, în vreme ce Katie şi Maura au pregătit farfurioare şi ceşti pentru prăjitură şi cafea. Am stat de vorbă cu câţiva oameni de acolo. Brusc Jeff s-a posomorât. Am

auzit că Ku-Klus-Klan-ul se laudă că are aproape 13.000 de membri în Dallas. Organizaţia de aici are numărul 66 şi este cea mai mare din Texas.

Katie a rămas cu gura căscată de uimire. Bineînţeles, ea auzise despre Ku-Klus-Klan. Citise despre ei în *The New York Tribune* şi *The Herald*. Dar întotdeauna i se păruseră ca ceva foarte îndepărtat de viaţa ei. Şi acum Jeff vorbea despe 13.000 de membri chiar aici în Dallas.

— Nu-mi place să mă gândesc la ei, a spus Maura cu o grimasă. Ei nu-i agreează nici pe catolici, nici pe evrei. De negri nici nu poate fi vorba. A schiţat un zâmbet vag. Jeff este singurul dintre noi care rezistă la testele lor.

— Nu este decât vorbărie goală, mult zgomot pentru nimic, a spus Jeff încercând să atenueze afirmaţiile Maurei, dar Katie a observat schimbul de priviri dintre el şi Harry.

— Jeff, scoate-ţi capul din nisip, l-a certat Maura. Anul trecut primarul Aldredge, care a declarat răspicat că este împotriva Ku-Klux-Klan-ului, n-a mai fost reales, nici el, nici echipa sa. El a pierdut alegerile pentru că a spus că Ku-Klux-Klan-ul trebuie să dispară din Dallas. Pretutindeni în Dallas el a vorbit împotriva Ku-Klux-Klan-ului. Acum, a continuat ea întorcându-se spre ceilalţi doi, aproape fiecare consiliu municipal sau comunal este condus de cineva care face parte din Ku-Klux-Klan sau are o înţelegere cu ei.

— Aşa că avem o organizaţie K.K.K. în Dallas şi ei deja au creat unele probleme. Într-un oraş de aproximativ un sfert de milion de locuitori numărul lor nu reprezintă aproape nimic. Şi ei sunt contracaraţi de Liga Cetăţenilor din Dallas, Asociaţia Avocaţilor din Texas şi câteva sucursale ale Legiunii Americane. Jeff a chicotit. Vă

puteţi imagina că nouăzeci la sută dintre contrabandiştii de alcool din Dallas fac parte din Ku-Klux-Klan?

— Ei conduc acest oraş! a explodat Maura. Mulţi chiar dintre clericii protestanţi sunt de acord cu Ku-Klux-Klan-ul, în care văd un scut împotriva "ameninţării romano-catolice", a spus ea caustic.

— Maura, lasă peroraţiile oratorice, a certat-o Jeff. Ăsta-i micul meu arsenal irlandez.

După ce Maura şi Jeff au plecat, Katie a încercat în zadar să-şi scoată din minte conversaţia care o întorsese pe dos despre Ku-Klux-Klan. Maura spusese că în ajunul Sărbătorii Recunoştinţei, în 1915, Ku-Klux-Klan-ul – care murise o dată cu sfârşitul perioadei de reconstrucţie din Sud – fusese reînfiinţat în Georgia, lângă Atlanta. Katie îşi dădea seama că acum K.K.K. nu mai era o ameninţare doar pentru statele din sud, ci pentru întreaga ţară.

În noaptea aceea somnul lui Katie a fost bântuit de coşmaruri cu bărbaţi cu robe şi glugi albe trase pe cap. În următoarele zile discuţia Maurei despre K.K.K. i-a revenit deseori în gând făcând-o să-şi amintească poveştile îngrozitoare ale mamei ei despre pogromurile din Rusia, care-i determinaseră pe bunicii ei să plece în America.

Katie şi Harry au fost încântaţi când Jeff s-a oferit să le dea sfaturi în problemele de zi cu zi ce se iveau la o fermă. Jeff avea multe cunoştinţe despre fermierit dobândite unele din copilărie, altele din lectura materialelor de specialitate ce-i căzuseră în mână şi era bucuros să-i transmită aceste informaţii şi lui Harry. Katie şi Harry erau neliniştiţi de propria lor ignoranţă.

— Ascultă-mă, ai mei fac asta de patru generaţii, a consolat-o Jeff pe Katie când aceasta s-a ruşinat că şi-a putut imagina că ar putea să recolteze porumbul la

sfârşitul verii ca apoi să semene grâu, pe care să-l secere primăvara. Există o anume rânduială pe care trebuie s-o respecţi, i-a spus el.

— Nu vreau să aştept ca strănepoţii noştri să ne spună ce trebuie să facem, a oftat Katie. De ce trebuie să semănăm porumb nu pentru recoltat, ci pentru a ajunge iar în pământ?

— Pentru că trebuie să avem grijă de pământ, i-a răspuns Jeff. În fiecare an solul de la suprafaţă îşi pierde din substanţele care-l compun. De aceea când îngropăm o recoltă în pământ noi nu facem altceva decât să-l hrănim.

Katie şi Harry ascultau absorbiţi sfaturile pline de înţelepciune ale lui Jeff, dând din când în când din cap în semn de înţelegere. Apoi discuţia s-a canalizat spre maşini şi Jeff i-a promis lui Harry să-l ajute să-şi pună din nou Ford-ul în mişcare.

— Veniţi la noi la masă duminică, i-a invitat Maura.

Fiind o catolică nu foarte convinsă, Maura a amintit ceva despre slujba de duminică dimineaţa, dar Jeff a luat-o în râs:

— Maura, tu vorbeşti, dar ştii bine că n-ai să te duci. Jeff a recunoscut că el este un agnostic convins. Sărbătoresc Crăciunul şi Paştele ca să fiu în rând cu lumea, a adăugat el.

La masa de duminică Harry şi Katie au ascultat uluiţi relatarea lui Jeff despre viitoarea întrunire a membrilor Ku-Klux-Klan-ului din Dallas.

— În orice caz, se estimează că miercuri vor fi între 200.000 şi 250.000 de membri în oraş veniţi din tot sudul. Va fi cea mai mare adunare K.K.K. din jumătatea de sud a ţării.

— Hai să mergem şi noi în oraş ca să-i vedem, a

spus Maura sfidătoare. Aveţi aici un catolic irlandez care ar vrea să-i scuipe drept în faţă.

— O să mergem, a încuviinţat Jeff şi a zâmbit. Dar n-o să scuipăm. Voi ce ziceţi? a întrebat întorcându-se spre Harry şi Katie. Veniţi cu noi?

— Da, a spus Katie brusc şi a zâmbit văzând uluirea lui Harry. Ştiu, ar fi bine să evităm oraşul în acea zi. Dar vreau să văd ce fel de oameni sunt aceia care se alătură Ku-Klux-Klan-ului.

— Probabil că vor avea chipurile mascate, a prevenit-o Maura.

— Unii poate că da, alţii poate că nu, a contrazis-o Jeff. Ei se simt în siguranţă şi stăpâni pe situaţie. Dallas-ul este controlat de ei.

— Voi doi – ochii lui Jeff s-au plimbat de la Maura spre Harry. Amândoi să luaţi aminte şi să vă ţineţi opiniile pentru voi înşivă. Nu vreau ca eu şi Katie să fim nevoiţi să venim să vă scoatem pe cauţiune de la închisoare.

Miercuri pe la unsprezece cei patru au sosit în Dallas în Ford-ul familiei Warren. Membrii Ku-Klux-Klan-ului deja inundau străzile cu miile. Marele Vrăjitor al Ku-Klus-Klan-ului sosise în oraş din seara trecută, ceilalţi membri începuseră să se reverse o dată cu zorii.

Katie s-a agăţat de braţul lui Harry când au început să-şi croiască drum printre membri, unii dintre ei îmbrăcaţi în robe şi cu glugi, alţii cu haine obişnuite. Ei umpleau restaurantele, holurile hotelurilor şi magazinele.

— Îmi repugnă patriotismul de paradă, a spus printre dinţi Maura. Priviţi la toate acele mici cocarde pe care scrie cu roşu "100% american". Toţi sunt nişte trădători faţă de valorile pentru care militează această ţară.

— Arată de parcă ar merge la bal mascat, a spus Katie cu dispreţ privind robele aurii, stacojii sau de un roşu imperial pe care le purtau unii bărbaţi.

— Cu cât este mai elegantă roba cu atât este mai mare rangul pe care îl ocupă în organizaţie, le-a explicat Jeff.

— Ce părere ai, Jeff? l-a întrebat Harry. Crezi că sunt atât de mulţi membri la cât s-au aşteptat?

— Harry, doar îi vezi că mişună peste tot locul, l-a contrazis Maura.

— Sunt cu mult mai puţini decât sfertul de milion cu care s-au tot lăudat, a spus Jeff cu un licăr de bucurie în ochi.

La prânz, după ce se învârtiseră o oră printre hoardele de vizitatori, cele două familii s-au întors la maşină şi au plecat la State Fair Grounds ca să mănânce la iarbă verde sub soarele cald de toamnă. Atmosfera părea sărbătorească, dar nici soţii Newhouse, nici Warren n-au uitat nici măcar pentru o clipă că aceasta era o întrunire Ku-Klux-Klan al cărui mesaj abject era respins de toţi oamenii decenţi şi cu judecată. Evenimentul cel mai important al zilei pentru membrii K.K.K. era discursul Marelui Vrăjitor Hiram W. Evans pe care-l va ţine la ora 1 p.m. la Fair Grounds.

Acum lumea a început să se reverse spre Fair Grounds. Cei mai mulţi erau membrii K.K.K., dar erau şi curioşi. Orchestrele de alămuri ale K.K.K.-lui şi-au început asaltul asupra urechilor. Pe Maura a apucat-o furia când una dintre ele a început să cânte vechiul şi atât de binecunoscutul *Înainte, soldaţi creştini* pe care K.K.K. şi-l luase ca propriul său imn.

— Câţi oameni să fie aici? a întrebat din nou Harry în timp ce stăteau la marginea mulţimii ce se îmbulzise în jurul tribunei.

— Nu mai mulţi de 10.000, a estimat Jeff aruncându-şi ochii peste marea de chipuri. Mă aşteptasem la

mult mai mulţi. Ticălosul ăla de Evans a fost dentist în Dallas înainte de a fi "întronat" în Atlanta.

Au rămas la marginea mulţimii în timp ce s-au făcut probele de microfon. Katie se abţinea cu greu să nu dea bir cu fugiţii. Privea chipurile din jur şi din zelul fanatic pe care le citea pe ele şi-a dat seama de bigotismul şi ura pe care aceşti oameni voiau să le răspândească în toată ţara.

— Eşti sigură că vrei să stai? a întrebat-o Harry cu blândeţe.

— Da, a răspuns ea, ochii strălucindu-i de mulţumire.

La ora 1 p.m. Marele Vrăjitor a apărut în tribună alăturându-se celorlalţi oficiali.

— Tipul ăla zâmbeşte tot timpul, a comentat Maura. Nu am încredere în astfel de oameni.

George K. Butcher, şeful din Dallas, l-a prezentat pe Marele Vrăjitor spunând că este "cel mai 100% american din Statele Unite". Au urmat câteva ropote de aplauze. Katie a schimbat o privire uimită cu Harry. Ea se aşteptase la o întâmpinare tumultoasă. Marele Vrăjitor a început să-şi citească discursul. Katie l-a ascultat strângând din dinţi ca să nu-i arunce în faţa acuzaţiile pe care ar fi vrut atât de mult să i le strige în gura mare.

— Obişnuitele gogoşi răsuflate, a spus în şoaptă Harry.

Ideea pe care pedala K.K.K. era că nici evreii, nici romano-catolicii, nici negrii nu pot să fie "100% americani" şi aceasta a fost tema pe care a dezvoltat-o Marele Vrăjitor:

— Evreii sunt o stirpe străină ce nu poate fi asimilată, a încheiat el prima diatribă fluturând din mâini. Ei au minţi de mercenari şi sunt înnebuniţi după bani.

Pe romano-catolici i-a condamnat pentru că pun interesele bisericii înaintea intereselor ţării. A perorat apoi despre pericolul pe care-l reprezintă şcolile parohiale. Atacurile sale la adresa evreilor şi catolicilor au fost primite cu aplauze slabe, dar când a venit rândul negrilor s-a auzit un ropot de aplauze. Şi-a încheiat discursul cu obişnuita frază că evreii, catolicii şi negrii "nu sunt şi nu vor fi niciodată capabili să împlinească cerinţele fundamentale ale asimilării".

— Hai să plecăm de aici, a spus Harry adăugând o înjurătură rostită în barbă şi a prins-o pe Katie de braţ. Mi-ar plăcea să-mi croiesc drum prin mulţime şi să-l omor cu mâna mea pe ticălosul ăsta.

Au aflat de la cei din jur că seara se va ţine o iniţiere publică pe stadion, unde 5000 de bărbaţi vor depune jurământul şi 2000 de femei vor intra şi ele în organizaţie. Apoi, la ora 11 p.m., K.K.K. va defila prin oraş. Din ordinul primăriei atunci tot traficul va fi întrerupt.

— K.K.K. pierde teren în Dallas, a spus Jeff cu convingere când s-au întors în maşină. Asta n-a fost întrunirea la care s-au aşteptat ei.

— Probabil, a spus Harry. Dar ei rămân o putere de luat în consideraţie pentru alegerile din 1924. S-ar putea ca situaţia să se înrăutăţească înainte de a deveni mai bună.

A doua zi Katie şi Harry au aflat că noaptea trecută în tot centrul Dallas-ului a fost oprit curentul electric ca membrii K.K.K. să poată mărşălui pe întuneric.

— La ce altceva te-ai fi aşteptat? i-a răspuns Maura lui Katie când aceasta i-a povestit la telefon ce auziseră. Ku-Klux-Klan-ul încă domină în Dallas. El controlează marile afaceri. Aşa că era firesc ca societatea de electricitate să stingă lumina.

*

Katie şi Harry au fost invitaţi la masă la soţii Warren de Sărbătoarea Recunoştinţei. Munca la fermă se cam terminase. Katie şi Harry aşteptau cu nelinişte sezonul însămânţărilor de primăvară şi împrumutul pe care vor trebui să-l ia de la bancă. În timp ce mâncau curcanul prăjit pe care Jeff îl tăiase cu două zile în urmă, Harry le-a spus că intenţionează să-şi ia o slujbă pe perioada de iarnă.

Katie l-a privit cu ochi mari, mai întâi plini de uimire, apoi cu reproş. Până acum nu-i suflase nici o vorbă despre o asemenea intenţie.

— De un timp mă tot bate gândul ăsta, i-a spus el lui Katie cerându-şi din ochi iertare. Îmi citeşte gândurile, şi-a zis în sinea ei. Ei erau atât de apropiaţi încât asta se întâmpla adeseori. Afacerile merg bine în Dallas. Aş putea să mă duc în fiecare zi cu maşina şi să mai câştig ceva gologani ca să nu trebuiască să împrumutăm atât de mult, a adăugat el ştiind cât de mult o îngrijora pe Katie datoria de la bancă.

— Este foarte lung drumul până la oraş – adică să-l faci în fiecare zi. Sau de două ori pe zi, a zis Katie, dar, din strălucirea ce i-a văzut-o în ochi, ştia că el deja număra banii pe care ar fi putut să-i câştige.

— L-aş putea face într-o oră şi jumătate, i-a răspuns el. Cu condiţia ca vechea rablă să meargă. În Dallas se găseşte de lucru.

— Ar fi înţelept ca şi eu să fac la fel, a spus Jeff după o clipă de gândire. Preţurile cresc mereu, dar noi primim pe recoltă din ce în ce mai puţin.

— Tu ai de scris, i-a amintit Maura lui Jeff. Brusc s-a simţit încordarea în vocea ei. Noi am mai discutat. Până la recolta viitoare ne putem descurca. S-a întors spre Katie şi Harry. Toată primăvara şi toată vara până

toamna târziu n-are o clipă de răgaz ca să scrie. După şaisprezece ore de muncă la câmp cade în pat obosit mort. Vreau ca să-şi termine cartea.

— Ce-ar fi să mergem săptămâna viitoare să vedem noul film al lui Colleen Moore? a întrebat Harry ca să schimbe conversaţia. Să fie marea noastră extravaganţă pentru luna următoare. Şi apoi mâncăm toată săptămâna porumb.

Luni dimineaţă Jeff a adus-o pe Maura în vizită la Katie iar el cu Harry au plecat la Dallas. Jeff ca să cumpere piese pentru utilajul agricol, iar Harry ca să-şi caute o slujbă.

— Am adus numerele din *Vogue* pe care le-am cumpărat de ocazie, a spus Maura veselă când a rămas singură cu Katie. Hai să ne alegem ceva elegant pentru garderoba noastră.

— Am cafeaua pe sobă, a spus Katie cu faţa încordată. Maura şi-a înălţat sprâncenele şi Katie s-a forţat să continue: nu i-am spus nimic lui Harry despre asta pentru că l-aş fi indispus, dar, pur şi simplu, nu pot să uit despre K.K.K. Au... au atacat pe cineva prin părţile astea?

I-a venit greu să întrebe, totuşi era hotărâtă să afle adevărul.

— Anul trecut cel puţin şaisprezece bărbaţi au fost bătuţi-măr în Dallas, majoritatea în ceea ce membrii Ku-Klux-Klan-ului numesc pajiştea biciuirii. Este undeva pe malul râului Trinity. În urmă cu câţiva ani la nouă negri li s-a dat foc după ce au fost împuşcaţi sau spânzuraţi. Şi nimeni n-a fost arestat, a adăugat ea furioasă. Oamenii sunt siguri că şeful poliţiei face parte din K.K.K., după cum şi majoritatea ofiţerilor de poliţie. Chiar şi şeriful. Le este teamă să fie în K.K.K. dar le este teamă şi să stea deoparte.

— Tu eşti catolică şi eu sunt evreică, i-a spus încet Katie. Ar trebui să ne fie frică de K.K.K.?

— Aici în Texas ei umblă după cei ce practică jocuri de noroc, după femei ce fac avorturi sau după bărbaţi şi neveste ce calcă pe de lături. Şi după orice negru pe care îl suspectează că este prea prietenos cu o femeie albă. Nu este neapărat necesar să fie adevărat, este suficient doar să creadă ei asta. În Houston au castrat un dentist negru pentru că l-au suspectat că este combinat cu o albă. În Tenaha au răpit o fată din camera ei din hotel, pentru că au bănuit-o de bigamie, au dezbrăcat-o până la brâu, au bătut-o şi i-au dat cu catran amestecat cu fulgi.

— Maura, sunt nişte animale!

— Lepădături, a spus Maura cu dispreţ. Dar nu, Katie, a adăugat ea reuşind să schiţeze un zâmbet, nici tu, nici eu nu trebuie să ne facem griji în privinţa Ku-Klux-Klanului. Cel puţin nu deocamdată.

— Tu şi Jeff ziceţi că o mulţime de oameni luptă împotriva K.K.K., a iscodit-o Katie.

— Poţi să pui pariu pe asta, a spus Maura convinsă. Atât *The Dallas Morning News* cât şi *The Dispatch* sunt mereu pe urmele lor. Nu cu mult în urmă organizaţia K.K.K. din San Antonio a încercat să-l oprească pe Fritz Kreisler să dea un concert în oraş, dar oamenii din partea locului i-au oprit s-o facă. Sunt o mulţime de grupări anti-K.K.K. în Texas şi ele luptă al dracului de tare. Dar, după mine, cele mai rele sunt femeile din K.K.K. În iunie trecut cam o mie cinci sute, mascate şi în robe, au mărşăluit prin Fort Worth. Femeile ar trebui să fie împotriva violenţei. Dar gata cu discuţiile despre Ku-Klux-Klan, a poruncit Maura. Hai să ne bem cafeaua.

La puţin trecut de ora şapte Harry şi Jeff s-au întors din oraş aparent într-o foarte bună dispoziţie. Maura s-a ridicat imediat în picioare de pe sofa adunându-şi revistele.

— Nu te aşeza şi nu te face comod, Jeff, l-a prevenit ea. Mergem acasă să mâncăm. Dacă nu terminăm ghiveciul pe care l-am făcut aseară, va trebui să-l arunc.

Katie a înţeles insistenţele Maurei. Maura îşi dăduse seama că ea era nerăbdătoare să afle dacă Harry îşi găsise o slujbă.

— Şi tu, pesemne că eşti mort de foame, i-a spus Katie lui Harry când au plecat spre bucătărie. Nu ţi-ai luat la tine decât un sandvici. Pun imediat masa, a adăugat ea ştiind că atunci când o să-i vină la îndemână el o să-i povestească ce-a făcut în Dallas.

— Ştiam eu că afacerile merg bine în Dallas, dar nu mă aşteptam să găsesc o slujbă chiar de la prima încercare, a spus Harry luminându-se brusc la chip. Însă eu am izbutit.

— O, Harry, asta-i minunat! a exclamat Katie îmbrăţişându-l cu exuberanţă şi uitând de vechea îngrijorare privind drumurile zilnice pe care va trebui să le facă cu maşina până la Dallas.

— N-am obţinut slujba pe care o voiam eu, a recunoscut el. Le-am spus că am douăzeci şi trei de ani, că am absolvit City College şi că am lucrat doi ani într-un birou de avocatură. A scos un suspin. Presupun că nu m-au crezut. Zâmbetul îi exprima frustrarea şi părerea de rău. Voi fi curier la Wilson Brokerage Inc. Începând de mâine.

— Deci ei nu ştiu că nu poţi să lucrezi decât până începe semănatul? l-a întrebat Katie.

— Asta o să fie o surpriză, a recunoscut Harry. Katie, nu-i spui unui şef că n-ai să stai la el decât atât cât îţi pică ţie bine. Nimeni nu te angajează. Şi, oricum, ei m-au plătit cu mult mai puţin decât ar fi trebuit pentru că şi-au dat seama că aveam al dracului de tare nevoie de slujbă. "Ca să faci toată calea de la New York până aici

numai lipsa locurilor de muncă te poate împinge", a rezumat situaţia patronul în câteva cuvinte. Dar banii o să ne prindă bine, a adăugat Harry cu seriozitate.

— Sper ca maşina să reziste, şi-a exprimat Katie îngrijorarea în privinţa Ford-ului. O să ai mult de şofat.

— Maşina o să fie în ordine, a asigurat-o din nou Harry. Eu şi Jeff am muncit mult la ea.

— Harry A şovăit nefiind sigură de reacţia lui. De vreme ce mergi cu maşina în oraş în fiecare zi n-ar fi bine să-mi iau şi eu o slujbă?

— Nu, i-a răspuns Harry zbârlit. Nevasta are grijă de casă şi bărbatul se duce la lucru.

— Dar asta este atât de demodat, a protestat Katie. Pot să mă ocup de casă şi să am şi o slujbă în acelaşi timp.

— Nu, i-a repetat Harry. Acum o să ne descurcăm mai bine când voi aduce acasă plicul cu leafa mea. Faţa i s-a îmbunat. Katie, am nevoie să te ştiu aici, acasă. Am nevoie când vin să te găsesc cu cina pregătită şi să stăm la masă. Aşa trebuia să fie, a adăugat el prinzând-o de mână. Acum adu-i ceva de mâncare soţului tău care moare de foame.

Capitolul 5

În fiecare zi lucrătoare a săptămânii Katie şi Harry se sculau înainte de a se lumina afară. Katie pregătea micul dejun pentru amândoi, apoi făcea două sandviciuri pentru Harry ca să le ia cu el la Dallas. În fiecare seară după cină – chiar şi după ce au descoperit că zilele toride de vară din zona Dallas-ului sunt urmate de ierni atât de reci că-ţi pătrunde frigul până la oase – ei făceau câte o plimbare pe câmp bucurându-se de sentimentul că acesta era regatul lor.

Katie şi-a dat repede seama că lui Harry îi plăceau drumurile sale zilnice la Dallas. Tuna şi fulgera adeseori împotriva patronului care profitase de dorinţa lui disperată de a-şi găsi de lucru şi-l angajase cu un salariu mai mic decât al predecesorului său, dar nici aceste invective, nici drumurile lungi pe care le făcea zilnic până în Dallas nu-i diminuau bucuria că era şi el implicat în angrenajul unui oraş în plină febră a dezvoltării. Şi el recunoştea că era fascinat de cunoştinţele pe care le dobândea în legătură cu tranzacţiile la bursă. Deseori Harry era atât de entuziasmat încât ajungeau să se culce foarte târziu pentru că lui îi plăcea să stea lungit în pat şi să povestească despre activităţile din cursul zilei.

— Katie, eu sunt atent la birou şi bag totul la cap şi îmi dau seama încotro se îndreaptă lucrurile. Nici nu ţi-ar veni să crezi prin câte mâini trec banii la tranzacţiile de la bursă. Oricine are un mic capital şi iese cu el pe piaţă poate ajunge bogat în şase luni

— Este ca orice joc de noroc, a răspuns Katie calmă, pentru că ştia că Harry n-are cum să participe. Există şi posibilitatea ca să pierzi tot ce ai.

— În vremurile astea, nu, a insistat Harry. Nu, dacă eşti deştept. Simt că înnebunesc, Katie. Toată lumea vorbeşte despre timpurile bune care au venit pentru această ţară, numai fermierii o duc la fel de greu. Katie, uneori avea impresia că el regretă că s-au legat la cap cu ferma. În orice caz, a continuat el să filozofeze, acum strângem ceva bani ca să avem pentru semănat. Orice dolar pe care nu-l împrumutăm de la bancă reprezintă un ban pentru care nu trebuie să plătim dobândă.

Pe măsură ce se apropiau sărbătorile de Hanukka şi de Crăciun, Katie a reuşit să-l convingă pe Harry s-o lase să meargă cu el la Dallas în speranţa că va găsi o slujbă la vreun magazin.

— Doar până în sărbători, a încercat ea să-l ducă cu zăhărelul. O să fie nostim.

— N-o să fie deloc când va trebui să înţepeneşti trei ceasuri pe zi în Ford şi apoi alte zece să stai în picioare în magazin, i-a răspuns Harry.

— Harry, va trebui să împrumutăm mai puţin de la bancă, dacă câştig şi eu ceva, i-a reamintit ea, ştiind că niciodată nu se va simţi la largul ei atâta vreme cât vor avea datorii de achitat.

Harry a şovăit pentru o clipă.

— Bine. Doar până în sărbători. Numai dacă îţi găseşti o slujbă.

Dallas-ul, ca toată America, trecea printr-o perioadă de înflorire economică fără precedent. Produse noi, ca radiourile şi frigiderele electrice, invadau piaţa. Industria de automobile lansa maşini din ce în ce mai rapide. Aparatură de bucătărie, instalaţii pentru baie erau oferite într-o gamă variată şi atrăgătoare. Creşterea impresionantă a numărului de magazine şi a puterii de cumpărare a populaţiei erau stimuli puternici pentru înflorirea afacerilor. Economia se dezvolta în spirală. Veniturile creşteau pentru majoritatea americanilor, dar nu şi pentru fermieri.

Katie era prea sfioasă ca să abordeze magazine ca Neiman-Marcus, dar a fost angajată într-o prăvălie mică, cu articole vestimentare, până în ajunul Crăciunului. De obicei îşi completa orele de somn în maşină, atât la ducere cât şi la întoarcere. Refuzând să-şi recunoască oboseala, era nespus de bucuroasă că aduce şi ea bani în plus în casă.

Cuprinsă de febra sărbătorilor Katie a hotărât să-i invite pe Maura şi Jeff la ei în noaptea de Hanukka, care cădea într-o duminică. În schimb ei urmau să se ducă la familia Warren de Crăciun la cină. Maura a mărturisit că o apuca dorul de casă mai ales de sărbători.

— Eu n-aş putea să mă duc acasă, chiar dacă am locui în est, a recunoscut Maura în timp ce-şi beau pe îndelete cafeaua însoţită de prăjituri în acest ajun de Hanukka, după ce mâncaseră tradiţionalele găluşti de cartofi cu sos de mere. Katie abia ce-i explicase că Hanukka era o celebrare a victoriei evreilor din Iudea după un război de trei ani dus împotriva tiranului Antiochus din Siria. Eu niciodată n-o să mă mai pot întoarce acasă, a adăugat Maura cu calmul fatalităţii complete. Familia mea m-a repudiat în momentul în care am spus că vreau să mă fac actriţă.

— Dar nu eşti, a subliniat Harry.

— În ochii lor eu voi rămâne pentru totdeauna stigmatizată. Am avut câteva mici roluri în teatrul de amatori din Provincetown. Pentru ei toate actriţele sunt imorale, deoarece se sărută cu bărbaţi pe scenă. Maura a schiţat un zâmbet vag. Voi nu-i cunoaşteţi pe ai mei. M-au trimis la o şcoală parohială pentru că considerau că profesorii de la şcolile obişnuite îi învaţă pe copii să nu-l respecte pe Papa.

— Şi iată-te pe tine, a râs de ea Jeff, având drept cei mai buni prieteni nişte evrei. S-a întors spre Katie tachinând-o: Rabinul tău o să te pedepsească pentru că vii la noi la pomul de Crăciun?

— Noi n-avem un rabin, a recunoscut Katie. Numai dacă nu-l punem la socoteală pe cel care ne-a căsătorit.

— O să-i spunem că este un pom de Hanukka, a râs Harry. Care-i diferenţa? Toţi aparţinem speciei umane şi toţi credem în Dumnezeu.

— Eu am unele rezerve, a chicotit Jeff. Am îndoieli. Nu te încrunta aşa, Maura. N-o să ajung în iad doar pentru că îmi pun întrebări.

— Nu cred că are importanţă dacă te rogi într-o biserică sau într-o sinagogă sau într-o moschee, a spus Katie blând. Eu cred că important este cum îi tratezi pe ceilalţi.

— Astăzi este sărbătoare, a cloncănit Maura. Aşa că hai să punem vasele în chiuvetă şi să mergem în salon.

— Voi trei duceţi-vă în salon, a spus Katie ridicându-se de pe scaun. Eu spăl vasele.

— Lasă-le acolo, a spus Maura.

— Lui Harry nu-i plac vase murdare în chiuvetă, i-a răspuns Katie.

— Atunci, lasă-l pe Harry să le spele, a decretat Maura. Nu există nici o lege care să spună că bărbaţii nu pot să spele vasele.

— Aşa se întâmplă dacă femeile au căpătat drept de vot, a spus Harry cu o grimasă. Lucrul următor pe care o să-l vrea va fi să ne vadă cu şorţul în brâu pregătind mâncarea.

Dar Katie a înţeles – totul era în ordine dacă lăsa în seara asta vasele să aştepte în chiuvetă.

— Am adus cu noi patefonul, şi-a amintit Maura când o ajuta pe Katie să strângă masa. Tare m-aş bucura dacă am putea cumpăra câteva plăci noi. Aş fi în stare să fac crimă să am placa lui Paul Whiteman cu *Ceai pentru doi.*

— Aţi adus vin? a întrebat-o Katie.

Ca majoritatea oamenilor care nu respectă Amendamentul 18, Jeff făcea vin la ei în pivniţă.

— Harry nici nu mi-ar fi dat drumul în casă dacă veneam fără sticlă.

Ei nu beau niciodată vin în timpul mesei. Maura insista să-l bea după aceea pentru că îi predispunea la vorbă.

Katie şi Maura au traversat holul îndreptându-se spre salon unde Jeff instalase patefonul şi pusese sticla la vedere. Deja acordurile de la *Lună albastră* inundau încăperea, dar cu un scârţâit uşor pentru că placa fusese pusă de atâtea ori.

— Hei, hai să ne prefacem că suntem la un ceai dansant la Plaza, a spus Maura întinzându-şi braţele spre Jeff.

— Sau suntem într-un local din Times Square şi voi fetele sunteţi gazdele, a decretat Jeff trăgând-o pe Maura mai aproape de el. Harry şi-a întins şi el braţele

spre Katie. Ei luaseră doar câteva lecţii de dans la casa de asistenţă socială. Harry, ai fost vreodată la vreunul din acele localuri?

— Nu, a răspuns Harry aproape timid.

— Eu am fost de câteva ori când mă simţeam al dracului de singur în New York. Este ciudat, a continuat Jeff, deşi erau milioane de oameni în jurul meu eu obişnuiam să intru într-un local doar ca să sorb ore în şir o ceaşcă de cafea şi să am cu cine să mai schimb o vorbă. La fermă pot să stau zile întregi de unul singur fără să mă simt deloc cuprins de singurătate.

— Am lucrat într-o noapte într-o sală de dans, şi-a amintit Maura.

— Niciodată nu mi-ai spus până acum, i-a reproşat Jeff.

— Nu m-ai întrebat niciodată, i-a întors-o ea. Am câştigat patru cenţi la un dans, dacă ţin bine minte.

— Clienţii plăteau zece cenţi sau doi pentru un sfert, şi-a amintit Jeff şi trebuia să cumperi bilete pentru cel puţin şase dansuri – care durau cam patruzeci de secunde fiecare, aveai timp doar să ajungi pe ring.

— Cei puşi pe cheltuială lăsau cam cinci dolari acolo, a spus Maura. Pentru patruzeci de secunde pare ieftin. Picioarele mi le-am simţit tot atât de obosite când am lucrat ca ospătăriţă, fără ca să mai trebuiască să suport toate acele mâini pe trupul meu.

Înainte de ora nouă Maura a insistat ca ea şi Jeff să plece.

— E devreme, a protestat Jeff, aprobat cu vehemenţă de Harry.

— Tu şi Katie trebuie să fiţi mâine dimineaţă în maşină înainte de răsăritul soarelui, i-a spus Maura lui Harry, ca să nu mai amintesc că nouă ne vor trebui

patruzeci de minute până se va încălzi dormitorul suficient ca să-mi pot scoate hainele de pe mine.

— Dar nu şi în seara asta, iubito, a mormăit Jeff. Sunt atât de încins c-o să te încălzesc cât ai zice peşte.

— Asta pentru că tot am discutat despre tinerii de la oraş, a râs Maura. Băiatul ăsta de fermă vorbeşte cu siguranţă prostii.

*

După ce a trecut Crăciunul şi cum slujba ei se terminase, Katie îşi petrecea o bună parte din zi în bucătărie pregătind tot felul de bunătăţi la cuptor. Maura venea în fiecare după-amiază cu maşina pentru obişnuita lor "şuetă la o cafea". Chipul lui Katie s-a luminat când a auzit maşina oprindu-se în faţa casei şi s-a grăbit să traverseze holul friguros ca să deschidă uşa din faţă.

— Urăsc bărbaţii, a exclamat Maura din clipa în care a trecut pragul.

— Din nou! a râs Katie, pentru că Maura făcea această declaraţie de fiecare dată când avea o altercaţie cu Jeff.

— Pune-mi nişte cafea ca să-mi pot deşerta sacul.

La cafea şi la prăjitură Maura a început să-i relateze cearta pe care a avut-o cu Jeff în cursul dimineţii.

— Acum când este aşa de puţină treabă la fermă el se simte vinovat că nu lucrează la oraş ca Harry, mai cu seamă că acum avem atâta nevoie de bani. Eu îi amintesc mereu că trebuie să-şi scrie cartea, dar el nu vede decât faptul că nu aduce bani în casă.

— Lui Harry nu-i place slujba pe care o are, a recunoscut Katie. La început nu se gândea decât la banii pe care-i câştigă, apoi a fost încântat că lucrează

într-un birou care se ocupă cu tranzacţii la bursă. Acum nu mai suportă faptul că este doar un simplu curier. Are o promisiune ca să se mute, dar până atunci probabil că va trebui să se lase de slujbă ca să începem semănatul.

— Tu m-ai mai auzit vorbind despre familia Mueller care locuieşte la şase mile de noi, a spus Maura. Ei au o fermă de 1000 de acri şi se descurcă destul de bine chiar şi în aceste vremuri proaste pentru fermieri. N-au datorii la bancă şi au reuşit să strângă ceva economii când anii au fost buni. Aşa mi-a spus odată doamna Mueller. Ei nu sunt secătuiţi de bănci care cer dobânzi foarte mari la împrumuturi. Este un cuplu de oameni în vârstă, foarte de treabă, care întotdeauna sar în ajutorul vecinilor. Acum doamna Mueller trebuie să se interneze în spital pentru o operaţie. Ei au nevoie de cineva care să se ocupe în această perioadă de casă şi să pregătească de mâncare pentru el şi bărbatul pe care-l are ca ajutor la fermă şi apoi şi pentru doamna Mueller când va ieşi din spital. Ar fi o slujbă cam pentru o lună, a apreciat Maura, şi ei plătesc bine. Dar căposul meu de soţ mi-a zis: "Nu, tu nu poţi să mergi să faci pe servitoarea în vreme ce eu stau degeaba". Maura spumega de furie. Aş fi putut să câştig o groază de bani.

— Poate se răzgândeşte, a spus Katie.

— Nici o şansă, a rostit sigură de ea Maura. Mintea lui Katie a început să lucreze. Oare Harry ar lăsa-o să ia slujba? Nu era decât pentru o lună. Şi de ce întotdeauna bărbaţii trebuie să aibă ultimul cuvânt? a continuat Maura. Dacă noi suntem suficient de deştepte ca să votăm pentru preşedintele Statelor Unite, atunci de ce n-am putea să hotărâm şi în alte lucruri?

Katie a şovăit pentru o clipă.

— Şi cum ar fi cu duminicile?

— Aceea ar fi ziua mea liberă. Aş pregăti de sâmbătă o oală mare de spaghete, sau o supă, sau altceva care ar sta în frigider şi a doua zi n-ar trebui decât să fie încălzită. Aş face, a adăugat ea posomorâtă, dacă Jeff n-ar fi încăpăţânat mai rău decât un catâr.

— Te superi dacă aş încerca eu să obţin slujba? a întrebat-o Katie. Adică, dacă domnul Mueller ar fi de acord să-mi asigure transportul.

— Te pot duce eu cu maşina, s-a oferit plină de solicitudine Maura. Hai să-l sunăm pe domnul Mueller şi să vorbim cu el. El este foarte nerăbdător să găsească pe cineva care să se ocupe de casă.

Katie ştia că mai întâi ar fi trebuit să discute cu Harry, dar se temea ca nu cumva să-i ia slujba altcineva. O mulţime de familii de fermieri aveau nevoie de bani în plus. Katie a ascultat-o pe Maura în timp ce a vorbit cu domnul Mueller, apoi a trecut ea la telefon.

— Soţia mea n-a fost niciodată bolnavă, i-a spus el, nici măcar o zi, cu greu m-am obişnuit cu ideea că va trebui operată. Vreau să mă asigur că totul va fi în ordine acasă când ea se va întoarce de la spital. Ea trebuie să se interneze de mâine într-o săptămână. Aţi putea să veniţi în dimineaţa aceea aici, ca soţia mea să ştie că se va ocupa cineva de casă în lipsa ei?

— Da, l-a asigurat Katie. *Nu-l lăsa pe Harry să facă tărăboi*, şi-a zis ea în gând.

— Va fi pentru prima oară în cincizeci de ani când nu suntem împreună, i-a spus el şi Katie a simţit teama care îl măcina. Dar eu o să mă duc în fiecare zi la spital ca s-o văd.

— Sunt sigură că totul o să fie bine, l-a încurajat ea. Spuneţi-mi doar la ce oră să vin şi voi fi acolo.

Aşa cum anticipase Katie, Harry a sărit în sus de furie la gândul că soţia lui o să lucreze ca servitoare.

— Harry, n-o să fac altceva decât ceea ce fac şi acasă. Şi vom putea să punem deoparte mai mulţi bani pentru semănatul din primăvară. Şi nu este decât pentru o lună, l-a rugat ea. Aici nu am cine ştie ce treabă până în primăvară. Şi mă voi întoarce destul de devreme acasă ca să am timp să deretic şi să pregătesc cina.

— Nu-mi place deloc, i-a spus Harry, dar ea ştia că deja câştigase.

— Ar fi o nebunie să dăm cu piciorul la atâţia bani, a insistat ea.

— Dacă îţi vine greu, îi spui şi nu te mai duci, a decretat Harry. N-o să murim de foame dacă tu nu lucrezi.

Aşa cum stabiliseră, Katie a sosit la familia Mueller în dimineaţa când domnul Mueller şi-a dus soţia la spital. Ea a fost impresionată de modul cum doamna Mueller încerca să-şi îmbărbăteze soţul. Ei n-au avut niciodată copii - s-au avut doar unul pe celălalt şi ferma.

— Ţii minte ce ţi-am spus, i-a zis ea lui Katie. Domnul Mueller nu prea suportă varza. Şi îi plac teribil dulciurile. I-am lăsat o plăcintă cu mere în frigider, dar să ai grijă ca în fiecare seară să aibă ceva dulce înainte de a merge la culcare.

— Da, doamnă, i-a promis Katie. Şi soţului meu îi plac prăjiturile.

Lui Katie i-a plăcut domnul Mueller, dar nu se simţea la largul ei în prezenţa lui Pete care era angajat la familia Mueller şi locuia cu ei. Pete avea în jur de treizeci de ani, era arogant şi adeseori ţâfnos. Katie

şi-a dat seama că era un muncitor bun, dar avea probleme cu ceilalţi lucrători angajaţi cu ziua în perioada semănatului şi a adunatului recoltei. Katie strângea din dinţi când el îşi făcea apariţia la ore ciudate prin casă şi-i cerea câte o cafea, dar nu-şi mai dezlipea ochii de pe mâinile şi picioarele ei.

Domnul Mueller pleca zilnic de la fermă imediat după masa de prânz ca să-şi viziteze soţia la spital. Pentru că nu mai vedea bine se întorcea acasă înainte de a se face întuneric. Aşa după cum se înţeleseseră, Katie pleca acasă la ora cinci, după ce pregătea cina pentru domnul Mueller şi Pete când sosea domnul Mueller.

Pe la mijlocul celei de a doua săptămâni de când lucra în casa Mueller, Katie a fost cuprinsă de nelinişte când l-a văzut pe Pete cum n-avea nici un gând să se mai scoale de la masă după ce servise prânzul şi după ce domnul Mueller plecase la spital.

— Haide, stai jos şi bea o cafea, i-a zis Pete în vreme ce Katie se mişca în jurul mesei strângând vasele.

— Mi-am băut deja cafeaua, i-a răspuns ea încercând să-i evite privirea. *De ce îşi pironise ochii asupra ei în halul ăsta?*

— Dacă aş avea o nevestică aşa drăguţă ca tine, n-aş trimite-o să muncească pe la alţii.

— Nu soţul meu m-a trimis să lucrez, i-a retezat-o Katie. Eu am vrut slujba asta.

— O fată de la oraş ca tine se plictiseşte la fermă, i-a răspuns el.

Pesemne că domnul Mueller îi spusese că ea era din New York.

— Nu mă plictiseam, i-a răspuns ea cu răceală. Domnul Mueller avea nevoie de cineva aici, iar mie îmi

place să câştig bani. Ea a înţepenit când l-a văzut ridicându-se şi blocându-i drumul spre bucătărie. Dă-te la o parte, Pete.

Deşi îi era teamă, şi-a înălţat spre el privirile sfidătoare.

— Scumpeteo, pot să-ţi fac o demonstraţie pe cinste... I-a luat farfuriile din braţe şi le-a pus pe masă. Ai să vezi că de aşa ceva n-ai avut tu parte niciodată de când eşti cu un bărbat. Şi-a întins braţele ca s-o prindă mai bine.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! a izbucnit ea şi i-a tras o lovitură peste fluierul piciorului.

— Târfă ce eşti! i-a strigat el plin de furie trăgându-se un pas înapoi.

— Să mă mai atingi doar o dată – sau să-mi mai vorbeşti aşa măcar o singură dată şi o să-i spun domnului Mueller, l-a prevenit ea. N-o să-i placă câtuşi de puţin.

— Târfă nenorocită ce eşti! i-a strigat el şi a ieşit din bucătărie. Dar Katie era sigură că Pete nu va mai încerca să pună mâna pe ea. Ţinea prea mult la slujba de aici ca să rişte.

Katie nu i-a povestit nimic lui Harry despre incidentul cu Pete pentru că îşi dorea prea mult ca să-şi păstreze serviciul. Dacă Harry ar fi aflat, ar fi insistat ca ea să stea acasă. Ziua următoare când a revenit la ferma Mueller era încordată, dar apoi s-a mai liniştit puţin când Pete nu şi-a mai făcut apariţia în bucătărie pentru nenumăratele lui cești de cafea.

În timpul mesei a ignorat-o vorbind cu domnul Mueller despre problemele fermei. Pete n-o s-o mai sâcâie în continuare. În orice caz, s-a consolat ea, doamna Mueller o să vină acasă peste o săptămână. Doctorul spusese că ea evolua bine.

Sâmbătă, când Harry şi Jeff erau în şopron meşterind la maşină, ea i-a povestit Maurei ce i s-a întâmplat cu Pete.

— Ăştia sunt bărbaţii, a spus Maura ridicând din umeri. Mai ales în ziua de azi. De când femeile au primit drept la vot, şi-au tuns părul şi şi-au scurtat fustele ei cred că fiecare fată este gata să le sară în aşternut. Unele o fac, e drept, altele nu. Dacă aş fi fost şi eu destul de deşteaptă, a spus ea cu un zâmbet timid, poate că acum m-aş fi aflat pe Broadway. Dar eu, care am fost crescută la o şcoală catolică, am rămas cu tot felul de prejudecăţi pe viaţă.

Katie a chicotit uşor.

— Ar fi trebuit să-i vezi faţa lui Pete când l-am lovit. I-am tras una zdravănă de tot. El ştie că o să-i spun domnului Mueller dacă mai încearcă din nou.

— În orice caz, fereşte-te de Pete, a sfătuit-o Maura. O să caute să-ţi plătească poliţa pentru ce i-ai făcut.

— Ai grijă să nu-i spui lui Jeff – Harry nu ştie nimic. Nu m-ar mai lăsa să mă duc la lucru.

În dimineaţa următoare când era puţin trecut de ora cinci şi încă întuneric afară, Katie şi Harry s-au sculat şi au constatat că temperatura scăzuse cu aproape douăzeci de grade peste noapte. Vântul sufla în rafale peste câmpul pustiu, părând să se strecoare în casă prin orice crăpătură ce i se ivea în cale.

Harry i-a spus lui Katie să rămână în pat până ce el făcea focul în soba de la bucătărie şi camera se mai încălzea puţin.

— După vara toridă care am avut-o nu mi-aş fi închipuit că o să îngheţăm în halul ăsta iarna, a boscorodit Harry. Niciodată nu m-am gândit că în Texas

poate fi atât de frig. N-ar fi exclus ca până diseară să n-avem şi un viscol.

Katie l-a privit pe fereastra de la hol pe Harry cum a plecat cu maşina în dimineaţa rece şi cenuşie pentru că soarele n-avea să răsară decât peste vreo oră. Dacă va fi viscol – primul din acest an – ea spera să nu se pornească până diseară când Harry se va fi întors deja acasă. S-a dus apoi în bucătărie să pregătească o cafea pentru Maura care o să fie bucuroasă s-o bea când va sosi ca s-o ia cu maşina la ferma Mueller.

— Mă crezi că am terminat cărbunii? i-a spus Maura cum a văzut-o când a dat buzna în casă. Jeff a tot aşteptat să mai scadă preţul şi n-a cumpărat.

— Vă putem da noi câţiva, s-a oferit Katie.

— Ardem coceni de porumb, a spus Maura.

În căldura plăcută a bucătăriei – singura cameră încălzită şi luminată din toată casa – cele două tinere femei au sporovăit câteva minute la o ceaşcă fierbinte de cafea apoi s-au ridicat în picioare şi au pornit spre maşină.

— Cine şi-ar fi imaginat când eram în New York că poate fi atât de frig în Texas? a spus oftând Maura. Sper să n-am probleme şi să pot porni iar motorul. Am adus un pled să-l punem pe picioare. A chicotit. Pe o vreme ca asta nu-mi plac fustele scurte. Aş prefera să port pantalonii lui Jeff, dar el este mai înalt decât mine.

Katie a fost încântată când a aflat că va fi singură toată ziua. Atât domnul Mueller cât şi Pete urmau să plece în oraş peste o oră. Ei trebuiau să cumpere provizii pentru animale, iar domnul Mueller avea nevoie de sfatul lui Pete în legătură cu unele unelte pe care intenţiona să le achiziţioneze.

— Să ţii tot timpul focul aprins în bucătărie şi în salonaş, i-a spus domnul Mueller lui Katie. Nu vrem să răceşti cât lucrezi la noi.

*

Katie a pus o placă la patefon înainte de a începe să deretice prin salonaş. Ea închisese uşile la dormitoare astfel încât căldura circula între bucătărie, hol şi salonaş. Afară vântul continua să sufle în rafale în ziua cenuşie, aşa cum făcuse toată noaptea. După ce a terminat de dereticat, înainte de a face pâine şi budincă, a luat toate şerveţelele de pe mobila din salonaş să le spele ca să fie frumoase când doamna Mueller va veni de la spital.

După-amiaza târziu s-a aşezat pe o canapea cu o ceaşcă de cafea şi o bucăţică de plăcintă cu dovleac rămasă din seara trecută. Tocmai spăla vasele când a auzit o maşină oprind în faţa casei. Trebuie să fie Maura, şi-a zis – pentru că domnul Mueller urma să vină abia peste două ore. A luat o cârpă ca să şteargă vasele. Nu era nevoie să se ducă la uşă, pentru că niciodată nu era închisă. Şi-a aruncat ochii la ceas. Maura venise azi un pic mai devreme.

Katie s-a oprit din lucru, rămânând cu prosopul de vase în mână şi ascultând. *Asta nu este Maura.* Paşii aceia grei din hol nu erau ai ei.

— Pete? a strigat ea speriată. Cum de a ajuns singur acasă? şi-a zis ea în gând.

— Nu e Pete, s-a auzit o voce şi imediat au apărut în prag mai mulţi bărbaţi în robe albe şi cu chipurile mascate cu glugi albe.

Erau cinci, i-a numărat Katie cu respiraţia tăiată.

— Domnul Mueller nu este acasă, s-a bâlbâit ea

dându-şi seama îngrozită că erau din Ku-Klux-Klan. *De ce se aflau ei aici?*. Este plecat la Dallas.

— Târfă! i-a scuipat în faţă unul dintre ei şi a înaintat spre ea ameninţător. Ştim ce este între tine şi boşorog.

— Doamna Mueller este în spital. Eu lucrez aici ca menajeră până când ea se va face bine, a spus Katie refuzând să se lase intimidată.

— Târfă! i-a strigat un altul şi ceilalţi patru i s-au alăturat în cor: Târfă! Târfă! Târfă

— Nu, a negat Katie. *Asta nu era adevărat. Asta nu era cu putinţă*. Eu sunt Katie Newhouse. Eu şi soţul meu locuim la ferma Stone, a adăugat ea trăgându-se involuntar cu câţiva paşi în spate în timp ce ei înaintau în cameră.

— Ai venit aici când nevasta lui zace în spital şi ţi-ai legănat fundul în faţa lui şi ţi-ai plimbat ţâţele pe sub ochii lui. N-a fost vina bătrânului. Tu l-ai aţâţat!

— Ţi-ai desfăcut cracii pentru el în patul în care a dormit cu nevată-sa! i-a strigat altul prinzând-o de talie.

— Nu! Dă-mi drumul! În timp ce se lupta să scape a văzut cu coada ochiului biciul din mâna altuia. Dă-mi drumul!

— Du-o în hambar! a poruncit bărbatul care părea să fie conducătorul grupului. În seara asta n-o să stea cu zgaidele-n sus pentru nici unul.

Cu pumnii încleştaţi l-a lovit în spate pe bărbatul care a săltat-o şi şi-a aruncat-o pe umeri. A simţit o mână furişându-i-se pe fund în timp ce ieşeau pe uşa din spate în vijelia de afară, rochia ei scurtă din jersé fiind o slabă protecţie în faţa frigului ce-i pătrundea până la oase.

— Toţi sunteţi nebuni, le-a strigat ea. Domnul Mueller niciodată nu s-a atins de mine. Nici nu l-aş fi lăsat vre-

odată! Respiraţia i s-a tăiat când a simţit mâini pipăind-o pe sub fustă. O să ajungeţi la închisoare pentru asta! a ţipat ea. Toţi o să-nfundaţi puşcăria. Totuşi, în străfundurile minţii i-a răsunat vocea Maurei: *Chiar în ţinutul nostru anul trecut cel puţin şaizeci şi opt de bărbaţi au fost bătuţi-măr. Şi nimeni n-a fost arestat.*

— Fă-o să tacă, Joe, a vorbit tărăgănat unul dintre ei. Apoi să-i dăm curvuliţei ceea ce merită.

Îngrozită Katie a simţit nerăbdarea din vocea lui.

Au dus-o în hambar şi au aruncat-o pe grămada de fân. Au trecut-o fiorii când a văzut biciul ridicându-se în aer. A izbucnit în ţipete când biciul i-a atins umerii. Ceilalţi patru bărbaţi îl îndemnau pe cel cu biciul să-şi înteţească loviturile.

— Mai tare, Joe! Fă-o pe curvuliţă să simtă biciul.

— Şi după ce-o bicuieşte zdravăn, a chicotit altul, să-i mai dăm şi altceva.

Copleşită de durere şi groază Katie a auzit totuşi zgomotul unei alte maşini care s-a oprit în faţa casei. Au auzit-o şi bărbaţii.

— Hei, a venit cineva, a spus unul dintre ei. Joe, ai zis că nici Mueller, nici Pete n-o să se întoarcă înainte de şase!

— Hai să plecăm dracu' de aici!

Au zbughit-o cu toţii pe uşa hambarului.

Katie a rămas singură luptându-se zadarnic să nu-şi piardă cunoştinţa.

Capitolul 6

— Katie! O, Dumnezeul meu! Katie...

Katie s-a forţat să-şi deschidă ochii. Maura sosise mai devreme.

— O, Maura, nici nu mi-a venit să cred, a gemut ea. M-au făcut târfă. Au spus că m-am... m-am culcat cu domnul Mueller.

Vocea i s-a frânt. Îi era rău, se simţea rănită şi umilită.

— Au fost din Ku-Klux-Klan? a întrebat Maura înălbindu-se la chip de furie.

— Da. Maura, cum pot să creadă un asemenea lucru?

— Am să-ţi spun eu cum, a răspuns posomorâtă Maura. Pete. A fost modul lui de a se răzbuna. Katie, poţi să te ridici?

— Cred că da...

Cu ajutorul Maurei s-a sculat în picioare clătinându-se.

— Te duc la spital, i-a spus Maura străbătută de un fior când a văzut urma de bici de pe braţ.

— Nu, a refuzat Katie. Nu vreau ca să afle nimeni. Îmi este atât de ruşine.

Era exact aşa cum spusese Maura – pentru ei nu conta adevărul. Ei credeau ceea ce le spusese Pete.

— Scumpo, trebuie să te vadă un doctor. Mergem acasă la doctorul Reilly. Se ştie, el este doctorul care se ocupă de majoritatea familiilor de fermieri din jurul nostru.

— Ajută-mă doar să ajung acasă, i-a spus în şoaptă Katie. Nu vreau să văd pe nimeni.

— Trecem să-l luăm pe Jeff, apoi te duc acasă, a spus blând Maura. O să pregătesc eu cina pentru toţi patru. După ce îţi pun ceva pe rănile acelea. Ai nişte aspirină în casă? Katie a reuşit să dea din cap. Asta o să-ţi mai domolească durerile, a adăugat Maura.

— Şi-au pus mâinile pe mine. Vocea lui Katie era o şoaptă dureroasă. Unul din ei şi-a băgat mâinile sub fusta mea.

— Şi tocmai ei se dau drept păzitorii virtuţii femeilor, a rostit Maura printre dinţi. Sunt nişte lepădături.

Jeff la început a fost foarte impresionat de starea lui Katie, apoi a turbat de furie când a auzit ce s-a întâmplat. În scurtul drum până la ferma Newhouse el a vorbit cu convingere despre faptul că neapărat Katie trebuie să meargă la ziare şi să spună ce i s-a întâmplat.

— N-are rost să te duci la poliţie, a recunoscut el. Generalul Crane – unul dintre conducătorii anti-K.K.K. – i-a spus guvernatorului Neff că şeful poliţiei din Dallas şi majoritatea ofiţerilor de poliţie fac parte din mişcarea K.K.K. Nici unul dintre ei n-ar ridica un deget. Dar ziarele se luptă nebuneşte.

— Jeff, nu vreau să discut despre asta cu nimeni, a şoptit Katie şi a văzut privirea mustrătoare pe care Maura a aruncat-o soţului ei. Nu vreau decât să merg acasă.

Ea nu putea să identifice pe nici unul dintre cei cinci. Tot ce ştia era că unul dintre ei se numea Joe.

O oră mai târziu, când Harry s-a întors acasă şi Katie stătea pe un scaun sprijinită de perne la masă, deşi nu-i ardea deloc de cină, Harry a explodat de furie.

— Ticălosul ăla de Pete o să plătească pentru asta, Katie! O să-i rup gâtul.

— Nu, Harry, i-a răspuns Maura. Eu l-am văzut pe Pete. Este cu patru ţoli mai înalt decât tine şi cântăreşte cu patruzeci de livre mai mult.

— Harry, nu putem dovedi că el a trimis Ku-Klux-Klan-ul la mine, a spus repede Katie aruncându-i o privire de reproş Maurei. N-ai face altceva decât să-ţi creezi probleme.

— Cred că ar fi timpul să plecăm din Texas, a spus Harry domolit. Nu-mi place ce se întâmplă în acest stat.

— Nu putem renunţa la fermă, a protestat Katie. I se întorcea stomacul pe dos la o asemenea perspectivă. Avem o înţelegere cu Amelia.

— N-am făcut nici o înţelegere ca tu să fii bătută măr, i-a răspuns el.

— Harry, Texas-ul nu este singurul loc de pe lume infestat de K.K.K., i-a atras atenţia Jeff. Ei sunt în toată ţara. Ei...

— New York-ul i-a scos în afara legii, a spus Harry cu mândrie. Guvernatorul Smith a semnat legea anul trecut în mai. New York-ul este primul stat care a interzis Ku-Klux-Klan-ul.

— Şi chiar a reuşit să-i oprească? l-a întrebat Maura.

— Harry, noi nu vrem să ne întoarcem în New York, i-a spus Katie.

Niciodată nu-i trecuse lui Katie prin minte că-l va

înfrunta pe Harry. Dar ei nu trebuiau să părăsească ferma. Aceasta reprezenta un pas uriaş înainte pentru ei.

— Nu, a recunoscut Harry. N-o să ne întoarcem în New York. L-au trecut fiorii când s-a gândit că ar putea reveni la viaţa sordidă din Lower East Side; aceasta era singura zonă din New York care le era accesibilă. Dar mai bine să plecăm din Texas înainte de a apuca să omor vreun ticălos din K.K.K.

— Nu-i lăsa să te scoată de aici, l-a sfătuit Maura. Ca noi sunt mult mai mulţi decât sunt ei. Toţi trebuie să luptăm ca să...

— Katie, o să plecăm în Florida, a spus Harry. Ea ştia că el nu auzise nimic din ce spusese Maura. De ce n-am pleca toţi patru? La Miami, de pildă, a spus el luminându-se la chip de entuziasm. Oamenii se duc acolo săraci-lipiţi pământului şi în câteva săptămâni ajung bogaţi. Pământ care în urmă cu câţiva ani valora cinci sute de dolari acum se vinde cu cinci mii!

— Noi nu avem o leţcaie, i-a retezat-o Jeff. Nu te poţi duce în Miami fără un cent. O să dormim pe străzi şi o să murim de foame.

— Harry, peste câţeva săptămâni punem în pământ sămânţă pentru prima noastră recoltă, a încercat Katie să recurgă la logică. La toamnă vom avea prima noastră recoltă. Îi plătim Ameliei jumătate din profit şi treptat-treptat vom deveni proprietarii fermei. Niciodată n-o să mai avem o şansă ca asta.

— Renunţ la slujba de la oraş, a spus Harry după o clipă de reflecţie. Nu vreau să te mai las singură aici.

— Nu, a obiectat Katie. Nu-ţi fă griji în privinţa mea. *Ea n-o să permită* Ku-Klux-Klan-ului s-o dea afară de la propria-i fermă. Cumpără-mi doar o puşcă, a spus ea bravând şi învaţă-mă cum s-o folosesc.

Katie şi Maura au discutat mult în următoarele zile despre detestabilul Ku-Klux-Klan. Katie hotărâse să nu mai abordeze această problemă cu Harry pentru că ştia că era măcinat de ură şi frustrare şi se simţea umilit că nu putuse să-i pedepsească pe cei care o chinuiseră.

— Katie, nu mai fierbe în suc propriu, a certat-o Maura când stăteau amândouă în căldura plăcută din bucătărie, restul camerelor fiind închise pentru a face economie de cărbuni. Mai în toate după-amiezile Maura venea la Katie lăsându-l pe Jeff să lucreze la carte. Nu are rost să te frămânţi pentru probleme pe care nu le poţi schimba.

— Vreau să fac ceva ca să lupt contra Ku-Klux-Klanului, a spus Katie cu patimă. Niciodată nu mi-am dorit ceva cu mai multă ardoare decât asta în toată viaţa mea.

— O mulţime de oameni din Dallas luptă împotriva lor, a consolat-o Maura. Cu timpul ei or să învingă.

— Dar câţi vor mai avea de suferit înainte de a se întâmpla asta? i-a răspuns Katie.

— A apărut un nou săptămânal în oraş, i-a spus Maura. Jeff a adus un exemplar ieri când am fost în Dallas: Unicul lui ţel este, după cum spune redactorul şef, să lupte împotriva K.K.K.

— Maura, ce urăsc cel mai mult membrii Ku-Klux-Klan-ului? a întrebat-o Katie. Trebuia să existe o modalitate de a le plăti pentru ceea ce îi făcuseră. Nu răzbunare, şi-a zis ea în gând. *Să-şi facă dreptate.* Ce-i deranjează cel mai mult? Fără a se recurge la poliţie, a adăugat ea cu cinism.

— Ceea ce nu suportă cel mai mult este să-şi vadă

numele făcute publice, a spus Maura. Ei depun un jurământ de a nu divulga numele nici unui membru.

— Hai să mergem mâine la Dallas să stăm de vorbă cu redactorul şef al acelui ziar, a spus Katie cuprinsă de exaltare. Să-l întrebăm ce putem face ca să-l ajutăm. Îi treceau prin minte vagi posbilităţi. Dacă sunt femei care intră în organizaţie, trebuie să fie şi femei care să lupte împotriva Ku-Klux-Klan-ului.

— Harry te-ar omorî dacă ar afla, a prevenit-o Maura, dar Katie şi-a dat seama că şi ea era entuziasmată de perspectiva de a fi implicată în luptă.

— Nu-i spunem lui Harry, a decis Katie. Nu-i spunem nici lui Jeff. Le zicem doar că ne-am plictisit de moarte şi că vrem să mergem la Dallas ca să mai colindăm prin magazine. Asta nu ne costă nimic, a adăugat ea.

— Doar benzina, i-a amintit Maura. Dar noi nu mergem des la oraş. O rezolvăm noi, a decis ea, ochii strălucindu-i de bucurie.

— Eu plătesc jumătate din benzină, a promis Katie. Harry îmi lasă banii pe mână. Zâmbetul ei era timid. Pe Harry nu-l interesează decât sumele mari. Eu mă ocup de mărunţişuri.

În după-amiaza următoare – oarecum tulburate de propria lor îndrăzneală – ele au intrat în biroul lui Dan McPherson şi au discutat despre dorinţa lor de a ajuta în campania împotriva Ku-Klux-Klan-ului.

— Am auzit că K.K.K. înfiinţează şi organizaţii de femei, i-a explicat Maura. Ne-am gândit că am putea să ne prefacem că vrem să devenim membre, aşa că ne-am infiltra în grupare şi v-am aduce informaţii utile.

— Probabil că ei acceptă pe oricine doreşte să li se alăture, a adăugat Katie, dar ulterior s-a gândit îngrozită la cotizaţiile ce trebuie plătite.

— Aţi picat exact la ţanc, le-a spus McPherson, vocea trădându-i bucurie. Doar ce am aflat despre o nouă grupare de femei care urmează să se înfiinţeze. Soţia mea s-a oferit să se arate interesată de a li se alătura, dar asta ar fi ridicol pentru că ea este bine cunoscută de majoritatea familiilor din oraş ce fac parte din K.K.K. Privirea i s-a oprit mai întâi asupra lui Katie, apoi şi-a îndreptat-o spre Maura. Nu sunteţi din Dallas, nu?

— Suntem de la fermă la vreo patruzeci de mile de aici, i-a explicat Maura. N-o să ne cunoască nimeni.

— Ei sunt dornci să-şi sporească numărul membrilor, a recunoscut el, dar le este şi frică să nu fie identificaţi.

— Toată lumea îi cunoaşte, a protestat Katie. Nu înţeleg ce rost îşi are jurământul de a-şi ţine secrete numele.

— Nu-i cunoaştem pe toţi. Tot ceea ce ştiu, a chicotit MacPherson este că, de fiecare dată când un ziar le publică numele ei se împrăştie ca potârnichiile. Şi aici dumneavoastră ne puteţi ajuta. Dar trebuie să vă previn că poate fi periculos. Ochii i s-au plimbat de la Maura la Katie. Ei sunt în stare de lucruri îngrozitoare.

— Ştiu, a spus Katie cu o voce tremurată. De aceea dorim să luptăm şi noi împotriva lor.

Katie n-a pomenit nimic despre faptul că a fost atacată, dar domnul McPherson a înţeles. Ea a simţit compasiunea din vocea lui.

— Informatorii mei mi-au spus că urmează să fie o adunare secretă joi la casa Stanton. Katie şi-a amintit că domnul Stanton era o persoană importantă din serviciul public local. Se pare că va fi un ceai – bal mas-

cat, spre a oferi un alibi pentru măşti. Se înfiinţează o nouă grupare pentru femei. Aveţi o maşină?

— Da, a spus Maura.

— N-o să fie greu să aflăm cine sunt? l-a întrebat Katie. Adică dacă toate poartă măşti. Presupun că n-o să-şi spună numele la această primă întâlnire.

— Nu trebuie decât să notaţi numerele maşinilor, le-a spus McPherson. Noi verificăm cine sunt proprietarii şi în numărul viitor din *The Dallas Weekly* am să le public numele pe prima pagină.

Cei trei au discutat timp de trei sferturi de ceas detaliile infiltrării la "ceaiul-bal mascat".

— N-aveţi cum să fiţi luate drept texane, le-a spus McPherson înveselit, pentru că vorbiţi ca cei din est.

— O să spunem că suntem verişoare şi că venim din statul New York, a inventat Katie pe loc. Am ajuns în Texas pentru că suntem furioase pe legea Walker care s-a dat la noi împotriva K.K.K.

— Bun, a fost de acord Maura. Noi considerăm că este îngrozitor că legislatorii new yorkezi au îndrăznit să aprobe o asemenea lege. A chicotit, schimbând o privire amuzată cu Katie. Katie este evreică iar eu sunt irlandeză catolică. Dar nimeni n-o să afle.

Katie şi Maura au părăsit biroul ziarului *The Dallas Weekly* cu un sentiment de împlinire. Ea nu stătea deoparte, fără să facă nimic, s-a consolat Katie. Era şi ea o părticică din campania pentru salvarea Texas-ului de Ku-Klux-Klan.

Când au ieşit în aerul rece de afară Katie şi Maura au discutat dacă să se ducă sau nu la Neiman-Marcus, punctul de cel mai înalt interes al oricărei deplasări în oraş.

— Astăzi aş merge mai degrabă acasă, a recunos-

cut Katie. Nu doar pentru că este atât de frig, dar trebuie să mă gândesc cum este mai bine să procedăm.

— Să nu-i spui lui Harry, a prevenit-o Maura.

— Ştiu. Ea niciodată nu avusese nici un secret faţă de Harry, chiar din prima zi când s-au cunoscut. Mă simt atât de vinovată.

— Ascultă, sunt lucruri pe care le spui soţului şi lucruri pe care nu i le spui. Este la fel ca atunci când mergeam la confesiune. Unele lucruri i le mărturiseam preotului, altele nu. Bărbaţii sunt o specie aparte. Ei probabil că n-o să accepte niciodată faptul că nu sunt o rasă superioară.

— Eu până acum n-am ascuns nimic de Harry, a spus Katie luptând cu tristeţea care o cotropea.

— Înscrie-te la club, draga mea. Acum ai crescut.

Joi după-amiază Katie şi Maura au plecat în Fordul spălat cu mare grijă pentru această ocazie spre casa unde urma să se ţină ceaiul cu măşti. Maşinile parcate pe esplanada din faţa casei elegante, în stil colonial, erau de toate soiurile, începând cu rable ponosite şi terminând cu un superb Mercedes Benz.

— Bani provenind din petrol, a spus Maura inspectând cu invidie Mercedesul.

Şi-au potrivit mai bine măştile şi au făcut o rapidă trecere în revistă a numerelor de înmatriculare notându-şi-le în grabă pe un petic de hârtie până în momentul când a sosit un alt Ford antic care le-a întrerupt.

— Dintr-o dată mi s-a făcut frică! a mărturisit Katie, dar ochii îi erau sfidători.

— Este ca şi cum am avea un rol într-o piesă, a spus Maura cu entuziasm. Suntem două verişoare din New York care nu mai suportăm ce se întâmplă la noi acasă cu membrii Ku-Klux-Klan-ului.

În salonul imens, mobilat cu ostentaţie al casei despre care Katie şi Maura ştiau că aparţine uneia din familiile de vază ale Dallas-ului, femeile mascate ascultau cu atenţie discursul privind recrutarea de noi membri ţinut de organizatori. Atmosfera era încărcată. Erau distribuite circulare în care se specificau obligaţiile femeilor acceptate să facă parte din organizaţie precum şi taxele percepute la iniţiere şi cotizaţiile lunare care erau surprinzător de mari.

— Doamnelor, ne vom întâlni din nou de azi în două săptămâni când veţi fi aşteptate să depuneţi taxele de iniţiere şi jurământul de credinţă al femeilor din Ku-Klux-Klan, a spus o doamnă înaltă, cu un corset foarte strâns şi îmbrăcată într-o rochie modernă pe care Katie şi-o amintea că o văzuse în vitrină la Neimen-Marcus. Noi ne vom dedica menţinerii standardelor morale proprii acestei naţii. Ne vom aminti mereu că suntem femei albe protestante, care cred în supremaţia rasei albe. Promitem să ne supunem constituţiei Ku-Klux-Klan-ului.

Adunarea s-a încheiat cu un jurământ de credinţă faţă de Statele Unite. Katie şi Maura – ambele furioase şi încordate s-au îndreptat urmate de celelalte spre maşinile care aşteptau. Ele nu mergeau direct acasă. Mai întâi trebuiau să predea numerele de înmatriculare ale maşinilor care le aduseseră la adunarea de iniţiere pe viitoarele membre ale acestei noi organizaţii K.K.K.

Dan McPherson urma să identifice numele proprietarilor care vor fi făcute publice în ediţia de săptămâna viitoare a ziarului *The Dallas Weekly*.

*

Katie şi Maura au făcut o înţelegere: nu le vor spune nimic lui Harry şi Jeff despre activitatea lor până sâm-

bătă seara la cină, care în săptămâna asta urma să aibă loc la familia Warren. Când s-a întors Harry de la birou, Katie era în bucătărie călcându-şi rochia pe care avea de gând s-o îmbrace.

— Găseşti o cămaşă curată atârnată pe umeraş, i-a spus ea când el a sărutat-o uşor pe gură. Şi ţi-am pregătit şi jerseul cel bun.

Afară temperatura coborâse şi Maura păstra rezerva de lemne pentru soba din bucătărie.

— De ce trebuie să ne îmbrăcăm simandicos ori de câte ori luăm cina împreună? s-a plâns Harry, dar ea ştia că el acceptase această regulă.

— Pentru că asta ne aminteşte că suntem nişte oameni civilizaţi, l-a certat ea, dar în gând şi-a spus cu tandreţe că Harry, chiar în hainele de la câmp, arăta atât de chipeş. Maura i-a zis că seamănă cu un star de cinema. Probabil că n-o să ajungem să ne permitem să luăm masa la Adolphus sau la Dallas Country Club, dar de ce nu ne-am imagina că am face-o? Aşa că nu mergem acolo îmbrăcaţi în hainele de lucru.

— Într-una din aceste zile am să te duc să luăm masa la Adolphus, i-a promis el. O să comandăm cele mai scumpe lucruri de pe lista de bucate.

— Îmbracă-te şi să plecăm mai devreme. Jeff vrea să ne citească un nou capitol din carte.

— O, Doamne, trebuie să-l ascultăm iar?

Katie ştia că Harry nu se dădea în vânt după o astfel de lectură. Cartea lui Jeff descria viaţa unei familii de fermieri care se lupta din răsputeri să supravieţuiască. Harry, în schimb, devora romanele lui E. Phillips Oppenheim.

— Jeff scrie bine. Într-o zi te vei mândri cu faptul că-l cunoşti.

Maura îi spusese că Jeff era necăjit pentru că în scurtă vreme va trebui să se oprească din scris pentru că începea semănatul. El va fi prea obosit după douăsprezece sau paisprezece ore din zi petrecute pe câmp ca să mai scrie noaptea. Cartea va trebui să fie lăsată deoparte până spre sfârşitul toamnei.

— Cartea asta n-o să-l ajute să-şi plătească taxele pentru anul ăsta şi nici să-şi cumpere cărbuni pentru sobă, a spus Harry luând o prăjitură de pe platou şi înfigându-şi dinţii în ea cu poftă.

— Acum ard lemne sau coceni de porumb, le-a luat Katie apărarea.

Ea ştia că Maura era îngrijorată pentru că rămăseseră în urmă cu taxele. Foarte mulţi oameni îşi pierdeau fermele deoarece nu puteau face faţă cheltuielilor. Dar ea aştepta un negustor de antichităţi din oraş să vină să vadă patul Chippendale pe care-l aveau depozitat în hambar. Maura spera să primească suficient pe el ca să-şi poată plăti taxele.

Când Katie şi Harry au sosit la casa Warren, Jeff tocmai băga lemne pe foc. O sticlă cu vin pregătit de ei în casă aştepta pe masă.

— Negustorul de antichităţi a fost aici, a spus Maura triumfătoare. Am făcut rost de bani ca să ne plătim datoriile.

— Cred că voi aţi putea obţine bani frumoşi din vânzare de alcool, a glumit Harry în timp ce Maura turna vin în cele patru pahare ce aşteptau gata pregătite pe masă. Aveţi în hambar o adevărată distilerie.

— Să le spunem acum sau să aşteptăm după cină? a întrebat-o Maura pe Katie.

— Acum, a hotărât Katie.

Cei doi bărbaţi se holbau la ele fără să le vină a

crede în timp ce Katie le relata participarea lor la întrunirea femeilor K.K.K. pentru a-l ajuta pe Dan McPherson şi *The Dallas Weekly*.

— Amândouă sunteţi nebune, a explodat Harry. Katie, nu ţi-a fost de-ajuns ce ţi-au făcut cei din K.K.K.?

— Noi am reuşit, după puterile noastre, să-i ajutăm pe cei ce luptă împotriva K.K.K., a spus Katie cu chipul îmbujorat. Asta este important. Dar am ştiut că, dacă îţi vom spune ţie, tu ai să mă opreşti.

— Ce ştii tu, Harry? a rostit tărăgănat Jeff. Nevestele noastre nu mai sunt copii. Au crescut.

— Ai fi putut fi rănită, i-a spus Harry îngrijorat, dar Katie şi-a dat seama că el era mândru de ea. Stai departe de organizaţia aia, Katie. Ai făcut destul.

— Nu ne mai ducem, l-a domolit Maura. Dar n-o să fie surprinse acele femei când îşi vor vedea numele tipărit în *The Dallas Weekly?*

Şase zile mai târziu a oprit maşina în faţa casei cu o apăsare atât de bruscă pe frână, care a alarmat-o pe Katie făcând-o să iasă val-vârtej din bucătărie şi să se îndrepte spre uşă.

— Ori de câte ori şofezi în halul ăsta înseamnă că s-a întâmplat ceva, a întâmpinat-o pe Maura zâmbindu-i neliniştită.

— Doamna Crane a fost în dimineaţa asta la oraş să cumpere nişte zahăr. Ea mi-a povestit ce s-a tipărit în *The Dallas Weekly* despre întrunirea de la casa Stanton şi lista completă de nume...

— Maura, asta-i minunat. Katie nu-şi mai încăpea în piele de mulţumire. Când crezi că o să vedem şi noi un exemplar?

— Nu este chiar atât de minunat, a răspuns Maura îngrijorată. *The Dallas Weekly* a apărut ieri dimineaţă.

Aseară, când Dan era încă în oraş distribuindu-şi ziarul, nevasta şi fiica lui de şaisprezece ani au fost răpite şi duse în pajiştea de biciuire a Ku-Klux-Klan-ului. Ei nu le-au biciuit, e drept, dar le-au obligat pe amândouă să se dezbrace în pielea goală în faţa mulţimii de bărbaţi în cămăşi de noapte şi apoi le-au molestat.

— O, Maura! Asta pentru că noi i-am furnizat lui Dan acele nume, a şoptit îngrozită Katie.

— Dacă n-am fi făcut-o noi, ar fi făcut-o altcineva, i-a răspuns Maura. N-avem de ce să ne învinuim.

— A fost cineva arestat? a întrebat Katie străbătută de un fior când şi-a amintit de propriul atac.

— Glumeşti? a luat-o peste picior Maura. Bineînţeles, membrii Ku-Klux-Klan-ului spun că ei nu au nimic de-a face cu asta. Dar lumea vorbeşte că Dan McPherson şi familia pleacă din oraş.

— Îmi pare atât de rău pentru ei şi mă simt îngrozitor, a spus Katie tremurând.

De când se ştia pe lume, voise să fie folositoare oamenilor – şi acum, fără să vrea, contribuise şi ea la răul ce li se făcuse soţiei şi fiicei lui Dan McPherson.

— Nu trebuie să te simţi vinovată, i-a spus cu asprime Maura.

Ţinutul ăsta n-o să stea pasiv şi n-o să se lase la mâna Ku-Klux-Klan-ului. Eu cred că am trecut peste ce a fost mai rău. Sunt mult prea mulţi oameni care luptă nebuneşte împotriva lor.

Când s-a apropiat primăvara Harry şi-a părăsit slujba de la agenţia de bursă Wilson. Semănatul porumbului a început la vreo zece zile după ultimul ger. Katie şi Harry s-au dus la banca din Dallas să aranjeze pentru un împrumut ca să poată răzbi cu el până la vremea recoltei. La sfatul lui Jeff au împrăştiat pe câmp

bălegar, au grăpat şi au semănat porumbul. Amelia Stone angaja, de obicei, doi oameni ca să pună în pământ sămânţa, dar Katie şi Harry erau hotărâţi să nu cheltuie nici un cent pe mâna de lucru.

Ei lucrau din zori şi până în seară, şapte zile pe săptămână şi erau prea extenuaţi la sfârşitul fiecărei zile ca să se mai gândească să mai meargă la Dallas chiar şi pentru un film din când în când. Singura lor relaxare era cina de duminică cu Maura şi Jeff, angajaţi şi ei în aceeaşi bătălie, toţi patru fiind foarte conştienţi că – în mijlocul bunăstării generale – fermele se prăbuşeau într-un ritm galopant.

La 4 iulie porumbul era la înălţimea genunchiului. Trei săptămâni mai târziu ajunsese de un stat de om. Katie şi Harry lucrau în căldura toridă a soarelui texan, cu pălării de pai, cu boruri largi pe cap şi îmbrăcăminte cât mai sumară. Spre sfârşitul verii a început strânsul primei recolte.

Acum, la terminarea fiecărei zile de muncă, în vreme ce Katie prepara cina formată în mare parte din legume din grădină – Harry îi citea cu glas tare din noua carte a lui Henry Wallace despre cultivarea porumbului sau discutau despre viitoarele alegeri. Vicepreşedintele Coolidge – care devenise preşedinte anul trecut când murise Harding – candida acum pentru un mandat de patru ani.

— Texaş-ul n-o să voteze pentru el, a prezis Harry. Fermierii întotdeauna au votat cu democraţii. A făcut o pauză. Şi acum o avem pe Miriam Ferguson care candidează pentru funcţia de guvernator aici. A clătinat din cap a neîncredere. *O femeie!*

— De ce n-ar candida o femeie pentru postul de guvernator? a întrebat Katie. Poate că nu aceasta, a

recunoscut ea. Toată lumea ştie că Miriam Ferguson este un paravan pentru soţul ei căruia i s-a interzis să mai ocupe o funcţie publică pentru că a fost învinuit de trădare în 1927 când era guvernator.

— Ascultă, dar ce altă alegere am avea de făcut? a spus Harry. De fapt, nici el, nici Katie nu puteau participa la aceste alegeri pentru că nu împliniseră vârsta. Ea este un candidat democrat şi a câştigat în faţa altui candidat democrat care era sprijinit de Ku-Klux-Klan. Cei puţin soţii Ferguson sunt împotriva K.K.K.

— Jeff zice că în alegerile din Texas singurele criterii care contează sunt: dacă este candidatul sprijinit sau nu de Ku-Klux-Klan, ce atitudine are faţă de prohibiţie şi faţă de impozite.

Katie şi Harry erau neliniştiţi în privinţa preţului la care se va vinde recolta de porumb din acest an. Părea că acesta va fi din nou mic. După ce au mai trecut câteva săptămâni şi-au dat seama că profitul, în urma achitării împrumutului de la bancă, va fi minuscul şi jumătate din el va trebui dat Ameliei.

— Katie, încă mai vrei să rămânem la fermă? a întrebat-o Harry într-o zi când se întorsese de la negocierea unei vânzări care fusese descurajant de mică. Ei obişnuiau să stea de vorbă în verandă când seara se aşternea molcom peste haturi.

— Harry, da. Era enervată că el îi putea pune o asemenea întrebare. Pământul ăsta o să fie al nostru pentru totdeauna. Ochii ei l-au privit neliniştiţi.

— Am discutat cu domnul Thompson de la agenţia de bursă, a recunoscut el. Vor să mă ia înapoi de la 1 noiembrie. Curierul lor pleacă la universitate în Austin.

— O să găsesc şi eu din nou o slujbă într-un magazin, a spus Katie hotărâtă. Putem merge amândoi cu

maşina la Dallas, a adăugat ea încercând să-i dea o tentă de mică aventură.

— Nu vreau ca tu să lucrezi, i-a retezat-o el.

— Doar până la Crăciun, l-a luat ea cu binişorul. O să facem rost de ceva mai mulţi bani.

— La dracu', preţul porumbului ar trebui să fie mai mare, s-a înfuriat el. Ne spetim muncind şi practic nu ne alegem cu **nimic.**

— În **fiecare zi – dacă vremea este bună – vedem** un minunat răsărit şi apus de soare, a spus ea blând. Avem o casă unde să locuim şi de mâncat din belşug. Şi după alte nouă recolte ferma asta va fi a noastră.

— Am de gând să vorbesc cu domnul Thompson să văd dacă îmi poate oferi o slujbă mai bună, a spus Harry căzut pe gânduri. Am să-i spun că vom angaja oameni pentru semănat, aşa că n-o să mai plec ca în primăvara trecută. Chipul i s-a luminat, cum nu i-l mai văzuse de multă vreme. Katie, este cea mai nebunească afacere din câte există pe lume.

— Ai să-l minţi? l-a întrebat Katie uluită.

Harry a respins acuzaţia.

— Cine ştie? Dacă mă mişc destul de repede, **poate** că am *să izbutesc* să angajez un om care să lucreze în locul meu pe câmp, a spus el zâmbind şi plin de încredere în sine în timp ce ea a rămas holbându-se la el.

— Va trebui să-i plăteşti lucrătorului pe care-l angajezi mai mult decât câştigi tu la slujbă, a protestat Katie. O neliniştea perspectiva ca Harry să abandoneze ferma: *El iubea pământul.* El zicea că se simte ca un rege atunci când îşi priveşte ogoarele care se întindeau dincolo de linia orizontului.

— Katie, n-ai să mă crezi dacă îţi spun cât câştigă

oamenii la birou, a spus Harry blând. Eu ştiu cât duce acasă domnul Thompson în fiecare săptămână. De ce trebuie ca eu să rămân un simplu curier? De ce n-aş putea să fiu comisionar? Bursa îi face pe oameni bogaţi peste noapte. Toată lumea cumpără şi vinde acţiuni la bursă.

— Toţi care au bani, l-a corectat Katie. Şi aceia nu sunt foarte mulţi.

— Katie, trezeşte-te! Fermierii mor de foame. Cei care lucrează în alte părţi şi nu la ferme niciodată n-au dus-o mai bine. Toţi îşi cumpără frigidere, automobile, maşini de spălat...

— În rate, l-a întrerupt Katie ursuză. Două rate neplătite şi automobilele, frigiderele şi maşinile de spălat se întorc de unde au venit.

— Trăieşti în trecut, i-a reproşat Harry. Toţi, cu excepţia fermierilor, primesc în fiecare săptămână mai mulţi bani decât au câştigat vreodată în viaţa lor.

— Ei plătesc între zece şi patruzeci de procente în plus la tot ce cumpără în rate. Acesta nu este un mod de a trăi. Într-o bună zi totul o să se ducă la vale ca pe un tobogan.

— În Florida depozite de câteva sute de dolari se transformă într-o adevărată avere. Vocea lui Harry era cătrănită de amărăciune. Acelaşi lucru se întâmplă şi la bursă. Avem un client care a început acum şapte luni cu o investiţie de cinci sute de dolari. Astăzi are cincizeci de mii de dolari. Katie, aş vrea să avem şi noi banii ăştia. *Trebuie să aflu cum se obţin.*

— El are cincizeci de mii de dolari pe hârtie, i-a atras atenţia Katie.

Dar ea ştia că mintea lui Harry este plecată departe şi urechile lui n-o mai ascultau.

Capitolul 7

În 4 noiembrie republicanul Calvin Coolidge – în ciuda protestelor democraţilor şi progresiştilor[1] privind scandalurile administraţiei Harding – a fost ales pentru un mandat întreg. Mai toţi americanii erau convinşi că economia este în plină ascensiune. Dar nu şi fermierii, muncitorii forestieri, minerii din Pennsylvania şi Virginia de Vest şi nici negrii din sud ce lucrau pământul în arendă. Ei sufereau cumplit.

În această dimineaţă de sfârşit de noiembrie Harry era într-o foarte bună dispoziţie. Fluiera în timp ce o aştepta pe Katie să se aşeze lângă el pe scaunul din faţă în Ford-ul care-i va duce la Dallas. De trei săptămâni el lucra din nou la agenţia de bursă Wilson. Katie fusese angajată în urmă cu două săptămâni în magazinul aceleiaşi doamne de anul trecut.

În cea de a doua zi de lucru Harry fusese promovat ocupându-se de afişarea cotaţiilor la bursă pe tabla agenţiei. În câteva zile el ajunsese să calculeze mental – într-o clipită – cu cât va creşte sau va scădea cursul unui grup de cotaţii. Acum îşi făcuse obiceiul de

---

[1] Partid politic american creat în 1912 de partizanii lui Theodore Roosevelt.

a sta în fiecare zi peste program pentru a-şi copia preţurile de închidere într-un carneţel spre a le compara cu cele din ziua precedentă. El şi-a dat seama că spre a face bani din cumpărarea de acţiuni trebuia să cunoască tendinţele din cadrul fiecărei grupe de cotaţie ca să-i poată detecta mecanismul interior. Dar ca să cumpere acţiuni avea nevoie de bani.

Apoi ieri un alt tânăr coleg de slujbă îi vorbise despre "casele de pariuri pentru cotaţiile la bursă", care existau prin tot oraşul şi despre şansa pe care s-ar putea s-o aibă ca viitorul lui socru să-l ajute să deschidă şi el una.

— E drept, nu este ceva foarte legal, recunoscuse funcţionarul. Nu este chiar joc de noroc, dar toată lumea îl practică. După ce mă însor cu Alice bătrânul probabil că-mi va da atât cât să pun şi eu pe picioare o astfel de casă.

În dimineaţa asta Harry o lăsase, ca de obicei, pe Katie la magazinul ei şi se îndrepta spre birou. Dar astăzi va face un mic ocol, în ciuda faptului că va întârzia la slujbă. S-a dus mai întâi la bancă să scoată ceva bani din minusculul lor depozit. Se ruga să aibă noroc şi Katie să nu bage de seamă că lipsea carnetul de depuneri din sertar. Dar dacă şansa îi va surâde, va pune repede banii la loc şi încă o să-i mai rămână ceva ca să-şi poată continua jocul la casa de pariuri la bursă.

În timpul pauzei de prânz, Harry s-a dus la o astfel de casă din apropiere unde ofertele clienţilor erau notate la repezeală de un broker. Dacă un client paria pe o grupă al cărui curs urca, câştiga. Dacă scădea, el pierdea. Harry a înţeles că aici, de cele mai multe ori,

nu era vorba despre vânzări şi cumpărări reale de acţiuni. Era doar un joc.

Harry spera că, dată fiind memoria-i prodigioasă, plus informaţiile pe care le culegea la Agenţia Wilson precum şi iscusinţa lui în a aprecia fluctuaţiile preţurilor, să poată să realizeze câştiguri mortale la casele de pariuri la bursă. Aşa că acum intenţiona să-şi pună priceperea la încercare.

A trecut pragul unei astfel de case fiind conştient că dă impresia unui client tocmai bun de jumulit. Tânăr, fără experienţă şi dornic de câştig. Katie l-ar ucide dacă ar afla, şi-a zis el în gând, dar acum nu mai putea să dea înapoi. Cu un zâmbet candid i-a comunicat broker-ului, care vorbea foarte repede, ordinele sale fiind convins că va câştiga.

În ziua următoare el a putut să depună la bancă toţi banii care-i retrăsese din cont, ba chiar i-au mai şi rămas destui ca să joace din nou. Apoi, în fiecare pauză de prânz se ducea la casa de pariuri la bursă şi câştiga în mod regulat. Dar, în cea de a şasea zi, proprietarul casei de pariuri a refuzat să-i mai permită să joace.

— Du-te în altă parte! i-a spus el furios. Eu nu mai vreau să-ţi mai văd mutra pe aici. Afară!

Harry a căutat altă casă de pariuri unde iscusinţa lui încă nu era cunoscută, fără ca să-i spună lui Katie nimic despre norocul lui uluitor şi despre micile lui câştiguri zilnice care se tot adunau. Din nou după alte câteva zile proprietarul îl dădea afară furios pe Harry din localul lui. Dar Harry nu se sinchisea şi-şi găsea o altă casă de pariuri la bursă.

A aşteptat până în ajunul Crăciunului, când era ultima zi de lucru a lui Katie la magazin, ca să-i spună

despre aventura lui secretă. În timp ce ea se înfăşura în pled în Ford ca să nu-i pătrundă până la oase frigul nopţii ce se lăsase, el a început să-i explice despre casele de pariuri la bursă şi ce făcuse el în ultimele patru săptămâni.

— Harry, casele acelea sunt ilegale.

— Proprietarii lor conduc o afacere ilegală, a recunoscut el, dar eu nu fac altceva decât ceea ce face orice client într-o agenţie de bursă legală. Eu cumpăr. Şi-a luat o mână de pe volan şi şi-a băgat-o în buzunar. A scos un pumn de bancnote şi i le-a dat lui Katie. Nu sunt de un dolar, a spus el chicotind, ştiind că ea nu le poate vedea în întunericul din maşină. Sunt de zece şi douăzeci. Este miza noastră ca să jucăm la bursă. O să fim bogaţi, Katie!

*

Peste două zile, în ciuda protestelor lui Katie faţă de o asemenea extravaganţă, Harry a dus-o să ia masa la restaurantul din superbul hotel Adolphus. Ea era îmbrăcată într-o rochie simplă de catifea neagră, descoperită de Maura într-un cufăr vechi şi pe care o modernizaseră după o poză dintr-un *Vogue* recent. La această rochie, Katie purta şiragul ei lung de perle de la Woolworth şi cerceii de aur, care cândva fuseseră ai soacrei Maurei.

— Am să-mi pun haina pe braţ, a hotărât Katie în timp ce se apropiau de intrarea în restaurant, pentru că în acest fel nu se observă cât este de modestă.

— Am să-ţi cumpăr în curând una nouă, i-a promis Harry. De la Neiman-Marcus.

Au intrat în restaurantul elegant cu acelaşi aplomb cu care se plimbau prin holurile hotelurilor din New

York: Waldorf Astoria, Plaza şi St. Regis. Totul părea ireal, superb şi se simţeau uşor intimidaţi.

— Comandă orice îţi place, a insistat Harry după ce s-au aşezat la masă şi au început să cerceteze lista de bucate. Astă-seară sărbătorim.

— Nu-mi vine să cred că ai atâţia bani, a murmurat Katie.

— Asta nu este nimic faţă de ce va fi de acum încolo. Chipul îi radia de bucurie. Katie era conştientă de privirile aruncate pe furiş în direcţia lui de femeile de la mesele învecinate, dar nu-şi dădea seama de ochii bărbaţilor pironiţi asupra ei. N-am să plec de la agenţie, i-a spus el. Am să lucrez mai departe acolo pentru informaţiile pe care le capăt cât e ziua de lungă. Ştiu cine este deştept şi cine merge la nimereală. Am învăţat cum să anticipez fluctuaţiile preţurilor. La mine nu este un joc, este un lucru sigur.

— Sunt atât de mulţi bani, a spus Katie şovăind. Dar în realitate nu sunt decât bucăţi de hârtie.

— Tu nu înţelegi ce este bursa, a spus Harry cu zel. Ceea ce se întâmplă în Wall Street afectează întreaga lume.

— Este tot un fel de joc de noroc, a insistat Katie. Asta mă sperie.

— N-o să mai gândeşti aşa când ai să te scalzi în bani, a spus Harry plin de încredere şi şi-a concentrat atenţia asupra listei de bucate. S-o ia naiba de Prohibiţie. Ar trebui să celebrăm cu şampanie.

Deşi Jeff întotdeauna lua în derâdere restaurantele din Dallas – *eşti norocos dacă găseşti o farfurie cu papricaş sau o tăcăniţă cu carne de vacă la un preţ decent* – Katie a fost impresionată de rafinamentul mâncărurilor servite la Adolphus.

Le-a făcut plăcere luxul de aici. Din câte şi-a dat

seama Katie, pentru Harry nu era doar bucuria unei mâncări bune, ci mai ales faptul că se aflau într-un local elegant şi printre oameni bogaţi şi plini de succes. Ea nici n-a vrut să se gândească la cât avea să urce nota de plată.

— Mâncarea a fost grozavă, a recunoscut Harry într-o stare de bună dispoziţie vizibilă, dar, ştii, nimic nu întrece legumele pe care le adunăm vara din grădina ta sau piersicile din pomul nostru. Dacă cineva ar găsi o metodă ca să le conserve savoarea, Dumnezeule, ar face o avere!

Harry a rămas cu privirea pierdută în gol, cu un aer contemplativ, a cărei semnificaţie Katie ajunsese s-o cunoască. Harry visa cu ochii deschişi la o nouă aventură din care să scoată bani.

— Harry, nu le putem congela vara şi să le păstrăm până iarna, i-a spus Katie râzând.

— De ce nu? i-a răspuns el. Pun pariu că într-o bună zi oamenii o să adune fructele din pomi şi o să le congeleze ca să le mănânce în restul anului. S-ar câştiga o grămadă de bani din chestia asta...

— Dar ar costa tot atât de mult să afle dacă acest lucru este posibil. Acum cea care a căzut pe gânduri a fost Katie. Îţi aduci aminte când Jeff ne-a povestit despre sera mamei lui? Poate izbutim să facem şi noi una şi să avem legume proaspete tot anul.

— Dacă vrei o seră, dă-i drumul, a spus el împăciuitor. În clipa de faţă eu nu mă pot gândi la altceva decât ce acţiuni să cumpăr mâine. În urmă cu două săptămâni, a continuat el, una din stenografe a investit toate economiile ei de o viaţă: trei sute de dolari. Două zile mai târziu şi-a vândut acţiunile cu cincisprezece mii de dolari. Eu cred că dacă studiez toate cifrele, cu

puţină bătaie de cap eu pot să calculez la cât ajunge indicele Dow Jones.

În săptămânile care au urmat Katie a avut senzaţia că ar trăi într-o lume ireală: în fiecare seară, după ce se întorcea acasă, Harry nici nu aştepta bine să se strângă vasele de la cină că şi cădea grămadă asupra carnetului în care fuseseră trecute toate cursurile zilei. Ea nici măcar nu se prefăcea că înţelege frazele pe care Harry i le arunca din când în când pentru că mintea ei ridicase un zid în faţa acelor manevre financiare ca: "vânzare cu titluri de împrumut" şi "cumpărare cu fonduri împrumutate".

Mama ei procedase bine – ca majoritatea americanilor – în anii războiului şi făcuse economii pentru ziua când aveau să se mute din Lower East Side şi îşi vor deschide un magazin. Dar apoi mama ei murise foarte tânără şi banii se duseseră pe apa sâmbetei.

Harry avea dreptate, şi-a zis în sinea ei Katie, atunci când spunea că este bine să te gândeşti la ziua de mâine, dar trebuia să te îngrijeşti şi de prezent. Totuşi, ea încă mai avea strângeri de inimă când Harry o ducea să la masa la restaurantul Adolphus sau îi cumpăra câte un mic cadou care ştia că o să-i facă plăcere.

Ea din nou a fost tulburată când s-a dus iar la bancă şi au mai făcut un împrumut pentru semănat. Dobânzile pe care trebuiau să le plătească erau foarte mari.

— Katie, asta este o cu totul altă afacere, i-a explicat el. Nu-mi pot folosi capitalul de la bursă pentru fermă.

Pe ea, totuşi, o îngrijora faptul că el insista să mai angajeze o mână de lucru pentru sezonul semănatului,

deşi vor trebui s-o plătească cu mult mai mult decât salariul lui de la agenţia Wilson. Dar câştigurile lui de la bursă erau impresionante.

— Aceasta este marea finanţă, îi explica el. Ar trebui să vezi cum mă respectă brokerul meu. Şi numai pentru că ştiu să cumpăr ieftin şi să vând scump. El nu înţelege cum fac. El nu-şi dă seama că jocul la bursă este o ştiinţă.

La începutul lui aprilie Katie şi omul angajat sezonier au început să semene porumbul. Ea regreta că lucrează cu un străin şi nu cu Harry. Toată bucuria semănatului era dusă. Acum resimţea oboseala fizică la sfârşitul fiecărei zile de muncă, oboseală pe care o ignorase când Harry lucrase cot la cot cu ea.

În mai Harry i-a spus că va mai angaja încă un om la fermă.

— Nu vreau ca să te speteşti muncind, Katie. Nu mai este nevoie. Câştig destul ca să mai angajez încă o mână de lucru fără să-mi afecteze operaţiunile de la bursă.

— Ce-am să fac toată ziua? s-a plâns ea.

— Ai grijă de casă şi de grădină. Faci mâncare. A înălţat din umeri. Fă ceea ce fac nevestele de la oraş: *Citeşte.* Instruieşte-te. A zâmbit mulţumit. Ştia că asta îi plăcea. Katie împrumuta deseori cărţi de la Jeff.

În aceeaşi săptămână Harry a cumpărat un Ford nou. Katie a rămas uluită când a văzut vânzătorul şofând în urma lui Harry şi parcând maşina în faţa casei. Ea a privit cum un pumn de hârtii trec din mâna lui Harry într-a lui. În amurgul care se lăsase Harry şi Katie au rămas în verandă privind cu mândrie maşina nouă. în vreme ce vânzătorul a urcat în cel de al treilea Ford care-i urmase şi a plecat.

— Ford-urile au coborât la două sute nouăzeci de dolari – cele fără demaror – dar eu n-am nevoie de el, a spus Harry. Este mai mult pentru femei.

— Lasă-mă să folosesc eu vechiul Ford, a spus Katie, inima bătându-i în piept de emoţie în timp ce intrau în casă ţinându-se de mână. Aşa voi putea să mă duc şi eu pe la Maura şi să nu mai trebuiască să vină ea întotdeauna la mine.

— Când o să aibă Maura vreme să te vadă în timpul muncilor la câmp? a întrebat-o el. Doar seara – şi atunci eu sunt acasă ca să te duc la ea.

Harry nu voise s-o înveţe să şofeze spunându-i că, dacă maşina se va strica, el n-o să aibă cu ce să se mai ducă la slujbă. Dar acum exista cea de a doua maşină.

— Din când în când Maura mai are câte o oră liberă. Katie era pregătită să-şi apere cauza. Maura şofa. Ea de ce n-ar face-o? Seara tu nu-ţi mai scoţi capul din carnet. Nici măcar nu ţi-ai dat seama că eu am plecat de acasă pentru o oră.

— De ce ţii neapărat să şofezi? a întrebat-o el iritat.

— Pentru că şi alte femei şofează, i-a răspuns ea zbârlită. Maura întotdeauna mi-a spus că vrea să mă înveţe. Acum o poate face.

— Vom vedea, a spus el muşcându-şi buzele furios, dar de data asta ea era hotărâtă să-l înfrunte.

În ziua următoare Maura şi-a făcut apariţia chiar la apusul soarelui. O dată cu lăsarea nopţii Katie şi muncitorul angajat se întorceau de la câmp. La fel făcea Maura şi Jeff. Cele două femei s-au aşezat la masa din bucătărie cu ceştile de cafea pline în faţa lor.

— Tot ce trebuie să fac este să încălzesc tocana de

ieri, a spus Maura. Jeff stă la masa din bucătărie şi încearcă să scrie. Dacă n-o cădea mort de oboseală, a adăugat ea zâmbind.

Au discutat apoi despre omul de curând angajat care urma să lucreze în locul lui Katie şi despre Ford-ul nou cumpărat de Harry.

— Am să te învăţ să şofezi, i-a spus Maura încântată. Eu mai degrabă m-aş lăsa nemâncată decât să renunţ la maşină.

— Sunt îngrijorată, i-a mărturisit Katie. Harry câştigă atât de mult la bursă, dar, în afară de maşină, salarii pentru angajaţii sezonieri şi câteva alte mărunţişuri, toţi banii se întorc la bursă. Aş vrea ca o parte din ei să meargă şi la bancă.

— Jeff zice că Harry se pricepe foarte bine la bursă.

— Harry susţine că acum toată lumea joacă la bursă, a spus Katie cu un zâmbet reţinut. După mine, este o nebunie.

— Se vorbesc atât de multe despre bursă, dar, dacă te uiţi bine, aşa cum zice Jeff, probabil că un milion din toate milioanele acestei ţări joacă la bursă. Este la fel cum citim în ziare şi reviste despre baruri clandestine, gin făcut în căzi de baie, despre Freud şi cântăreţii de jaz. Majoritatea oamenilor n-a văzut cum arată un bar clandestin şi nici n-a gustat vreodată ginul făcut în căzi de baie. Ei nu joacă mah-jong şi singurele femei uşoare pe care le-au văzut sunt în filme. Şi cine ştie despre Freud în afară de intelectualii care citesc reviste de specialitate? Oamenii din oraşele mici şi de la ferme duc aceeaşi viaţă pe care au dus-o părinţii lor. Mai toţi dintre ei îşi fac griji pentru plata ratelor la noua maşină de spălat, la pian sau la automobil. Dar soţul

acesta al tău este este ceva cu totul special, a recunoscut Maura.

Harry a fost de acord cu Katie că ar fi înţelept ca ea să-i supravegheze pe cei doi lucrători angajaţi. S-a învoit şi cu şofatul:

— Vezi din când în când cum lucrează cei doi, a spus el îndulgent. Atâta doar fă să ştie că eşti prin preajmă. Învaţă să şofezi şi du-te după-amiezile puţin pe la Maura, a încurajat-o el. Ştiu că eşti prea singură aici.

Katie s-a abţinut să-i amintească lui Harry că Maura este la câmp cu Jeff. Uneori ea se simţea vinovată pentru viaţa cu mult mai uşoară pe care o duce în comparaţie cu Maura. Totuşi – deşi nu i-a pomenit nimic despre asta lui Harry – ea a continuat să lucreze câteva ore pe câmp în fiecare zi.

Cei doi angajaţi îşi dădeau mai puţin silinţa decât ea şi Harry, dar Katie îi înţelegea. Amândoi erau bătrâni, amărâţi şi obosiţi, foşti fermieri care-şi pierduseră fermele. Ei nu aveau imboldul care-i împingea pe Harry şi Katie să muncească din răsputeri. Ei lucrau spre a-şi întreţine familiile.

Pe la sfârşitul lui august, când Texas-ul se lupta cu căldurile devastatoare, Harry a venit acasă cu o cutie de la Neiman-Marcus.

— Încearc-o, Katie, i-a spus el, în vreme ce ea rămăsese uluită, cu ochii prinoţi asupra pachetului. Haide, deschide cutia. Femeia de la magazin a spus că ar trebui să ţi se potrivească. Aseară ţi-am măsurat una din rochii şi i-am dat dimensiunile.

— Harry, cred că a costat foarte mult, a spus ea întinzând mâna să deschidă cutia.

— Mâine seara luăm masa la Adolphus, i-a spus el.

Şi poimâine mergem la Neiman-Marcus să-ţi cumpăr o haină.

— În august? a râs ea timid.

— Ei au haine şi în august, a insistat el. Nu este ca la magazinul Klein.

Harry ştia că orice femeie din Dallas râvnea să-şi cumpere o rochie sau o haină de la Neiman-Marcus.

— Harry... Katie l-a scrutat cu un amestec de mândrie şi neliniştе. Ce-ţi mai coace mintea?

— Astăzi am dat lovitura. Mă las de slujbă. Nu-mi mai trebuie agenţia Wilson. Am să mă ocup personal de afaceri. Şi tu, Katie, vreau să te duci la Houston şi să-i oferi un târg Ameliei.

— Ce fel de târg, Harry, despre ce vorbeşti?

— Am calculat la cât s-ar aştepta Amelia să primească în următorii nouă ani din partea ei de profit. Sunt gata să-i plătesc acum integral... A chicotit când a văzut uluirea de pe chipul lui Katie. Ţi-am spus, astăzi am dat lovitura. Vreau ca ferma să ne aparţină, să nu mai avem nici o datorie pentru ea. Am să merg la avocat să fac actele. Tu o să iei trenul de noapte către Houston ca să vorbeşti cu Amelia. Apoi ea o să-ţi semneze actele şi tu îi vei da un cec. Ea o să fie fericită, a anticipat el. N-o să mai trebuiască să aştepte nouă ani pentru bani.

— Vrei să plec la Houston singură? a întrebat ea brusc alarmată.

— O să te descurci, a asigurat-o el zâmbindu-i. Mai întâi îi scrii Ameliei şi-i spui că ai să soseşti cu trenul de noapte. Ea te poate aştepta în gară. O să fie bucuroasă să te vadă – o să petreceţi ziua împreună, o să încheiaţi afacerea şi apoi tu iei trenul de noapte spre casă.

— Şi apoi o să stăpânim cu adevărat ferma! a exclamat Katie extaziată.

— Şi am să pun ferma pe numele tău, i-a spus Harry cu tandreţe. Aşa că ferma va fi a ta de-a pururi.

*

Katie a ridicat storul de la fereastra cuşetei şi a privit primele raze cenuşii ale zorilor ce începeau să se ivească pe cerul întunecat al nopţii, micul ventilator nefiind de nici un folos ca să mai atenueze căldura înăbuşitoare a sfârşitului de august. Ea dormise puţin în timpul acestei călătorii spre Houston, dar nu din cauza zăpuşelii. Prin minte i se perindaseră tot felul de amintiri. Lungul şir al nopţilor când ea şi Harry o porniseră spre sud străbătând întreaga ţară-după ce părăsiseră New York-ul. Primele zile petrecute la fermă cu Amelia. Şi acum ei erau pe punctul de a deveni proprietarii acelei ferme.

Ea a fost impresionată de stăruinţa lui Harry ca ferma să fie înregistrată pe numele ei. Era modul lui de a se recompensa faţă de ea pentru că fiecare dolar pe care-l câştiga îl investea în cumpărarea de noi acţiuni, care, în mintea ei, rămâneau doar nişte petice de hârtie. Singura hârtie în care credea, şi-a zis ea cu o undă de umor, era aceea tipărită de monetăria Statelor Unite.

Apoi a început să se îmbrace cu dificultate în spaţiul îngust oferit de patul ei ce se afla jos. Se va duce să se spele mai devreme, şi-a zis ea, înainte ca lavaboul rezervat doamnelor să fie luat cu asalt de celelalte călătoare cu mai multă experienţă decât ea.

Amelia a aşteptat-o la gară. Katie ştia că Amelia era curioasă – chiar şi puţin neliniştită – în legătură cu această vizită, deşi ea îi explicase că "Harry avusese

un pic de noroc la bursă". S-au dus la un restaurant ca să ia micul dejun şi la insistenţele lui Katie Amelia a comandat mai mult decât o cafea. În timpul mesei Katie i-a vorbit despre oferta lui Harry. Ea a văzut cum Amelia a rămas cu ochii căscaţi de uimire. Apoi uluirea a fost înlocuită de o iscodire făcută cu prudenţă.

— N-a săpat nimeni pentru petrol la fermă? a întrebat-o Amelia înroşindu-se. N-am vrut să spun asta, a adăugat ea neliniştită. Ştiu că tu şi Harry nu m-aţi înşela.

— N-a făcut nimeni nici un puţ pentru petrol, a asigurat-o Katie. Deşi tu ştii că orice fermier din Texas speră să dea de petrol. Micul nostru puţ de petrol, a spus ea chicotind, este priceperea lui Harry la acţiuni, el ştie care din ele urcă şi care coboară.

— Eu nu mă pricep la bursă, a recunoscut Amelia, deşi se aud tot felul de poveşti despre oameni care s-au îmbogăţit peste noapte. Ferma este cu totul altceva, o ai în faţa ochilor.

Acasă la Amelia fiica ei a citit cu atenţie actele pe care le adusese Katie.

— Mamă, cred că ar trebui să arăţi aceste hârtii unui avocat, a spus ea în cele din urmă, dar Katie ştia că era impresionată de cecul pe care urma să-l primească.

— N-am nevoie de nici un avocat, când este vorba de Katie şi Harry, i-a spus Amelia. Tu nu vezi nimic care să nu fie în ordine în actul acela, nu-i aşa?

Contractul a fost semnat. Ferma era a lui Katie. Mai târziu fiica Ameliei le-a dus cu maşina la gară. Dimineaţa Harry o aştepta pe peron.

— Acum eşti proprietara fermei, i-a spus el după ce a sărutat-o cu căldură. Cum te simţi?

— Minunat, i-a răspuns ea, chipul radiindu-i de bucurie. Dar ţi-am simţit lipsa noaptea trecută. Era pentru prima oară de la căsătorie când dormeau separat. N-am putut să închid aproape deloc ochii.

S-au ţinut de mână sub faţa de masă de la restaurant în timp ce aşteptau să le aducă micul dejun. Pentru prima oară Harry a luat-o cu el pe Katie în locul unde trebuia să-i dea ordinele broker-ului său pentru ziua respectivă.

Lui Katie i s-a făcut teamă de amestecul de voci ascuţite şi sunetele sacadate ale teleimprimatoarelor aliniate pe unul din pereţii agenţiei de bursă. Şi a rămas holbându-se la două doamne care discutau zgomotos despre cotarea cuprului şi oţelului la bursă.

— Am auzit că sunt agenţii de bursă în New York şi în alte câteva oraşe mari în care nu au acces decât femei, i-a spus Harry. Sunt mobilate ca un bar clandestin. Nici Harry, nici Katie nu fuseseră niciodată într-un asemenea bar. Femeile stau pe sofale şi în fotolii şi fumează ţigări turceşti cu pipe din acelea lungi... A făcut un gest amuzat cu mâna... şi-şi sorb băuturile în timp ce urmăresc cotaţiile pe care fetele le scriu cu creta pe tablă. Nici un bărbat nu are acces acolo, a subliniat el.

— Eu una niciodată n-o să pun piciorul acolo, a spus ea categoric şi Harry a râs.

Katie era conştientă de privirile aruncate pe furiş spre ea şi Harry în timp ce el o conducea prin încăperea aglomerată. Ea a fost uluită de amestecul de invidie şi respect faţă de Harry pe care l-a observat la unii din clienţii agenţiei de bursă. Era limpede că pentru ei Harry reprezenta o personalitate.

Ea a stat deoparte cât Harry a făcut câteva tran-

zacţii. Nişte bărbaţi trăgeau cu urechea la conversaţia lui Harry şi-şi notau pe furiş în carnet.

— Aceasta este soţia mea, i-a spus Harry cu mândrie broker-ului său. Katie, domnul este domnul Mitchell.

— Atât de tânără şi frumoasă. Dar la ce altceva ar trebui să mă aştept? Broker-ul a dat din cap cu înţelepciune. Voi doi sunteţi un Cuplu de Aur. Pe Harry nimic nu-l poate opri. El este un adevărat miracol.

Harry a prins-o de talie şi s-au îndreptat spre uşă.

— Eu voi mai sta aici încă trei ore. Şi-a băgat mâna în buzunar după portmoneu. Du-te la Neiman-Marcus şi cumpără-ţi ceva drăguţ. O sorbea din priviri. Cumpără-ţi unul din acele négligé-uri sau cămăşi de noapte pe care le poartă Pola Negri în filme.

*

După ce a spălat vasele în care serviseră cina şi le-a pus în bufet, Katie s-a dus în dormitor să facă patul. Ştia că în seara asta Harry n-o să mai întârzie mult studiind ca de obicei cotaţiile la bursă. Amândoi erau prea conştienţi că dormiseră separat în ultimele două nopţi.

Seara se mai răcorise puţin. Ea a lâncezit mai mult în cadă savurând aroma sărurilor de baie Hellena Rubenstein pe care le cumpărase dintr-un magazin de cosmeticale din Dallas. Pentru prima oară în tânăra ei viaţă îşi permitea o extravaganţă fără ca să se simtă vinovată.

A ieşit din cadă, s-a şters cu prosopul şi şi-a pus cămaşa de noapte fină pe care o cumpărase de la Neiman-Marcus. Nu-şi cumpărase şi négligé-ul care să se asorteze pentru că se întrebase ea foarte realist cât avea să-l poarte? După ce şi-a dat cu puţin parfum pe

gât şi pe mâini, a ieşit din baie, a străbătut holul micuţ îndreptându-se spre salonul unde Harry obişnuia să stea aplecat asupra registrului cu tranzacţiile lui zilnice.

— Harry, i-a spus ea, inima tresărindu-i brusc în piept. Niciodată nu-şi dorise mai mult să facă dragoste cu el ca în această noapte.

El s-a întors spre ea şi a privit-o. Ea l-a auzit cum şi-a ţinut respiraţia.

— Katie... Cuvântul suna ca o mângâiere. Arăţi ca o stea de cinema.

— A fost îngrozitor de scump...

— Nimic nu este prea scump pentru soţia mea, a spus el şi s-a ridicat în picioare. Am să-mi termin mai târziu calculele. Ochii i s-au întunecat de pasiune când brusc a ridicat-o în braţe.

— Harry, l-a certat ea, râsul luminându-i chipul. O să-ţi rupi coloana.

— Poate coloana unuia mai plăpând să se rupă, a spus el ieşind cu ea în hol şi îndreptându-se spre dormitor. Dar nu a lui Harry Newhouse.

Au zăcut înlănţuiţi în întuneric, cămăşuţa neagră şi scumpă aruncată la picioarele patului. Gura lui i s-a desprins de a ei alunecându-i pe gât. Sărutările lui erau tandre şi o excitaseră, în vreme ce mâinile îi mângâiau zonele sensibile pe care i le cunoştea prea bine, după cum şi ea i le ştia pe ale lui. În pat, erau egali, îşi spunea ea minunându-se.

— Eşti senzaţională, îi şoptea el în timp ce se mişcau în acelaşi ritm. De unde ai învăţat? o tachina el.

— De la tine, a spus ea, bucuria făcând-o mai îndrăzneaţă decât era de obicei.

— O, Doamne, Katie.

Brusc au simţit că nu mai era vreme pentru hârjoneala lor obişnuită. Nevoia de a se atinge total, de a se contopi într-o singură fiinţă îi covârşea, lăsându-i fără respiraţie. În căldura umedă a nopţii simţurile lor în clipa supremă a extazului erau o fantastică simfonie erotică. Apoi trupurile lor au rămas nemişcate, leoarcă de transpiraţie.

— O, Doamne, Katie, a spus Harry din nou. Corpul lui apăsându-l pe al ei, dar fără ca vreunul dintre ei să încerce să-şi schimbe poziţia.

— Ai mai spus-o o dată, i-a şoptit ea.

— Asta a fost atunci când uitasem că nu sunt îmbrăcat potrivit evenimentului. Părea uşor încurcat. "A nu fi îmbrăcat potrivit evenimentului" însemna că nu se deranjase să-şi pună prezervativul. Poate că ar trebui să te duci la baie.

— Mai târziu, i-a răspuns ea. O, Harry, te iubesc atât de mult!

Capitolul 8

Pe la sfârşitul lui septembrie Katie a trebuit să recunoască faptul că până chiar şi cele trei sau patru ore pe care le petrecea la munca câmpului o epuizau. Ea dădea vina pe arşiţă şi-şi făcuse obiceiul să se bage în cadă să se răcorească înainte ca Harry să se întoarcă din drumurile sale zilnice în oraş.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că în curând se va termina cu strânsul recoltei, i-a mărturisit ea Maurei într-o sâmbătă după-amiază când stăteau amândouă în verandă în vreme ce Harry şi Jeff meştereau la vechiul Ford în şopron. Sunt atât de obosită că aş dormi tot timpul.

— Eşti la fel ca nora doamnei Crane, Elvira, i-a spus Maura cercetând-o curioasă cu privirea. Cât ţi-a întârziat?

Katie a rămas holbându-se la ea, brusc îngrijorată.

— Maura, nu mai ştiu exact. A încercat să-şi aducă aminte. Două săptămâni... nu, trei.

— Oho, a dat din cap Maura atoateştiutoare.

— Vrei să spui că sunt gravidă? I-a venit în minte imediat acea noapte în care nu-şi mai luaseră nici o măsură de precauţie. Maura, sunt gravidă! Era luată cu asalt de emoţii contradictorii. Tandreţe şi exaltare la

gândul că purta în pântece copilul lui Harry. Teamă că el avea să fie supărat pentru că socotea că amândoi erau prea tineri ca să aibă un copil.

— În felul acesta lumea merge înainte, i-a spus Maura zâmbindu-i blând.

— Dar noi nu ne-am făcut nici un plan... a spus Katie, fără a-şi continua gândurile.

— Când intenţionezi să-i spui lui Harry?

— Diseară, a răspuns pe loc Katie. Imediat după ce voi plecaţi acasă.

— Am putea s-o întindem chiar acum.

— Nu, a obiectat Katie. Îmi trebuie un pic de timp ca să mă obişnuiesc cu ideea.

Totuşi Maura l-a determinat pe Jeff să plece acasă mai devreme cu cel puţin două ore decât de obicei. Katie şi-a dat seama că Maura înţelesese că ea era nerăbdătoare să-i spună lui Harry că, dacă clasicele simptome nu erau greşite, ei aveau să fie părinţi peste şapte luni sau cam aşa ceva.

— De ce s-a grăbit atât de tare Maura în seara asta? a întrebat-o Harry, când stăteau în verandă privindu-i pe cei doi cum se îndepărtează cu maşina pe şosea.

— Ştia că vreau să fiu singură cu tine, i-a spus Katie blând iar Harry şi-a înălţat o sprânceană cu o teamă prefăcută.

— Oh, începi să devii din ce în ce mai nesăţioasă, a glumit el.

— Am veşti pentru tine. Şi-a ridicat spre el faţa radiindu-i de bucurie. Ştii cântecul pe care-l cântă Eddie Cantor: "O să avem un copil, eu şi iubita mea"? Ei bine... A tras adânc aer în piept. Zâmbetul i-a devenit incandescent. Aceştia suntem noi.

Harry a înghețat. Pentru o clipă n-a fost în stare să scoată o vorbă.

— O să ai un copil?

— Este nevoie de doi, i-a reamintit ea. Noi o să avem un copil.

— O, Dumnezeule...

Chipul i s-a făcut pământiu.

— Harry, tu devii pios în cele mai trăsnite momente.

— Nu sunt sigur că vreau ca tu să ai un copil.

— Este puțin cam târziu ca să ne mai răzgândim... A încercat să pară volubilă. Oare, *Harry nu și-a dorit copilul?*

— Sunt speriat, a mărturisit el, părând dintr-o dată foarte tânăr și vulnerabil. Tu ești doar o copilă.

— O mulțime de fete au copii când sunt mai tinere decât mine. Este ceva firesc. E altceva când nu ne-am putea permite să-l avem, s-a bâlbâit ea speriată de dezaprobarea lui.

— Nu vreau ca tu să treci prin toate astea. A tras-o la pieptul lui și ea i-a simțit inima bătându-i cu putere. Îmi amintesc când mama a născut-o pe sora mea mai mică. Eu nu aveam decât șapte ani, dar și acum țin minte toate acele țipete din dormitor când mama a născut-o pe Grace. Nu vreau ca tu să treci prin toate acele chinuri.

— O să fie în ordine, l-a asigurat Katie cu fermitate. Dar eu nu sunt sigură în privința ta.

*

Harry a insistat ca să găsească pentru Katie un doctor în oraș, deși Maura o asigurase că cel care se ocupa de zona lor este foarte competent. Cum ea s-a eschivat, Harry și-a consultat cunoștințele de la agenția

de bursă de unde îşi dirija toate afacerile. El a mai insistat ca fiul său – pentru că era convins că ea poartă în pântece un băiat – să se nască în spital. Katie a fost impresionată de grija lui pentru copil şi pentru ea, precum şi de teama lui autentică de durerile facerii.

Harry a însoţit-o pe Katie la doctor, care, în mod vizibil, a fost şocat de unele din întrebările lui.

— Pentru un foarte tânăr tată în devenire aţi pus o mulţime de întrebări.

— Dacă eram mai în vârstă, probabil că deja aş fi cunoscut răspunsurile, i-a replicat Harry.

Pe la începutul lui noiembrie el a dus-o pe Katie cu maşina la Dallas ca să-şi cumpere haine pentru perioada de gravidie pentru că deja ea începuse să recurgă la ace de siguranţă pentru fustele care n-o mai cuprindeau în talie. Deşi Katie îşi comandase haine prin poştă de la Lane Bryant din New York, Harry i-a cerut să intre la Neiman-Marcus şi să-şi cumpere ceva potrivit pentru momentul prezent. Pentru ei deja devenise un ritual ca sâmbăta seara să ia masa la Adolphus. Lui îi făceau plăcere privirile admirative trimise pe furiş în direcţia ei de la celelalte mese. El nu vedea nici un motiv pentru care o viitoare mamă să nu mai iasă în lume.

— Harry, ai luat-o într-o direcţie greşită, a spus Katie când se apropiau de centrul Dallas-ului.

— Mda, mda, a încuviinţat el misterios. Mai întâi trebuie să-ţi arăt ceva.

— Ce? l-a întrebat ea.

— Ai să vezi.

Zâmbetul lui infatuat îi spunea lui Katie că nu are rost să insiste. Lui Harry îi plăcea să vină la ea cu mici surprize. Au ajuns într-o zonă încântătoare a oraşului,

cu case frumoase şi pajişti îngrijite, străjuite de garduri vii, tunse cu meticulozitate. Bănuind că Harry o duce în vizită la un asociat de afaceri, Katie şi-a inspectat neliniştită îmbrăcămintea. Haina îi era perfectă, s-a consolat ea, numai că bluza care o purta pe deasupra cu greu masca strâmtimea fustei. De ce Harry se lăsa întotdeauna împins de impulsuri de moment?

Harry a oprit maşina lângă o casă cu două etaje, stil Tudor, în faţa căreia se afla o pajişte bordată cu flori galbene şi purpurii.

— Harry, cine locuieşte aici? l-a întrebat ea cu reproş în glas.

— Tu, i-a răspuns el cu nonşalanţă şi şi-a băgat mâna în buzunarul de la haină de unde a scos o cheie. Am cumpărat-o pentru noi, mobilată gata şi cu tot ce ne trebuie. A zâmbit larg când a văzut-o cum a rămas cu gura căscată de uimire. Katie, este casa noastră, a repetat el aplecându-se ca să-i deschidă portiera

— Dar noi avem o casă... Dintr-o dată ea s-a simţit dezolată. *Ea nu voia să părăsească ferma.*

— O să locuim aici în timpul săptămânii, i-a explicat el. Sunt îngrijorat ca să te las acolo singură toată ziua. Şi sunt obosit de atâta drum cu maşina. Iarna îngheţ şi vara mă coc în ea. Vom merge la fermă vineri seara şi ne vom întoarce în oraş luni dimineaţa. O să fie minunat, Katie, a încurajat-o el. Haide, lasă-mă să-ţi arăt casa.

Au coborât din maşină şi au mers ţinându-se de mână de-a lungul potecii înguste care ducea la intrare. Katie s-a forţat ca să pună întrebări realiste.

— Harry, cum ne putem permite o asemenea casă? l-a întrebat ea zicându-şi în gând că trebuie să coste trei sau patru mii de dolari, dacă nu chiar mai mult.

— Am făcut un împrumut. Am dat ceva bani peşin, a recunoscut el, dar restul îl vom plăti în rate lunare.

— Ce-o să se întâmple cu ferma?

O enerva gândul că trebuia să se mute de la fermă.

— O să lăsăm pământul în grija unor vecini, a răspuns Harry înălţând din umeri. N-o să obţinem mult, dar va fi suficient să plătim impozitul.

În ziua următoare, pentru că Harry era atât de nerăbdător, ei s-au mutat în noua locuinţă. Katie a încercat să-i împărtăşească entuziasmul lui, dar ei îi lipseau vastele întinderi de pământ cu nici o casă la orizont. Ea ştia că o să ducă dorul superbelor răsărituri şi apusuri de soare care făceau parte din viaţa lor la fermă. Îi displăceau sumbra mobilă victoriană şi pereţii cenuşii.

Cu timpul, şi-a promis ea în gând, avea să înlocuiască draperiile grele, deprimante cu perdele vaporoase care să permită soarelui să intre în camerele mici şi excesiv de încărcate. O parte din mobilă o va duce în pod. Totuşi, recunoştea ea cu mândrie, parcurseseră o cale lungă într-un răstimp foarte scurt de la locuinţele sărăcăcioase din Rivington Street.

Katie şi-a dat seama că ei începeau un stil de viaţă cu totul nou. Uneori aceasta o intimida. Ea era mândră de succesele lui Harry, de bogăţia care creştea – pe hârtie, îşi amintea ea în permanenţă. Totuşi, dovezile materiale erau impresionante. Harry îşi cumpărase o garderobă elegantă, o haină de enot, iar ei îi luase un inel cu diamant şi o maşină de spălat. Într-un imbold de extravaganţă, după o zi triumfătoare la agenţia de bursă, îşi vânduse Ford-ul cel nou şi-şi cumpărase un Pierce-Arrow.

— Ratele lunare sunt un mizilic, a liniştit-o el pe Katie.

Acum Harry îşi făcuse o bucurie din a-şi invita prietenii – majoritatea având de două ori vârsta lui – acasă, la mici petreceri. Katie şi-a amintit cât de mult îi lipsiseră lui Harry invitaţii din casa părinţilor lui după moartea lor prematură. *Mamei îi plăcea să gătească, iar tatei să stea de vorbă. El ar fi trebuit să fie politician după grijile pe care şi le făcea în legătură cu tot ce se întâmpla în oraş, în stat şi în ţară. De când aveam doisprezece ani până în ziua în care au murit ei au vorbit despre fiul lor care o să ajungă avocat.*

Harry n-a rezistat rugăminţii lui Katie şi a lăsat-o să remobileze sufrageria. A însoţit-o în magazinul de mobilă scumpă care aproviziona cele mai bune case din Dallas şi i-a spus că cumpere tot ceea ce îi va plăcea. Din instinct ştia că ea va face o alegere bună.

Prietenii lui Harry care veneau la mesele săptămânale de la el din casă nu mai conteneau cu laudele faţă de masa, scaunele şi bufetul stil Regency care erau de o mare simplitate în comparaţie cu mobila greoaie din celelalte camere. Ajutată de revistele pentru femei pe care le aducea acasă, Katie pregătea mese care să încânte şi ochiul, nu numai stomacul şi a roşit de plăcere când unul din oaspeţi, cu treizeci de ani mai mare decât ea, a spus că Socrate a zis că orice fel de mâncare îl guşti mai întâi cu ochii.

Bărbaţii discutau numai despre bursă iar femeile despre haine şi problemele pe care le aveau cu servitorii. Ea era o gazdă atentă, primitoare, dar Katie deseori se simţea plictisită şi singură în acest nou anturaj.

Apoi într-o zi Maura a sunat-o pe Katie să-i spună – chiar înainte de a-i fi dat vestea lui Jeff – că şi ea este gravidă. Katie a fost încântată că amândouă vor

trece prin aceeaşi experienţă. Dintr-odată nu s-a mai simţit atât de singură.

— Crezi că e o treabă contagioasă? a râs Maura. Jeff la început o să fie supărat. Dintr-o dată ea a devenit neliniştită. El o să vină iar cu toate acele poveşti că este timpul să se lase de scris şi să se apuce de ceva mai practic. Cum ar fi, de pildă, să-i asigure familiei sale un trai decent. Dar el n-o să se oprească din scris, a spus ea cu convingere. O să supravieţuim cu ferma şi el are lunile de iarnă pentru scris. Ştii ceva, Katie... a revenit ea la buna dispoziţie dinainte. Tu o să ai un băiat şi eu o fată sau vice versa şi ei o să crească împreună, o să se îndrăgostească unul de celălalt şi o să se căsătorească.

— Harry este sigur că o să avem un băiat. Nici nu vreau să văd ce mutră o să facă dacă doctorul îi zice că este fată.

— El n-o poate trimite înapoi, scumpo, a râs Maura. Dar eu îl cunosc pe Harry. O să-l iubească, fie că e băiat sau fată. Când te uiţi la el ai crede că este primul bărbat din a cărui sămânţă iese un copil.

— Este atât de dulce, Maura. Şi atât de mândru. Tu ştii cum şi-a pierdut întreaga familie în epidemia de gripă – şi acum noi *vom fi* o adevărată familie. O să răsfeţe copilul la nebunie. Şi alteori el este atât de speriat din cauza mea, de parcă nici o femeie n-a mai trecut niciodată prin chinurile facerii.

— O să fim acolo ca să-l încurajăm, i-a promis Maura. Tu ai să naşti cu cel puţin două luni înaintea mea.

Când a intrat în cea de a şaptea lună, Katie l-a rugat pe Harry să renunţe la invitaţiile la masă.

— Katie, tu arăţi superb, a insistat el. Dar n-o să

mai chemăm lume la noi până după naşterea copilului. Era convins că va fi băiat şi că atunci când va fi mare va merge la colegiul Harvard şi la Facultatea de drept de la Harvard. Îi invităm doar pe Maura şi Jeff. Ei fac parte din familie.

Katie adora week-end-urile la fermă – dar cum Katie se făcuse cât o casă, cum îi spunea Harry sorbind-o din ochi – ei au renunţat la drumurile lungi şi obositoare la ţară. În schimb, Maura şi Jeff veneau ca să-şi petreacă duminicile cu ei, deşi Maura i-a avertizat pe la sfârşitul lui martie că ei în curând vor începe semănatul şi drumurile cu maşina aveau să devină şi pentru ea obositoare.

Pe la mijlocul lui aprilie pe Katie au apucat-o durerile naşterii. Alb la chip ca varul şi speriat Harry a rămas cu ea până când doctorul i-a poruncit să plece din cameră.

După chinuri îndelungi şi grele – vreme în care Harry a stat cu Maura şi Jeff în sala de aşteptare a spitalului – Katie a născut primul ei copil.

— Este băiat, i-a spus doctorul lui Katie care era complet epuizată.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu, a oftat ea. Harry nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi fost fată.

*

Katie a venit acasă cu fiul ei – numit Leo David Newhouse, după numele tatălui ei şi al lui Harry – a doua zi după ce i s-a făcut circumcizia conform credinţei evreieşti. La fel ca şi Harry ea era fascinată de boţul de carne cu ochi care era primul lor copil. Şi deja – durerile naşterii uitate – ea visa la o surioară pentru Leo.

Ea a descoperit că Harry angajase ca doică pentru Leo o femeie de vârstă mijlocie, blândă, o americancă de origine mexicană şi o altă tânără, tot de origine mexicană ca fată în casă.

— Ai ştiut că am vrut să învăţ spaniola, l-a tachinat Katie când Carmen l-a luat pe Leo ca să-l ducă în camera copiilor iar Rosita a alergat în bucătărie ca să aducă două pahare ca ei să închine din excelentul rachiu de piersici făcut de Jeff în cinstea sosirii lui Leo acasă.

— Asta e ca o gratificaţie.

Atât ea cât şi Harry erau dornici să înveţe spaniola, pe care o considerau "aproape ca cea de a doua limbă a Texas-ului". Harry a întins mâna şi a tras-o mai aproape de el.

— A fost îngrozitor ca să stau aici singur în aceste ultime nopţi fără tine.

— Harry, eşti fericit în privinţa lui Leo?

Uneori ea îşi amintea cu câtă lipsă de tragere de inimă primise el la început ideea de a deveni tată. Nu era suficient doar că Harry acceptase să aibă un copil. Copilul trebuia să însemne şi ceva de mare preţ pentru el.

— Katie, este minunat. Niciodată în viaţa mea n-am văzut un copil atât de frumos.

— Câţi copii ai văzut în viaţa ta? l-a întrebat ea, dar radiind de bucurie la auzul spuselor lui.

— Katie, ascultă-mă. Dintr-odată a devenit foarte serios. Eu câştig o grămadă de bani. O.K., din când în când nu nimeresc exact, dar în majoritatea cazurilor anticipările mele sunt bune. Vreau ca tu s-o duci bine. Mama mea şi-a petrecut toată viaţa în bucătărie sau făcând curat în casă. Pentru tine nu trebuie să fie la fel.

Uneori lui Katie i se părea că ei erau într-adevăr, Cuplul de Aur. Ea învăţase – în cele din urmă – să se relaxeze în bogăţia care creştea pe zi ce trece, deşi o deranja faptul că Maura şi Jeff nu aveau aceeaşi soartă. Ei, ca mulţi alţi fermieri, o duceau greu. Nici n-au vrut să audă de ajutor financiar atunci când li s-a oferit.

— Jeff este de vină, a recunoscut Maura. Eu nu am atâta mândrie. Dar Jeff provine dintr-un lung şir de generaţii al căror crez a fost că datoria lor este să sufere, a spus Maura cu umor şi, zău, că n-o să rupem chiar noi tradiţia familiei.

Maura a născut copilul acasă, ajutată doar de o moaşă – într-o seară înăbuşitoare de la sfârşitul lui iunie când Jeff încă mai lucra pe câmp la lumina unui proiector pentru că nu-şi putuseră permite să mai angajeze un muncitor. Bucuroasă de sosirea pe lume a lui George Edward Warren, Maura o ţinea morţiş că peste o săptămână sau două ea o să iasă pe câmp la secerat.

— Am făcut-o, Katie, a chicotit Maura în vreme ce Katie îl legăna în braţe pe Georgie care nu avea decât o zi. Am devenit cu toţii părinţi.

Săptămânile s-au scurs repede. În fiecare zi Harry se grăbea să vină acasă ca să audă ultimele noutăţi despre progresele lui Leo. Lumea lor se învârtea în jurul acestui copil.

Dar starea euforică a lui Katie s-a zdruncinat când a descoperit într-un week-end din luna iulie petrecut la fermă că Harry îşi găsise o a doua ocupaţie. Cu ajutorul lui Jeff făcuse un cazan de rachiu în hambar şi începuse contrabanda cu alcool. Căzănelul lui Jeff de

acasă nu era adecvat pentru punerea pe picioare a unei adevărate afaceri.

— Katie, am nevoie de capital în plus pentru bursă. În şase luni vom fi milionari.

— Harry, este interzis de lege, i-a spus Katie îngrozită.

— Este o lege proastă. Toată lumea ştie asta. Chiar aici în Texas, curând după ce a fost adoptat amendamentul 18, au găsit o distilerie care făcea 130 galoane de whisky pe zi la ferma senatorului Morris Shepperd. El este chiar tipul care a scris Amendamentul.

— Dar legea încă îl interzice.

— Katie, este o lege imposibilă ca să poată fi pusă în aplicare. Toată lumea ştie asta.

— Dar oamenii *sunt* prinşi şi băgaţi la închisoare.

— N-o să-l ţin în funcţie decât şase luni, a liniştit-o el. Piaţa este avidă de alcool. Şi Jeff are nevoie de bani, a subliniat el cu şiretenie. El trebuie să angajeze o mână de lucru la câmp. Maura nu şi-l poate pune pe Georgie în spate şi să iasă la secerat.

— Nu-mi place povestea asta, a spus Katie tremurând. Cum putea Harry să facă aşa ceva? El care voise să fie avocat? Ce se întâmplă dacă eşti prins?

— N-o să fiu prins, i-a spus el cu convingere. Numai proştii sunt prinşi.

Când Katie a discutat cu Maura, aceasta adoptase o atitudine filozofică. Da, ea ştia despre cazanul de la fermă, dar nu-i spusese nimic lui Katie.

— De ce să-ţi fi spus? s-a scuzat ea. Ei oricum erau hotărâţi să meargă înainte şi tu n-ai fi făcut altceva decât să te îngrijorezi.

— Ţie nu-ţi este teamă? a înfruntat-o Katie.

— Ascultă, în viaţă întotdeauna îţi faci griji în legă-

tură cu ceva. Nişte bani care îţi vin în plus sunt nemaipomeniţi.

Viaţa lui Katie devenise acum umbrită de frică. Harry evita să discute despre noua lui ocupaţie, dar ea întodeauna ştia când el era implicat într-o fază sau alta a procesului de contrabandă cu alcool. Fie că el scotea maşina din garaj dimineaţa foarte devreme – ceea ce însemna că se duce la fermă, fie că pleca de acasă cu un pachet – ceea ce însemna că face o livrare unui "client" special.

Într-o dimineaţă însorită de septembrie, după o căldură sufocantă în timpul nopţii, Katie stătea în faţă pe scări cu Leo în braţe petrecându-l pe Harry, care pleca cu treburile lui zilnice. Carmen punea nişte scutece în maşina de spălat iar Rosita spăla vasele de la micul dejun în bucătărie. Pentru o clipă viaţa i s-a părut incredibil de liniştită.

Apoi dintr-o dată Katie s-a încordat toată când a privit tabloul de afară. Harry mergea cu paşi mari de-a lungul străzii cu un pachet în mână. Doi bărbaţi care până atunci păruseră prinşi într-o conversaţie banală în faţa casei de vizavi brusc şi-au părăsit această ipostază şi au început să meargă în aceeaşi direcţie cu Harry. Agenţi federali, şi-a zis în gând Katie. *Ei îl urmăresc pe Harry.*

Cu inima bătându-i să-i sară din piept, ea a ţâşnit înapoi în hol, l-a pus pe Leo în cărucior şi a ieşit valvârtej din casă împingând căruciorul cât putea de repede. Ea mai degrabă l-a văzut decât l-a auzit pe unul din bărbaţi cum a înjurat când a trecut pe lângă ei.

— Harry, a strigt ea abia mai respirând, dar încercând să se comporte normal şi a început să meargă în

același pas cu el. Nu spune nimic, doar ascultă-mă, i-a șoptit ea zâmbind tot timpul spre a da impresia unei conversații obișnuite. Și nu-ți întoarce capul. Sunt doi bărbați care te urmăresc.

— Drace! a exclamat el făcându-se pământiu la chip.

— Vino cu mine în magazinul pentru copii, a spus ea. Îl știi, acela de la colț, trei blocuri mai încolo. Intră cu mine înăuntru. Eu o să cumpăr ceva și apoi schimbăm pachetele.

— Mergi un pic mai încet, a prevenit-o Harry. Fă ca totul să pară normal.

El părea calm, dar Katie știa că pe dinăuntru era pulbere. *Dar dacă agenții îl opresc pe Harry acum?*

Ei s-au prefăcut că sunt cufundați într-o discuție privind cumpărăturile pentru Leo care acum dormea în căruț. Katie a răsuflat ușurată cînd nu mai erau decât câțiva pași până la magazin. Când au intrat înăuntru ea a observat că cei doi bărbați își încetiniseră pasul. Probabil că au să-l aștepte pe Harry să iasă din magazin și-l vor urmări ca să-i aresteze deodată pe vânzător și pe cumpărător, și-a zis ea în gând.

În magazin Katie a ales la repezeală un costumaș pentru Leo și Harry l-a plătit. Apoi, ca și cum ar fi fost interesată de un alt articol, a împins căruciorul între două rafturi cu marfă și i-a făcut semn lui Harry s-o urmeze. În timp ce Leo dormea Katie a luat sticlele de whisky și le-a ascuns sub scutecele copilului și a pus pachetul cu cumpărături în servieta lui Harry.

— E-n ordine, hai să ieșim dracu' de aici, a spus Harry din nou stăpân pe sine. Katie, ai gândit extraordinar de repede.

În fața magazinului Harry s-a aplecat peste cărucț ca

să-l sărute pe Leo, a schimbat un zâmbet de uşurare cu Katie şi a plecat agale. Agenţii federali vor fi dezamăgiţi când vor încerca să-l aresteze pe Harry şi "clientul" său.

Capitolul 9

În restul zilei Katie s-a luptat din răsputeri să-şi scoată din minte imaginea lui Harry băgat la închisoare de agenţii federali. Nu se întâmplase, îşi repetase ea de nenumărate ori, dar s-ar fi putut întâmpla. Ea nu putea – şi *nu mai voia în ruptul capului* – să mai treacă prin ceva asemănător. Ea fusese crescută în credinţa că cel mai îngrozitor lucru ce se putea abate asupra unei persoane apropiate era să fie învinuită de încălcarea legii şi să fie băgată la închisoare.

Când s-a întors acasă Harry s-a prefăcut a fi într-o foarte bună dispoziţie, totuşi ea i-a văzut neliniştea din priviri. El, bineînţeles, n-a pomenit nimic despre incidentul din cursul dimineţii în faţa lui Carmen sau a Rositei. Nici Katie n-a zis nimic. El a discutat despre procesul familiei Scope din Tennessee de la sfârşitul lui iulie şi despre faptul că numărul membrilor organizaţiei Ku-Klux-Klan din Dallas a scăzut de la 13.000 câţi erau anul trecut la ceva mai mult de 1.200.

— K.K.K. este pe ducă, Katie, a spus el plin de entuziasm, dar nu se simţea deloc la largul lui văzând lipsa ei cu totul neobişnuită de interes în a participa la discuţiile din timpul mesei.

Katie a aşteptat până după cină, când au plecat şi Carmen şi Rosita ca să-l înfrunte pe Harry.

— Trebuie să discutăm, a spus ea liniştită când s-au instalat ca de obicei în living ca să asculte ştirile la noul lor aparat de radio. Ea a văzut cum Harry se încordează anticipând bătălia. Harry, eu trebuie să ştiu că ceea ce s-a întâmplat în această dimineaţă n-o să se mai repete niciodată.

— Katie, ai fost grozavă, a spus el cu un amestec de mândrie şi tandreţe.

— Ai fi putut să ajungi la închisoare! În ciuda hotărârii ei de a fi calmă vocea i-a fost stridentă. Nu ţi-e gândul decât la bani. Dacă nu-mi juri că ai să desfiinţezi distileria de la fermă şi că n-ai să mai vinzi niciodată nici măcar o singură sticlă de brandy te părăsesc. Îl iau pe Leo şi mă întorc la New York.

Ea nu ştia dacă ar fi avut curajul s-o facă, dar trebuia să-l convingă pe Harry că este în stare.

— Katie... El a rămas holbându-se la ea fără să-i vină să creadă ce aude. Tu ştii că tu şi Leo sunteţi viaţa mea. Eu nu vreau decât să vă asigur un trai fericit.

— Maturizează-te, Harry! Ea se maturizase în această dimineaţă. Ai fost la un pas de închisoare! Groaza pe care o simţise în suflet în dimineaţa asta a luat-o iar cu asalt. Aş fi rămas singură ca să am grijă de Leo. Cum aş putea eu să plătesc toate datoriile? Ipoteca pe casă? Ratele la maşină şi la mobilă? Taxele pe casă şi pe fermă? Cum aş fi supravieţuit eu şi Leo?

— Katie, ascultă-mă. I-a prins mâinile într-ale lui, neliniştea citindu-i-se în ochi. Îţi promit că întotdeauna voi fi aici ca să am grijă de tine şi de Leo.

— N-ai să fii cu noi dacă continui cu contrabanda de alcool, i-a răspuns ea.

— Din clipa asta am încetat. Îţi jur. Nu mai am nevoie acum de bani în plus, a spus el cu convingere. Pot să mă descurc la bursă cu capitalul pe care-l am. Trăim timpuri minunate, Katie. Şi eu ştiu ce fac.

Katie ştia că Harry n-o minte. El era uluit de reacţia lui Katie. Distileria avea să se mute la ferma lui Jeff. Jeff va continua să fabrice alcool pe cont propriu în cantităţi mici. El şi Maura aveau disperată nevoie de banii obţinuţi prin vânzarea alcoolului de contrabandă.

Peste şase luni Harry s-a hotărât să cumpere altă casă, care să se potrivească mai bine noului lor statut în Dallas.

— Uită-te la casa lui Alex Sanger, a început el cu o veneraţie care întotdeauna îi însoţea discuţiile despre familiile Sanger, Marcus şi Neiman. El era mândru că aceşti compatrioţi ai săi, evrei, erau atât de sus plasaţi printre cetăţenii din Dallas – cu toate că nu le era permis să intre în cluburile de elită din oraş, iar nevestele şi fetele lor nu puteau face parte din Clubul Shakespeare sau din Junior League. Asta este casă, într-adevăr.

— Harry, noi nu ne putem permite o asemenea locuinţă.

Deseori Harry o dusese cu maşina atât prin faţa casei imense, cu o verandă spaţioasă a lui Philip Sanger cât şi aceea şi mai elegantă, cu trei etaje din cărămidă aparentă, de culoare crem în care stătea familia lui Alex Sanger. Ambele case se aflau în The Cedars, cea mai frumoasă zonă rezidenţială din Dallas, nu departe de centrul oraşului.

— Dacă găsim casa potrivită, o cumpărăm, i-a declarat el. De data asta nu ne mai grăbim. Cercetăm cu grijă.

Katie şi-a dat seama cu durere în suflet că Harry avea să cumpere casa plătind o sumă foarte mică de bani peşin şi cu rate imense lunare.

Harry i-a spus lui Katie că în vara asta vor merge la Grand Hotel de pe insula Mackinac, situată la nord de Michigan, acolo unde se uneau lacul Michigan şi lacul Huron. El ştia că de câţiva zeci de ani crema societăţii îşi petrecea verile pe acea insulă – inclusiv familiile din Dallas, ca aceea a lui Sanger.

— Îl vom duce pe Leo departe de căldura îngrozitoare din Dallas. Scrie pentru rezervare de locuri pentru luna iulie, i-a cerut el lui Katie.

Când a adus vorba despre intenţia de a renunţa la Pierce-Arrow spre a-şi cumpăra un Cadillac, Katie l-a rugat să i-o lase ei pentru că Ford-ul putea să-i creeze probleme.

— Bine, a încuviinţat el, dar Katie ştia că în adâncul sufletului era nemulţumit că Maura o învăţase să şofeze. Tu n-ai să fii fericită dacă nu faci tot ce face un bărbat.

— Nu chiar totul, Harry, i-a răspuns Katie cu un licăr de râs în ochi. Ea şi-a amintit remarca Maurei când Jeff a rostit această plângere tipic masculină şi i-a repetat-o şi ea lui Harry: *Prefer, totuşi, să mă aşez pe scaunul de la W.C.*

Harry o ducea pe Katie cu o frenezie debordantă la magazinul Neiman-Marcus ca să-şi cumpere ultimele noutăţi în materie de modă. Pentru Leo el aducea acasă tot ce apărea nou ca jucării. Şi chiar cu două săptămâni înainte de plecarea lor programată pe insula Mackinac, Harry a ales noua lor casă. Era o clădire elegantă, din cărămidă roşie, cu trei etaje pe care Katie o considera un adevărat palat. Actele aveau să fie

întocmite în timpul vacanţei lor şi vor fi semnate imediat la întoarcere.

În prima zi a lunii iulie Harry o conducea foarte mândru pe Katie, urmaţi de Carmen cu Leo în braţe, în vagonul Pullman. În timp ce stătea în salonul apartamentului lor, iar Carmen îi făcea vânt cu evantaiul lui Leo plină de zel, lui Katie i-a venit în minte obositoarea lor călătorie de la New York la Dallas, petrecută doar cu trei ani în urmă. Uneori i se părea că viaţa lor este un vis.

În vreme ce Harry era concentrat asupra cotaţiilor de la bursă, ea a luat romanul pe care el îl citise cu luni în urmă – *Marele Gatsby* de F. Scott Fitzgerald – şi pe care el o tot îndemnase de atunci să-l citească. Deşi ea era un cititor pasionat – nerăbdătoare să citească orice carte nou apărută de Sinclair Lewis, Edna Ferber sau Theodore Dreiser – îl evitase pe Fitzgerald pentru că ştia că acţiunea din romanele acestuia se desfăşura în palatele de pe Long Island şi la petrecerile somptuoase ale celor foarte bogaţi. Uneori obsesia lui Harry pentru bani şi putere o scotea din sărite.

*

Harry a fost încântat când a coborât cu Katie de pe feribot la St. Ignace, priveliştea fiind foarte spectaculoasă indiferent de unde ai fi privit-o. Vacanţele pe care el şi Katie şi le permiseseră până acum fuseseră de o singură zi la Brighton Beach sau Coney Island pe când se aflau la New York. Acum urmau să petreacă o lună întreagă într-un apartament în Grand Hotel, acolo unde mai locuiseră cândva trei preşedinţi americani: Cleveland, Taft şi Roosevelt.

Harry nu avea de ce să-şi facă griji că se afla departe de afaceri în perioada cât vor sta aici, şi-a amintit el cu satisfacţie, pentru că Grand Hotel avea o sală specială în care erau afişate cursurile de la bursă. El putea să verifice zilnic şi de câte ori voia într-o zi evoluţia pieţei bursiere şi-i putea transmite broker-ului său ordinul să cumpere sau să vândă. Aici putea citi chiar şi *The Wall Street Journal*. De fapt, existenţa tuturor acelor facilităţi făcuse posibilă vacanţa lor.

— Harry, nu-mi vine să cred că este adevărat, i-a şoptit Katie când el a ajutat-o să se urce într-o trăsură din perioada victoriană, cu un vizitiu îmbrăcat în roşu şi cu joben pe cap. Pe insulă nu era permis accesul nici unei maşini. Trăsurile îi duceau pe oaspeţi până la hotelul Greek Revival, cocoţat pe vârful dealului. Mă simt ca un personaj dintr-un film hollywoodian.

Ea arăta, într-adevăr, ca o stea de cinema, şi-a zis el în gând, cu deux-piece-ul tricotat, de culoare roz, atât de şocant, care fusese lansat, după spusele lui Katie, de faimoasa Elsa Schiaparelli.

— Acesta este abia începutul pentru noi, a spus el cu seninătate şi plin de încredere în sine. Vara viitoare vom merge în Europa. La Londra şi Paris, a sugerat el.

Aceasta era o compensaţie pentru toţi anii aceia îngrozitori când el a rămas singur pe lume şi a trebuit să locuiască în aceeaşi cămăruţă cât o chiţimie cu vărul său Izzy.

— Atunci ar fi cazul să ne punem la punct franceza, a râs Katie.

— Mda... Pentru o clipă a fost cotropit de acele amintiri neplăcute din ultimele săptămâni de la şcoala patronată de Asistenţa Socială când Michelle Goncourt îl dusese la ea în pat. Apoi ea plecase fără ca măcar

să-i spună la revedere pentru a se mărita cu un tip bogat dintr-unul din colegiile din Ivy League.

— O, Harry, ce clădire frumoasă!

Vocea lui Katie l-a readus la momentul prezent.

Construcţia înaltă, cu nouă coloane de pin alb de pe deal, cu un teren de golf şi grădini în faţă şi cu o privelişte asupra strâmtorii Mackinac se potrivea cu ceea ce citise Harry despre cea mai lungă terasă din lume, de 800 de picioare. Terasa era străjuită de la un capăt la celălalt de ghivece cu flori.

— Ai văzut vreodată atâtea muşcate? l-a întrebat Katie oprindu-se spre a le admira înainte de a intra în holul superb.

El i-a zărit lacrimile din ochi şi a ştiut că ea şi-a amintit de cât iubea mama sa muşcatele. Dumnezeule, ei avuseseră grijă de muşcata mamei ei de-a lungul celor două mii de mile când traversaseră America.

Harry era conştient de privirile ce se îndreptau asupra lor. Amândoi erau extraordinar de tineri. Katie era frumoasă şi îmbrăcată elegant, iar Leo mergea copăcel ajutat de Carmen. Cei care-i priveau, şi-a zis Harry în sinea lui cu satisfacţie, ştiau că lui trebuie să-i meargă bine afacerile ca să-şi poată plăti aici o vacanţă.

El nu le mai scrisese verilor săi de când sosiseră în Texas. Îi trimisese o ilustrată lui Izzy şi alta părinţilor lui Izzy. Probabil o să le cumpere un cadou extravagant de Hanukka spre a le arăta cât de bine se descurcase în viaţă. El nu se simţea cu nimic dator financiar faţă de ei pentru că îl ţinuseră.

După ce s-au instalat în apartamentul lor somptuos şi după ce el a vorbit cu lux de amănunte cu broker-ul său din Dallas, a luat-o pe Katie la o plimbare, în vreme

ce Carmen încerca să-l facă pe Leo să adoarmă puţin. Leo va creşte având parte de tot ce este mai bun, şi-a zis el în gând în timp ce străbăteau superbele holuri.

— Îţi aduci aminte de duminicile pe care ni le petreceam defilând prin holurile de la Plaza, Waldorf şi Ritz-Carlton? a întrebat-o el fiind încântat de bucuria ei de a se afla într-unul din cele mai bune hoteluri pentru vacanţa de vară. Când o să mergem în Europa vara viitoare, a adăugat el, o să ne oprim câteva zile la New York. O să stăm la Ritz-Carlton. O să luăm prânzul la Algonquin şi cina la St. Regis şi apoi o să mergem la Connor's în Harlem.

— Ne-ar crede cineva din cunoştinţele noastre din New York că noi suntem aici? l-a întrebat Katie prinzându-l de mână.

— O să-i trimit lui Izzy şi părinţilor săi o ilustrată de aici, a spus el cu o undă de râs în glas. Şi ştii ce vor spune? "Pesemne că este picolo la restaurant".

Mai târziu Harry răsfoia ziarele din Detroit, oferite oaspeţilor în timp ce o aştepta pe Katie să vină din dormitor şi să stea cu el în salon. Era aproape vremea ca să servească cina. Din baie se auzeau râsetele lui Leo pe care-l îmbăia Carmen. Harry era conştient de sentimentul de bucurie pe care ţi-l dă bunăstarea. Un vers dintr-o poezie – una din favoritele lui Katie – i se învârtea prin minte: "Dimineaţa mă trezesc la şapte. Totul este perfect în lume". Da, totul era perfect în lumea lor.

Şi-a înălţat privirea cu mândrie când Katie a intrat în cameră. Purta o rochie de seară neagră din voal georgette bordată cu o mulţime de franjuri din acelaşi material cu mărgele, lungă până la genunchi şi cu spatele decoltat scoţându-i în evidenţă pielea albă ca

laptele. Într-o epocă în care mai toate femeile se străduiau să se bronzeze căpătând acea tentă arămie lansată de Coco Chanel, pielea lui Katie era extrem de albă.

— Arăţi superb. Bineînţeles, ţi-a luat destul timp îmbrăcatul, a necăjit-o el, dar cu tandreţe în glas.

— A meritat? i-a întors-o ea.

— Din plin. Hai să mergem la restaurant. Mor de foame.

Au luat liftul până la parter şi s-au îndreptat spre restaurantul principal, care era suficient de mare încât să încapă toţi oaspeţii hotelului dacă s-ar fi întâmplat să vină toţi la aceeaşi oră. Harry şi-a dat seama de luxul ce-i înconjura, bărbaţii purtând haine scumpe iar femeile erau împodobite cu bijuterii frumoase.

După ce s-au aşezat la masă şi aşteptau să sosească primul fel Harry îşi plimba privirile prin sală evaluând. Unii din oamenii aceia erau milionari – chiar multimilionari. Katie şi el trăiau ca milionarii, şi-a zis în sinea lui mulţumit.

Brusc ochii i s-au oprit asupra unei tinere femei care stătea la trei mese distanţă de a lor. Era atrăgătoare mai degrabă decât frumoasă şi arbora un zâmbet care spunea că este conştientă de puterea ei de seducţie asupra bărbaţilor. Seamănă cu un personaj din *Marele Gatsby*, şi-a zis el în gând.

Harry a simţit cum i se usucă gura când ochii li s-au întâlnit. Asemănarea ei cu Michelle Goncourt era uluitoare. Dintr-o dată s-a văzut înapoi la şcoala patronată de asistenţa socială şi domnişoara Fenwick îi spunea că Michelle se întorsese la New Orleans. *S-a dus acasă ca să-şi anunţe logodna. Se mărită în octombrie.* După

tot ceea ce se întâmplase între ei, ea plecase fără ca măcar să-şi ia rămas bun.

— Aici îi spun somon afumat din Nova Scoţie... a ajuns până la el vocea amuzată a lui Katie trezindu-l din reverie. În Delancey Street se cheama *laks*[1] şi era prea scump pentru de-alde noi.

— Acum îţi poţi permite orice. Fără să-şi dea seama vocea i-a fost repezită pentru că nu voia să-şi amintească durerea şi umilinţa pe care i le provocase Michelle. Katie şi-a înălţat sprâncenele nedumerită. Când ne vom întoarce la Dallas o să mergem la magazinul de bijuterii şi am să-ţi cumpăr un şirag de perle. Fata care seamănă cu Michelle poartă perle. Putea pune acum pariu că erau veritabile. Perle adevărate, a adăugat el cu emfază.

Tot timpul cât a durat masa lor copioasă – somonul afumat a fost urmat de supă cu banane şi căpşuni congelate, salată, filé de somn de Mackinac şi îngheţată cu alune – Harry a fost conştient că tânăra nu l-a slăbit din ochi. Când a părăsit cu Katie restaurantul ca să bea cafeaua în salonul hotelului, Harry a bănuit că dublura lui Michelle îi va urma. Ochii ei îi telegrafiaseră acest mesaj.

El a aflat destul de repede că ea se numea Cynthia Ross, era proaspăt divorţată şi călătorea cu mama ei. Fusese simplu să intre în conversaţie cu ele, deşi Harry avea impresia că mama ei nu părea încântată. Aceasta era o femeie taciturnă, arogantă, ce se apropia de cincizeci de ani şi se vedea clar că divorţul fetei ei o făcea nefericită.

---

[1] Somon afumat, idiş.

— Spuneţi-mi Cindy, i-a instruit fiica pe Katie şi Harry. Toată lumea îmi spune aşa acasă, în Boston.

Oare, Katie a remarcat uluitoarea ei asemănare cu Michelle? Nu, a hotărât el fiind vizibil uşurat.

Cindy a fost încântată când a auzit că Harry şi Katie sunt din Texas.

— Tata merge cu afaceri în Texas, şi-a amintit ea. Ceva cu nişte puţuri de petrol.

Au schimbat câteva cuvinte despre noua carte a lui Hemingway *Şi soarele răsare* pe care Katie şi Cindy o citiseră, dar el nu, despre detaşamentul de infanterie marină trimis în Nicaragua după ce izbucnise o răzmeriţă acolo şi despre inaugurarea serviciului de poştă par avion între New York şi Boston.

Mama lui Cindy i-a întrerupt insistând ca Cindy să se întoarcă cu ea în apartamentul lor.

— Noi abia am sosit în dimineaţa asta de la Reno şi sunt obosită.

În timp ce o întreba pe Katie dacă mai doreşte cafea, Harry le-a urmărit cu coada ochiului pe Cindy şi mama ei părăsind salonul. Instinctiv şi-a dat seama că Cindy o să se ţină de capul lui. N-avea nici o importanţă pentru ea faptul că el era însurat. Până acum nu-i fusese niciodată necredincios lui Katie, dar simţea o exaltare ciudată la gândul că o tânără divorţată din bogata societate bostoniană era atrasă de el.

Dimineaţa a coborât împreună cu Katie la micul dejun stăpânit de o nerăbdare de care se simţea uşor vinovat. Acesta nu era decât un joc, şi-a zis în sinea lui, *n-o să se întâmple nimic.* N-au trecut decât câteva clipe după ce s-au aşezat la masă şi a văzut-o pe Cindy intrând în restaurant. Purta o fustă albă şi strâmtă, un pulover roşu şi sandale Deauville. Arată, şi-a zis în

gând Harry brusc excitat, ca una din acele manechine din revistele de modă care-i plăceau lui Katie atât de mult.

— Hai să ne plimbăm puţin prin preajmă, i-a spus el lui Katie bănuind că n-o să vrea să părăsească hotelul pentru că Leo plânsese când se trezise. Îi creştea un dinte care-şi făcea loc cu greu. Bineînţeles n-o să-ţi cer să parcurgem toţi cei cinci sute de acri, a adăugat el chicotind scurt.

Cindy era singură. Mama ei va lua micul dejun în cameră, a presupus Harry. *Ce se întâmpla cu el?* Se purta ca un puşti tâmpit.

— Nu te superi dacă n-o să mă plimb în dimineaţa asta, Harry? I-a întrebat Katie pe un ton apologetic. Trebuie să mă întorc sus să încerc să-l îmbunez pe Leo.

— Este prea devreme ca să-mi sun broker-ul, a spus Harry aruncându-şi privirea spre ceas. O să mă plimb cam o oră, apoi o să mă întorc ca să telefonez. Şi nu-ţi mai face griji în privinţa lui Leo. El este un tip robust şi o să-i vină de hac în curând acelui dinte încăpăţânat.

Au servit micul dejun mai repede ca de obicei, Katie părând neliniştită şi dorind să se întoarcă la Leo. Amândorura le plăcea să mănânce pe îndelete în asemenea ocazii. Dar în dimineaţa aceasta şi el era nerăbdător să termine mai repede cu micul dejun. Doar o singură dată Cindy dăduse să înţeleagă că este conştientă de prezenţa lui în restaurant, totuşi Harry era convins că abia aşteaptă să se întâlnească cu el. Dintr-o dată s-a simţit iar de parcă ar fi avut opt-sprezece ani şi Michelle Goncourt îi făcea avansuri.

— Katie, du-te sus la Leo, i-a spus el înţelegător

când a văzut-o cum îşi arunca privirea pe furiş spre ceas. Eu o să-mi termin cafeaua în câteva minute şi apoi merg să mă plimb puţin.

A urmărit-o pe Katie cum ieşea din restaurant: era micuţă, suplă, frumoasă; atrăgea privirile admirative ale bărbaţilor. Katie are stil, şi-a zis el cu mândrie în gând. Şi clasă. Nimeni n-ar ghici că a crescut într-o locuinţă mizeră pe Rivington Street.

Apoi s-a ridicat şi el în picioare, i-a aruncat un zâmbet larg şi şi-a fluturat mâna spre Cindy. El cunoştea prea bine impresia pe care o făcea asupra femeilor, totuşi, rămăsese pentru totdeauna în el o anume îndoială, ce-i fusese sădită de Michelle Goncourt şi care-l reţinea în a-şi mai dori noi cunoştinţe.

În timp ce străbătea cu paşi mari restaurantul a observat-o pe Cindy ridicându-se de pe scaun. Va mai întârzia pe terasă ca ea să-l poată prinde din urmă. Asta n-avea nici o legătură cu relaţia dintre el şi Katie, şi-a zis el într-o strălucire de vinovăţie. Katie era soţia lui. Cindy era o femeiuşcă uşuratică din înalta societate, dornică de noi cuceriri. Orice bărbat în situaţia lui ar proceda la fel.

Deja simţea cum se strârneşte dorinţa în el. Păcat că nu erau admise automobilele pe insulă. Nu erau decât acele stupide scaune de baie, aduse, după cum spusese cineva, de la Royal Poiciana în Palm Beach şi purtate de "bărbaţi de culoare".

I-ar fi plăcut să parcheze undeva maşina şi să stea pe bancheta din spate cu Cindy. Nu doar pentru că ea ar fi fost grozavă la pat, ci pentru că, în mod ciudat, era ca şi cum s-ar fi întors la Michelle. A fost atât de prost pe vremurile acelea.

Nu s-ar putea întâmpla cine ştie ce, s-a prevenit

singur în timp ce întârzia pe terasa imensă care era foarte puţin populată la această oră a dimineţii. O plimbare prin pădure, nişte pipăituri prin locuri mai mult sau mai puţin permise dacă ţărmul era pustiu. A simţit cum i se aprinde sângele în vine. De când se căsătorise îi fusese credincios lui Katie, şi-a reamintit el. Dar dacă nu ştia, ea n-avea cum să sufere.

Harry inhala cu plăcere aerul proaspăt al dimineţii după săptămânile toride din Dallas. Subconştientul lui înregistra frumuseţea peisajului, pajiştile coborând în pantă şi apa strălucind în lumina soarelui.

— Este o zi nemaipomenită pentru plimbare, a răsunat vocea lui Cindy ca o invitaţie.

— Şi eu gândeam la fel a spus el alene.

Instinctul îi spunea s-o lase pe Cindy să facă primul pas. Şi el ştia că nu se va lăsa mult aşteptat.

— Am auzit că sunt o mulţime de poteci prin pădure. Şi dacă ne rătăcim – ochii ei erau plini de promisiuni – în cele din urmă o să găsim calea să ne întoarcem.

Au făcut mai mult de formă câţiva paşi pe pajiştea din faţa hotelului, apoi s-au abătut spre pădure. Prigoriile zburau prin copaci ciripind zgomotos. Harry răspundea mecanic la sporovăiala lui Cindy în timp ce se lupta cu impulsul din ce în mai puternic de a o propti de trunchiul unui copac şi a pătrunde în trupul acela seducător şi care se arăta atât de dornic să fie străpuns.

— Hai să vedem ce este acolo, a spus Cindy arătând spre nişte tufe înalte, pline cu flori.

Nu mai era necesar nici un subterfugiu. Amândoi s-au îndreptat în tăcere şi de comun acord spre destinaţia lor.

— Sper să nu aibă ghimpi, a spus el amuzat când s-au aşezat în spatele lăstărişului protector, foarte aproape unul de celălalt.

— Cu mine nici măcar n-ai să-i observi, i-a promis ea şi şi-a ridicat gura deja întredeschisă spre a lui.

Anii păreau să alerge înapoi şi el era cu Michelle în dormitorul mătuşii ei. În timp ce se sărutau crâmpoţindu-şi buzele, el i-a băgat mâna pe sub pulover. Aşa cum bănuise, ea nu purta nimic pe dedesubt. Când Cindy a început să-i mângâie penisul el a gemut încurajator.

— Scoate-ţi haina şi aşterne-o pe pământ, i-a cerut ea când şi-a desprins gura dintr-a lui. N-o să ne vadă nimeni aici.

— Îmi pare rău că n-am putut să aduc o saltea, a spus el chicotind uşor şi şi-a scos jacheta. Dumnezeule, tipa nu se încurcă cu fleacuri! Vrea tot tacâmul! Era prea târziu ca să mai dea înapoi, şi-a zis el în gând. Dar Katie n-o să afle niciodată.

— Cum rămâne cu "instrumentul de protecţie"? a întrebat ea în timp ce el îşi întindea haina pe iarba verde şi plină de sevă.

— O să ai tu grijă de asta mai târziu, a decretat el. O să-şi iasă din minţi dacă ea se răzgândea acum. I-a răsărit în gând vărul său Izzy care întotdeauna purta în portmoneu un prezervativ. Hai să-i dăm drumul.

El deja ieşise din pantaloni. A văzut cum ochii ei au rămas aţintiţi asupra coapselor lui. Ea ştia că el niciodată nu va fi mai dornic ca acum s-o facă. I-a auzit sunetul înăbuşit, de excitaţie, ce i-a scăpat printre buze.

— O să am eu grijă... a spus ea şi cu un gest care spunea vino peste mine s-a lăsat pe pământ.

Înainte ca el să ajungă deasupra ei, Cindy deja îşi ridicase fusta scurtă deasupra şoldurilor şi îşi dădea jos chiloţii.

— Vacanţa asta o să fie trăsnet, a spus printre gâfâituri Cindy. O să ne distrăm pe cinste ori de câte ori ni se iveşte vreo şansă!

*

Din când în când Katie se certa singură pentru că o suspecta pe Cindy Ross că umblă după Harry. Era firesc să petreacă mult timp împreună aici la hotel. Harry arată teribil de bine, el întotdeauna atrăsese femeile. Era flatat de atenţia pe care i-o dădea Cindy, şi-a zis Katie în sinea ei; dar el n-o să lase să se întâmple nimic. Totuşi uneori prindea câte un schimb de priviri între cei doi şi era speriată. Cindy era divorţată şi abordabilă.

Katie a respirat uşurată când Cindy a plecat cu mama ei la Boston cu o săptămână înainte ca ea şi Harry să se întoarcă acasă. Dar în lungul drum până la Dallas ea s-a trezit deseori gândindu-se dacă s-a întâmplat sau nu ceva între Harry şi Cindy Ross pe insula Mackinac.

Înainte de a coborî din tren ea deja luase hotărârea de a face al doilea copil. Cu o nevastă şi doi copii, şi-a zis în sinea ei, Harry va fi prea ocupat cu familia ca să se mai gândească la altă femeie. El n-avea decât să-şi clătească ochii – dar numai atât.

Ea nu putea să stea cu un soţ care nu-i era credincios. Dar cum ar izbuti ea să supravieţuiască fără Harry? Ea nu-şi putea imagina viaţa fără el!

Capitolul 10

În ajunul Sărbătorii Recunoştinţei – după ce trăsese câteva spaime că n-o să mai poată să rămână iar gravidă – Katie i-a spus lui Harry că vor mai avea un copil în iunie. Ochii i s-au umplut de lacrimi când a văzut bucuria lui.

— O surioară pentru Leo, a spus el îmbrăţişând-o cu tandreţe. Katie, nu mai am răbdare!

— Mă tem că va trebui să ai, a râs ea. Mai sunt încă şapte luni.

— O să ne cumpărăm o casă mai mare, a hotărât el.

— Harry, casa asta este destul de mare, a obiectat ea.

— O casă mai mare, a insistat el şi într-o zonă mai bună.Şi nu-ţi mai fă griji. Ne-o putem permite. Dar n-o să mai mergem în Europa vara viitoare, a adăugat el cu o undă de regreet. Nu, cu noul născut.

— O să stăm mai mult la fermă, s-a consolat ea. Lunile cât a fost gravidă cu Leo fuseseră cele mai frumoase din viaţa ei. Acum se vor repeta iar.

— O să mergem celălalt an, i-a promis el. O să ne oprim la New York pentru trei zile. Aş vrea să văd Bursa de acolo, acum că ştiu despre ce este vorba.

Katie era convinsă că erau puţine lucruri pe care Harry să nu le ştie în legătură cu bursa. La mesele pe care le dădeau ea îi auzise pe oaspeţii lor care aveau de două sau trei ori vârsta lui Harry cum îl numeau "tânărul Jesse Livermore". Ea ştia că Livermore era o legendă vie, care printr-o singură mişcare a mâinii putea să coboare preţurile la bursă când aceasta se potrivea scopurilor lui.

Sâmbătă după-amiaza Harry a venit acasă cu un şirag de perle veritabile.

— O, Harry! Katie a rămas mută de uimire în faţa colierului din cutia capitonată cu catifea neagră. Ea a observat şi numele magazinului pe cutie, ceea ce-i spunea că acestea sunt perle adevărate. Este superb!

— Acum poţi să arunci şiragul de la Woolworth. El a zâmbit cu toată gura, încântat de bucuria ei. Când eram pe insula Mackinac ţi-am promis c-am să-ţi cumpăr perle veritabile.

— Cred că numai două dintre ele sunt achitate, l-a tachinat ea, pentru că Harry avea mania întregii naţii de a cumpăra lucruri în rate.

— Le-am achitat pe loc. Brusc Harry a devenit serios. Am vrut ca tu să le porţi ştiind că sunt ale tale. Acum întreab-o pe Carmen dacă poate să stea cu Leo în seara asta. Te duc să luăm masa la Adolphus.

Katie ştia că Harry deseori era agasat de stratificarea socială a Dallas-ului, cu toate că se mândrea cu evreii din oraş care erau foarte bine priviţi în cercurile cele mai înalte. "Evrei simbol", îi numea el uneori. Societatea din Dallas era împărţită în două fracţiuni, una, care simpatiza cu Clubul Idlewild, conservator, compus din bărbaţi cu tradiţii în familie în diverse profesii sau în afaceri şi cealaltă, care simpatiza cu Clubul

Hesitation ai cărui membri aveau atitudini ceva mai hedonistice.

O mare parte din viaţa socială a Dallas-ului se învârtea în jurul petrecerilor dansante de la Country Club. Katie şi Harry, care erau "nou îmbogăţiţi" cultivau propriile lor mici grupuri: cunoscuţii de afaceri ai lui Harry cu soţiile lor, care erau încântate să ia masa la familia Newhouse şi Maura şi Jeff pe care ei îi vedeau cu regularitate în week-end-uri. Maura era într-o foarte bună dispoziţie pentru că Jeff spera să termine romanul în timpul acestei ierni.

Katie fusese încântată când aflase că şi Maura era din nou gravidă, deşi se temea pentru Jeff că va trebui să continue fabricarea şi vânzarea clandestină de acool.

— Ascultă, Katie, îi amintea Maura. Legea este o glumă. Avem senatori la Wahington D.C. care-şi prepară whisky în propriile lor hambare.

— Dar ei nu-l vând, îi răspundea Katie, care era îngrozită ca Jeff să nu cumva să fie prins şi băgat la închisoare.

— Eu nu pot să mă ocup de Georgie, să mai am încă un copil şi să mai lucrez pe câmp. Ştiu, acum la fermă nu mai este cine ştie ce de muncă. Dar în aprilie va trebui să punem în pământ noua recoltă. Jeff nu se poate descurca singur. Va trebui să mai angajeze o mână de lucru pentru care avem nevoie de bani. Noi nu operăm pe scară mare, a liniştit-o Maura. N-o să fim prinşi. Nu vrem decât să supravieţuim acestei primăveri şi veri.

La fel ca în prima sarcină, Katie a trecut prin aceste luni într-o stare euforică. A protestat, dar scurt, când Harry a vândut casa lor din oraş şi a cumpărat o vilă

din cărămidă, cu două etaje, cu şaptezeci şi cinci de mii de dolari, într-o zonă foarte selectă, în Highland Park. Ea a fost uluită de splendoarea acestei case şi s-a aruncat cu entuziasm în activitatea de decorare, deşi Harry mereu îi spunea că nu trebuie să se obosească fizic. Katie cheltuia cu o nonşalanţă ce uneori chiar pe ea o enerva, dar Harry insista ca să cumpere numai de la cele mai bune magazine. Personalul de serviciu a sporit ca să poată face faţă nevoilor noii locuinţe. Acum aveau şi un şofer care s-o ducă pe Katie cu maşina, o spălătoreasă şi un grădinar.

În ciuda gravidiei înaintate, ea şi Harry primeau oaspeţi cel puţin în două seri pe săptămână. Lista de invitaţi ai lui Harry creştea o dată cu noile lui succese. Fiecare masă era bine plănuită şi cu un anume scop; erau invitaţi oameni care aveau realizări tot atât de mari ca ale lui Harry şi care ar fi putut să scape vreo vorbă care să-i fie de folos. În alte seri aveau ca oaspeţi funcţionari tineri de la agenţiile de bursă care erau încântaţi de preparatele culinare cu totul deosebite oferite de Katie şi de la care Harry spera să afle ultimele ponturi şi bârfe de la bursă. Discuţiile de la masă întotdeauna se învârteau în jurul bursei şi a titanilor pe care Harry îi respecta cel mai mult. Jesse Livermore, Joseph Kennedy şi John H. Raskob.

Pe la începutul lui iunie – chiar la douăsprezece zile după ce Maura a născut o fată pe care au numit-o Willa pentru că Jeff admira foarte mult cărţile Willei Cather – a născut şi Katie o fată. I-au dat numele de Joanne, aşa cum o chema pe mama lui Katie şi era o replică în miniatură a lui Katie, cu excepţia părului care era negru şi pe care îl moştenise de la Harry.

— Harry este nebun de bucurie, i-a mărturisit Katie Maurei într-una din lungile lor convorbiri telefonice. Are un băiat care se va face avocat şi o fată care va deveni profesoară.

— Aşa crede el, a râs Maura la aduceri aminte. Tatăl meu era convins c-am să ajung învăţătoare sau călugăriţă.

— Ce se mai aude cu cartea lui Jeff? a întrebat Katie plină de solicitudine.

Jeff făcuse corectura finală chiar cu câteva zile înainte de sezonul semănatului.

— A trimis-o unui editor acum trei săptămâni. Aşa că aşteptăm şi ne rugăm lui Dumnezeu.

— Maura, el scrie bine, a încurajat-o Katie.

— Asta nu-i destul, a răspuns Maura cu o undă de cinism în glas. Trebuie să ajungi la editorul potrivit, la momentul potrivit şi exact cu cartea care se cere atunci. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că Jeff este prea ocupat cu recolta ca să fie deprimat.

După nouă săptămâni cartea s-a întors de la editor. Maura a refuzat să se dea bătută; ziua următoare a trimis-o altei edituri. De data asta Maura i-a mărturisit lui Katie că ea şi Jeff erau îngrijoraţi de indicele preţurilor la ferme care căzuse de la 205 la începutul anului 1920 la 116 în anul următor şi continua să urce cu o încetineală demoralizatoare, ajungând acum, în anul 1927, doar la 131.

În ciuda greutăţilor prin care treceau fermierii după cum şi minerii, muncitorii forestieri din vest şi cei din industria textilă din Noua Anglie – ţara cunoştea un boom economic. Cumpărările în rate creşteau vertiginos. Bursa nu dădea nici un semn de cădere.

Katie era bucuroasă că numărul membrilor organi-

zaţiei Ku-Klux-Klan din Dallas scăzuse considerabil, aşa cum se întâmpla în toată ţara. În luna martie Curtea Supremă a S.U.A. decisese că legea texană care interzicea negrilor să voteze în alegerile preliminare era neconstituţională, ceea ce a fost o lovitură puternică dată Ku-Klux-Klan-ului din Texas. Dar în această toamnă se vorbea mult că guvernatorul Al Smith din New York, care candidase fără succes în alegerile prezidenţiale din 1924, din partea democraţilor, acum va candida din nou. Marele şef al K.K.K., Hiram Wesley Evans jurase că organizaţia K.K.K. va face tot ce este posibil ca să-l înfrângă pe Smith.

— Ei or să formeze o grupare în sânul Partidului Democrat care să fie împotriva lui Al Smith, a fost de părere Harry la masa de duminică de la fermă pe care o luau împreună cu Jeff şi Maura. Ei o să se lupte să-i convingă pe democraţi să voteze un preşedinte republican, dar pentru alegerile locale să-i voteze pe democraţi.

— Nu cred că Texas-ul o să voteze un republican, a spus Jeff sceptic. Texas-ul întotdeauna i-a votat pe democraţi.

— Mă îndoiesc, a spus Harry franc, că o să apucăm ziua în care o să vedem un preşedinte catolic, evreu sau negru. Indiferent cât de des va zice Al Smith că nu va permite Bisericii să se opună Constituţiei S.U.A., el n-o să fie crezut de foarte mulţi electori.

Pe la începutul noului an Harry a plănuit un mare tur european pentru el, Katie şi copii. Buna şi devotata Carmen deja se lupta cu teama de a călători patru zile şi patru nopţi pe un transatlantic. Harry a decretat că se vor opri trei zile la New York înainte de a se îmbarca pe *The Olympic* pentru călătoria către

Southampton. Vor sta la Plaza, ca în noaptea nunţii, dar de data asta Harry a rezervat un apartament cu două dormitoare pentru ei şi doică.

Ei au celebrat împlinirea unui an pentru Joanne între un Pullman ce gonea spre est şi cu un tort aniversar trimis de şeful vagonului restaurant.

În New York Katie şi Harry au instalat-o pe Carmen cu copiii în apartamentul lor din hotelul Plaza, care dădea spre Central Park, toţi trei fiind fascinaţi de agitaţia de jos, mai cu seamă de trăsurile trase de cai, preferate de turişti. Katie şi Harry au pornit într-o vizită nostalgică în Lower East Side. După ce a aruncat o privire rapidă în cartea de telefon, Harry a constatat că verii lui erau tot fără telefon.

În timp ce Harry o ajuta să urce într-un taxi – nici unul dintre ei nu se gândise măcar o clipă să ia metroul – Katie a încercat să se adune ca să facă faţă lumii pe care o părăsiseră în urmă cu patru ani. *Acum ei sunt altfel de oameni.* Ei plecaseră de aici cu atât de puţini bani, dormiseră în cort la marginea drumului ca să nu plătească o campare sau un motel. Acum se găseau într-un apartament la Plaza care dădea cu geamurile spre parc.

Tot ce s-a întâmplat cu ei a fost prea rapid, şi-a zis ea în gând în vreme ce panica i-a ridicat un nod în gât. Harry era obsedat de bani, de dorinţa de a câştiga din ce în ce mai mulţi bani. Şi tot ceea ce realizaseră avea ca temelie un labirint de plăţi în rate.

Harry avea dreptate, bineînţeles. Acesta era modul de viaţă de azi. "Plăteşti în timp ce şofezi" obişnuiau să spună fabricanţii de maşini. "Bucură-te cât plăteşti", spuneau reclamele pentru a atrage clienţii. Dar plata în rate făcea ca totul să coste cu mult mai mult. Cum putea acest sistem să fie bun pentru ţară?

— Nu văd multe schimbări în oraş, a trezit-o vocea lui Harry din meditaţie. Doar câteva clădiri noi, ici şi colo.

— Harry, n-am plecat decât de patru ani, a râs Katie.

Apoi taxiul a început să se mişte pe străzile înguste şi urâte din Lower East Side. Erau zgomotoase, pline de lume şi de cărucioare pentru copii. Toţi păreau grăbiţi, nervoşi şi suspicioşi. Katie a resimţit brusc dorinţa de a se afla iar în frumoasa ei casă, casa din Highland Park. *Cum a putut ea şi Harry să trăiască aici?*

Taxiul a oprit în faţa casei în care locuia familia Hirsch. Katie s-a grăbit să coboare, apoi a aşteptat – simţindu-se o străină aici – în timp ce Harry i-a plătit şoferului. Atât de multe li se întâmplaseră şi atât de repede, a gândit ea din nou. Aflându-se iar pe Rivington Street ea era teribil de conştientă de cât de diferit trăiau ei acum. Nici nu-i venea să creadă că doar cu foarte puţin timp în urmă ea locuise în aceeaşi cămăruţă cu Celia Kornfeld într-un apartament care avea mărimea unui dormitor din casa lor din Highland Park.

— E-n ordine, hai să mergem, i-a spus Harry prinzând-o de mână.

Ea şi-a dat seama că pentru el era un fel de întoarcere triumfală acasă.

Singurul lor contact cu familia verilor lui Harry fusese un set de argintărie de masă pe care Harry îl trimisese în urmă cu câţiva ani ca dar de Hannuka, o scrisoare de mulţumiri de la vărul lui ce se arătase foarte surprins şi un schimb de ilustrate – a lor trimisă de la Grand Hotel de pe insula Mackinac şi a lui Izzy de la Grossinger's din Catskills.

După mirosul de untură de găină topită care venea dinspre apartamentul familiei Hirsch, Katie şi Harry au ştiut că vara lui, Sophie, este acasă. Pentru câteva momente a urmat o ploaie de întrebări schimbate între ei.

Apartamentul oarecum se schimbase din câte îşi amintea Katie. Sophie le-a arătat cu mândrie mobila din camera de zi pe care au plătit-o cu un avans de cincisprezece dolari, şi rate lunare de doisprezece. Ea le-a arătat şi aspiratorul.

— Izzy mi l-a cumpărat. Plăteşte pentru el patru dolari pe lună. După ce termină cu ratele la el îmi cumpără o maşină de cusut.

— Veniţi şi staţi jos. O să pregătesc un ceai. Chiar în dimineaţa asta am făcut humentaş. Îmi amintesc, Harry – a spus Sophie agitându-şi triumfătoare un deget – că întotdeauna ţi-a plăcut humentaş-ul.

Sophie a fost foarte impresionată când a auzit că ei sunt în drum spre Europa. Katie era conştientă de privirile timide şi pline de admiraţie pe care Sophie le arunca spre îmbrăcămintea ei chic, cumpărată de la Neiman-Marcus.

— Katie, eu întotdeauna am ştiut că Harry este un băiat deosebit. Chiar de la începutul începutului am ştiut-o.

Sophie a fost dezamăgită că ei n-au rămas la cină, dar Harry a făcut-o să se binedispună insistând ca a doua seară întreaga familie să fie invitata lui şi a lui Katie la restaurantul Ratner's în Delancey Street.

— Sophie, ai stat destul în bucătărie ca să pregăteşti masa. Pentru o singură seară va găti altcineva în locul tău, a decretat Harry.

În cea de a treia şi ultima lor zi în New York, Katie

şi-a însoţit bărbatul – pentru că Harry a vrut-o – la Bursa din New York. Ea a privit din galeria pentru public la agitaţia şi zarva de la parter, care pentru ea nu a reprezentat decât un vacarm.

— N-am văzut niciodată ceva mai interesant, i-a şoptit Harry mulţumit. Preţurile n-au fost niciodată atât de mari şi nici volumul tranzacţiilor atât de uriaş. În fiecare zi se nasc noi milionari!

În aceeaşi seară Katie, Harry, copiii şi Carmen s-au îmbarcat pe imensul *The Olympic* – lung de aproape nouă sute de picioare şi foarte înalt – şi au fost conduşi spre zona cabinelor de lux. Carmen a fost impresionată de faptul că vor avea spaţiul lor propriu de plimbare.

— Carmen, să supraveghezi copiii în fiecare clipă, i-a spus Katie neliniştită jurându-şi în gând să petreacă cât mai mult timp cu ei. Amândoi sunt ca argintul viu. Joanne depăşise deja faza primilor paşi nesiguri ajungând să alerge.

— Ce n-aş da să aibă o agenţie de bursă pe vapor, a spus Harry când amândoi se îmbrăcau ca să coboare la cină.

— Harry, cum naiba ai vrea să fie posibil aşa ceva? l-a certat ea. O să supravieţuieşti cinci zile fără să vorbeşti cu agentul tău de bursă.

— Într-un an sau doi o să fie, a prezis Harry. Tehnica o să facă minuni. Se va putea cu ajutorul transmisiunilor radio, se vor folosi coduri secrete. Bursa va fi cea care o să le ceară. Numai gândeşte-te, Katie. Un om de afaceri va putea să traverseze oceanul fără să piardă nici o zi din tranzacţiile de la bursă!

La masa care le-a fost rezervată, Harry şi Katie au descoperit că sunt în compania unor cupluri de vârstă

mijlocie care păreau cu toţii a fi implicaţi în tranzacţii bursiere. Mai era şi un francez cam de patruzeci de ani, care vorbea o engleză impecabilă şi care era însoţit de o tânără britanică atrăgătoare, pe post de "secretară". Ca de obicei, bărbaţii discutau afaceri iar femeile despre modă şi cinema. Dar, tot ca de obicei, Katie reuşea să tragă cu urechea la conversaţia masculină.

Deşi părea că este aproape străină de bursă, Katie înţelegea mult mai multe decât şi-ar fi imaginat chiar Harry. Firea ei foarte precaută o făcea să aibă o teamă permanentă de speculaţiile de la bursă. Cum puteau oamenii – chiar şi Harry – să se hazardeze şi să cumpere, "pe datorie" când asta nu era decât la un pas de dezastru?

După cină Katie şi Harry au fost invitaţi de Pierre Simon şi secretara lui – Daphne Winthrop – la un pahar de şampanie. Pierre – care se simţea la el acasă în mai toate oraşele lumii şi conversa în şase limbi, era fascinat de poveştile care circulau despre banii din Texas.

— Eu nu sunt din branşa petrolului, i-a explicat Harry parcă scuzându-se. Cu toate că acesta este pe primul plan acum în Texas. În ultimele luni am văzut câteva puţuri în erupţie chiar în zona noastră, a adăugat el cu mândrie.

— Cu ce te ocupi? l-a întrebat Pierre îngustându-şi ochii şi încercând să ghicească.

— În principal cu afacerile la bursă. M-am descurcat bine, a spus Harry cu un zâmbet apologetic. De parcă ar considera că trebuie să fie un mare magnat, şi-a zis Katie în gând, după cum părea a fi Pierre Simon. Am început prin a scrie cotaţiile pe tabla de afişaj de la o agenţie. Apoi m-am apucat să joc la casele ilegale de

pariuri la bursă. Asta mi-a deschis calea către capital şi speculaţii la bursă.

— Harry are o memorie excepţională, plus o minte analitică, ceea ce îi dă posibilitaea să anticipeze mental fluctuaţiile preţurilor, i-a spus Katie lui Pierre, aproape defensiv şi citând spusele celorlalţi despre secretul succesului lui Harry la bursă.

— Pe o scară mai mică mă mai ocup şi de cereale, a spus Harry. Ferma noastră este minusculă şi inactivă, l-a mustrat în gând Katie. Deocamdată cultiv porumb, dar am de gând s-o schimb pe grâu. Convingerea mea este că cerealele sunt chiar mult mai importante pentru omenire decât petrolul. Lumea are nevoie de grâne ca să supravieţuiască.

— Eu sunt negustor de cereale, i-a spus Pierre încântat. Ne-am stabilit la Paris de două generaţii. Avem o companie de cereale Simon & Simon. Nu suntem la fel de mari ca Louis Dreyfus sau Bunge, dar o ducem bine, a spus el cu mândrie. Am venit în ţara ta ca să arunc un ochi pentru o eventuală extindere. Ceea ce a spus soţia ta despre abilitatea pe care o ai în a anticipa fluctuaţiile de preţuri te-ar ajuta mult în domeniul cerealelor. Este priceperea de a citi viitorul – dacă recolta va fi bună sau dacă vremea va permite ca grâul să răsară înainte de a da îngheţul – aşa cum se poate întâmpla în zona Marilor Lacuri de la voi – ceea ce înseamnă diferenţa dintre eşec şi un succes uriaş. Contrar la ceea ce gândesc oamenii, un negustor de cereale îşi poate alcătui o organizaţie puternică fără a avea un capital foarte mare. Tu nu te ocupi de agricultură, fermierul o face pentru tine. Tu ai nevoie de o minte ascuţită, contacte potrivite şi credit. În orice caz – şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos o carte de vi-

zită – iată cartea mea de vizită. S-ar putea ca într-o bună zi să facem afaceri împreună.

Katie l-a ascultat tot atât de absorbită ca şi Harry pe Pierre, care le-a vorbit cu entuziasm despre negustoria cu grâne în vreme ce Daphne făcea eforturi nereuşite de a-şi ascunde plictiseala. Aceasta era o afacere pe care o putea privi cu respect, a recunoscut în sinea ei Katie. Mama ei îşi făcuse planuri să deschidă propriul ei magazin, şi-a amintit Katie cu nostalgie. Era o afacere în care te ocupai de ceva concret, nu de bucăţi de hârtie şi cotaţii la bursă.

Tot timpul cât au străbătut Atlanticul Harry şi Pierre au disecat pe toate părţile negoţul cu cereale atât în Europa cât şi în America. Katie asculta. Nume pe care ea le ştia de pe rafturile băcăniei— Pillsbury, General Mills, Kellog – ieşeau la suprafaţă ca jucători de primă clasă, laolaltă cu alte nume complet necunoscute.

Pierre le-a povestit despre modul subtil prin care fusese manevrat Continental Grain, fondat pe la începutul acestei decade de cei doi fraţi, Jules şi Rene Fribourg.

— Timp de aproape un secol înainte de război familia Fribourg fusese prosperă în afacerea cu grâu în Antwerp, ba la un moment dat investise chiar în patru mori. Jules şi Rene conduceau o agenţie de bursă – Fraţii Fribourg – în Antwerp, dar ei aveau ambiţii mai mari. În timpul războiului s-au dus la Londra şi au făcut o grămadă de bani speculând grâul adus pe vapoare australiene. Acelea au fost timpuri extraordinare pentru noi toţi care lucrăm în branşă. Aliaţii cumpărau tot ceea ce noi puteam să le dăm. Profiturile erau mari şi cheltuielile noastre mici. Jules şi Rene au deschis Con-

tinental în 1921 şi de atunci le merge rău. Sursele mele mi-au spus că ei acum se mută în State – şi n-au lăsat decât un troliu pentru grâu în St. Louis.

Pierre vorbea cu un deosebit respect despre cele mai importante familii din domeniul cerealelor: André, Hirsche, Cargill şi Dreyfus. Aceste nume nu erau cunoscute pentru marele public, dar în lumea cerealelor impuneau respect. De abia atunci când Pierre şi-a exprimat mândria că trei clanuri importante din domeniul grânelor erau de origine evrei, Katie şi Harry şi-au dat seama că şi Pierre era evreu.

Harry părea fascinat de poveştile lui Pierre. Într-un fel, Katie a ghicit – deşi nu prea vedea cum s-ar putea înfăptui – că Harry avea de gând să se lanseze în negoţul cu cereale. Ea era bucuroasă. Aceasta părea într-adevăr o afacere în toată puterea cuvântului, nu o fantezie. Harry avea o minte strălucită, toată lumea spunea asta. Harry realiza tot ceea îşi punea în gând.

*

Katie s-a îndrăgostit de Londra. De locuri, de oameni şi de hotelul Claridge's unde Harry reuşise prin diverse manevre să rezerve cel mai bun apartament.

— Regina Victoria a stat aici, i-a spus lui Katie mândru de sine în timp ce Carmen încerca să-i facă pe Leo şi Joanne să tragă un pui de somn în dormitorul care va fi camera copiilor în următoarele două săptămâni. Familii regale din toată Europa au locuit aici.

— Pesemne că din cauza asta personalul de serviciu poartă pantaloni bufanţi care se strâmtează la genunchi, a spus ea; dar Katie aprecia eleganţa şi intimitatea pe care hotelul Claridge's o oferea oaspeţilor săi, printre care s-au numărat atâtea celebrităţi.

În vreme ce Carmen îi ducea pe Leo şi Joanne să vadă pelicanii în St. James Park sau zmeele care se înălţau în Hyde Park, Katie şi Harry vizitau catedrala Westminster, Turnul Londrei şi toate locurile preferate de turişti. Au făcut cumpărături pentru Maura, Jeff şi copiii lor de la Harrods şi au călătorit cu metroul. Împreună cu Carmen şi copiii au privit schimbarea gărzii la palatul Buckingham şi – de dragul copiilor şi a lui Carmen – au mai vizitat a doua oară Turnul Londrei.

Au petrecut două seri cu Pierre Simon şi Daphne plimbându-se prin Londra în Rolls-Royce-ul lor închiriat. Au luat masa în Soho, în restaurante franţuzeşti a căror eleganţă l-a făcut pe Harry să se plângă de numărul mic al restaurantelor bune din Dallas. Alteori se opreau pentru scurt timp la diverse petreceri particulare – una dintre ele fiind în superba sală de bal decorată toată în alb a doamnei Somerset Maugham, unde printre oaspeţi se aflau Lady Mendl, actorul Adolphe Menjou şi frumoasa Lady Cunard.

Apoi au practicat sportul preferat al britanicilor, cum îl numea Pierre, colindatul prin cârciumi. În Londra, spre deosebire de State, băutura era interzisă doar între anumite ore, dar fiecare cartier avea alt program de închidere. Jocul era să bântui dintr-o cârciumă în alta cât te ţineau puterile.

Ca un bun cunoscător al localurilor de noapte londoneze, Pierre i-a dus la cele care-i plăceau cel mai mult. Au văzut-o pe Sophie Tucker – care era adorată în Londra – la Kit Cat. Au dansat la Ciro's, la Hambone, la Elsa Lanchester's. Au văzut "Nebuniile de la miezul nopţii" de la hotelul Metropole.

— Nimic din toate astea nu există în Dallas, i-a

spus Harry lui Katie când s-au întors în apartamentul lor şi se pregăteau de culcare.

— Este la fel ca New York-ul pe care noi nu l-am cunoscut, i-a spus Katie. Sau l-am cunoscut doar din exterior.

— Am parcurs un drum lung, Katie. Şi-a întins mâna spre ea, brusc excitat. Dar acesta nu este decât începutul.

— Încuie uşa, i-a şoptit Katie, conştientă de prezenţa copiilor şi a lui Carmen în cealaltă cameră.

— Carmen ar fi în stare să doarmă şi dacă ai tăia lemne pe ea, a chicotit Harry. Şi copiii n-ar înţelege dacă ar da peste noi. Totuşi a încuiat uşa.

Katie a fost înspăimântată când Harry a luat brusc hotărârea să călătorească la Paris cu avionul. Din 1919 existau curse regulate între Paris şi Londra. Imperial Airways din Londra făcea zboruri de agrement de treizeci-patruzeci de minute în fiecare după-amiază, servindu-se şi ceai la bord.

— Katie, o să ajungem la Paris în mai puţin de trei ore! a jubilat el, iar Katie a strâns din dinţi prefăcându-se a lua totul ca o mare aventură. Carmen s-a rugat în gând din clipa în care au pus piciorul în avion până la coborâre.

În Parisul plin de turişti în această vară a anului 1928, într-un apartament care dădea cu faţa spre Place Vendôme – deşi Katie ar fi preferat unul cu ferestrele spre grădina din spate – Harry jubila de fericire din cauza ratei de schimb foarte favorabile.

O masă – *table d'hôte, vin compris*[1] – servită afară, pe trotuar, în faţa cafenelei, costa echivalentul a cincisprezece cenţi americani.

---

[1] Masă-pensiune, inclusiv vin (fr.).

Katie a fost încântată când, în cea de a doua zi a lor la Paris, a recunoscut-o pe Coco Chanel ieşind din hotelul Ritz, iar în după-amiaza următoare a descoperit că tânărul destul de atrăgător care stătea la o masă vizavi de a lor la Ritz era F. Scott Fitzgerald. Au băut pe îndelete Pernod la o cafenea pe Champs Elysées, au colindat prin Mont Martre şi, la fel ca în Londra, au vizitat toate locurile iubite de turiştii americani. Harry a făcut nenumărate fotografii lui Leo şi Joannei – în grădinile Luxembourg, la Arcul de Triumf şi la Tour Eiffel.

La întoarcere s-au îmbarcat pe *Ile de France* la Cherbourg. În fiecare zi, ore în şir, Harry discuta despre posibilităţile pe care le oferea piaţa de cereale reflectând la tot ce aflase de la Pierre Simon. Katie era încântată de entuziasmul lui, dându-şi seama că aceasta însemna că el îşi va transfera o parte din capital de la bursă investind în cumpărarea de pământ. El discuta despre punerea pe picioare a unui adevărat imperiul cerealier, pământul urmând a fi dat în arendă fermierilor care să-l cultive cu grâu.

— Katie, este firesc, spunea el plin de zel în timp ce stăteau la o masă din restaurantul vaporului. Leo şi Joanne se aflau în sala de joacă a copiilor unde era un carusel adevărat cu căluţi de toate culorile şi muzică. Lumea nu poate să existe fără grâu. Am să controlez producţia de grâu prin fermierii noştri. În cinci ani voi ajunge un negustor de cereale foarte important. În zece ani devin de talie internaţională. A zâmbit cu tandreţe. O să-ţi placă asta, nu-i aşa? El ştia câtă neîncredere avea ea în bursă – în ciuda tuturor câştigurilor realizate din speculaţiile lui la bursă.

— O, Harry, da!

— Anul viitor, a hotărât el, o să mergem în Europa în octombrie când se va fi terminat valul de turişti. O să fie grozav pentru copii. Ochii îi străluceau de mândrie. La vârsta lor noi nu trecusem dincolo de Coney Island.

Reîntors în Dallas, Harry a început să-şi diversifice investiţiile, deşi bursa continua să fie principala lui sursă de venit. A colindat Texas-ul căutând proprietăţi pe care să le cumpere ieftin, iar pământul să fie bun pentru cultivarea grâului. În ciuda prosperităţii generale din Texas fermierii continuau să o ducă prost.

Uneori o lua pe Katie cu el ca să-i arate ultimele achiziţii. El ştia că şi ea iubeşte pământul la fel de mult ca el. Stăteau ţinându-se de mână şi priveau cu bucurie haturile fără de sfârşit care acum erau ale lor. Totuşi Katie se îngrijora din cauza împrumuturilor de la bancă, dar Harry era convins că acestea vor fi acoperite din câştigurile lui de la bursă. Priceperea lui în a anticipa fluctuaţiile preţurilor rămânea fenomenală.

Leo şi Joanne continuau să fie o sursă de bucurie, amândoi erau fericiţi şi plini de afecţiune unul faţă de celălalt, iar pe Katie o mişca apropierea dintre cei doi. Joanne întotdeauna sărea în apărarea lui Leo în orice încăierare între copii. Katie ar fi vrut să-i vadă mai des pe Maura şi Jeff, dar în sezonul semănatului şi al strânsului recoltei soţii Warren erau ocupaţi din zori şi până în noapte. Ei se luptau ca să supravieţuiască, la fel ca majoritatea fermierilor din Texas. Romanul lui Jeff continua să se plimbe de la un editor la altul fără nici o intenţie din partea vreunuia din ei de a-l cumpăra.

La începutul lui octombrie familia Newhouse împreună cu devotata lor Carmen au pornit din nou spre Europa. Acum Katie a insistat ca să ia copiii cu ei la

cele mai bune muzee din Londra şi Paris. Ea era încântată că lui Leo, care era cu doi ani mai mare decât Joanne, îi plăceau picturile pe care le vedea în muzee. Mai târziu, şi Joanne avea să le aprecieze, i-a spus ea lui Harry.

În ultima săptămână din octombrie ei s-au îmbarcat pe *Ile de France* către casă. Harry era mulţumit pentru că din luna august vaporul fusese dotat cu propriul său birou de bursă, inovaţie care a umplut de bucurie călătorii de pe transatlantice. Chiar la câţiva paşi de "cel mai lung bar plutitor din lume", compania St. Phalle amenajase o cameră pentru clienţi în stil Wall Street.

Harry fusese tulburat într-o oarecare măsură de ceea ce se întâmplase la Bourse, echivalentul francez al Wall Street-ului, în timpul şederii lor la Paris. Presa franceză ataca Wall Street-ul pentru căderea bruscă a preţurilor stocurilor de la bursă. Totuşi, îşi spusese el, nu era nici o cauză reală ca să se alarmeze. El ştia că unii dintre pasageri – foarte implicaţi în speculaţiile de bursă – îşi bombardau brokerii cu telegrame privind starea pieţei bursiere. Dar sentimentul general era că piaţa se va redresa. Călătorii, mulţi dintre ei milionari americani, făceau planuri, elaborau strategii ca să înfrângă piaţa chiar de pe vapor.

În seara zilei de luni, când *Ile de France* străbătuse cam jumătate de drum, Harry a rămas până târziu în apartamentul lor luxos plănuindu-şi operaţiile pentru ziua următoare. Din cauza diferenţei de fus orar, abia a doua zi după-amiază se va deschide biroul de bursă de la bordul vaporului pentru tranzacţii. El anticipa o după-amiază agitată, cu o mulţime de vânzări şi cumpărări.

— Harry, vino şi te culcă, i-a strigat Katie din dormitor. Eşti, totuşi, în vacanţă.

— Imediat, Katie. Vreau doar să mai trec încă o dată peste nişte cifre.

La câteva minute după deschiderea biroului de bursă – cu funcţionarii companiei scriind cu creta pe tablă cotaţiile aflate prin radio de la bursa franceză şi cea din Wall Street – Harry a avut brusc sentimentul prăbuşirii totale. Cifrele erau şterse şi scrise din nou ca într-o sarabandă. Toate preţurile cădeau continuu. *Ce naiba se întâmplă?*

Sala amenajată ca agenţie de bursă era plină la maximum. Mulţi stăteau pe coridor luptându-se să vadă cotaţiile. Zgomotul creştea ameninţător. Cu memoria sa fantastică Harry calcula cât ar fi "vânzarea pe datorie" care să-l scoată din colapsul general al preţurilor. *Nu-i ieşea absolut nimic.*

— *Vinde!* se auzea o voce după alta strigând. Vinde la preţul pieţei!

O atmosferă de isterie pusese stăpânire pe întreaga încăpere.

Era aproape imposibil pentru brokeri să noteze suficient de repede ordinele spre a-i mulţumi pe pasageri.

— Dumnezeule! Sunt ruinată a ţipat o doamnă plină de diamante.

Pământiu la chip, Harry îşi croia drum cu greu prin mulţimea la fel de îngrămădită şi pe coridor şi în zonele învecinate, îndreptându-se spre salonul mare în care ştia că obişnuia să-l aştepte Katie.

Palidă, dar echilibrată, ea stătea în salonul aproape gol, care, la această oră din zi, de obicei era plin de lume elegant îmbrăcată. Ici şi colo se vedea câte un bărbat sau femeie livizi la chip, prăbuşiţi în câte un fotoliu, în stare de şoc. Ochii lui Katie îi spuneau că înţelegea dezastrul în care se afla fiecare investitor.

— Katie... Vocea îi era gâfâită din cauza efortului de a vorbi. Piaţa a luat-o razna. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Nu găsesc nici o soluţie. Suntem falimentaţi. Am pierdut totul...

Capitolul 11

Atmosfera de la bordul transatlanticului *Ile de France* era de barcă funerară. Sute de pasageri, bărbaţi şi femei, se plimbau încoace şi încolo într-o tăcere mormântală, mult prea paralizaţi ca să se mai ocupe de dezastrul lor financiar. Dar vaporul de lux îşi continua rutina lui zilnică de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se serveau aceleaşi mese sofisticate, ca de obicei, în restaurantul cu marmoră cenuşie de 700 de locuri, dar foarte puţini veneau să mănânce. Seara orchestra cânta, dar pe ringul de dans nu prea era nimeni.

Harry nu mai contenea să-şi aducă învinuiri pentru că îşi ruinase familia.

— Ar fi trebuit să te ascult pe tine, Katie, spunea el în timp ce măsura cu paşi mari apartamentul lor de pe vapor. Tu întotdeauna te-ai temut de speculaţiile la bursă. Uite ce ţi-am făcut ţie şi copiilor.

— Harry, o să ne descurcăm noi. De câte ori îi spusese asta în ultimele douăzeci şi patru de ore? Dar trebuia ca ea să braveze, să pară că nu se teme de viitor. De dragul lui Harry trebuia să facă asta.

— În cel mult trei luni banca o să ne ia casa şi maşinile. Faţa îi era pământie şi trasă, ochii neliniştiţi. Fiecare prăvălie din oraş o să ne închidă uşa în nas.

N-o să pot achita împrumuturile pentru pământul pe care l-am cumpărat. Katie, n-o să mai avem nimic. O să fim pe stradă.

— O să avem ferma. Slavă lui Dumnezeu că Harry trecuse ferma pe numele ei şi nimeni nu se putea atinge de ea. O să vindem perlele şi haina mea de vizon. Situaţia o să se schimbe, spunea ea nevoind să se lase copleşită de panică.

— Înapoi la fermă? Harry s-a oprit din măsuratul încăperii holbându-se spre ea. Înapoi de unde am pornit?

– Ai douăzeci şi patru de ani, Harry. Poţi să iei totul de la început, i-a răspuns ea îndărătnică. Amândoi suntem tineri, o să trecem noi şi peste asta.

La insistenţa lui Katie, Harry a fost de acord să nu se mai oprească la New York, aşa cum fusese plănuit. Ea a fost cea care a schimbat dormitoarele scumpe pe care le rezervaseră la trenul Pullman ce-i ducea spre vest cu trei cuşete ieftine. Şi ea i-a promis lui Carmen, îngrozită de perspectiva de a părăsi familia Newhouse, că o va ajuta să-şi găsească o nouă slujbă.

— Eşti o comoară, Carmen, a liniştit-o ea. Orice familie va fi fericită să te aibă.

The Dallas Morning News relata că afacerile în stat sunt solide şi că doar "speculanţii amatori" fuseseră loviţi. Oraşul părea hotărât să rămână optimist în privinţa situaţiei economiei, deşi ziarele din întreaga ţară spuneau că aceasta este dezastruoasă. În ultimul an apăruseră multe firme noi în Dallas. Industria construcţiilor era înfloritoare. Cei care nu fuseseră atinşi de criză se simţeau în siguranţă sau se prefăceau a fi.

Cu o repeziciune uluitoare, după cum i s-a părut lui

Katie, viaţa lor s-a răsturnat cu susul în jos. Băncile au venit să ia casa, mobila, Cadillac-ul şi recent cumpăratul Stutz Torpedo. Ei s-au mutat înapoi la fermă. Katie era mulţumită că, dintr-un impuls sentimental, ea insistase să păstreze vechiul Ford care-i adusese în Texas. Apoi una câte una fermele pe care le cumpărase Harry – cu bani peşin puţini şi cu visuri extravagante – au fost reclamate de bănci. Şi o dată cu ele s-au dus şi visele lui Harry de a ajunge negustor de cereale.

În ciuda aerului optimist ce persista în Texas, mulţi erau la pământ. Şomajul creştea. În fiecare zi Harry se ducea cu maşina la Dallas. Ford-ul hârbuit era legătura lor cu oraşul. El a căutat o slujbă la agenţiile de bursă; când n-a izbutit nimic a încercat ca vânzător sau la staţiile de benzină sau în construcţii. Dar degeaba. El nu avea nici o pregătire care să se ceară acum pe piaţă – şi într-o piaţă a muncii deja saturată. Chiar şi tâmplarii, zidarii şi electricienii cu experienţă primeau salarii mai mici.

— La dracu', ar fi trebuit să urmez şcoala de drept, i-a spus el lui Katie într-o seară geroasă de februarie când stăteau în bucătărie, după ce-i culcaseră pe Leo şi Joanne. Un bărbat are nevoie de o profesie ca să reuşească în timpurile de acum. Îţi spun eu, Katie, Leo o să meargă la Facultatea de Drept. Ştiu că perspectivele par sumbre, dar cumva o să ieşim noi din asta. Leo o să fie avocat şi el n-o să treacă niciodată prin ce trecem noi acum. Şi Joanne o să fie profesoară.

— O să semănăm la primăvară porumb, a spus Katie. Dacă suntem chivernisiţi o să ne ajungă banii.

— Jeff zice că suntem norocoşi că nu avem nici o ipotecă.

Pe Katie o durea să-l vadă atât de amărât şi umilit.

El uitase de taxele care or să vină şi doar ştie cât de drastice sunt băncile în privinţa împrumuturilor.

— Maura mi-a zis să facem o grădină de zarzavaturi la primăvară. O să avem ce pune pe masă şi mai conservăm pentru iarnă.

— De ce n-am sesizat că se apropie criza? s-a întrebat Harry lovind cu pumnul în masă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am fost orb, n-am vrut să văd.

— O să ne descurcăm, Harry. Am avut totuşi câţiva ani buni. O să supravieţuim şi unui an prost. Nu spun ziarele din Dallas că în acest an este o uşoară recesiune?

Katie încercase, fără succes, să găsească o slujbă la unul din magazinele din oraş, deşi ştia că mândria lui Harry va fi rănită dacă el va trebui să aibă grijă de copii în vreme ce ea s-ar duce la Dallas să lucreze. Dar vânzările în magazine scăzuseră. Nu erau nicăieri locuri de muncă.

Când în primăvară banca le-a refuzat cererea de împrumut, Katie şi Harry au colindat toate casele de amanet până au găsit una care le-a oferit cel mai bun preţ pentru perle. După alte câteva zile au revenit cu haina de blană. În felul acesta şi-au strâns fonduri ca să poată semăna porumbul.

Din nou au început să lucreze pe câmp din zori până în noapte. Katie şi Maura făceau cu rândul ca să aibă grijă de cei patru copii, ca una din ele să poată merge la câmp. Ca întotdeauna îşi făceau griji în privinţa preţului la porumb atunci când va fi recoltat. Toate preţurile păreau să coboare. Jeff abandonase contrabanda cu alcool după spaima pe care o trăsese luna trecută. *Jeff n-o să arate bine în costum vărgat*, spusese Maura când ei le povestiseră lui Harry şi Katie

cum scăpase Jeff ca prin urechile acului de agenţii federali.

Spre sfârşitul anului a fost un boom spectaculos în petrol în Texas-ul de est. Harry se învinuia că nu investise în terenurile petrolifere. După ce s-a terminat strânsul recoltei el a încercat să-şi găsească de lucru în petrol. A stat la coadă în frigul nopţii alături de alţi bărbaţi disperaţi ca să completeze un formular pentru angajări. Dar erau preferaţi oameni cu experienţă.

Katie şi Harry se luptau din răsputeri ca să facă faţă taxelor, fiind bucuroşi că le puteau plăti – dar carnea rareori mai apărea pe masa lor şi erau zile când ardeau coceni de porumb ca să încălzească locuinţa, pentru că nu voiau să se atingă de micile lor rezerve de bani ca să cumpere cărbuni. Harry a reuşit să facă rost de o vacă ajutând un vecin să-şi repare acoperişul casei, dar care n-a avut bani ca să-l plătească. Aşa că Leo şi Joanne precum George şi Willa aveau lapte în fiecare zi.

— Dallas-ul se mândrea cu faptul că are cei mai puţini şomeri din Texas sau Oklahoma, dar Maura lua în râs aceste ştiri.

— Încearcă s-o spui asta oamenilor care mor de foame.

— Sunt destui în Dallas care o duc foarte bine, spunea Harry cu amărăciune în glas. Ei încă se duc la teatru, la concerte, la petreceri. Noi nu ne putem permite decât să jucăm domino cu Jeff şi Maura. Dar bogătaşii din Texas refuză să privească dincolo de micile lor cercuri. Ei nu vor să ştie despre milioanele de oameni care şi-au pierdut slujbele sau despre firmele care au dat faliment.

— Dar guvernul şi Comitetul de stat pentru com-

baterea sărăciei se luptă ca să acorde ajutor social fermierilor, i-a reamintit Katie. Toţi dorim asta.

— N-o să se întâmple nimic, a spus Jeff cu dispreţ. Guvernul dă buzna să ajute guverne străine şi industriile americane bogate. Ei nici măcar nu ştiu că mai există micii fermieri. Noi nu cerem regim preferenţial, a spus el exasperat, nu cerem decât să fim trataţi egal.

În 1931, printr-o acţiune organizată de cultivatorii de mere din nord-vest cei care nu aveau de lucru vindeau mere la colţuri de stradă. Biroul ce se ocupa cu evidenţa forţei de muncă nu-i mai considera pe aceştia şomeri. În Dallas, ca în toate oraşele de pe cuprinsul ţării, au început să se deschidă cantine pentru săraci. Familiile de fermieri trăiau din ceea ce puteau cultiva. Carnea, ouăle şi untul au dispărut de pe masa celor lără slujbe.

Bumbacul a scăzut la cinci cenţi livra. În iunie 1931 Dallas-ul a decretat "săptămâna bumbacului" apelând la femeile din oraş să cumpere produse din bumbac.

— Ăsta e un mod de a se afla în treabă, a spus Harry dispreţuitor. Când o să înveţe Texas-ul să nu pună atâta bumbac?

Şi recolta de porumb s-a vândut la preţuri mai mici ca niciodată.Dar impozitele şi ipotecile fermierilor aveau ca bază de calcul preţurile mai mari, din 1920. Multe bănci au fost afectate de speculaţiile de la bursă şi treceau la stingerea dreptului de achitare a ipotecilor, exact contrariul vremurilor anterioare. Companiile de maşini şi unelte agricole începeau procese împotriva fermierilor.

Katie şi Harry priveau deprimaţi afişele de expropriere ale şerifilor. Îi durea sufletul când vedeau sosind licitatorii ca să vândă o fermă care aparţinuse unei

familii de-a lungul mai multor generaţii. Într-o zonă cu cel mai roditor pământ din lume, Crucea Roşie deschidea acum centre ca să hrănească familiile de fermieri care mureau de foame.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, Katie şi Harry s-au dus la soţii Warren la cină, fiecare dintre ei contribuind cu câte ceva pentru masă. Maura a fost mândră să le servească roşii pe care le cultivau în mica seră pe care i-o făcuse Jeff.

— Maura, sunt grozave, i-a spus Harry. Ai zice că te afli într-un restaurant de lux.

— Cine mai mănâncă acum într-un restaurant de lux? a întrebat Jeff cu un zâmbet sardonic. Am auzit că Junior League a mărit cantina pentru săraci.

— Totuşi, o mulţime de oameni din Dallas sunt putred de bogaţi, a spus Harry, ochii strălucindu-i de furie şi nemulţumire. Ei încă iau masa la Adolphus sau la Country Club. Şi atunci când mănâncă acasă, mănâncă foarte bine.

— Maura, roşiile astea sunt cele din sera pe care ţi-a făcut-o Jeff? a întrebat-o Katie a cărei minte rapidă a înregistrat ceea ce spusese Harry şi a făcut imediat legătură cu eforturile Maurei în privinţa serei.

— Tu ştii pasiunea lui Jeff pentru roşii, i-a răspuns Maura. Aşa că mi-am zis că, dacă vom ajunge să trăim doar cu orez, peşte şi porumb, el o să bage mai puţin de seamă dacă avem pe masă roşii adevărate.

— Jeff, vrei să ne arăţi, mie şi lui Harry, cum să construim o seră? l-a întrebat Katie străbătută de emoţie.

— Bineînţeles, i-a răspuns Jeff plimbându-şi curios privirile de la Katie la Harry. Vrei să treci şi tu prin toate chinurile prin care a trecut Maura pentru câteva roşii?

— Am putea să mai cultivăm şi alte legume, nu-i aşa?

Nerăbdarea din vocea lui Harry îi spunea lui Katie că el îi ghicise gândurile.

— Bineînţeles. Orice. Dar n-aş încerca porumb – n-ar fi suficient spaţiu, a spus Jeff amuzat, dar nedumerit.

— Harry, n-am putea să ne lansăm într-o afacere cultivând legume tot timpul anului? Aşa după cum ai spus, există o mulţime de oameni bogaţi chiar în Dallas – şi ei ar plăti oricât ca să aibă roşii ca acestea în timpul iernii – sau mazăre proaspătă, fasole verde sau morcovi.

— Am putea face o reţea de aprovizionare cu câteva restaurante de lux sau cu Country Club. Chipul lui Harry radia de încrederea ce punea stăpânire pe el. Şi, bineînţeles, familiile cu stare. Vechii mei clienţi, a adăugat el cu repeziciune. Cei cărora le vindeam whisky, Jeff! Este firesc, nu?

— Cred că ai luat-o razna, a spus Jeff plat.

— Ascultă, în Dallas sunt destui oameni cu bani. Harry întrezărea o posibilă piaţă nefructificată până atunci într-un oraş mai puţin atins decât celelalte de teribila Depresiune. Femeile încă se mai duc la Neiman-Marcus şi cheltuiesc pe o rochie sau o haină cât primeşte o familie ajutor social pe un an. În Dallas încă se trăieşte pe picior mare la Country Club, la marile hoteluri şi în multe case. Hai să facem şi noi rost de ceva bani pentru sufletele noastre.

— Una este să bibileşti câteva roşii, pentru că lui Jeff îi plac şi alta să le cultivi pe scară mare ca să le vinzi, i-a atras atenţia Maura.

— Pentru Maura este o muncă făcută din dragoste, a intervenit Jeff.

— Ca să vinzi produse din seră va fi şi pentru mine o muncă făcută din dragoste, i-a răspuns Katie. Dragostea pentru banii de care vom face rost.

— Niciodată nu ştii ce o să iasă când sădeşti roşii, a spus Maura. Uneori te alegi cu roşii, într-adevăr, alteori cu nimic.

— O să învăţăm de ce au nevoie ca să rodească, a spus Katie cu convingere. Acestea sunt lunile în care la fermă nu prea ai de lucru. Aşa că ce avem de pierdut?

— Bani, a spus Jeff. Mai bine să ne gândim cum vom reuşi la primăvară să punem în pământ porumb. A privit de la Katie la Harry cu o undă de disperare în ochi. Katie, tu de obicei, eşti cu picioarele pe pământ. Spune-i lui Harry că nu-şi poate permite să construiască o seră mare. Asta presupune mult lemn de construcţie şi...

— Îl avem în hambar de pe vremea Ameliei, şi-a amintit Harry. Ea l-a cumpărat de ocazie de la un fermier din vecinătate. Voia să facă un gard nou şi alt şopron, dar n-a avut bani pentru mâna de lucru. Ajutaţimă ca să construim sera, Jeff, s-a rugat el. Vă dăm şi vouă din câştig. Numai dacă, bineînţeles, nu ţi se iveşte vreo slujbă...

— Vise, a rostit tărăgănat Maura. Ce slujbă se poate ivi pentru vreunul dintre noi acum? Jeff, ajută-i să facă sera.

În ziua următoare – sub privirile celor patru copii pentru care era ceva nou faţă de distracţiile de până acum – Harry şi Jeff s-au pus pe muncă spre a înălţa sera. Deşi trebuia să chetluiască bani pe benzină, dar hotărâtă să înveţe tot ce era posibil despre culturile în seră, Katie a mers cu Maura cu maşina la Dallas la

Biblioteca Publică şi la magazinele de specialitate punând tot felul de întrebări în legătură cu culturile în seră. Ei trebuie să ştie căile prin care această aventură poate deveni un succes, şi-a zis în sinea ei. Să obţină nu doar câteva roşii pentru masă, ci să pună pe picioare o adevărată afacere.

Lungindu-se mult la vorbă în timpul cinelor – în vreme ce copiii se juceau pe o pătură aşternută la gura sobei – cei patru adulţi analizau perspectivele noii aventuri a lui Harry şi Katie.

— Uite ce e, ca să produci în cantităţi destul de mari încât să poţi să vinzi va fi greu, i-a avertizat Jeff pentru a nu ştiu câta oară. Trebuie să stai în picioare şaisprezece ore pe zi. Aţi auzit-o pe Maura – chiar şi cele câteva răsaduri de care a avut grijă pentru masa noastră au ţinut-o tot timpul ocupată.

— Spune-ne ce trebuie să facem şi o să facem, i-a spus Katie cu încăpăţânare.

Jeff le-a explicat că este nevoie nu numai de o temperatură optimă pentru răsaduri, ci şi de un pământ foarte bun.

— Nu poţi să cumperi tot gunoiul cu care te ademenesc vânzătorii. Totul trebuie să fie natural. Solul trebuie să fie de calitate. Trebuie să creezi cele mai bune condiţii pentru acele roşii, sau ce altceva ai de gând să cultivi, a avertizat-o Jeff.

— Ne spuneţi ce să facem, i-a răspuns Harry. Tu şi Maura. Noi o să învăţăm să producem pe scară mare ceea ce Maura a obţinut în cantităţi mici. Ascultă-mă pe mine, din asta o să iasă bani.

În dimineaţa următoare Katie şi Harry i-au lăsat pe Leo şi Joanne cu Maura şi ei au plecat la Dallas. Au vizitat plini de speranţă magazinele de profil şi au veri-

rificat preţurile la produsele de care aveau nevoie. Katie a încercat să-şi ascundă îngrijorarea în privinţa sumei la care se vor ridica cheltuielile.

Primul impas s-a ivit atunci când au aflat costul sticlei pentru seră, care era cu mult mai mare decât se aşteptaseră.

— La dracu'! Mâinile lui Harry s-au încordat pe volan în timp ce ieşeau din oraş îndreptându-se spre casă. Preţurile sunt atât de mici la toate. De ce geamul costă atât de scump?

— O să izbutim noi într-un fel, i-a spus Katie dându-i curaj.

— Cum? Harry a încercat să facă o glumă. Mai ai pe undeva vreun şirag de perle despre care eu să nu ştiu? A vrut cineva să cumpere dreptul de a face prospecţiuni petroliere pe pământul nostru?

— O să găsim noi de undeva bani, a insistat Katie. Şi n-am de gând ca să-i tipăresc, a adăugat ea anemic.

Când s-au oprit la familia Warren ca să-i ia pe Leo şi Joanne, Katie a recunoscut că nu şi-au atins scopul călătoriei de azi pentru că n-au cumpărat geamuri.

— Mai reduceţi dimensiunile serei, le-a sugerat Maura, care avea întotdeauna simţ practic.

— Sera trebuie să fie mare ca să avem de unde vinde, i-a atras atenţia Harry. Dacă măcar jumătate din ceea ce răsădim dă rod atunci suntem siguri că facem faţă comenzilor.

— Maura, îţi aduci aminte când ai vândut patul Chippendale acelui negustor de mobilă veche din oraş? a întrebat-o Katie frământându-şi mintea pentru a găsi o soluţie.

— Mda, cu care ne-am plătit impozitele, şi-a amintit Maura.

— În hambar avem niște scaune vechi și pline de praf. Tu știi ce spunea Amelia că mama ei nu arunca niciodată nimic. Crezi că ar putea fi piese de valoare? a întrebat Katie devenind brusc optimistă.

— Hai să le curățim și să le ducem în oraș, a spus Maura. Poate că nu sunt Chippendale, dar s-ar putea să iei ceva bani pe ele. Oamenii cumpără tot felul de lucruri.

— Am fost aproape gata să le pun pe foc luna trecută când n-am mai avut cărbuni, și-a amintit Harry. Poate că o să cumpărăm geamuri cu ele.

Peste două zile Katie și Maura au pornit spre Dallas încărcând în mașina perechea de scaune cu spătar ca de vioară pe care Katie le găsise în hambar. Deși Katie era îngrijorată în privința scrijeliturilor de pe picioare și a arcurilor care erau aproape turtite, negustorul de antichități i-a oferit un preț de nici nu i-a venit a-l crede. Dar ea a sesizat semnul discret făcut de Maura, care o avertiza că negustorul nu oferea destul.

— Nu știu, s-a prefăcut Katie a nu fi interesată. Poate că ar fi mai bine să mai aștept, să nu le vând acum.

Katie și negustorul s-au mai târguit câteva minute până când Katie a acceptat. Era uluită de banii pe care-i primise pentru cele două scaune. Mai târziu Maura i-a explicat că ea a văzut de pe chipul lui că acestea erau piese vechi veritabile.

— Pesemne că el are un client care moare să achiziționeze o pereche de scaune ca acestea, a spus Maura. Hai să ne regalăm și noi cu vitrinele de la Neiman-Marcus înainte de a ne întoarce acasă. E plăcut să vezi că sunt oameni care au banii pe care sunt dispuși să-i cheltuie pe haine.

— Eu și Harry suntem hotărâți să punem afacerea asta pe picioare, i-a spus Katie. Ai să vezi.

Jeff a devenit sfătuitorul lor. El i-a învăţat cum să păstreze căldura în seră când vremea devenea cumplit de geroasă.

— Foloseşti cărbune sau cocs pentru că le poţi depozita uşor şi nu-ţi mai faci griji în privinţa electricităţii. Nu uita că boilerul trebuie curăţat de cenuşă în fiecare zi. Trebuie să ai grijă de ventilaţie. Şi să nu sădeşti plantele prea înghesuite una în alta.

El a lucrat împreună cu Harry şi au făcut canalizare în seră ca să nu care apa cu găleţile. I-a explicat cum unele legume trebuie să fie protejate de lumina directă a soarelui şi cum se poate face asta.

— Tu ai avantajul a patru generaţii de fermieri, i-a spus Harry lui Jeff. În plus, eşti un tip cu imaginaţie.

— Sunt un tip care iubeşte pământul, i-a răspuns Jeff. O am în sânge.

Pe la începutul primăverii Katie şi Harry se pregăteau să-şi ducă prima recoltă clienţilor nerăbdători din Dallas. Aşa după cum prezisese Harry, ei nici măcar n-au clipit când el le-a spus preţul.

În sfârşit, şi-a zis ea în gând cotropită de un val de recunoştinţă, apărea o rază de lumină la capătul tunelului disperării în care se afla Harry.

Capitolul 12

Cum Katie îşi petrecea foarte multe ore în fiecare zi în seră, Harry a început să pregătească câmpul pentru semănatul de primăvară. O dată pe săptămână mergea la Dallas pentru noua afacere în care se aventurase. În celelalte zile muncea pe câmp. Dar în curând a devenit limpede – aşa după cum se aşteptase – că n-o să poată lucra singur. I-a sugerat lui Katie ca să lase pământul necultivat în acest an:

— Şi tu, la fel ca Jeff, întotdeauna ai spus că fermierii îşi exploatează prea mult pământul, i-a amintit el într-o seară când aveau pe masă fasole verde şi superbele lor roşii. Uite, acum îl putem lăsa să-şi revină, rămâne polog anul ăsta.

— Harry, nu!

Katie era îngrozită de perspectiva de a nu avea deloc porumb.

— Ne spetim ca să-l muncim şi când vine vremea recoltei, cu ce ne alegem? Suntem norocoşi dacă ne putem plăti impozitele şi să ne rămână câţiva dolari pentru semănat.

— Dacă avem porumb pe câmp, avem şi ce pune pe masă, i-a răspuns ea sec. Dacă nu putem cumpăra cărbuni, punem pe foc coceni.

— N-ai nici un pic de încredere în ce o să obţinem cu sera noastră? a întrebat-o el.

— Am, a recunoscut ea.

Nu era numai perspectiva banilor care o bucura, ci mai ales noua stare de spirit a lui Harry. Poate că n-o să fie chiar o mare afacere, cum îşi făcuse el planurile, dar adusese o rază de speranţă de care Harry avea o nevoie disperată. Dar recolta de porumb reprezintă o certitudine, a continuat ea încercând să zâmbească. Lumea a luat-o razna, dar ferma asigură un acoperiş deasupra capetelor şi mâncare pe masă. Asta mă face ca să pot dormi noaptea.

— Ştii ceva, Katie, a spus el sec, aş fi fericit dacă n-aş mai vedea niciodată în faţa ochilor nici o mâncare făcută din porumb. Nu mai suport nici măcar floricelele de prumb.

— Să nu spui asta în faţa Joannei şi a lui Leo, l-a avertizat ea imediat.

— N-o s-o spun, i-a răspuns el zâmbindu-i blând. Dar am de gând să angajez un muncitor sezonier. Katie, n-o să izbutesc să semăn singur, i-a spus el înainte ca ea să poată protesta. Tu lucrezi la legumele acelea din seră optsprezece ore pe zi. În orice caz, ne putem permite acum, după cât câştigăm.

Katie şi-a dat seama că el nu îndrăznea să-şi manifeste bucuria pentru că sumele de bani de acum erau nesemnificative în comparaţie cu ceea ce câştigase în vremurile bune la bursă. Dar *ea* era de-adreptul încântată. La fel Maura şi Jeff.

Katie şi Harry se descurcau bine cu produsele lor în tot cursul anului – chiar şi în timpul verii când trebuiau să facă faţă concurenţei cu legumele şi fructele cultivate în mod tradiţional. Bucuria lui Katie provocată

de îmbunătăţirea stării lor financiare era umbrită de un sentiment de vinovăţie din cauza dezastrului pe care-l vedeau în toate părţile. Salariile muncitorilor din Dallas fuseseră reduse de la 30 la 18 cenţi pe oră. Peste 18.000 de bărbaţi şi femei din Dallas n-aveau de lucru şi apelau la Asistenţa Socială ca să supravieţuiască.

În Washington D.C. 17.000 veterani de război – mulţi dintre ei însoţiţi de neveste şi copii – s-au instalat în corturi lângă Capitol pe o caniculă ce a depăşit toate recordurile jurând să rămână acolo până când Congresul va vota plata ajutoarelor băneşti pentru foştii combatanţi. În întreaga ţară erau familii care încercau să trăiască dintr-un ajutor social de doi dolari pe săptămână. Şi aceştia erau cei norocoşi. În ţară nu existau agenţii de ajutorare. Preşedintele Hoover considera ajutorul federal ca un deserviciu făcut naţiunii.

Băncile dădeau faliment una după alta. În faţa uşilor lor se făceau cozi imense, deponenţii disperaţi încercând să-şi salveze economiile de o viaţă înainte ca banca să nu mai aibă cu ce face plăţile. Chiar şi băncile mari din New York, Chicago şi Detroit dădeau faliment. Guvernatorii statului au declarat moratorii spre a evita panica şi luarea cu asalt asupra băncilor.

— În ceea ce ne priveşte, noi stăm pe roze, a glumit Harry cu amărăciune. Care fermier are bani la bancă?

Din cei 13.000.000 de oameni care nu aveau de lucru un milion bătea drumurile sperând să găsească ceva prin alte părţi. Katie zăcea în pat fără să poată dormi nopţile când ziarele locale scriau despre copii care mureau de foame, care părăseau şcolile rătăcind împreună cu părinţii în căutarea unor slujbe care întotdeauna se dovedeau a fi doar nişte iluzii. Plângea pen-

tru femeile şi copiii care scormoneau în gunoaiele de cutii de conserve ca să găsească ceva de mâncare. De ce nu înţelegea Harry că ei erau *norocoşi*? Harry era încă obsedat de eşecul său în a-şi croi drum spre ceea ce el numea "bani adevăraţi".

— Cum poţi fi mulţumită cu modul ăsta de viaţă după ce am trăit cum am trăit? îi reproşa el lui Katie. Leo merge la o nenorocită de şcoală rurală. Eu am visat ca să-l dau la o şcoală particulară bună, ca de pildă Terrell, pentru băieţi. Cum naiba o să ajungă el la colegiul Harvard şi la Facultatea de Drept de la Harvard dintr-o împuţită şcoală rurală?

— Leo nu are decât şapte ani. Este mult prea departe Facultatea de Drept Harvard ca să ne facem griji pentru ea, îi răspundea Katie luptând să-şi domolească exasperarea.

— Nu ne putem permite să cumpărăm o maşină sau să reparăm casa. Ca să iau o pereche de pantofi trebuie să plătesc patru dolari pe ea la Thom McAn.

— Dar afacerea noastră cu legume la seră merge. Peste un an o să putem să ne cumpărăm maşină.

Bineînţeles nu un Packard elegant după care lui i se scurgeau ochii când mergea în oraş, care costa peste 2.000 de dolari, dar un Ford, ultim model.

— Te-am adus la sărăcie, Katie, îi spunea el cu obidă, ceea ce era ca un cuţit ce i-l răsucea în inimă. Mi-am bătut joc de copii.

— Nu tu eşti răspunzător pentru Depresiune. De câte ori îi spusese asta în ultimii doi ani? Şi n-o să ţină la nesfârşit. Toată lumea vorbeşte că Hoover n-o să mai fie ales. Franklin Roosevelt o să fie preşedinte din martie viitor. Lucrurile or să se schimbe dacă vin

democraţii la putere, îi repeta ea iar şi iar. Toată lumea spune că democraţii vor câştiga în noiembrie.

Chiar din clipa în care ea şi Harry îl auziseră pentru prima oară pe Franklin Roosevelt vorbind la radio în aprilie, când incriminase administraţia Hoover pentru că ajutase corporaţiile şi băncile mari şi nu făcuse nimic pentru fermieri – Katie simţise o rază de speranţă pentru această ţară.

Cu câteva zile înainte ca Leo să înceapă şcoala, Harry s-a întors din turul său cu legume prin Dallas cu două cutii mari de carton.

— Ce-ai cumpărat? l-a întrebat Katie uşor speriată.

Harry rareori se mai lăsase tentat de vechiul lui obicei de a cumpăra sub impulsul de moment, dar Katie se temea că el s-ar putea să înceapă din nou, de vreme ce situaţia lor financiară se mai îmbunătăţise.

— O enciclopedie, a anunţat el mândru. A lăsat cele două cutii pe duşumea şi a început să despacheteze una din ele. Am cumpărat-o de la anticariat, aşa că a fost ieftină. Dacă Leo va avea nevoie de ceva ca să ştie la şcoală, va găsi aici tot ce-i trebuie. A scos unul din volume. Este o investiţie bună pentru copii, a spus el parcă spre a se apăra şi a făcut o pauză. Va fi bună şi pentru noi. Harry niciodată nu reuşise să-şi depăşească nemulţumirea că nu trecuse dincolo de liceu.

— Toţi o să le citim, i-a spus ea cu tandreţe.

— Unde sunt copiii? Hai să le arătăm cărţile.

— În seara asta dorm cu Georgie şi Willa, i-a răspuns Katie.

Harry a zâmbit.

— Aha, suntem singuri la noapte.

— Asta-i perfect, a spus ea tărăgănat.

— Punem muzică la cină. La dineu, s-a corectat el. Am putea chiar să şi dansăm.

— N-am mai dansat de multă vreme, i-a răspuns ea cu blândeţe.

— Ţi-ai uitat franceza? a întrebat-o el zâmbind. Hai să vorbim numai în franceză la cină de două ori pe săptămână, a decretat el. Să-i facem pe Leo şi pe Joanne s-o înveţe şi ei. Dar nu în seara asta...

— Şi lumânări pe masă de două ori pe săptămână, a propus ea. Acesta era vechiul Harry pe care Katie nu-l mai văzuse de multă vreme. Cu faţă de masă albă în loc de muşama. Şi cu trandafiri roşii din grădină în vază. Ne imaginăm că suntem din nou la Paris.

— Îţi aminteşti apartamentul nostru de la Ritz? Există totuşi un lucru care nu s-a schimbat niciodată, a spus el cu mândrie. Indiferent unde facem dragoste – la fermă, la Londra, la Paris, în casa din Dallas –, întotdeauna este la fel. Senzaţional.

— Ai să mă seduci, Harry? l-a tachinat ea.

— La naiba, bineînţeles că încerc.

— Atunci, dă-ţi toată silinţa.

Faţa îi radia. Masa putea să aştepte.

*

În 1928 Texas-ul renunţase la tradiţia sa în a-i sprijini pe democraţi şi-i votase pe republicani. Era limpede pentru oricine că anul ăsta n-o să ai fie aşa. Motive erau destule: numărul şomerilor, care, după ultimele statistici, ajunsese la 15 milioane; fermierii, care începuseră să recurgă la puşti în faţa celor care veneau să le pună sechestru pe bunurile ipotecate; insistenţa preşedintelui Hoover de a nu fi nici un amestec federal în economie şi sfera socială şi prioritatea pe

care o acorda impozitelor excesive şi unui buget echilibrat în detrimentul programelor de asistenţă socială.

Pe măsură ce campania electorală progresa, republicanii deveneau furibunzi în atacuri verbale. Ministrul Agriculturii îl numea pe Roosevelt "un specimen legumicol mincinos". Ministrul Marinei avertiza că "dacă Roosevelt este ales, casele şi vieţile a sute de americani pot fi în pericol". Preşedintele Hoover atrăgea atenţia că "problema fundamentală care va hotărî drumul naţiunii în următorii o sută de ani era fidelitatea faţă de tradiţiile americane sau orientarea spre inovaţie" şi perora împotriva "falşilor zei, împodobiţi într-un curcubeu de promisiuni".

În timpul campaniei electorale din Texas, guvernatorul Roosevelt a promis că o parte importantă din programul său pe care-l oferea naţiunii va fi "restabilirea puterii de cumpărare a fermierilor, care reprezentau jumătate din populaţia ţării. Fără aceasta nu se vor putea pune în mişcare nici roţile fabricilor, nici ale căilor ferate". Şi speranţa a început să prindă rădăcini în mulţi ascultători.

În ajunul alegerilor familiile Newhouse şi Warren s-au strâns laolaltă ca să asculte ştirile la radio. Katie pregătise o masă festivă pentru cei patru adulţi. Copiii mâncaseră mai devreme şi se duseseră la culcare încântaţi de atmosfera sărbătorească din casă. Adulţii erau hotărâţi să aştepte până unul sau altul dintre candidaţi ieşea din cursă.

— Foarte mulţi dintre cei care votează nu dau două parale pe nici unul dintre candidaţi, a spus Harry sec. Sau pe vreunul dintre partide.

— Ai citit ce-aspus Will Rogers? a întrebat Jeff zâmbind contorsionat. El a zis aşa: "Ceea ce ai să găseşti

în sufletul mai tuturor oamenilor este dorința de a vota împotriva tuturor candidaților, dacă ar fi posibil".

— Mie îmi place F.D.R., a spus Maura. El pare a fi omul care să ne poată scoate din marasmul ăsta.

— Eu nu aleg un președinte după felul cum arată, a bombănit Jeff.

— Eu știu ce-a vrut să zică Maura, a spus Katie după puțin timp. El este omul care prin fiecare por degajă speranță – și asta e contagios. Noi avem nevoie de speranțe.

Cei patru au rămas cu încăpățânare în fața aparatului de radio ascultând rapoartele de la alegeri. Pe la căderea serii cifrele indicau că F.D.R. va câștiga. El trăgea după sine stat după stat. Dar abia după 12:17 a.m., ora coastei de est, președintele Hoover a părăsit cursa. F.D.R. a câștigat în toate statele, cu excepția a șase.

Ca mulți alții, Katie și Harry erau nemulțumiți că noul președinte nu-și va lua funcția în primire până pe 4 martie. Totuși, ea era de părere că viața pentru ea și Harry se îmbunătățea. La scurt timp după alegeri Harry l-a angajat pe Jeff ca să-l ajute să mai construiască o seră pentru că avea o listă lungă de cumpărători care-și așteptau rândul. El nici n-a vrut să audă de reticențele lui Jeff de a fi plătit.

— La naiba, Jeff, este o slujbă ca oricare. După cum merg lucrurile în momentul de față, nu am de ce să-ți cer ca tu să lucrezi pentru mine pe gratis – nu acum când de bine de rău, am ajuns la un liman.

Lui Katie nu i-a picat bine când a auzit că Harry le reducea veniturile.

Romanul lui Jeff încă circula de la un editor la altul în New York fără nici un semn de succes.

— Am plecat din New York la fermă ca Jeff să poată scrie, i-a spus Maura posomorâtă lui Katie în vreme ce bărbaţii lucrau afară ca să înalţe sera iar copiii jucau domino pe duşumea în bucătărie şi înfulecau coltuce de pâine proaspăt scoasă din cuptor. Aşa că el scrie câteva luni în fiecare an. Cred că am fi ştiut mai bine cum trebuie să procedăm cu o carte dacă am fi stat la New York şi ne-am fi creat relaţii printre editori. Ultimul editor a ţinut-o cinci luni – apoi ne-a returnat-o însoţită de una din acele scrisori cu formulele obişnuite de refuz.

— Da, dar a fost aproape gata să fie acceptată, a consolat-o Katie. Doi editori au afirmat că Jeff are talent.

— Ceea ce, în fapt, nu a însemnat aproape nimic, a spus Maura sec. Sau se acceptă sau se respinge. Asta contează. Dar eu îi tot spun lui Jeff: noi nu murim de foame, nu suntem pe drumuri ca milioane de alţi oameni care nu au un acoperiş deasupra capului şi nici prea multă speranţă.

— După Ziua Inaugurării o să vedem ce-o să se întâmple, a prezis Katie.

În Ziua Inaugurării – în dimineaţa căreia fiecare bancă şi-a închis uşile – cele două cupluri, laolaltă cu Leo, Joanne, Georgie şi Willa, s-au adunat în casa familiei Warren ca să asculte discursul de inaugurare al lui F.D.R. Katie a avut senzaţia că i s-au întipărit pe creier cuvintele lui de parcă ar fi fost scrise cu fierul înroşit: "Daţi-mi voie să-mi afirm convingerea fermă că singurul lucru de care trebuie să ne temem este teama însăşi".

Katie a rămas cu privirea pironită asupra soţului ei şi a dorit ca el să-şi poată da seama că ei fac parte dintre americanii norocoşi. Ei supravieţuiseră devas-

tării incredibile care luase cu asalt ţara. Într-o vreme când milioane de oameni erau înfometaţi, ei aveau ce pune pe masă. Într-o vreme când un număr incomensurabil de familii n-aveau adăpost, rătăcind dintr-un oraş în altul, ei aveau un acoperiş deasupra capului. Ei nu trebuiau să ceară ajutoare sociale şi nici slujbe de la W.P.A.

Noul preşedinte a convocat o sesiune specială a Congresului, ceea ce era o confirmare a discursului său inaugural: "Această naţiune are nevoie de acţiune, deci să acţionăm acum". După patru zile de la instaurarea sa în funcţia de preşedinte, băncile s-au redeschis. Speranţa pe care Roosevelt o sădise în sufletele oamenilor a fost atât de mare încât depunerile populaţiei au depăşit retragerile de bani din bănci. În următoarele 100 de zile, el a lansat Noul Program de Guvernare. A cerut Congresului să voteze legi noi care să-i ajute pe şomeri şi pe fermieri, care să oprească stingerea dreptului de achitare a ipotecilor pe locuinţe şi care să anuleze Prohibiţia. Fermierii aşteptau cu nerăbdare să se producă schimbări.

În aprilie ţara a sfârşit cu etalonul aur, ceea ce însemna că fermierilor le va fi mai uşor să-şi achite obligaţiile. Apoi în iunie guvernul federal a emis Legea proprietarilor de case, pentru refinanţarea ipotecilor pe case, ceea ce avea să salveze milioane de fermieri şi orăşeni de la puneri de sechestru şi scoaterea la licitaţie a locuinţelor. În prima parte a anului se estimase că numărul acestora va fi de 1000 pe zi. Dar în orice caz, perioada de început a Noului Program de Guvernare al lui F.D.R. a fost foarte grea pentru fermieri. Şomerii de la oraşe nu-şi puteau permite nici măcar preţurile foarte mici pe care fermierii erau forţaţi să le ceară pentru

produsele lor. Mulţi oameni munceau pentru salarii care le ajungeau doar să nu moară de foame.

În cursul verii fermierii au început să facă greve spre a determina oraşele ca, prin lipsa de aprovizionare cu produse alimentare, să le recunoască starea disperată în care ajunseseră. Camioanele care aduceau alimente în zonele urbane erau oprite din drum de fermieri, înarmaţi cu puşti şi furci. Garda naţională a fost depăşită de evenimente şi violenţa s-a răspândit cu rapiditate. Unele state au decretat legea marţială. Negustorii locali, temându-se de dezastrul financiar, au organizat grupe de pază.

Katie şi Harry au fost fericiţi când ministrul Agriculturii, Henry Wallace, a anunţat că Administraţia Ajutorului Agricol, dat fiind faptul că recolta din vară a fost atât de bogată încât ar fi dus la o scădere şi mai mare a preţurilor, a hotărât să se distrugă recoltele iar fermierii să fie plătiţi din fondurile A.A.A. pentru pierderile suferite.

— Cum dracu` să distrugi recolta când mii de oameni mor de foame? a explodat Harry.

— Este un sacrilegiu, a spus Katie îngălbenindu-se la chip şi nevenindu-i să creadă.

Dar Administraţia Ajutorului Agricol era cea care făcea legile şi ogoarele au început să fie arse sau recolta să fie îngropată de pluguri în pământ.

Katie era cuprinsă de o grijă maternă în aceste zile faţă de sera ei. Îi plăcea să simtă sub degete pământul negru şi roditor al Texas-ului. Pământul era cel care îi ţinuse în viaţă, gândea ea cu un respect infinit. Şi mai târziu, în cursul anului când plantările restrictive au luat loc distrugerilor recoltei, ea a fost mulţumită.

Harry se străduia să transforme vânzarea de tru-

fandale într-o afacere în stil mare. Prin propria-i personalitate, a reuşit să-l convingă pe Jeff – care îşi dădea seama de veneraţia lui Katie faţă de pământ – să-l ajute să mai construiască o seră, de care aveau să se ocupe Jeff şi Maura. Maura a recunoscut că o nemulţumea faptul că Jeff nu mai scrie în perioada dintre recoltat şi semănat, dar ea ştia cât de importanţi sunt banii pentru ei.

Katie era mândră de felul cum mergea afacerea cu legume, deşi Harry o avertizase posomorât că deja atinseseră punctul de saturaţie a pieţii.

— Ne descurcăm bine, îi spunea ea, implorându-l din ochi s-o aprobe.

— Mai departe de atât nu putem ajunge, îi atrăgea el atenţia nemulţumit. Katie, afacerea asta nu ne oferă cu adevărat un viitor.

— Harry, noi trăim destul de bine. Este drept, tu n-ai un Packard nou, iar eu nu mă îmbrac de la Neiman-Marcus. Dar noi o ducem mai bine decât orice familie de fermier din ţinut. Avem şi economii.

Banii economisiţi fuseseră ascunşi prin diverse colţuri secrete ale casei pentru că ei încă nu aveau încredere în bănci. În discursul din 12 martie adresat naţiunii prin intermediul radioului preşedintele spusese că băncile prezentau acum siguranţă sub Noua Lege. Totuşi Katie insistase să mai aştepte un an până a-şi depune economiile la bănci.

— Am senzaţia că viaţa îmi este închisă cu un capac. Parcă aş fi la închisoare, s-a plâns Harry. Nu pot să scap de acest vid. La naiba, Katie, un om nu poate trăi fără să spere în ceva mai bine.

— Trecem printr-o perioadă proastă. Este la fel în toată lumea. Dar Harry întotdeauna era atât de nemulţu-

mit. Ce-ar putea ea face ca să-i mai domolească obida? se întreba Katie fără încetare. Dar imediat după ce Depresiunea se va sfârşi – şi cu Roosevelt la Casa Albă poţi fi sigur că se va termina – o să începem iar să ne mişcăm, îl încuraja ea. Harry, trebuie să ai încredere. Numai că acum nu este momentul. Încă nu i-a venit timpul, Harry.

Capitolul 13

Katie avea de luptat serios cu veşnica nemulţumire a lui Harry pentru că nu-şi putea transforma producţia sa de trufandale – care acum se numea Newhouse Gourmet Foods – într-o afacere pe picior mare.

— Harry, noi ne descurcăm bine, dacă ţinem cont de vremuri, încerca ea să-l tempereze într-o zi când stăteau în bucătărie după masa de prânz şi-şi făceau calculele încasărilor din primele două săptămâni ale lui martie din anul 1934. Şi dacă Dallas-ul va fi ales drept gazdă a târgului organizat cu ocazia centenarului înseamnă că economia noastră merge spre bine.

— Ce te face să crezi că va fi ales Dallas-ul? a întrebat-o el. Atât Houston-ul cât şi Austin-ul întrec Dallas-ul ca istorie. Mă îndoiesc că am avea vreo şansă, a adăugat el, dar Katie a văzut un licăr de speranţă în ochii lui. Dacă s-ar organiza la noi Expoziţia ar putea să fie trecut şi Dallas-ul pe hartă. Mai toţi oamenii din afara Texas-ului au această imagine despre Dallas pe care-l văd ca un oraş de provincie care s-a extins şi care este locuit de noii milionari îmbogăţiţi din petrol, politicieni cu gură mare şi dijmaşi.

— Asta nu e adevărat, Harry, i-a reproşat ea. Oamenii din afara Texas-ului au început să vorbească

de bine despre Dallas. Asta înseamnă ceva. Şi sunt atâţia din partea locului care se preocupă de prosperitatea oraşului. Uită-te cum Industrial Dallas Inc. se luptă pentru dezvoltarea lui. Şi cu Thornton în noua comisie pentru centenarul Texas-ului – Comisia era, de fapt, în curs de constituire –. Ei bine, noi avem o mare şansă de a vedea Dallas-ul gazda festivităţilor consacrate centenarului. Îţi dai seama câţi oameni va aduce acest eveniment în oraş? Şi câţi dintre ei, care nu sunt implicaţi în sfera afacerilor?

— Cred că e timpul să plec, a spus Harry şi a început să-şi strângă hârtiile de pe masă. Vreau să fiu la şcoală înainte ca Joanne şi Leo să iasă din clasă.

În anul acesta şcolar Harry aranjase ca Leo şi Joanne să urmeze o altă şcoală la o jumătate de oră de mers cu maşina. Era o şcoală mai mare, mai bine dotată, iar Harry devenise fanatic în legătură cu educaţia copiilor. Nici drumurile obositoare cu marfa la domiciliul clienţilor, nici taxele noii şcoli – dat fiind că ei nu locuiau în acel district – nu constituiseră un obstacol pentru el.

— O să mă duc eu să-i iau, s-a oferit Katie. Tu i-ai promis lui Jeff să-l ajuţi să repare sera, i-a amintit ea. Ultima furtună de nisip i-a provocat pagube serioase.

— Eşti sigură că nu te deranjează a întrebat-o Harry, dar ea ştia că el era bucuros ca uneori să fie scutit de dusul şi adusul copiilor de la şcoală.

— O s-o iau şi pe Maura cu mine ca să-mi ţină de urât, a spus ea.

Maura era întotdeauna bucuroasă ca să mai iasă din rutina muncii de zi cu zi de la fermă.

— Jeff e furios la culme pe mine, i-a mărturisit Maura lui Katie în timp ce se aşeza lângă ea pe locul

din faţă din vechiul Ford. El a citit corespondenţa înaintea mea.

— Iar s-a întors cartea? a întrebat-o Katie compătimitor.

— Jeff mi-a reproşat că arunc banii în vânt pe poştă. Dar editorul, într-adevăr, a spus că este foarte bună, numai că "nu corespunde listei noastre de priorităţi în acest moment". Nimeni nu vrea să citească despre necazurile unei familii de fermieri, a spus ea cu amărăciune. Oamenii vor să se ducă la filme să-i vadă pe Ginger Rogers şi pe Fred Astaire dansând sau să-i asculte pe Jack Benny, ori pe Fred Allen, ori pe Charlie McCarthy.

— Cum îi merge lui Jeff noua carte?

— Când mai are el timp să scrie? i-a răspuns Maura. Nu că m-aş plânge că munceşte, a continuat ea cu un zâmbet crispat. Dacă noi n-am fi lucrat pentru tine şi Harry ne-am fi pierdut ferma din cauza impozitelor din acest an. Ştii doar ce s-a ales din recoltele noastre din cauza secetei.

— Eu îmi fac griji din pricina furtunilor de nisip, a spus Katie posomorâtă. Nu erau destule câte au fost pe capul fermierilor, mai trebuia să vină şi asta. Ai ascultat la radio azi-noapte? Despre furtuna aceea din Meade County, în Kansas? A smuls grâul din rădăcini.

Maura a dat din cap. Chiar şi aici s-au simţit efectele acelei furtuni de nisip. Un nor de praf a redus vizibilitatea iar gospodinele n-au mai contenit cu ştersul prafului prin toate ungherele.

— Nu mai este cazul să citesc ziarele. Este suficient să ieşim din casă şi ştim ce s-a întâmplat.

— Este cumplit, a spus Katie cutremurată de un fior. Totuşi, n-a fost chiar atât de rea ca furtuna din noiembrie trecut. Aceea a purtat praful din Texas până

la Lacul Supeior. De ce se produc aceste furtuni? a întrebat Katie nedumerită.

— De ce se întâmplă întotdeauna primăvara? a spus Maura dând din cap. Sunt unele întrebări la care nu găseşti niciodată răspuns.

— L-am auzit pe domnul Crane spunând că unele furtuni sunt bune pentru ogoare, şi-a amintit Katie. Ele amestecă solul şi-l ajută să se menţină fertil.

— Ideea aceasta nu este nouă pe aici, a subliniat Maura. L-ai auzit pe Jeff cum trebuie să alternăm recoltele dacă vrem să evităm eroziunea solului. Nu că am putea-o opri numai prin acest procedeu. Dar gata cu problemele fermei, a spus ea pe un ton hotărât. Cum se împacă copiii cu noua şcoală?

— S-au obişnuit cu ea după atâtea luni, a recunoscut Katie. Le lipsesc Georgie şi Willa. Dar Harry este fericit – el este sigur că le oferă lui Leo şi Joannei o educaţie mai bună. A făcut o pauză. Cel puţin cu atâta este mulţumit, cu educaţia copiilor.

— Harry n-o să fie fericit, a spus sec Maura, până n-o să ajungă din nou un om bogat.

— Aş vrea să-l pot face să înţeleagă că nu trebuie să fii milionar ca să fii fericit. O să ne aranjăm casa. O să ne cumpărăm o maşină nouă luna viitoare – nu un Packard, a spus ea zâmbind, dar oricum una nouă. Punem bani deoparte în fiecare săptămână. Copiii sunt bogăţiile noastre – de ce nu poate Harry să înţeleagă asta?

— Katie, semeni al naibii de mult cu Pollyanna[1], a

[1] Personaj foarte optimist dintr-un roman de E. Porter (1913).

chicotit Maura amuzată, dar ochii îi erau blânzi. Ştiu ce vrei tu să spui, însă...

— Aş putea să fiu fericită chiar şi acum dacă Harry ar înceta cu această obsesie de a fi cel mai bogat din Texas.

— Şi în Texas asta înseamnă extrem de bogat, a râs Maura.

— Tu şi Jeff sunteţi fericiţi, a spus Katie după o pauză. Se vede pe chipul vostru.

— Noi râdem mult. Facem tărăboi cu copiii şi este bine. Dar întotdeauna rămâne o umbră care ne întunecă viaţa. Jeff este atât de bun - dar nu izbuteşte să-şi găsească o cale cu scrisul. Eu îi tot spun că o să vină şi pentru el timpul, dar va veni oare? Se simţea durere în vocea Maurei. Uneori îmi zic că talentul este un blestem - nu o binecuvântare, aşa cum se crede. Pentru că, dacă nu reuşeşti să te realizezi, ai să-ţi petreci tot restul vieţii întrebându-te cu ce am greşit? Ori te superi pe lume pentru că nu ţi-a recunoscut ceea ce ai încercat să-i dai.

— Cred că suntem sortiţi să fim fericiţi doar pe bucăţele, a spus Katie cu blândeţe. Aşa că trebuie să ne agăţăm de acele momente şi să le binecuvântăm.

— Dumnezeule, am căzut în butoiul cu melancolie, a spus Maura. Tu ai douăzeci şi şapte de ani şi eu treizeci şi doi şi vorbim de parcă am avea şaizeci şi ne-am plânge anii pierduţi. Katie, a întrebat ea căzută pe gânduri, ţi-ai zis vreodată că ar fi fost mai bine dacă tu şi Harry n-aţi fi venit niciodată în Texas?

— Nu, a răspuns Katie cu convingere. Aici doresc să-mi petrec viaţa. Dar tu? a întrebat ea, devenind brusc curioasă.

— Uneori mă apucă nostalgia, a mărturisit Maura.

Atunci râd cel mai tare şi nu mă mai opresc din gătit. Îmi înec frustrările în cuptor. Poate dacă am avea mulţi bani, o casă în Dallas şi o viaţă socială agitată nu m-ar mai apuca nostalgia. Dar, în principal, a spus ea căutându-şi cuvintele, cred că sunt nemulţumită pentru că îl văd pe Jeff spetindu-se muncind – şi cum i se frânge inima – fără să ajungă nicăieri. Totul în viaţă îşi are timpul lui. Şi acesta nu este timpul lui Jeff ca să devină scriitor.

— Dar tu, Maura? a întrebat-o Katie cu blândeţe. Te gândeşti vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă stăteai în New York şi încercai să te faci actriţă?

— Bineînţeles, din când în când mi se furişează un asemenea gând prin minte. Când citesc în *Theatre Arts Monthly* despre vreo tânără actriţă care s-a lansat cu succes pe Broadway. Totuşi nu-mi întoarce viaţa pe dos, pot trăi mai departe aşa cum trăiesc. Dar ceea ce mă omoară este că Jeff nu poate să publice şi mai cu seamă că are atâta de dat semenilor său. Maura şi-a aruncat privirea pe ceas. Ai face bine să apeşi un pic mai tare pe acceleraţie, scumpo, altfel o să găseşti copiii pe afară întrebându-se unde naiba suntem.

Katie a ştiut din clipa în care l-a văzut pe Leo ieşind din şcoală că ceva nu era în ordine cu el. El era un copil atât de dulce şi sensibil. Atât de vulnerabil, şi-a zis ea în gând dorindu-şi cu ardoare să-i poată îndepărta necazurile care îl aşteaptă în viaţă.

— Mami! Joanne a ţâşnit pe uşă cu exuberanţa ei obişnuită şi a alergat spre maşină. La cei şapte ani ai ei, figura îi era o replică în miniatură a mamei sale şi avea o dragoste de viaţă care pe Katie o încânta. Hei, Leo, a venit mama...

— Bună, copii, le-a spus Katie sărutându-i. Maura

v-a adus la fiecare câte o prăjitură. Apelativele "tanti Maura" şi "unchiul Jeff" dispăruseră demult pentru că copiii tot timpul auzeau doar "Maura" şi "Jeff".

— Mulţumesc.

Joanne şi-a întins repede mâna ca să-şi primească porţia de la Maura. Katie supraveghea întotdeauna cantitatea de dulciuri pe care o mâncau copiii.

Leo a fost tăcut tot drumul spre casă. Joanne – care adora tot ce avea patru picioare – o bombarda pe Maura cu întrebări despre nişte corcituri de căţeluşi ai vecinilor. Dar Leo stătea ghemuit într-un colţ pe bancheta din spate fără să scoată nici o vorbă. Când era necăjit, Leo se retrăgea în sine, pe când Joanne exploda, la fel ca Harry.

Katie nu l-a întrebat nimic pe Leo până când n-a lăsat-o pe Maura acasă.

— Leo, tu eşti supărat de ceva, l-a iscodit ea cu blândeţe. Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

— Am primit 72 la testul de aritmetică, a şoptit el neliniştit. Tata o să-şi iasă din sărite.

— Dar la testul de engleză ai 100, i-a spus Katie încercând să pară indiferentă. *De ce trebuie Harry să-l preseze pe Leo în halul ăsta?* El nu avea nici nouă ani. Abia luna viitoare îi va împlini. Iar testul de aritmetică l-ai luat, a subliniat ea.

— Tata o să ţipe la mine, a spus el cu teamă. O să spună că n-am învăţat.

— O să vorbesc eu cu el, i-a promis Katie.

Singurele dăţi când ea şi Harry se certau erau în legătură cu copiii. Că Leo intra în panică atunci când avea de-a face cu numere – asta nu era un păcat capital. Cu toate acestea profesorii lui spuneau că este un copil inteligent.

Când au ajuns acasă Katie i-a trimis pe Leo şi Joanne să aducă nişte lemne de foc din şopron.

— În seara asta luăm cina în salon şi facem focul în cămin, a spus ea. O să vă placă, nu-i aşa?

— Da. Mica şi frumoasa faţă a Joannei a strălucit de bucurie. Îţi aduci aminte poezia pe care a scris-o Leo despre focul din cămin ultima oară când l-am aprins în salon?

— A fost o poezie frumoasă. I-a zâmbit fiului său sperând să-l facă şi pe el să-şi descreţească fruntea şi şi-a îndepărtat din minte reacţia pe care a avut-o Harry faţă de poezie: *Asta i se trage de la învârtitul în jurul lui Jeff. Să-l facem să se descurce mai bine la aritmetică.*

— Haide, Jo. Hai să aducem lemne.

Pentru o clipă Katie a avut impresia că vede un licăr de bucurie în ochii lui Leo.

Katie l-a găsit pe Harry la masa din bucătărie scriind o scrisoare prin care-şi oferea marfa unor posibili noi cumpărători.

— Unde sunt copiii? a întrebat-o el înălţându-şi sprâncenele.

— I-am trimis să aducă nişte lemne ca să facem focul în cămin. Harry, nu vreau ca să ţipi la Leo când o să-ţi arate testul de la aritmetică. Acesta era ritualul obişnuit. El este amărât că n-a obţinut o notă mai mare, nu-l face să se simtă mai rău.

— Seara trecută l-am ajutat mai bine de două ore la testul ăsta. Vocea lui Harry era răguşită de exasperare. El ştie totul. De ce nu gândeşte? A făcut o pauză. Cât este de rău?

— L-a luat, a spus ea. Să nu ţipi la el.

— O să scoţi din el un ţânc ce-şi caută adăpost sub

fustele maică-si. Cum vrei să crească, să devină bărbat când tu tot timpul îl cocoloşeşti?

— Este doar un copil, Harry. Lasă-l să crească.

— Bine, răsfaţă-l, a bătut Harry în retragere. Dar eu mă gândesc la viitorul lui. Nu vreau să ajungă un ratat ca tatăl lui.

— Pentru Dumnezeu, Harry, încetează cu asta. Nu mai vreau să aud la nesfârşit: "Sunt un ratat". Vocea lui Katie era ascuţită, deşi îşi promisese să fie calmă. Noi o ducem bine. Avem tot ce ne trebuie.

— Dacă tu te mulţumeşti cu mizilicuri! Tu niciodată n-ai fost aşa, Katie. Ochii lui o scrutau necruţător. Tu erai la fel de ambiţioasă ca mine.

— Toate la vremea lor, Harry. Aşa cum ai zis şi tu, dacă se ţine târgul pentru aniversarea a o sută de ani aici în Dallas, atunci afacerile vor înflori. A zâmbit încercând să-l domolească. Uneori ea se înfuria pe Harry, dar îl iubea atât de mult. Le-am promis copiilor c-o să luăm cina în salon, în faţa focului din cămin.

— Dacă afacerile ne merg bine, o să facem o sufragerie, a spus Harry. Este vremea să încetăm să trăim ca nişte calici. A clipit repede din ochi meditând. Sau, poate, în loc de sufragerie, mai bine căutăm nişte pământ ieftin prin jur. O să ne prindă bine când se termină Depresiunea. Acum putem să-l obţinem aproape pe nimic.

— Dacă îl cumperi cu banii jos, a spus Katie hotărâtă. Ea nu mai suporta să mai treacă prin aceeaşi experienţă încă o dată. Fără nici un împrumut de la bancă. Să fim înţeleşi.

— Promit. Zâmbetul lui era trist. El ştia cât de mult se temea ea ca să mai piardă din nou totul. Imediat ce avem posibilitatea, o să mai cumpărăm nişte pământ.

Terenuri care sunt bune pentru grâu. Îţi spun eu, Katie, grâul o să fie succesul nostru. Tot timpul de când îl cunoscuse pe Pierre Simon, Harry îşi construia în minte un imperiu al grâului. Numai dacă..., a continuat el cu un zâmbet iritat – acest control al guvernului asupra agriculturii n-o să urce din nou preţurile.

— Ce-ai vrea să mănânci la cină? l-a întrebat ea dorind să destindă atmosfera şi să evite ciocnirea dintre Harry şi Leo pentru nota mică de la aritmetică. Ştiu, a continuat ea râzând, nimic pe bază de porumb.

— Am adus dimineaţă din piaţă hamburgeri, i-a amintit el. Lui Leo şi Jo le plac la nebunie. Facem un picnic pe covor. Pe ei întotdeauna îi apucă somnul în faţa focului din cămin. Ei o să se ducă mai devreme la culcare. A privit-o adânc în ochi. Şi noi la fel...

Harry era mândru că, după atâţia ani, ei făceau amor cu aceeaşi frenezie ca la început. În pat, ea şi Harry aveau din nou şaisprezece şi optsprezece ani

*

Harry stătea la masa din bucătărie cu o ceaşcă de cafea în faţă şi citea ultimul număr din *Literary Digest*. Katie se dusese în dormitor să se asigure că Leo şi Joanne se spălaseră pe mâini, pe faţă şi pe dinţi înainte de a merge la culcare. Ajungeau până la el estompat vocile de pe coridor. Joanne căuta s-o convingă pe Katie s-o lase "să mai asculte radioul măcar zece minute" iar Leo voia să mai citească.

Pierzându-şi răbdarea Harry a închis revista şi a pus-o deoparte. Ce dracu' se petrecea cu Leo că vine cu note atât de proaste la matematică? Ce-o să se întâmple când va merge la colegiu şi va trebui să facă

faţă algebrei şi geometriei? Cum o să intre într-un colegiu de primă clasă fără note bune la matematică?

S-a sculat de la masă şi s-a dus spre uşa care dădea în verandă. A deschis-o şi a ieşit afară în noapte. Aerul era rece dar se simţea în el un iz de primăvară. Pe cer era puzderie de stele. Totul părea atât de calm şi de frumos, şi-a zis el în gând – dar se apropia iarăşi anotimpul furtunilor de nisip. La lumina lunii putea să vadă pământul printre firele răzleţe de iarbă. Era uscat pentru că nu mai plouase. Bineînţeles, fusese multă zăpadă în Panhandle luna asta – ceea ce însemna că n-ar trebui să-şi facă griji în privinţa unei noi secete la vară.

— Harry? l-a strigat Katie apărând în pragul uşii.

— Copiii s-au culcat?

— Cred că o să doarmă buştean în următoarele cinci minute. Joanne se ruga să mai asculte puţin radioul dar ochii deja i se închideau.

— Poate că în loc de sufragerie ar fi mai bine să mai facem un dormitor. La vârsta lui, Leo ar trebui să-şi aibă propria cameră, nu să doarmă cu sora lui în acelaşi dormitor.

— O să putem face asta în curând, a spus Katie cu grijă. Dacă ne mai strângem la pungă. A ezitat. O să ţinem cont de instrucţiunile Ministerului Agriculturii în privinţa restricţiilor la semănat, nu-i aşa?

Harry ştia că ea era şi nu era de acord cu ele, ţinând cont de foametea care bântuia în ţară.

— Pun pariu că o să le respectăm. Mi se ridică o povară de pe cap pentru că nu va mai trebui să-mi fac griji cum am să reuşesc să ţin pe picioare afacerea cu trufandale şi în acelaşi timp să semăn şi tot porumbul.

Nu va mai trebui să mai plătim încă o mână de lucru – iar cecul cu subvenţia federală vine chiar la ţanc.

— Mai am plăcintă cu mere în frigider. S-o încălzesc în cuptor şi s-o mâncăm înainte de a merge la culcare?

— Îţi place că ai din nou un frigider? a necăjit-o el.

— A fost scump, dar a meritat, a recunoscut ea. Mă duc să pun plăcinta în cuptor.

Ce s-a întâmplat cu Katie cea de altădată? s-a întrebat el cu un sentiment de părere de rău. Pe vremuri visele ei erau aceleaşi cu ale lui. De ce se lăsa copleşită de teamă şi se mulţumea cu atât de puţin?

*

De-a lungul întregii primăveri şi veri grupuri de cetăţeni din Dallas s-au străduit să convingă Comisia pentru aniversare a o sută de ani a Texas-ului că Dallas-ul era cel mai bun loc pentru organizarea Expoziţiei. Era situat într-o zonă cu cea mai densă populaţie, foarte accesibilă nu numai locuitorilor din Texas ci şi vizitatorilor din alte state. În septembrie, când comisia a ales Dallas-ul şi nu Houston-ul sau San Antonio a fost mare bucurie în oraş. Acum rămânea la latitudinea legislativului şi guvernului federal să ia măsurile ce se cuveneau.

Katie era fericită că Expoziţia se va organiza în Dallas. Ştia că Harry va fi entuziasmat de posibilităţile pe care Expoziţia le va aduce oraşului. Va fi cel mai mare eveniment în scurta istorie a Dallas-ului.

Harry a jubilat de bucurie când legislativul a emis proiectul de lege pentru alocaţii bugetare în aprilie, anul următor. În mai puţin de paisprezece luni Expoziţia – care se aştepta să aducă milioane de vizitatori – va fi

deschisă. Părea imposibil, își zicea în sinea ei Katie, ținând cont de faptul că ea fusese concepută în realitate ca un Târg Internațional. Dar texanilor le plăcea acest gen de competiții. Și din punctul ăsta de vedere, Harry era sută la sută texan.

Harry continua să fie obsedat de pământ, la fel ca și Katie, numai că ea și-a dat seama că pe el nu-l interesa munca câmpului ci faptul de a fi proprietarul lui. Pământul era imperiul său personal și el visa să stăpânească jumătate din Texas. Încet, încet, el a început să achiziționeze mici terenuri, la un preț foarte mic. Le cumpăra cu banii jos, cum se lăuda plin de sine în fața lui Katie.

Cum la construcția clădirilor pentru Expoziția jubiliară lucrau șapte mii de muncitori în trei schimburi, Harry a lansat o nouă afacere, pe lângă cea obișnuită, și anume prânzuri gata pregătite în cutii speciale. În vreme ce Katie supraveghea lucrătorii angajați pentru munca câmpului, Harry se ocupa de onorarea zilnică a comenzilor de legume. Apăreau peste noapte noi restaurante care trebuiau să facă față mulțimilor venite de pretutindeni, deși ușile Expoziției n-aveau să se deschidă înainte de 6 iunie. Iar Harry își extindea afacerea cu zarzavaturi în fiecare zi.

S-au vândut în avans 2.000.000 bilete pentru Expoziția Jubiliară. Dallas-ul se aștepta să aibă cel puțin 150.000 de vizitatori. Asociația Hotelurilor oferea 5917 camere la un preț între unu și opt dolari pentru o cameră cu un pat și între un dolar și douăzeci și cinci de cenți și zece dolari pentru una cu două paturi. Alte 858 de camere erau pentru cei care nu aveau carte de membru al Asociației Hotelurilor. Universitatea Southern Methodist a pus la dispoziție vizitatorilor dor-

mitoarele, cu excepţia câtorva camere ocupate de studenţii rămaşi în ele şi peste vară. Erau douăzeci şi şapte de campinguri pentru turişti cu 629 căsuţe, plus persoanele particulare care ofereau camere de închiriat. La intersecţia dintre South Haskell şi Fitzhugh Street se afla Texas Tent City care oferea un fel de improvizaţii de case cu pereţi şi pardoseli din scândură şi cu acoperişuri din foi de cort.

Pe la sfârşitul lui mai, fierberea era în toi. Cluburi de noapte şi restaurante anunţau nume ilustre de orchestre şi stele de cinema. Orchestra lui Freddy Martin va deschide sezonul de vară pe terasa Peacock din hotelul Baker. George Raft va fi oaspete de onoare la inaugurarea Cazinoului Francez. Chez Maurice, restaurantul de pe terasa clădirii Santa Fe se va deschide pe 4 iunie.

Sâmbătă dimineaţa, la ora 8, în ziua de 6 iunie 1936, toate sirenele fabricilor şi trenurilor vor suna spre a anunţa deschiderea oficială a Expoziţiei Jubiliare a Texas-ului, primul târg internaţional cu aer condiţionat din lume. În ultimele două zile oamenii veniseră în oraş în şiruri neîntrerupte cu trenurile sau cu noile linii aeriene. Alături de locuitorii Dallas-ului şi cei din zonele limitrofe, ei aşteptau pe străzi începerea parăzii.

La ora 10:30 a.m. – laolaltă cu cele 16 avioane ale Corpului de Armată al Aviaţiei – a început parada de-a lungul Străzii Principale îndreptându-se către Expoziţia Jubiliară ce se afla la trei mile distanţă spre est. Familiile Newhouse şi Warren veniseră devreme spre a fi siguri că pot ocupa locuri în faţă pentru copii.

— Când mergem la Expoziţie? a întrebat Joanne privind plină de interes parada.

— Peste câteva săptămâni, i-a răspuns tatăl ei. Când au să scoată mărfurile la vânzare.

— O să aibă şi vată de zahăr roz? a întrebat Willa.

— Bineînţeles, a răspuns Maura solemn şi s-a întors spre Katie. Îţi aminteşti vata de zahăr roz de pe Coney Island?

— Dar cârnaţii de la Nathan? a întrebat Jeff cu un oftat.

Parada a început cu opt poliţişti pe motociclete, urmaţi de şase bărbaţi călări purtând şase steaguri care reprezentau istoria de patru sute de ani a statului. Mareşalul armatei era în prima maşină. După el veneau douăzeci şi cinci de cavalerişti texani, apoi orchestra Infanteriei marine a Statelor Unite care cânta "Ochii Texas-ului". Guvernatorul şi şeriful Dallas-ului erau urmaţi de înalţi demnitari.

— Acela este ministrul Comerţului, Daniel Roper, a remarcat Harry, impresionat că era prezent un membru al guvernului.

Au urmat apoi reprezentanţii diferitelor unităţi ale forţelor armate ale ţării. O mie două sute de soldaţi din regimentul de gardă erau postaţi de-a lungul celor trei mile pe care se desfăşura încet parada.

— Câţi oameni credeţi că sunt aici? a întrebat Katie plimbându-şi ochii peste mulţimea exuberantă.

— Cel puţin un sfert de milion, şi-a dat părerea Jeff. Acesta este cel mai important eveniment din istoria Dallas-ului. N-a mai existat nimic asemănător de când Sam Houston i-a bătut pe mexicani la San Jacinto, acum o sută de ani.

Chiar din prima zi a fost limpede că Expoziţia Jubiliară a Texas-ului va fi un succes.

— S-ar putea să nu aducă prea mulţi bani, a recunoscut Harry, dar publicitatea făcută Dallas-ului este mult mai de preţ.

La şase zile după deschidere au sosit preşedintele Roosevelt cu soţia în Dallas fiind întâmpinaţi de o jumătate de milion de oameni. După parada prezidenţială, preşedintele şi doamna Roosevelt au făcut un tur al Epoziţiei cu maşina pe care l-au încheiat la Cotton Bowl, unde preşedintele a ţinut un discurs, adresându-se prin radio întregii naţiuni.

"Această Expoziţie Jubiliară nu este numai a Texasului ci şi a tuturor celorlalte patruzeci şi şapte de state", a declarat Roosevelt.

O dată cu creşterea veniturilor, Harry a hotărât să mai adauge două camere la casă - o sufragerie şi încă un dormitor.

— Nu mai putem amâna, Leo trebuie să aibă propria lui cameră. Poate că atunci o să mai crească şi el niţel, pentru că deocamdată el a rămas tot "băieţelul mamei".

Joanne, bineînţeles a fost încântată de plecarea lui Leo. Acum Willa putea veni în vizită şi să rămână la ea şi peste noapte.

Harry a făcut un abonament la *National Geographic* pentru copii şi la două reviste de sport în speranţa deşartă că Leo va începe să fie interesat de baseball. Pentru sine a făcut un abonament la *The Wall Street Journal*. În preţiosul timp liber pe care izbutea să şi-l facă el devora jurnalele agricole, revistele de afaceri - tot ce i-ar fi putut îmbogăţi cunoştinţele despre grâu şi corporaţiile care controlau această piaţă. Grâul, continua el să-i spună lui Katie, este mult mai important decât petrolul pentru omenire. Într-un fel sau altul, se va afla un loc şi pentru el în lumea aceea misterioasă a negustorilor de cereale - dacă va putea găsi cheia de la uşa care trebuie.

Noapte de noapte, pe când Katie dormea buştean după oboseala unei lungi zile de muncă, Harry zăcea cu ochii pironiţi în tavan în întunericul dormitorului. El n-o să-şi găsească liniştea până nu va putea să le readucă lui Katie şi copiilor viaţa pe care o avuseseră înainte de ziua aceea cumplită din octombrie 1929.

Pe la sfârşitul verii, Harry a aflat printr-un funcţionar de la bancă, căruia el îi dusese în mai multe rânduri sacoşe cu trufandale în schimbul obţinerii unor informaţii privind licitaţiile de ferme ce urmau să aibă loc – că o suprafaţă mare de pământ, la câteva mile mai spre nord, va fi scoasă la vânzare în scurt timp. Interesul lui a crescut şi mai mult când a auzit că aceasta era un pământ foarte bun pentru cultivarea grâului.

În dimineaţa următoare s-a urcat în maşină şi s-a dus să se convingă personal. Suprafaţa era mult prea mare pentru el ca s-o poată cumpăra. A rămas acolo în picioare vizualizând cu ochii minţii o recoltă extraordinară de grâu, obţinută cu dijmaşi – iar preţurile începuseră să urce la produsele agricole. Nu era din cauza programului A.A.A., a recunoscut el, ci pentru că furtunile de nisip distruseseră recoltele din multe ferme din Midwest.

El ştia că din cauza crizei de grâu din unele state preţul pieţei va urca la cifre record. Piaţa era ceva la care el se pricepea, şi-a zis în gând cu mândrie şi un zâmbet larg i s-a aşternut pe chip. El nu era omul care să vrea să sape pământul – dar ştia să controleze piaţa grâului. Şi-a amintit de spusele lui Pierre Simon, cu o claritate de parcă ar fi fost rostite doar cu o zi în urmă, că talentul lui în a anticipa fluctuaţiile de preţuri la bursă îl va ajuta mult în afacerile cu grâu. *În abilitatea de a citi viitorul constă diferenţa între eşec şi un succes extraordinar.*

Zicându-şi în sinea lui că o face doar din curiozitate, Harry a trecut pentru câteva minute pe la bancherul lui.

— Este vreo şansă ca suprafaţa aceea să fie vândută în parcele mai mici? s-a interesat el.

— Sub nici o formă, i-a răspuns bancherul. Dar, Harry, o să se vândă ieftin. Tu ştii ce puţini bani sunt aici în zonă.

— Este prea mare pentru mine, a spus Harry. Am trecut doar să mă interesez dacă s-ar putea parcela.

— Acum tu eşti un om bogat, i-a spus bancherul. Afacerile îţi merg bine. Ai primit ajutor de la A.A.A. Dacă vrei un împrumut, noi îţi putem da.

— Să mă mai gândesc, i-a răspuns Harry inima începându-i să-i bată cu putere în piept. Când se ţine licitaţia?

— Luni dimineaţă, la 8 fix.

Harry a aşteptat până Leo şi Joanne au plecat la culcare ca să discute cu Katie despre cumpărarea acelui teren. De acolo de unde spăla vasele după cină, când l-a auzit ea s-a răsucit holbându-se spre el fără a-şi crede urechilor.

— Cum îţi imaginezi că ai să poţi cumpăra o suprafaţă atât de mare de teren? Harry, nu avem atâţia bani.

— Am discutat cu Bill Randall de la bancă. Harry a încercat să pară indiferent. El mi-a zis că, ţinând seama de felul cum ne merg afacerile, banca ne-ar putea da un împrumut...

— În contul câştigului din afaceri plus ferma! l-a străfulgerat Katie cu privirea. Harry a bătut în retragere. Katie avea dreptate. Rendall voia să ia şi ferma ca gaj pentru împrumut. E suficientă o singură recoltă proastă

şi noi le pierdem pe amândouă! Harry, cum poţi să stai acolo şi să-mi vorbeşti despre aşa ceva?

— Noi ne aflăm într-o situaţie bună, a insistat el. Banca o să ne dea un împrumut pe termen lung. Plăţile lunare vor fi destul de mici ca să ne putem descurca cu ele. Şi pământul acela este...

— Nu mai putem risca, Harry. O dată ne-a fost deajuns. Vrei să ne vezi cu Leo şi Joanne pe drumuri? Locuind în barăci de carton presat sau în ce-a mai rămas din maşină? Încă o familie de fermieri care şi-au pierdut casa şi pământul şi rătăcesc în căutarea unei mese? Harry, n-am să te las să faci una ca asta copiilor noştri.

Katie n-a spus-o, dar Harry a înţeles. Ferma era pe numele ei. El nu putea să ia nici un împrumut de la bancă fără semnătura ei.

— S-o lăsăm baltă. Vocea îi era plată. Mi s-a părut doar că ar fi o posibilitate de a ieşi din vizuina în care trăim.

— Îţi trebuie mai mult decât o suprafaţă de teren ca să ajungi negustor de cereale, i-a spus ea sec. Îţi trebuie capital, nu glumă.

— Ţi-am spus, Katie. Las-o baltă. Şi-a împins scaunul şi s-a ridicat în picioare. Parcă ar fi un cuptor aici în casă. Mă duc să stau puţin afară.

*

Luni dimineaţa la ora 8 a.m. Harry era prezent printre cei veniţi la licitaţie. Nu-şi făcuseră apariţia decât câţiva amatori. Harry şi-a zis în gând că era nebun ca să se pună singur într-un asemenea chin. De ce dracu' venise aici?

Aşa cum se aşteptase, preţurile oferite au fost uluitor de mici. Bolnav de neputinţa în care se găsea, a rămas până s-a vândut acel teren la un preţ ce nu reprezenta decât o fracţiune din valoarea lui. De ce nu putea Katie înţelege ce posibilităţi le oferea acest pământ? Ei s-ar fi descurcat cu împrumutul pe care banca i-l acorda pe zece sau cincisprezece ani.

În săptămânile următoare gândul lui s-a întors mereu spre acea suprafaţă de pământ. Apoi, într-o dimineaţă fierbinte de octombrie, după ce se întorsese transpirat din Dallas, unde dusese o comandă de zarzavaturi, Harry s-a aşezat în verandă cu un pahar de limonadă în faţă şi cu cotidianul *The Morning News*, sperând să se mai răcorească după atâta căldură. A deschis ziarul, a citit articolul de fond apoi a simţit că vede negru în faţa ochilor din cauza şocului.

Un nou puţ în erupţie la nord de Dallas.

— Pe toţi dracii!

Mâinile îi tremurau pe măsură ce citea reportajul. Pământul pe care voise să-l cumpere ajunsese în mâna unui căutător de petrol. *Nu grâul, dar petrolul i-ar fi putut face bogaţi.*

S-a ridicat furios în picioare aruncând ziarul o dată cu care a trimis şi paharul cu limonadă pe duşumea.

— Harry? Katie a apărut neliniştită în prag. Nu ţi-e bine?

— Nu, nu mi-e bine, a şuierat el printre dinţi, ochii-i furioşi acuzând-o. Ştii pământul acela pe care nu m-ai lăsat să-l cumpăr? Acela la care banca s-a oferit să ne finanţeze.

— Ce este cu el? a întrebat Katie îngrijorată.

— Noii proprietari au dat de petrol! Ţi-a devenit mintea atât de îngustă că asta ne-a costat milioane! Am

fi putut fi din nou bogaţi. Leo şi Joanne ar fi avut un viitor asigurat. Cum de-ai ajuns atât de speriată şi meschină? Ce s-a întâmplat cu Katie cu care m-am căsătorit acum treisprezece ani?

El s-a răsucit pe călcâie şi a cuborât cu paşi mari treptele îndreptându-se spre maşină. Dorea să aştearnă o distanţă cât mai marre între el şi soţia lui. *Din cauza prostiei lui Katie pierduseră milioane de dolari.*

Capitolul 14

În săptămânile care au urmat Katie a încercat să uite acuzaţiile grave ale lui Harry. Şi-a zis că el fusese teribil de obosit şi necăjit, că nu voise să fie atât de dur cu ea. Îşi făcea griji că-i înşelase aşteptările – şi în acelaşi timp o neliniştea Leo şi faptul că nu-i putea face pe tată şi fiu să se înţeleagă. Ea ştia că Harry era supărat pentru că Leo părea mai ataşat de Jeff decât de el. Era jignit în mândria proprie şi furios.

O dată cu sosirea noului an, Harry a hotărât că era timpul ca familia lui să meargă la sinagogă. Peste cincisprezece luni, i-a atras el atenţia lui Katie cu o nerăbdare plină de candoare, va fi ceremonialul de bar-mitzva pentru Leo.

— Leo trebuie să înceapă să se pregătească cu rabinul, i-a reamintit el. Trebuie să înveţe.

Katie n-a fost surprinsă când Harry a aranjat ca ei să meargă la templul Emanu-El, acolo unde se ducea şi familia Marcus. Iar la slujba de vineri seara de la sinagogă ea a recunoscut câţiva din clienţii lor.

— De ce nu? a chicotit Harry când ea a făcut această remarcă. Evreii care au bani ţin să mănânce bine.

Katie spera ca pe măsură ce se apropia ceremoni-

alul de bar-mitzva relaţiile dintre tată şi fiu să devină mai cordiale, dar în lunile care au urmat ea a început să fie neliniştită de planurile pe care le făcea Harry de a organiza o petrecere extravagantă cu ocazia evenimentului. Este adevărat, a recunoscut ea, condiţiile în întreaga ţară păreau să se îmbunătăţească. Unii specialişti preziceau că pe la începutul lui 1938 economia va intra pe un făgaş normal.

Dar în august 1937 economia, brusc, a avut un nou colaps. Tot ce se câştigaşe s-a pierdut. În ianuarie peste 2.000.000 de oameni au rămas fără locuri de muncă.

— Harry, va trebui să dai o petrecere mai mică pentru Leo, i-a spus ea când l-a văzut că nu renunţase la planurile sale extravagante.

— Ne putem permite s-o facem aşa cum am stabilit, i-a spus el încăpăţânat. Ne vom strânge la pungă la altele. De câte ori va fi pentru Leo sărbătoarea de bar-mitzva?

Într-un colţ îndepărtat al minţii Katie l-a auzit pe Harry spunându-i lui Izzy la nunta lor, când Izzy a fost şocat auzind că ei îşi vor petrece noaptea la hotelul Plaza: *De câte ori mă însor în viaţă?*

— Este o sfruntare să cheltuieşti atâţia bani pentru o petrecere când sunt atâţia copii care scormonesc prin gunoaie căutând ceva de mâncare. Ea tremura de indignare. Când oamenii se bat pe stradă pentru nişte zarzavaturi pălite. Când oraşe ca Chicago îşi închid cantinele pentru săraci!

— Roosevelt se luptă ca să schimbe lucrurile. Harry refuza să se lase convins. El trimite noi proiecte de legi pentru ajutor social Congresului. Economia o să se redreseze, ai să vezi.

Ca mulţi americani Katie şi Harry erau îngrijoraţi de Cămăşile Argintii ale lui William Dudley Pelley ale căror glasuri se făceau din ce în ce mai mult auzite, promovând o politică fascistă şi antisemită şi care îşi aveau un teren de instrucţie militară în New Jersey, precum şi de Liga Germano-Americană condusă de Fritz Kuhn, de orientare nazistă.

Aşa după cum prezisese Harry bugetul noului guvern a fost orientat cu precădere spre economie. Roosevelt a cerut Congresului să aloce Apărării 300 milioane dolari. Industria americană a început să primească comenzi masive din Anglia şi Franţa pentru avioane, trenuri şi tancuri. Dintr-o dată Europa a pornit un val de importuri de alimente din America spre a-şi face rezerve pentru războiul ce era iminent. Cu cât se apropia ziua lui Leo de bar-mitzva semnele că prosperitate *bătea la uşă* deveneau tot mai de netăgăduit.

Katie ştia că blândul şi retrasul Leo nu se simţea deloc la largul lui în postura de a fi în centrul atenţiei petrecerii extravagante ce va urma ceremoniei de la sinagogă. Harry plutea în al nouălea cer. După legea evreiească fiul lui devenea bărbat.

— Acesta este un punct crucial în existenţa ta, Leo, de care îţi vei aminti toată viaţa, i-a spus el plin de emoţie. Ziua de azi, precum şi cea în care vei absolvi Colegiul Harvard şi Facultatea de Drept Harvard.

Dar Leo era tăcut pironindu-şi ochii în duşumea, plin de amărăciune. Katie a văzut chipul încordat al Joannei, pe care reproşul stătea gata să izbucnească. Ea începuse să se răzvrătească pe faţă împotriva insistenţelor tatălui lor de a le planifica viaţa.

În timp ce Harry s-a îndreptat ca să primească feli-

citările unui oaspete, Katie a auzit-o pe Joanne şoptindu-i lui Leo:

— Nu-l mai asculta. Nu *eşti obligat* să te duci la Harvard. *Nu trebuie* să urmezi Facultatea de Drept.

Harry era permanent nemulţumit de notele slabe şi mediocre ale lui Leo la matematică şi ştiinţe exacte. Pentru tatăl lui nu însemna nimic faptul că el excela la alte materii.

— Cum o să intre el într-un colegiu din Ivy League dacă nu are note foarte bune la matematică şi ştiinţe? o bătea Harry în permanenţă la cap pe Katie. De ce nu se poate concentra? El nu e prost. Nu vrea să înveţe.

— Dă-i pace, Harry, l-a rugat ea obosită când el a deschis din nou subiectul în acea noapte înainte de a se culca. Ai să-l traumatizezi psihic.

— Eu mă gândesc la viitorul lui. Leo nu va fi un ratat ca taică-său.

— Hai să ne culcăm, Harry. A fost o zi obositoare.

Katie s-a întors pe o parte şi a închis ochii. Harry nu putea înţelege? Leo era încă un copil. Poate că la treisprezece ani Harry voia să fie avocat. Leo nu avea o asemenea dorinţă. Cu timpul Leo o să ştie ce-o să vrea să facă cu viaţa lui. Şi Harry va trebui să-i accepte hotărârea.

*

În anul 1939, o dată cu redresarea economică, mulţi americani începuseră să se preocupe de ceea ce se întâmpla în lume. Depresiunea de acasă le deschidea ochii asupra dictaturilor din Germania şi Italia şi asupra agresiunii japoneze.

Cu un an în urmă trupele naziste ocupaseră Austria şi luaseră regiunea Sudetă de la Cehoslovacia. În mar-

tie, anul acesta trupele lui Hitler ocupaseră ce mai rămăsese din Cehoslovacia şi luaseră Memelul de la Lituania. În aprilie Italia cotropise Albania. Acum Hitler se plângea de "tratamentul îngrozitor al vorbitorilor de limbă germană din Polonia". Tensiunea se răspândise în toată lumea.

Deşi îşi făcea griji în privinţa situaţiei pe plan internaţional – şi fiind dureros de conştientă că economia Americii se redresa din această cauză – Katie era încântată de modul cum progresa propria lor afacere. Dar Harry continua să se plângă de faptul că nu va izbuti niciodată să depăşească barierele unei întreprinderi locale.

— Tu încă gândeşti având ca repere cifre modeste, îi reproşa el lui Katie când îi vedea optimismul. În lumea de azi trebuie să gândeşti la scară mare.

Dar Katie ştia că Harry era la fel de mândru ca ea de contul ce le creştea continuu în bancă – cu toate că el se lua pe sine în râs considerându-se un ratat pe planul afacerilor. Ei mai cumpăraseră câteva parcele de pământ, dar acum Harry economisea în principal pentru educaţia copiilor. Peste doi ani, îşi spunea el cu bucurie, Leo va merge la colegiu.

— Ceea ce tatăl lui n-a putut face, va realiza Leo, a jurat Harry. Fiul meu va absolvi colegiul. Fiul meu va fi avocat.

*

Într-o după-amiază înăbuşitoare de la sfârşitul lui mai Leo a ieşit abătut din clădirea şcolii ca să aştepte, ca de obicei, să fie luat de unul din părinţii săi cu maşina. Cămaşa i se lipise de spate. Transpiraţia îi încleia părul negru, rebel. Ultima săptămână de şcoală

întotdeauna era insuportabil de toridă. Se gândea tânjind după sălile de cinema şi restaurantele cu aer condiţionat din Dallas. După Expoziţia Jubiliară din ce în ce mai multe case îşi instalaseră aer condiţionat.

Se ruga în gând ca astăzi să vină mama lui să-i ia cu maşina. Voia să amâne cât mai mult posibil confruntarea cu tatăl lui. *De-ar uita tata că astăzi trebuia să le aducă testul final la matematică.*

Tata a explodat când el a venit acasă cu un "C". Ce-o să facă acum când o să vadă un "F"? El ştia mai toate problemele ce li se dăduseră cum să le rezolve, şi-a zis în sinea lui Leo, apărându-se. Atâta doar că în momentul când au fost scrise pe tablă el a îngheţat. *Mai târziu* – după ce şi-a predat lucrarea – el şi-a amintit toate răspunsurile corecte.

Ceva din neliniştea lui Leo s-a mai domolit – pe moment – când a văzut-o pe mama lui la volanul noului Chevie. Ca de obicei, Joanne fusese luată prima. Anul viitor va fi şi Joanne la liceu. Ea nu mai învăţa la aceeaşi şcoală cu el.

— Bună, scumpule. Mama lui i-a zâmbit cu acea căldură specială care l-a susţinut de-a lungul multor clipe grele. Pe banchetă este un termos cu limonadă.

— Grozav. Mor de sete.

Făcând un efort de a arbora un aer de bună dispoziţie, s-a aşezat lângă Joanne pe bancheta din spate.

— Cât ai primit la testul final de la mate? l-a întrebat Joanne când el s-a întins să ia termosul.

— Ssst! a spus el privind-o fix pe Joanne.

Şi-a dat seama uşurat că mama n-o auzise. Ea vorbea cu cineva care chiar în clipa aceea trecea pe lângă maşină.

— Ei bine? l-a întrebat Joanne în şoaptă.

— Am picat, a răspuns el abia auzit şi neliniştit. Nu vreau să discutăm despre asta, a adăugat el şi s-a prefăcut absorbit de băutul limonadei.

— Vrei o bucată de chewing gum? i-a oferit Joanne cuprinsă brusc de un sentiment de compasiune.

— Nu, a răspuns el întrebându-se dacă mama uitase de examenul de matematică sau doar aştepta ca el să spună. Tata n-ar fi aşteptat. În clipa în care o să intre în casă o să-l întrebe. O să înceapă să ţipe imediat. Un "C" era rău, dar un "F" era dezastru.

— Dacă zăpuşeala asta o ţine tot aşa, sâmbătă o să facem un picnic pe malul lacului, a spus mama lui rămânând cu privirea aţintită pe firul şoselei. Vor veni cu noi Maura, Jeff şi copiii.

Mama ştia că el trebuia să primească rezultatul examenului de la matematică, a hotărât în sinea lui Leo, simţindu-se şi mai copleşit de durere. Şi-a dat seama după vocea ei. Nu putea suporta discuţiile care începeau din cauza lui între mama şi tata, mama luându-i întotdeauna apărarea, în timp ce tata îi reproşa că în felul acesta va scoate un papă-lapte din el. Dar n-o să trebuiască să repete tot anul, şi-a zis el în gând consolându-se. Va da doar examenul de matematică la şcoala din timpul verii. *Dar tatei o să-i fie atât de ruşine cu el pentru că a picat.*

Cu cât se apropiau de casă simţea că i se face rău din cauza neliniştii. Totuşi, nu se putea aduna ca să-i spună mamei sale că nu luase examenul. Testul de la matematică era ascuns în caietul de notiţe.

— Mamă, este atât de cald, s-a plâns Joanne. N-am putea să ne oprim la o îngheţată?

— N-o să mai mănânci la masă, a prevenit-o Katie.

— Hai s-o cumpărăm acum, a spus ea exuberantă,

grăbindu-se să coboare din maşină. Şi Leo o vrea tot acum.

— Nu, a răspuns el. Dacă înghiţea ceva ar fi vomat tot. Prefer s-o mănânc după masă, a adăugat el încercând să pară logic pentru că mama lui îl privea în acel mod ciudat care-i spunea că-şi face griji în privinţa lui.

— Bine, a spus Joanne înălţând din umeri. Eu o mănânc pe-a mea acum, voi după cină.

Ajunsă la uşa din faţă a traversat în fugă holul îndreptându-se spre bucătărie.

— Ai o scrisoare, Leo. Este pe masa din hol, i-a spus mama cu aceeaşi privire ciudată pe chip.

— Mulţumesc.

Şi-a întins nedumerit mâna spre plicul mare fără a se deranja să citească adresa expeditorului. Trebuie să fie vreo revistă de sport la care tata îl abonase sperând mereu că-l va face să fie interesat de fotbal sau baseball. Asta nu însemna că el va rămâne un papă-lapte pentru că nu se dădea în vânt după sport.

Aşa a crezut până în clipa în care a ajuns în camera lui şi s-a uitat pe plic. A citit adresa expeditorului şi l-au trecut transpiraţii reci. Plicul mare era de la Harvard. Cu degete înţepenite l-a deschis la unul din capete şi a scos catalogul cu materiile de studiu ale colegiului. Rămăsese cu privirea pironită pe copertă şi-şi simţea gâtul de parcă i-ar fi fost sugrumat cu o funie, nemaiputând să respire. Apoi, împins de un sentiment de repulsie, a aruncat catalogul pe pat.

Acum înţelegea ce se întâmplase. Tata scrisese în numele lui la colegiu. El nu va fi la liceu, la cursul superior, decât anul viitor, dar tata deja îl vedea înscris la Harvard. *Cu notele lui de la matematică şi ştiinţele exacte?* Niciodată n-o să reuşească.

El nu voia să meargă la Harvard, şi-a zis Leo timid. El nu voia să se ducă la un colegiu departe de casă. De ce nu putea el să urmeze o şcoală chiar aici, în Dallas? Indiferent de ce ar fi spus tata, el nu se va duce la Facultatea de Drept după terminarea colegiului. Nu-i plăcea deloc să fie avocat.

Ce voia el să se facă? Adevărul i s-a strecurat perfid în minte. Până acum, n-o recunoscuse nici măcar în gând. El voia să devină scriitor. Ca Jeff. Dar tata l-ar fi omorât dacă i-ar fi spus-o.

Şi-a amintit o conversaţie între părinţii săi cu câteva seri în urmă când mama spusese că Jeff a început un nou roman. Mama păruse încântată. Dar tata spusese cu dispreţ. *Cum poate Jeff pretinde că este scriitor? A vândut vreo carte până acum?*

Singura dată când tata fusese mândru de el se întâmplase anul trecut, cu ocazia ceremonialului de bar-mitzva. *Singura dată.* Nu era vina lui că nu putea obţine nota "A" la fiecare test. Putea să intre la o mulţime de colegii, chiar cu notele lui, spusese mama. De ce trebuia să fie musai Harvard-ul?

Dar peste câteva ore tata se va întoarce de la oraş unde fusese să-şi ducă comenzile de zarzavaturi. Va cere să vadă testul de la matematică. Mama va fi dezamăgită pentru că a pierdut examenul, dar ea îşi va aminti că era pentru prima oară când el nu obţinea o notă de trecere. Tata se va comporta ca de obicei, ca şi cum Leo ar fi făcut de râs întreaga familie.

S-a aşezat pe marginea patului luptându-se cu senzaţia de greaţă ce îl cotropea. Ochii nu i se mai puteau desprinde de pe broşura Harvard. Matematica n-avea să fie cu nimic mai uşoară anul viitor. Va fi chiar mai grea. Va trebui să înveţe şi geometria. N-o să poată lua

niciodată examenul la geometrie. *El n-o să termine niciodată liceul.*

Brusc s-a simţit învăluit de un calm ciudat. Ştia ce trebuie să facă. Nu avea decât să recurgă la singura soluţie ce se întrezărea pentru el. Nu va mai trebui să-şi facă niciodată griji în privinţa luării unui test. Nu va mai trebui să-l asculte pe tata ţipând pentru că n-a putut intra la Harvard. Nu va mai trebui să se mai lupte ca să nu se ducă la Facultatea de Drept.

S-a ridicat de pe pat şi s-a îndreptat spre dulap, mintea lui îndeletnicindu-se acum cu detalii practice. Era coarda aceea de sărit pe care i-o dăruise tata luna trecută în încercarea de a-l face să ducă o viaţă asemănătoare sportivilor câştigători de medalii. Şi tata mai montase şi coşul acela de baschet în camera lui vara trecută. Şi fusese fixat solid pentru că tata totdeauna făcea lucruri care să dureze. El va lega coarda de coş, se va urca pe un scaun, îşi va băga capul în laţ şi apoi va sări.

După aceea nu va mai trebui să se teamă de nimeni.

Capitolul 15

Katie era în bucătărie şi tocmai lua capacul de pe cratiţa din cuptor, aroma de carne prăjită, legume şi mirodenii împrăştiindu-se apetisant în toată încăperea. Dar mintea ei nu era la pregătirile pentru cină. Din nou îşi făcea griji din cauza conflictului între soţul şi fiul ei. Din clipa în care l-a văzut pe Leo aşteptând în curtea şcolii a ştiut că este necăjit. Ea nu-l descususe în privinţa testului de la matematică. O să-i spună el când se va hotărî. Dar ea ştia că Harry va întreba despre el chiar din clipa în care va trece pragul casei. Şi instinctul îi spunea că Leo primise o notă mică sau şi mai rău, picase. Nu se întâmplase niciodată până acum ca el să nu ia notă de trecere la vreo materie.

Ce-l apucase pe Leo să scrie la Harvard pentru buletinul colegiului? Îşi schimbase în ultimul moment intenţiile în privinţa examenului de admitere? Nu prea avea şanse. Chiar şi Harry ar trebui să înţeleagă asta. Nu erau numai notele de vină, dar părea a fi ajuns un lucru ştiut de toată lumea că Harvard-ul – la fel ca celelalte colegii din Ivy League – avea un număr limitat de locuri pentru studenţii evrei.

Katie s-a îndreptat spre masă ca să pună farfuriile. Cu cât soarele se apropia de asfinţit căldura părea a

se mai domoli, deşi aerul era încă înăbuşitor. Când tocmai terminase de aşezat masa a auzit maşina intrând pe alee. Harry sosise.

Dintr-o dată, liniştea ca de biserică de la lăsatul serii a fost străbătută de ţipele asurzitoare.

— Joanne! Înţepenită pentru o clipă de teamă, Katie a reuşit să ţâşnească din bucătărie. Joanne! Ţipete agonizante veneau unul după altul. *Din camera lui Leo.*

— Katie? a strigat Harry dând buzna în casă.

— Joanne! Mânată de teama unui lucru îngrozitor Katie s-a grăbit spre uşa camerei lui Leo. O, Dumnezeul meu!

Chiar înainte de a cădea în genunchi în faţa trupului lui Leo ce atârna de coarda legată de coşul de baschet, ce se lăsase în jos din cauza greutăţii, ea a ştiut că el era mort.

— Joanne, scumpo... Ea a sărit în picioare şi şi-a luat fiica în braţe, încercând să-i îndepărteze privirea de pe trupul prostat pe duşumea. Draga mea, nu te uita la el. Te rog, nu te uita la el.

— Ce-a făcut? Vocea lui Harry era aproape isterică. Katie, ce s-a întâmplat?

— E vina ta. Brusc, Joanne a încetat să mai ţipe. S-a răsucit pe călcâie auzindu-l pe tatăl ei: Tu l-ai determinat să facă asta! Nu putea să-ţi spună că a picat la examenul de matematică. E vina ta! Din cauza ta a făcut-o!

— Nu trebuia să-i dai broşura aceea de la Harvard, şi-a reproşat Katie. *Nu era adevărat. Era un coşmar. Peste puţin o să se trezească şi o să vadă că este un coşmar.* Ar fi trebuit s-o arunc. Leo era mort. Fiul ei era dus pentru totdeauna. El n-o să mai vorbească niciodată cu ea. El n-o să-i mai zâmbească niciodată cu

zâmbetul acela blând şi timid care-i spunea că o iubeşte.

— A venit deja? a întrebat Harry înţepenit din cauza şocului şi încercând să facă faţă realităţii.

— *Tu* ai cerut-o? Katie se holba la el fără a-i veni a crede. Şi a trebuit să vină tocmai azi! Harry, cum ai putut să-i faci una ca asta?

— Nu i-am vrut decât binele.

Vocea lui Harry era de plumb, culoarea îi dispăruse din obraji.

— Tu l-ai omorât, a ţipat Joanne. Te urăsc! Te urăsc!

— Draga mea, vreau să te duci în camera ta, i-a spus Katie trăgând-o pe Joanne din camera lui Leo şi ducând-o mai mult pe sus de-a lungul coridorului până în camera ei. Te rog, draga mea, lungeşte-te puţin. Apoi o să stăm de vorbă, a adăugat ea rămânând în picioare lângă pat în vreme ce Joanne plângea în hohote, cu capul vârât în pernă.

Ştiind că trebuia să rămână stăpână pe sine, Katie s-a îndreptat spre telefon. Maura avea s-o ajute să facă ceea ce trebuia făcut. După legea evreiască, Leo trebuia înmormântat cât mai repede posibil. În vreme ce Katie vorbea la telefon printre suspine cu Maura, l-a auzit pe Harry plecând în cele din urmă din camera lui Leo, târându-şi încet paşii pe coridor şi ieşind din casă.

Numai după ce a terminat de vorbit cu Maura şi s-a întors ca să stea lângă fiul ei, Katie a văzut scrisoarea lăsată de Leo. Prea împietrită ca să strige, şi-a întins mâna tremurândă spre pat şi a luat foaia de hârtie.

Dragă mamă şi tată, n-am să pot niciodată să fiu ceea ce vreţi voi de la mine. Nu ea, şi-a zis în gând

Katie disperată. Ea nu i-a cerut lui Leo niciodată nimic. *Harry* a făcut-o. *Îmi pare rău. Vă iubesc. Leo.*

S-a aşezat pe duşumea ţinând mâna lui Leo într-ale ei şi a rămas aşa până au sosit Maura şi Jeff. Acum ea era prinsă între şocul şi compasiunea lor.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti, i-a spus-o din nou Maura reuşind s-o scoată din camera lui Leo, în vreme ce Jeff dădea telefoanele necesare. Harry plecase pe câmp cu durerea lui. Nu trebuie să-ţi găseşti ţie vină pentru ceea ce s-a întâmplat.

Pentru Katie următoarele douăzeci şi patru de ore au trecut într-o confuzie dureroasă şi dominate de un sentiment de irealitate. Joanne era sub sedative. Harry a rămas toată noaptea singur pe verandă în vreme ce Maura a stat cu Katie bând cană după cană de ceai. De ce-şi găsesc întotdeauna femeile alinare în ceai? s-a întrebat Katie.

În cele din urmă, familia şi cei câţiva prieteni s-au adunat la serviciul funerar şi apoi la groapa care fusese cumpărată în grabă în cimitirul învecinat pentru că Katie respinsese ideea lui Harry ca Leo să fie îngropat la fermă în spatele casei. Chiar atunci când stătea la marginea mormântului ţinându-şi fata care suspina în braţe Katie încerca să facă faţă zilelor ce se aşterneau înaintea ei. Nu era chip ca să rămână acasă cu Joanne. Ar fi fost mult prea traumatizant pentru amândouă. Unde s-ar putea duce cu Joanne?

Deja exista un zid între ea şi Harry, un zid pe care îl înălţase Joanne cu acuzaţiile ei. Katie n-a făcut nici un efort ca să-şi examineze sentimentele în această privinţă. Singurul gând asupra căruia se putea opri era acela că fiul ei, preţiosul ei fiu, era mort. Cum avea ea să supravieţuiască acestui lucru? Totuşi, de dragul Joannei trebuia s-o facă.

Joanne n-a mai vorbit deloc cu tatăl ei până seara când familia a rămas în cele din urmă singură în sufragerie.

— Tu l-ai omorât pe Leo, i-a spus ea cu un calm care a speriat-o pe Katie mai mult decât ţipetele ei isterice. Ochii ei păreau ai unui om matur, nu ai unui copil ce era. Tu l-ai determint s-o facă. De ce nu pleci şi să ne laşi în pace?

— Joanne, nu-mi vorbi astfel, a izbucnit Harry părând uşurat, totuşi, că ea îşi ieşise din muţenia ce o adoptase faţă de el pe care n-o mai putea suporta. Leo a fost copilul meu. L-am iubit aşa cum te iubesc şi pe tine.

— N-am nevoie de iubirea ta, i-a retezat-o brusc Joanne. Este egoistă şi meschină. L-a omorât pe Leo, a adăugat ea pe o voce care era iar la marginea isteriei.

— Katie, vorbeşte cu ea, a implorat-o Harry. Fă-o să înţeleagă că n-am vrut asta.

— O să discutăm mai târziu, a răspuns Katie cu privirile pironite pe Joanne.

De câte ori nu-l implorase ea pe Harry să nu-l preseze pe Leo aşa cum a făcut-o? Conţinutul scrisorii lui Leo îi rămăsese întipărit pe creier. Ei erau de vină pentru fiul lor. Vina era a lor.

— Tu nu mă învinovăţeşti, nu-i aşa, Katie? a întrebat el cu o undă de incertitudine în voce.

— Gata cu discuţiile în seara asta, a spus Katie obosită. Azi a fost cea mai îngrozitoare zi din viaţa noastră... Ce se putea compara cu pierderea unui fiu?

— Nu vreau să te mai văd, i-a spus Joanne. Pleacă şi lasă-ne în pace. S-a întors spre mama ei. Divorţează de el Este un criminal! L-a omorât pe Leo!

— Joanne, vreau să te duci în camera ta şi să încerci să dormi, i-a spus ea cu o voce nesigură. Ştia că Joanne n-o să-l ierte niciodată pe Harry pentru moartea lui Leo. Ea trebuia să se poarte cu grijă – altfel îşi va pierde şi fata. Am să dau drumul la ventilator la tine în cameră.

— Nu vreau nici un ventilator! Vocea Joannei a devenit iar stridentă şi gâtuită. Îl vreau pe Leo. Îl vreau pe fratele meu.

— Şi tu mă învinovăţeşti, a acuzat-o Harry pe Katie.

— Nu, a negat ea, deşi îndoielile îi dădeau târcoale.

— Nu mă minţi, Katie. Te cunosc prea bine. A făcut o pauză părând a se lupta să respire. Nu mai suntem o familie. Tu şi Joanne nu mă mai vreţi în viaţa voastră.

— Harry, nu spune asta! Groaza i-a pătruns în suflet. Totuşi, în adâncul inimii simţea că aşa trebuia să fie. Ea nu se mai putea gândi la ei doi acum. Ea trebuia să se gândească la Joanne. Indiferent de ce va avea nevoie Joanne ca să supravieţuiască, ea trebuia să-i ofere.

— Tu deja ai luat o hotărâre, i-a citit Harry mesajul din ochi. Tu şi Joanne veţi merge pe un drum şi eu o voi apuca pe un altul. Plec din casa asta la noapte...

Pentru o clipă el a şovăit. Katie a înţeles că Harry voia ca să-l roage să rămână. Dar cuvintele au refuzat să-i iasă din gură.

— Atunci nu va mai trebui să te văd niciodată. Ochii Joannei străluceau. Asta este ceea ce doresc.

— Mâine dimineaţă o să merg la avocatul nostru, i-a spus Harry lui Katie. În timp ce aştepta, Katie s-a gândit să-i spună să n-o facă. După o clipă de tăcere grea, el a continuat: El o să se ocupe de divorţ. Eu am să

semnez toate hârtiile necesare înainte de a pleca din oraş. *Aceasta nu era adevărat. Nu se putea întâmpla una ca asta.* Am să iau o mie de dolari din economiile de la bancă. Am nevoie de ei ca să ajung la New York şi să pornesc într-o nouă viaţă. Toate celelalte rămân ale voastre. Tu te poţi descurca şi fără mine.

— Am să încerc...

Katie era complet năucă; totuşi, ea ştia că aceasta era singura cale spre a o salva pe Joanne. Ea ştia că trebuia să aleagă între soţ şi fiică.

Harry a ieşit încet din sufragerie îndreptându-se spre dormitorul pe care-l împărţise cu Katie timp de şaisprezece ani. Katie s-a lăsat pe un scaun, puterile părăsind-o. Joanne a rămas în picioare lângă mama ei cu ochii pironiţi pe uşă. Aşteptând, şi-a zis Katie în gând să-şi vadă tatăl plecând din casă.

Katie i-a auzit paşii lui Harry în hol. A apărut în prag, cu o valiză mare în mână.

— Am să fac toate aranjamentele cu avocatul mâine dimineaţă, i-a spus el, pământiu la chip şi fără vlagă. Mâine seara am să las maşina la aeroport. Plec la New York. O poţi lua de acolo în dimineaţa următoare.

Katie l-a privit cum s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. A tresărit când a auzit uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se la loc. Şi-a închis ochii străbătută de durere când a auzit motorul pornind şi maşina înaintând pe alee. Cum avea ea să supravieţuiască fără Harry?

Dar pentru Joanne ea trebuia să supravieţuiască. Cumva ea trebuia s-o scoată pe Joanne din starea de coşmar în care trăise ultimele treizeci de ore.

Partea a II-a

Capitolul 16

Katie se răsucea când pe o parte când pe alta sub cearşaf, fără nici un chef să se trezească. Dormise foarte puţin în cursul nopţii, aţipise mai degrabă, fiind copleşită în cele din urmă de epuizare pentru că şi căldura era sufocantă. Avusese un vis îngrozitor, şi-a zis ea în gând; apoi realitatea a plesnit-o brusc ca o palmă peste faţă. Nu fusese un coşmar. Totul se petrecuse aevea!

Zăcea acum nemişcată, conştientă că era singură în patul pe care-l împărţise atâta vreme cu Harry. Dar Harry se afla în avionul care îl ducea la New York. Seara trecută Jeff şi Maura se duseseră cu maşina la aeroport – după ce avionul lui Harry decolase – ca Jeff să-i aducă înapoi maşina. Harry plecase. Leo – scumpul ei fiu – era mort. Şi Joanne avea sufletul făcut pulbere.

Seara trecută îi pusese pe furiş un sedativ în ciocolata cu lapte pe care o forţase s-o bea. Doctorul era convins că în câteva săptămâni Joanne va ieşi din starea de apatie ce o înlocuise pe cea de durere disperată.

— Katie, ea este un copil, îi spusese doctorul cu compasiune. Ea a trecut printr-o experienţă îngrozi-

toare. Ea a văzut ceea ce nici un copil n-ar trebui să vadă, dar copiii își revin.

O să se scurgă multă vreme până când Joanne va ieși din mica lume pe care și-o construise în jurul ei, s-a prevenit Katie singură. Dar tot ce va întreprinde ea de acum încolo, toate gândurile ei vor fi orientate spre ajutorarea Joannei. Ea nu trebuia să se gândească acum la Harry. Ci numai la Joanne.

Ele nu mai puteau să rămână în această locuință, care devenise o cameră de tortură prin amintirile ce le trezeau cele mai neînsemnate obiecte. Simțind nevoia să acționeze într-un fel sau altul, Katie s-a dat jos din pat, s-a dus la debara de unde a scos cele două valize cu care fuseseră în Europa în urmă cu mai bine de zece ani. Încă în cămașă de noapte, a început să împacheteze.

Mai târziu în cursul dimineții i-a explicat Joannei că vor merge în oraș. Vor sta câteva zile la un hotel. N-a fost nici o reacție din partea Joannei. Ca și cum Joanne n-ar fi auzit-o.

— Vom rămâne acolo până găsim o căsuță drăguță, a spus ea neliniștită de apatia în care se instalase Joanne.

Să le luăm încet pe fiecare în parte, și-a zis în sinea ei Katie. Nu trebuie s-o forțeze pe Joanne. Când s-au urcat în mașină, ea n-a aruncat nici o privire înapoi spre casă. N-a îndrăznit să se uite înapoi.

Joanne a rămas tăcută, cu ochii pironiți pe fereastră tot timpul călătoriei până la Dallas. Pesemne că nu vede nimic, și-a zis în gând Katie. Din când în când Katie se forța să facă unele comentarii banale. Tăcerea Joannei era și mai cumplită decât țipetele ei isterice.

Când au ajuns în camera de la hotel, ea i-a cerut Joannei să-şi despacheteze lucrurile.

— O să mă întorc imediat, scumpa mea. Va trebui să vorbesc la recepţie ca să le spun cât vom sta aici, a minţit-o.

De la cabina telefonică din holul hotelului Katie a sunat la şcoala Joannei ca să le spună ce s-a întâmplat şi că Joanne nu se va putea întoarce pentru cele trei zile care mai rămăseseră din anul şcolar. Directoarea a fost plină de înţelegere. Ea citise în ziarul local din Dallas micul articol despre moartea lui Leo.

— Joanne este o elevă bună. Şi-a luat toate examenele de sfârşit de an. Nu are de ce să mai vină în aceste ultime trei zile.

După-amiaza, mai târziu, Katie a lăsat-o fără tragere de inimă pe Joanne singură la hotel ca să se întâlnească cu avocatul ce se va ocupa de divorţ. Avusese o scurtă convorbire telefonică cu el ieri. Harry se îngrijise de toate actele, îi explicase el. Acum era rândul ei să le semneze. Dar cum puteau câteva foi de hârtie şi câteva cuvinte spuse într-o sală de judecată să şteargă cu buretele tot ce fusese între ea şi Harry?

După aceea Katie o sunase pe Maura. Au aranjat ca să se întâlnească în seara aceea devreme la cină. Ambele femei îşi dădeau seama cât de necesar era ca afacerea cu legume pornită de Harry să continue.

— Îmi pare rău să vă pun pe drumuri pe tine şi pe Jeff până în oraş, s-a scuzat Katie, dar nu pot s-o mai duc pe Joanne în acea casă. Nici chiar în casa ta, Maura. Se lupta să nu izbucnească în lacrimi. Sunt prea multe amintiri.

— Katie, nu este nici o problemă. Eu şi Jeff vom veni în oraş.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că te am pe tine şi pe Jeff, i-a spus Katie blând. Cum ar fi putut ea să se descurce în aceste zile fără ei?

Katie a întârziat cât a putut în a-i spune Joannei că urmau să se întâlnească cu Maura şi Jeff la cină.

— Mergi tu, i-a spus Joanne. Mie nu mi-e foame. A traversat încăperea îndreptându-se spre una din cele două ferestre şi a rămas cu privirile aţintite asupra străzii. Biata şi disperata ei copilă, şi-a zis în sinea ei Katie copleşită iar de durere.

— Draga mea, trebuie să vii cu mine, a încercat Katie s-o convingă.

— De ce? i-a răspuns Joanne fără să se întoarcă de la fereastră. Ţi-am spus. Nu mi-e foame.

— Dar Maura şi Jeff vor fi dezamăgiţi dacă nu eşti cu mine, i-a zis Katie. Ei fac tot acest drum până la oraş ca să fie cu noi. Fără Willa şi Georgie, a precizat ea. Doar tu şi cu mine şi Maura cu Jeff. N-o să stăm mult. Trebuie să discut cu ei pentru că vreau să găsim o casă în oraş. Una cu grădină, a adăugat ea pentru că Joanne adora florile iar camera de la hotel era ca o cuşcă.

— Bine, a spus Joanne după o scurtă pauză. O să vin.

— Schimbă-te, pune-ţi rochia roz şi piaptănă-ţi părul, i-a zis Katie. O să-i aşteptăm în holul hotelului.

În următoarele zile ea va trebui să se intereseze ca să găsească o şcoală particulară pentru Joanne. Nici nu putea fi vorba ca ea să meargă la liceul lui Leo. Şi dintr-o dată ea s-a simţit cuprinsă de panică. Cum o să se descurce cu aceste cheltuieli suplimentare? O casă în Dallas, plus şcoala particulară. Într-un fel sau altul o să reuşească, şi-a spus ea. Pentru fiica ei trebuia să izbutească.

Katie a evitat să ducă micul grup să ia cina la Adolphus. Acesta ar fi fost plin de amintiri, care i-ar fi dat târcoale ca niște stafii, amintiri despre mesele cu totul speciale pe care le luase aici cu Harry de-a lungul atâtor ani. A ales, în schimb, un restaurant nou din centru. Se ruga în gând ca acesta s-o mai scoată cât de cât pe Joanne din durerea ei.

După ce au terminat primul fel și așteptau să le aducă desertul, Maura a rugat-o pe Katie s-o însoțească la toaletă. Katie și-a dat seama că voia să vorbească între patru ochi cu ea.

— Jeff, povestește-i Joannei despre noii cățeluși, i-a spus Maura. Sunt adorabili.

— Pe Willa n-o mai putem dezlipi din hambar, a chicotit el. Practic, ea stă tot timpul cu ei acolo.

Katie a fost mulțumită că nu mai era nimeni la toaletă.

— Katie, cum a putut Harry să plece? a întrebat-o Maura. Nici nu mi-a venit să cred când mi-ai spus.

— El n-ar fi plecat dacă eu aș fi încercat să-l rețin. Katie s-a forțat să fie onestă. Maura, el n-a vrut să plece... Vocea i s-a pierdut în ciuda efortului de a rămâne stăpână pe sine.

— Atunci de ce? a întrebat Maura înălțându-și mâinile spre cer.

— A trebuit să plece, de dragul Joannei. Eu am fost nevoită să aleg între soț și copil. Joanne nu-l va ierta niciodată pe Harry. Ea nu mai putea trăi în aceeași casă cu el. De dragul sănătății ei a trebuit să-l las pe Harry să plece din viețile noastre.

— Noi te iubim, Katie. Ochii Maurei s-au umplut de lacrimi. Noi o iubim pe Joanne. Noi întotdeauna vom fi alături de voi. Dar mi se pare atât de greșit ca tu și

Harry să vă despărţiţi. Ştiu, voi aţi luptat mult în aceşti ultimi ani, dar între voi a existat o iubire care a fost minunată.

— Eu întotdeauna am să-l iubesc pe Harry, a mărturisit Katie. Dar Joanne trebuie să fie pe primul loc. Eu trebuie să fac ceea ce este bine pentru ea.

Katie şi Joanne au început să caute o casă în oraş. Apoi, la sfârşitul celei de a doua zile, Katie a găsit o căsuţă drăguţă, la care chiria părea rezonabilă. Era plină de soare şi cu o mică grădină— şi aproape de şcoala unde spera s-o înscrie pe Joanne. A închiriat-o imediat şi s-a străduit s-o implice pe Joanne în alegerea mobilei. Nimic de la fermă nu va fi adus în noua casă, nimic care să-i amintească Joannei de trecut.

Katie a aranjat ca să vină şi Willa la cumpărarea mobilei sperând că prezenţa ei o va scoate pe Joanne din apatia sufocantă în care se scufunda. Willa fusese prevenită ca să nu aducă niciodată vorba despre Leo. Ziua de naştere a Joannei, când a împlinit doisprezece ani, a venit şi a trecut fără nici un incident.

Katie a pus la cale cu Maura ca Willa să-şi petreacă multe din zilele de vacanţă cu Joanne. O îngrozea vara lungă şi fierbinte din oraş, dar sălile de cinematograf aveau aer condiţionat şi ea conta pe Willa că o va convinge pe Joanne să vadă cât mai multe filme. Ştiindu-le pe cele două fete ocupate, ea va fi liberă să-şi consacre cât mai mult timp afacerii cu zarzavaturi înjghebată de Harry.

Aceasta era o existenţă nouă, cumplită, a recunoscut Katie dezolată că nu-i mai avea pe Leo şi pe Harry. Dar ea s-a forţat să rămână realistă. Nu trebuia să se lase copleşită de propria-i durere, deşi ştia că nu va fi nici o clipă din zilele, săptămânile şi lunile care i se

aşterneau în faţă în care să nu-i plângă inima pentru Leo şi în care să nu-i fie dor de Harry.

La treizeci şi doi de ani ea rămăsese singură şi cu o fată firavă de doisprezece ani de crescut.

Capitolul 17

Harry a părăsit camera ieftin mobilată pe care o închiriase în West 57th Street, în apropiere de Ninth Avenue şi a coborât cele trei etaje cu aspect sordid ieşind în zăpuşeala de afară. În fiecare dimineaţă, în jurul orei 10, făcea acelaşi drum către bufetul expres de la colţul străzii, unde stătea sorbind din când în când câte o gură de cafea sau înghiţind câte un dumicat dintr-o omletă şi încerca să facă faţă încă unei zile.

În ultimele cinci săptămâni fiecare zi părea să se stingă lent în următoarea. Se simţea epuizat de permanenta insomnie. Noapte de noapte se trezea scăldat într-o transpiraţie rece, având în urechi acuzaţiile îngrozitoare ale Joannei, pe care le vedea şi în ochii lui Katie. Îi rămăsese întipărit în minte trupul lui Leo zăcând pe duşumea, cu gâtul în acel unghi îngrozitor şi cu coşul de baschet alături.

Adeseori la două sau trei noaptea pleca din cameră oprindu-se în acelaşi bufet expres ce funcţiona nonstop şi care devenise refugiul lui din faţa realităţii. Bea cafea după cafea şi discuta politică cu alţi rătăciţi şi pribegi în noapte ca el.

Doamne, cât se schimbase New York-ul în cincisprezece ani! şi-a zis el în gând în timp ce mergea pe

West 57h Street în dimineaţa asta. Se simţea ca un străin în oraş. În a doua seară de la sosirea lui luase metroul către Lower East Side, dar nu putuse să se adune şi să se ducă până la casa unde locuise cu verii lui. Cum reuşiseră să supravieţuiască în perioada anilor grei de criză economică? După crahul bancar pierduse orice legătură cu ei.

La ora asta întotdeauna erau foarte multe mese goale în sala imensă a expresului. Grupuri răzleţe de oameni – majoritatea bărbaţi – erau răspândite ici şi colo, dar se vedea şi câte un solitar ca el.

S-a dus la galantar, a comandat ouă şi a schimbat câteva banalităţi cu băiatul care l-a servit. A pus farfuria pe tavă şi a plecat mai departe ca să comande cafea. Lângă el doi bătrânei, care se vedea de la o poştă că sunt ieşiţi la pensie şi că încercau să-şi umple timpul liber, discutau în contradictoriu despre intrarea trupelor germane în Cehoslovacia.Erau atâtea nenorociri în lume, şi-a zis obosit Harry. Aici, în State, economia începuse să se redreseze, dar numai din cauza comenzilor de război primite de fabricile americane. Toată lumea spunea că războiul este de neconceput, dar cum putea fi el evitat?

Stând la masă şi sorbind din cafea, i-a trecut prin gând că s-ar putea înrola în armată. Dacă ţara intră în război, n-o să facă nimeni caz de vârsta lui. La dracu', la treizeci şi patru de ani ai săi era puternic ca un taur. Era prea laş ca să se omoare – dar de ce continua să se agaţe şi de un fir de pai de vreme ce pierduse tot ceea ce conta pentru el în viaţă?

Joanne şi Katie îl învinuiau pentru sinuciderea lui Leo. Ele îl urau. *Dar tot ce făcuse el fusese pentru*

binele lui Leo. El dorise pentru copiii lui să aibă parte de tot ce era mai bun.

El n-o lăsase pe Katie fără mijloace de subzistenţă. Ea putea să se descurce şi fără el în afacerea pe care o pusese pe picioare. Ea şi Joanne aveau să fie bine. Dar ce va face el cu viaţa lui? Şi-a mâncat micul dejun fără să-i simtă gustul, a sorbit înghiţitură după înghiţitură din cafeaua care n-avea nici o aromă pentru el. Unde se va duce de aici?

A intrat în local o femeie care ţinea un copil de mână şi a început să-şi plimbe privirile căutând pe cineva. El a observat cum i s-au luminat ochii, apoi fetiţa a fugit de lângă ea strigând:

— Tati! Tati!

El a tresărit când a văzut cum tatăl îşi ridică fetiţa de multe ori în aer. De câte ori nu făcuse şi el la fel cu Joanne? Erau foarte puţine şanse ca Joanne şi Katie să-l mai accepte vreodată în viaţa lor, şi-a zis în sinea lui – dar dintr-o dată acea paralizie care pusese stăpânire pe el parcă a început să se disperseze şi să facă loc unui sentiment nou, unei speranţe vagi că într-un fel sau altul, el *putea* să mai existe în viaţa lor, totuşi de la distanţă.

Va izbuti el să se adune şi să se pună din nou pe picioare astfel încât să poată avea grijă de cele două fiinţe care-i erau cele mai dragi de pe lume? Nu se gândea la cele necesare traiului zilnic, pentru că, în mod sigur, Katie o să se descurce în afacerea pe care i-o lăsase – ci la lucruri cu totul speciale pe care numai sume mari de bani le puteau cumpăra.

Va veni oare o vreme când Katie şi Joanne aveau să-l mai primească iar în vieţile lor? Divorţul – când se va termina – nu va fi decât o foaie de hârtie. În ochii

lui, Katie va rămâne de-a pururi soţia sa. El şi Katie împărţiseră prea multe împreună. Fără ea, viaţa n-ar fi fost nimic pentru el. Avea să înţeleagă ea într-o zi că el nu voise decât să-l ajute pe Leo, că el dorise să-i dea fiului său toate şansele care lui i se refuzaseră în viaţă? Speranţa punea tot mai mult stăpânire pe el. Va putea oare să-şi câştige din nou un loc în vieţile lui Katie şi Joannei?

Ce-ar fi putut face ca să le convingă? Katie întotdeauna a vrut să aibă o existenţă asigurată, să nu trăiască sub ameninţarea zilei de mâine. Banii le-ar aduce această siguranţă. Cum ar putea el să se redreseze financiar? Îşi scormonea mintea să găsească o cale simţindu-se frustrat pentru că nici un răspuns nu-i venea la îndemână.

Ochii i s-au oprit pe o pagină din *The Times* ce zăcea pe scaunul de alături. Nu era tot ziarul, a observat el, ci doar pagina de afaceri din ediţia de dimineaţă. A luat ziarul şi-a aruncat privirile peste prima pagină şi era gata să se uite pe verso când i-a atras atenţia un mic articol din partea de jos. Pierre Simon era în New York cu afaceri.

Bineînţeles, trecuseră unsprezece ani de când petrecuseră un timp împreună, la bordul vaporului *The Olympic* – în drum spre Anglia – şi apoi la Londra. Oare îşi va mai aduce aminte Simon de Harry Newhouse? Putea să apeleze la Pierre Simon ca să-l ajute să revină pe linia de plutire?

Şi-a amintit că mulţi negustori de grâne dăduseră faliment din cauza crahului bancar, dar el pusese pariu că Pierre – care era foarte isteţ şi avea legături înalte – va supravieţui. Şi era evident că supravieţuise.

Harry a pornit cu paşi mari spre cabina telefonică

ce se afla în celălalt capăt al sălii. A găsit în cartea de telefon numărul de la biroul new-yorkez al lui Simon şi a sunat.

— Îmi pare rău, domnul Simon este acum într-o şedinţă, i-a spus o voce feminină cu accent britanic. Vă poate suna dânsul?

— Voi fi plecat mai toată ziua, a inventat pe loc Harry. Vă rog, vreţi să-i spuneţi că l-a căutat Harry Newhouse? Am să încerc să telefonez mai târziu.

Cu gândul că s-ar putea să-l vadă în după-amiaza aceea pe Pierre, Harry s-a întors în camera lui de hotel şi şi-a scos din dulap unul din costumele bine croite. Va trebui să-l dea la călcat, şi-a zis în gând. Nu se putea duce la Pierre arătând ca şi cum ar fi pe drojdie.

Pe măsură ce orele se scurgeau el pendula între un puternic optimism şi inutilitatea încercării sale. Pierre Simon fusese fascinat de memoria sa în privinţa numerelor şi de priceperea în evaluarea acţiunilor de bursă. Dar pe vremea aceea el era un băieţandru de douăzeci şi trei de ani. Îşi va aminti măcar Simon de el?

În cele din urmă a reuşit să vorbească cu Simon la telefon. *El şi l-a amintit pe Harry Newhouse.*

— Poţi să fii aici peste patruzeci de minute? l-a întrebat repede Simon după un schimb de banalităţi.

— Nici o problemă, i-a răspuns Harry. Ne vedem peste patruzeci de minute.

Deşi cu metroul ar fi putut ajunge mai repede, Harry a luat un taxi. Când taxiul s-a apropiat de Wall Street Harry a fost luat cu asalt de amintiri. El, Katie şi copiii stătuseră trei zile la New York înainte de a se îmbarca pe vapor în primul lor voiaj în Europa, iar el o adusese pe Katie aici ca să viziteze Bursa din New York. Ea fu-

sese tot atât de fascinată ca şi el când stătuseră la galeria vizitatorilor – şi priviseră tot ceea ce se întâmpla la parter.

Când a coborât din taxi s-a uitat la ceas. Sosise cu câteva minute mai devreme. S-a plimbat în jurul blocului – să nu-l lase pe Pierre Simon să-şi dea seama cu câtă nelinişte aştepta el această întâlnire. "Fii sobru", şi-a zis el în gând. Acesta e stilul lui Pierre".

La câteva secunde după ora 4 p.m. Harry stătea în biroul lui Pierre Simon din Wall Street. Cei doi bărbaţi s-au măsurat din priviri unul pe celălalt cu plăcere. Anii parcă nici nu trecuseră peste Pierre, şi-a zis în sinea lui Harry. Apoi, îmboldit de Pierre, el şi-a relatat cu francheţe situaţia în care se afla. Tonul îi era uşor încordat, dar sec.

— Îmi pare cumplit de rău pentru fiul tău, i-a spus Pierre blând. Şi pentru mariajul tău. Dar eşti tânăr, Harry. Ai mintea încă ascuţită. Ai să te redresezi.

— Bănui că ai trecut peste Depresiune fără prea mari probleme, i-a spus Harry cu respect.

— Am avut şi noi necazuri, i-a răspuns Pierre. A trebuit să scăpăm de un milion de baniţe de grâu pe care l-am cumpărat la preţul dinainte de criză. Am pierdut la fiecare baniţă pe care am vândut-o. Dar problemele pe care vi le-a creat vouă furtuna de nisip ne-au salvat pe noi. Grâul american a fost compromis – şi noi ne-am reechilibrat. Ochii i s-au întunecat pentru o clipă. Tata a murit în treizeci şi trei. Aş fi dorit să trăiască să vadă firma ieşită din necazuri. Se cheamă tot *Simon & Simon*, a adăugat el, deşi tata nu mai este. A făcut o pauză, l-a privit pe Harry printre gene scrutător, apoi l-a întrebat: N-ai vrea să lucrezi pentru mine? La biroul din Paris.

— Mi-ar plăcea foarte mult, i-a răspuns Harry luptându-se să-şi ascundă bucuria. Dar franceza mea e slabă.

Pierre a chicotit.

— Nu franceza ta o angajez. Îmi amintesc de tine, Harry. Tu ai o memorie fenomenală... şi o minte ascuţită şi analitică. În negoţul cu grâne asta este foarte util. Peste cinci zile iau vaporul către Cherbourg. Poţi să vii cu mine?

— Nici o problemă.

Cinci zile mai târziu, când se îmbarca cu Pierre la lăsatul serii pe *Ile de France*, Harry a simţit pentru câteva clipe că i se taie picioarele. În minte i-a revenit călătoria de întoarcere din Cherbourg cu Katie şi copiii din octombrie 1929, când aflaseră pe vapor despre crahul bursei. Dar asta s-a petrecut cu zece ani în urmă, s-a mustrat el. *Concentrează-te asupra zilei de azi.*

*

Cu o repeziciune uluitoare Harry s-a trezit trăind iar în stil mare. În Paris el a fost instalat într-un apartament mic, dar elegant, nu departe de *Bourse* – echivalentul francez al *Stock Exchange*-ului din New York – şi foarte aproape de casa lui Pierre din oraş. Pierre l-a trimis la propriul lui croitor ca să-şi facă câteva costume de haine şi la cizmarul lui pentru pantofi de comandă, toate fiind pe cheltuiala firmei.

Fiind conştient că trebuie să comunice cu asociaţii de afaceri, Harry îşi petrecea fiecare clipă liberă învăţând să se poată exprima fluent în franceză. Mergea împreună cu Pierre când acesta îşi invita clienţii la Maxim's sau la Ambassadeur. Cei doi îşi invitau asociaţii de afaceri ca să asculte cântăreţii negri la

Bricktop's sau bufoneriile lui Kiki în *Boeuf sur le Toit*. Dar ore în şir, în fiecare zi Pierre şi Harry studiau cotaţiile la bursă.

Pe la sfârşitul lui august Harry a aflat că trebuie să plece în douăzeci şi patru de ore în România ca să încerce să facă o tranzacţie de grâu. Secretara lui Pierre i-a procurat bilete pentru Bucureşti la Orient Express.

— N-o să ai nici o problemă cu limba, l-a asigurat Pierre. Oamenii cu care o să tratezi vorbesc sigur fie franceza, fie engleza – sau chiar amândouă. Atâta doar – cumpără tot ce poţi – şi cât se poate de ieftin. A şovăit puţin. Au fost unele probleme cu evreii din România din cauza Gărzii de Fier care acţionează cu sprijin nazist. Dar tu eşti american. N-o să ai necazuri.

Harry şi-a dat seama că Pierre era foarte îngrijorat în privinţa afacerilor din Germania nazistă.

Cu obişnuita sa înclinare spre aprofundare şi cu dorinţa sa de a intra în această nouă aventură, Harry s-a familiarizat cu fiecare amănunt al tranzacţiilor pe care le avea de făcut. Ajuns în Bucureşti s-a instalat la hotelul în care i se rezervase un apartament. A stabilit contacte, a cumpărat cu o iscusinţă care ştia că o să-i placă lui Pierre – şi apoi a descoperit că un tratat comercial semnat în martie cu Germania punea toate produsele exportate din România sub controlul nemţilor.

Pierre nu-i spusese nimic despre acest tratat. El probabil că a ştiut despre el, şi-a zis Harry cuprins brusc de îngrijorare. Şi apoi a înţeles. Pierre voise ca el să trateze această afacere ca şi cum n-ar fi existat nici o complicaţie şi s-o abordeze fără a avea rezerve preconcepute în minte. El avea încredere că Harry va gândi rapid şi că va găsi o soluţie.

— Bineînțeles, noi suntem tot atât de dornici de a încărca grâul pe vapor pe cât sunteți voi în a-l primi, l-a asigurat cel care vorbea în numele celor trei români care participau la tratative. Dar dumneavoastră trebuie să înțelegeți că mai întâi trebuie să clarificăm lucrurile cu guvernul german.

— Dar din câte am înțeles eu, Germania nu este deloc interesată de grâu, a spus Harry cu un aer de indiferență prefăcută, bazându-se pe memoria lui fenomenală care întotdeauna îi oferea soluții. El citise recent că naziștii – îngrijorați că Germania va trebui să importe grâu – declaraseră că nemții trebuie să consume doar secară. Propaganda nazistă, a continuat el, dă vina pe pâinea de grâu pentru că ar fi slăbit puterea de luptă a armatei germane în Primul Război Mondial. Așa că secara a devenit grâul național al Germaniei.

Fețele celor trei români s-au luminat. Deși el negociase fără a face concesii, Harry și-a dat seama că ei erau dornici să ducă tranzacția până la capăt.

— Ceea ce spuneți este adevărat, a recunoscut vorbitorul. Guvernul german n-ar trebui să fie deranjat din moment ce noi exportăm grâu.

— Dar mai întâi trebuie să verificăm, a spus unul din ceilalți dar încurcat, după un schimb de priviri cu asociatul său. Guvernul german este...

— Bineînțeles, dacă grâul este dus în port în cursul nopții, l-a întrerupt Harry, cine o să știe? Și eu am un vapor care așteaptă în radă...

Cel care fără doar și poate era purtătorul de cuvânt al celor trei a zâmbit cu subînțeles.

— Cu o anume sumă de lei dată acolo unde trebuie am putea să rezolvăm această problemă. Dar asta costă, l-a avertizat el.

Harry s-a tocmit cu el rapid, a mai urcat preţul făcându-l mai atractiv, dar menţinându-l încă în limite convenabile pentru *Simon & Simon*. Cei trei români au schimbat zâmbete între ei. Purtătorul de cuvânt i-a întins mâna lui Harry.

— O să procedăm cum s-a stabilit. Grâul va ajunge în Mangalia conform programului.

Pierre a fost încântat de felul cum Harry a negociat la Bucureşti.

— Mâine dimineaţă am să merg la castel pentru weekend, i-a spus Pierre într-o foarte bună dispoziţie. Harry aflase de când sosise la Paris cu Pierre că noul lui patron avea o nevastă şi două fiice în jur de douăzeci de ani, care locuiau pe o mare proprietate în împrejurimile Parisului. Pierre îi dăduse clar de înţeles că Yvette Simon nu-i era soţie decât cu numele. Ai să-ţi iei şi tu vineri liber, a adăugat Pierre.

Până acum Harry îşi petrecuse sfârşiturile de săptămână în apartamentul său făcând tot felul de calcule pentru afacerile pe care le tranzacţionau, perfecţionându-şi franceza... şi luptându-se cu singurătatea care-l devora.

— Sună grozav, a sus Harry zâmbind.

El şi-a dat seama că fiind invitat în casa lui Pierre de la ţară, acesta era un semn de acceptare totală.

Vineri dimineaţa Harry stătea împreună cu Pierre pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului urmând ca şoferul să-i ducă la castel. Harry n-a fost uimit când Pierre a deschis discuţia despre afacerile curente pentru că astfel timpul trecea mai repede.

— Curând vom ajunge la castel, a întrerupt conversaţia despre afaceri Pierre când deja se aflau la o oră de drum de la Paris. Bunicul meu – care s-a descurcat

bine ca bancher – a cumpărat acest loc când tatăl meu era copil. Cândva a fost proprietatea regilor Franţei, a adăugat el cu o mândrie neprefăcută.

Acum maşina mergea de-a lungul unui drum în meandre cu pomi pe margine fără ca vreunul din ei să mai scoată vreo vorbă, Harry încercând un sentiment de mulţumire. Şoferul a încetinit şi a virat-o pe o alee de pe o proprietate particulară, străjuită de ulmi înalţi. În cele din urmă a apărut castelul impozant, în stil baroc francez. Este imens, şi-a zis în sinea lui Harry. Era uşor să-şi imagineze regii Franţei trăind aici în secolul trecut.

Şoferul a oprit în faţa scărilor de la intrare. Deja un servitor venea grăbit ca să se ocupe de bagaje. Aerul era proaspăt, atmosfera relaxantă. Era o altă lume în comparaţie cu Parisul, a reflectat Harry, înţelegând dorinţa lui Pierre de a se retrage în această seninătate la sfârşit de săptămână.

O slujnică deja deschidea o uşă masivă în timp ce ei se apropiau. Pierre i-a cerut să le aducă micul dejun în bibliotecă iar el l-a condus pe Harry de-a lungul unui hol elegant ai cărui pereţi erau decoraţi cu tablouri care în mod sigur erau de vechii maeştri.

— La cină ai să le cunoşti pe Yvette şi pe fete, i-a spus Pierre sec, iar Harry a înţeles că el şi familia sa duceau vieţi separate.

În timpul micului dejun – servit în bibliotecă – cei doi au discutat despre pactul de neagresiune semnat de Germania şi Rusia, ştire pe care o aflaseră nici cu o săptămână în urmă.

— Toată lumea ştie că Germania şi Rusia sunt duşmane de moarte, a spus Pierre clătinându-şi capul a neîncredere. Acum dintr-o dată cele două guverne semnează tratate între ele.

— Asta îl asigură pe Hitler că nu va trebui să lupte pe două fronturi, a spus Harry posomorât.

— Domnule Simon... s-a auzit vocea unui servitor care apăruse în cadrul uşii palid şi tulburat.

— Da, Jean, ce este? l-a întrebat Pierre privindu-l neliniştit.

— Poate vreţi să ascultaţi ştirile, a sugerat el. Adineauri s-a anunţat că nemţii au intrat în Polonia.

— Dă drumul la radio! Pierre s-a întors apoi spre Harry: De ceea ce ne temeam de luni de zile, Harry, s-a întâmplat.

În timp ce Jean a mai zăbovit în bibliotecă, Harry şi Pierre au ascultat relatările de la radio despre felul cum au mărşăluit trupele germane peste graniţa poloneză în zori. Franţa şi Marea Britanie îi ceruseră lui Hitler să-şi retragă trupele imediat, avertizându-l că, în cazul în care n-o făcea, ele îi vor declara război.

— Este o chestiune doar de câteva zile, a prezis Pierre. Războiul va începe în Europa.

— Europa este în război de câţia ani, a spus Harry. Ce altceva decât un act de război a fost anexarea Austriei de către Hitler şi apoi a regiunii Sudeţi şi în martie a Cehoslovaciei?

— Eu sunt prea bătrân ca să mai fiu mobilizat, a spus Pierre, iar tu eşti american. Dar vom pierde o parte din floarea tineretului nostru. Faţa i s-a întunecat. Am petrecut trei ani în infanteria franceză în timpul Primului Război Mondial. Mă bucur că sunt trecut de vârsta când să mai fiu chemat sub arme.

Era limpede că se sfârşise cu week-end-ul relaxant pe care-l promisese Pierre. Cei doi bărbaţi au petrecut următoarele trei zile ascultând ştirile la radio. Vineri şi sâmbătă seara au luat cina cu soţia şi fiicele lui Pierre,

cele trei femei fiind plictisite de discuţiile despre război.

— Nu mai vreau să mai aud nici un cuvânt pe această temă, a spus arogantă Yvette, când Pierre le-a relatat că avioanele nemţeşti începuseră să bombardeze Varşovia.

Harry şi-a dat seama că soţia şi fiicele îl tolerau pe Pierre de nevoie şi l-a compătimit gândindu-se la iubirea care existase între el, Katie şi copii. Iubire care-l dusese pe Leo la moarte, pentru că se temea că n-o să izbutească să fie pe placul tatălui său, şi-a zis Harry în gând simţind cum i se frânge inima.

Duminică atât Franţa cât şi Marea Britanie au declarat război Germaniei. În timpul cinei - pe care au luat-o devreme ca Pierre şi Harry să se poată întoarce la Paris în aceeaşi seară, Yvette a ripostat când Pierre l-a blamat pe Hitler.

— Pierre, tu ai prejudecăţi, i-a spus ea cu dispreţ. Presupun că este firesc, de vreme ce eşti evreu. S-a întors spre Harry: Eu sunt de credinţă catolică. Fiicele mele au ales aceeaşi religie.

— Asta n-o să-ţi servească de nici o pavăză dacă nemţii vor invada Franţa, i-a spus Pierre încruntat.

— Armata franceză n-o să le permită, a spus batjocoritoare fiica cea mică a lui Pierre. Franţa nu este Polonia.

O oră mai târziu Harry şi Pierre se aflau în Rolls în drum spre Paris. Prima milă au parcurs-o în tăcere. Amândoi meditau la drama petrecută în acest sfârşit de săptămână.

— Noi nu va trebui să ne facem griji în privinţa grâului din România, a spus Harry încercând să dea o

notă de umor conversaţiei. Naziştii au alte probleme în clipa de faţă.

Dar Pierre nu putea fi scos din proasta sa dispoziţie.

— Fiecare francez apt de luptă, sub treizeci şi cinci de ani va trebui să se înroleze într-un regiment, a prezis el. Vom rămâne fără combustibil de încălzire. Şi ceea ce este mai rău din toate este că nu suntem pregătiţi pentru război. Parisul va cădea dacă germanii sunt hotărâţi să invadeze.

— Te-ai gândit să-ţi trimiţi familia de aici? l-a întrebat Harry.

Perspectiva ca Parisul să fie ocupat părea ireală.

— N-or să vrea să plece. Ceea ce îi sugerez eu lui Yvette nu are nici o importanţă pentru ea. Eu nu m-am mai culcat cu Yvette de cincisprezece ani, a spus Pierre după o scurtă pauză. E ca un sloi de gheaţă. De aceea au fost o serie de alte femei în viaţa mea. Harry şi-a amintit de frumoasa secretară englezoaică ce-l însoţise pe Pierre în urmă cu unsprezece ani. Ea s-a măritat cu mine pentru bani. Eu îi plătesc facturile: toată mobila aceea scumpă Louis XV şi Louis XVI, pe care o adoră; colecţia de tabachere de aur şi porţelanuri vechi. Şi bineînţeles, pentru hainele extravagante pe care toate trei şi le cumpără de la Chanel, Molyneux şi Mainbocher. Dar nici una dintre cele trei femei, a spus el cu un zâmbet sardonic, nu m-a iertat niciodată pentru că sunt evreu.

*

Katie a fost mulţumită când s-a deschis şcoala în septembrie, deşi preţul pe care trebuia să-l plătească pentru Joanne ca să înveţe într-un colegiu particular o

secătuia. Katie şi-a zis că în noul mediu, Joanne avea să-şi iasă treptat din autoizolarea ce devenise modul ei de viaţă. Ea avea să zâmbească din nou, avea să râdă din nou. Cu nostalgie şi-a amintit de setea de viaţă a Joannei – înainte ca tragedia să se fi abătut asupra familiei Newhouse.

Katie era atentă să nu pronunţe vreodată numele lui Leo sau Harry în prezenţa Joannei. Willa şi George fuseseră instruiţi să procedeze la fel. Katie închisese casa de la fermă – deşi se dusese de două ori în cursul verii pentru câteva ceasuri ca să facă curăţenie. Ea respinsese sugestia Maurei de a vinde casa, deşi banii i-ar fi prins bine. În cele două rânduri când revenise la fermă închisese pentru câteva clipe ochii şi-şi amintise de anii fericiţi din acea casă.

Unde era Harry? Oare era bine?

Înainte de începerea şcolii o dusese pe Joanne la Neiman-Marcus şi-i cumpărase haine de o extravaganţă neobişnuită pentru ea, dar fusese încurajată de licărul de lumină ce-l zărise în ochii Joannei când se văzuse în oglindă. Într-un fel sau altul, şi-a promis Katie în gând, o să facă tot posibilul, indiferent cu ce preţ şi o să readucă fericirea în viaţa fiicei sale.

Cinci zile pe săptămână muncea spre a menţine afacerea prosperă. Era într-un permanent du-te-vino între sere şi clienţi, făcându-şi griji împreună cu Maura şi Jeff dacă vor putea onora toate comenzile care nu mai conteneau. Serile – în vreme ce Joanne stătea pe covorul din livingul casei mici şi drăguţe din Dallas şi studia – Katie îşi punea la punct registrul de contabilitate.

Ea era mai mult decât încântată când o vedea pe Joanne că îşi lăsa deoparte temele pentru acasă ca să-i

asculte pe Fibber McGee şi Molly sau pe Eddie Cantor ori Burns şi Allen. Numai spectacolele de comedie o atrăgeau pe Joanne. Abandonase vechile ei preferinţe pentru emisiunile radiofonice de teatru.

Sâmbătă seara Katie şi Joanne, ca majoritatea americanilor, mergeau la cinematograf. Totuşi, un zid de nepătruns părea s-o separe pe Katie de fiica ei.

Katie se temea de apropierea Sărbătorii Recunoştinţei. Aceasta întotdeauna fusese un eveniment special pentru ei. Întotdeauna o petrecuseră cu familia Warren, fie la o casă, fie la cealaltă. Dar în anul acesta, şi-a reamintit Katie, familia Newhouse era doar pe jumătate.

Cu o săptămână înainte Maura a invitat-o pe Katie să vină cu Joanna la ei pentru obişnuita cină pe care o serveau mai devreme ca de obicei de Sărbătoarea Recunoştinţei.

— Katie, mai devreme sau mai târziu Joanne va trebui să iasă din cochilia în care s-a închis, i-a spus Maura cu compasiune. Poate că acesta ar fi timpul s-o facă.

— Mi-e teamă, a mărturisit Katie. Hai să facem masa la mine. Veniţi voi patru la noi. Poţi să aduci şi plăcinta ta de dovleac, a spus ea forţându-se să pară jovială. Nimeni nu face plăcintă de dovleac ca tine.

— Nu e din cauza mea, a râs Maura. Secretul este romul pe care-l bag în ea.

— O să veniţi voi la Dallas de Ziua Recunoştinţei? a implorat-o Katie. Perspectiva de a sta singură cu Joanne la masă o neliniştea. Jeff şi copiii n-o să aibă nimic împotrivă, nu-i aşa?

— O să fie bucuroşi, a spus Maura. Şi-am să fac şi prăjitura cu fructe de pădure. Joannei întotdeauna i-a plăcut.

Şi lui Harry îi plăcea, şi-a amintit Katie.

Katie a aşteptat până sâmbătă seara când s-a întors de la cinemtograf, unde îi văzuseră pe Melvyn Douglas şi Greta Garbo în Ninocica, spre a-i spune Joannei că familia Warren venea la ei la masă de Sărbătoarea Recunoştinţei.

— Maura o să aducă o plăcintă cu dovleac şi prăjitura cu fructe de pădure, a început ea, dar s-a oprit înlemnită. De ce se holba Joanne spre ea cu acea expresie furioasă pe chip? De parcă ar fi spus ceva de neconceput.

— Cum poţi să dai o petrecere în casa asta? a întrebat-o Joanne albă ca varul şi tremurând. L-ai uitat deja pe Leo?

— Joanne... Katie a simţit că i se taie picioarele din cauza şocului. Involuntar şi-a dat seama că era pentru prima oară când Joanne pronunţa numele lui Leo. Joanne, tu ştii foarte bine...

— Dă-i drumul. Fă o petrecere de Sărbătoarea Recunoştinţei. Lacrimi de furie au umplut ochii Joannei şi au început să i se prelingă pe obraji. Dar să nu te aştepţi de la mine că am să stau la masa aceea.

— Am să contramandez, a spus Katie în panică. Am să-i explic Maurei şi...

— Nu, fă petrecerea, a insistat Joanne cu chipul împietrit. N-ar fi politicos că contramandezi. Spune-le tuturor că am răcit foarte rău şi că vreau să dorm.

— Nu era o petrecere, a spus Katie nesigură pe sine. *Ce se întâmplase cu fetiţa ei?* Eu...

— Cu plăcintă de dovleac şi prăjitură cu fructe de pădure nu este o petrecere? a întrebat-o Joanne dispreţuitor. Să-i spui lui Willa să nu urce în camera mea. S-ar putea să ia gripa.

Cu o privire şfichiuitoare adresată mamei sale, Joanne a părăsit camera, a traversat holul şi a pornit-o spre dormitorul ei.

Katie a rămas nemişcată. Mintea îi era confuză. Tot timpul ea crezuse că Joanne îl învinuise pe Harry pentru moartea lui Leo. Dar Joanne o învinovăţea şi pe ea. *Ea era mama lui Leo. Ea ar fi trebuit să-l apere.*

Capitolul 18

Harry a petrecut noaptea de Anul Nou singur în apartamentul său. Livingul spaţios nu era luminat decât de flăcările lemnelor ce ardeau molcom în cămin şi care, din când în când, trosneau întrerupând tăcerea ce domnea în încăpere. Mai devreme – dintr-o nevoie de linişte ce pornea din adâncul său – el închisese radioul cu ştirile lui deprimante despre război.

El primise invitaţii de la mai mulţi cunoscuţi din lumea afacerilor, inclusiv de la Pierre care dădea o petrecere în casa de la oraş, dar refuzase pentru că ştia că această ultimă zi a anului va fi o zi de tortură pentru el. Era primul revelion în şaptezprezece ani pe care nu-l petrecea cu Katie.

În lunile de când venise la Paris îi scrisese vreo patru-cinci scrisori, dar le rupsese pe toate. De fiecare dată speranţa era înlocuită de disperare. El ajunsese un paria pentru soţia şi fiica lui.

Când nu mai era decât puţin până la miezul nopţii el s-a îndreptat spre fereastră, a dat la o parte draperiile şi a privit oraşul cufundat aproape în întuneric. Niciodată nu cunoscuse o asemenea singurătate. Era un om în exil. Ce mod nenorocit de a întâmpina noul an, şi-a râs de sine însuşi.

După agitaţia iniţială provocată de declaraţia de război – la care s-au adăugat stabilirea de adăposturi antiaeriene şi distribuirea de măşti de gaz – parizienii au ridicat din umeri şi au revenit aproape la o viaţă normală. Convenţionalitatea franţuzească se mai diminuase. Oraşul era colorat de uniformele militare. Tineri britanici, francezi şi polonezi se îndreptau spre Paris în primele lor permisii sau zile libere de la sfârşit de săptămână.

El şi Pierre îl ascultaseră pe un nou şi minunat cântăreţ la barul Elysées. Îl văzuseră pe Maurice Chevalier la Casino de Paris. Teatrele începuseră să se deschidă, dar cluburile de noapte se închideau la 11 p.m. fix.

Totuşi Harry şi-a dat seama că mulţi parizieni considerau că acesta era un război de operetă. Bineînţeles, ei fuseseră şocaţi de campania de şase săptămâni care devastase Polonia. Aceasta şi luptele din Finlanda păreau a face parte din altă lume. Raidurile submarinelor germane asupra convoaielor de vase ale Aliaţilor din Atlantic păreau foarte îndepărtate de ei. Chiar şi francezii înrolaţi se plângeau de lâncezeala lor din spatele Liniei Maginot în vreme ce germanii săpau tranşee în spatele Liniei Siegfried. Francezii, şi-a zis în sinea lui, trăiau cu convingerea că fortificaţiile de pe Linia Maginot vor opri orice invazie a ţării.

Harry s-a întors acum de la fereastră spre a-şi arunca ochii spre ceasul de bronz aurit de deasupra poliţei căminului ale cărui limbi se mişcau inexorabil spre noul an: un an pe care Leo nu-l va vedea niciodată.

Eu nu sunt un om rău, şi-a zis Harry în sinea lui cu durere. Nici un tată nu-şi putea iubi fiul aşa cum îl iubise el pe Leo. El nu voise decât binele copiilor lui.

Şi această dorinţă îl făcuse să piardă tot ceea ce dădea sens existenţei sale.

Mulţumesc lui Dumnezeu, şi-a zis în gând în timp ce limbile ceasornicului s-au suprapus pe cifra XII că războiul n-o să ajungă niciodată în America. Katie şi Joanne erau în siguranţă.

*

În primele luni ale anului 1940 Harry a primit cu bucurie călătoriile de afaceri care-l ţineau tot timpul în mişcare fără a-i mai lăsa prea multă vreme pentru introspecţii dureroase. Războiul crea probleme; dar imediat ce se rezolvau, profiturile erau uriaşe. Firma niciodată nu fusese mai prosperă.

El şi Pierre cinau cu prieteni în diverse ocazii la Ritz, dar mult mai frecvente în cercul lui Pierre erau micile petreceri în case particulare. Ei mergeau la teatru, după care se duceau la cineva acasă unde mâncau omletă şi beau şampanie – şampania fiind mai uşor de procurat decât cafeaua. Harry era întotdeauna uluit când se găsea în compania unor celebrităţi ca: Lady Mendl, care fusese faimoasa decoratoare Elsie de Wolfe, sau Coco Chanel, Sacha Guitry şi Jean Cocteau. La dineurile mai sofisticate printre oaspeţi se numărau ducele şi ducesa de Windsor, care se reîntorseseră la Paris după ce se dăduse declaraţia de război.

Inevitabil, la aceste petreceri Harry se gândise la cât de impresionată ar fi fost Katie dacă s-ar fi aflat cu el. El îşi amintea de descinderile lor din zilele de duminică în holurile unor hoteluri de lux din centrul New York-ului când îşi închipuiau că făceau şi ei parte din lumea care le frecventa. Katie putea concura cu oricine, şi-a zis el în gând cu o mândrie nostalgică. Ea avea o

aură specială ce degaja eleganţă şi gentileţe. El nu-şi imaginase niciodată viaţa fără ea.

Parisul aproape pe nesimţite şi-a pierdut griul mohorât din timpul iernii. Cerul a devenit de un albastru strălucitor. În toate grădinile publice zambilele ţâşneau din pământ într-o multitudine de culori. Castanii erau plini cu flori galbene.

Lui Harry i se părea că fiecare francez care nu era chemat sub arme pescuia pe cheiurile Senei împânzite acum de buchinişti. Prăvălii specializate în grădinărit erau pline de locuitorii suburbiilor în căutare de seminţe şi îngrăşăminte. Soldaţi în permisie invadau magazinele de suveniruri de pe malurile Senei în căutarea unei mascote pentru camarazii lor.

Harry şi Pierre – însoţiţi de două manechine franţuzoaice foarte atrăgătoare participau la spectacolul de gală al lui Maurice Chevalier şi Gracie Fields de la Operă, dat în beneficiul centrelor de recreere pentru soldaţi. Harry ştia că ambele fete se culcă cu Pierre – şi ar fi putut şi el să-şi aleagă pe oricare dintre ele. Dar Harry rămăsese un celibatar.

Regulile care niciodată nu fuseseră prea drastice în privinţa raţionalizării mâncării păreau a se mai îndulci. Oficial, zilele de luni, marţi şi miercuri erau fără carne. Dar restaurantelor li se permitea să servească lunea carne de vacă, viţel şi oaie sub formă de ghiveci sau crochete. Joia momiţele şi ficatul nu erau considerate drept carne, după cum nu era nici porcul în zilele de miercuri. Carnea de pasăre, vânat şi miel putea fi servită tot timpul.

Parisul primăvara l-ar fi îmbătat pe Harry dacă n-ar fi fost urmărit de propriile sale fantasme. Într-o după-amiază frumoasă, pe la începutul lui aprilie – în drum

spre barul de la Ritz unde trebuia să se întâlnească cu un client – privirile i s-au oprit asupra unei perechi de adolescenţi care parcă pluteau pe stradă, învăluiţi în propria lor încântare. Fata care avea un păr bogat şi negru ce i se unduia pe umeri i-a adus în minte pe Joanne. Gura i s-a uscat când şi-a amintit exuberanţa Joannei, acea *joie de vivre*[1] pe care el o distrusese. Dar ea era atât de tânără, a căutat el să se consoleze. Într-o zi, curând, ea avea să devină vechea Joanne.

În iunie ea va împlini treisprezece ani! Dar el nu va fi acolo ca să vadă schimbările, s-o vadă îmbobocind într-o tânără domnişoară. Katie nu avusese decât şaisprezece ani când se căsătoriseră. Era uluitor cât de mult semănau mama şi fiica.

Brusc s-a simţit asaltat de dorinţa de a ajunge la Joanne, de a o face să înţeleagă că ea nu-i ieşise niciodată din gânduri. Pierre trimitea pe unul din "tinerii săi strălucitori" în Statele Unite săptămâna viitoare, şi-a amintit Harry. În ciuda pericolelor reprezentate de submarinele germane angajaţii lui Pierre călătoreau din Anglia până în Portugalia neutră de unde luau un Pan Am cu care ajungeau la New York în douăzeci şi şase de ore şi jumătate. Acesta va duce un cadou pentru ziua Joannei, a hotărât în sinea lui Harry.

El îi va cumpăra Joannei pentru cea de a treisprezecea aniversare o rochie extrem de scumpă din Paris care va fi trimisă cu poşta din New York pentru a ajunge la ea în chip sigur. Joanne adora rochiile frumoase de când era doar o copilă. El a şovăit o clipă. Instinctul l-a prevenit că Joanne şi Katie n-au mai putut

[1] Bucurie de a trăi (fr.).

să locuiască la fermă. Ea probabil a continuat afacerea cu trufandale, dar s-a mutat cu Joanne în altă casă. Va trimite cadoul pentru ziua Joannei la Maura, a hotărât el. Maura şi Jeff nu-şi vor părăsi niciodată ferma.

Şi-a schimbat brusc direcţia de mers – ceea ce însemna că va întârzia puţin, lucru acceptat la Paris – şi a pornit-o spre un boutique admirat de secretarele de la Simon & Simon. Ele recunoşteau că nu-şi puteau permite să cumpere de acolo, dar el le auzise adeseori vorbind cu o deosebită încântare despre hainele expuse în vitrină. El va şti ce măsură să cumpere pentru Joanne, şi-a zis în gând, cuprins pe loc de o bună dispoziţie. Joanne, în mod sigur, era acum tot atât de înaltă ca mama ei. Şi subţire cum fusese Katie.

După cincisprezece minute Harry a ieşit fluierând din boutique, încântat de alegerea sa şi imaginându-şi ochii Joannei când va deschide cutia şi va vedea rochia dinăuntru. Poate că nu era chiar pentru treisprezece ani, a recunoscut Harry, dar Joannei îi va plăcea.

A încercat să-şi îndepărteze din minte speranţa că acest cadou va fi acceptat de Katie ca un pas spre împăcare şi că-i va scrie. El ştia că şansele îi erau potrivnice. Totuşi speranţa i-a dat o alură tinerească mersului său când s-a îndreptat spre Ritz ca să-şi întâlnească clientul. Acesta, bineînţeles, va presupune că eleganta cutie este un cadou pentru metresa lui. Dar în patul lui nu fusese nici o femeie de când se despărţise de Katie.

*

Maura a auzit maşina oprind în faţa casei. Acela trebuia să fie Jeff, care se întorcea de la oraş. Pesemne

că moare de cald şi-i este sete, şi-a zis ea, aşa că s-a dus la răcitor ca să scoată cana cu ceai de la gheaţă.

— Bună, Maura! a strigat Jeff când a intrat cu paşi mari în casă. Ce naiba e asta?

Maura a pus pe masă cana şi s-a îndreptat spre uşă.

— Ce naiba ce?

— Am găsit pachetul ăsta pe veranda din faţă. Pesemne că erai în seră când a venit poştaşul.

— N-am comandat nimic de la Sears Roebuck... a început Maura când Jeff a intrat în bucătărie şi a lăsat pe masă câteva scrisori în vreme ce în cealaltă mână flutura un pachet cu un aer triumfător.

— Nu este pentru tine. Este pentru Joanne.

Maura a rămas holbându-se spre el fără a-i veni a crede.

— De ce ar trimite cineva ceva aici pentru Joanne?

— Pentru că este de la Harry. El este în Paris!

— I-a trimis un cadou de ziua ei, a ghicit Maura întinzând mâna să vadă pachetul. În iunie este ziua ei de naştere.

— Ce face Harry la Paris? Nu-şi dă seama că acolo este război? Mai devreme sau mai târziu Hitler o să invadeze Franţa.

— Dă-i pace lui Harry. Ai adus răsadurile?

— Bineînţeles.

Jeff inspecta cutia cu răsaduri cu atâta bucurie şi emoţie de parcă ar fi dat de petrol pe pământul lui, şi-a zis în gând Maura.

— Du-le în seră înainte să se ofilească în căldura asta, i-a spus ea. O, mai întâi bea puţin ceai de la gheaţă.

— Unde te duci? a întrebat-o Jeff când a văzut-o

îndreptându-se spre scrin de unde şi-a scos poşeta şi apoi a înhăţat sub braţ pachetul Joannei.

— În oraş, să-i duc cadoul Joannei. Jeff, asta e prima veste pe care o au de la Harry de când a plecat!

Maura era entuziasmată de posibilităţile ce se întrevedeau.

— Joanne este la şcoală iar Katie îşi face cursele la clienţi. O să trebuiască să le aştepţi o oră sau două.

— Am cheia de la casă, i-a reamintit ea. O să las pachetul pe masa din hol şi mă întorc acasă. Jeff, nu pot să-l ţin aici şi să aştepte până vine mâine dimineaţă Katie!

*

În rochia imprimată de vară, care era ultima sa achiziţie de la Neiman-Marcus, Joanne stătea tolănită pe bancheta din spate împreună cu Betty Forbes în Cadillac-ul condus de şofer. În câteva minute maşina avea s-o lase pe Betty la intrarea casei albe, în stil colonial a familiei Forbes. Pentru Joanne această casă era un fel de Tara din *Pe aripile vântului*. Uneori îi era ruşine că ea locuia într-o casă de zece ori mai mică decât casa lui Betty. Familia Forbes avea o mulţime de servitori. Ea şi mama n-o aveau decât pe Millie care venea să facă curăţenie de două ori pe săpămână.

– Haide, Joanne, spune, a chicotit Betty, tu îl găseşti pe Dan atrăgător, nu-i aşa?

Dan era fratele lui Betty, care avea cu doi ani mai mult decât ea şi juca în echipa de fotbal a şcolii.

— Un pic, a recunoscut Joanne.

— El zice despre tine că eşti drăguţă, a rostit Betty tărăgănat. Aşa mi-a spus.

— Inventezi, i-a reproşat Joanne, dar ochii îi străluceau de plăcere.

Toate prietenele lui Betty îl găseau pe Dan foarte chipeş.

— El a spus-o, a insistat Betty. A zis că o să te invite să mergi cu el la cinema sâmbătă după-amiază, dar se teme că mama ta n-o să te lase să ai o întâlnire.

— Peste cinci săptămâni împlinesc treisprezece ani, i-a amintit Joanne. Nici mama ta nu te-ar lăsa să te întâlneşti cu un băiat.

— Nu este revoltător? Adică va trebui să aşteptăm până împlinim şaisprezece ani ca să ieşim cu un băiat? Când maşina s-a oprit Betty şi-a aruncat ochii spre şoferul a cărui cămaşă albă se pătase de transpiraţie şi i-a spus: Zeke, aşteaptă-mă aici. Mă duc până la uşă cu Joanne.

Cele două fete au coborât grăbite din maşină într-o tăcere conspirativă şi s-au îndreptat spre scările de la casa Joannei.

— Eu cred că Dan a observat că ai crescut, i-a mărturisit Betty printre chicoteli. Adică felul cum îţi scoţi tu pieptul în afară.

— N-o să aştept până o să-mi vină şi mie "ştii tu ce", i-a răspuns Joanne. Numai că ceea ce mă îngrijorează este dacă nu este incomod acel Kotex. Ţie nu îţi este uneori teamă că se vede – sau şi mai rău, dacă *trece prin el?*

Betty era invidiată de fetele din grupul lor. Ei îi venise de trei luni ceea ce ele numeau "ştii tu ce".

— Dar tu ştii că acum nu mai eşti o fetiţă, i-a spus Betty cu un zâmbet de superioritate, apoi a oftat. Joanne, crezi c-am să-mi pot scoate şi eu vreodată

pieptul în afară aşa ca tine? Dan zice că toţi băieţii din clasa lui au lipit pe partea dinăuntru a uşii de la boxă poze din filme cu Lana Turner – şi *tu ştii* ce sâni are ea.

Cele două fete au fost surprinse de claxonul brusc al maşinii.

— Zeke nu putea să ne audă, a spus în şoaptă Betty.

— Domnişoară Betty, mama dumneavoastră are nevoie de maşină în câteva minute, i-a strigat Zeke.

— Am să te sun mai târziu, i-a promis Betty. Nu uita s-o întrebi pe mama ta dacă te lasă să dormi la mine sâmbătă noaptea.

— Ea o să spună "da", i-a răspuns Joanne sigură de sine.

De obicei, mama o lăsa să facă orice voia. În afară de întâlniri cu băieţi – dar nici una din fetele din clasa lor nici măcar nu se gândea la aşa ceva. Cu excepţia lui Betty – dar numai vorbele erau de ea.

Joanne a rămas cu cheia de la uşa din faţă în mână în vreme ce Betty se întorcea la maşină. Nu-i plăcea deloc să locuiască în această casă mică şi urâtă. Toate celelalte fete de la şcoală aveau case mari, situate în zone frumoase. Mamele lor erau îmbrăcate foarte elegant şi-şi petreceau timpul dând petreceri extravagante sau făcând opere de caritate.

Când maşina a dispărut după colţ, Joanne a descuiat uşa şi a intrat înăuntru. Holul mirosea a petrosin, şi-a zis ea în gând strâmbând din nas a dezgust. Asta însemna că Millie fusese pe aici şi făcuse curăţenie. Şi-o fi amintit mama să-i spună să-i calce rochia pe care voia s-o îmbrace sâmbătă când se va duce la Betty să vadă un film nou cu Tyrone Power?

A privit curioasă la cutia ce se afla pe masa din hol. Şi-a pus jos cărţile de la şcoală şi a ridicat-o. Îi cumpărase mama ceva? Nu se poate, era o comandă prin poştă! Ea niciodată nu purtase ceva ales după un catalog. S-a uitat la adresă. Era pe numele ei. Apoi ochii i s-au oprit pe adresa expeditorului şi dintr-o dată inima a început să-i bată cu putere în piept. A simţit un val de greaţă care pe moment a imobilizat-o.

Ce crede el că se poate întoarce la ele? Ea n-o să-l lase. Ea o să fugă de acasă dacă el încearcă să vină. Mama n-o să-l lase să se întoarcă, nu-i aşa? Simţind nevoia imperioasă de a-şi exterioriza mânia, a luat cutia şi a încercat să-i scoată ambalajul. A ţipat de furie când n-a reuşit, apoi a alergat în bucătărie să ia un cuţit. Dar înainte de a scoate ceea ce era înăuntru a făcut bucăţele adresa expeditorului până nu se mai putea reconstitui. *Ea nu voia ca să-l mai vadă niciodată. Absolut niciodată.*

A scos rochia de mătase imprimată şi foarte elegantă din ambalajul din interiorul cutiei şi s-a năpustit asupra ei cu cuţitul făcând-o fâşii-fâşii. *El l-a omorât pe Leo. El era un criminal.*

Ţinând în mâini ceea ce mai rămăsese din rochia ciopârţită – iar cuţitul zăcând aruncat alături – Joanne stătea în picioare clătinându-se şi pentru o clipă a retrăit acel moment îngrozitor când a păşit în camera lui Leo şi l-a văzut zăcând acolo cu sfoara în jurul gâtului.

— Leo, de ce ai făcut-o? a spusea printre suspine. N-ar fi trebuit să mă părăseşti!

Vocea i s-a transformat într-un plâns isteric şi trupul i-a alunecat pe duşumea încă strângând în mâini ceea ce ar fi trebuit să fie cadoul pentru cei treisprezece ani pe care-i împlinea.

*

Simţindu-se vinovată că se întorcea atât de târziu – pentru că, de obicei, era acasă pe la ora şase şi acum deja trecuse de şapte – Katie a intrat în casă. O sunase de trei ori pe Joanne să-i spună că va întârzia, dar Joanne nu răspunsese. Pesemne că se dusese la bibliotecă să caute ceva pentru vreo temă dată la şcoală.

— Joanne? a strigat ea din hol observând cărţile de şcoală care zăceau pe masă şi fiind surprinsă că nu aude radioul din camera de zi. Ca toţi ceilalţi treizeci de milioane de americani Joanne era în stare să asculte la nesfârşit *Amos'n' Andy*. Joanne?

Nedumerită Katie s-a îndreptat spre dormitorul Joannei. Millie făcuse patul. *Unde era Joanne?* A început să fie cuprinsă de spaimă. A ieşit grăbită din dormitor şi a intrat în bucătărie.

Voise să-i spună Joannei să scoată din frigider caserola cu peşte şi s-o pună în cuptor să se încălzească spre a nu aştepta prea mult până vor servi cina. Vor mânca peşte cu legume fierte şi o salată de fructe.

— Joanne...

S-a oprit în pragul uşii de la bucătărie cu ochii pironiţi pe trupul mic şi ghemuit care dormea pe duşumea. A înţepenit. *Ce erau toate acele cârpe ferfeniţite pe care le ţinea în mână?*

Katie a îngenunchiat lângă Joanne. Ce nou coşmar se abătuse asupra ei? Ochii i s-au oprit pe cutia de carton sfâşiată ce zăcea pe jos. Cuţitul era alături. Ceva sosise prin poştă şi o întorsese total pe dos pe Joanne.

— Joanne, a încercat ea din nou. Trebuia să ştie ce se întâmplase. Scumpa mea, te rog...

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să vorbesc cu nimeni, a scâncit Joanne.

— *Draga mea, ce s-a întâmplat?*

— Să nu-l laşi să se întoarcă la noi? *Pe cine? Pe Harry?* Eu am să plec de acasă, dacă o faci. N-ai să mă mai vezi niciodată.

— Draga mea, nu trebuie să zaci în halul ăsta pe duşumea. Katie se lupta să pară calmă, deşi pe dinăuntru era făcută pulbere. Harry trimisese un cadou şi în mintea Joannei reveniseră acele zile îngrozitoare, a dedus Katie. Vreau să te duci la tine în dormitor şi să te urci în pat. Haide, draga mea. S-a luptat ca s-o ridice pe Joanne de pe duşumea. Totul o să fie bine. După puţin timp o să-ţi aduc o tavă şi-ai să mănânci.

Joanne a lăsat-o pe mama ei s-o ajute să ajungă în dormitor. Katie şi-a înăbuşit primul impuls de a o ţine pe Joanne în braţe şi a o legăna ca şi cum ar fi fost din nou copil. Instinctul îi spunea că o parte din furia Joannei era îndreptată şi asupra ei.

La insistenţele mamei sale Joanne s-a dezbrăcat de hainele de şcoală şi şi-a pus pijamaua, apoi şi-a căutat refugiu în pat. Katie a rămas în picioare nemişcată câteva clipe privind cu dragoste şi nelinişte spre copilul ei chinuit. Joanne zăcea cu genunchii adunaţi la sânii ce începuseră să-i crească şi cu faţa îngropată în pernă. Încearcă să se ascundă de amintiri mult prea dureroase pentru ea ca să le poată suporta, şi-a zis Katie în gând.

A plecat din dormitorul Joannei şi s-a îndreptat grăbită spre bucătărie. A cercetat cu mâini tremurânde ambalajul. S-a îndreptat apoi spre telefon s-o sune pe Maura. În momente de cumpănă întotdeauna o suna pe Maura.

A ascultat cu inima bătându-i să-i sară din piept în timp ce Maura îi povestea cum sosise pachetul la casa Warren.

— Îi era adresat Joannei. De la Harry. N-ar fi trebuit să-l las în hol aşa cum l-am lăsat. Trebuia să-l duc în dormitor, şi-a reproşat ea, pentru că tu ai fi procedat după aceea cu el cum ai fi crezut că este mai bine. Katie, îmi pare atât de rău.

— Maura, îţi aminteşti adresa?

— Atâta doar că era din Paris. *Paris? Francezii intraseră în război? Ce făcea Harry acolo?* Am fost prea emoţionată ca să gândesc cum trebuie. Era prima veste de la Harry după atâtea luni...

— Este mai bine că nu-ţi aminteşti. Poate că i-aş fi scris – şi asta ar fi fost o greşeală.

— Katie, eu cred că Joanne are nevoie de ajutor medical, a spus Maura împăciuitoare. Ştiu cât te zbaţi tu încercând să faci ceea ce este mai bine pentru ea, dar...

— Am căutat să vorbesc cu ea despre toate acestea. Joanne nici nu vrea să audă. I-am zis: "Draga mea, încearcă doar să stai de vorbă cu doctorul ăsta", dar m-a refuzat. Tu ştii cum gândesc copiii despre psihiatri. Am fost şi am cerut sfatul de la doi doctori diferiţi. Amândoi mi-au spus lucruri pe care deja le ştiu. Dar m-au avertizat că, dacă Joanne nu cooperează, ei nu pot să facă nimic pentru ea.

— Katie, mă simt îngrozitor faţă de tine. Dacă n-aş fi lăsat cutia acolo, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Ea trebuia să ştie. Dintr-odată Katie a simţit cum nu mai are nici un pic de vlagă în ea. Tatăl ei a făcut un efort. Ea l-a respins. Eu n-o să întreprind nimic care s-o supere mai mult. Vom trece noi şi peste asta.

— Bineînţeles că veţi trece, a consolat-o Maura.

— Dar, o Doamne, mi-e teamă de ziua ei de naştere. De câteva săptămâni se tot gândise să dea o petrecere pentru Joanne. Treisprezece ani era o vârstă atât de importantă. Şi ea fusese sigură – până astăzi – că Joanne acceptase moartea lui Leo. Acum însă părea ca şi cum aceasta s-ar fi întâmplat ieri. Cum să ştiu eu, Maura, ce este bine pentru ea? Cum pot s-o apăr şi de alte dureri?

Capitolul 19

Pe la sfârşitul acestei primăveri a anului 1940 mai toţi parizienii luau războiul ca pe ceva firesc, obişnuindu-se cu ideea existenţei lui într-un viitor nedefinit. Continua să fie "un război de operetă", deşi lipsa combustibilului pentru încălzitul locuinţelor şi plecarea multor servitori pe front îi determinase pe mulţi dintre cei bogaţi să-şi închidă casele şi să se mute la Ritz. Pierre închiriase o bună parte din casa din oraş şi nu mai avea decât un servitor în vârstă. La Harry venea să facă curăţenie o femeie de două ori pe săptămână.

Vineri, 10 mai, Harry a fost trezit în zori dintr-un somn plin de coşmaruri de zgomotul sirenelor de alarmă aeriană. De la începutul războiului nu fusese nici o alarmă în cursul zilei. A dat la o parte pledul şi s-a grăbit spre fereastra dormitorului simţind din plin frigul încăperii. La celelalte ferestre din scuar se vedeau chipuri neliniştite. Toţi ochii erau aţintiţi spre cerul cenuşiu al dimineţii.

Tunurile antiaeriene bubuiau. Trasoarele luminau cerul. Uruitul motoarelor de avion era ameninţător. Erau avioane de bombardament nemţeşti sau de vânătoare franţuzeşti în căutarea celor germane? N-avea cum să fie doborât un avion de bombardament deasupra

orașului, și-a zis Harry în gând. Dezastrul ar fi prea mare.

Dar peste câteva minute, chipurile au început să dispară de la ferestre, oamenii retrăgându-se din frigul dimineții ca să mai apuce o oră sau două de somn. Harry a mai zăbovit puțin, prins de dramatismul clipei. În stradă a zărit lăptarul care-și mâna cei doi cai de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat ca să perturbe calmul dimineții.

A plecat de la fereastră și s-a oprit la dulapul din perete de unde și-a luat halatul și a pornit-o spre bucătărie ca să-și facă o cafea. Știa că somnul nopții se terminase. Când în cele din urmă s-a îmbrăcat și a plecat către birou a descoperit că oamenii se îmbulzeau să cumpere ziarele de dimineață. Poliția fusese chemată să facă ordine la cozile care se întindeau aproape de-a lungul mai multor blocuri.

Acum a aflat că trupele lui Hitler invadaseră simultan Luxemburgul, Belgia și Olanda, care erau neutre. Încrederea francezilor în lipsa unei amenințări reale în privința acestui război a suferit o lovitură zdrobitoare.

Unele persoane proeminente și cu stare au plecat la Biarritz. Pierre a avut convorbiri telefonice furtunoase cu soția și fiicele, dar cele trei femei au refuzat să părăsească reședința de lângă Paris. Ele nu voiau să accepte că avioanele nemțești vor bombarda fiecare colț de țară. Aveau convingerea că această zonă era prea puțin populată ca să merite un atac.

— Ce dracu' este în capul lor? a izbucnit Pierre când a rămas singur cu Harry în birou după ce restul personalului a plecat la încheierea zilei de lucru. Își imaginează că sunt imune în fața întregii armate germane?

— Pierre, dar la tine te-ai gândit? l-a întrebat Harry. Dacă nemţii ocupă Parisul tu ai să fii într-un mare pericol. Fiecare evreu de aici trebuie să fie conştient de asta. În afară de mine, a glumit el. Eu sunt cetăţean american.

— Eu nu ştiu de ce mai stai aici, i-a spus Pierre. În ochi i se citea însă recunoştinţa. Paşaportul tău te scoate imediat din ţară. *Yankee Clipper* încă mai zboară din Lisabona.

— Am să mai rămân o vreme.

Harry se agăţa de vaga speranţă că va primi vreo veste din Texas, că, în cele din urmă, Katie va dori să arunce o punte peste prăpastia care îi separa. Avea să rămână în Paris până în ultima clipă. La fel ca Pierre şi el bănuia că, în final, oraşul va fi ocupat de nemţi.

— Dar ar trebui să facem nişte planuri, i-a sugerat Harry.

— Dacă germanii se apropie de Paris, fugim, a spus Pierre posomorât. Eu încă mai sper într-un miracol.

În dimineaţa de 17 mai Harry stătea la biroul său şi încerca să găsească nişte căi pentru firmă de a-şi continua operaţiunile în condiţiile războiului care escalada. Şi-a ridicat privirile uimit când uşa s-a deschis brusc şi Pierre a intrat cu paşi mari în încăpere.

— Nemţii se îndreaptă spre Paris. Trebuie să plecăm imediat.

— De unde ştii? l-a întrebat Harry care nu se aşteptase la o mişcare atât de rapidă.

— Un prieten de la ambasadă m-a pus în gardă. Şi mi-a mai spus că sunt pe lista neagră a naziştilor. Un evreu bogat, s-a luat pe sine în derâdere Pierre. Sunt o pradă bună. Am să numesc persoanele care vor rămâne la conducerea firmei. Ne întâlnim exact peste

două ore... Şi-au verificat ceasurile. La mine acasă. Să nu-ţi aduci mai mult de o valiză mare. Este mai înţelept să călătorim cu bagaj puţin. A şovăit. Poate că pentru tine nu este nici un pericol dacă rămâi. Statele Unite nu sunt în război. Dar nu poţi avea încredere în nazişti...

— Nici eu nu-i cred, a spus Harry. O să plecăm împreună.

Cam după vreo oră şi ceva Harry suna la uşa lui Pierre. I-a răspuns chiar Pierre, care i-a explicat că servitorul său i-a făcut bagajul şi a plecat.

— Aşa cum ţi-am zis şi mai înainte, în vremurile astea este destul de rău să fii francez. Dar este şi mai rău să fii şi francez şi evreu. Zâmbetul îi era strepezit. O să luăm Rolls-ul şi ne îndreptăm spre graniţă. Dar mai întâi am ceva important de împachetat.

Harry a mers cu Pierre în bibliotecă unde Pierre a scos două pânze din ramele lor. Ambele erau de vechi maeştri, şi-a zis Harry în gând cu respect.

— Asta e şansa mea pentru viitor, i-a spus lui Harry. Le-am cumpărat ca să le pun în salon la castel. Lui Yvette nu i-au plăcut. O să obţin un preţ bun pe ele în State.

Pierre i-a spus lui Harry că reuşise să se vadă cu avocatul şi transferase titlurile de proprietate atât asupra reşedinţei de la ţară şi a casei din oraş pe numele lui Yvette.

— Yvette probabil o să instaleze în fiecare din ele nişte călugăriţe, a spus Pierre. Nemţii n-or să le confişte. A făcut o pauză. Cel puţin, nu pentru o vreme.

Când Pierre şi Harry se îndreptau cu maşina spre sud drumurile deja erau aglomerate cu acei ce-şi căutau scăpare. Ei nu-şi luaseră decât două valize şi un paner cu mâncare.

— Biarritz şi Bordeaux vor fi amândouă adevărate case de nebuni, şi-a spus părerea Pierre. O să le ocolim şi ne îndreptăm direct spre graniţă la San Sebastian. Va trebui să traversăm Spania şi să ne croim drum spre Lisabona.

— Este singurul aeroport care are curse spre America, a spus Harry dându-şi seama că era singura lor cale de a părăsi Europa. Vapoarele de lux transoceanice fuseseră vopsite în gri, readaptate şi destinate scopurilor militare.

Înaintarea lor spre graniţă se făcea agonizat de încet. Era foarte greu să găsească un loc de dormit peste noapte. Nu mai aveau cupoane pentru benzină, dar Harry a reuşit să facă rost când rezervorul Rolls-ului era aproape gol.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am plecat la timp, a spus Pierre obosit când, în cele din urmă, se apropiau de graniţă. Amândoi obţinuseră vize pentru Spania şi Portugalia. Peste câteva zile drumurile astea o să fie aproape impracticabile. Acum nu mai e de găsit nici un pat. Va trebui să dormim în maşină.

Odată ajunşi în Spania, Pierre s-a hotărât să vândă Rolls-ul. I-a cerut lui Harry să se ocupe de clienţi. Preţul oferit pentru frumosul Rolls a fost incredibil de mic, dar Pierre a acceptat când a aflat că Harry l-a condiţionat de procurarea de locuri pentru trenul de Lisabona.

Ei au trebuit să stea în Lisabona aproape o săptămână dormind într-un hotel la douăzeci de mile de centrul oraşului. În cele din urmă a sosit dimineaţa în care ei s-au îmbarcat pe *Yankee Clipper* şi au părăsit Lisabona. După douăzeci şi şapte de ore avionul a aterizat pe aeroportul La Guardia din New York.

— Cum te simţi să fii din nou acasă? l-a întrebat Pierre în timp ce traversau aeroportul aglomerat.

— Ireal, a răspuns Harry după o clipă.

— La cincizeci şi unu de ani o iau iar de la zero. Brusc, Pierre a părut a avea cu zece ani mai mult decât cei cincizeci şi unu. Dar, pe Dumnezeul meu, Harry, o să ne descurcăm şi o să ajungem la vârf iar. Mai mult ca niciodată lumea va avea acum nevoie de grâu, a adăugat el cu acel aer de nonşalanţă pe care-l avea de obicei. Noi o să facem rost de el şi o să-l vindem.

*

Katie s-a oprit din îmbrăcat spre a orienta ventilatorul aşezat pe scrin în direcţia ei. Era a treia zi de zăpuşeală în acest început de iunie. Parfumul trandafirilor de sub dormitorul ei era intensificat de căldura ce depăşea toate recordurile. Radioul de pe noptieră era deschis şi un reporter descria înaintarea vertiginoasă a tancurilor şi avioanelor nemţeşti în Franţa.

Milioane de refugiaţi sunt pe drumuri. Mii de civili – printre care femei şi copii – au fost omorâţi sau răniţi..."

Katie s-a aplecat şi a închis radioul cu o mişcare precipitată. Capul i se învârtea. *Ce făcea Harry în Franţa? Era teafăr?* El se afla acolo din cauza ei, şi-a repetat cu durere pentru a mia oară. Totuşi, cum ar fi putut să acţioneze altfel?

S-a dus în bucătărie şi şi-a turnat un pahar de ceai de la frigider şi şi-a tras un scaun în cadrul uşii ca să mai prindă vreo briză rătăcită. Joanne tot timpul îi vorbea despre casa lui Betty, cât este de plăcută din cauza instalaţiei de aer condiţionat. Uneori se gândea că făcuse o greşeală dând-o la o şcoală frecventată de copii din familii bogate.

Ea făcea economii ori de unde era posibil spre a-i cumpăra Joannei haine scumpe care pentru colegele ei de clasă reprezentau un mizilic. Katie ştia că ea şi Joanne nu aveau cum să trăiască precum cei din familia Forbes. Fără să vrea şi-a amintit de furia lui Harry că ei nu vor mai ajunge niciodată la standardul de viaţă pe care-l avuseseră până la crahul bancar. În aceste zile Joanne se dovedea a fi exact copilul lui Harry, moştenindu-l în foarte multe privinţe.

Indiferent unde se afla, Katie era sigură că Harry se gândea astăzi la Joanne. Nimeni nu ar putea spune că Harry nu şi-a iubit copiii. Poate că îi iubise prea mult. Mai era încă la Paris sau deja plecase? Era sănătos? s-a întrebat ea pentru a nu se ştie a câta oară de când naziştii invadaseră Franţa.

Indiferent unde se afla, şi-a zis ea din nou, Harry se gândea la fiica lui în această zi. El trebuie să se fi simţit foarte amărât când nici ea, nici Joanne nu i-au scris despre primirea pachetului. *Oare, ea i-ar fi răspuns dacă Joanne n-ar fi rupt adresa expeditorului?* Ea nu-l putea aduce înapoi în vieţile lor – cel puţin nu deocamdată. Dar ar fi fost atât de bine să primească din când în când câte o scrisoare de la el. Sau să-i audă vocea la telefon.

Şi-a întins mâna şi a luat de pe pat rochia de bumbac înflorată, şi-a tras-o pe cap potrivindu-şi-o pe corp, linia *princess* venindu-i bine pe trupul ei ce-şi păstrase o subţirime feciorelnică. S-a uitat la ceas. Era devreme. Maura şi familia nu vor fi aici înainte de douăzeci de minute. Du-te în bucătărie şi mai ia-ţi un pahar de ceai.

În timp ce traversa holul a auzit-o pe Joanne prinsă într-o conversaţie telefonică cu Betty. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că Joanne îşi revenise. Trei zile refuzase

să se ducă la şcoală. N-a vrut să vorbească nici cu Betty la telefon. În cea de a patra zi s-a sculat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, venise la bucătărie să servească micul dejun şi discutase despre intenţia de a se duce la Glee Club după orele de clasă. Ea nu mai era vechea Joanne, a fost nevoită Katie să recunoască. Ea era Joanne care părea a se fi regăsit pe sine la Academia de Fete a domnişoarei Walters. Amprenta finală a fost pusă, şi-a amintit Katie cu melancolie, atunci când a dus-o la medicul ortodont, deşi numai doi dintre dinţii din faţă îi erau ieşiţi puţin în afară. Aparatul ortodontic a făcut-o să devină membră a clubului.

Katie s-a gândit mult la felul cum va proceda cu cea de a treisprezecea aniversare a Joannei. Anul trecut ziua ei de naştere trecuse neobservată. N-aveau cum să sărbătorească o zi de naştere atât de curând după moartea lui Leo. Cea mai sigură cale, a hotărât ea în cele din urmă, era să-i ducă pe Joanne şi familia Warren în oraş, la restaurant. Aşa că se reţinuse o masă şi comandase un tort aniversar la restaurant. La urma urmelor, treisprezece ani era un eveniment important.

Oare prezenţa lui Harry la Paris avea vreo legătură cu bărbatul acela pe care-l întâlniseră în urmă cu unsprezece ani pe *The Olympic?* Cum se numea? Katie şi-a scormonit mintea. Parcă Pierre sau cam aşa ceva. Harry îi păstrase cartea de vizită ani în şir.

Era în firea lui Harry să se comporte aşa, şi-a zis ea cu o mândrie involuntară. Să dea de urmele cuiva din trecut care-i putea fi folositor astăzi. El avusese un respect imens faţă de cunoştinţele lui Pierre în materie de negoţ cu cereale. Şi el îi insuflase o adevărată obsesie lui Harry pentru grâu. Când preţurile scăzuseră

vertiginos şi ei putuseră să cumpere câteva parcele de pământ, Harry alesese acele terenuri care erau bune pentru cultivarea grâului.

Măcar dacă ar şti că Harry este bine, şi-a zis ea în gând neliniştită. Că nu se afla undeva în Franţa în mâinile naziştilor. Faptul că era american, nu însemna nimic pentru ei. Pentru nazişti Harry Newhouse era un evreu. Un duşman. Dar ea nu trebuie să se gândească la asemenea lucruri în seara asta, s-a admonestat singură. Astăzi Joanne împlinea treisprezece ani.

Râsul Joannei a ajuns până la ea. Joanne era atât de încântată, şi-a zis în sinea sa Katie, că pleacă în turul acela de opt săptămâni cu Betty şi cu un grup de la şcoală. Costul era exorbitant, dar Joanne fusese atât de nefericită la gândul de a nu se duce. Şi ce i-ar fi putut oferi Joannei dacă rămânea acasă în tot timpul verii? Ca să aibă bani pentru excursie Katie făcuse ceea ce jurase să nu va face niciodată: luase un împrumut. Dar nu ipotecase ferma. Asta n-ar face-o niciodată. Împrumutase în contul pământului pe care ea şi Harry îl cumpăraseră şi care acum era dat în dijmă unor fermieri. O să reuşească ea într-un fel sau altul să-l plătească. Ea muncea mult, dar afacerea cu serele mergea bine.

Katie a băut şi restul de ceai de la gheaţă, a spălat paharul şi s-a îndreptat spre camera Joannei.

— Scumpa mea, ei au să sosească în cel mult zece minute, i-a spus ea pe un ton calm şi neutru, ton pe care-l adopta întotdeauna în conversaţia cu Joanne. N-ar fi bine să-ţi piepteni părul?

— Mami, nu mergem decât să luăm masa cu familia Warren. La restaurant şi nu la Country Club, i-a răspuns Joanne, dar, totuşi, s-a dat jos din pat şi s-a dus la toaletă să-şi ia peria de cap.

— Împlineşti treisprezece ani, i-a spus Katie veselă. Este o ocazie specială.

Chiar dacă ar fi avut bani, a recunoscut Katie în sinea ei, ele n-ar fi fost invitate niciodată la Country Club. Nici Joanne – spre deosebire de Betty şi alte colege de clasă – nu va fi invitată niciodată să facă parte din Junior League.

— Draga mea, arăţi superb, i-a spus Katie zâmbind când Joanne s-a reîntors în faţa ei.

— Au sosit, a spus Joanne când s-a auzit claxonul maşinii în faţa casei. Dacă George face una din glumele lui proaste despre aparatul meu ortodontic, eu plec, a avertizat-o Joanne.

A apărut la uşă Maura cu o cutie în mână. Willa stătea puţin în spatele mamei sale. De când urmau şcoli diferite Joanne şi Willa se vedeau foarte rar, doar o dată pe lună la mesele de duminică ce deveniseră tradiţionale.

— La mulţi ani pentru sărbătorită, a spus Maura aplecându-se s-o sărute pe Joanne şi dându-i cadoul. Este de la noi toţi.

— Mulţumesc. Într-un moment ca acesta, şi-a zis Katie în gând, Joanne avea acelaşi şarm special ca Harry. Este în ordine dacă îl deschid mai târziu? a întrebat Joanne. De abia aştept să ies din zăpuşeala din casa asta şi să mergem la restaurant unde este aer condiţionat.

— Eu te-am întrecut cu douăsprezece zile, i-a spus Willa cu un zâmbet ghiduş când se îndreptau spre maşină.

— În orice caz, nu mă simt cu mult diferită faţă de doisprezece ani.

— Afară doar că trebuie să plăteşti bilet întreg la cinematograf, a tachinat-o Maura.

Totul merge bine, şi-a zis în sinea ei Katie când s-au aşezat la masa rezervată în restaurant şi li s-a luat comanda. Ea nu dorea decât ca Joanne să se relaxeze un pic. Joanne era dulce şi politicoasă – dar părea a-i ţine la distanţă pe toţi din familia Warren. Cum Katie nu mai avusese fraţi a fost bucuroasă ca Joanne să aibă pe cineva apropiat ca o soră.

— Jeff, când ai să începi noua carte? l-a întrebat Katie.

Mai devreme Maura o îmboldise să deschidă acest subiect. După o lungă pauză, Jeff medita la o nouă carte, îi mărturisise Maura.

— Maura, iar ţi-ai dat drumul la gură, a certat-o Jeff şi apoi s-a întors spre Katie: Mi-a venit doar o idee, care capătă contururi. Dar când dracu' am eu vreme de scris?

— Duminicile şi seara, a spus Maura. Alţi scriitori aşa fac.

— Noaptea cad frânt de oboseală. Duminicile încerc să mă relaxez puţin. Sau mai scriu câte o scrisoare la un jurnal agricol. Nu înţeleg de ce fermierii sunt atât de încăpăţânaţi şi nu vor să mărească producţia când ştiu foarte bine ce se întâmplă în Europa. Fermele de acolo au fost devastate – dacă războiul continuă, ţara asta va trebui să hrănească lumea.

— Fermierii sunt speriaţi, a spus Katie înţelegătoare. Ei au trebuit să facă faţă multor surplusuri de recolte şi unor preţuri care o iau razna.

— Ei trebuie să vadă ce se întâmplă în lume, a intervenit Maura. Dacă fermierii nu câştigă nici acum bani, atunci când au s-o mai facă?

— Dă-le fermierilor timp, Maura, a spus Jeff. Ei au să se trezească destul de repede.

— Cât crezi că o să mai ţină războiul? a întrebat George şi Katie a văzut-o pe Maura cum se încordează.

Katie şi-a dat seama că Maura se ruga ca războiul să se termine înainte ca George să fie suficient de mare ca să se înroleze.

— Mult prea mult, a prezis Jeff şi chipul i s-a întunecat.

— De ce vrei să ştii? l-a întrebat Willa curioasă.

— Dacă va continua şi după ce eu voi termina colegiul, aş vrea să fiu reporter de război la un ziar, a spus George. Sau pentru radio, ca Ed Murrow, să transmit exact de acolo de unde se dau luptele, a adăugat el şi chipul i s-a luminat de perspectiva ce o întrevedea.

— Mai ai multă şcoală înaintea ta până atunci, i-a spus Jeff calm. Ai timp destul ca să-ţi faci griji în privinţa asta.

Katie a privit cu coada ochiului spre Joanne, fiind neliniştită ca întotdeauna ca nu cumva vreo remarcă întâmplătoare să-i aducă în minte amintiri tragice. Dar Joanne, pesemne că nici nu-l auzise pe Jeff, şi-a zis ea. Joanne îşi cerceta plină de interes unghiile date cu lac. Era prima oară când i se permitea să-şi facă unghiile.

De ce Harry nu era ca Jeff, s-a întrebat ea cuprinsă iar de nelinişte. De ce a trebuit să-l preseze atât de Leo? Dar ea s-a simţit imediat vinovată pentru că îl acuza pe Harry de moartea lui Leo. *Ei amândoi fuseseră de vină.*

— Anul viitor mergi la aceeaşi şcoală? a întrebat-o Willa pe Joanne.

Willa simţea lipsa Joannei, şi-a zis Katie în gând. Ele întotdeauna fuseseră foarte apropiate, dar acum nu.

— O, bineînţeles. Este nostim.

Katie a avut sentimentul că s-a simţit o uşoară condescendenţă în vocea şi în zâmbetul Joannei. A fost uşurată când a văzut că ceilalţi n-au părut a observa. Joanne o privea acum pe Willa de parcă prietena ei de o viaţă ar fi fost un străin: o fetiţă care trăia într-o lume diferită de a ei, o lume izolată şi limitată la o fermă banală şi o şcoală rurală.

Această descoperire a deranjat-o pe Katie.

Capitolul 20

Harry şi Pierre s-au instalat într-un hotel modest pe West Seventies şi au început să facă prospectări. Aşa după cum se temuse Pierre, biroul Simon & Simon din New York era închis, cei câţiva funcţionari plecaseră din lipsă de capital, lui Pierre fiindu-i imposibil ca să le mai trimită fonduri.

După mai multe săptămâni de negocieri cu negustori de artă – în vreme ce Harry cerceta piaţa grâului în America – Pierre a încheiat tranzacţia pentru cele două pânze de maeştri vechi pe care izbutise să le scoată din Franţa. Acesta urma să fie capitalul său pentru afacerile ce intenţiona să le pună pe picioare.

— Ne mutăm într-un cartier decent, a decretat Pierre în clipa când a încasat cecul pentru tablouri. Dintr-un loc ca ăsta nu ne putem lansa în nici o afacere.

— Aşa-i, a încuviinţat Harry.

Dacă Pierre îşi relua vechile sale contacte americane, acestea trebuiau cultivate într-un cu totul alt decor.

Pierre şi Harry s-au mutat într-un apartament la Waldorf. Pierre a sunat la diverşi cunoscuţi de rang înalt spre a le anunţa aventuroasa sa fugă din Franţa şi sosirea în Statele Unite.

— Nu suntem încă siguri unde o să ne instalăm, îl auzea Harry repetând la telefon când cel de la celălalt capăt al firului îl întreba unde stă. L-am adus pe Harry Newhouse cu mine. El este un foarte bun cunoscător al pieţei americane a grâului – şi noi ştim că acesta este timpul când profiturile vor urca vertiginos.

Harry şi-a dat seama că pentru Pierre era important să facă limpede faptul că el avea relaţii în America cu persoane foarte influente. Bărbaţii bogaţi cu care stătea de vorbă Pierre – nici unul dintre ei nefiind din domeniul negoţului cu cereale – poate că nu-l cunoşteau pe Harry Newhouse; dar faptul că Pierre îl considera o achiziţie importantă pentru personalul său era suficient ca să constituie o garanţie.

— Noi nu avem nevoie de o sumă imensă pentru a fi finanţaţi, i-a spus Pierre la micul dejun servit în apartamentul lor în cea de a şaptesprezecea zi de la sosirea lor în New York, pentru că Harry se arătase neliniştit în legătură cu cheltuielile cărora trebuiau să le facă faţă şi ţinând cont de faptul că nu reuşiseră să găsească un sponsor. În negoţul cu cereale cele mai importante sunt relaţiile şi experienţa pe care o ai.

— Asta a fost aşa până în urmă cu câţiva ani, l-a contrazis Harry. El l-a văzut pe Pierre cum tresare. Până acum ei ignoraseră acest adevăr. Situaţia s-a schimbat o dată cu Depresiunea. Avem nevoie de capital ca să operăm pe piaţa americană.

Poate că făcuse o greşeală serioasă crezând că Pierre va putea să-i propulseze iar pe piaţa internaţională a grâului. Şi mai erau toate acele zvonuri despre recrutări în America. S-ar putea ca peste trei luni el să fie în armată.

— O să facem rost de capital, a spus Pierre după o clipă. Harry a observat că el spusese "noi". Vineri o

să luăm cina cu Arnold Sinclair. El este un tip dur, dar energic. Are o mulţime de bani şi presupun că este în căutarea unui plasament bun. Vom lua masa cu el la restaurant, apoi îl aducem sus ca să stăm mai mult de vorbă. Fii pregătit cu câteva statistici impresionante despre perspectivele comerţului cu cereale şi despre profituri. Asta este foarte important, Harry.

Harry şi Pierre au servit o cină uşoară cu Arnold Sinclair în Grădina cu Palmieri. Harry a reuşit să-şi ascundă antipatia faţă de bărbatul plin de sine, cu un chip gras şi flasc, al cărui costum scump părea a-i veni cam strâmt, inelu-i de pe deget era de prost gust şi ostentativ, iar cravata prea ţipătoare pentru rolul pe care voia el să-l joace. Harry s-a forţat să-şi amintească în permanenţă faptul că Arnold era genial în materie de adunat capital, avea legături care-i asigurau o piaţă de desfacere excelentă, precum şi relaţii în Europa şi America de Sud.

În apartamentul lui Pierre cei trei au pus la cale un eventual parteneriat. Harry şi-a dat seama că ei trebuiau să născocească ceva spre a supravieţui până Sinclair aducea capitalul necesar. Arnold Sinclair este lacom, şi-a zis Harry în sinea lui amuzat. El voia să se asigure că banii vor aduce profit. Sinclair ştia că toţi indicatorii arătau o piaţă uriaşă pentru grâu în perioada războiului şi în cea de după război. Dar Sinclair avea nevoie de Pierre şi Harry pentru a alcătui o organizaţie puternică. Toţi banii lui, toate relaţiile pe care le avea nu valorau nimic dacă nu se pricepea în dirijarea unei afaceri.

— Ştiţi, ţara asta va trebui să hrănească lumea, a spus Harry cu o indiferenţă studiată, în timp ce Sinclair

se pregătea să plece. Noi discutăm acum despre o afacere pe termen lung şi foarte profitabilă.

— Sunteţi siguri că Minneapolis este zona pe care trebuie s-o alegem? i-a întrebat Sinclair pentru a treia oară.

— Acela va fi nucleul firmei, a insistat Pierre. Eu şi Harry vom conduce operaţiunile acolo. Dumneata te vei ocupa de zona New York. Bineînţeles, noi contăm pe legăturile pe care dumneata le ai în marina comercială. Nimic nu este mai important decât ajungerea grâului pe piaţă.

— Am toate relaţiile necesare, a spus Sinclair cu un zâmbet infatuat în timp ce strângea mâinile celor doi. Ei au nevoie de noi tot atât de mult pe cât şi noi avem nevoie de ei.

*

În timp ce Jeff încărca maşina cu comenzile zilnice pentru clienţii firmei Newhouse Gourmet Foods, Katie stătea cu Maura în bucătărie la o ceaşcă de cafea. Katie tocmai îi explicase că tabăra de vară în care Joanne sperase să meargă împreună cu Betty îi respinsese cererea.

— Deci ei n-au vrut ca fetele lor să fie contaminate de o elevă evreică, a conchis Maura. În broşura lor nu scrie; "Regimul alimentar este strict obligatoriu", cod care înseamnă că evreii nu sunt acceptaţi. Este ca şi cum eu aş încerca să cumpăr o casă într-o staţiune simandicoasă la ocean, unde catolicii irlandezi nu sunt acceptaţi. Bineînţeles, eu nu-mi pot permite să cumpăr o casă acolo, aşa că nu este nici o problemă.

— Joanne şi Betty îşi fac acum alte proiecte, a spus Katie necăjită gândindu-se la suma mare de bani de

care va trebui să facă rost. Se face o excursie cu şcoala la San Francisco şi de-a lungul coastei de vest până la Acapulco. Joanne nu va fi respinsă din această excursie de vreme ce este eleva şcolii.

— Şi tu ce i-ai spus? a întrebat-o Maura. Bineînţeles că o laşi să plece.

— Betty este singura ei prietenă, a recunoscut Katie. Trebuie s-o las să meargă. După ce termin de dus comenzile mă voi opri la şcoală ca să fac aranjamentele necesare.

Dumnezeule, ea se simţea legată de mâini şi de picioare de această afacere. În chip ciudat, Katie nu avusese acest sentiment când Harry era aici - dar acum ea nu mai avea odihnă dorind să extindă comerţul cu legume cu orice preţ. Şi şi-a amintit cum Harry se plângea că are senzaţia că se învârte în gol, că n-ajunge nicăieri. Dar nu mai toţi oamenii stau pe aceeşi treaptă mai toată viaţa lor? În aceleaşi slujbe, în aceleaşi case, în acelaşi cerc de prieteni?

— Katie, tu o răsfeţi prea mult, a avertizat-o din nou Maura.

— Ştiu, a oftat Katie. În dimineaţa asta ea mi-a spus că toate prietenele ei au bani de buzunar de trei ori mai mult decât ea...

— Dar taţii lor au puţuri de petrol şi turme de vite cu nemiluita! a explodat Maura. Joanne nu vede că tu cheltui ultimul cent pentru ea, iar pentru tine nimic? Jeff zice că mai bine ţi-ai cumpăra o maşină nouă pentru că, la numărul mic care se mai fabrică acum, ai să te trezeşti că ai rămas cu rabla care n-o mai ia din loc şi fără posibilitatea de a găsi altă maşină.

— Mda, a spus Katie zâmbind amărâtă. Şi Joanne se plânsese de maşina lor: *"Mami, e atât de nasoală.*

Acesta era un cuvânt ce-i intrase de curând în vocabular. Am să mă mai gândesc la asta, a spus ea după o scurtă pauză.

Jeff a apărut în prag.

— Maşina e încărcată. Afară s-a făcut al dracului de cald. Trebuie s-o iei din loc, Katie.

— Mă apucă groaza când mă gândesc la sosirea verii, a spus Maura. Nu suntem decât în aprilie şi aseară când am mâncat a trebuit să pun ventilatorul în funcţie.

— Vorbim diseară la telefon, i-a spus Katie lui Jeff când s-a urcat în maşină. Despre noul restaurant la care am să mă duc astăzi.

— Cam greu mai putem onora noi clienţi, i-a amintit Maura, dar Katie şi-a dat seama că aceasta o înţelege. Maura ştia cât de mult avea ea nevoie de câştiguri suplimentare. Instinctul a avertizat-o că s-ar putea să fie nevoită să facă un nou împrumut. Ea achitase împrumutul pe care-l luase pentru a plăti excursia din vara trecută a Joannei.

— Ne mai putem permite încă un client. Vorbim mai târziu.

Când era pe la jumătatea drumului Katie s-a hotărât să oprească pentru benzină. Ea întotdeauna făcea plinul la o staţie particulară ce se deschisese pe şosea în urmă cu trei ani. Ea îi plăcea pe Bill şi Angie Meadows, cei doi soţi în vârstă care erau proprietarii staţiei de benzină. Ei veniseră din partea de nord a statului New York în Texas cu vreo zece ani în urmă din cauza iernilor aspre de acolo fără a bănui vreodată "furtunile albastre" care bântuiau în Dallas.

A virat-o din şosea şi s-a oprit la pompa de benzină. Bill lăsase staţia cam în paragină, şi-a zis Katie în gând. El, într-adevăr, ar trebui s-o vopsească, s-o mai dichisească un pic.

— Bună, a spus ea aplecându-se peste geam când Angie a venit lângă maşină cu furtunul. Unde este Bill? a întrebat ea părându-i-se ciudat când a văzut-o pe Angie mânuind pompa.

— N-aţi mai trecut pe aici de câteva zile, i-a spus Angie cu blândeţe. Bănui că n-ai auzit. Bill a avut un atac de cord acum trei nopţi.

— O, Angie, îmi pare rău, a spus Katie străbătută de un fior. Cum se simte acum?

— Este încă la spital, dar e bine. O să vină mâine acasă. Dar n-o să mai poată munci o vreme – şi ştii cât de greu este acum să găseşti pe cineva să te ajute. Toată lumea se îmbulzeşte la fabricile de război. Aş vrea să vând staţia de benzină şi să-l duc pe Bill în Florida. Viaţa e mai ieftină acolo – şi doctorul zice că aici iernile sunt rele pentru el.

— O să-i fie mai bine acolo, a spus Katie cu căldură. O mulţime de oameni după ce ies la pensie se duc acum în Florida.

— Dacă auzi pe cineva care ar fi interesat să cumpere, trimite-l aici, Katie. Ţi-am fi foarte recunoscători.

— Am să dau sfoară în ţară, i-a promis Katie.

Au mai discutat câteva minute apoi Katie a plecat. Dar un gând ciudat a început să-i dea târcoale. Şi-a amintit de Amelia şi de fermă – cum cumpăraseră ei ferma din senin. Staţiile de benzină ar putea fi profitabile dacă te îngrijeşti de ele. Bill era prea obosit – el nu se simţise destul de bine ca să se ocupe de staţie şi s-o facă mai atrăgătoare pentru clienţi. Oare, era nebună de gândea în acest mod?

Cu o hotărâre bruscă – simţindu-se într-un punct crucial al vieţii – a virat-o pe un drum lateral, apoi a

întors şi a pornit-o din nou în direcţia staţiei de benzină.

Ea nu mai gândea acum ca obişnuita Katie, şi-a zis în sinea ei. Gândea ca Harry. Dacă Harry ar fi fost aici, el şi-ar fi dat seama de potenţialul care zăcea în acea staţie de benzină. Era plasată într-un loc bun. Cea mai apropiată staţie, care să-i facă concurenţă, era la patru mile.

Va îndrăzni să facă un împrumut ipotecând ferma? Inima i-a tresărit la acest gând. Şi-a amintit învinovăţindu-se cum îl refuzase pe Harry să facă asta – şi ei pierduseră un teren ce s-a dovedit a fi bogat în petrol. Bine, fă ceea ce ar fi făcut Harry dacă ar fi fost aici. Cumpără staţia de benzină de la Bill şi Angie. Vopseşte-o, dă-i o altă faţă şi atunci o să găseşti lucrători pe care să-i angajezi. Poate că în primul an n-o să câştige nici un cent, dar o să afle ea o cale s-o facă profitabilă. Oamenii din zona asta nu pot să trăiască fără maşini. Aşa că benzina era o afacere de perspectivă.

Angie s-a uitat mirată la Katie când a văzut-o din nou. Katie i-a spus că ea ar fi interesată să cumpere. Au discutat câteva minute despre vânzare şi Katie a promis să revină a doua zi spre seară pentru a pune la punct detaliile. Angie părea atât de uşurată, şi-a zis Katie în sinea ei. Ea şi soţul ei se vor putea muta în Florida imediat ce se vor face toate formalităţile şi actele vor fi semnate.

Îşi asuma, oare, un risc prea mare? s-a întrebat Katie în timp ce şofa iar. Dar ea trebuia să încerce. Trebuia să-i procure Joannei acele mici lucruri care-i aduceau bucuria pe chip, şi-a zis Katie. Bietul copil, a suferit atât de mult!

Ea avea să procedeze exact ca Harry. Până atunci îi fusese frică. Dar acum va risca. Chiar dacă Jeff avea dreptate şi fabricile de automobile îşi reduc comenzile, oamenii se vor agăţa de vechile lor maşini, vor recurge la toate reparaţiile posibile. Maşinile făceau parte din viaţa lor acum – şi nevoia va duce la creşterea numărului lor.

Aşa după cum anticipase Katie, a putut lua împrumutul necesar fără complicaţii. După şaizeci de zile – în vreme ce Joanne făcea planuri entuziaste pentru excursia iminentă – Katie s-a aşezat la masă cu Bill, Angie şi avocaţii şi au definitivat toate actele de preluare a staţiei de benzină. După aceea s-a întâlnit cu Jeff şi Maura şi au celebrat evenimentul într-unul din restaurantele noi şi elegante din Dallas.

— Ţi-ai cam depăşit măsura, doamnă, i-a spus Jeff îngrijorat după ce au comandat chelnerului.

— Crezi că sunt nebună, i-a spus Katie.

— George vrea să ştie dacă se poate angaja la vară la tine, i-a spus Maura.

— Imediat ce redeschid staţia, i-a promis Katie. Chiar voiam să-l întreb dacă i-ar surâde o slujbă pe vară.

— La vară şi după orele de şcoală, i-a spus Maura. El deja se gândeşte să meargă la colegiu şi ştie că va avea nevoie de bani.

— Nici nu-mi vine să cred că anul viitor va fi la cursul superior, i-a spus Katie, dar şi-a amintit cu durere că şi Leo ar fi fost la fel.

— Când am învăţat noi, la New York se făceau opt ani de şcoală elementară, nu şapte cum fac aici George şi Willa, a spus Maura. Ei intră la colegiu atât de tineri.

— Pe cine ai să angajezi? a întrebat-o curios Jeff.

În afară de George, a adăugat el râzând. Va trebui să acoperi foarte multe ore – şi şapte zile pe săptămână.

— Duminica va fi închis. Ea explorase situaţia curentă în detaliu citind ziare din toată ţara. Deja se discută despre noul program în multe locuri. A chicotit. Aşa că în zona asta inovaţia îmi va aparţine.

— Oamenii o să facă scandal dacă staţiile de benzină sunt închise duminica, a spus Jeff. Ţara asta nu este în război – şi ei nu simt nici un imbold patriotic de a-şi ţine maşinile în garaj duminica pentru a reduce consumul de combustibil.

— Nu mă aştept ca primul an să fie uşor, a spus Katie încet. Aş fi fericită să ies chit pe chit. Dar anul viitor vreau să mai deschid o staţie de benzină. Şi apoi alta. Asta este o afacere în care mă văd descurcându-mă, a adăugat ea plină de convingere. Cu problemele pe care le au în privinţa forţei de muncă, marile companii petrolifere n-o să se extindă şi asupra staţiilor de benzină. N-o să se găsească prea mulţi ambiţioşi care să investească o mie de dolari în închirierea unei staţii de benzină. Mai cu seamă cu salariile care urcă aşa cum urcă.

— Ce te face să crezi că ai să reuşeşti? a întrebat-o Maura, dar, după lumina din ochii ei, Katie era sigură că aşteaptă un răspuns optimist.

— Am stat şi am examinat lucrurile din toate unghiurile. Aşa cum o învăţase Harry, a gândit ea în subconştient. Ştiu exact cât profit trebuie să obţin ca să mă menţin pe linia de plutire. Am citit orice raport mi-a căzut în mâini. Trebuie să am grijă să nu mă implic în bătălii în problema preţului. Şi trebuie să am un personal educat spre a fi politicos şi eficient.

— De unde crezi că ai să-l găseşti? a întrebat-o Jeff

cu seriozitate. Vara, sigur – sunt vacanţele şcolare. Poate să mai ai un oarecare ajutor după orele de clasă.

— Am să angajez femei, a spus Katie aruncându-şi ochii spre Jeff, care precis va rămâne cu gura căscată de uimire. Femei căsătorite care vor să câştige nişte bani.

— De ce nu? a zis Maura privindu-l cutezătoare pe Jeff. Femeile se pot descurca cu o pompă de benzină.

— Ce bărbat o să-i ceară unei femei să-i umfle anvelopele? a întrebat Jeff sceptic.

— Timpurile se schimbă, omule, i-a spus Maura. Mii de femei americane lucrează în uzinele de armament. În Anglia ele repară avioane, fac serviciu militar. Nu vorbesc despre micile debutante din Dallas, a glumit ea. Şi nu uita, bătrâne: aceste două femei pe care le ai în faţă au muncit cot la cot cu tine şi Harry pe câmp. Aşa că de ce n-ar putea un bărbat să ne ceară să-i umflăm cauciucurile?

— Am de gând să pun pe roate această staţie de benzină, a jurat Katie. Şi odată pusă pe picioare, a repetat ea, am să cumpăr încă una şi treaba o să meargă. Nu ştiu, dar aşa, dintr-o dată m-a apucat această încredere nebunească, a râs ea. Sau poate că este doar pentru că îmi dau seama că trebuie să mă descurc foarte bine financiar? Brusc a devenit sumbră. Pentru Joanne trebuie să fac asta.

Dar vor izbuti banii să compenseze ceea ce ea şi Harry permiseseră să se întâmple cu viaţa tânără şi plăpândă a Joannei?.

Capitolul 21

Deşi îi displăcea Arnold Sinclair, Harry îi admira îndemânarea cu care a mânuit negocierile pentru noua companie. La sosirea toamnei capitalul deja exista, spaţiul pentru birouri fusese asigurat în centrul oraşului Minneapolis, iar Harry şi Pierre care, pentru moment locuiau într-un apartament confortabil la hotel, erau în căutare de locuinţe.

Harry se simţea frustrat pentru că nu avea nici o acţiune în cadrul companiei, deşi contractul său stipula ca noua firmă – Simon & Sinclair Grain, Inc. – să-i păstreze acţiuni pe care să le poată cumpăra la un preţ preferenţial într-un interval de zece ani. Totuşi, salariul lui era impresionant, şi-a zis el în gând, iar responsabilităţile îi măgulеau amorul propriu.

Astăzi – în cea de a doua lor sâmbătă la Minneapolis – Harry şi Pierre erau în căutarea unor apartamente de închiriat într-o zonă selectă. Ei au colindat oraşul în maşina firmei, care la insistenţele lui Pierre fusese un Cadillac, şi care va fi la dispoziţia amândorura până când va fi cumpărată şi cea de a doua maşină pentru Harry.

— Ar trebui să luăm în consideraţie această casă, i-a spus Harry lui Pierre în timp ce porneau maşina din

fața clădirii frumoase și foarte bine amplată în peisaj și în care erau două apartamente libere.

— Nimeni n-o să dea buzna să le ocupe, a spus Pierre înălțând din umeri. Vom reveni săptămâna viitoare și vom face formalitățile de închiriere. Pentru moment sunt bune. Până când ne vom permite o casă în zona Lake of the Isles ori River Road – sau mai departe, Lake Minnetonka, de pildă, a adăugat el cu un zâmbet nepăsător. Ce crezi despre orașul ăsta, Harry?

— Aici am dorit să fim pentru afaceri, i-a spus Harry. Recolta de grâu din acest stat e într-adevăr imensă. Facilitățile de transort admirabile ca grâul să poată ajunge la cel mai îndepărtat punct de destinație. Macaralele de încărcare dominau orizontul. Și cred că este un loc interesant în care să trăiești, a adăugat Harry după o scurtă pauză. Nu este Parisul, a glumit el știind cât de mult îi lipseau lui Pierre apartamentul său elegant de acolo și castelul. Dar universitatea îi dă o anume clasă.

Universitatea din Minnesota era a treia ca mărime în Statele Unite.

— Hai să mergem spre River Road, a spus Pierre. E frumos în anotimpul ăsta.

Harry fusese uluit când descoperise că "marele Mississippi" al lui Mark Twain devenise un biet râu care străbătea cele două orașe gemene – Minneapolis și St. Paul. Acum, când mergeau pe River Road și priveau malurile abrupte strălucind în culorile toamnei ce se reflectau în apă, gândurile lui Harry au zburat spre Katie. Ea ar fi fost înnebunită dacă ar fi văzut acest peisaj, cu un colorit magnific, în atâtea tonuri de galben, auriu, stacojiu și, ici-colo, roșu-rubiniu.

Atât Pierre cât și Harry s-au prefăcut a gusta clipa,

dar Harry ştia că Pierre era îngrijorat din cauza familiei care se afla în Franţa, aşa cum şi el era din pricina lui Katie şi a Joannei care locuiau în Dallas. Lipsa familiei era legătura ce-i unea pe amândoi.

El va trebui să aboneze biroul la ziarele din Dallas, şi-a zis sub imperiul unui gând de moment. În fond, firma era interesată de toate zonele în care se cultiva grâu. Într-o oarecare măsură el avea să se simtă mai aproape de Katie şi Joanne dacă ştia ce se întâmplă în Dallas, ca şi cum ar fi făcut parte din viaţa lor. Instinctul îi spunea că, totuşi, Katie s-a stabilit acolo. Ea putea conduce afacerea fără ajutorul lui. Şi asta îi aducea acea securitate care pentru Katie era atât de preţioasă.

— Iernile aici sunt foarte aspre, l-a prevenit Pierre.

— Vom fi prea ocupaţi ca să băgăm de seamă, a râs Harry. Avem o firmă pe care trebuie s-o punem pe picioare.

Lunile au trecut parcă în zbor. Harry lucra paisprezece ore pe zi alături de Pierre ca să consolideze firma Simon & Sinclair. Era încântat că este atât de implicat. În subconştient înregistra rigorile iernii din Minnesota deşi casele erau construite spre a-i face faţă. Clădirile ce semănau mai mult a fortăreţe şi sobele puternice îi apărau pe locuitori de temperaturile care coborau mult sub zero grade.

Harry era uluit de strălucirea soarelui de ianuarie, care - chiar şi sub zero grade - îi inunda apartamentul şi-şi râdea de ţurţurii de gheaţă. Era conştient de miile de copii ce patinau pe lacurile îngheţate şi-şi amintea cum patina şi el în Central Park în New York când era mic, cu o plăcere pe care Leo sau Joanne

n-au cunoscut-o niciodată în Texas. Se întreba la nesfârşit cum se descurcau Katie şi Joanne.

O dată cu vara a sosit şi festivalul Minneapolis, care fusese iniţiat anul trecut, dar se întenţiona să fie programat în fiecare an. Erau două parăzi, una ziua şi alta cu torţe noaptea. În timp ce urmărea parada cu torţe, cu ai ei patru mii de mărşăluitori, Harry şi-a lăsat mintea să se întoarcă în urmă cu optsprezece ani, la ziua în care a avut loc parada Ku-Klux-Klan în Dallas când în toată zona centrală a oraşului fusese oprit curentul electric pentru a oferi posibilităţi optime de manifestare grupărilor Ku-Klux-Klan.

Şi-a amintit – cu o durere reînnoită cum fusese atacată Katie de cinci membri ai K.K.K. şi scăpase fără a fi violată graţie sosirii pe neaşteptate a Maurei. El fusese atât de mândru de modul în care ea izbutise să se infiltreze în grupul acela de femei K.K.K., deşi, bineînţeles că o certase pentru că îşi pusese viaţa în primejdie.

Când s-a ţinut târgul anual, la sfârşitul lui august şi care s-a prelungit până în week-end, el şi-a amintit de cât de emoţionată a fost Katie cu ocazia centenarului Texas-ului. El şi-a adus aminte de acea dimineaţă de iunie când el şi Katie i-au luat pe Leo şi Joanne în oraş cu câteva ore înainte de deschiderea festivităţilor ca ei să poată vedea bine parada. Gâtul i s-a uscat şi el şi-a amintit încântarea copiilor – Joanne fiind cocoţată pe umerii lui iar Leo stătea în faţa mamei sale care-l prinsese protector cu braţele.

Afacerile în întreaga ţară înfloreau, grâul fiind foarte cerut în Marea Britanie. Problema majoră rămânea transportul. Vapoarele comerciale cu echipaje întreprinzătoare îşi croiau drum printre minele şi torpilele

dușmane hotărâte să ajungă cu rezervele de hrană la destinație. Atât Harry cât și Pierre erau îngrijorați de creșterea restricțiilor guvernamentale. Totuși profiturile erau uriașe. Și Harry întotdeauna susținea că în anii care vor veni – când mult dorita pace se va instaura – cererea de grâu va depăși orice imaginație. Fermele din Franța, Italia și Germania fuseseră devastate.

Din când în când Harry se gândea să se înroleze. Era sigur că foarte curând Statele Unite vor intra în război. Dar ce-ar fi câștigat Katie dacă el era în armată? O parte din minuscula lui soldă? El dorea să facă un gest mai mult decât generos. Voia să cumpere o casă frumoasă printr-un agent imobiliar din Dallas și să-i trimită lui Katie actele de proprietate, sau să-i cumpere un diamant de cinci carate pentru inelul de logodnă pe care nu-l avusese niciodată.

El, de asemenea, știa că erau momente când Pierre – în ciuda vârstei sale – simțea că ar fi trebuit să se afle alături de francezii liberi ce se organizau în Anglia sub comanda generalului De Gaulle. Dar amândoi își dădeau seama că erau implicați într-o activitate care furniza servicii de primă necesitate în vreme de război.

În septembrie președintele Rossevelt a ordonat atac "la vedere" asupra oricărei ambarcațiuni germane sau italiene întâlnite în apele americane de către orice vas de război sau avion american. Până acum câteva vase americane fuseseră scufundate de submarine nemțești. În 15 octombrie distrugătorul US *Kearny* a fost torpilat de un submarin german în apele islandeze. Două săptămâni mai târziu distrugătorul US *Reuben James* a fost scufundat de un submarin german cu o mie de oameni la bord. Totuși, în ciuda acestor pierderi Statele Unite nu se considerau în stare de război.

— În fiecare dimineaţă când mă trezesc, i-a spus Pierre lui Harry, mă întreb: va fi oare asta ziua când peşedintele va anunţa că suntem în război cu Germania şi Italia? *Ce mai aşteptăm?*

*

Katie stătea cu Maura şi Jeff în camera de la fermă unde flăcările care străluceau în cămin mai domoleau frigul de decembrie. Ei amuţiseră ascultând ştirile de la radio despre dezastrul de la Pearl Harbor. Apoi Jeff s-a aplecat şi a închis radioul.

— O să ascultăm mai târziu. Acum ei doar au să repete aceleaşi lucruri iar şi iar.

— O să mai aduc nişte cafea, a spus Maura şi s-a ridicat în picioare, citindu-i-se îngrijorarea pe chip.

— Maura, Jeff n-o să fie înrolat, i-a spus Katie cu blândeţe. Nici un bărbat cu doi copii n-o să fie.

— Dintre care unul va împlini în aprilie şaptesprezece ani, i-a amintit Maura. Războiul ăsta n-o să se termine curând. George o să fie înrolat.

— Încetează cu dramele, i-a cerut Jeff cu un calm de care Katie se îndoia că l-ar avea. George nici măcar nu va recruta până în aprilie 1945. Până atunci războiul se va fi sfârşit.

— De ce lumea nu i-a oprit pe aceşti nebuni până acum? a izbucnit Maura. De ce noi am stat deoparte şi am lăsat ca toate astea să se întâmple?

— Maura, du-te şi adu cafea, i-a spus Jeff lăsându-se pe spătarul scaunului cu un aer de epuizare. O să fie o zi lungă.

— În urmă cu cinci ani Harry deja se temea că vom fi târâţi într-un nou război, şi-a amintit Katie oprindu-şi privirile pe flăcările roşii-portocalii din cămin. Sper că a plecat din Franţa...

— Harry este deştept. Sigur a plecat, a consolat-o Jeff. Şi nici unul dintre noi nu va fi înrolat. Cel puţin până când situaţia devine critică. Copiii vor merge primii – şi asta-i tragedia, pentru că ei au avut atât de puţin timp.

Leo a avut şi mai puţin timp, şi-a zis în gând Katie. Dar câte mame vor fi nevoite să cunoască această durere până când nebunii lumii vor fi opriţi? Ea fusese mică în timpul Primului Război Mondial, dar şi acum îi răsunau în minte ţipetele de durere ale unei mame din apartamentul de deasupra lor când a primit telegrama de la Ministerul de Război prin care i se anunţa moartea fiului. Îşi amintise Ziua Armistiţiului, 11 noiembrie 1918, când fuseseră treziţi de sunetele sirenelor şi bătăile a mii de clopote de la bisericile din oraş. Niciodată nu-şi imaginase că va mai apuca un alt război în viaţa sa.

— Cum merge treaba la staţia de benzină, Katie? a întrebat-o Jeff întrerupându-i şirul gândurilor.

— Am întâmpinat o oarecare împotrivire din cauza programului nostru de lucru mai scurt, a recunoscut ea. Dar acum, cu raţionalizarea – când s-a terminat cu deschisul duminica sau închisul la opt seara – sunt la fel cu toţi ceilalţi. Am făcut camerele de odihnă mai confortabile şi mai plăcute.

— Cum a rămas cu temerile lui Jeff că bărbaţii n-or să vrea să ceară fetelor să le umfle anvelopele? a întrebat-o Maura.

— Glumeşti? Tot timpul auzi la staţie: "Hei, scumpo,... crezi c-ai să poţi să-mi umfli roata stângă din spate?" Şi din cauza asta le-am dat să poarte salopete. S-a simţit o undă de râs în vocea lui Katie pentru o clipă. S-a uitat apoi la ceas. Mai bine o pornesc spre casă.

Joanne a spus că s-ar putea să vină la timp pentru cină.

— Este tot aşa prietenă la toartă cu Betty Forbes? a întrebat-o Maura.

— Sunt ca pisicile siameze. Betty este singura prietenă apropiată a Joannei, şi-a zis Katie în gând cu strângere de inimă. Ea-şi dorise din tot sufletul ca Joanne şi Willa să rămână prietene. Ea privea cu nelinişte ziua în care Betty îşi va face debutul în societatea selectă a Dallas-ului şi va fi membră în Junior League, lume în care Joanne nu putea s-o urmeze. Dar voi ştiţi cum sunt copiii la vârsta asta, a adăugat ea.

— Nu suport unele din obiceiurile lor, a spus Maura dând din cap a neînţelegere. De ce este atât de fascinant pentru ele ca să umble cu pantofii şi şosetele acelea care nu se potrivesc deloc între ele? Şi ce mai e nebunia aceea cu noul cântăreţ care a apărut, cu numele de Frank Sinatra?

După ce Jeff a plecat să facă verificarea obişnuită a serelor, Maura i-a mărturisit lui Katie că el începuse să lucreze la un nou roman.

— L-am bătut la cap, a spus Maura cu satisfacţie. De luni de zile are în minte subiectul – şi ştiu că moare să-l aştearnă pe hârtie. O să dureze pentru că nu lucrează decât o oră pe zi şi ceva mai mult duminicile, dar este fericit. El întotdeauna este fericit când lucrează la o carte.

— Asta o să se vândă, i-a prezis Katie. Eu tot nu înţeleg de ce celelalte nu şi-au găsit un editor.

— Trebuie să baţi la poarta potrivită, la timpul potrivit şi cu cartea potrivită, şi-a reiterat Maura obişnuita ei lamentaţie. Mă rog lui Dumnezeu ca acum să fie timpul lui Jeff. A privit printre gene, căzută pe

gânduri. Ştii, e nostim cum stăm noi aici şi vorbim despre vieţile noastre de parcă nici n-am fi intrat în război. Cum putem să mai facem planuri când paranoicii ăia au îngenuncheat o lume întreagă?

*

Lunile care au urmat atacului de la Pearl Harbor au fost grele şi deconcertante pentru americani. Forţele US au suferit înfrângeri zdrobitoare în insulele din Pacific. Japonezii au ocupat mările, împingându-l pe general MacArthur şi trupele sale spre Bataan. Şi la mijlocul lui martie Bataan-ul a căzut sub japonezi după o apărare eroică.

Generalul Wainwright cu 3500 de soldaţi şi asistente medicale s-au retras la Corregidor, în vreme ce prizonierii americani şi filipinezi luaţi la Bataan au început "Marşul Morţii": 85 mile străbutute în şase zile şi pline de atrocităţi, ceea ce a costat vieţile a 5200 americani şi chiar şi mai mulţi filipinezi.

Acasă, în aprilie chiriile s-au stabilizat. Se vorbea despre raţionalizarea zahărului. Pe coasta de est se făceau planuri de raţionalizare a benzinei. Şi cum staţiile de benzină se închideau din cauza lipsei de forţă de muncă, Katie s-a hotărât să se intereseze şi să mai cumpere încă una. Prima deja începuse să dea profit.

Ea practica exact schema lui Harry, şi-a zis Katie în gând. Parcă el ar fi stat aplecat deasupra ei şi i-ar fi dirijat fiecare mişcare. În timp de război economia bătea toate recordurile şi toată lumea era de acord că această ţară nu va deveni un câmp de bătaie. Era timpul ca şi Katie să se extindă. După război, ea era convinsă că va fi cerere foarte mare de automobile. Şi ea voia să fie prezentă şi să le vândă benzină.

La sfârşitul lui mai Katie a asistat alături de Maura, Jeff şi Willa la serbarea de absolvire a cursului superior a lui George. Când a intrat în sala de festivităţi, care fremăta de conversaţia însufleţită a părinţilor, rudelor şi prietenilor tinerilor absolvenţi ea a încercat să-şi îndepărteze deprimarea ce se abătuse asupra ei încă de dimineaţă. În seara asta va mai fi încă un suflet pe scenă. Sufletul lui Leo. În vara asta ar fi trebuit şi Leo să aibă serbarea de absolvire.

Katie nu făcuse nici un efort s-o convingă pe Joanne să vină şi ea. Mai cu seamă în seara asta Joanne şi-ar fi adus aminte de Leo. Dar de dragul Maurei, şi-a zis Katie în sinea ei, *ea* trebuia să fie prezentă aici. Maura era atât de fericită că George absolvise cu note bune şi că va merge la toamnă la o universitate din Texas, în Austin.

În ocazii ca aceasta Katie simţea cu o durere ascuţită absenţa lui Harry din viaţa ei. *Oare, el era bine? Fusese prins în Franţa de invazia nemţilor?* În atâtea nopţi se luptase cu insomnia, gândul la Harry nedându-i pace să doarmă.

Dacă s-ar fi întors în această ţară, n-ar face imprudenţa să se înroleze, sau poate că ar face-o? El avea treizeci şi şapte de ani şi era tată, aşa că era scutit de înrolare.

— Buchetele fetelor sunt din trandafiri roz, s-a aplecat Willa spre ea ca să-i spună. Nu-ţi plac trandafirii roz?

Acum profesoara de muzică s-a aşezat la pian. Era timpul să înceapă, fetele erau aşezate în dreapta, băieţii în stânga. Katie se lupta cu lacrimile. Leo ar fi trebuit să fie printre acei băieţi. Harry ar fi trebuit să stea lângă ea şi să nu-şi mai încapă în pene de bucurie

că fiul lor absolvea liceul şi în curând avea să fie student. Dar Leo era mort – şi Harry plecase din viaţa ei.

În săptămâna următoare Maura a sunat-o pe Katie să-i spună despre o staţie de benzină pe care proprietarul voia s-o vândă şi care se afla într-o zonă mult râvnită de Katie.

— I-am întâlnit soţia aseară, i-a spus Maura la telefon. Ea este din Carolina de Sud şi detestă vremea de aici. Ea a declarat răspicat că, dacă se iveşte o ofertă acceptabilă, îl va convinge pe soţul său să vândă. Ea moare să se întoarcă acasă.

Katie a valorificat imediat informaţia. Într-o dimineaţă pe la mijlocul lui iunie a condus-o pe Joanne care pleca într-o nouă excursie cu şcoala, după care s-a dus la întâlnirea pe care o fixase cu proprietarul staţiei de benzină şi cu avocaţii fiecărei părţi şi cu reprezentantul băncii. Toate detaliile fuseseră deja discutate. Pe la prânz ea era proprietarul celei de a doua staţii de benzină şi deja se gândea la a treia.

Şi totuşi, Katie era mereu conştientă că nu poate trece dincolo de peretele pe care Joanne îl ridicase în jurul ei. Poate că n-o să reuşească niciodată. Era îngrijorată din cauza coşmarurilor de care Joanne suferea la anumite intervale, dar îşi impunea să nu discute cu ea. Katie se consola însă cu faptul că îi asigura fiicei sale un anume lux care o bucura. Cu timpul îi va putea oferi mai multe bucurii.

Joanne putea fi o copie fidelă a mamei ei, ca aspect fizic – aşa cum obişnuia Harry să spună – dar sub foarte multe aspecte, şi-a zis Katie în gând, ea era fără doar şi poate copilul lui Harry. Ea avea şarmul lui Harry – când se hotăra să-l folosească şi, în unele ocazii temperamentul exploziv al lui Harry şi obsesia lui pentru stilul de viaţă al bogaţilor.

Pe la începutul toamnei Katie a fost abordată de un bărbat care voia să cumpere Newhouse Gourmet Foods. Nu-l interesa ferma şi casa, a menţionat el, doar serele şi clienţii lor. Ea l-a refuzat în mod politicos, deşi perspectiva de a-şi putea dedica tot timpul punerii pe picioare a unui lanţ de staţii de benzină o ademenea. Din loialitate faţă de Maura şi Jeff – care-şi câştigau existenţa din această firmă – nu putea să vândă.

— Mai gândiţi-vă o lună de zile, i-a spus el. Apoi am să mai revin.

Katie a fost furioasă când a aflat în dimineaţa de la Maura că acel cumpărător – Craig Winters – discutase mai întâi cu ea şi Jeff despre firma Newhouse Gourmet Foods. Ei îl luaseră drept jurnalist care scria un articol la un ziar agrar despre metodele lor de lucru.

— El a vrut să obţină informaţii despre felul cum ne descurcăm cu serele, cum obţinem o producţie atât de bună. El a venit la mine cu oferta de a cumpăra firma.

— A fost o ofertă bună? a întrebat-o Maura cu o voce care îi trăda interesul.

— N-am vrut să vând, i-a răspuns Katie. Noi suntem împreună în această afacere.

— Dar ai fi fericită să scapi de ea, a ghicit Maura. În ultimul timp tu nu mai vorbeşti decât despre staţiile de benzină, cum să le transformi într-un lanţ profitabil. Şi dacă te-ai gândit la mine şi Jeff, află că şi pentru noi ar fi mai bine dacă ai vinde mai curând. Noi vrem să revenim la fermieritul tradiţional. Tu ştii ce conştiinţă întortocheată are Jeff. Se simte întotdeauna vinovat pentru că noi depunem atâta efort pentru a hrăni câţiva oameni care au bani cu grămada în vreme ce este nevoie stringentă de hrană în Europa.

— Tu şi Jeff vreţi să vă întoarceţi la cultivarea tradiţională a pământului? a întrebat Katie uluită.

— Katie, acum este un timp foarte bun pentru fermieri. Noi devenim grânarul lumii. Şi pe piaţă apar noi maşini agricole. Se lucrează cu seminţe selecţionate care asigură o productivitate înaltă. Dar eu şi Jeff am crezut că tu ai nevoie de noi din cauza firmei.

— Am s-o vând, a spus Katie simţind cum îi creşte încrederea în ziua de mâine. Am să mai aştept un pic, a adăugat ea. Harry o învăţase această tactică. Dar Craig Winters poate să cumpere firma Newhouse Gourmet Foods. El chiar vorbea de congelarea legumelor şi de intenţia de a le vinde în toată ţara.

— Lasă-l să facă ce vrea, a sfătuit-o Maura. I-ai banii şi du-te.

— În iunie viitor Joanne va împlini şaisprezece ani, a spus Katie blând. Ştiţi ce-o să-i dau de ziua ei? Zâmbetul lui Katie era strălucitor. Un automobil decapotabil. Aşa cum i-au promis şi lui Betty părinţii ei. Maura, Joanne o să fie atât de încântată.

— Katie, fabricile nu scot acum nici o maşină, a avertizat-o Maura.

— La un preţ bun am să găsesc una, a spus Katie cu convingere. Joannei o să-i placă.

Dar într-un colţ al minţii Katie s-a întrebat dacă va reuşi vreodată să-şi şteargă vina uriaşă faţă de copiii ei. Joanne o învinovăţea şi pe ea aproape tot atât de mult ca pe tatăl ei pentru moartea lui Leo.

Capitolul 22

Pe la începutul noului an Harry se afla în biroul supradimensionat şi încărcat de mobilă al lui Pierre şi se prefăcea a asculta plângerile lui Arnold Sinclair în legătură cu felul cum progresa firma Simon & Sinclair. El şi Pierre vedeau limpede că acesta era modul lui Arnold de a se vârî într-o poziţie cheie în biroul din Minneapolis – care, de fapt, constituia nucleul firmei.

Nu înţelegea ticălosul că în momentul de faţă negoţul cu cereale era controlat de Ministerul Agriculturii şi de Departamentul Alimentaţiei pe Timp de Război? El şi Pierre făceau tot ce puteau şi asta era al dracului de mult. Din când în când îl copleşea sentimentul de culpabilitate că nu s-a înrolat. Pe toţi Dumnezeii, el era totuşi un bărbat tânăr. Dar ceea ce făcea el era esenţial în efortul general de susţinere a războiului, şi-a zis în gând Harry.

— Ce e aiureala asta ca să cumpărăm depozite din prefabricate, Harry? l-a întrebat Arnie cu aroganţă. Uită-te la cifre – costul este absurd.

— Va fi şi mai absurd ca să ne pierdem grâul pentru că nu putem închiria silozuri, Arnie. Surplusul de grâu este imens – şi marea problemă rămâne dacă vom reuşi să-l depozităm până când îl vom încărca pe

vapoare. Aceşti oameni cu depozitele lor din prefabricate au picat tocmai la ţanc. Fermierii îşi depozitează grâul în hambare sau chiar în case. Unii închiriază magazii goale. A făcut o pauză nevoind să-şi iasă din fire din cauza lui Arnie. Lucrez acum la un studiu în privinţa morăritului. Ar trebui să facem un efort şi să ne extindem şi în domeniul morăritului. Armata cumpără făină în dementă.

De mai bine de o oră discutau în contradictoriu în privinţa planului pe care vor trebui să-l adopte, Harry fiind tot timpul conştient de faptul că Arnie căuta să aducă conversaţia astfel încât să spună că vrea să facă parte din biroul de la Minneapolis. Lui nu-i plăcea Arnie Sinclair. Nu suporta felul în care Arnie îi amintea că el nu are acţiuni la Simon & Sinclair şi că sindicatul pe care-l reprezenta Arnie avea de fapt controlul asupra firmei. Dar Harry ştia că Pierre aştepta de la el să treacă peste antipatia lui personală pentru că ei aveau nevoie de capitalul cu care venise Arnie în această afacere.

— Am discutat problema cu consiliul de administraţie, a spus Arnie cu un zâmbet infatuat. Am căzut de acord ca eu să vin în biroul din Minneapolis la începutul anului.

— Ne aşteaptă câţiva ani grei, a recunoscut Harry. Este bine să folosim tot ajutorul pe care-l putem obţine. *Mama lui de ticălos! O să fie o treabă al dracului de împuţită ca să-l ai pe ăsta tot timpul în coaste.*

— O să fie grozav să te avem cu noi, s-a silit Pierre să pară sincer. Acum hai să mergem să mâncăm. S-a deschis un restaurant nou pe care eu şi Harry...

— De ce nu la Minneapolis Club? l-a întrerupt Arnie cu un zâmbet perfid.

— Cred că o să-ţi placă restaurantul acesta, i-a răspuns Pierre politicos, dar ferm.

Harry şi-a dat seama – la fel şi Pierre – că Arnie intenţionat sugerase Minneapolis Club. Ticălosul ştie că evreii nu erau primiţi acolo. Arnie se simţea foarte mulţumit de sine şi ţinea morţiş să scoată în evidenţă faptul că el era acceptat acolo unde lor li se trântea uşa în nas.

Cei trei bărbaţi au părăsit biroul lui Pierre şi au coborât în hol la recepţie. Harry a observat ocheada lui Arnie în direcţia noii recepţionere. Aceasta era o blondă înaltă, atrăgătoare, în jur de nouăsprezece ani. Cum o chema? Eileen sau cam aşa ceva. Eileen Stanton, şi-a amintit el.

— Dacă mă caută cineva, spune-le că am să mă întorc peste vreo două ore, i-a spus Arnie plin de importanţă, privirea oprindu-i-se pe sânii ei mici, ale căror sfârcuri se conturau prin puloverul negru.

— Da, domnule Sinclair, a spus ea cu drăgălăşenie, în vreme ce ochii i-au alunecat dincolo de el spre a se opri asupra lui Harry într-o invitaţie abia mascată.

Ea este gata să-mi sară în pat, şi-a zis Harry în gând. Drace, dar nu este decât cu puţin mai mare decât Joanne! Totuşi simţea cum dorinţa pune stăpânire pe trupul lui. Poate că era epuizat după lungile ore de birou, şi-a zis în sinea lui cu o undă de umor, dar pomicica asta l-ar face să uite. Dacă el ar lăsa-o.

Arnie a reuşit să critice şi restaurantul unde au mâncat şi care s-a dovedit a fi aproape perfect. El era furios, a presupus Harry, pentru că Eileen în mod subtil dăduse de înţeles că-l alesese pe *el*. Dar el n-o să se încurce cu o fată de la birou. De asemenea, instinctul îl avertiza să nu sporească ostilitatea lui Arnie împotriva lui..

Harry trăia la standarde înalte, pentru că aşa i se cerea aici în Minneapolis. Făcea parte din imaginea pe care o crea celor din jur despre sine şi prin el despre firmă. Dar s-o ia dracu` de imagine, el trăia de la un salariu la altul. Nu putea economisi nimic. Harry continua să fie urmărit de dorinţa de îmbogăţire – nu pentru el ci spre a face viaţa mai uşoară pentru Katie şi Joanne, să le asigure luxul de care el şi Katie se bucuraseră înainte de crahul bancar.

După un prânz prelungit cu mai multe pahare de Martini, cei trei bărbaţi s-au reîntors la birourile firmei Simon & Sinclair, fiecare avându-şi în continuare propriul program. Ca de obicei, Harry a rămas la birou mult după plecarea ultimului dintre funcţionari. Pierre i s-a alăturat lui Arnie la un ultim pahar înainte de a-l conduce la avionul de New York.

Harry a ieşit în temperatura de aproape zero grade a nopţii cu servieta de piele într-o mână şi şi-a ridicat gulerul de la pardesiul de tweed pe care-l cumpărase de la Burberry's din Paris, în urmă cu trei ani. Şi-a înălţat privirea spre cer, un cer de un gri mohorât cu tente roşietice, ce indicau iminenţa zăpezii. Cum foamea nu-i dădea pace, s-a întrebat unde ar fi fost mai bine să meargă la cină şi a ales un restaurant mic, ce trecea aproape neobservat şi care se afla la două blocuri spre nord.

Harry a ţinut uşa larg deschisă pentru doi tineri îndrăgostiţi să iasă, apoi a intrat şi el oftând mulţumit când s-a simţit învăluit de căldura dinăuntru. Era obosit de nopţile al dracului de reci. Era obosit de viaţa retrasă din timpul iernii, care contrasta atât de mult cu anii petrecuţi la Paris. Pierre merge la sfârşit de săptămână la o cabană de ski cu actuala sa metresă. El niciodată nu dusese lipsă de aşa ceva.

Restaurantul părea colorat şi vesel, din cauza decoraţiunilor de sărbători. Un client plin de vervă s-a oprit din drum şi înainte de a ieşi afară a scris pe fereastra aburită "Crăciun fericit". Harry s-a aşezat la o masă mică, mai în spate şi a încercat să citească cu interes meniul. Ştia că nu trebuie să se aştepte la altceva decât la mâncarea obişnuită, servită în porţii mari, dar neatrăgătoare. Totuşi, el nu avea o asemenea dispoziţie încât să cineze solitar într-unul din restaurantele sale preferate.

— Ce doriţi? l-a întrebat cu un zâmbet luminos ospătăriţa drăguţă, cu păr negru, în jur de treizeci de ani.

Arată obosită, şi-a zis Harry în gând compătimitor. Ca să aduci tot timpul farfurii cu mâncare nu era un mod uşor de a-ţi câştiga existenţa.

— Friptură de vacă, i-a spus el. Aş dori cafeaua chiar acum.

— Bineînţeles.

Ea şi-a notat comanda şi a plecat grăbită. Era micuţă şi cu forme rotunde, a observat el urmărind-o din ochi când se îndrepta spre bucătărie. Semăna cu Katie.

Când ospătăriţa i-a adus cafeaua el a scos din servietă unul din cele două cotidiene din Dallas la care se abonase. Într-un fel, citind un ziar din Dallas se simţea mai aproape de Katie şi Joanne. A parcurs în fugă prima pagină pe care erau mai mult ştiri de pe front. Apoi a întors foaia. Brusc, s-a simţit gâtuit de emoţie. Numele lui Katie a ţâşnit spre el.

Ea vândusè firma Newhouse Gourmet Foods unui individ cu numele de Winters. Şi ce era povestea asta cu cumpărarrea celei de a treia staţii de benzină? *Când*

le cumpărase pe primele două? Ce o determinase să se îndrepte în această direcţie?

El a rămas nemişcat uitând complet de cafea, cu mintea în alertă, luptând să asimileze aceste informaţii. Gas Girls Inc. – aceasta era o mişcare deşteaptă, cel puţin atâta vreme cât va dura războiul.

Chiar înainte de a vinde firma veche ea cumpărase două staţii de benzină. Cum reuşise? Şi acum pe cea de a treia. Ea gândea la fel ca el. Staţiile de benzină se înlănţuiau una după alta, creând un adevărat sistem.

Drace, Katie nu mai avea nevoie de el – ea se descurca singură, pe cont propriu. Această descoperire îl chinuia. El era pentru totdeauna gonit din viaţa ei.

— Fiţi atent, l-a avertizat chelneriţa când i-a pus farfuria pe masă. Este foarte fierbinte.

— Am să fiu, a răspuns el reuşind să schiţeze un zâmbet degajat. Dar dumneata cum eşti?

— Eu sunt teribil de fierbinte, sau poate deja m-am ars, i-a răspuns ea susţinându-i privirea cu un interes neprefăcut.

— Sau poate că amândouă, a vorbit el tărăgănat.

Ce dracu' se întâmplase? Soţia lui nu-l mai voia. Fosta soţie, s-a corectat el luându-se peste picior. *Doamne, trecuse atâta vreme.*

— Nu există decât un singur mod de a afla. Ea i-a pus salata şi farfuria cu pâine şi unt pe masă. După o ezitare a spus: Eu şi soţul meu ne-am despărţit în urmă cu unsprezece luni. Unei fete nu-i prieşte singurătatea.

— La cât pleci? a întrebat-o el simţind dintr-o dată că abia aşteaptă să ajungă în pat cu ea.

— În seara asta nu este aglomerat. Pot să plec peste patruzeci de minute. El i-a simţit nerăbdarea. Pe

mine mă cheamă Dolores, dar toată lumea îmi zice Dolly.

— Numele meu este Harry, i-a spus fără a-şi da şi numele de familie. Locuieşti pe aproape? a întrebat-o nevoind s-o ducă la el.

— Termină-ţi cina. Apoi am să chem un taxi. O să fim acolo în zece minute.

Ea înţelesese de ce nu voise s-o ducă la el acasă, dar acceptase. O mulţime de fete se culcau cu soldaţi. Dar el nu era în uniformă. Oricum, şi ea îl dorea tot atât de tare ca şi el.

El şi-a băgat ziarul din Dallas din nou în servietă şi şi-a poruncit să se concentreze asupra mesei şi a ceea ce va urma. În ce vis nebunesc trăise în tot acest răstimp? Stătuse departe de femei pentru că încă mai era îndrăgostit de soţia lui. Dar asta n-avea nimic de-a face cu iubirea. Şi după ce totul se va fi consumat, probabil că va reuşi să doarmă fără vise.

Harry a mâncat pe îndelete plăcinta cu mere în vreme ce Dolly a dispărut în bucătărie. Şi-a sorbit ultima înghiţitură de cafea când ea s-a dus la telefon. Să cheme un taxi, a presupus el. El a înţeles că trebuiau să iasă separat din restaurant. Ea nu voia ca bărbatul de la casă sau vreo altă ospătăriţă să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă.

Între ei avea să fie ceva în noaptea asta, şi-a zis Harry. El n-o s-o mai vadă niciodată. Dar pentru câteva ore amândoi se vor bucura de ceva de care aveau atâta nevoie.

*

Pe la începutul primăverii – când proiectele ei pentru extinderea firmei Gas Girls Inc. deja căpătaseră

contururi clare – Katie a început să facă planuri pentru petrecerea de aniversare a şaisprezece ani ai Joannei. În fiecare an ea se temuse de acel interval de timp dintre sfârşitul lui mai şi începutul lui iunie. În fiecare an plângea inima în ea pentru Leo. Iar şi iar, de parcă n-ar fi trecut decât câteva zile de când auzise ţipetele Joannei şi intrase în camera lui Leo ca să-l găsească dus pentru totdeauna. În fiecare an ziua de naştere a Joannei era bântuită de aceste amintiri.

Ea avea s-o implice pe Joanne în toate planurile pe care le făcea. O petrecere pentru aniversarea a şaisprezece ani era atât de importantă în cercul Joannei: Anul acesta Joanne va merge la mai multe asemenea aniversări. *Anul acesta avea să fie diferit.*

Scrisoarea pe care o trimisese familiei Hirsche din New York a venit înapoi. Ei se mutaseră fără a lăsa o altă adresă. Ea a fost în acelaşi timp şi dezamăgită şi uşurată. Ar fi fost dificil, a recunoscut în sinea ei, să stabilească un contact cu Harry fără ştirea Joannei. Dar ar fi fost atât de bine să se asigure că el nu era în pericol, că nu lupta pe undeva în Europa sau în Pacific.

Deşi programul ei era extrem de încărcat, s-a decis să se ofere ca voluntar la o cantină a Crucii Roşii. Trebuia să facă ceva, să se încadreze în efortul general ce-l presupunea războiul, şi-a zis în sinea ei. Dar după prima seară şi-a dat seama plină de furie – cantina nu era decât pentru ofiţeri.

Maura continua s-o tot bată la cap spre a-şi face prieteni. În ciuda crizei de bărbaţi din Texas din timpul războiului, din când în când i se ivea câte un curtezan, dar ea îi tăia elanul din start.

— Maura, n-am timp pentru aşa ceva, a protestat ea

într-o frumoasă sâmbătă de aprilie când s-au întâlnit să ia prânzul împreună. Maura venise în oraş ca s-o ajute pe Katie în pregătirile preliminare pentru ziua Joannei. În afară de asta, tu ştii foarte bine atitudinea bărbaţilor faţă de o femeie divorţată de la care se aşteaptă să şi dea buzna în patul lor.

— Nu ţi-ar strica să ai şi tu o aventură, i-a spus Maura fără ocolişuri. Tu nu eşti femeia care să doarmă singură.

— Acum sunt, a spus Katie cu un zâmbet forţat. O am pe Joanne şi am staţiile de benzină. Asta-i tot de ce am nevoie.

— Încă mai încerci să-i cumperi o maşină decapotabilă de ziua ei? a întrebat-o Maura.

Nu mai ieşea nici un automobil de pe porţile uzinelor de când toate fabricile erau concentrate pe producţie de război.

— Am dat de un Cadillac ultimul model. Cer o avere pe el, dar, dacă este bun, aşa cum ar trebui să fie, am să-l cumpăr pentru Joanne.

— Şi tu mergi cu un Chevie vechi de şapte ani, i-a reproşat Maura, dar Katie ştia că o înţelegea.

— Am să-i fac o aluzie cu trei săptămâni mai înainte, a spus Katie.

Aceasta însemna înainte de comemorarea morţii lui Leo.

— O, Katie, a oftat Maura. Tu o răsfeţi din cale afară.

— Încerc să mă hotărâsc asupra locului petrecerii, a spus Katie, care ştia că Joannei i-ar fi plăcut să fie Country Club, dar nu se putea pentru că ele nu erau membre. Poate că va fi la Adolphus.

Dintr-o dată Katie s-a simţit încurcată. Seara trecută discutase cu Joanne despre câte persoane vor fi invi-

tate la petrecerea ei. Joanne îi sugerase – cu acel şarm viclean ce-l moştenise de la Harry – că ar fi mai bine să n-o invite pe Willa. *Ea nu s-ar simţi deloc la largul ei cu prietenele mele.*

— Asta este o problemă pe care eu n-o am, a râs Maura. Willa o să aibă petrecerea afară, cu un grătar în curtea din spate şi o plimbare pe câmp într-o căruţă cu fân după aceea. Şi o să fim norocoşi dacă George va putea să-şi ia liber şi să vină acasă de ziua lui, la sfârşitul lunii.

Katie îşi dădea seama cât de necăjită este Maura pentru că vârsta de recrutare fusese coborâtă la optsprezec ani, deşi George amânase de a se duce la un colegiu agricol tocmai pentru a-şi lua o slujbă în industria de apărare, la Fort Worth. Atâta vreme cât era angajat într-un asemenea loc de muncă, se pare că el nu va fi înrolat.

— Katie..., a spus Maura şovăind. Nu vreau să-ţi treacă prin minte s-o inviţi pe Willa la petrecerea Joannei. Fetele au crescut atât de departe una de alta. Hai să nu încercăm să le împingem una în braţele celeilalte fără voia lor.

— Maura, eu o iubesc pe Willa.

Chipul lui Katie îi trăda neliniştea. Maura înţelesese că Joanne n-o voia pe Willa la petrecerea ei.

— Ştiu că tu o iubeşti, draga mea. Şi ea te iubeşte. Dar Willa şi Joanne trăiesc acum vieţi cu totul diferite una de cealaltă. Ele nu se mai simt bine împreună.

— N-ar fi trebuit să fie aşa... Ele au fost atât de apropiate când erau mici.

— Katie, o mulţime de lucruri "n-ar trebui să fie aşa". Dar noi trebuie să ne trăim vieţile aşa cum sunt. Tu ai să vii la petrecerea Willei, nu?

— N-aş vrea să lipsesc în ruptul capului, a spus Katie.

Ea a greşit. Maura avea dreptate – ea o răsfăţase din cale afară pe Joanne. Dar cum ar fi putut să facă altfel după ce Joanne a trecut prin ceea ce a trecut?

Capitolul 23

Pe la începutul lui mai Harry şi-a dat seama că biroul din Minneapolis era prea mic pentru el şi Arnie. Nu erau doar conflictele pe probleme de afaceri – pentru că mai tot timpul, cu aprobarea lui Pierre, el îşi urma calea lui. Dar era o ostilitate personală între ei doi.

Acum Arnie mocnea pentru că nu izbutise să ajungă nicăieri cu Eileen. Ea-i spusese de la obraz că nu iese cu bărbaţi însuraţi. El ar fi fost şi mai furios dacă ar fi aflat că între cei doi este ceva.

Cum Arnie era acum plecat pentru câteva zile la New York, Harry putea să respire mai liniştit, dar el ştia că venise timpul să aştearnă o anume distanţă între ei. Aşa că la o cină târzie cu Pierre, el adusese subiectul în discuţie.

— Arnie nu poate suporta ocheadele pe care ţi le aruncă Eileen, a chicotit Pierre. Ochii îi erau speculativi. Este ceva între voi doi?

— Ea e un copil, Pierre, a spus Harry. Este doar cu trei ani mai mare decât fiica mea.

— Cele ca ea se nasc mature deja, a râs Pierre. Şi e deşteaptă.

— Am studiat situaţia din Argentina, a schimbat

Harry vorba. Putem cumpăra grâul de la fermierii de acolo atât de ieftin că ţi se învârte capul. Poate că acum există un surplus de grâu la noi în ţară; dar, odată ce războiul se va sfârşi şi navigaţia va fi liberă, vom avea cea mai fantastică piaţă pe care ai văzut-o vreodată. Şi instinctul îmi spune că acest surplus de grâu n-o să dureze mult. Ogoarele din Europa sunt gropi de obuze. La fel şi cele din Asia. Vreau să văd firma Simon & Sinclair bine stabilită acolo, cu cantităţi enorme de produse pentru când se va fi terminat războiul – şi, Pierre, ascultă-mă pe mine, războiul ăsta n-o să ţină mai mult de un an sau doi.

— Deci tu zici că vrei să te stabileşti în Argentina, a spus Pierre căzut pe gânduri.

— N-am nevoie de un oficiu mare acolo, a spus Harry. Îmi trebuie o echipă bună de agenţi care să meargă pe teren şi să cumpere grâu – fiecare dintre ei să fie instruit de mine. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că vorbesc bine spaniola după atâţia ani petrecuţi în Dallas. Cheltuielile de acolo vor fi mai mici decât cele de aici. Probabil că la început vom avea puţin de aşteptat, dar apoi profitul va fi uriaş.

— Va cam trebui să-l presez pe Arnie ca să fie de acord, l-a avertizat Pierre.

— Am să-i prezint câteva cifre care o să-i deschidă apetitul, a promis Harry. Pe de altă parte, o să-i dăm de înţeles că mă văd cu Eileen. A chicotit. O să fie bucuros să scape de mine. Dar, în principal, mintea speculativă a lui Arnie va sesiza profiturile cu care se alege firma Simon & Sinclair.

Harry s-a necăjit mult pentru întârzierea cu care i s-a strecurat lui Arnie şi consiliului de administraţie ideea extinderii firmei în Argentina în plin război. Totuşi, el

ştia că, indiferent ce decizie va lua Arnie, consiliul de administraţie o va accepta. Arnie avea probleme în privinţa succesului său la femei, dar avea o minte ascuţită brici când era vorba de bani.

Pe Harry l-a amuzat când a descoperit ambiţiile Eileenei de a se căsători cu un bărbat bogat – deşi bogăţia singură nu era suficientă. Ea tânjea după un bărbat care atrăgea atenţia celor din jur. El a observat cum îi străluceau ochii când o invita la masă şi oamenii din restaurant se benoclau la ei. Pesemne că se uitau pentru că el era cu o fată frumoasă care avea jumătate din vârsta lui, şi-a zis Harry cu un zâmbet strepezit, dar Eileen gândea că el are un magnetism special. Totuşi, el i-a dat foarte clar de înţeles că nu era în căutarea unei neveste, ci doar a unei femei frumoase care să-i satisfacă necesităţile sexuale.

În cele din urmă – pe la mijlocul lui mai, Arnie a capitulat. Simon & Sinclair – deşi era riscant să opereze în Argentina când lumea era în război – va avea o reprezentanţă sud-americană. Harry va fi şeful ei. Imediat Harry a început să facă pregătirile necesare pentru stabilirea în Buenos Aires ignorând privirile pline de reproş ale Eileenei pentru că pleca din ţară şi mai cu seamă pentru că o părăsea.

— Ai s-o duci bine acolo, l-a asigurat Pierre felicitându-l. Dolarii americani au preţ bun în Buenos Aires. Să stai la Alvear Palace – este foarte franţuzesc – până ai să găseşti o casă pe care s-o închiriezi. Apoi angajează doi sau trei servitori care să se ocupe de ea. După asta deschide un birou în centru.

În după-amiaza când s-au încheiat toate pregătirile pentru plecarea sa în Buenos Aires, Harry a primit ultimele ziare din Dallas. Ca de obicei, le-a frunzărit cu

aviditate. Apoi s-a oprit şi a început să citească un articol din pagina mondenă. Era o relatare despre petrecerea dată cu ocazia celor şaisprezece ani împliniţi de Joanne. Katie urca treptele ierarhiei sociale, şi-a zis el în gând cu respect în timp ce citea pe îndelete, cu un amestec de bucurie şi amărăciune, descrierea plină de culoare a petrecerii de aniversare a Joannei. "Joanne Newhouse, fiica doamnei Katie Freeman..."

Ea îşi luase numele de fată, s-a gândit el îndurerat. Totuşi, în acelaşi timp, a înţeles că nu se recăsătorise. Era evident că o ducea bine, pentru că o petrecere la Adolphus trebuie să fi costat o mică avere.

El s-a aşezat la birou cu ochii pierduţi în spaţiu şi cu mintea undeva în anii care s-au scurs. Toate visele lui fuseseră legate de familie, de Katie şi de copii. El nu le dorise decât ceea ce era mai bun. *El făcuse din vieţile tuturor un vax.*

— Harry?

El fusese prea cufundat în trecut ca să-şi dea seama că Eileen intrase în birou. Acum ea tocmai închidea uşa.

— Ce? El nu voise să pară iritat, dar ea-l deranjase. Ce este, Eileen?

— Este o zi superbă. De ce n-am lua ceva mâncare la noi şi să mergem cu maşina pentru un picnic pe malul lacului? Apoi ne-am întoarce la tine acasă şi-am continua cu rom şi coca.

Eileen întotdeauna spunea că romul şi coca o fac mai pasională.

— Mai am de dat câteva telefoane. Ne întâlnim jos în hol peste douăzeci de minute.

Deşi Arnie îl suspecta că se vede cu Eileen în afara orelor de birou, n-avea rost să-l întărâte, şi-a zis Harry,

în gând. Arnie era obsedat de Eileen – acesta era singurul cuvânt ce putea fi folosit pentru a exprima adevărul. Dar nu înţelegea că ea nu este pregătită ca să ajungă la el în pat? Ea, totuşi, încă spera că s-ar putea să devină doamna Harry Newhouse.

Harry a aşteptat-o în maşină în vreme ce Eileen – cu bancnota de douăzeci de dolari dată de el – s-a dus să cumpere hrană rece şi băuturi nealcoolice. Astăzi Harry se simţea deprimat. Şi-a adus aminte de alte picnicuri – când el şi Katie erau nişte adolescenţi şi locul lor preferat pentru aşa ceva era Central Park. Ei ajunseseră atât de departe de-a lungul anilor – şi, totuşi, el rămăsese cu atât de puţin acum.

Apoi Eileen a ieşit din magazin cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Ticălosul, a încercat să mă înşele, dar nu i-a mers, a spus ea râzând şi i-a înmânat restul lui Harry. Ce şi-a zis el: "O, gâsca asta blonda n-o să-şi dea seama".

— Tu nu eşti proastă, i-a spus el. Pierre avea dreptate – Eileen era deşteaptă şi sofisticată, depăşindu-şi cu mult vârsta. Ce-ar fi să mergem la tine acasă şi să facem picnicul acolo? a spus el trezindu-i-se brusc apetitul erotic. Am chef să facem dragoste.

— Eu întotdeauna am chef să fac amor, a spus ea tărăgănat punându-şi mâna pe piciorul lui. O să-ţi lipsesc al dracului când vei fi acolo în Argentina, a spus ea în bătaie de joc.

Ajunşi în micul ei apartament – pe care ea încercase să-l facă atrăgător, în ciuda dimensiunilor reduse – au pus mâncarea în frigider şi s-au dus în dormitor. În timp ce el s-a dezbrăcat şi s-a aşezat în pat, Eileen a dispărut în baie. După câteva clipe a reapărut într-un

néglijé fin şi negru pe care-l ţinea pentru asemenea ocazii. Dedesubt nu era nimic decât trupul neted şi excitant de nouăspreze ani.

— Dumnezeule, a exclamat Harry ştiind că asta se aştepta de la el. În îmbrăcămintea asta arăţi ca blonda Rita Hayworth.

— Şi tu eşti Clark Gable, l-a tachinat ea, ieşind din néglijé-ul negru, care părea a fi fost împrumutat din garderoba hollywoodiană, şi l-a lăsat să cadă pe duşumea.

— Atunci tratează-mă ca pe Gable, i-a poruncit el.

El avea treizeci şi opt de ani şi femeile încă îi aruncau ocheade, şi-a zis în sinea lui amuzat.

— Când pleci? l-a întrebat ea lungindu-se lângă el în pat cutreierându-i trupul cu mâinile.

— Peste două sau trei săptămâni, a răspuns el. *De unde dracu' se pricepea atât de bine la bărbaţi la vârsta ei?*

— O să-ţi fie dor de mine, l-a avertizat ea.

— Poate că nu, i-a spus el încrucişându-şi picioarele cu ale ei. Brusc ea a rămas nemişcată, ochii strălucindu-i de implicaţiile spuselor lui. Poate că ai să fii şi tu în Buenos Aires cu mine.

Dintr-o dată i-a trecut prin minte că va începe o viaţă nouă, într-un oraş străin, într-o ţară străină. Şi singur.

— N-am să merg acolo ca secretara ta, i-a spus ea după o scurtă pauză. Nu este nici un viitor în asta pentru mine.

— Ai să mergi ca soţia mea, i-a spus el. *De ce nu?* Ne putem căsători la primărie înainte de a pleca. Numai dacă, a tachinat-o el, nu vrei să-i ceri permisiunea mamei tale. El ştia că tatăl ei murise într-o

încăierare de beţivi, când ea era copil. Mama şi-o vedea doar de Crăciun. Cei doi fraţi mai mari cu mult decât ea plecaseră în lume. Ei bine, ce zici? a întrebat-o el.

– Am aproape douăzeci de ani. Nu am nevoie de permisiunea nimănui. El îi simţea încântarea deşi se prefăcea indiferentă. Vorbeşti serios, Harry?

Dintr-o dată ea a părut mult mai tânără şi vulnerabilă.

— Vorbesc serios, i-a spus el.

— Dumnezeule, Arnie va turba, a râs ea.

— Mâine îţi dai demisia, i-a cerut el pe un ton categoric. Dar nu spui la nimeni de ce. Le zici că maicăta e pe moarte şi trebuie să te duci la ea.

— Mă bucur că am făcut spaniola la liceu. I-a strecurat mâna între coapse. O s-o ducem de minune în Buenos Aires. Am auzit că americanii trăiesc regeşte acolo.

— O să discutăm despre asta mai târziu. Acum am alte lucruri în minte.

— Harry, a murmurat ea după câteva clipe. Nu vreau să rămân gravidă. Chiar dacă ne căsătorim. Nu vreau să rămân niciodată gravidă.

— N-ai să rămâi, scumpo, i-a promis el. Nici mie nu-mi trebuie aşa ceva pe cap.

El şi-a întins mâna ca să ia portmoneul. Eileen ştia că întotdeauna are în el un prezervativ. Dar de ce a trebuit să-i vorbească ea despre a rămâne gravidă? Brusc şi-a amintit de vremurile când Katie a fost gravidă – de fiecare dată el se temuse atât de mult pentru ea. Şi fusese atât de mândru atunci când se născuse Leo şi apoi Joanne.

Era timpul să uite toţi acei ani. *Priveşte înainte.* Aceasta este calea spre a supravieţui.

*

După douăzeci şi patru de ore de la cererea în căsătorie pe care i-o făcuse lui Eileen, Harry a fost luat cu asalt de îndoieli. Totuşi, perspectiva de a se duce acasă într-o casă goală, într-un oraş străin îl tulbura. Aceasta era mişcarea pe care trebuia s-o facă, şi-a zis în sinea lui. N-avea de gând să trăiască singur.

Apoi – aproape dorind să se agaţe de o amânare – şi-a sunat avocatul din Dallas care se ocupase de divorţ.

— Am fost plecat, i-a explicat el când, în cele din urmă, a vorbit cu avocatul. Vreau să fiu sigur dacă totul a mers aşa cum am anticipat.

— Sunteţi divortaţi, domnule Newhouse. Aţi semnat toate documentele necesare înainte de a pleca din Dallas. Nu ne-aţi lăsat nici o adresă ca să vă anunţăm când s-a pronunţat sentinţa.

— M-am mutat dintr-un loc în altul, i-a explicat Harry: New York, Paris, Minneapolis. Acum plec la Buenos Aires. A şovăit o clipă. Am să vă dau noua adresă.

Dorea cu disperare să întrebe despre Katie. Dar n-a putut s-o facă. Dacă Katie ar fi vrut să ia legătura cu el, i-ar fi scris la Paris, şi-a zis el pentru a o mia oară.

Dar nu venise nici un cuvânt de la ea – sau Joanne – când îi trimisese rochia aceea. Rugându-se la Dumnezeu să se împace, el aşteptase la Paris încă o lună după ce Joanne ar fi trebuit să primească coletul. În ciuda stării de război poşta încă funcţiona la Paris. Dar Katie şi Joanne nu se sinchisiseră să-i răspundă la tentativa sa de împăcare.

Harry şi Eileen s-au căsătorit în noua casă, mare şi spaţioasă, a lui Pierre de pe lacul Minnetonka. Oficierea căsătoriei fusese făcută de către judecătorul care-i vânduse lui Pierre acea casă. Harry s-a luptat cu sine ca să nu-şi aducă aminte de însurătoarea lui cu Katie în apartamentul din Rivington Street. Căsătorindu-se cu Eileen, el a fost nevoit să recunoască în sinea lui pentru prima oară cu adevărat că acum Katie dispăruse definitiv din viaţa lui.

În ciuda aşteptărilor sale de a se îmbarca pentru Buenos Aires în câteva zile, abia la sfârşitul lui august au reuşit să pornească spre America de Sud. Când au sosit la Buenos Aires, care este situat pe Rio de la Plata, ei şi-au luat un apartament temporar în hotelul Alvear Palace din zona elegantă a oraşului.

— Hotelul Plaza din centru este pentru turişti bogaţi, le spusese Pierre. O să-ţi placă Alvear Palace – este foarte franţuzesc. De fapt, Buenos Aires este adeseori numit Parisul Americii de Sud.

În Argentina era sfârşitul iernii când au ajuns ei acolo, dar sezonul monden era încă în toi. Bogătaşii din Buenos Aires rămâneseră în locuinţele lor frumoase din oraş. Opera era în plină stagiune. Doamnele mergeau în fiecare după-amiază la cinci sau la şase la ceai la magazinele Harrods` ori la Desty's pe Calle Florida sau la Confiteria Ideal. Limuzine cu şoferi în livrele le duceau la case de mode elegante de pe Calle Florida sau Calle Santa Fe.

Deşi Eileen era încântată de grandoarea apartamentului lor din hotel – "Harry, mă simt de parcă aş fi Marie Antoinette în patul ăsta cu baldachin" – totuşi, detesta ploaia permanentă şi frigul care contrastau atât de mult cu clima blândă pe care o părăsiseră ei. Aceste

neajunsuri le-a uitat repede când Harry a dus-o într-un magazin elegant de blănuri şi i-a cumpărat o haină de vizon. Acest gest nu era întrutotul doar pentru a-i face o bucurie miresei. Era destinat să arate că Harry Newhouse şi firma Simon & Sinclair însemnau bogăţie.

Harry a fost fascinat de Buenos Aires. Nu semăna cu nici unul din locurile pe care le văzuse până acum. Aici nimeni nu părea conştient de faptul că restul lumii era implicată într-un război, deşi chiar Argentina suferise recent o lovitură de stat, puterea fiind preluată de militari conduşi de colonelul Juan Perón. Statele Unite recunoscuseră noul guvern cu condiţia ca să rămână de partea Aliaţilor. Dar curând Harry avea să afle de la coloniştii americani şi englezi că aceştia îl suspectau pe argentinieni că ar fi de partea Axei.

Nu era doar faptul că Argentina probabil rămânea o ţară neutră, şi-a zis Harry în sinea lui. Dar parcă era izolată de restul lumii. Rareori se întâmpla ca cineva care să plimba pe Avenide de Mayo să se deranjeze să-şi arunce ochii la avizierul cu ştiri din faţă, de la *La Prensa*. Bogătaşii de aici păreau a trăi aproape în societatea feudală.

Harry şi Eileen serveau cina în frumosul restaurant de la Alvear Palace – unde ea era încântată de draperiile de culoarea Chartreusei, de lambriurile din lemn strălucitoare şi de candelabrul de cristal – sau la Plaza, unde serveau indieni cu turbane albe mâncăruri exotice, condimentate cu curry. În timp ce el era ocupat cu găsirea unei clădiri pentru birou şi a unei locuinţe pentru ei, Eileen cutreiera magazinele, dolarul american mergând foarte bine aici.

Harry a fost încântat când a descoperit că Eileen avea gusturi excelente. Pentru el era important ca soţia

să fie la înălțimea așteptărilor. Știa că ei formau un cuplu care atrăgea privirile și aceasta făcea parte din imaginea pe care voia s-o creeze.

După vreo zece zile el avea un birou pe Avenida de Mayo, personalul necesar și aranjase să închirieze o casă complet mobilată pe Avenida Alvear, care dădea spre parcul Palermo.

— Închiriezi o casă fără ca eu s-o văd? l-a dojenit Eileen, dar el știa că ea era încântată.

— Ai s-o vezi destul de curând, i-a spus el în timp ce se îmbrăcau ca să meargă la Operă. La spectacolele de operă de joi și vineri care se țineau la magnificul Teatro Colon trebuia o ținută de gală. O, mâine seară mergem la un cocteil la Jockey Club.

— Harry, l-a întrebat Eileen privindu-și imaginea din oglindă cu un aer triumfător, cât vom locui la Buenos Aires?

— Cine știe? a zâmbit Harry filozofic. Atâta vreme cât va fi bine pentru firmă. Și pentru contul meu din bancă, a adăugat el în gând. Pune-ți haina. Nu vreau să întârziem la operă.

Harry – care se considera pe sine prea sofisticat ca să se smerească în fața cuiva – era copleșit de grandoarea de belle-époque a uriașului Teatro Colon. Cineva spusese că era cea mai frumoasă clădire de operă din lume, și-a amintit el. Când se uita la pereții în brocard aurit, la cele șapte șiruri de loji în catifea roșie, la nenumăratele candelabre, la scena imensă, Harry era convins de adevărul acelor spuse.

Apoi mintea lui, în chip parșiv, s-a întors cu ani în urmă când, atât de tineri și plini de vise, rătăceau împreună cu Katie prin elegantele holuri ale unor hoteluri de lux din Manhattan și-și promiteau că într-o zi vor poposi

şi ei aici ca oaspeţi, nu doar ca simplu privitori. Pentru o scurtă vreme, şi-a spus el cu amărăciune, ei avuseseră totul. Dar apoi a urmat infernul.

După ce el şi Eileen s-au mutat în casă şi sucursala a fost pusă pe picioare, Harry şi-a dat seama că viaţa lor intrase pe un anume făgaş. Erau înconjuraţi de tot luxul posibil. Servitorii lor erau fără cusur. Eileen se plângea că toate femeile nu se gândesc şi nu vorbesc decât despre haine, dar îi plăcea să facă parte din această lume. Toţi din Buenos Aires par mulţumiţi de viaţa pe care o duc, a conchis Harry. Chiar şi funcţionarii, vânzătorii şi micii comercianţi care mâncau de două ori pe zi muşchi file şi tot de două ori pe zi se duceau la casele lor din zonele suburbane ca să ia prânzul şi să-şi facă siesta.

Argentinienii erau foarte mândri de ei că nu fuseseră atinşi de raţionalizările care cuprinseseră aproape întreaga lume. Doar benzina şi cauciucurile fuseseră raţionalizate – dar şi acestea se puteau obţine oferind un preţ bun. Automobile nu mai intrau în ţară, cărbunele era scump şi greu de procurat. Dar cocenii de porumb ce se cumpărau cu şapte dolari tona erau folosiţi drept combustibil pe calea ferată şi la centralele electrice. Harry şi-a amintit cum ardeau şi ei coceni de porumb în Texas când nu-şi putuseră permite să cumpere cărbuni.

În lunile care au urmat Harry şi-a dat seama că cei din Buenos Aires îi considerau pe americani lipsiţi de tact şi inculţi. Familiile aristocrate rareori se împrieteneau cu străinii iar străinii tindeau să formeze propriile lor enclave. Englezii se întâlneau cu englezi invitându-se unii pe ceilalţi la ei acasă sau la Hurlingham Club. Americanii îşi invitau la masă camarazii de exil

şi se plângeau de lipsa mingilor de golf şi a produselor conservate pentru copii. Clubul Femeilor Americane se transformase în cantină pentru marinarii americani.

Harry a mai înţeles că *portenos* – băştinaşii din Buenos Aires – începuseră să devină suspicioşi în privinţa politicii Statelor Unite şi mai cu seamă în privinţa presei din S.U.A. După o vreme Eileen s-a plictisit de cumpărături şi a devenit o frecventatoare asiduă a sălilor de cinema. Ea i-a spus că jurnalele de actualităţi care precedeau orice film american au fost eliminate spre a evita crearea unui sentiment antinazist.

— De unde ştii asta? a întrebat-o Harry, deşi acest lucru nu-l surprindea.

— Ascult ce vorbesc oamenii, i-a răspuns ea. Harry ştia că ea înţelegea spaniola. Ei se uită la mine şi-şi zic: "o, blonda asta bogată şi proastă", şi-şi văd mai departe de vorbă. Lor nu le plac americanii, Harry.

— Deci ei nu ne plac, a spus Harry înălţând din umeri. Eu pun pe picioare aici o conductă de grâu formidabilă. Am să plătesc doar cu o fracţiune mai mult decât ceilalţi cumpărători şi toţi vor fi ai mei.

El se ocupa de problema transportului. Sindicatul care susţine firma Simon & Sinclair avea vapoare. Cumpărând ieftin şi vânzând scump, firma câştiga profituri enorme!

La sfârşitul fiecărei zile – oricât ar fi fost de obosit – Harry devora toate ziarele americane pe care le primea, mai cu seamă cele din Dallas obsedat de a afla tot ce se putea despre viaţa de zi cu zi a lui Katie şi a Joannei. A fost mândru când a citit despre Katie că şi-a extins staţiile de benzină în tot Texas-ul. A tăiat din ziarul din Dallas articolul despre felul cum rezolvase Gas Girls Inc. problema raţionalizării benzinei.

Deşteaptă mişcare, a comentat el aprobând procedeul ales de Katie de a tipări cărţi de membru pentru clienţii obişnuiţi. Spre deosebire de celelalte staţii – care dădeau un minimum de benzină tuturor solicitanţilor sau vindeau până li se goleau rezervoarele – Gas Girls Inc. distribuia benzină doar clienţilor. Loialitatea firmei faţă de clienţi a sporit numărul acestora. Acum Katie intenţiona să treacă la un program de extindere ce viza toate statele din sud-vest.

Treptat – pe măsură ce războiul se întorcea în favoarea Aliaţilor, şi trupele americane îşi croiau drum în Pacific şi în Europa – Harry şi Eileen şi-au făcut un cerc de prieteni. Mai toţi erau din societatea ce frecventa cafenelele – consideraţi uşor *déclassé* de aristocraţia argentiniană. Totuşi, Harry îşi spunea cu satisfacţie, că cercul lor includea câţiva refugiaţi europeni de renume şi o pereche de playboy argentinieni. La intervale regulate ei erau invitaţi la cocteiluri la elegantul Jockey Club.

Într-o lume măcinată de război ei trăiau bine. Din când în când Harry se simţea cuprins de un sentiment de vinovăţie că nu este implicat direct pe câmpul de luptă. Nu aceasta era imaginea despre sine pe care şi-o făcuse cu ani în urmă. Fiecare adolescent când se apropia de vârsta maturităţii nu credea despre sine că va schimba lumea?

Capitolul 24

În cabina de probă de la Neiman-Marcus, Joanne – care-şi scosese din picioare mult prea iubiţii mocasini pentru că nu se potriveau cu rochia sofisticată pe care o încerca – îşi privea imaginea reflectată în oglindă. Jubila cu un aer triumfător pentru că se afla la etajul al doilea al elegantului magazin şi nu la al treilea, unde se vindeau lucruri pentru adolescenţi, la preţuri mult mai ieftine şi de unde ea cumpăra de obicei. Dar ea avea permisiunea să cumpere de la Neiman-Marcus, şi-a zis în gând autoapărându-se. Iar mama nu-i spusese niciodată de la ce etaj anume.

— E senzaţională, Jo, i-a spus Betty, exuberantă. Arăţi aproape de douăzeci de ani.

Ea văzuse rochia – un model original – în ultimul număr din Vogue. Ştia că ar muri dacă nu şi-ar cumpăra-o.

— Am s-o iau, i-a spus ea vânzătoarei deosebit de amabile, care o cunoştea atât pe Joanne cât şi pe mama ei, acestea fiind cliente obişnuite ale magazinului. Vă rog s-o treceţi în contul mamei.

— Este atât de scumpă, a spus Betty cu un oftat când cele două fete au rămas singure, deşi chiar preţul rochiilor ei era impresionant. Mama ar ţipa la mine. Ea

nu mă lasă să cumpăr rochii din colecţiile de modă până nu sunt la colegiu.

Cele două fete aveau să intre în ultimul an de liceu peste patru săptămâni.

— Pe mama o s-o apuce durerea de cap când o să vină factura, a spus Joanne înălţând indiferentă din umeri. Ea învăţase cum s-o manevreze pe mama sa, mult mai bine decât izbutea Betty cu a ei. Părinţii lui Betty făceau parte dintre bogătaşii cu terenuri petrolifere, dar ea nu putea să depăşească anumite limite dacă nu voia să i se taie toate privilegiile. Am să-i spun că poate fi cadoul meu de absolvire a liceului.

— Grăbeşte-te şi îmbracă-ţi hainele tale, i-a cerut imperios Betty. Abia aştept să mănânc un hamburger şi să beau o coca.

Joanne s-a îmbrăcat rapid, şi-a pieptănat părul lucios şi neted, tuns page şi au ieşit din cabina de probă. Nimeni din clasa lor nu avea o rochie de colecţie, şi-a zis Joanne în sinea ei plină de satisfacţie. Şi nici un alt magazin din oraş nu avea voie să vândă rochii de colecţie expuse la Neiman-Marcus.

— Ce-ai mai făcut cu demersurile pentru colegiu? a întrebat-o Betty pe Joanne când s-au instalat în maşina decapotabilă a Joannei şi au pornit spre locul favorit de întâlnire al adolescenţilor.

— Pe mama au apucat-o furiile, a recunoscut Joanne, dar nu-ţi face griji – mă descurc eu. I-am spus că, dacă nu merg cu tine la colegiu la New York, atunci nu mă mai duc nicăieri.

— Tu chiar ai de gând să-ţi iei o diplomă? a întrebat-o Betty neîncrezătoare. Nu-mi vine să cred, Jo....

— Nu vreau să-mi pierd vremea aiurea după ce termin şcoala, a spus ea hotărâtă. Ea ştia că acel colegiu

la care voiau ele să meargă era mai mult un moft. Betty va petrece acolo doi ani şi după absolvire va intra în Junior League. Toată lumea spunea acum că este stupid să te măriţi devreme, dar cam aşa procedau toate fetele după ce-şi făceau debutul în societate. Eu cred că femeile trebuie să-şi aibă o carieră.

Joanne nu voia să se gândească la ce se va întâmpla după ce Betty, prietena ei cea mai bună, va intra în Junior League şi va merge la petreceri tot timpul. Dar Joanne Newhouse nu va fi invitată să facă parte din Junior League. Nici o fată din familiile evreieşti cu adevărat bogate nu era acceptată în Junior League sau în Shakespeare Club. Oamenii tot timpul vorbeau despre succesul pe care-l avusese mama ei, dar, în realitate, ea nu putea sta alături de familiile Sanger sau Marcus.

Ea o să fie cineva într-o bună zi şi-i va face pe toţi să le pară rău de meschinăria cu care se purtaseră faţă de ea, şi-a jurat Joanne. Poate că o să fie o stea de cinema, sau va merge la New York şi va juca pe Broadway. Un lucru este cert, şi-a spus ea hotărâtă. Ea va pleca din Dallas – şi de lângă mama ei.

*

Katie urmărea progresele războiului sperând într-o pace care să sosească ceva mai devreme. În 25 august 1944 Parisul a fost eliberat. La începutul lui septembrie Armata I US îşi croia drum în Germania. În 20 octombrie americanii au debarcat la Leyte, în Filipine, îndeplinind jurământul generalului MacArthur de a se reîntoarce.

În 7 noiembrie Roosevelt a fost reales pentru al patrulea mandat, fapt lipsit de precedent în istoria Statelor Unite. Ca mulţi americani, Katie simţea că

sfârşitul războiului este aproape – că ţara avusese nevoie de F.D.R. ca să-i treacă prin aceste ultime greutăţi şi să se instaureze pacea. Dar în aprilie următor F.D.R. a murit la Warm Springs, în Georgia şi foarte multă lume l-a plâns. Ce păcat, şi-a zis ea în gând câteva săptămâni mai târziu când vestea victoriei a făcut ocolul lumii, că el n-a mai apucat această zi.

În primăvara lui 1945 Katie trebuia să facă aranjamentele necesare pentru înscrierea Joannei la colegiu. Fără tragere de inimă a fost de acord ca Joanne să se înscrie la colegiul simandicos din New York, unde mergea şi Betty.

— Va fi o experienţă minunată pentru fete, i-a spus mama lui Betty. Ele vor putea merge la teatru, operă, concerte. Şi toate acele magazine superbe. Toate la un loc nu vor face decât să le dea acel lustru de care au nevoie.

Della Forbes nu cunoştea celălalt New York, acolo unde crescuse ea şi Harry, şi-a zis Katie în gând. Joanne n-avea să-l cunoască niciodată. Ea putea să-i ofere atât de multe fiicei sale, a gândit Katie cu amărăciune, dar toate astea însemnau atât de puţin pentru Joanne. În ciuda aerului ei de bucurie efervescentă, Joanne încă nu reuşise să-şi uite fratele pe care-l pierduse. Zidul pe care Joanne îl ridicase între ele rămăsese la locul lui.

La cererea lor, Joanne şi Betty au dat o petrecere trăsnet la absolvirea liceului. Katie se simţea stânjenită de această extravaganţă, pentru că deşi războiul se terminase în Europa – soldaţii americani încă mureau în Pacificul de Sud.

Acum Joanne şi Betty urmau să petreacă o lună de zile la ranch-ul familiei Forbes. La începutul lui august

ambele fete au fost foarte preocupate de cumpărarea garderobei pentru colegiu. Au colindat zile în şir prin Neiman-Marcus. Îşi petreceau ore întregi studiind *Mademoiselle* şi *Glamour*, noile reviste dedicate modei feminine. Alternau între pasiunea pentru blue jeans şi cămăşi lălâi, fuste din tweed şi pulovere de caşmir şi cea pentru haine sofisticate din colecţiile de modă care le făceau să arate mai mari decât vârsta lor.

Apoi dintr-o dată a sosit ziua plecării la New York. Mamele lor le-au condus la aeroport unde urmele războiului erau atât de vizibile. Soldaţi care veneau sau se întorceau din permisii împânzeau tot locul. Lui Katie ei îi aminteau dureros de Leo – care n-avea să poarte niciodată o uniformă militară.

— Betty, să nu uiţi niciodată că tu eşti o domnişoară, i-a atras atenţia mama ei când a văzut-o aruncându-i ocheade unui tânăr din infanteria marină, care aştepta să-i fie anunţat avionul.

Katie a încercat să afişeze aceeaşi bună dispoziţie ca a fetelor. New York-ul era atât de departe. Şi ea ştia cu o limpezime dureroasă că pentru Joanne acesta reprezintă marea evadare. Ea scăpa de trecut. Scăpa de aripa ocrotitoare a mamei sale.

Apoi Joanne şi Betty şi-au sărutat mamele într-o revărsare de bucurie luându-şi rămas bun şi s-au îndreptat spre avion. Mult după decolarea avionului şi după ce Della plecase grăbită la o întâlnire a unui comitet de binefaceri, Katie a rămas cu ochii plini de lacrimi aţintiţi spre înaltul cerului. *Las-o pe Joanne să-i fie bine acolo la şcoală. Să fie de capul ei.*

Joanne nu mai avusese nici un coşmar de luni de zile, a încercat să se consoleze Katie. Poate că acea etapă din viaţa ei, în cele din urmă, luase sfârşit. Dar

ea şi-a amintit cu îngrijorare de nopţile când o trezeau ţipetele Joannei şi se grăbea spre dormitorul ei ca s-o trezească. Ea îşi ţinea scumpu-i copil în braţe doar câteva clipe, până când Joanne – tremurând şi cu cămaşa de noapte leoarcă de transpiraţie – o îndepărta de lângă ea şi pretindea că ar fi visat că nu-şi luase testul la engleză.

Va fi îngrozitor ca să meargă în seara asta în casa aceea goală. Atâta vreme cât Joanne se aflase acolo, ea sperase – şi se rugase – ca să treacă peste acel zid care le separa. Dar Joanne nu lăsa ca aceasta să se întâmple. Acum Katie ştia că acel zid va rămâne de-a pururi între ele.

Dar gata cu gândurile negre, s-a admonestat singură. Maura a aşteptat la restaurant să ia prânzul împreună înainte ca ea să se întoarcă la birou. Binecuvântată fie Maura pentru că propusese acel prânz, ştiind cât de pierdută şi devastată se va simţi ea astăzi.

Maura se afla la masa lor, sorbind dintr-un pahar cu vin alb când ea şi-a făcut apariţia în restaurant.

— Îmi pare rău că am întârziat, s-a scuzat Katie. Avionul a decolat cu zece minute mai târziu – iar eu, pur şi simplu, am mai rămas o vreme cu ochii pironiţi pe cer. Nu-mi vine să cred că mi-a plecat copilul la şcoală şi atât de departe, tocmai în New York.

Nu era New York-ul pe care îl cunoscuse ea, şi-a zis în subconştient – dar era acela pe care ea şi Harry visaseră să-l cucerească.

— Joanne va fi bine, i-a spus Maura cu o convingere calculată. Aşteaptă până când o să descopere toate acele splendori ca Saks, Bergdorf's şi Lord & Taylor.

— Aş fi vrut ca Willa şi Jeff să nu fie atât de

încăpăţânaţi şi să-mi accepte ajutorul pentru taxele Willei la colegiu. Willa întrerupsese şcoala pentru un an şi-şi luase o slujbă pentru a strânge bani pentru colegiu. Ea lucrase într-un birou la firma lui Katie încă de la absolvirea liceului. Nici măcar nu costa cine ştie ce. Nici nu se poate compara cu taxele pentru şcoala Joannei.

— Tu-i ştii pe Willa şi Jeff - sunt prea mândri ca să accepte măcar un cent pe care nu l-au câştigat cu sudoarea frunţii. George îşi începe şcoala săptămâna viitoare," i-a amintit Maura, şi îşi plăteşte taxele din economiile lui. Sunt atât de bucuroasă că este destul de aproape şi că va putea veni acasă în unele week-end-uri.

— Joanne nu va veni până la Crăciun, a spus Katie cu părere de rău. Speram că va fi aici de Sărbătoarea Recunoştinţei, dar şi ea şi Betty au spus că este prea departe pentru o vacanţă atât de scurtă.

— Este timpul să începi să-ţi trăieşti şi tu viaţa, i-a spus Maura cu blândeţe. Ai treizecişi opt de ani şi arăţi de douăzeci şi opt. Nu trebuie să-ţi petreci restul vieţii singură.

— Am să-mi cumpăr o altă casă, a schimbat Katie rapid subiectul. Cel puţin am de gând să încep să caut una. În Highland Park. Aceasta era zona cea mai scumpă din Dallas. M-am hotărât azi-noapte. Voi angaja un decorator pentru camera Joannei... Poate că, într-o casă nouă şi frumoasă, Joanne va voi să stea acasă vara viitoare, a adăugat ea în gând.

— N-ai auzit o vorbă din ce ţi-am spus, a certat-o Maura.

— Am auzit, a recunoscut Katie. Dar Harry este singurul bărbat pe care-l voi iubi toată viaţa.

Va mai fi oare vreo şansă pentru ei doi, după ce Joanne va fi crescut şi va avea propria ei viaţă? Va mai fi, oare, o vreme când ea şi Harry vor fi împreună?

Capitolul 25

Pe la sfârşitul lui octombrie lui Katie i s-a prezentat o casă despre care a ştiut că avea s-o încânte pe Joanne. Această convingere i s-a întărit pe măsură ce vizita fiecare din cele nouă camere.

— Este una din cele mai frumoase case din Dallas, i-a spus agenta imobiliară cu mândrie şi a menţionat şi preţul.

— Şi preţul este unul dintre cele mai mari, a conchis Katie cu un zâmbet plin de reproş.

— Dar ştiţi cum creşte valoarea proprietăţilor imobiliare în Dallas, i-a spus femeia. Aceasta este o investiţie minunată.

Fiind întotdeauna foarte ponderată în cheltuieli, Katie s-a speriat de suma menţionată de agenta imobiliară. Totuşi, a recunoscut ea, casa întrecea cele mai extravagante aşteptări ale ei. Şi femeia avea dreptate: o casă în Dallas era o investiţie solidă.

Timp de două zile au negociat preţul. Aceasta era o tactică pe care o învăţase de la Harry. În cele din urmă, ea a acceptat suma şi au început pregătirile pentru întocmirea contractului de vânzare-cumpărare. Când Joanne va veni acasă pentru scurta vacanţă de Crăciun, şi-a zis ea în gând, această casă frumoasă va fi deja a lor.

În primele săptămâni după terminarea celui de al doilea război mondial părerile celor din Dallas erau împărţite. Unii credeau că prosperitatea din timpul războiului se va eroda şi că oraşul va cunoaşte experienţa şomajului. Şi, de fapt, în primele săptămâni de pace, mulţi muncitori îşi pierduseră slujbele. Dar cetăţenii din Dallas erau hotărâţi să menţină prosperitatea în oraşul lor.

S-au votat obligaţiuni municipale în vederea finanţării unor obiective social culturale: biblioteca, o nouă primărie, o sală de concerte, străzi noi şi o mai bună aprovizionare cu apă. Erau mulţi care preziceau că până în 1955 Dallas-ul va ajunge aproape la un milion de locuitori şi că întregul centru al oraşului se va schimba. Iar Katie era în stare să pună pariu că în zece ani firma Gas Girls Inc. se va extinde în toată ţara.

Acum Katie se lansa întro nouă afacere. Ea a negociat cu o firmă de investiţii din New York spre a înfiinţa o a doua corporaţie – de fapt, o filială a firmei Gas Girls. Staţiile ei de benzină vor avea acces direct la propriile lor rafinării de petrol. Ea a programat pentru începutul lunii noiembrie o întâlnire la New York cu noii săi asociaţi. Călătoria sa la New York era motivată mai cu seamă de dorinţa de a o vedea pe Joanne. Ea era marcată de absenţa Joannei şi de lipsa oricărei alte comunicări reale cu Joanne, în afara acelor convorbiri telefonice în care i se cereau bani şi a unor scrisori lapidare.

— Aş fi putut să aranjez totul prin telefon şi scrisori, a recunoscut ea faţă de Maura şi Jeff care o însoţiseră la aeroport şi aşteptau să fie anunţat avionul cu care

urma ea să plece. Dar n-am putut rezista şansei de a o vedea pe Joanne.

— Ultima oară când ai trecut prin New York a fost în 1929, şi-a amintit Maura, când tu şi Harry aţi plecat în Europa. Pe atunci voi trăiaţi pe picior mare. Toţi eram atât de intrigaţi de succesul lui Harry.

— Harry era eminenţa cenuşie a finanţelor iar eu voiam să devin un scriitor de renume, a spus Jeff cu un umor sec.

— Ar trebui să scrii şi acum, l-a certat Maura. Şi nu mă refer la acele articole pe care le trimiţi la jurnalele agricole.

— Maura, vine un timp când trebuie să judeci totul la rece. Mi-am petrecut ani din viaţă scriind romane şi n-am câştigat nimic, decât scrisori de refuz cu care poţi să umpli o debara întreagă. Îmi place munca la fermă – pui sămânţa în pământ şi ceva răsare. Sunt fascinat de inovaţiile ce se produc în agricultură. Dacă am învăţa cum să avem grijă de pământ aşa cum trebuie, am putea să hrănim o lume întreagă. Asta este mult mai important decât să scrii romane.

— S-a anunţat avionul meu, a spus Katie cu însufleţire, pentru că în seara asta avea să fie la New York iar mâine după-amiază o va vedea pe Joanne.

Odată instalată în avion Katie şi-a amintit zborul de la Londra la Paris din vara anului 1929. Îi fusese teribil de frică, deşi n-o recunoscuse niciodată în faţa lui Harry. Acum zbura în mod regulat între oraşele unde avea staţii de benzină, aceasta intrând în programul său obişnuit de lucru.

Ce-l dusese pe Harry la Paris? se întrebase ea de nenumărate ori de-a lungul anilor. Instinctul îi spunea că, într-un fel, avea legătură cu Pierre Simon. El nu mai

făcuse nici o tentativă de împăcare după ce trimisese cadoul de la Paris pentru ziua de naştere a Joannei. El nu avea de unde să ştie că ea nu văzuse niciodată adresa expeditorului de pe cutie, aşa că era convins că ea şi Joanne nu mai voiau să audă nimic despre el.

Oare i-ar fi scris dacă i-ar fi avut adresa? s-a întrebat Katie. Ei i-ar fi fost teamă să n-o rănească pe Joanne. *Ea n-ar fi putut să-i scrie*, pentru că ar fi pierdut-o pe Joanne definitiv. Dar ar fi existat şi alte căi să ia legătura cu Harry fără ca Joanne să ştie. Privind retrospectiv, acum îşi reproşa lipsa de iniţiativă.

În timp ce străbătea Manhattan-ul cu taxiul Katie a fost fascinată de cât de luminat era oraşul noaptea. Maura o avertizase că nici nu va mai recunoaşte locurile după toţi aceşti ani. Acela trebuie să fie Empire State cu ale lui 102 etaje care se înălţau pe cer, şi-a zis Katie în sinea ei emoţionată. Este cea mai înaltă clădire din lume.

Şi-a amintit cum ea şi Harry îşi luaseră rămas bun de la oraş în urmă cu douăzeci şi doi de ani de pe podul Brooklyn. În minte i-au răsărit zecile de mii de lumini ce s-au aprins dintr-o dată când soarele a coborât dincolo de linia orizontului. Ea auzea şi acum vocea lui Harry după atâţia ani: *La revedere, New York. Când vom mai veni din nou aici vom fi bogaţi.*

Pentru o scurtă perioadă de timp ei au fost bogaţi – până la crahul bancar. Acum *ea* era bogată. În dolari şi cenţi era bogată. Dar ea întotdeauna va fi conştientă că bogăţia ţi-o dădea familia şi iubirea de care aveai parte alături de cei care îţi erau dragi. Ea îşi pierduse un copil şi îşi pierduse soţul – iar cel de al doilea copil era şi nu era al ei. Joanne înălţase un zid între ele din acea zi îngrozitoare în care murise Leo.

Cu nostalgie, îi ceruse secretarei să-i facă o rezervare la hotelul Plaza. Dar odată instalată în apartamentul ei – cu vedere spre parc – a fost asaltată de un amestec dulce şi amar de amintiri. Aici îşi petrecuseră ea şi Harry noaptea nunţii— în cea mai mică şi cea mai ieftină cameră din hotel. Chiar şi acea cămăruţă fusese o extravaganţă cumplită. Dar ei veniseră aici cu atâtea speranţe şi atâtea vise pentru viitor.

În ciuda orei târzii, ea a ieşit pentru o scurtă plimbare în noaptea rece. I-ar fi plăcut s-o sune pe Joanne, dar ele stabiliseră să se întâlnească la hotel după orele de clasă ale Joannei. Dac-o suna atât de târziu, s-ar putea ca Joanne să se supere. Probabil că fetele studiau.

Dacă ar fi fost Maura în locul ei şi Willa s-ar fi aflat aici la şcoală, Maura ar fi sunat-o de pe aeroport. Dar ea încă îşi cântărea fiecare cuvânt pe care-l rostea în faţa Joannei, întotdeauna fiindu-i teamă să n-o rănească, să nu-i aducă în minte amintiri îngrozitoare.

Katie a dormit puţin în noaptea aceea. Plaza era o cameră de tortură plină cu amintiri. Fusese o greşeală să vină aici, şi-a reproşat ea. La ora 7 ea deja îşi făcuse duşul şi începea să se îmbrace. La ceasul ăsta ziua era cenuşie şi mohorâtă. Îşi va pune rochia gri de lână Mainbocher pe care o cumpărase de la Neiman-Marcus, a hotărât ea. Voia să fie elegantă, într-o toaletă scumpă, dar nu ţipătoare. La ea va purta şiragul triplu de perle, cerceii cu perle şi haina gri de casa. Contrar cerinţelor modei, ea nu se dădea în vânt după blănuri.

Gândeşte-te la treburile cu care ai venit, s-a admonestat singură. Se presupunea că pentru asta bătuse atâta cale, deşi cele mai multe detalii ale viitoarei corporaţii deja fuseseră stabilite. De la Harry, şi-a zis în

sinea ei fără să vrea, învăţase care erau punctele cheie în conducerea unei afaceri. Confruntarea de azi trebuia să fie un triumf pentru ea.

A stat pe gânduri dacă să ia micul dejun la hotel, apoi – cuprinsă de nerăbdare – a hotărât ca mai întâi să se plimbe. La ora 9:30 a ajuns în sala de conferinţe. Ca de obicei, a fost conştientă de uluirea asociaţilor ei, bărbaţi cu toţii, că o femeie se descurcase atât de bine creând un lanţ de staţii de benzină aproape în toată ţara. O bucura respectul pe care i-l arătau şi dorinţa lor de a coopera în această afacere.

Când conferinţa s-a terminat cerul se înseninase. Soarele inunda oraşul. Mai erau câteva ore până urma să o întâlnească pe Joanne. Ar fi putut merge prin magazine, sau la muzee, şi-a zis ea – dar nu avea chef nici pentru una, nici pentru cealaltă. Nu-i era nici foame ca să mănânce de prânz. Dintr-un impuls, s-a hotărât pentru un tratament cosmetic. Acesta era un mod relaxant de a-şi umple o oră. Poate că un masaj al feţei îi va mai slăbi încordarea nervoasă. După aceea va lua masa de prânz. A hotărât să meargă la cosmetică la B. Altman şi să mănânce la Charleston Gardens. După aceea va cumpăra un mic dar pentru Joanne.

La salonul de frumuseţe a descoperit că, deşi nu avea oră fixată, i se putea face un tratament cosmetic după o jumătate de ceas pentru că o altă persoană îşi anulase programarea. S-a gândit ca în acest interval să-i cumpere cadoul Joannei, dar apoi s-a răzgândit, hotărându-se să aştepte într-un fotoliu şi să citească ceva.

A răsfoit teancul de reviste din care a ales un număr recent din *Town & Country*. Se concentra cu greu asupra a ceea ce citea – revista zăcându-i în poală –

până când un chip familiar i-a răsărit din paginile ei. Inima a început să-i bată cu putere, a înhăţat revista şi a adus-o mai aproape de ochi. Era cineva care semăna teribil cu Harry, şi-a zis ea.

A citit ceea ce scria sub poza bărbatului care semăna atât de bine cu Harry. Un bărbat cu o tânără înaltă şi blondă: "Domnul şi doamna Harry Newhouse la o recepţie oferită de Ambasada Americană". *Harry se recăsătorise.*

Tremurând şi simţindu-şi capul de parcă nu l-ar mai fi avut pe umeri din cauza şocului, a cercetat cu atenţie fotografia. Tânăra aceea înaltă, blondă şi elegantă era soţia lui Harry. Ea arăta atât de tânără, dacă avea jumătate din vârsta lui. *Nu era cu mult mai mare decât Joanne.* De ce se hrănise ea cu credinţa absurdă că asta n-o să se întâmple niciodată? Divorţul nu însemnase nimic pentru ea. Era o bucată de hârtie de care avusese nevoie ca s-o convingă pe Joanne că tatăl ei plecase pentru totdeauna din viaţa lor. În inima ei mai păstrase visul că într-o zi acest coşmar se va sfârşi şi ea şi Harry vor putea fi din nou împreună.

De ce se simţea ea trădată? Harry nu mai era soţul ei. Ea-l scosese afară din viaţa ei. De ce continua ea să joace jocul ăsta ridicol? *Nu va mai exista nici un mâine pentru ea şi Harry.*

*

Katie a reuşit să supravieţuiască acelei zile. Şi-a făcut tratametul cosmetic, a urcat apoi şi a luat prânzul la Charleston Gardens – mâncând fără să simtă nici un gust, după care a cumpărat un pulover de caşmir pentru Joanne. A întâlnit-o pe Joanne aşa cum stabiliseră, dar bucuria revederii a fost umbrită de ceea ce văzuse într-un număr recent din *Town & Country.*

Pe aeroportul La Guardia – în timp ce aştepta să-i fie anunţat avionul – Katie s-a simţit atrasă cu o forţă inexorabilă de standul de ziare. Cu mâinile tremurânde a ales un exemplar din *Town & Country*, a căutat banii în poşetă ca să plătească revista şi inima a început să-i bată şi mai puternic când ochii i s-au oprit din nou asupra fotografiei lui Harry şi a noii lui soţii. Această imagine o s-o urmărească întotdeauna, şi-a zis ea neliniştită.

Ajunsă în Dallas, Katie a fost cotropită de insomnii. Doar Maura ştia despre recăsătorirea lui Harry. Ea îi ceruse Maurei ca nici măcar lui Jeff să nu-i spună nimic despre asta. Cât priveşte rugăminţile repetate ale Maurei de a începe să iasă în lume, nici măcar nu le-a dat atenţie. *Katie, ai treizeci şi opt de ani. Eşti prea tânără ca să te bagi la naftalină.*

A încercat să se concentreze asupra afacerilor având permanent în minte gândul că Joanne va fi în curând acasă într-o scurtă vacanţă de iarnă. Pe la mijlocul lui decembrie, o dată cu pregătirile din Dallas pentru întâmpinarea Crăciunului – Maura i-a reamintit despre dineul organizat în beneficiul orchestrei simfonice.

— Maura, pur şi simplu am uitat, i-a spus Katie plină de remuşcări. Ea cumpărase trei bilete atunci când fusese solicitată – pentru ea, Maura şi Jeff. Dar acum nu avea nici un chef de ieşit în lume. De ce n-o rogi pe Willa să meargă în locul meu?

— Ai să vii tu, a insistat Maura. Tot timpul ţi-l ocupi numai cu firma. Ai ajuns atât de slabă că te suflă vântul. O să fie o seară plăcută. Şi o să am şi eu ocazia să-mi pun unica rochie de gală.

În după-amiaza dineului, Katie a aflat că Maura îi fixase oră la coafor.

— Nu-ţi trebuie decât o jumătate de oră ca să ajungi acolo, i-a spus Maura calm. Nu ai nevoie decât să-ţi tundă puţin părul, să ţi-l spele şi să ţi-l coafeze. Nu-ţi poţi petrece toată viaţa evitând coaforul sau cosmetica.

Maura îşi dădea seama de amintirile dureroase pe care i le trezea salonul de frumuseţe, dar era hotărâtă s-o facă pe Katie să-şi înfrângă această teamă.

— Mi-ai fixat oră la Pam?

— Bineînţeles. Nu ea te coafează întotdeauna? M-a întrebat de ce nu te-ai mai dus pe la ea de la călătoria pe care ai făcut-o la New York. I-am spus că nu ţi-ai mai văzut capul de treburi. Şi acesta este adevărul.

— Bine, am să merg. Eşti o femeie foarte autoritară, Maura, i-a spus Katie încercând o uşoară glumă.

Mai târziu – când s-a întors acasă de la coafor şi a trebuit să recunoască faptul că se simţea mai veselă – Katie şi-a zis în sinea ei că a făcut bine ieri când şi-a cumpărat o rochie elegantă de la Neiman's, cu o tăietură modernă, din catifea de un verde crud, care îi accentua reflexele castanii ale părului blond şi verdele ochilor ce uneori bătea în albastru.

Când au venit s-o ia, Maura şi Jeff s-au întrecut în a o complimenta.

— Katie, tu niciodată n-ai să arăţi ca o femeie de afaceri de mare succes, aşa cum eşti, i-a spus Maura, dar în rochia asta parcă ai fi o stea de cinema.

— Este foarte bine că m-am hotărât să lăsăm rabla noastră aici şi să mergem cu maşina ta, a spus Jeff cu umor. Rochia asta a ta cere nişte roţi elegante.

— Îţi poţi imagina cât mi-a trebuit să-l conving pe Jeff să-şi pună pe el un smoching? i-a spus Maura în şoaptă când au ieşit în frigul nopţii şi s-au îndreptat spre maşină. Dacă nu i l-aş fi cumpărat eu şi nu i l-aş

fi adus acasă, nici măcar n-ar fi avut vreunul. Iar Dallas-ul este un oraş care ţine la eleganţă.

Când au ajuns la masa lor, Jeff a fost încântat să-şi vadă o veche cunoştinţă. Jeff şi Sherwin Kirk au făcut un schimb de saluturi după care au urmat prezentările.

— Maura, îl ţii minte pe Sherwin, a spus Jeff încântat. Este profesor la Southern Methodist.

— Mi-l amintesc, a spus Maura cu căldură. Ne-am întâlnit la o piesă în campusul universitar în urmă cu câţiva ani.

Apoi Jeff a prezentat-o pe Katie profesorului de colegiu, care era un bărbat înalt, suplu şi meticulos îmbrăcat. Ea a fost imediat conştientă de privirile lui admirative când au schimbat câteva cuvinte. Dumnezeule, ce putea să facă o rochie nouă şi o vizită la coafor, s-a tachinat singură.

— Îmi amintesc când îmi petreceam verile la ferma bunicilor mei, nu departe de casa Warren. Jeff, deşi era cu câţiva ani mai mic decât mine, venea la noi şi m-a convins să merg la înot cu el. Sherwin a zâmbit la aduceri aminte. Apoi, într-o bună zi am început să discutăm despre cărţi şi am constatat cu uimire cât de mult citise, deşi nu era decât un puşti.

— La fermă nu erau prea multe de făcut noaptea, şi-a amintit Jeff. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că aveam lumină electrică.

În tot timpul mesei Katie a fost conştientă de privirile aproape timide pe care i le arunca Sherwin Kirk. Trebuie să aibă în jur de cincizeci de ani, şi-a zis ea în gând. Este distins, îmbrăcat cu gust şi are un şarm potolit.

— Este divorţat de ani de zile, i-a şoptit la un moment dat Maura când cei doi bărbaţi erau antrenaţi într-o discuţie despre un nou roman.

— Maura, taci, a certat-o Katie, dar era dificil să ignore interesul pe care îl manifesta Sherwin faţă de ea, care venea ca un balsam pentru senzaţia de părăsire încercată la New York.

După ce au servit masa – când Katie descoperise că şi lui Sherwin îi plăceau valsurile lui Strauss – cei patru au mai stat la taclale.

— A fost o seară atât de plăcută, a spus Sherwin încântat. De ce n-aţi veni voi trei pe la mine săptămâna viitoare la cină? Nu sunt eu un bucătar de elită, a recunoscut el, dar vă promit o masă decentă. Şi valsuri de Strauss.

— Ne-ar face plăcere, a spus Maura în numele ei şi al lui Jeff, apoi s-a întors spre Katie. Eşti de acord, Katie?

— Sună atrăgător, a încuviinţat ea.

Acum nu avea nici un chef să se întoarcă în casa goală şi pustie, o casă plină de umbrele trecutului, şi-a zis ea în gând cu dezgust. O, da, încă o seară cu prieteni, părea atrăgătoare.

— Atunci rămâne să alegem seara, a spus Sherwin zâmbind încântat.

*

Katie a fost uluită de importanţa pe care a dat-o acelei mici petreceri din apartamentul lui Sherwin. Era absurd să numere zilele care mai erau până atunci, s-a luat ea în derâdere. Dar oriunde se uita în casa ei nu vedea decât chipul lui Harry. Ea putuse să-şi controleze viaţa până în clipa în care aflase că el se recăsătorise. Acum lupta în zadar să-şi scoată acest fapt din minte.

Ea era conştientă de graba cu care i-a aşteptat pe Maura şi Jeff să vină s-o ia în seara fixată pentru vizita

la Sherwin. Apartamentul acestuia era mic, dar confortabil şi plăcut. Jeff imediat s-a îndreptat spre bibliotecă ca să-şi arunce ochii asupra titlurilor. Sherwin şi Maura au dispărut în bucătărie ca să ia pahare pentru vinul adus de Katie. Focul ardea în cămin.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat ea când au apărut Maura şi Sherwin şi paharele au fost umplute.

— Doar să stai acolo şi să arăţi superb, a spus Sherwin, ochii trădându-i bucuria ce i-o făcea prezenţa ei.

Sherwin pregătise supă de asparagus, file de calcan stropit cu vin alb, cartofi prăjiţi şi salată.

— Nimic pretenţios, a spus el cu un zâmbet timid. Şi desertul este de la patiserie.

Discuţia la masă a fost animată şi pe teme diverse. Au vorbit despre cărţi, muzică şi călătoriile lui Sherwin în Europa înainte de război. Pentru o clipă amintiri dureroase s-au abătut iar asupra lui Katie. Ea şi-a adus aminte de propria-i excursie la Londra şi Paris – cu Harry şi copiii. Excursia care începuse cu atâta bucurie şi se terminase cu atâta disperare. Apoi au vorbit despre război şi pentru o vreme starea de spirit a devenit mai sumbră.

- Am fost prea bătrân ca să lupt în războiul ăsta, a spus Sherwin, iar în timpul Primului Război Mondial eram însurat. Mai toţi bărbaţii căsătoriţi n-au fost concentraţi. A chicotit în mod neaşteptat. Dar am avut propriul meu război acasă, a adăugat el.

— Ce-ar fi să veniţi la noi la masă într-una din seri săptămâna viitoare? a întrebat Maura. Ştiu că vi se pare cam peste mână dar vă promit o prăjitură cum n-aţi mâncat niciodată în viaţa voastră. Tu, Sherwin. Katie o ştie.

— Alta mai bună pe lume nu există, a încuviinţat Katie. Dar Joanne vine acasă în vacanţă. Eu n-o să fiu liberă până ce ea nu se întoarce la şcoală.

— Bine, atunci în prima seară după ce pleacă Joanne, a hotărât Maura. Şi voi doi n-aveţi de ce să veniţi fiecare în maşina lui...

— Am să trec s-o iau eu pe Katie, a spus Sherwin cu un zâmbet blând. Katie, tot nu-mi vine să cred că ai o fată la colegiu. Vă invidiez pe toţi trei pentru că Dumnezeu v-a binecuvântat cu copii. Eu şi soţia mea n-am avut nici unul. Dar cu atât mai bine, a spus el cu un umor sec. Ea ar fi fost o mamă îngrozitoare.

*

Katie a fost bucuroasă s-o aibă pe Joanne acasă în vacanţa de iarnă, dar a simţit imediat că Joanne nu-şi găsea aici locul.

— Mamă, Dallas-ul nu este decât un orăşel, s-a plâns într-o seară Joanne când luau masa la unul din noile restaurante. Nu înţeleg cum ai putut să laşi New York-ul şi să vii să locuieşti aici. Eu ador magazinele, teatrele şi restaurantele din New York. Katie şi-a dat seama că ea tolera şcoala doar pentru că era mijlocul prin care putea să rămână acolo. Este atât de plăcut să te plimbi pe străzile New York-ului. În Dallas ce găseşti, în afară de Neiman's?

— Nu te descotorosi atât de repede de Dallas, a prevenit-o Katie îngrijorată că, în viitor, Joanne ar putea să-şi renege oraşul natal. El abia acum se dezvoltă, a spus ea adăugând o serie de date statistice, care a observat ea cu părere de rău, nu păreau a o impresiona pe fiica sa.

Totuşi, Katie a încercat să se consoleze cu gândul

că Joanne a fost încântată de noua casă, care va fi gata ca să locuiască în ea când va veni acasă în vacanţa de primăvară. Şi Katie aştepta cu nerăbdare să se mute, de parcă această mutare ar aşterne o distanţă mai mare între ea şi trecutu-i dureros.

— I-am spus lui Betty că ai angajat un decorator pentru casă, i-a spus Joanne vădit încântată. Ea a fost foarte uimită.

În cea de-a cincea zi de vacanţă, Katie a fost îngrijorată de starea de plictiseală a Joannei.

— Nu ai ce să faci aici, s-a plâns Joanne când s-a aşezat la masă. Iar fetele pe care le ştiu de la şcoală sunt atât de cu nasul pe sus. Betty este invitată peste tot, dar ele se poartă de parcă eu nici n-aş exista în oraş.

Ochii îi erau acuzatori. Joanne o învinovăţea pe *ea*, şi-a zis Katie cu părere de rău, pentru că nu făceau parte din vechea societate texană.

— Joanne, de când ai venit acasă ai ieşit în trei seri, i-a spus Katie încercând să stabilască adevărul.

— Betty iese în fiecare seară, a spus ea posomorâtă. Aş vrea să înceapă mai repede şcoala.

Katie a trimis-o pe Joanne să facă cumpărături la Niemen-Marcus spre a compensa puţinele ieşiri în societate. A încercat să-i ofere unele divertismente în serile în care Joanne nu era invitată nicăieri. S-a străduit – deşi ştia că este în zadar – să le reapropie pe Willa şi pe Joanne.

Apoi a venit timpul ca Joanne şi Betty să ia avionul înapoi spre New York. Katie şi mama lui Betty le-au condus la aeroport.

— N-a fost foarte obositor să avem fetele acasă? a spus Della Forbes. O ador pe Betty, dar la vârsta mea, pentru mine atâta agitaţie e prea mult.

*

Aşa cum aranjase foarte hotărâtă Maura, Katie şi Sherwin au venit împreună cu maşina la fermă în seara imediat următoare întoarcerii Joannei la şcoală. În timp ce se aşeza pe un scaun în sufrageria recent mărită a familiei Warren, Katie se simţea foarte recunoscătoare Maurei că alesese această zi. Ea întotdeauna se simţise atât de singură imediat după ce Joanne pleca la şcoală.

Fusese o seară plăcută, şi-a zis în sinea ei Katie când Jeff s-a dus să-i aducă haina ei şi a lui Sherwin. Maura avea dreptate – ea avea nevoie să mai iasă în lume în afară de operele de binefacere ocazionale şi piesele de teatru la care mergea de trei sau patru ori pe an.

Înainte ca ea şi Sherwin să plece, Katie le-a lansat o invitaţie la ea la masă zece zile mai târziu. Nu era decât o întâlnire între prieteni, şi-a zis în sinea ei. Nu un rendez-vous între un bărbat şi o femeie.

În drum spre casa lui Katie, Sherwin a vorbit despre lumea universitară. Ea era mulţumită să stea şi să asculte. El îşi recunoştea propriile frustrări.

— Sunt aceleaşi gelozii şi ostilităţi pe care le întâlneşti în lumea afacerilor. Dar, în general, reuşesc să-mi fac o viaţă confortabilă. Totuşi, cele mai plăcute momente sunt acelea pe care le petreci în compania cuiva cu care ai anume afinităţi, cum ar fi să vezi o piesă de teatru sau să asculţi un concert. Nu sunt foarte priceput la ce vreau să spun, nu-i aşa? a întrebat el cu un zâmbet trist. Ceea ce încerc eu să zic este că am două bilete la concert săptămâna viitoare şi că l-aş asculta cu o şi mai mare bucurie dacă ai veni cu mine.

— Mi-ar plăcea foarte mult, a spus ea după o clipă de gândire. Sherwin nu-i făcea nici un avans. El era singur. Ea îi înţelegea singurătatea.

În luna care a urmat ea s-a trezit că şi-a petrecut câteva seri din fiecare săptămână în compania lui Sherwin, întotdeauna în aceleaşi zile care se potriveau cel mai bine programului său. Unele seri erau dedicate diverselor responsabilităţi universitare. Duminicile şi le petrecea cu mama lui.

El era cel mai mic dintre cei trei fraţi. Ceilalţi doi locuiau în Oregon şi veneau foarte rar să-şi vadă mama. El nu-i condamna, a observat Katie, dar ochii îl trădau nemulţumirea. Sherwin era genul de om care niciodată nu se eschiva de responsabilităţile ce-i revenau, şi-a dat seama Katie. Aşa că în unele seri anume ei mergeau la teatru, concert sau la balet. Alteori băntuiau prin librăriile lui preferate.

— Katie, tu vrei să spui că Sherwin n-a încercat deloc să se dea la tine? a întrebat-o Maura neliniştită în timpul unui prânz luat la birou. Dumnezeule, crezi că e homo?

— Maura, nu, a pus-o la punct Katie. Noi n-avem o relaţie romantică. Suntem doar doi prieteni care au multe afinităţi în comn.

— Cred că îi e teamă să dea buzna, a decretat Maura. Pesemne că s-a fript rău de tot în prima căsnicie.

— Maura, încetează, i-a cerut Katie. Nici unul dintre noi nu se gândeşte la mariaj. Asta ar distruge totul.

Dar erau momente când el părea a fi gata s-o ia în braţe – şi ea ştia că nu l-ar fi respins.

Cu o săptămână înainte ca Joanne să vină în vacanţa de primăvară, Katie s-a mutat în noua şi super-

ba casă. Şi ea i-a explicat lui Sherwin că va fi ocupată în toată perioada cât Joanne va sta acasă.

— Tot timpul? a întrebat-o el cu părere de rău.

— N-o să fie pentru multă vreme, i-a amintit ea zâmbind uşor. Era *bine* să simtă că cineva îi ducea dorul.

Joanne a sosit şi a fost plină de laude la adresa casei. Radia de bună dispoziţie, a constatat Katie mulţumită. Dar aproape imediat a şi înţeles de ce. Joanne voia s-o încânte ca să fie de acord cu o croazieră sponsorizată de şcoala care începea după un sejour de trei zile în Chicago şi o călătorie în insula Mackinac.

Insula Mackinac, şi-a zis în gând Katie, cuprinsă de nostalgie. Ea şi Harry fuseseră acolo când Leo era un bebeluş.

— Nu este decât de trei săptămâni – dar totul va fi atât de frumos, o îmbrobodea cu vorbe dulci Joanne. Va trebui să mă înscriu repede, pentru că nu sunt decât zece locuri pentru fete. Şi doi profesori. Merge şi Betty, bineînţees.

Acelea erau cuvintele magice. Joanne ştia – după cum ştia şi Katie – că nu încăpea nici un refuz. Şi Katie şi-a mai dat seama că Joanne intenţiona să-şi petreacă cât mai puţin timp posibil în Dallas.

Maura avea dreptate când spunea că a răsfăţat-o pe Joanne îngrozitor, dar Joanne era copilul ei care în urmă cu şapte ani fusese rănit de moarte. Ea va face tot ce va fi cu putinţă spre a-i readuce fericirea pe care mica Joanne o cunoscuse cândva – chiar dacă va fi doar pentru scurte intervale de timp.

Capitolul 26

După ce Joanne s-a întors la şcoală, Katie şi Sherwin au început să se vadă din nou. Ea era amuzată de felul cum îşi compartimenta el viaţa. Pentru ea îşi făcea timp două seri pe săptămână. Joia şi sâmbăta.

Se întâmpla uneori să citească în ziar despre unele evenimente culturale din oraş şi era tentată să-l sune şi să discute despre ele cu Sherwin. În chip ridicol, avea sentimentul că intră nepoftită în viaţa lui. Totuşi, el nu-i telefona niciodată – iar ea a acceptat situaţia ca normală pentru relaţia lor.

Pe la sfârşitul lui mai Sherwin a sugerat ca într-una din sâmbete să facă o abatere de la programul obişnuit, să fie împreună şi după-amiaza şi să meargă cu maşina la unul din lacuri.

— Hai să stăm toată ziua, să începem cu un prânz la iarbă verde, a spus el exuberant. Să apucăm să ieşim înainte de a se aşterne afurisita aceea de căldură peste oraş.

— Am să pregătesc eu un paner cu mâncare, s-a oferit Katie zicându-şi în gând că o zi pe malul lacului va fi binevenită.

Sâmbătă Katie a aşteptat aproape patruzeci de minute peste ora fixată până a venit Sherwin. Speriată,

pentru că Sherwin era întotdeauna punctual, a sunat la el acasă. Nu era acolo. A oftat uşurată când a văzut maşina lui în faţa casei. A luat panerul cu merinde şi s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare.

— Katie, iartă-mă, s-a scuzat el. În fiecare sâmbătă dimineaţa fac cumpărături pentru mama. Ea întotdeauna insistă ca să se descurce singură, dar nu pot s-o las. Ea se apropie de optzeci de ani şi are o constituţie atât de fragilă.

— Eşti un fiu foarte bun, i-a spus Katie cu simpatie.

— Au fost foarte multe lucruri pe care n-am reuşit să le găsesc. Am încercat să te sun, dar telefonul de acolo nu funcţiona.

— Sherwin, nu-ţi mai face griji, i-a spus ea. Te înţeleg.

— Eşti minunată, i-a zis el blând.

Mai târziu, pe când stăteau pe iarba verde, plină de rouă de pe malul lacului, într-un loc retras, unde nu erau decât ei doi, Sherwin a întins mâna şi a îmbrăţişat-o, iar ochii îi erau întrebători. Ea şi-a înălţat gura spre a lui drept răspuns.

— Am vrut să fac asta de atâta vreme, a spus el după ce buzele li s-au despărţit. Mi-era teamă să nu te îndepărtez.

— Nu m-ai fi îndepărtat.

Ce bărbat blând şi modest era! Ea se simţea alintată şi protejată în braţele lui. Pentru o oarecare vreme ea putea să uite de Harry şi de tânăra înaltă şi blondă cu care se însurase.

Katie s-a simţit vinovată pentru că l-a ţinut pe Sherwin departe de ea în scurtul răstimp cât Joanne a stat acasă înainte de a pleca în croazieră cu şcoala.

Dar el a înţeles că orele în care ea nu era la birou îi aparţineau acum Joannei.

Într-o stare euforică Joanne şi Betty au luat avionul spre Chicago. Katie a început să-l vadă iar pe Sherwin. Ştia că el aşteaptă un semn din partea ei că era gata să treacă dincolo de sărutări din ce în ce mai pătimaşe. O încânta faptul că el era atât de preocupat de grija de a-i fi pe plac. Ştia că ea trebuie să facă primul pas.

Sâmbătă, după ce Joanne a plect în excursie, Katie i-a spus lui Sherwin că închiriase o casă la ocean la La Jolla, pentru weekend-ul viitor. De ani ştia că familiile din înalta societate a Dallas-ului îşi făcuseră din La Jolla locul predilect al vacanţelor de vară. Pentru locuitorii din Dallas, oraş înconjurat din toate părţile de uscat, ţărmul Pacificului era mirific.

— Putem lua avionul vineri după-amiază şi să ne întoarcem cândva în cursul zilei de duminică, i-a spus ea pe un ton degajat.

— Tot week-end-ul? a întrebat el cu ochii strălucitori. Apoi bucuria a dispărut şi el a părut nehotărât. Să facem tot drumul acela până la La Jolla?

Katie era uluită.

— Nu-ţi place să mergi cu avionul?

— Îmi place, a spus el bătând în retragere. Întotdeauna iau avionul când am prelegeri în altă parte sau trebuie să asist la un seminar.

— Eşti invitatul meu, s-a grăbit ea să explice, conştientă de etalarea propriei bogăţii. Am făcut toate aranjamentele pentru o cursă charter dus şi întors. Şi acolo ne va aştepta o maşină. Sherwin, l-a rugat ea, până acum eu întotdeauna am fost invitata ta. Lasă-mă şi pe mine să-ţi ofer ceva.

Sherwin a căzut pe gânduri.

— O să aranjez ca cineva să se ocupe de cumpărăturile mamei sâmbătă dimineaţa. Era o femeie care o făcea în trecut, când eu trebuia să plec din oraş cu treburi universitare. Şi dacă ne întoarcem duminică după-amiază, voi fi la mama la cină. Este în ordine, a spus el uşurat. O, Katie, abia aştept!

*

Casa pe care o închiriase Katie pe malul oceanului era o capodoperă în miniatură. Construită în stilul lui Frank Lloyd Wright, era lungă, cu un singur cat şi cu o mulţime de ferestre, care dădeau spre blândul Pacific. Ei au sosit de la aeroport seara cu maşina pusă la dispoziţie de către proprietar şi au explorat casa cu încântare.

Au ieşit apoi să se plimbe pe plajă, luându-şi cu ei puloverele din valize pentru că aerul nopţii era rece şi înviorător. Luna desena o cale argintie pe întunecatul Pacific. Cerul era spuzit de stele.

— Katie, ai avut o idee minunată.

Sherwin a tras-o mai aproape de el în solitudinea selenară a plajei pustii. În noaptea asta gura, mâinile îi erau încărcate de patimă. În noaptea asta nu va mai fi nici o reţinere, şi-a zis în gând bucuroasă Katie. S-ar putea să nu fie la înălţimea trăirilor ei cu Harry, dar va fi bine.

— Hai să mergem înăuntru, a spus Katie în şoaptă.

Lumina lunii se filtra în dormitor în vreme ce Sherwin o îmbrăţişa pe Katie balansându-se uşor la câţiva paşi de pat. Amândoi aveau nevoie de asta, şi-a zis Katie în gând. Doar pentru o clipă i-a fost teamă că, fiind de atâţia ani singură, va avea unele dificultăţi. Dar

Sherwin nu dădea buzna, a constatat ea mulţumită. El nu era ca orice tânăr supraexcitat, care avea în minte un singur lucru şi foarte precis.

Ea a rămas nemişcată când el i-a smuls cămaşa de noapte, ştiind că materialul fin nu va rezista. S-a dezbrăcat şi el, iar trupul îi era încă suplu şi numai fibră, mărturie a anilor de înot şi tenis. Apoi el a ridicat-o în braţe, a aşezat-o pe pat şi s-a lungit lângă ea.

— Nu merit o asemenea splendoare, i-a spus el în şoaptă luându-i sânii în căuşul palmelor. Mă simt de parcă aş fi Cortez când a rămas uitându-se mut la albastrul Pacific.

— Sherwin, l-a dojenit cu o undă de râs în glas Katie, Pacificul este acolo. Eu sunt aici.

Gata cu aşteptarea, şi-a zis ea în gând cu o nelinişte tăcută şi şi-a întins mâna spre el.

— Sentimentul de uluire care mi-l stârneşti, Katie, a spus el cu o pasiune cescândă este acelaşi pe care l-a încercat Cortez când se afla pe culmea aceea în Darien.

— Vorbeşti ca un erudit profesor de engleză, l-a tachinat ea, cu o voce inegală. Apoi l-a îmbrăţişat înlănţuindu-l strâns cu mâinile. O, Sherwin!

*

Din obişnuinţă, Katie s-a trezit devreme în dimineaţa următoare, l-a lăsat pe Sherwin să doarmă şi s-a dus încet în baie. A şovăit o clipă. Dacă îşi făcea duş, oare zgomotul avea să-l trezească? Puteau să doarmă destul în Dallas.

După ce şi-a făcut duşul, s-a dus în bucătăria ale cărei ferestre ofereau o privelişte superbă asupra Pacificului. A pus de cafea, a scos ouă şi şuncă din

frigider şi a băgat chiflele în cuptor. Nu mai simţise acest *joie de vivre* de multă vreme. Se temuse că o asemenea stare n-o va mai încerca niciodată.

Ziua a trecut repede. În timp ce Katie pregătea cina în bucătărie, Sherwin a făcut focul în cămin. Apoi l-a auzit vorbind la telefon din dormitor. Şi-a dat seama că o sunase pe mama lui. El era întotdeauna foarte preocupat de sănătatea ei.

— Mamă, nu ai de ce să suni mâine. Eu o să fiu acasă la timp pentru cină. Katie simţea cum se lasă cuprinsă de iritare în timp ce, în liniştea casei, cuvintele lui ajungeau până la ea. Nu, nu pot să-ţi dau un număr la care să mă suni în seara asta – pentru că voi fi musafirul unui alt profesor şi nu ştiu ce telefon are. Îi spusese, deci, mamei sale că în acest weekend plecase din oraş cu treburi universitare, a dedus ea. Voi fi acolo la timp pentru cină, a reasigurat-o el pe maică-sa pe un ton blând, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

*

Joanne s-a întors din croazieră ca să rămână doar o săptămână în Dallas. Ea urma să petreacă o lună cu Betty la ranch-ul familiei Forbes.

— Ştii cât de mult detest vara în Dallas, i-a reamintit ea mamei sale. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că doamna Forbes m-a invitat la ei.

Cum Joanne a plecat iar din vieţile lor, Sherwin i-a spus lui Katie că ar vrea s-o ducă s-o cunoască pe mama lui. Ea a presupus că mama lui ştie că el o vede frecvent. Dar această relaţie nu trebuia impieta cu nimic viaţa mamei sale. El niciodată nu putea să-i facă cumpărăturile sâmbăta sau să ia cina cu ea duminica, cu o singură excepţie, în acel week-end când fuseseră

la La Jolla. Şi ea presupunea că el vorbea cu ea în fiecare zi la telefon când n-o vedea.

— O să-ţi placă de mama, i-a spus el cu afecţiune, dar am prevenit-o că eşti mult mai tânără decât mine.

— Sherwin, nu este o diferenţă prea mare de ani între noi, a spus ea râzând.

Era mama lui supărată că el părea să aibă o legătură serioasă cu o femeie? Nici unul dintre ei nu pomenise nici un cuvânt despre mariaj. Amândoi fuseseră prea des răniţi. Amândoi erau mulţumiţi, şi-a zis ea în gând, să lase lucrurile să rămână aşa cum sunt între ei.

Apoi, într-o după-amiază fierbinte de august - când, după cum spunea el, mama sa suferea cumplit de căldură, dar cu toate acestea refuza să pună o instalaţie de aer condiţionat în casă - Sherwin a făcut o excepţie de la regula de a o vedea de două ori pe săptămână şi a sunat-o într-o pauză dintre ore s-o întrebe dacă putea trece pe la ea vineri seara. Katie zâmbea blând în timp ce-l asculta. El ştia că Melinda este liberă în fiecare vineri. Ei aveau să fie singuri.

— Vino la cină, l-a invitat ea. Katie rareori gătea pe o asemenea căldură, dar îi va face plăcere să pregătească ceva pentru Sherwin. Când el venea sâmbetele, Melinda făcea mâncarea şi le servea cina, după care avea seara liberă. O să mâncăm în patio, a adăugat ea încet. Acesta era acoperit şi avea aer condiţionat.

— Grozav, a aprobat el.

Vineri, la ora 7 p.m. fix, a sosit Sherwin. Mâncarea era pe maşina de gătit, aşteptând doar să fie servită. O sticlă de vin era în frigider. Acorduri din "Poveşti din pădurea vieneză" ajungeau din casă până la ei.

— O, Doamne, este atât de răcoare şi de minunat aici, a spus el şi a sărutat-o.

— La tine nu funcţionează instalaţia de aer condiţionat? l-a întrebat ea în timp ce traversau holul şi intrau în camera de zi imensă.

— La mine este bine, a asigurat-o el, aşezându-se pe sofa şi trăgând-o şi pe ea lângă el. Dar în ultimele două ore am fost la mama. A făcut iar una din crizele ei de anxietate. De două ori în ultima lună Sherwin nu mai trecuse pe la ea seara pentru că mama lui avusese o criză de anxietate. E cald ca-n iad acolo. M-am oferit să-i plătesc ratele pentru instalaţia de aer condiţionat, dar ea nici n-a vrut să audă. Când era tânără nimeni nu avea aer condiţionat. Ea consideră că acesta ar fi un semn de slăbiciune.

— Probabil că mori de foame, i-a spus ea, o parte din buna dispoziţie evaporându-se. Mama lui Sherwin totdeauna părea să se interpună între ei când erau singuri. Am să aşez masa.

— Aş vrea să mai aşteptăm puţin, a spus el zâmbind timid. O ştii pe mama – după ce-i trece criza mă îndoapă ca pe un curcan.

— Genul de mamă evreică? l-a tachinat ea.

Brusc, Sherwin a părut încurcat.

— Katie, când te duc pe la ea, n-are rost să-i spui că eşti evreică.

— De ce nu? a întrebat Katie înţepată.

— Ei bine, s-ar putea să fie uşor deranjată dacă ar crede că eu sunt serios interesat de cineva care nu este de aceeaşi credinţă cu mine. A oftat şi şi-a pironit privirile în pământ pentru o clipă. Katie, de ce trebuie noi să continuăm astfel? Să fim împreună doar două ore pe săptămână? De ce nu ne-am căsători? A prins-o

de mână. Viaţa ar putea fi atât de confortabilă pentru noi. Am putea fi împreună fără să mai trebuiască să inventez poveşti. Eu aş scăpa de apartamentul meu. Am sparge un perete între două camere de oaspeţi la tine şi am face un apartament micuţ pentru mama.

— Dumnezeule, tu ai destul spaţiu. *Oare Sherwin se aştepta ca mama lui să locuiască cu ei?* Orice discuţie ar fi rezolvată printr-o criză de anxietate, şi-a zis ea cu o clarviziune neaşteptată. Există chiar destul spaţiu şi pentru camera copiilor, a adăugat el strengăreşte.

Katie a îngheţat. Din punct de vedere fiziologic ea ar mai putea să aibă copii – dar cum ar mai îndrăzni vreodată să lase asta să se întâmple? *Ea nu mai avea dreptul să încerce din nou.* Dar îl înţelegea pe Sherwin. El depăşise cincizeci de ani şi se temea că viaţa trece pe lângă el. Aşa că îşi dorea copii, o casă confortabilă şi o nevastă cu care să-şi împartă responsabilităţile în a avea grijă de mama lui.

— Sherwin, nu cred că vreau să mă căsătoresc, i-a spus ea nehotărâtă.

— De ce nu? a întrebat-o el simţindu-se jignit de respingere. *Se aşteptase ca ea să-i fie recunoscătoare.*

— Eu am trăit singură atâta vreme, s-a bâlbâit ea. O am pe Joanne la care trebuie să mă gândesc...

— Joanne este mare – chiar dacă tu o tratezi ca pe un copil, a întrerupt-o el neliniştit. Ea o să se mărite şi o să plece de aici. Vrei să rămâi singură în casa asta imensă? Noi o să întemeiem o nouă familie. Tu nici măcar nu va trebui să renunţi la lumea afacerilor. Mama va fi acasă şi va supraveghea femeia de la copii...

— Nu, Sherwin. Vocea îi era blândă, dar fermă. Eu n-am să mă mai mărit niciodată.

El se uita la ea fără să-i vină a crede, apoi a izbucnit:

— M-ai folosit! N-ai vrut decât un armăsar lângă tine. Tu faci parte dintre acele afurisite de femei independente care cred că nu au nevoie de nimic pe pământul ăsta decât de propria lor persoană – şi de un bărbat doar atunci când au chef de el în pat. Se ridică încet în picioare, roşu la chip. Data viitoare când vrei să te regulezi nu mă mai suna. Noi doi am terminat-o.

Katie a simţit că îi îngheaţă sângele în vine şi a tremurat multă vreme după ce a plecat Sherwin. Mâncarea a rămas pe foc, complet uitată şi abia când mirosul de ars a ajuns până la ea s-a dus în bucătărie. A stins aragazul şi a privit fără să vadă ce mai rămăsese în cratiţe. A fost străbătută de un fior când s-a gândit cum ar fi fost viaţa ei dacă devenea nevasta lui Sherwin Kirk.

Mai bine să-şi dea seama acum şi pentru totdeauna că ea pierduse unicul bărbat a cărui soţie ar fi putut fi vreodată.

Capitolul 27

Harry stătea în fotoliul de piele, de culoarea vinului de Burgundia din biblioteca superbei lor case pe care o închiriase pe Avenida Alvear şi privea, fără să vadă nimic, frumosul parc Palermo, scăldat în lumina soarelui de iarnă. Un teanc de ziare americane – pe care avea de gând să le citească— zăcea pe măsuţa de lângă el. Îl nelinişteau zvonurile care circulau în Buenos Aires despre Juan Perón – care din iunie devenise preşedintele Perón.

Aceşti ultimi trei ani fuseseră plini de succese pentru el în privinţa afacerilor. Învăţase rapid cum să negocieze cu fermierii argentinieni. Aşa cum anticipase, putuse să cumpere grâul ieftin iar firma Simon & Sinclair îl vânduse scump. Dar zvonurile despre planurile lui Perón referitoarre la grâu erau alarmante.

— Harry! Eileen stătea impozantă în prag, purtând una din rochiile ei dramatice de seară, făcute de creatorul de modă Balenciaga. Ar fi trebuit să fii îmbrăcat până acum. Într-o jumătate de oră plecăm la petrecerea Carlottei.

Carlotta Mendoza era o văduvă bogată din Buenos Aires care obişnuia să dea petreceri costisitoare unde uneori printre invitaţi figurau şi personalităţi politice de rang înalt.

— Pot să fiu gata în cincisprezece minute, a spus Harry înălţând din umeri. N-avea nici o intenţie de a întârzia la petrecerea Carlottei. Spera să culeagă informaţii din interior despre planurile lui Perón în privinţa grâului argentinian. Fii cu antenele pe recepţie în problema grâului, i-a reamintit el.

Ei discutaseră despre asta la micul dejun. Eileen fusese afectată de perspectiva ca afecerile care aici le mersèseră ca pe roate să se degradeze.

— O să fiu, i-a promis Eileen. Harry ştia că ea era mândră de talentul pe care-l avea de a-i furniza informaţii din discuţiile banale. Plictisită de platitudinea vieţii lor zilnice – deşi deseori era invitată la petreceri în diverse staţiuni de vară sau de ski – Eileen era bucuroasă să facă încă parte din viaţa lui de afaceri, chiar şi în acest mod indirect, nerecunoscut şi nerăsplătit. Harry, n-o să trebuiască să plecăm din Buenos Aires, nu-i aşa? a întrebat ea cu o voce stridentă din cauza panicii.

Deşi se plângea de plictiseală, lui Eileen nu-i surâdea deloc să renunţe la viaţa de lux de aici. Ei trăiseră în Buenos Aires ca şi cum Harry ar fi fost milionar. Întorşi în State, salariul lui, oricât ar fi fost de mare, nu le-ar fi ajuns să ducă acelaşi mod de viaţă.

— O să vedem ce o să se întâmple, i-a răspuns el. Dar nu-mi place ce aud. Perón este hotărât să industrializeze ţara. Consilierii lui apropiaţi îi spun că cea mai bună cale de finanţare este din profiturile de la importul de grâu. Ei îl sfătuiesc să preia controlul comerţului cu cereale.

— Poate să facă asta? l-a întrebat Eileen holbându-se la el şi fără a-i veni a crede.

— Aici nu suntem în Statele Unite, i-a răspuns Harry. Perón va face ceea ce este mai bine pentru pro-

priile lui interese. El își dă seama că noi realizăm profituri imense. O, bineînțeles, el o să vorbească mult despre preluarea comerțului pentru binele țării - dar cei care-și vor umple primii portofelele vor fi el și clica lui.

— El are multe altele pe cap acum, a spus Eileen după un moment de gândire. Ca și Harry, era la curent cu politica argentiniană. Dacă va fi așa, n-o să se întâmple imediat.

— Dar va trebui să știm încotro se îndreaptă, a subliniat Harry. Compania noastră trebuie să fie pregătită să-și schimbe direcția.

— Tu ai spus că acasă este, într-adevăr, criză de cereale, și-a reamintit Eileen.

— Acum da, a recunoscut el. Bineînțeles, în fiecare an este altfel - depinde de recolta din anul respectiv. Pentru următoarele douăsprezece luni, cel puțin, o să avem nevoie de fiecare baniță de grâu pe care o putem cumpăra.

— Carlotta mă place, a spus Eileen cu un zâmbet șiret. Am să-i mărturisesc că sunt fascinată de bărbații importanți din administrația Perón. Am s-o rog să dea un dineu la care să invite câțiva din consilierii de vază ai lui Perón.

— Fă-o, i-a spus Harry dând din cap, și s-a ridicat în picioare.

El nu se așteptase ca Eileen să-i fie folositoare în afaceri, dar se dovedise a fi o adevărată achiziție.

Harry a plecat din bibliotecă și a urcat în dormitorul lui. El și Eileen aveau dormitoare separate. El era cinstit și recunoștea că-i convenea acest aranjament. Ajunsese să fie obsedat de ziarele și revistele din America spre a fi la curent cu tot ceea ce privea comerțul cu cereale. Și instinctul îi spunea - deși se abți-

nuse de a-i mărturisi şi lui Eileen – că lunile lor în Buenos Aires erau numărate.

În timp ce-şi punea costumul de seară, Harry a revenit pentru a nu se ştie câta oară asupra suspiciunilor pe care le avea în privinţa lui Eileen că s-ar fi încurcat cu un argentinian care era cu zece ani mai tânăr decât el. Nu, s-a admonestat singur, ajunsese un soţ nevropat. Asta se datora faptului că împlinise patruzeci şi unu de ani. Bineînţeles, Eileen flirta. Ei îi plăcea să fie curtată de tineri bogaţi şi chipeşi. Dar nu se culca cu ei. Ea ştia ce avantaje are ca doamna Harry Newhouse. Pe scară socială ea parcursese o cale foarte lungă într-un timp foarte scurt.

*

Katie a fost amărâtă când Joanne i-a scris la începutul celui de al doilea an de şcoală că ar prefera să-şi continue educaţia în New York decât să se întoarcă în Texas. Vorbea vag despre "o licenţă în literatura engleză", la Universitatea din New York. "Dacă sunt admisă, bineînţeles", scria ea.

— Ce are de gând să facă cu asta? i-a întrebat Katie pe Maura şi Jeff la masa de Ziua Recunoştinţei din noua ei casă mobilată cu mult gust.

Joanne refuzase să vină acasă în scurta vacanţă – aşa cum făcuse şi anul trecut. Ea şi Betty fuseseră invitate la o colegă de clasă a cărei familie locuia în Westchester County.

— Dacă urmează cursuri de pedagogie, poate să predea, a sugerat Maura.

— O vezi tu pe Joanne predând? a întrebat-o neîncrezătoare Katie.

Dar ce credea ea despre Joanne că avea să facă? Să se mărite bine, a încercat Katie să se con-

soleze pe sine însăşi. Să devină o tânără doamnă de societate.

— Ar putea intra în jurnalistică, a spus Jeff tărăgănat. Cam asta fac majoritatea celor care absolvă Engleza.

— Am de gând să insist să-şi continue studiile aici în Texas, s-a hotărât Katie. De data asta ea trebuie să fie categorică. Nu vreau să bântuie singură prin New York.

În iunie, după absolvire, Betty avea să se întoarcă acasă şi va începe pregătirile pentru ieşirea în societate. Îşi va face debutul intrând în Junior League şi va deveni şi ea o parte din acea lume ezoterică. Joanne va trebui să-şi continue viaţa fără Betty.

— Katie, tu niciodată nu ţi-ai impus punctul de vedere în faţa lui Jo... i-a întrerupt gândurile Maura. Poate că de data asta ar trebui s-o faci.

— Am să insist, a spus Katie luptându-se cu propria-i nelinişte.

Ar fi mai bine să aibă o confruntare cu Joanne acum, decât s-o lase să rămână în New York încă doi ani fără Betty, şi-a zis ea în gând cu o uşoară panică. Deşi ştia că era ilogică convingerea ei că Betty avea o influenţă stabilizatoare asupra Joannei, totuşi Katie se agăţase de acest gând de-a lungul anilor. De multă vreme părinţii lui Betty încercau s-o determine să-şi aleagă prietenii printre cei din "propria lor lume".

Cu teamă, dar hotărâtă, Katie a fost categorică în privinţa Joannei de a urma colegiul în Texas. Joanne şi-a ieşit din minţi când a văzut că n-o poate manipula pe mama ei ca în trecut. A recurs la ameninţări: *Am să rămân în New York şi am să lucrez ca ospătăriţă într-un bar sau ca model.* Apoi – posomorâtă şi plină

de reproşuri – a făcut cerere ca să fie admisă la Universitatea din Austin – Texas şi i-a fost acceptată.

În iunie Katie s-a dus la New York pentru serbarea de absolvire a Joannei. În timp ce sta cu părinţii lui Betty în sala de festivităţi ea urmărea desfăşurarea ceremonialului cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, simţindu-se atât de mândră de fiica ei care absolvise doi ani de colegiu şi-şi imagina cât de mândră ar fi fost propria ei mamă dacă ar fi putut să se afle astăzi aici. I-au venit în minte visele ei spulberate de a avea o diplomă de absolvire a unui colegiu. Şi inevitabil şi-a adus aminte de Leo şi de groaza lui de a fi trimis cu forţa la un colegiu şi de a nu reuşi să împlinească speranţele pe care tatăl lui şi le pusese în el.

Katie şi Joanne s-au întors amândouă cu avionul acasă. Betty şi părinţii ei au plecat pentru trei săptămâni la Bar Harbor. Acesta a fost începutul separării dintre Betty şi Joanne. Când Betty se va întoarce de la Bar Harbor, va fi foarte prinsă în pregătirile pentru rolul de debutantă în societatea texană. Cumpărăturile se vor ţine lanţ, îi spusese Betty Joannei. Avea nevoie de toalete speciale pentru prânzuri, pentru cocteiluri, pentru baluri al căror număr va fi fără de sfârşit.

Betty avea să-şi facă intrarea oficială în societatea din Dallas la balul Idlewild de la sfârşitul lui octombrie – într-o rochie albă – iar ultima reverenţă o va face – într-o rochie pastel – la balul Terpsichorean, trei luni mai târziu. În timpul acestor luni ea va participa la câte două sau trei petreceri în fiecare zi, şase zile din săptămână.

— Mama zice că probabil vom merge la Maine Chance pentru o săptămână la sfârşitul lui ianuarie ca

să mă refac, i-a mărturisit Betty. Noul Maine Chance, de lângă Phoenix – nu cel vechi din Maine.

Spre a-l abate gândurile Joannei de la Betty, Katie i-a vorbit în timpul zborului despre planurile ei de extindere în afaceri.

— Am să deschid noi staţii pe coasta Pacificului, a spus ea plină de încredere. În toate oraşele importante: Tacoma, Seattle, San Francisco, Los Angeles.

Dar Katie şi-a dat seama că pe Joanne n-o interesa Gas Girls Inc.

Reîntoarse în Dallas, Katie aştepta neliniştită să vadă cum îşi va ocupa Joanne această vară. În ultimele vacanţe ea fusese în excursii cu Betty sau la ranch-ul părinţilor lui Betty. A fost uşurată când – aproape imediat după reîntoarcere – Joanne a început să se întâlnească des cu alte două foste colege de la şcoala particulară, fete care, ca şi ea, proveneau din familii bogate, dar care nu erau admise în cercurile de elită din Dallas şi nu puteau deveni membre la Country Club sau să facă parte din Junior League.

A fost încântată când a văzut-o pe Joanne curtată de băieţi care ar fi putut să le însoţească pe tinerele ce-şi făceau debutul în societatea Dallas-ului, dar care se lăsau atraşi de farmecele evidente ale Joannei. Este drept, recunoştea Katie, nici unul nu era un soţ în perspectivă – mai toţi aveau altă religie decât Joanne dar reprezentau un divertisment pentru vară. Katie şi-a zis în sinea ei că Joanne va avea o vacanţă plăcută.

*

Reîntors dintr-o călătorie de afaceri în luna octombrie, Harry a găsit pe birou un teanc de ziare şi reviste americane. Ca de obicei le-a ales spre a le citi

mai întâi pe cele din Dallas. În pagina mondenă a unuia dintre ele a descoperit un articol despre activităţile unui grup de tineri din Dallas.

A simţit cum îi bate inima mai repede când a citit despre serbarea de absolvire a Joannei de la un colegiu select din New York. Apoi şi-a dat seama că era acelaşi colegiu pe care îl urmase cu mulţi ani în urmă Michelle Goncourt. Chiar şi astăzi îşi amintea durerea pe care o simţise în seara când aflase că Michelle părăsise New York-ul fără să-şi ia rămas bun de la el.

De ce îi permisese Katie Joannei să meargă la şcoală în New York? S-a gândit la Michelle şi mânia a pus stăpânire pe el pentru că Katie o lăsase pe Joanne să plece din Dallas şi să aibă atâta libertate.

Joanne îşi sărbătorise cei douăzeci de ani în iunie, şi-a zis el în gând. *Avea întâlniri cu băieţii, probabil.* Tinerii de azi sunt atât de obraznici, şi-a zis el cu îngrijorare. Războiul adusese multe schimbări în morală. O învăţase, oare, Katie să nu sară în patul băieţilor, aşa cum făcuseră multe fete în timpul războiului?

Joanne se va înscrie pentru a obţine o diplomă la Universitatea din Texas, a citit el cu mândrie. Fiica lui va fi o absolventă de facultate, prima din familie. Dar de ce Katie n-o trimisese la Radcliffe, sau la Barnard, sau la Vassar? Din ceea ce citise despre afacerile ei, Katie îşi putea permite s-o dea pe Joanne la cele mai bune colegii.

Gândurile lui s-au întors inevitabil spre Leo. În fiecare an, în luna mai, el era chinuit de amintiri legate de fiul lui. Fiecare are, probabil, şi-a zis el în gând, o lună de amintiri dureroase. La fel ca el, Pierre ura luna mai. Era luna când amândoi părăsiseră în fugă Parisul, cu puţin înainte de a fi ocupat de naziţti.

Soţia lui Pierre şi fetele refuzaseră să plece. Ele supravieţuiseră în timpul războiului – cu toate posesiunile lui Pierre tranferate pe numele lor – şi cele trei femei nu mai voiau să audă acum de Pierre. Ceea ce luaseră de la el aveau de gând să păstreze.

— Noi n-am mai fost o familie după primii câţiva ani, îi mărturisese Pierre. Dar, la dracu', fetele sunt *fiicele* mele. Cum pot ele să mă trateze ca pe un străin?

Acum Harry şi-a îndreptat atenţia spre *The New York Times*, frunzărindu-l în căutare de ştiri interesante. Mai târziu avea să le citească pe fiecare în parte. De la *The Times* a trecut la *The Washington Post*. S-a oprit asupra unui articol despre Juan Perón, care-l numea pe preşedintele argentinian "un fel de speculant la bursa neagră". Articolul confirma zvonurile pe care le auzise şi el – că guvernul argentinian plătea fermierilor autohtoni 1,26 dolari pe baniţa de grâu şi-l revindea în Europa cu cinci până la şase dolari baniţa. Ceea ce, de fapt, a recunoscut Harry, făceau şi negustorii străini, cum era şi firma Simon & Sinclair.

În următoarele douăzeci şi patru de ore Harry a devorat stocul de ziare şi reviste. Acum era criză de grâu în Statele Unite. Grâul era foarte cerut şi pe piaţa europeană. Când se va decide Perón să le interzică negustorilor străini să cumpere grâu din Argentina?

Vremea lor aici se dusese, s-a avertizat din nou Harry. Perón va promulga o lege care să-i asigure controlul asupra întregului grâu argentinian. Încotro va trebui să se îndrepte firma Simon & Sinclair?

După câteva zile atenţia lui Harry a fost reţinută de un raport privind noile obiceiuri în materie de hrană în Japonia. Pâinea de grâu fusese aproape necunoscută în Japonia până când generalul MacArthur aranjase în

urmă cu doi ani să fie importat grâu în Japonia. Grâul a fost transformat în pâine – şi *japonezilor le-a plăcut.* Pâinea din grâu devenise extrem de populară în Japonia.

Bineînţeles, a recunoscut Harry, recolta de anul trecut de grâu şi cea din acest an nu fusese bună, dar pentru anul viitor previziunile erau excelente. Analiştii preziceau un surplus. Acesta avea să se vândă ieftin – şi putea fi exportat în Japonia la preţuri mari.

În maniera lui obişnuită de examinare completă, Harry a început să cerceteze situaţia vapoarelor cu grâu care luau drumul Japoniei. A aflat că de ani de zile grâul "alb" din statul Washington era exportat în Japonia. Din el se obţinea făina care era perfectă pentru fideaua ce constituia un aliment de bază în dieta japonezului cât şi pentru prăjituri şi biscuiţi.

Dar cercetările lui Harry au scos la iveală că acest grâu sărac în proteine nu era bun pentru pâine. Japonezii cumpărau grâu din Canada de vest, mai cu seamă din Saskatchewan şi Manitoba, care era mai bogat în proteine. Şi instinctul l-a avertizat că aceasta era calea de urmat.

Grâul din centura de preerii ce se întindea din Texas până în Dakota de Nord era bun pentru pâine, din câte îşi amintea el. Dar, drace, era departe de porturile de pe coasta de vest! Cum puteau ei să-l transporte fără a-i ridica costul la preţuri prohibitive?

Mai devreme sau mai târziu, şi-a zis el, guvernul se va hotărî să reducă taxele de transport ca să vândă grâul din Midwest – dar guvernul se mişca al dracului de încet. Modalitatea de a trimite grâul din Midwest în Japonia – recoltă care, foarte probabil, anul viitor va fi uriaşă, şi-a zis el – va fi pe calea ferată ce leagă

Midwest-ul de Coasta de Vest. În privinţa facilităţilor din transportul maritim firma Simon & Sinclair ar putea să-şi mute operaţiile din Buenos Aires în Japonia.

Harry fremăta de nerăbdare. El deja ştia cum trebuie să procedeze firma. Vor cumpăra grâu din Midwest şi-l vor vinde în Japonia, aşa că vor avea din belşug cu ce să înlocuiască pierderea grâului argentinian.

În seara aceea la masă el i-a spus lui Eileen că peste câteva zile va lua avionul spre Minneapolis pentru a discuta cu Pierre şi Arnie.

— Ai de gând să le spui despre eventualitatea închiderii biroului de aici? l-a întrebat Eileen cu o voce ascuţită şi acuzarea i se citea în ochi.

— Perón pune la cale un monopol al statului asupra cerealelor, a spus el. Ce altceva avem de făcut decât să plecăm?

— Aşteaptă până este absolut necesar, a insistat Eileen. Am mai putea sta încă un an aici.

— Am să discut cu Pierre şi Arnie, a răspuns el evaziv. Eu trebuie să-i avertizez de pericolul care ne paşte.

— Nu-mi place să ne întoarcem iar la Minneapolis, a spus ea posomorâtă.

— N-o să stăm acolo mult, i-a promis el, pentru că Pierre îl avertizase că nu devenise deloc mai uşor ca să lucrezi cu Arnie: *El este un adevărat ticălos. Ne-ar tăia într-o clipă beregata, şi mie şi ţie, dacă ar ajunge la concluzia că este în avantajul lui.*

Eileen s-a încruntat, rămânând cu furculiţa cu fileul de peşte argentinian la mijlocul drumului între farfurie şi gură.

— Unde o să locuim?

— Probabil la Seattle. Am auzit că este un oraş

grozav. Oricare, în afara Dallas-ului însemna exil pentru el, şi-a zis în sinea lui. Va trebui să mă duc până acolo şi să aranjez locuri de depozitare la Puget Sound.

— Nu-mi place Seattle, a izbucnit Eileen. În orice caz, pe unde dracu' vine? Undeva la capătul ţării... a spus ea făcând o grimasă ce-i exprima din plin dezgustul.

— Sus, într-un colţ al statului Washington, a început el, dar ea l-a întrerupt.

— O, Doamne, o să fie tot atât de frig ca în Minneapolis. Poate mai frig!

— Nu, a domolit-o el. De fapt, este ceva mai la nord decât Quebec-ul, aşa că este încălzit de curenţii japonezi şi niciodată temperatura nu coboară sub zero grade în Seattle. Şi verile sunt calde.

— Îl detest, a repetat Eileen. Nimeni din cei pe care îi cunoaştem nu se duc niciodată în Seattle. A făcut o pauză. Este aproape de San Francisco?

— Nu chiar, a recunoscut el. Este cam la 1000 mile mai la nord de San Francisco.

— De ce nu ne putem stabili în New York?

Ea nu cunoştea New York-ul, nu-l văzuse decât o singură zi când luaseră vaporul spre Buenos Aires, dar pentru Eileen rămânea cel mai fascinant oraş, după Paris şi Londra. Harry şi-a zis în gând că în New York Eileen putea să-şi vadă prietenii la intervale regulate de timp, ori Seattle nu se afla pe itinerarul lor.

— Afacerile ne cer să locuim în Seattle, a accentuat el.

Eileen înţelegea că afacerile au prioritate în faţa preferinţelor personale.

Harry făcuse cercetări amănunţite, ca de obicei, chiar dacă nu discutase încă cu Pierre şi Arnie în deta-

liu. Seattle era locul ideal pentru ei. Avea facilităţi grozave de transport către Orient, deşi Harry mai avea unele temeri în privinţa puterii pe care o avea şeful Uniunii Şoferilor de autocamioane, Dave Beck – despre care se spunea că, de fapt, el conduce oraşul Seattle – precum şi în privinţa preţului exagerat al forţei de muncă. Relaţiile pe care firma Simon & Sinclair le avea în domeniul căilor ferate le garantau un transport sigur până la docurile din Seattle. Şi el deja primise răspunsuri favorabile din partea comercianţilor japonezi de grâne pe care-i abordase.

— Eu trebuie să plec cu Carlotta la Paris cu avionul peste trei săptămâni, i-a reamintit Eileen pregătindu-se să înceapă ofensiva.

— Ai să te duci, Eileen, a domolit-o el.

Eileen cheltuise o avere la casele de modă, dar lui îi plăcea ca ea să fie elegantă, să poarte haine scumpe, care să atragă atenţia. Făcea parte din imaginea pe care o crea despre el, imaginea unui comerciant de cereale de mare succes.

Dar succesul lui era gol pe dinăuntru, şi-a zis el cu o sinceritate dureroasă. Ce n-ar fi dat ca un al doilea triumf să-l aştearnă la picioarele lui Katie – ca să compenseze dezastrul din 1929. *Dar Katie nu avea nevoie de el.* Ea ajunsese o femeie bogată prin propriile forţe.

La fel ca Ulise el era condamnat să rătăcească prin lume. Dar după mulţi ani, şi-a zis Harry luându-se singur în zeflemea, Ulise se întorsese acasă, la soţia lui şi apoi trăiseră în pace multă vreme. Însă Katie nu mai era soţia lui – şi ea nu mai voia nimic de la el.

Poate – doar poate – şi-a zis el cu înfrigurare bruscă, în drum spre Seattle s-ar opri pentru douăzeci şi patru de ore în Dallas. Ar trebui să instaleze în Dallas

un agent cât mai curând posibil, care să cumpere grâu pentru firmă. Dar în principal, era obsedat ca să vadă Dallas-ul din nou. Să vadă cu ochii lui casa în care locuia Katie. Tânjea de atâta amar de vreme ca s-o zărească măcar pe Katie – şi pe Joanne.

Ele n-aveau să ştie că el este în Dallas, şi-a zis Harry. Joanne era plecată la colegiu, iar Katie era ocupată cu afacerile. Dar ar fi fost grozav dacă ar putea s-o vadă pe Katie – chiar de la distanţă. Să vadă casa în care trăia. Să vadă clădirea din centrul oraşului unde ea îşi avea birourile.

Brusc a fost cuprins de nerăbdare. I-a dat o telegramă lui Pierre ca să-i spună că va ajunge la Minneapolis peste o săptămână. Înainte de a se întoarce la Buenos Aires ca să lichideze afacerile firmei şi pe ale sale va lua avionul spre Dallas ca să instaleze acolo un agent. Mai târziu va crea o întreagă reţea de agenţi. Şi va verifica posibilităţile de depozitare portuară din Seattle.

În primele şase luni va călători mult, a apreciat el. Asta va fi bine – avea nevoie de acest gen de activitate. Eileen va fi într-o continuă proastă dispoziţie, a presupus el, furioasă pentru că nu-şi va mai putea permite vechiul stil de viaţă – o casă cu cinci servitori. Va trebui să se mulţumească cu o bucătăreasă şi o slujnică, cu program redus. Costul vieţii în Seattle era printre cele mai ridicate din ţară.

Poate că o va readuce pe Eileen la birou. Ea făcuse unele aluzii în acest sens în Buenos Aires. Dar în Argentina aşa ceva nu era de acceptat. În Seattle era ceva obişnuit ca femeile să aibă slujbe. Asta avea s-o facă să se simtă importantă. Şi mintea n-o să-i mai stea tot timpul după flirturi.

*

Într-un fel, a fost o uşurare când Joanne a plecat la colegiu, şi-a zis Katie în gând simţindu-se vinovată. În ultimele săptămâni dinaintea începerii şcolii tensiunea dintre ele atinsese cote îngrijorătoare. Joanne n-o putea ierta că nu-i permisese că se reîntoarcă la New York. În acelaşi timp ajunsese să înţeleagă că mama ei îi accepta toate toanele în anumite limite. În ciuda ameninţărilor ei, amândouă ştiau că Joanne era prea obişnuită cu un trai comod ca să renunţe la el.

Katie a fost bucuroasă că la scurt timp după plecarea Joannei ea trebuia să ia avionul spre Seattle, unde intenţiona să deschidă trei staţii de benzină. Casa îi părea dureros de goală fără prezenţa Joannei – deşi adevărul era că ele fuseseră ca "două vapoare ce se încrucişau în noapte", şi-a zis Katie cu o sinceritate crudă. În majoritatea serilor ea venea în fugă de la birou ca s-o mai prindă pe Joanne care mereu era grăbită să ajungă la o întâlnire cu prietenii sau în altă parte.

În dimineaţa când trebuia să meargă la Seattle, Maura a condus-o cu maşina la aeroport. Maura lucra de două luni în biroul ei din Dallas.

— Niciodată nu mi-am închipuit că am să fiu încântată să lucrez într-un birou, i-a mărturisit Maura în timp ce se îndreptau spre aeroportul Love. Dar ajunsesem să vegetez la fermă. Fiicei mele îi place munca la fermă. Ţi-o imaginezi pe Willa mergând la un colegiu agricol?

— Mi-am dat seama că aşa va fi, i-a spus Katie cu blândeţe. Cred că este minunat.

— Poate că acum am să încep să dau jos şunculiţele pe care le-am pus în ultimul timp. Când sunt deprimată, mănânc. Katie ştia că Maura era necăjită că Jeff se lăsase de scris. Mănânc când sunt plictisită, a continuat ea. O, Doamne, am fost eu plictisită la fermă?! M-am descurcat când copiii erau mici şi Jeff scria – dar acum nu mai pot. Am patruzeci şi cinci de ani şi intru la menopauză. Dintr-o dată văd cum mi se duce viaţa printre degete. Vreau să fac ceva mai interesant decât decongelarea frigiderului şi să dau parchetul cu ceară. Katie, îţi mulţumesc că m-ai convins să-mi iau o slujbă şi să ies din casă.

— Jeff nu e supărat, nu?

Katie ştia că o întrebase pe Maura despre acest lucru de mai multe ori şi de fiecare dată răspunsul ei fusese negativ.

— I-a trebuit puţin ca să se acomodeze, a recunoscut acum Maura. Era obişnuit cu mine să fiu mereu prezentă acasă şi să-i aşez masa când vine la prânz sau să-i duc cafeaua pe câmp după-amiaza. Eu mă făleam cu mâncărurile pe care le pregăteam pentru că aveam atâta timp la îndemână. Dar el respectă banii pe care îi aduc în casă. Îl bucură chiar.

— Asta-i bine, a spus Katie aducându-şi aminte de Jeff cum devenea aproape paranoic când era vorba despre vreun ajutor financiar.

— Dar, Katie, aş vrea ca el să se întoarcă la scris, să scrie şi altceva în afară de acele articole ocazionale la ziarele agrare. El a ajuns să creadă că scrierea de romane reprezintă pierdere de vreme.

— Mi-a plăcut ultimul lui articol, a spus Katie. Acela în care îi avertiza pe fermieri să nu se lase amăgiţi de noile îngrăşăminte – toate acele *chimicale* care apar pe piaţă.

— Tu-l ştii pe Jeff, a spus Maura zâmbind blând. În ciuda refuzului său din tinereţe de a deveni fermier, el are o adevărată veneraţie pentru pământ. La fel ca tatăl şi bunicul lui, el îi consideră pe fermieri ca "gospodari ai pământului". Nu-i place când vede atâţia fermieri că-şi vând pământul şi se mută la oraş, unde lucrează în slujbe anoste. Ca fermieri ei sunt proprii lor stăpâni – nu răspund decât în faţa lor înşile.

— Am văzut afişul cu "De vânzare" la ferma McDougel, care e la câteva mile mai jos de voi, şi-a amintit Katie.

— Sunt într-o situaţie disperată, a spus Maura. Casa are nevoie de reparaţii serioase – şi ei nu vor să-şi cheltuie economiile pe care le au şi nici să ia împrumut de la bancă. Nu vor decât s-o vândă şi să se mute la oraş.

— O să vândă ieftin, a spus Katie, simţindu-se cuprinsă de o undă de interes.

— Te gândeşti să cumperi? a întrebat-o Maura.

— Poate că pare o nebunie – dar, da. Pământul întotdeauna a fost o investiţie bună, dacă îl cumperi ieftin. Vrei să-i întrebi cât cer şi să mă suni diseară la hotelul Olympic din Seattle? Dacă preţul este bun, am să cumpăr. Perspectiva o încânta. Am să vând casa şi o bucată de pământ pe lângă ea, iar restul îl las necultivat în acest an. Asta era ceea ce predicase Jeff întotdeauna: *Dă-i pământului timp să se refacă singur.* Mai târziu am să-l arendez.

— Niciodată nu m-am gândit, a spus Maura mirată, atunci când eu şi Jeff v-am cunoscut pe tine şi Harry, că într-o zi tu ai să deschizi un lanţ de benzinării ce se va întinde pe jumătate de ţară şi că ai să cumperi pământ în Texas aşa cum eu îmi cumpăr ace de păr.

— Întotdeauna am venerat pământul.

Mintea lui Katie s-a întors în urmă cu ani, la ziua când ea şi Harry au preluat ferma Ameliei. Atunci se simţise de parcă ar fi fost conducătorul unui imperiu binecuvântat de Dumnezeu. Acelaşi sentiment îl avusese şi Harry. Apoi şi-a amintit – cu durere de parcă s-ar fi întâmplat ieri – de ziua în care Harry aflase de la un funcţionar de bancă despre o suprafaţă imensă de pământ la nord de ferma lor care se vindea la licitaţie şi cum banca îi oferise un împrumut ca s-o cumpere. Dar împrumutul ar fi însemnat o ipotecă pe propria lor fermă şi ea nu-l lăsase să facă asta. Câteva săptămâni mai târziu pe acel teren se descoperise un puţ de petrol. *De unde ar fi putut ea să ştie?* Cum ar fi putut ea să-l lase să greveze cu o ipotecă singura lor garanţie de securitate pe care o aveau?

— Şi eu am simţit aceeaşi dragoste faţă de pământ când Jeff m-a adus aici şi mi-a arătat ferma. Vocea Maurei era blândă. Pentru mine un sfert de acru însemnase enorm de mult – şi iată-ne acum având sute de acri.

— Este ciudat, Maura. Eu şi Harry ne-am despărţit de opt ani. Nici măcar acum nu putea spune "am divorţat". Chiar dacă descoperise că el se recăsătorise. Dar Harry încă îmi dirijează viaţa. Eu gândesc aşa cum gândea Harry. Este ca şi cum el încă s-ar afla lângă mine.

Capitolul 28

Harry a respirat uşurat când s-au terminat întrevederile cu Pierre şi Arnie. Ca întotdeauna, au fost certuri între el şi Arnie. Arnie putea fi el genial în a face rost de capital, i-a mărturisit Harry lui Pierre în timp ce aşteptau la aeroport, dar era lipsit total de viziune.

— La naiba, dar tu ţi-ai impus punctul de vedere, l-a consolat Pierre. Arnie ştie că tu ne-ai îndrumat în direcţia corectă. A fost o idee strălucită.

— Ce veşti mai ai de la fetele tale? l-a întrebat Harry.

Abia în ultimii doi ani Pierre reluase sporadic relaţiile cu fiicele lui, deşi ele continuau să trăiască – cu mama lor – din averea pe care le-o lăsase Pierre.

— Amândouă sunt foarte gravide. Nu-mi vine să cred. O să fiu bunic. De două ori!

— Asta n-o să-ţi schimbe stilul de viaţă, l-a tachinat Harry.

Chiar şi acum – când se apropia de şaizeci de ani – Pierre nu ducea niciodată lipsă de femei frumoase în viaţa lui.

— Nu pot să cred, Harry, a spus Pierre blând. O să am nepoţi. Aproape că renunţasem. Amândouă fetele au treizeci de ani.

— Ăsta-i avionul meu, pe care l-au anunţat, a spus

Harry ridicându-se în picioare. Ai grijă de tine, bunicuţule.

De obicei, în timpul zborului, Harry studia rapoarte, citea jurnale de afaceri, dar veştile despre Pierre care o să fie bunic i-au creat o stare de contemplare sumbră în legătură cu Joanne şi Katie. Familia întotdeauna fusese atât de importantă pentru el. Chiar şi acum îşi amintea durerea – câţi ani avusese atunci, paisprezece? – sentimentul de deznădejde pe care-l încercase când întreaga lui familie murise în epidemia de gripă din 1918. Şi viaţa lui fusese devastată a doua oară când fiica şi soţia lui îl îndepărtaseră pentru totdeauna din viaţa lor şi ei încetaseră să mai fie o familie.

Harry plutea între vis şi realitate, când, în sfârşit, avionul se apropia de aeroportul Love Field. Şi-a amintit cu ce amărăciune părăsise Dallas-ul – într-o cabină de dormit îndreptându-se spre New York – cu mai bine de zece ani în urmă. Chiar din aer a văzut semnele unui oraş în schimbare: clădiri noi la orizont şi multe altele în plină construcţie. Îşi dorise să-şi aibă şi el partea de contribuţie la progresul Dallas-ului, dar nu fusese să fie aşa.

Încordat şi cotropit de amintiri, Harry a luat un taxi de la aeroport până la hotelul Adolphus – unde el şi Katie obişnuiau să ia masa în ocazii speciale. Privea pe fereastra taxiului fără să vadă, ameţit din cauza efortului de a-şi repeta la infinit că nu se află aici ca să încerce o împăcare cu Katie. Drace, el acum avea o altă nevastă! Iar Katie îi dăduse foarte clar de înţeles că nu-l voia, că nu avea nevoie de el.

În vreme ce taxiul se apropia de oraş, Harry s-a forţat să-şi concentreze atenţia asupra peisajului pe

care-l străbătea. Tresărind, a rămas cu ochii pironiţi pe o staţie de benzină imaculată, bine întreţinută, ce i-a apărut în faţă. A simţit un nod în gât când a citit inscripţia; Gas Girls Inc. *Una din benzinăriile lui Katie.* Una din multe altele, l-a avertizat propria-i minte cu sarcasm.

Odată instalat în camera sa, s-a întrebat dacă făcuse o alegere bună oprindu-se asupra acestui hotel. Pentru el Adolphus era populat de stafia prea multor amintiri. I-a venit în minte seara când a intrat pentru prima oară cu Katie în restaurantul hotelului. Fiindu-i ruşine de haina-i modestă, Katie şi-o scosese în hol şi şi-o pusese pe braţ. El îşi promisese atunci în gând că într-o zi ea avea să poarte cele mai scumpe blănuri.

Fără să se deranjeze să despacheteze, a luat cartea de telefon de pe noptieră şi a deschis-o la zona Highland Park – unde ştia că locuieşte Katie. Cu inima bătându-i să-i sară din piept şi cu mâna nesigură a început să parcurgă paginile cu litera "N", apoi şi-a amintit că totuşi Katie îşi luase numele de fată. A dat foile înapoi şi a urmărit cu degetul numele care începeau cu "F".

Iat-o. Casa unde locuia ea. Katie n-avea cum să fie acum acasă – era la birou. El o să ia un taxi şi doar o să-şi arunce o privire, şi-a zis în gând. Simţea nevoia să vadă unde locuieşte Katie – să vadă cât de bine o ducea.

S-a oprit cu mâna pe clanţă şi s-a întors spre telefon. *El era atât de aproape de Katie.* Hai măcar să-i audă doar vocea. N-o să rostească nici un cuvânt, o să asculte doar o clipă şi apoi o să închidă. Era o nebunie, a recunoscut el însuşi – dar nu-şi putea impune ca să n-o facă.

A rămas nemişcat plănuind ce să spună ca să nu

fie respins de Katie de la primele cuvinte: "*Sunt Izzy Hirsch din New York - am cunoscut-o pe domnişoara Freeman cu ani în urmă*". O să închidă imediat ce ea o să-i răspundă. Katie o să creadă că Izzy şi-a pierdut curajul şi a renunţat să mai vorbească. Bineînţeles era o nebunie - dar el plănuise acest drum la Dallas doar ca să se simtă mai aproape de Katie. Ar fi putut să amâne interviurile pentru selectarea agenţilor din Dallas până termina toate prospecţiunile în Seattle.

A aşteptat inundat de transpiraţie rece până a răspuns centralista de la firma lui Katie.

— Gas Girls Inc., s-a auzit o voce amabilă, totuşi pe un ton specific lumii afacerilor.

— Aş dori să vorbesc cu domnişoara Freeman, vă rog. Sunt...

— Domnişoara Freeman este plecată din oraş, i-a răspuns vocea tânără şi plăcută. Doriţi să discutaţi cu altcineva?

— Nu, mulţumesc, a răspuns el şi a închis telefonul simţind că i se face rău de supărare.

Katie era plecată din oraş iar Joanne era la şcoală. Dar el putea să vadă casa în care locuiesc precum şi biroul de unde Katie îşi conducea afacerile. Apoi a uitat această nebunie şi s-a concentrat pe ceea ce trebuia să facă pentru firma Simon & Sinclair. Avea fireşte câteva întâlniri în oraş, va lua interviurile şi apoi va pleca dracului din Dallas.

*

Katie a luat cina în apartamentul său elegant din hotelul de cinci stele Olympic împreună cu Irene Leslie, şeful filialei sale recent înfiinţată în Seattle. Irene lucra la firma Gas Girls Inc. de patru ani şi progresase rapid

În ultimul timp fusese directorul biroului din Kansas City.

— Dacă vrem ca angajaţii noştri din această zonă să fie mulţumiţi va trebui să le mărim lefurile. Salariile sunt mari în Seattle, i-a spus Irene.

— E-n ordine, o putem face, a încuviinţat Katie. Preţurile la benzină aici erau mai mari decât în alte localităţi. Şi aşa cum am spus întotdeauna, Irene, vreau să lucrăm cu o fluctuaţie cât mai mică de personal. Şi asta o învăţase tot de la Harry.

Au discutat apoi despre terenurile pentru trei noi staţii de benzină pe care Gas Girls le cumpărase în zonă, despre instalarea lor şi au stabilit datele de inaugurare. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru tinere deştepte şi ambiţioase ca Irene, şi-a zis în gând Katie. Succesul firmei depindea de personalul cu care se lucra. Încetase de a angaja doar femei, şi-a amintit ea cu un zâmbet amuzat, totuşi staţiile de benzină erau deservite numai de personal feminin.

— Dimineaţă am să te duc cu maşina la aeroport, i-a spus Irene cu simpatie când era pe punctul de a pleca.

— Pot să iau un taxi, i-a răspuns Katie, deşi era mişcată de solicitudinea lui Irene.

— Am să vin, a insistat Irene. Şi sper să fie o zi senină, a râs ea. Ca să poţi să-ţi iei rămas bun de la munţi.

Dimineaţa Irene a sosit la ora stabilită. În timp ce mergeau spre aeroport Katie şi-a dat seama cât de mult o bucuraseră aceste câteva zile în Seattle. Nu era doar din cauza frumuseţii oraşului şi a peisajului spectaculos – munţii Rainier la orizont, cu ale lor creste acoperite cu zăpadă – ci pentru că, departe de Dallas,

ea scăpa de trecut. De fiecare dată când călătorea în interes de afaceri, ea avea acest sentiment.

Deşi era nou venită în Seattle, Irene deja arbora un aer de mândrie că locuieşte aici. În această dimineaţă i-a vorbit foarte mult lui Katie despre apropierea sărbătoririi centenarului – care va fi abia în noiembrie 1951, dar, cu toate acestea, deja era un subiect de mare interes în oraşul cel mai important din zona Pacificului de nord-vest.

— O să fie grozav pentru afaceri, i-a spus cu entuziasm Irene. Îţi dai seama câte maşini vor veni în Seattle?

În timp ce Irene îi vorbea despre planurile oraşului în vederea sărbătorii centenarului, mintea lui Katie s-a întors în urmă cu ani, la centenarul Dallas-ului. Şi-a amintit febra care cuprinsese oraşul şi speranţele ce şi le făceau toţi, în ciuda faptului că se aflau în plină depresiune economică. Deşi Harry îşi jelise atât pierderile provocate de crahul bancar, ei supravieţuiseră. După aceea n-au fost bogaţi, dar puseseră bazele unei afaceri de durată. De ce Harry întotdeauna ceruse atât de mult de la viaţă? – şi de la el însuşi? Şi de la Leo? Dacă n-ar fi făcut-o, ei încă ar mai fi fost o familie.

— Se pare că într-un an sau doi barurile vor deveni legale în oraş. Vocea lui Irene a readus-o iar în prezent. S-ar putea ca celelalte localităţi să se opună, dar analiştii spun că voturile din Seattle vor fi suficiente ca legea să fie adoptată în acest stat.

Katie a încercat să-şi manifeste interesul faţă de discuţiile lui Irene despre Seattle, dar pasiunea cu care vorbea despre centenarul ce se apropia a stârnit un val

le amintiri în sufletul ei. La aeroport a insistat ca Irene să se reîntoarcă în oraş.

— N-are rost să mai rămâi, i-a spus ea hotărâtă. Ştiu cât eşti de ocupată.

— Întotdeauna mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, Katie, i-a spus Irene plină de admiraţie. Asta se datora faptului că ea reuşise într-o lume rezervată prin excelenţă bărbaţilor, şi-a zis în gând Katie. Cred că ocurile pe care le-au ales pentru noile staţii de benzină sunt grozave.

Şi-au luat rămas bun şi Katie s-a grăbit să intre în aeroport. Şi-a înfrânt dorinţa de a se duce la Austin ca să petreacă câteva ceasuri cu Joanne înainte de a se întoarce la Dallas. Instinctul îi spunea că Joanne ar fi deranjată de vizita ei inopinată. Va veni, oare, vreodată vremea ca ea să acţioneze sub imperiul impusului faţă de fiica ei, când Joanne o va accepta fără rezerve şi de-adevărat, din adâncul sufletului? Sau această şansă dispăruse pentru totdeauna o dată cu moartea lui Leo?

Katie s-a îndreptat grăbită spre ghişeul de verificare a documentelor. După ce şi-a lăsat valiza la bagaje, a rămas doar cu o servietă în care erau documentele pe care le va studia în timpul zborului spre Dallas. Costumul negru de lână, de la casa Dior, cu jachetă pe talie şi fustă lungă, îi scotea în relief frumuseţea formelor trupului ei suplu.

Brusc a îngheţat – inima a început să-i bată cu putere când ochii i s-au oprit pe profilul unui bărbat care era cufundat într-o discuţie cu un altul chiar în stânga ei. *Era Harry?*.

— Iertaţi-mă. Tânăra femeie care ţinea un copil în braţe s-a scuzat, dar privirea îi era acuzatoare când

Katie s-a întors spre ea. Nu m-am aşteptat să vă opriţi din drum.

— Îmi pare rău, s-a bâlbâit Katie. A păţit ceva? s-a interesat ea plină de solicitudine pentru că băieţelul începuse să plângă.

— N-are nimic, a răspuns repezit femeia şi s-a aplecat să ridice valiza care-i căzuse.

— Iertaţi-mă, a spus din nou Katie, dar tânăra femeie deja trecuse pe lângă ea depăşind-o.

Katie şi-a întors capul spre locul unde-l văzuse pe bărbatul care semăna cu Harry, dar acesta dispăruse. Nu putea să fie Harry, şi-a zis ea simţind cum i se pune un nod în gât. Harry era în Buenos Aires.

În timp ce aştepta să-i fie anunţat avionul se lupta să-şi îndepărteze emoţia acelui moment când crezuse că Harry se afla la nici treizeci de paşi de ea. Ce conta dacă ar fi fost Harry? El era dus din viaţa ei – pentru ei doi totul se terminase. El se însurase cu o fată care avea jumătate din anii lui. Era aproape ca un incest – ca şi cum el ar fi încercat s-o readucă pe Joanne în viaţa lui.

Ea îl pierduse pe Harry, pierduse totul, dar o pierduse şi pe Joanne. După ce Joanne va termina colegiul, va mai vrea ea să se întoarcă acasă? Temeri vagi începeau să i se strecoare în suflet lui Katie. Ce viaţă o va aştepta pe mult iubita ei fiică? Joanne trăia la suprafaţa lucrurilor, profunzimile o speriau. Ea se temea să nu dea peste a doua pierdere de aceleaşi proporţii.

Ce se va alege de ea însăşi? s-a întrebat Katie în timp ce aştepta nerăbdătoare să se urce în avion. Ea avea patruzeci de ani – şi încă mulţi ani goi i se aşterneau în faţă. Ce va face cu restul vieţii sale în

afară de goana nebunească de a strânge cât mai mulţi bani? Banii aceia nu-i vor cumpăra fericirea Joannei, ci vor construi doar acea faţadă fragilă, care mereu va fi pe punctul de a fi distrusă.

Vederea acelui bărbat care semăna cu Harry a făcut-o să-şi dea seama cât de goală îi era existenţa. În viaţa ei trebuia să mai fie şi altceva în afară de permanenta grijă în privinţa Joannei, dacă voia să supravieţuiască. Ea trebuia să-şi găsească ceva care să-i aducă mulţumire personală. Pentru *ea*, pentru Katie.

Să cumpere pământ, şi-a zis ea. Să cumpere pământ şi să înveţe să aibă grijă de el – aşa cum făcea Jeff, care întotdeauna vorbea despre pământ cu atâta iubire şi respect. Şi-a amintit de drumul făcut cu Harry în urmă cu douăzeci şi patru de ani când străbătuseră ţara şi ea fusese atât de impresionată de vastele întinderi de pământ. Da, şi-a zis ea cuprinsă de entuziasm. Va cumpăra pământ pretutindeni în această parte de sud-vest a ţării. Nu terenuri mici cum cumpărase din când în când în aceşti ultimi patru ani, ci ferme mari.

Acum mintea ei lucra în viitor. Se simţea cuprinsă de bucurie şi emoţie. Avea să cumpere pământ şi-l va arenda tinerilor fermieri – aşa cum fusese cândva ea şi Harry, şi-a zis Katie cu nostalgie. Şi aceşti tineri fermieri trebuiau să se învoiască din capul locului că vor fi cu adevărat "gospodari ai pământului".

Va fi un angajament faţă de viitor, şi-a spus ea. Jeff era îngrozit de invazia de îngrăşăminte chimice – mii de chimicale, care cu timpul, Jeff era convins, aveau să distrugă pământul. Va veni vremea, insista el şi ea îl credea, când fermierii vor trebui să revină la vechiul respect faţă de natură, dacă voiau să supravieţuiască.

Asta îi va aduce bucurie, să ştie că *ea* se îngrijea aşa cum se cuvine de pământul pe care putuse să-l cumpere. Asta îi va da o satisfacţie enormă, ceea ce nu mai cunoscuse decât rareori în aceşti ultimi ani.

Când s-a aşezat pe locul ei de la fereastră din avion, Katie şi-a lăsat servieta să zacă pe scaunul liber de lângă ea fără s-o deschidă. Vederea acelui bărbat care semăna cu Harry o tulburase mult. Cât de diferit ar fi fost cursul vieţilor lor dacă el n-ar fi avut asemenea ambiţii pentru Leo! Ei încă ar mai fi fost o familie.

Ea deseori zăcea în întuneric în dormitor şi-şi aducea aminte cum făcea dragoste cu Harry. Asta întotdeauna la ei fusese ceva fantastic. Scurta prietenie cu Sherwin fusese un palid substitut.

Ea nu făcea parte din categoria acelor femei care-şi tolerau bărbatul în pat – sau şi mai rău, inventau scuze ca să evite raporturile intime. Harry fusese întotdeauna atât de mândru că ea făcea amor cu tot atâta dăruire şi patimă ca şi el.

Ea avea patruzeci de ani. Îi era teamă să se gândească la viaţa care încă i se aşternea în faţă. Ce o mai aşteaptă în viitor, care, într-adevăr, să conteze? Să aibă grijă de Joanne, da – dar ce o mai aştepta pe ea ca femeie?

•

Capitolul 29

În lunile care au urmat Harry s-a cufundat în dificila sarcină de a crea o bază în zona Pacificului pentru firmă. A fost fascinat de Seattle pe care-l privea ca pe un amestec interesant de metropolă şi vest sălbatic. El râsese în hohote când un nou angajat, născut şi crescut în Seattle se lăudase: "Ce alt oraş din ţară se poate făli că are un întreg teritoriu ca suburbie?".

Alaska cu greu ar fi putut fi numită suburbie, dar el înţelesese. Legăturile dintre Alaska şi Seattle erau puternice. Istoria oraşului Seattle era îngemănată cu aceea a Alaskăi. De aici plecaseră miile fără sfârşit ale căutătorilor de aur în drum spre îngheţatul Yukon de la sfârşitul secolului trecut.

Astăzi comerţul cu Alaska se ridica la 150.000.000 dolari anual. Magazinele de haine bărbăteşti din Seattle ofereau hanorace îmblănite pentru clienţii ce se îndreptau spre Alaska, ca să nu mai vorbim de costumele la două rânduri de nasturi foarte la modă, preferate de directorii executivi din corporaţii. Ziarele din Seattle scoteau ediţii speciale care să fie vândute în docurile de pe râul Yukon. Staţiile de radio ofereau programe speciale pentru familiile din Alaska răspândite peste tot în tundra îngheţată.

Harry a cumpărat o casă - cu debarcader propriu,

construită în stil californian – într-o zonă rezidențială selectă de pe lacul Washington. În vreme ce Eileen era ocupată cu mobilarea noii locuințe, Harry a bântuit prin împrejurimi angajând și instruind agenții pentru firmă. Pe la sfârșitul primăverii a luat avionul spre Dallas pentru a se întâlni cu un agent – fiind conștient în fiecare clipă că pe undeva prin oraș se afla și Katie. Tânjind ca măcar s-o zărească sau să-i audă vocea, s-a forțat să se concentreze asupra afacerilor.

Atunci când călătorea în preeria ce se întindea din Texas până în Dakota de Nord simțea că înnebunește la apariția bruscă la marginea șoselei a unei stații de benzină pe care scria Gas Girls Inc., care îi amintea în permanență de independența lui Katie. În primii ani el își făcuse griji în privința ei, neștiind dacă se va descurca în afacerea pe care i-o lăsase, dar îngrijorarea sa se dovedise inutilă.

Erau bărbați care nu iubeau decât o singură femeie toată viața lor. Așa cum o iubea el pe Katie. Până când a devenit conștient de fantasticul ei succes în afaceri, el încă mai nutrise speranța că poate într-o zi Katie o să-l ierte și poate că îi va face loc din nou în viața ei. Dar acesta a fost un vis prostesc. Își dăduse seama de asta înainte de a se însura cu Eileen.

În Buenos Aires el nu fusese luat cu asalt de amintiri despre Katie, deși ea niciodată nu-i ieșise complet din gânduri. În viața fiecăruia, și-a zis Harry în sinea lui, sunt anumite momente care rămân pentru totdeauna. Și majoritatea acelor momente le împărțise cu Katie. Și cele mai dureroase clipe din viața lui, le trăise tot cu ea – când Joanne îi ceruse să plece din viața lor și Katie nu spusese nimic ca să-l oprească.

Când s-a întors din Dallas Eileen l-a întâmpinat la

aeroport cu Cadillac-ul. Deşi se plângea de lipsa numerosului personal domestic ce-l avuseseră în Buenos Aires, ea era totuşi încântată de viaţa de societate pe care o duceau.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că avionul a sosit la timp, i-a spus ea după un sărut indiferent. Trebuie să te îmbraci pentru petrecerea de la Consulatul Francez.

— În seara asta? a întrebat-o nemulţumit Harry. Am muncit ca un câine în ultimele zece zile.

— În seara asta n-o să trebuiască să munceşti, i-a spus cu răceală Eileen. Petrecerea asta este importantă pentru afaceri. Ochii îi erau triumfători. Întâmplător am aflat că printre invitaţi va fi şi un japonez foarte bogat care a deschis o moară de făină lângă Tokio. Este cineva pe care nu-l cunoşti.

— Eşti sigură de asta? a întrebat-o Harry brusc interesat de posibilităţile ce se întrezăreau la orizont.

— El este în drum către Vancouver ca să cumpere grâu şi s-a oprit în Seattle. Ai putea face o afacere grozavă dacă scazi puţin din preţ.

— Cum de-ai aflat? a întrebat-o Harry.

— Dragul meu, nu-mi petrec trei zile pe săptămână degeaba la birou. Găseşte un mod ca să oferi preţuri mai mici decât canadienii şi ai să te alegi cu o afacere grozavă.

— Bine, o să mergem la petrecerea de la Consulatul Francez, a fost de acord Harry.

*

Katie îşi promisese că nu va mai sta singură în casă după orele de birou. S-a forţat să fie mai sociabilă. A ieşit în oraş cu câţiva bărbaţi importanţi, fără a fi implicată emoţional, purtându-se întotdeauna cu

şarm, dar respingând cu toate eforturile orice încercare pentru stabilirea unor relaţii mai strânse.

— Maura, nu pot să joc astfel de jocuri, i-a mărturisit ea în cabina de probă de la Neiman-Marcus în timp ce încercau nişte rochii de seară pentru o petrecere destinată strângerii de fonduri la care Katie rezervase o masă de opt persoane. Jeff nu avea să afle niciodată că ea îi cumpărase Maurei rochia – ea şi Maura inventaseră o întreagă poveste pentru asta. De fiecare dată când un bărbat încearcă să-şi ia rolul în serios, nu fac altceva decât să-l resping, a adăugat Katie.

— Katie, cum poţi să trăieşti fără să faci dragoste, nu simţi că-ţi lipseşte? a întrebat-o fără menajamente Maura.

— Ba îmi lipseşte, o încuviinţă ea. Dar după toţi acei ani cu Harry – şaisprezece ani, Maura – nu pot să accept chiar pe oricine. Mă blochez psihic...

— Ai căpătat nişte trăsături ciudate, de puritană, i-a reproşat Maura. Tu, în sinea ta, n-ai acceptat divorţul nici acum.

— Nu mai face pe psihiatrul amator cu mine, a certat-o Katie. Mai bine spune-mi dacă rochia asta îmi vine bine sau nu.

Katie a programat o conferinţă de două zile cu directorii şi personalul de conducere din cadrul firmei. A ales ca loc de desfăşurare Seattle pentru a celebra şi deschiderea celei de a 150-a staţii de benzină.

— Irene zice că în mai este superb în Seattle, i-a spus ea Maurei. Anotimpul ploios s-a sfârşit şi toate florile de primăvară sunt înflorite. O să fie ca o minivacanţă pentru mine.

— Ai nevoie de o vacanţă, i-a spus Maura răspicat.

O adevărată vacanţă. De ce nu-ţi iei două săptămâni şi să pleci la Paris? Toată lumea vorbeşte despre compania Air France Golden Comet care operează între New York şi Paris. Are curse fără escală de două ori pe săptămână şi mâncarea în avion este de neimaginat. Pâté de fois gras, salată de homari, piept de pui cu trufe. Şampanie, brandy şi cafea. Şi Katie, zborul nu durează decât douăsprezece ore! Celelalte linii aeriene fac drumul între şaisprezece şi douăzeci de ore.

— Alegerea mea rămâne Seattle, i-a spus Katie râzând.

Pentru că Parisul era plin de amintiri nostalgice, dar şi dureroase.

Când a ajuns în Seattle, Katie a stat din nou la elegantul hotel Olympic. Conferinţa de două zile – precum şi inaugurarea celei de a 150-a staţii de benzină au fost un succes. După închiderea lucrărilor conferinţei ea şi Irene au fost invitate la un dineu de către doi oficiali locali la restaurantul prestigiosului Arctic Club. Atmosfera fusese jovială şi reprezentase o încununare a conferinţei.

Acum – rèîntoarsă în apartamentul ei de la hotelul Olympic, Katie vorbea la telefon cu Maura.

— Este al dracului de cald aici, îi spunea Maura. Bucură-te de vremea splendidă de acolo. O, Andrea ţi-a aranjat un interviu cu o revistă foarte importantă, a adăugat tărăgănat Maura.

— Ce fel de interviu? a întrebat încordată Katie. Andrea Winston era noua şefă de la serviciul relaţii cu publicul. Şi care revistă?

Katie a rămas cu gura căscată când Maura a spus numele unei reviste de mare circulaţie pe plan naţional.

— De ce ar dori ei să-mi ia un interviu?

Maura a râs cu indulgenţă.

— Pentru că eşti recunoscută ca una dintre femeile de afaceri de mare succes. Şi pentru că femeia pe care o ai la relaţii cu publicul ştie ce face. Tu eşti tânără, frumoasă şi devii din ce în ce mai bogată pe zi ce trece. Katie, tu ai ajuns o figură de senzaţie.

O să facă o baie bună, a hotărât Katie în clipa în care a închis telefonul. Avea nevoie să se relaxeze după activitatea frenetică din ultimele patruzeci şi opt de ore. Dar totul a mers aşa de bine, şi-a zis ea cu satisfacţie. Andrea era grozavă. Presa din Seattle relatase cu lux de amănunte evenimentul – şi acum o revistă naţională va face un reportaj despre firmă.

A căutat câteva minute până când a dat de un post la radio cu muzică clasică. S-a dezbrăcat în acompaniamentul *Serenadei* de Schubert şi s-a dus în baie. Pentru o clipă s-a gândit să o sune pe Joanne la cămin. Nu, Joanne probabil că studia la ora asta. De altfel, şcoala se va termina peste zece zile şi Joanne va veni acasă.

Katie îşi făcea griji în privinţa Joannei, cu ce îşi va ocupa timpul în Dallas în perioada vacanţei de vară. Anul trecut avusese cât de cât un program, şi-a zis Katie, dar Joanne deja se plânsese că "fusese îngrozitor". Acum se pomenise în treacăt despre câteva zile la ranch-ul familiei Forbes, dar Katie se îndoia că o să se întâmple aşa. Ea îi promisese Joannei o călătorie în Europa după absolvire – excursie sponsorizată de o organizaţie specializată în călătorii pentru tineri. Joanne discutase vag despre călătoria în Europa cu o colegă de clasă.

Şi ce va urma după absolvire? s-a întrebat Katie în

timp ce intra în cada cu apă ce mirosea a trandafiri. O neliniștea faptul că Joanne refuza să discute cu ea despre viitoarea ei carieră. Ele nu aveau de ce să-şi facă probleme în privinţa banilor – a recunoscut Katie – dar Joanne trebuia să facă ceva cu propria ei viaţă. Ea niciodată n-a ştiut ce este în mintea Joannei, şi-a zis Katie cuprinsă iar de un sentiment de frustrare.

Apa caldă şi parfumată o îmbia la somn. Probabil că în seara asta o să adoarmă imediat ce va pune capul pe pernă, şi-a zis ea plină de speranţă. A renunţat la intenţia iniţială de a zace în apă o jumătate de oră. Peste zece minute se afla în pat cu luminile stinse. Dar starea de somnolenţă o părăsise. *Nu sta şi în noaptea asta cu ochii în tavan până la trei dimineaţa.*

A încercat să-şi scoată din cap grijile în privinţa Joannei, care erau calea sigură spre insomnie. Peste câteva minute şi-a reproşat că a lăsat afacerile să-şi croiască drum în mintea ei. A întins mâna cu un oftat şi a aprins veioza de pe noptieră. Citeşte până ţi se face somn, şi-a zis.

S-a dat jos din pat şi s-a aşezat într-un fotoliu în camera de zi. În seara asta îşi adusese din nou ziare din Seattle. Vezi ce mai scriu gazetele, şi-a poruncit ea.

A frunzărit ziarele ce se aflau pe măsuţa de lângă fotoliu: *The Seattle Times, The Star, The Post-Intelligencer.* A luat unul din ele în poală în timp ce cu o mâna îşi masa ceafa încercând să îndepărteze încordarea, şi-a aruncat ochii peste prima pagină şi apoi peste ultima. Nimic nu-i atrăgea atenţia ca să poată trece mai departe de primele rânduri.

Pagina mondenă era dedicată unui eveniment diplomatic din seara precedentă şi unui bal pentru strângere de fonduri. Aici se afla un veritabil corp diplomatic.

Asta din cauza numărului mare de consulate străine din Seattle, şi-a zis ea amuzată în timp ce parcurgea în diagonală articolul. Apoi privirea i s-a oprit pe fotografiile făcute la petrecerea din seara precedentă.

Dintr-odată ea s-a făcut albă ca varul şi a început să tremure. Ochii nu i se mai dezlipeau de pe chipul care trebuia să fi fost al lui Harry. Şi-a desprins privirea de pe fotografie şi a citit rândurile de dedesubt, cu inima bătându-i să-i sară din piept în timp ce parcurgea la repezeală numele până când a găsit ceea ce căuta:

"Domnul şi doamna Harry Newhouse, noi sosiţi în Seattle. El este şeful departamentului din nord-vest al firmei Simon & Sinclair. Eileen Newhouse este foarte activă în numeroase comitete de binefacere".

Cel pe care îl văzuse ea la aeroport când venise ultima oară la Seattle fusese Harry. Simon & Sinclair? Ce fel de firmă era asta? *Grâu*, a ghicit ea. Simon era numele bărbatului pe care îl cunoscuseră pe *The Olympic*, în timpul voiajului spre Londra. Ei petrecuseră cu el o vreme la Londra. Pierre Simon. Harry fusese fascinat de el.

Ea a rămas nemişcată, copleşită de emoţii. Ziarul i-a căzut din poală pe covor. *Harry se afla în Seattle. Ea putea să ridice receptorul şi să-l sune.* Dar, bineînţeles, că nu avea s-o facă. El se recăsătorise. Cu acea tânără înaltă şi blondă, cu numele de Eileen. Ei doi nu mai aveau nimic ce să-şi spună.

Pesemne că el deja ştia că ea fusese în Seattle pentru deschiderea celei de a 150-a staţii de benzină. Fotografia ei apăruse în toate ziarele locale. Mâine vor fi şi în altele. El aflase despre Gas Girls Inc., ce-şi avea sediul central în Dallas.

De ce nu încercase el niciodată să ia legătura cu

ea în toţi aceşti ani? Fusese atât de amărât din cauza despărţirii lor? El făcuse o tentativă, a recunoscut ea – când se afla la Paris. Dar de ce nu mai încercase din nou?

O, ce se întâmplase cu ea? Harry ieşise din viaţa lor cu nouă ani în urmă. El se recăsătorise probabil de cinci ani. El nu se mai gândise niciodată la Joanne. Când avea ea să înceteze să se mai comporte ca o adolescentă bolnavă de dragoste?

Katie s-a aplecat şi a ridicat ziarul. S-a uitat lung la fotografia lui Eileen Newhouse. Arată ca o târfă tânără şi arogantă, şi-a zis Katie displăcând-o busc.

Şi-a închis ochii şi a încercat să-şi îndepărteze din mintea imaginea lui Harry făcând dragoste cu noua lui nevastă. Ea trebuia să şi-l scoată pe Harry din cap – şi din inimă – pentru totdeauna, şi-a zis în sinea ei. Acea parte din viaţa ei se încheiase demult.

*

Katie a fost surprinsă când a văzut că Joanne a fost mulţumită să-şi petreacă o bună parte din vacanţa de vară acasă, în Dallas, făcând pe gazda pentru mulţi din colegii şi prietenii ei. Casa avea aer condiţionat în toate camerele, iar bazinul de înot era un fel de Mecca pentru Joanne şi prietenii ei.

În afară de problemele curente ale firmei Katie era prinsă şi în campania prezidenţială locală. Sondajele de opinie arătau că doar treizeci şi şase la sută dintre americani erau de părere că Truman este un bun preşedinte. Programul său privind drepturile civile stârnise mânie în tot sudul. Printre democraţii cu funcţii importante se vorbea că Truman ar trebui dat jos. Katie avea un mare respect pentru el. Oamenii nu-şi dădeau

seama ce realizase el? Fiecare fermier, fiecare muncitor, fiecare evreu, fiecare negru trebuia să voteze pentru el.

Katie a fost uşurată când – la 15 iulie, la o zi după ce democraţii îl numiseră pe guvernatorul Carolinei de Sud, Thurmond, drept propriul lor candidat – Convenţia Naţională a Partidului Democrat îl alesese fără tragere de inimă pe Truman. Perspectivele lui păreau destul de incerte. Toate sondajele preziceau că va pierde.

Katie a încercat, fără succes, s-o facă pe Joanne să intre în campanie pentru Truman. Joanne i-a dat de înţeles foarte clar că n-o interesează câtuşi de puţin alegerea preşedintelui, deşi acestea erau primele alegeri la care ea avea vârsta ce-i dădea dreptul să participe. Fuseseră câteva femei care luptaseră din răsputeri ca să obţină dreptul la vot pentru sexul lor, şi-a zis în gând nemulţumită Katie – chiar încă din 1639, când Margaret Brent apăruse în faţa adunării din Maryland şi ceruse dreptul la vot – şi cu toate acestea, astăzi erau femei care nici măcar nu se deranjau să meargă să voteze.

Totuşi, după ce a condus-o pe Joanne la aeroport ca să se reîntoarcă la şcoală, Katie a avut senzaţia că descoperise un vag simţ al responsabilităţii la fiica ei. De la aeroport s-a întors la birou ca să discute despre asta cu Maura.

— Cred că Joanne se maturizează. În vara asta a fost o gazdă perfectă. A avut o mulţime de prieteni de la şcoală care au vizitat-o şi toţi s-au comportat atât de bine.

— O mână de tineri egoişti şi răsfăţaţi, i-a spus fără menajamente Maura. Tu le-ai pus pe gratis la dispoziţie o staţiune de vară.

În ziua alegerilor Katie i-a invitat pe Maura şi Jeff la ea la cină ca să urmărească la televizor prima alegere prezidenţială televizată. În septembrie, Elmo Roper scrisese în rubrica sa din ziar că "Thomas E. Dewey este aproape ca şi ales". Numărul din 1 noiembrie al revistei *Life* publicase o fotografie cât pagina a guvernatorului şi a doamnei Dewey sub care era scris: VIITORUL PREŞEDINTE CĂLĂTOREŞTE CU FERIBOTUL ÎN APELE GOLFULUI SAN FRANCISCO. Democraţii erau foarte neliniştiţi în privinţa şanselor lui Truman.

— Fermierii îl vor readuce pe Truman la Casa Albă, a prezis Jeff. Ei n-au încredere în Dewey.

Aşa cum se întâmpla de obicei, conversaţia la cină a ajuns iar la fermierit. Pe Jeff îl neliniştea noile pesticide ce invadaseră piaţa după război.

— N-am încredere în toate acele chimicale pe care le vâră pe gât fermierilor, se plângea el. Bineînţeles, pentru industria chimică este o mare afacere, dar de unde ştim noi că acele substanţe nu sunt nocive? Îmi amintesc că l-am auzit pe tata povestind cum în 1910 fermierii au fost bombardaţi cu acele insecticide care au distrus recoltele. Ele au făcut atâta rău, spunea el, încât guvernul a trebuit să dea o lege în 1910, care s-a numit Legea Insecticidelor.

— Atunci a avut vreun efect? a întrebat Katie, neştiind ce era în mintea lui Jeff.

— Pe dracu', nu, a răspuns Jeff. Timp de doi ani vânzătorii i-au luat cu asalt pe fermieri criticând recomandările făcute de agenţii statului – şi fermierii le dădeau crezare. Dar ceea ce se întâmplă după acest război pe mine mă îngrozeşte.

— Am citit undeva că, dacă n-ar fi fost D.D.T.-ul, noi am fi pierdut războiul în Pacific, a spus Katie. Pentru că soldaţii noştri ar fi murit de malarie.

— De unde *ştim* noi ce acţiune are D.D.T.-ul asupra hranei noastre? Ce fac toate aceste chimicale – D.D.T. şi celelalte – când ajung o dată cu alimentele în organismul nostru? Trebuie să cunoaştem mult mai multe despre aceste substanţe înainte de a le folosi pe pământul nostru.

Katie ştia că Jeff se referea şi la terenurile ei, pentru că acum Jeff supraveghea şi pământul pe care îl dăduse în arendă fermierilor.

— Treaba cu chimicalele este o afacere pe picior mare, a spus cu cinism Maura. Ce şanse avem noi împotriva lor?

— Dacă-şi deschid ochii destui oameni, vom asista la unele acţiuni, a prezis Jeff. S-ar putea să treacă o vreme până problema devine suficient de gravă ca să se întâmple ceva – dar o să se întâmple.

— De ce oamenii trebuie mai întâi să sufere – să se îmbolnăvească sau să moarcă – înainte de a trece la acţiune? a întrebat Katie abia auzit.

— Hai în seara asta să ne facem griji în privinţa alegerilor, a spus Maura. Să ne rugăm să iasă Truman. Nu vreau să-l văd pe Dewey la Casa Albă. El s-ar putea să fie bun pentru cei bogaţi – dar nu pentru cei mai mulţi ca noi.

Pe la 10:30 p.m. părea că Truman nu mai poate fi înfrânt.

— Hai să mergem acasă, Maura, a spus Jeff fericit. Truman este preşedintele nostru pentru următorii patru ani.

A doua zi Katie şi Maura au râs când au ascultat relatările despre Harry Truman – care-şi petrecuse ziua alegerilor la un hotel din Missouri şi adormise devreme, ca apoi să se trezească pe la miezul nopţii şi să-l audă

pe crainicul de la radio, H.V. Kaltenborn, spunând că, în ciuda numărului crescut de voturi, totuşi, preşedintele Truman "era fără doar şi poate înfrânt". Aşa că preşedintele se culcase din nou şi aflase abia dimineaţă că, într-adevăr, câştigase alegerile.

Când Joanne a venit acasă de Crăciun i-a amintit lui Katie că îi promisese o excursie în Europa ca dar de absolvire. Joanne şi colega ei de cameră verificaseră diverse firme şi aleseseră o excursie ce li se păruse foarte interesantă. Vor petrece două săptămâni în Londra, două la Paris şi două în Elveţia.

— O să fie fascinant, spunea Joanne plină de bucurie. Bineînţeles, o să mergem cu avionul. Cât vom traversa Atlanticul vom dormi!

Preţul era astronomic – ca pentru vlăstarele milionarilor texani, dar şi câştigurile ei erau mari, a recunoscut Katie. Aşa că a fost de acord cu excursia.

Ce se va întâmpla după călătoria în Europa? s-a întrebat Katie neliniştită. Joanne a refuzat să vorbească ceva despre o slujbă viitoare. N-avea rost să-i sugereze să lucreze într-un birou de la Gas Girls Inc. Joanne ar fi luat-o în râs. Dar într-o bună zi fiica ei va moşteni firma. Ea trebuia să ştie cum funcţionează, să cunoască lucrurile din interior.

Joanne o să se mărite şi soţul ei va fi preocupat de firmă, s-a consolat Katie. Firma ei se dezvoltase considerabil. Nu că ar avea de gând să se retragă într-un viitor apropiat, şi-a zis ea cu un umor sec. Ce-ar fi putut face dacă nu avea această firmă? Cât timp i-ar fi luat să colinde partea de sud-vest a Texas-ului în căutare de pământ pe care să-l cumpere?

*

Katie a închiriat un avion mic care s-o ducă la serbarea de absolvire a Joannei din iunie şi care apoi să le aducă pe amândouă acasă. Ea a asistat la festivităţi şi le-a urmărit cu ochii în lacrimi pentru că fiica ei primea o diplomă universitară: chiar prima diplomă din familie. Erau şi lacrimi de durere pentru că şi-a amintit de Leo – căruia îi fusese atât de teamă să nu-şi dezamăgească părinţii încât şi-a curmat viaţa. Şi ea s-a gândit la Harry şi a ştiut cât de mândru ar fi fost astăzi văzându-şi fiica împlinind un vis ce n-a fost dat să se realizeze pentru părinţii ei.

Katie a lăsat baltă toate afacerile în cele trei zile cât Joanne a stat acasă înainte ca cele patru fete să se întâlnească în Dallas ca să ia avionul spre New York, de unde vor pleca cu restul grupului la Londra.

— Mă conduci la aeroport cu Mercedes-ul, i-a spus Joanne mamei sale cu o strălucire de triumf în ochi. Fetele o să fie atât de impresionate.

Katie a reuşit să arboreze o figură detaşată când le-a întâlnit pe fete la aeroport. Sufletul îi era covârşit de teamă pentru viitorul fiicei sale. Joanne niciodată n-ar putea cu adevărat să joace rolul unei debutante în societatea Dallas-ului şi – dacă ar face-o – Katie bănuia că ea s-ar plictisi destul de repede.

Laurie, colega de cameră a Joannei, a cărei familie locuia în Houston, deja îşi luase o slujbă la o editură din New York. Era o editură mică, îi spusese Joanne, dar Laurie era entuziasmată. Pentru o scurtă perioadă lui Katie i-a fost teamă că şi Joanne va vrea să-şi ia o slujbă în New York.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că Joanne are de gând să locuiască în Dallas. Dar ce va face ea aici?

Capitolul 30

În apartamentul de la hotelul Ritz din Paris în care locuia cu alte trei colege de excursie, Joanne îşi schimba încălţămintea sport pe care o purtase în cea de a patra zi de vizitare a oraşului cu o pereche de pantofi moderni, cu toc înalt, bleu pastel. Aşezată comod într-un fotoliu de lângă fereastra deschisă – pentru că începutul de iulie era îngrozitor de cald în Paris – Laurie o privea neliniştită.

— Joanne, ce-o să-i spun domnişoarei Hyatt dacă vine la noi în cameră şi se interesează unde eşti? a întrebat-o Laurie. Bineînţeles, este o nebunie ca să mai fim supravegheate la vârsta noastră, s-a plâns ea. Părinţii texani sunt atât de demodaţi.

— Domnişoara Hyatt o să stea în camera ei. Joanne a înălţat din umeri nepăsătoare. Era grozav că ele locuiau în singurul apartament care nu avea încă un pat pentru una din profesoarele care le însoţea. Probabil că a adormit încă de la ora nouă. Şi-a aruncat ochii spre ceas. Nu era decât zece fără douăzeci. Avea destul timp până se va întâlni cu Gordon Brooks la barul de la Ritz. Astăzi am obosit-o de moarte pe domnişoara Hyatt. Ea n-avea în plan să facem şi Grădinile Tuileries şi Jeu de Paume şi Luvrul într-o singură zi.

— Nu-mi vine să cred că suntem la Paris doar de patru zile şi tu deja ai întâlnit pe cineva din Dallas, a chicotit Laurie. Bineînţeles, eu auzisem acasă despre Gordie Brooks, dar nu l-am întâlnit niciodată. El este cu doi ani mai mare decât noi şi întotdeauna a fost prin internate sau la colegiu, ca apoi să studieze arta la Paris.

— Eu l-am cunoscut acum trei ani la o petrecere în casa lui Betty Forbes. Atunci el nu mi-a dat nici o atenţie. Nu ştia cum să plece mai repede acasă. Venise forţat de părinţi.

— S-a schimbat, a spus Laurie. Când vizitam Luvrul el nu-şi mai dezlipea ochii de pe tine. Arată fantastic.

— Este şi foarte deştept, a adăugat Joanne. Modul în care a abordat-o pe domnişoara Hyatt şi a întrebat-o atât de politicos dacă este din Texas!

— După ce i-ai spus tu, i-a reamintit Laurie. El şi-a pierdut aproape de tot accentul texan...

— Noi nu, a râs Joanne. Şi-a netezit pe şolduri rochia de şifon roz pal. Era încântată că anul acesta se purta mai scurt, pentru că ea avea picioare frumoase. Cum arăt?

— Sexy, i-a răspuns Laurie. Unde vă duceţi? După barul de la Ritz?

— Gordie zice că este o orchestră grozavă de jaz în cartierul St. Germain des Prés.

— Ţie nu-ţi place jazul...

— Acum îmi place, a răspuns Joanne plină de ea însăşi. Gordie mi-a spus că mai toate cluburile de jaz sunt în subsoluri care în secolul al XVIII-lea erau adevărate pivniţe.

Făcând în aşa fel ca să ajungă la barul de la Ritz cu câteva minute întârziere, Joanne s-a îndreptat spre Gordie cu un zâmbet sărbătoresc pe chip. Ce se putea întâmpla dacă afla domnişoara Hyatt? O trimitea înapoi acasă? Era foarte puţin probabil, ţinând cont de câştigurile firmei din această excursie.

— Bem ceva şi apoi o ştergem, a spus Gordie. Trebuie să mergem să ascultăm orchestra de jaz *Nouvelle Orléans*.

Pe măsură ce seara înainta, Joanne şi-a dat seama că era atrasă de Gordie mai mult decât de orice băiat pe care-l întâlnise până acum. Ea putea ghici exact ce se petrecea în mintea fiecărui băiat pe care îl cunoştea. Gordie era diferit. O făcea să râdă foarte mult. Şi el n-a încercat niciodată s-o pipăie.

— Mâine seară mergem s-o vedem pe Stephane în *Le Silence de la Mer*, a hotărât el când se întorceau la Ritz aproape de revărsatul zorilor, luând ca de la sine înţeles faptul că o va vedea tot timpul cât ea va sta la Paris.

— Ce este *Le Silence de la Mer* şi cine este Stephane? l-a întrebat Joanne.

— Un nou film şi o stea în devenire, a spus Gordie. Stephane este Nicole Stephane, care în viaţa particulară este Nicole de Rothschild. Tatăl ei este baronul James de Rothschild.

— Deci aşa? a rostit tărăgănat Joanne. Ai o slăbiciune pentru titluri nobiliare?

Ea şi-a dat seama că Stephane era evreică. Ştia Gordie că şi *ea* este evreică? Ce conta?

– În timpul războiului i s-a spus Stephane, a continuat Gordie, fără să ia în seamă ironia. A făcut închisoare în Spania, a reuşit să fugă în Anglia şi a

intrat în WAAF[1]. După Eliberare s-a alăturat unui grup care a dat spectacole în lagărele de concentrare.

— Eu eram prea tânără ca să fac asta, a bătut uşor în retragere Joanne. Dar uneori aş vrea ca să fie o Legiune Străină pentru femei.

— Tu eşti un fugar, i-a spus el blând. Ca şi mine.

În fiecare seară din următoarele nouă Joanne s-a furişat din apartamentul de la Ritz ca să se întâlnească cu Gordie. El este atât de nostim, îşi spunea ea, totuşi era nedumerită că nu încercase nici un gest mai îndrăzneţ. Asta nu că ea ar fi mers vreodată atât de departe. Ea întotdeauna bătea în retragere în momentul final. Dar poate că cu Gordie n-ar fi făcut-o.

În ultima seară când au fost împreună – în întunericul seducător ca de peşteră al localului de noapte – el i-a spus că o să vină acasă de Crăciun.

— Am să sosesc cu trei sau patru zile înainte de Crăciun şi am să plec în a treia sau a patra zi după Anul Nou. Vrei ca acest răstimp să-l păstrezi pentru mine?

— Cred că pot aranja, a spus ea cu un aer amuzat. Gordie era atât de *sofisticat*. Nu semăna cu ceilalţi băieţi din Dallas pe care-i cunoscuse. Am să-mi notez în carnetul meu de întâlniri.

Ea deja ajunsese să-şi dea seama cât de mult îi displăcea lui Gordie familia lui – părinţii şi cele două surori mai mari. Nici unul dintre ei nu părea a fi de acord cu stilul lui de viaţă. Ce-ar spune ei dacă ar afla că el se vede cu *ea*? Dar asta n-o să-l oprească pe Gordie, şi-a zis ea cu satisfacţie.

---

[1] Aviaţia auxiliară formată din femei.

*

Katie era fericită s-o aibă pe Joanne acasă în Dallas, totuşi se temea pentru că viaţa Joannei nu părea a-şi fi găsit vreun drum. În vreme ce persoane proeminente din Dallas aveau un respect enorm pentru averea în continuă creştere a lui Katie Freeman – şi era un fapt recunoscut că "noii bani" îşi câştigau un loc în societatea Dallas-ului – ea nu putea uita că Dallas Junior League nu-i includea pe evrei printre membrii ei. Joanne era undeva pe muchie în societatea din Dallas – în unele locuri era invitată, în altele ignorată.

Pe când Joanne se afla încă în Europa, Katie a aflat de la o mamă dezamăgită – la o masă pentru strângere de fonduri la restaurantul Baker – că Betty Forbes fusese invitată ca debutantă la Clubul Idlewild.

— Joanne şi Betty au fost foarte bune prietene, nu-i aşa? a întrebat-o mama cu o voce dulce, ca de fetiţă, cum vorbeau toate doamnele între şaisprezece şi nouăzeci de ani din Dallas.

— O, da, întotdeauna au fost foarte apropiate.

Katie refuza să recunoască faptul că ajungând la vârsta când trebuiau să-şi facă debutul în societate cele două fete urmau drumuri diferite.

— Am întâlnit-o în dimineaţa asta pe Della Forbes. Deja a aranjat petrecerile pentru Betty şi ce toalete vor fi cumpărate. Familia Forbes va da obişnuita petrecere ca s-o prezinte pe Betty propriilor lor prieteni şi apoi un dineu la hotelul Baker pentru debutantele selecţionate. Invidia i se citea în glas. Vor aduce o orchestră tocmai de la New York.

Katie n-a fost surprinsă când – pe la începutul toamnei – Joanne a fost invitată să facă parte din

numeroase comitete de caritate. Ea a recunoscut că aceste invitaţii aveau la bază prezumţia că mama Joannei va trebui să participe cu donaţii importante pentru aceste fonduri. Totuşi, Joanne a fost încântată. Şi Katie a contribuit cu sume mari de bani.

Sărbătoarea de Hanukka au făcut-o, ca de obicei, acasă, iar lui Katie i-a luat mult timp ca să-i cumpere cadouri Joannei pentru această ocazie. Cu multă vreme în urmă Joanne refuzase să participe la ceremonialul de la templu. Katie presupunea că din cauza amintirilor dureroase legate de bar-mitzvah-ul lui Leo, sărbătorit cu un an înainte de moartea lui.

Katie considera că perioada Crăciunului era un timp "al păcii pe pământ". Îi plăcea atmosfera festivă ce cuprindea oraşul. Era perioada de vârf a petrecerilor din înalta societate a Dallas-ului. Ca să-i distragă atenţia Joannei de la faptul că nu era inclusă la anumite festivităţi, ea şi-a convins fiica să dea numeroase mici petreceri, fără pompă la ea acasă, care erau relatate laconic în paginile consacrate vieţii mondene din presa locală. Se stabilise în mod tacit ca în asemenea ocazii Katie să lipsească de acasă. Joanne avea douăzeci şi doi de ani – nu mai era la vârsta când cineva trebuia s-o supravegheze. Era suficientă prezenţa bucătarului şi a unei slujnice.

Acum Katie a devenit conştientă de prezenţa lui Gordon Brooks în viaţa Joannei. El şi Joanne păreau a fi împreună aproape în fiecare seară. Ea cunoştea familia Brooks din vedere. Îi considerase reci şi aroganţi. Era una din cele mai vechi familii din Dallas – deşi nici o familie din Dallas nu putea merge mai departe de patru generaţii. Era una din cele mai bogate familii din Texas, dar şi una din cele mai snoabe.

Gordie – spre deosebire de ceilalţi din familia lui – era încântător, politicos şi dornic să placă. Totuşi, într-un fel, Katie era uşurată că el se reîntorcea la Paris la scurt timp după Anul Nou. Asta nu se datora doar faptului că el nu era evreu, şi-a zis ea analizându-se, totuşi spera ca Joanne să se căsătorească cu cineva de aceeaşi credinţă cu ea.

Ea şi-a dat seama că Gordon Brooks era un tânăr cu foarte multe probleme. Şi Joanne nu avea nevoie de aşa ceva.

În ajunul Anului Nou Joanne a fost gazda unei petreceri sofisticate dată în casa lor din Highland Park. Katie a văzut uşurarea de pe chipul Joannei când invitaţii au început să-şi facă apariţia rând pe rând în foaierul imens de la intrare unde o orchestră cânta "Ce seară minunată". Bietul copil, şi-a zis Katie în gând plină de iubire, întotdeauna i-a fost teamă că n-o să vină nimeni când dă o petrecere.

În timp ce Joanne îşi întâmpina oaspeţii cu un zâmbet încântător care semăna atât de mult cu al tatălui ei, Katie a tras o înjurătură în gând Clubului Idlewild. Grupul acela de bărbaţi proeminenţi din Dallas, ultraconservator, care alegeau nouăsprezece sau douăzeci de fete în fiecare an spre a fi prezentate ca debutante la Clubul Idlewild. Pentru Joanne aceasta fusese ca o respingere adresată ei personal. Nu avea importanţă că alte zeci de fete fuseseră ignorate în mod similar.

Pentru o clipă şi-a amintit amuzată de Cotillion Idlewild, un club profesional al oamenilor de culoare, care-şi luase numele după Idlewild Club. Şi Cotillion Idlewild îşi alegea propriile debutante în fiecare an – dar îşi bazau selecţia pe realizările intelectuale ale fetelor.

În ziua următoare Katie a întâmpinat anul 1950 cu o petrecere de după-amiază dată pentru un mic grup de prieteni şi asociaţi de afaceri. Conversaţia s-a purtat pe un ton nostalgic, cantonându-se în cele din urmă pe evenimentele anului trecut: inaugurarea preşedintelui Truman din ianuarie, formarea celor două Chine – una fiind China Roşie – paşii rapizi ai Rusiei către bomba atomică.

În mod inevitabil mintea lui Katie rătăcea. Unde era astăzi Harry? Pesemne că a fost şi el furios de modul în care în acest an fuseseră distruse carierele unor oameni acuzaţi de comunism. Şi-a amintit ura lui faţă de Ku-Klux Klan în primii lor ani de la sosirea în Dallas. Harry putea fi el încăpăţânat şi ambiţios – dar întotdeauna ţinuse partea celor obidiţi.

— Ce mai ştie Joanne despre prietena ei care lucrează la o editură? a întrebat-o Maura după ce ceilalţi musafiri au plecat şi se aşezaseră amândouă în faţa focului din cămin. Jeff se dusese în bucătărie ca să mai facă un ibric de cafea.

— Spune că lui Laurie îi place New York-ul. Katie i-a mulţumit în gând lui Dumnezeu pentru a o suta oară că Joanne nu voia să trăiască acolo. Renunţase la vechea ei dragoste pentru acel oraş. A fost promovată de la munca de secretariat la ajutor de redactor.

— Ar putea să facă ceva pentru Jeff? a întrebat-o Maura.

— Nu ştiu. Brusc lui Katie i s-a trezit interesul. Ea ştia că Maura nu renunţase niciodată la speranţa că romanele lui Jeff vor fi publicate. Presupun că are o poziţie modestă în schema generală, dar este în contact cu oamenii potriviţi. Lasă-mă să discut cu Joanne, Maura.

— Grozav. Dar nu-i spune nimic lui Jeff...

Katie a simţit că are unele îndoieli în privinţa reacţiei Joannei. Întotdeauna fusese un fel de barieră între ea şi prietenii Joannei. Ca şi cum Joanne ar fi vrut să-i ţină în lumi separate. Dar în aceeaşi seară a întrebat-o pe Joanne dacă poate vorbi cu Laurie în privinţa lui Jeff.

Joanne cunoştea preocupările literare ale lui Jeff.

— Da. Bineînţeles. Katie a fost surprinsă de acordul rapid al Joannei. Am s-o sun la New York numai să-mi spui ce să-i zic.

Katie a fost impresionată de dorinţa Joannei de a da o mână de ajutor. În sfârşit, şi-a zis ea emoţionată, fiica ei se maturiza.

Maura a sustras un manuscris din casă fără ştirea lui Jeff şi i l-a trimis lui Laurie.

— Dacă nu iese nimic, el habar n-o să aibă. Dar dacă iese...o, binecuvântată fie Joanne pentru fapta ei! a spus Maura veselă din cale afară.

După cinci săptămâni Joanne a sunat-o pe Katie la birou şi i-a spus că a sosit o scrisoare de la Laurie. Şeful ei cerea adresa lui Jeff ca să-l contacteze direct.

— Ei vor să-i publice catea lui Jeff, a spus Joanne triumfătoare.

— Am să-i spun lui Jeff să le scrie imediat. Dă-mi numele şi adresa, Joanne.

— Imediat.

— Draga mea, sunt atât de fericită pentru Jeff şi Maura, i-a spus Katie. Şi sunt atât de mândă că tu ai făcut posibil să se întâmple asta.

Apoi a chemat-o pe Maura la ea în birou şi i-a dat vestea. Maura a fost uluită.

— Katie, nu-mi vine să cred. După toţi aceşti ani.

— Laurie a avertizat-o pe Joanne că ei nu plătesc mult la primele cărţi.

— Mie şi lui Jeff n-o să ne pese chiar dacă nu ne dau nimic. Acum nu contează decât că Jeff va fi publicat!

— Ia-ţi ziua liberă, i-a spus râzând cu blândeţe Katie. Du-te acasă şi spune-i lui Jeff.

*

— Bună seara, mamă, i-a spus Joanne trecând pe lângă ea grăbită când s-au întâlnit pe scări. Gordie mă aşteaptă în stradă, în maşină...

— Nu ţi-e frig cu haina aceea? a strigat Katie după ea. În ultimele două ore temperatura a coborât cu zece grade.

— Nu mi-e... Vocea Joannei a ajuns până la ea din hol. La revedere!.

Ea o să fie adormită când Joanne se va întoarce acasă. A doua zi trebuia să se scoale la ora şapte. Dumnezeu ştie când va veni Joanne. La vârsta de acum a Joannei, ea nu-i mai putea pune întrebări.

Oare, era ceva serios în privinţa lui Gordie? s-a întrebat Katie brusc neliniştită în timp ce se îndrepta spre dormitor. Familia Brooks era bogată, dar Gordie avea douăzeci şi patru de ani şi încă se juca de-a studentul la belearte. De obicei, Joanne flirta când cu un băiat, când cu altul. Instinctul îi spunea lui Katie că această relaţie era diferită.

S-a aşezat într-un fotoliu lângă cămin unde Melinda aprinsese focul ceva mai devreme. Spera că Gordie o să şofeze cu prudenţă – străzile erau acoperite cu polei în noaptea asta. Întotdeauna îşi făcuse griji când

Joanne ieşea cu maşina pe o astfel de vreme, pentru că ea avea o adevărată pasiune pentru viteză.

Privind la flăcările roşii-portocalii ce învăluiau lemnele de mesteacăn Katie şi-a amintit de anii când un cămin era un obiect strict utilitar – folosit pentru a mai domoli frigul din mica lor casă de la fermă. Şi-a amintit de anii din timpul Depresiunii când trebuiseră să ardă coceni de porumb pentru că nu avuseseră bani pentru cărbuni. Acum ea era chiar mai bogată decât şi-ar fi putut imagina Harry în acele zile – dar o parte din ea murise o dată cu Leo.

*

— Mă conduci mâine dimineaţă cu maşina la aeroport? a întrebat-o Gordie pe Joanne în timp ce se îndreptau spre Country Club.

— Bineînţeles, a răspuns Joanne. Dar aş fi vrut să mai stai.

Vocea ei avea o undă de reproş.

— Ştii problema, Jo. Şi-a desprins o mână de pe volan ca să i le prindă pe ale ei. Nu suport să stau atât de mult cu familia. Pentru ei nimic din ce fac eu nu e bine. Mama tot timpul se plânge că nu urmez Facultatea de Drept. Bătrânul o ţine una şi bună să intru în afaceri cu el – aşa cum au făcut cei doi gineri ai lui. Aş muri de plictiseală dacă m-aş apuca de afaceri în domeniul petrolului. Ideea asta fixă din Texas că nimic nu-ţi aduce mai mult profit decât un puţ de petrol! O dată pe săptămână tata se duce cu maşina la sonde. Restul timpului şi-l petrece în birou încheind tranzacţii.

— Gordie, nu poţi sta pentru totdeauna la Paris, l-a certat Joanne.

— Am bani din care să trăiesc. Ţi-am spus – de

când am împlinit douăzeci şi unu de ani primesc un cec lunar din moştenirea de la bunica mea. Ei nu mai pot acum să-mi impună ce să fac. În orice caz, mă bucur că stau la Paris şi sunt departe de ei. În lumina difuză, în timp ce aşteptau la stop, Joanne a văzut cum i se încordează mâinile pe volan. Eu, de fapt, n-am cunoscut-o niciodată pe bunica. Ea a murit când aveam patru ani. Dar ea mi-a făcut un mare bine. Au primit şi surorile mele partea lor din moştenire, dar pentru mine a fost ca o eliberare din închisoare. Şi după ce împlinesc douăzeci şi cinci de ani suma pe care o primesc lunar va creşte.

— O să-mi fie dor de tine, i-a spus Joanne.

— De ce nu vii şi tu cu mine la Paris? a întrebat-o el. Am destui bani ca să ne ajungă la amândoi.

— Mama ar găsi o cale să mă oprească. Este deşteaptă.

Gordie era un boem, stare pe care ea n-ar fi agreat-o. Ar muri dacă ar trebui să locuiască într-un apartament ca acela al lui Gordie de la etajul al cincilea, până la care trebuia să urci pe jos.

— Tu ai spus că nu dă două parale pe tine, i-a reamintit Gordie. Că singurele care contează pentru ea sunt afurisitele de afaceri.

— O, ea face pe mama autoritară, a spus Joanne cu dezgust, deşi n-o interesează decât câte staţii de benzină mai poate să deschidă. Totuşi, asta a fost bine pentru mine, a continuat ea. Pentru că mă lasă de capul meu – ceea ce este mai uşor decât să lupte cu mine.

Singura dată când mama i se împotrivise fusese când n-o lăsase să urmeze universitatea din New York, după ce absolvise colegiul.

— Mama mea nu şi-a mai dorit un copil. Ea zicea că se chinuise destul cu cele două surori ale mele. Dar tata a ţinut să aibă un fiu, care să ducă mai departe numele familiei, a spus el luându-se în zeflemea. Numai că n-a fost încântat de ceea ce a avut parte. Mie nu-mi place fotbalul. Nu văd nimic care să mă atragă ca să lucrez în domeniul petrolului. El a vrut ca eu să încep de jos – de la munca la sonde, ca orice tâmpit care nu este în stare de altceva. El n-a început aşa, dar tatăl lui da, a recunoscut Gordie. Bunicul meu a muncit de i-au sărit capacele ca să ajungă unde a ajuns. Acum bătrânul îşi imaginează că-şi poate folosi banii ca să mă bage cu forţa în afaceri. Mereu mă ameninţă că mă dezmoşteneşte. Gordie a înălţat din umeri. N-o s-o facă. El îşi doreşte un Gordon Brooks III care, într-o zi, să fie cineva în Texas.

— Ce vrei tu să te faci, Gordie? În afară de artist, vreau să **zic**.

Gordie spunea că nu are suficient talent ca să fie un artist adevărat – pictura nu era pentru el decât un pretext ca să-l ţină departe de Dallas.

— Vreau să fiu fericit, a spus el încet. Să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu sentimentul că am de ce să trăiesc. Aş dori să pot picta de adevărat. Mi-ar plăcea să te pictez pe tine, Jo. Eşti atât de frumoasă.

— Nu, nu sunt, a protestat Joanne. Încerc din răsputeri să fiu, dar nu sunt.

— Tu şi mama ta sunteţi cele mai frumoase femei pe care le cunosc. Este ciudat cât de mult semănaţi.

— Eu nu semăn cu mama! Vocea Joannei a fost un ţipăt. Eu nu semăn cu nimeni din familia mea!

Leo obişnuia să-i spună că ei doi semănau unul cu altul.

— Ai să-mi scrii? a întrebat-o Gordie. O să-mi fie tare dor de tine.

— Dacă promiţi să răspunzi, a pus condiţia Joanne.

De ce se purta el astfel cu ea, de ce nu încercase nimic altceva decât un scurt sărut când o aducea acasă?

— Am să răspund.

— Când ai să vii din nou acasă?

Fusese nostim cât a stat cu Gordie în aceste ultime zece zile, a recunoscut ea.

— Nu ştiu. Poate am să vin la New York cu avionul pentru câteva zile în iunie. Ai spus că ai o prietenă care lucrează la o editură în New York. Poate îi faci o vizită şi ne-am putea întâlni.

— Poate.

— Numai dacă nu preferi să vii în aprilie la Paris. Ştii, Parisul primăvara...

Zâmbetul lui era ciudat.

— La New York m-aş descurca, probabil, a spus ea. S-ar putea ca mama să nu mai fie dispusă să-mi cumpere din nou un bilet la Paris.

— Atunci să încercăm la New York, a spus el. I se simţea o undă de însufleţire în voce. Nu-mi vine să cred că nu te-am observat la petrecerea de la Betty Forbes în urmă cu trei sau patru ani. Eşti atât de specială, Jo.

Ea nu era specială, şi-a zis în gând Joanne cu amărăciune. Nu, în acest oraş. În ciuda tuturor banilor mamei, totuşi, ele nu erau nimic aici. Ca să fii cineva trebuia să faci parte din Junior League. Mama ta face parte din Shakespeare Club iar tatăl tău din Brook Hollow Golf Club şi din Petroleum Club şi este în Consiliul Municipal al Dallas-ului. *Nu poţi să fii cineva în Dallas dacă eşti evreu.*

*

La trei zile după ce Joanne l-a condus pe Gordie la aeroport ea a aflat de la o fostă colegă de şcoală că Betty Forbes s-a logodit cu un proaspăt absolvent al Facultăţii de Drept.

— Nu ştiai? s-a mirat colega ei. Voi două eraţi prietene la cataramă. Bineînţeles, logodna încă n-a fost anunţată. Mama a auzit de la coafeza ei. Mama lui Betty fusese acolo mai devreme ca să-şi facă părul şi tot timpul numai despre asta vorbise.

— Probabil că Betty a încercat să dea de mine, dar în aceste ultime zile n-am ajuns acasă decât foarte târziu. *Betty se logodise şi nici măcar n-o sunase ca să-i spună.* Melinda este atât de uitucă în privinţa mesajelor.

Joanne s-a dus direct acasă de la întrunirea comitetului de caritate. S-a tot gândit dacă s-o sune pe Betty, apoi s-a hotărât să aştepte telefonul lui Betty.

Ea nici măcar nu ştiuse că Betty era prietenă cu Frank Bristow. Ele fuseseră foarte bune prietene atâta vreme şi Betty nici nu catadixise să-i spună că s-a logodit.

Puţin înainte de cină a sunat telefonul din dormitorul Joannei. Ea s-a dus în fugă şi a ridicat receptorul.

— Alo.

În ciuda hotărârii de a fi indiferentă a simţit o undă de indignare când a auzit vocea lui Betty.

— Am vrut toată săptămâna să te sun, a început să turuie Betty. Am nişte veşti grozave, Jo, m-am logodit!

— Betty, nu vreau să cred! Niciodată nu mi-ai spus că ar fi ceva serios. Cine e tipul?

N-o lăsa pe Betty să-şi dea seama că tu deja ai auzit.

— Am ţinut-o secret faţă de toţi – chiar şi faţă de familia mea – până când am fost sigură că Frank şi-a luat examenele ca să intre în barou.

— Frank? Jo a reuşit să pară uimită. Betty, mor de curiozitate. *Cine* este Frank?

— Frank Bristow, a spus Betty. Tatăl lui este judecătorul Bristow. Frank era la Yale când noi am intrat la liceu. Pe atunci nu ne-am întâlnit niciodată. Noi n-o să anunţăm în mod oficial logodna decât după balul în care se aleg cei mai buni dansatori . Hai să luăm prânzul împreună într-una din zilele următoare. O să te sun imediat ce am puţin timp liber. Am atâtea pe cap. Intenţionăm ca nunta să fie la începutul lui iunie şi tu o ştii pe mama – îşi face griji că n-o să aibă vreme destulă ca să aranjeze totul.

Joanne a aşteptat cu nerăbdare ca Betty s-o invite să-i fie principala domnişoară de onoare sau cel puţin una dintre domnişoarele de onoare. Dar lunile au trecut fără a primi nici o veste de la Betty. Apoi cu puţin înainte de Paşti a aflat că deja fuseseră alese principala domnişoară de onoare cât şi celelalte şase. Toate erau debutante Idlewild din ultimii trei ani. *Betty se căsătorea şi Joanne nici măcar nu făcea parte din grupul miresei.*

La una din paradele de modă organizată în scopuri caritabile, la care ea fusese aleasă ca prezentatoare, Joanne a aflat ultimele veşti despre nunta lui Betty.

— Am auzit că principala domnişoară de onoare va purta o rochie albă de organdi peste tafta verde fistic, o eşarfă tot verde fistic şi pălărie, îi povestea interlocutoarea ei cu o invidie abia mascată. Domnişoarele de onoare poartă organdi alb peste tafta galben citron precum şi pălării şi vor avea buchete de trandafiri galbeni.

— N-o să moară de cald în tafta în iunie? a întrebat-o Joanne luptându-se să-şi ascundă durerea. Pun pariu că Betty n-o să fie îmbrăcată în tafta.

— Nu. Interlocutoarea ei a chicocit. Rochia ei a fost comandată la domnişoara Effie, cea care a făcut rochia de mireasă a sorei mele anul trecut. Va fi un organdi alb brodat, din Elveţia, cu fustă lungă, corsaj strâmt şi un medalion la gât. Nu înţeleg de ce fete cu sânii plaţi ca Betty vor corsaje strâmte.

— Dar voalul? a întrebat Joanne cu un aer amuzat. Să nu-mi spui că Betty se duce la altar fără voal.

— Este din tul ataşat la o calotă de dantelă, cu perle de crescătorie. Şi buchetul îi va fi din orhidee albe şi mărgăritare.

Câteva zile mai târziu la o petrecere cu daruri dată de o altă colegă de clasă care se căsătorea, Joanne s-a întâlnit cu Betty. Toată lumea se căsătoreşte în anul ăsta, şi-a zis Joanne în gând, uşor amuzată.

— Jo, hai să luăm prânzul împreună săptămâna viitoare, i-a spus Betty. La Country Club. Marţi? E bine? Jo, marţi sunt mai liberă.

— Sunt ocupată mai toată săptămâna viitoare, a minţit Joanne. Mai bine cealaltă săptămână.

— Va trebui să văd ce program am, a spus Betty evaziv. Ştiu că am câteva probe pentru rochia de mireasă. Brusc, a început să chicotească. Jo, nici n-o să-ţi vină să crezi. Mama a fost convinsă că am să pot să-mi pun rochia de mireasă a bunicii. Şi ea a îmbrăcat-o la nuntă. Dar este scurtă pentru mine şi bunica era mult mai mică în talie. Noi, fetele din Texas din această generaţie creştem înalte.

Joanne a încercat să afişeze un aer de bună dispoziţie în perioada următoare cât a aşteptat să

sosească invitaţia de nuntă de la Betty. *Ea nu voia să se ducă.* Poate va spune că şi-a scrântit glezna sau că a făcut o gripă sau altceva, chiar în săptămâna aceea, a hotărât ea.

Ştia că va fi invitată. Betty spusese ceva despre trei mii de invitaţi care vor veni din toată ţara – mulţi dintre ei fiind asociaţi de afaceri ai domnului Forbes. Va fi o recepţie după ceremonia religioasă şi, seara vor fi cinci sute de invitaţi.

Într-o seară caldă de la sfârşitul lui aprilie, Joanne s-a aşezat la masă cu mama ei trăgând cu coada ochiului spre plicul elegant de alături. Instinctul i-a spus că este invitaţia pentru nuntă de la Betty.

— Joanne, n-ai vrea să te ocupi tu de asta? Zâmbetul mamei sale era crispat. Este invitaţia noastră pentru nunta lui Betty. Eu voi fi plecată la Denver cu treburi şi nu voi putea veni. Te rog, explică-le tu când le răspunzi.

— Nu cred că am să mă pot duce, a spus Joanne, cuvintele rostogolindu-i-se unele peste altele. Aseară m-a sunat Laurie din New York. Îşi ia concediu în prima săptămână din iunie. Era o minciună, dar Laurie o va acoperi. Vrea să mă duc să stau cu ea. A cumpărat bilete de teatru pentru fiecare seară! *Pacificul de Sud, Un tramvai numit dorinţă* şi *Sărută-mă, Kate.* Ştii cât de mult îmi place muzica lui Cole Porter, a încheiat ea pe nerăsuflate.

— Ai să stai la Laurie? a întrebat-o mama ei.

— Da, bineînţeles. Laurie are un apartament drăguţ chiar lângă Riverside Drive...

Ea a reuşit să zâmbească în clipa când a întâlnit ochii mamei sale simţindu-se învăluită de compasiunea ei. *Mama gândea că este îngrozitor că Betty n-a invi-*

tat-o să-i fie principala domnişoară de onoare. În momente ca acesta ea îşi iubea mama atât de mult!

— Atunci ai să te duci la New York în prima săptămână din iunie. Aminteşte-mi să-ţi dau bani pentru cecuri de călătorie, a spus Katie veselă. Ţie îţi plăcea atât de mult să faci cumpărături de la Saks şi Bergdorf's.

În seara asta avea să-i scrie lui Gordie, şi-a zis în gând Joanne, respirând uşurată. Ea n-o să fie aici de nunta lui Betty. Va fi cu Gordie în New York. El n-o spusese de complezenţă, nu-i aşa, atunci când îi promisese că va veni la New York ca să petreacă o săptămână cu ea?

Capitolul 31

Joanne stătea lungită pe canapeaua extensibilă în apartamentul închiriat al lui Laurie din Upper West Side. Laurie a adus ceştile de cafea din mica bucătărie şi le-a aşezat pe măsuţa joasă de lângă sofa. Cum putea Laurie să fie atât de încântată de apartamentul acesta minuscul şi sărăcăcios? La părinţii ei, în Houston, ea locuia într-o casă superbă.

— Vrei să spui că Gordie vine cu avionul la New York doar ca să te vadă? a întrebat-o Laurie uimită şi cu candoare în timp ce se aşeza lângă Joanne pe canapea.

— De ce nu? i-a răspuns Joanne.

Se simţea o undă de sfidare în vocea ei. Laurie nu credea că un bărbat putea ţine atât de mult la ea?

— Ei bine, ştii...

Brusc, Laurie a devenit mai reţinută.

— Să ştiu ce? a întrebat-o Joanne, întinzându-se să-şi ia o ceaşcă de cafea.

— Joanne, ştii cum bârfeşte lumea acasă.

— Despre ce? a întrebat ea neliniştită.

— Vara trecută când am petrecut cu tine o săptămână în Dallas am auzit nişte fete vorbind despre el. Despre Gordie, precum că ar fi... ei bine, homo.

Pentru o clipă Joanne s-a cutremurat. Din cauza

asta n-a încercat el niciodată să facă nimic cu ea? Brusc a fost cuprinsă de un impuls de a-l proteja pe Gordie.

— Laurie, asta e o nebunie, i-a reproşat Joanne cu un zâmbet larg, confecţionat adhoc. De ce oamenii întotdeauna inventează poveşti despre cineva care este diferit de ei. Gordie este atât de creativ, de interesant şi altfel decât ceilalţi.

— Eşti sigură? a întrebat Laurie neîncrezătoare.

— Am dovezi certe, a minţit Joanne. Tocmai de aceea Gordie vine cu avionul de la Paris. Ca să putem fi împreună. Părinţii lui nici măcar nu ştiu că el este în ţară. Iar eu nu trebuie să spun nimănui, decât ţie. El vine doar ca să mă vadă.

— O, Dumnezeule, asta-i romantic! Acum Laurie radia de bucurie. Este ceva serios, Jo?

— Deocamdată doar ne amuzăm, a spus Joanne. În orice caz el mi-a spus că a telegrafiat unei agenţii de bilete ca să ne reţină locuri la mai multe spectacole pe Broadway. Şi vrea să mă ducă pentru câteva zile la Southampton. El adoră marea şi a spus că acolo este grozav.

— Când te întâlneşti cu el?

— El o să vină în noaptea asta, târziu. O să mă sune mâine dimineaţă. O să luăm toţi trei cina împreună. Undeva mai deosebit, a promis Joanne. Apoi eu şi Gordie vom merge la piesa pentru care a cumpărat bilete pentru mâine seară.

— Poate că ar fi mai bine să luaţi masa doar voi doi, a spus Laurie, dar părea să fie foarte dornică să vină cu ei.

— Vom merge toţi trei la restaurant, a insistat Joanne.

Ea ştia că salariul lui Laurie era mic, abia dacă îi

ajungea ca să ia cina într-un local precum Le Pavillon sau "21". Iar Laurie jurase că va trăi din propria ei leafă – primind doar din când în când cecuri de acasă pentru distracţii.

Dimineaţa Joanne a auzit-o ca prin vis pe Laurie mişcându-se în dormitorul minuscul şi în baia ce părea din vremuri demult apuse. Apoi – lăsând în urma ei o aromă de cafea proaspăt făcută şi Chanel Nº 5 – Laurie a plecat grăbită spre metroul care o va duce în centrul oraşului, la slujbă.

Joanne a întins o mână spre ceasul de pe măsuţa de lângă canapeaua pe care dormise. Era abia 8:30 – acasă ea nu se scula niciodată înainte de 9:30 sau 10. O să rămână în pat şi o să aştepte telefonul lui Gordie. El îi spusese că rezervase o cameră la Plaza. Îi mai zisese că la Paris trăia atât de modest ca să-şi poată permite câteva vacanţe scumpe pe an. În aprilie petrecuse o săptămână în Maroc.

Ceea ce încercase să-şi scoată din minte seara trecută – când ea stătuse la taclale cu Laurie până la miezul nopţii vorbind despre toţi pe care-i cunoşteau din Dallas – acum îi cotropea gândurile. *Era*, oare, Gordie homo? Asta ar explica de ce el nu încercase niciodată nimic cu ea. Totuşi, el rămânea scumpul şi dragul ei prieten. Gordie era ceva special. Ea se simţea iubită şi protejată când erau împreună. N-avea importanţă ce spunea lumea despre el.

La prânz Gordie a sunat-o de la Plaza. Era într-o foarte bună dispoziţie şi avea o mulţime de planuri pentru săptămâna ce o vor petrece în New York. Ea s-a întâlnit cu el ca să ia prânzul la un restaurant nou, italian, pe care i-l recomandase un prieten din Paris. După

aceea s-au plimbat pe străzile New York-ului, în soarele plăcut de iunie.

— Este un film pe care nu vreau să-l pierdem, şi-a amintit Gordie. L-am văzut anunţat în *Times*-ul de azi: *Hoţii de biciclete*. Versiunea necenzurată, a tachinat-o el. Crezi că este pentru tine?

— Am să fac un efort special, i-a răspuns ea râzând. Unde joacă?

Gordie ştie totul, şi-a zis ea în gând. Era aşa de *bine* să fie cu el.

— La World pe West 49th, i-a spus el. Şi am verificat şi ora. Se va termina destul de devreme ca să ne întâlnim cu Laurie pentru cină.

Cu Gordie, şi-a zis în sinea ei Joanne cu încântare, uitase chiar şi de nunta lui Betty. Ei vor merge să vadă *Un tramvai numit dorinţă*, cu Uta Hagen şi Anthony Quinn, *Pacificul de sud* cu Mery Martin şi *Sărută-mă, Kate* cu Alfred Drake şi Patricia Morrison. Era drăguţ din partea lui Gordie că îşi amintise că ei îi plăcea la nebunie muzica lui Cole Porter.

Fiecare zi o petreceau într-o euforie, şi Joanne, şi Gordie fiind încântaţi că sunt în acest oraş, departe de tot ceea ce le era familiar. După ultimele două zile în New York se vor duce la Southampton. Părea o poznă delicioasă să fie singură cu un bărbat într-o casă de pe plajă, şi-a zis Joanne în gând. Laurie era impresionată. Joanne nu l-a întrebat pe Gordie unde vor sta. El va avea grijă de toate, şi-a zis ea.

În noaptea dinaintea plecării – în timp ce se plimbau pe malul râului Hudson pentru că se făcuse foarte cald – Gordie i-a spus Joannei s-o sune pe mama ei când se întoarce în apartamentul lui Laurie.

— Spune-i că tu şi Laurie o să mergeţi la

Southamapton, dar că acolo nu există telefon. Ai s-o suni când te întorci în New York, înainte de a pleca acasă.

— Unde o să stăm, Gordie?

Vom spune că suntem căsătoriţi? s-a întrebat ea. Uneori Gordie uita că lucrurile acasă erau altfel decât la Paris.

— Acea minunată bătrânică despre care ţi-am vorbit că-şi petrece mai tot anul la Paris are acolo o casă pe plajă. Vara o închiriază pe sume mari de bani - destul de mari ca din ele să poată trăi la Paris toate acele luni. Dar până la 15 iunie este goală, aşa că ea a spus că putem sta acolo până atunci. Vom închiria o maşină, a adăugat el exuberant şi dimineaţă vom pleca.

— Gordie, asta sună fantastic!

A doua zi, pe la ora zece ei erau în drum spre Southampton. La fel ca Joanne, Gordie avea boala vitezei.

— Fii cu ochii în patru la poliţişti, i-a cerut Gordie. Chiar dacă primim o amendă, cui îi pasă? Eu voi fi peste câteva zile la Paris şi tu în Dallas.

— Pentru mine va fi atât de plictisitor, s-a plâns Joanne. Cel puţin tu vei fi la Paris.

— N-o să mai stau mult acolo, i-a spus Gordie devenind brusc serios. Cred că doar zece luni şi cu asta basta. În aprilie anul viitor voi putea scoate lunar cecuri mari din moştenirea lăsată de bunica. Atunci voi putea trăi decent în această ţară.

— Din cauza asta ai stat la Paris?

— Bineînţeles. Dolarul este foarte puternic la Paris - şi în plus, e foarte nostim. Dar nu mai este, a recunoscut el după o scurtă pauză, acum pare ca şi cum aş trăi în exil.

— Ai putea locui cu familia ta, a îndrăznit să-i spună Joanne.

— În nici un caz, s-a împotrivit Gordie. Ştiu ce sunt pentru ei. Mama încă încearcă să mă convingă să urmez Facultatea de Drept pentru că cei doi fii ai fratelui ei au ajuns avocaţi. Mama întotdeauna a vrut să-i dovedească fratelui ei că o duce mai bine decât el – ea vrea să-şi vadă fiul congresman sau senator. Ea îşi imaginează că, cu toţi banii din familie – ai ei şi ai tatei – ar putea să-mi cumpere un loc în parlament. Şi tata, bineînţeles, încă încearcă să-mi bage pe gât terenurile petrolifere.

— De ce părinţii nu înţeleg că avem dreptul să ne facem viaţa pe care ne-o dorim? a întrebat Joanne rămânând cu privirea pironită în gol şi cu mintea catapultată într-un trecut îngrozitor.

— Ei întotdeauna sunt siguri că ştiu ce este mai bine pentru noi, a spus Gordie. Părinţii mei nu prea au cu ce se lăuda. Mama este aproape alcoolică iar bătrânul întotdeauna a umblat după fete ce aveau jumătate din vârsta lui.

— Nimeni nu trebuie să ne spună ce să facem. Joanne s-a forţat să arboreze un aer triumfător. Noi ne facem viaţa aşa cum o vrem.

Oare, mama n-ar muri dacă ar şti despre aceste două zile la Southampton? O să se întâmple ceva între ea şi Gordie? Să fi avut dreptate Laurie în privinţa lui? Ei îi plăcea să fie cu Gordie. El o făcea să râdă. El reuşea să-i creeze sentimentul că este importantă.

— Peisajul este grozav, nu-i aşa? a întrebat-o Gordie în timp ce stăteau în verandă privind superbul Atlantic albastru scăldat în soare.

— Gordie, nu mi-am adus costumul de baie! a spus Joanne brusc înspăimântată de această descoperire.

— Poţi să-ţi cumperi unul din oraş – sau putem aştepta până seara şi intrăm în apă goi. În anotimpul ăsta n-o să fie nimeni pe plajă.

— O să îndrăznim?

Ea adora lipsa lui de respect faţă de convenienţe.

— Bineînţeles. Acum hai să mergem în oraş şi să cumpărăm de-ale gurii. Vom lua micul dejun şi prânzul pe verandă şi seara vom merge undeva la restaurant. După masă ne vom duce cu maşina la Sag Harbor, să ne plimbăm. Vom lua cina acolo, a decretat el. Mâine plecăm la Montauk şi mâncăm la Gurney's, exact pe ocean. Dulcea mea bătrânică a jurat că o să ne placă la nebunie.

Candizi şi ţinându-se de mână au părăsit debarcaderul şi splendoarea oceanului şi s-au întors la maşină.

— O să duc bagajul în dormitoarele nostre mai târziu, a spus el cu nonşalanţă. Despachetăm după masa de prânz.

Gordie a zis "dormitoarele noastre", a remarcat Joanne. Deci, n-o să dormim împreună. Ciudat, dar ea se simţea uşurată. Ea-şi spusese că era gata pentru orice ar fi vrut Gordie, dar nu se simţea chiar la largul ei ca să meargă până la capăt. Ea încerca să-şi analizeze sentimentele, pentru că, de fapt, ei nu se cunoscuseră prea mult.

Joanne s-a lăsat învăluită de exuberanţa lui Gordie. Au cumpărat mâncare, au luat prânzul pe verandă – simţindu-se splendid, izolaţi de lume. Masa au servit-o în farfurii de carton ca să nu mai trebuiască să spele vasele. Apoi au plecat cu maşina în orăşelul pitoresc Sag Harbor.

— Este exact aşa cum mi-a spus ea! a exclamat

Gordie în timp ce hoinăreau pe străzi. Dumnezeule, unele din casele astea sunt vechi de o sută cincizeci de ani, a spus el cu uimire. Înainte ca cineva să viseze că va exista un oraş cu numele de Dallas.

Au privit bărcile, s-au plimbat ţinându-se de mână învăluiţi în tăcerea întreruptă din când în când de ţipetele unui pescăruş. Au mers cu maşina până au găsit un mic restaurant ce dădea cu faţa spre ocean şi au servit o masă delicioasă numai pe bază de peşte şi scoici – pentru că la ocean numai aşa ceva mănânci a proclamat Gordie – au privit soarele cum apunea încet, într-o paletă inimaginabilă de culori.

Mai târziu – pe plaja pustie, peste care se aşternuse noaptea – ei s-au dezbrăcat în pielea goală şi s-au bălăcit în apa albastră, fiecare încântat de perfecţiunea trupului celuilalt, dar fără să se atingă.

— O, Doamne, cât de mult mi-aş dori să fiu un pictor bun ca să te pot picta aşa cum eşti, i-a şoptit Gordie în timp ce se îndreptau sub lumina strălucitoare a lunii spre grămada de haine pe care le lăsaseră pe nisip. Ştii, talentul pe sponci este doar un blestem.

Reîntorşi acasă, pe când stăteau în şezlonguri pe verandă, Joanne a început să caşte. Gordie a invitat-o să meargă la culcare. La uşa dormitorului ei, a sărutat-o tandru pe obraz.

— Somn uşor, a murmurat el. Îţi mulţumesc pentru ziua frumoasă.

Joanne se aştepta să zacă trează ore în şir. În schimb, a adormit imediat. Gordie avea dreptate, şi-a zis ea în ultimele clipe înainte de a o cuprinde somnul. Fusese o zi frumoasă.

În timpul cinei de la restaurantul Gurney's din Montauk, Gordie a devenit neaşteptat de posac.

— Homarii au fost grozavi, a spus Joanne străduindu-se a-i readuce buna dispoziţie. Aş vrea să pot pune câţiva în gheaţă şi să-i duc cu mine la Dallas.

— Eu aş vrea să merg cu tine la Dallas, i-a spus el cu o intensitate neobişnuită.

— Nu poţi, l-a avertizat Joanne.

— Nu, până când nu am libertatea să scot sume mari de bani din moştenirea de la bunica, a spus el, dar vorbele lui trădau o mare singurătate.

— Nu mai e mult până atunci, l-a consolat ea. Ai zis că în aprilie.

— Te trezeşti vreodată dimineaţa fiindu-ţi teamă de ziua ce se aşterne în faţa ta? a întrebat-o el. Şi fără să ştii de ce...

— Uneori. Brusc ea a fost cuprinsă de un fior. N-am crezut că mai simte cineva la fel...

— Ştii ce-aş vrea? a întrebat el întinzând mâna peste masă şi prinzându-i-le pe ale ei. Aş vrea ca să putem sta aşa pentru totdeauna.

— Într-un restaurant, pe malul oceanului şi să mâncăm homari? a întrebat ea încercând să dea o notă de superficialitate discuţiei.

— Nu-mi place lumea care mă înconjoară. Nu-mi place să fiu singur.

— Nici mie nu-mi place, i-a mărturisit ea.

— Poate că împreună am reuşi să ne facem o viaţă a noastră. El părea speriat, totuşi hotărât să continue. Aş vrea să fiu cu tine. Mereu. Nu ca să facem dragoste, a adăugat el şi ea a simţit chinul copleşitor prin care trecea pentru a da glas unei asemenea mărturisiri. Iubirea noastră este cu totul specială, deasupra acestor chestii. Vreau ca să am grijă de tine, să veghez asupra ta, să râd împreună cu tine. Ţi se par toate astea o nebunie?

— Nu, a spus ea blând. Poate că după o vreme, şi-a zis ea în gând, el are s-o iubească şi altfel. Mă simt atât de bine şi în siguranţă când sunt cu tine.

— Atunci te măriţi cu mine? a întrebat el stăruitor. Nimeni nu trebuie să ştie despre... s-a poticnit căutându-şi cuvintele – despre iubirea noastră cu totul specială. Ei n-ar putea înţelege niciodată.

— Am să mă mărit cu tine, Gordie, a spus ea în şoaptă. Când zici tu!

Gordie avea să fie scumpul şi mult iubitul ei frate. Ea n-o să mai fie singură niciodată.

– Am să vin de Crăciun acasă ca de obicei, a început el să facă planuri radiind de bucurie, ceea ce i-a adus ei lacrimi în ochi. Atunci le vom spune alor noştri că ne-am logodit. Ne vom căsători în primăvară.

— În iunie, a spus ea cu un zâmbet larg. Am să port rochie albă şi voal.

— Va fi o ceremonie doar la ofiţerul stării civile, a avertizat-o el. Eu sunt protestant şi tu evreică. Nu cred că preotul meu şi rabinul tău vor fi de acord să ţină slujba împreună.

— Ne va căsători un magistrat. Cineva important, a spus ea râzând, refuzând, pentru o clipă, să se gândească la bătălia pe care în mod sigur vor trebui să o dea cu familiile lor. Părinţii noştri vor insista să fie cineva important. Şi după aceea vom da o recepţie uriaşă şi un dineu.

— Şi toată lumea va spune: "Joanne este cea mai frumoasă mireasă pe care a avut-o vreodată Dallas-ul! Vom merge în Bermude în luna de miere, a hotărât el. Nu va fi în plin sezon, dar va fi grozav să nu avem atâţia turişti în preajmă.

— Gordie, o să reuşim, nu-i aşa? a întrebat ea cu ochii rugători, aşteptând noi asigurări din partea lui.

— O să izbutim, i-a promis el.

Capitolul 32

În timpul verii şi toamnei Katie a fost uşurată şi fericită când a văzut că Joanne părea a se fi împăcat cu viaţa. Ea radia o seninătate care pentru Katie era ca un balsam pe inimă. Joanne devenea o tânără cu capul pe umeri, îşi zicea ea cu o mândrie plină de tandreţe.

Joanne lucra neobosită la una din societăţile de caritate patronate de Katie. În mai toate serile mânca acasă. Şi astăzi nu făcuse nici un efort spre a găsi pretexte pentru a o şterge în oraş după masa tradiţională de Sărbătoarea Recunoştinţei pe care o luau de obicei cu familia Warren.

Jeff şi Maura erau într-o stare de permanentă euforie pentru că romanul lui Jeff va fi publicat în februarie. George şi Willa aşteptau cu nerăbdare ziua apariţiei, amândoi fiind atât de mândri de tatăl lor. Iar Joanne, şi-a zis în gând cu tandreţe Katie, ajutase ca acest lucru să se întâmple. Ea ar fi vrut ca Joanne şi Willa să fie mai apropiate – dar vieţile lor urmaseră cursuri atât de diferite, a recunoscut ea. Willa şi George erau amândoi foarte implicaţi în agricultură.

— Katie, a fost o zi frumoasă, a spus Jeff. Doamne, şi cartofii aceia dulci au fost grozavi! Şi arătau

nemaipomenit în frunze de nalbă de mare şi cu ananas. Şi-a întors privirile spre fereastră observând că începuse să se lase întunericul. Dar noi mai avem trei câini acasă care aşteaptă să-şi primească masa de Sărbătoarea Recunoştinţei. Trebuie să plecăm.

— Nu este îngrozitor cum lăsăm câinii să ne facă programul? a întrebat Maura râzând. Este o minune că Jeff nu a insistat să-i aducem cu noi.

— Nu le place la oraş, a chicotit Jeff. Deştepţi câini.

După ce familia Warren a plecat, Katie şi Joanne au strâns masa. La Sărbătoarea Recunoştinţei, Katie instaurase obiceiul de a da drumul personalului de serviciu după ce masa era servită. Îi plăcea să fie singură acasă cu Joanne. Doar ele două, în familie. Dar – ca întotdeauna de sărbători – gândurile ei au zburat spre Harry. De fiecare dată când vorbea cu reprezentanţa sa din Seattle se gândea la Harry.,

— Mamă, am ceva să-ţi spun, a început Joanne în timp ce puneau vasele în chiuvetă să se moaie până îşi făcea reapariţia personalul de serviciu a doua zi. Noi am zis că o să aşteptăm până la Crăciun ca să le spunem părinţilor dar... – Joanne a făcut o pauză – Eu şi Gordie vrem să ne anunţăm logodna de Revelion. Ne vom căsători în iunie.

— Gordon Brooks? a întrebat Katie luptând să-şi ascundă consternarea.

— Ne scriem şi vorbim la telefon. M-am văzut cu el când am fost la New York ca s-o vizitez pe Laurie. Joanne vorbea foarte repede, ceea ce a făcut-o pe Katie să-şi dea seama că era nervoasă. Se aştepta la obiecţii din partea lui Katie. Ştiu că nu eşti mulţumită pentru că nu este evreu, dar n-o să lăsăm ca acest lucru să ne oprească.

Faţa Joannei era îmbujorată şi ochii sfidători.

— Nu l-ai văzut prea mult, Joanne...

Nu trebuia să se lupte cu Joanne, s-a autoavertizat Katie. Asta ar fi o mişcare dezastruoasă.

— O să vină acasă înainte de Crăciun. N-o să mai plece. O să ne vedem mult până în iunie. Gordie este cu totul special. Vocea ei trăda o undă de emoţie. Vom fi fericiţi împreună.

— Presupun că el nu le-a spus părinţilor, nu-i aşa?

— Nu. Ei n-o să fie de acord, a recunoscut Joanne. Dar nu ne pasă. În iunie banii pe care-i primeşte Gordie din moştenirea lăsată de bunica lui vor fi mulţi. Aşa că o să ne descurcăm. Nu ştiu dacă ne vom putea permite o casă în Highland Park, dar...

— Casa va fi darul meu de nuntă, scumpa mea, i-a spus Katie. Nu era nici o cale s-o facă pe Joanne să se răzgândească. Ca să lupte cu ea ar fi însemnat să-şi piardă fiica pentru totdeauna. O casă în Highland Park.

— Putem să ne alegem noi, eu şi Gordie, o casă? a întrebat Joanne.

— Bineînţeles că voi o s-o alegeţi, Joanne. Tu şi Gordie veţi locui în ea, deci e firesc să v-o alegeţi voi. Era vina ei că Joanne nu se căsătorea cu cineva de aceeaşi credinţă cu ea, s-a mustrat Katie. Ar fi trebuit să insiste ca Joanne să meargă mai des la templu. Ar fi trebuit să dea mai multă importanţă credinţei religioase. N-a fost suficient să participe doar la sărbătorile mari. Aţi stabilit data pentru nuntă?

— La începutul lui iunie, i-a spus Joanne. Nunţile din iunie sunt atât de romantice.

— Nu va fi o ceremonie religioasă, a prevenit-o Katie.

— Mie şi lui Gordie nu ne pasă de asta. Zâmbetul

Joannei era strălucitor. Katie i-a simţit uşurarea – ea se temuse că-i va face o scenă. Dar vreau să dăm o recepţie mare şi un dineu. La fel ca Betty.

— Cele mai grozave care au fost vreodată, i-a promis Katie îmbrăţişându-şi fiica şi astăzi i s-a părut că ea i-a răspuns cu aceeaşi căldură.

În noaptea aceea somnul nu s-a prea lipit de Katie. Şi-a dat seama că ea nu se temea doar că Joanne se căsătorea cu cineva care era de altă religie. Era ceva vulnerabil în legătură cu Gordie. Şi nu avea nici o profesie, nici o slujbă – doar o moştenire, care probabil le va permite să se descurce bine. Ce fel de viaţă vor duce? Va rezista acest mariaj? Un mariaj ratat va fi un dezastru pentru Joanne.

Ea s-a pregătit sufleteşte pentru o luptă crâncenă între Gordie şi părinţii săi când vor afla despre planurile de nuntă. Fiul unei vechi familii texane să se însoare cu fiica unei evreice *proaspăt îmbogăţite!* Dar dacă Gordie o făcea pe Joanne fericită, atunci avea să-l iubească şi ea.

Aceasta trebuia să fie una din cele mai fericite zile din viaţa ei. Fiica ei urma să se căsătorească. *Atunci de ce avea acest sentiment cumplit, rău prevestitor?*

*

Ziua era rece şi mohorâtă, vântul sufla tăios, dar Joanne a insistat să meargă de la aeroport în noul ei Cadillac alb fără a trage capota.

— Mama mi-a dat-o ca dar de logodnă, i-a spus ea lui Gordie în timp ce el se aşeza lângă ea uşor nemulţumit.

Nu-şi dorea orice fată din America un Cadillac decapotabil?

— Când i-ai spus?

— O, cam acum o săptămână. O mică minciună, şi-a zis în gând Joanne. Şi o să ne dăruiască o casă în Highland Park. Când s-au oprit la un stop, ea l-a privit neliniştită. Nu eşti încântat?

— Bineînţeles, a spus el, dar zâmbetul îi era forţat. Numai că eu în curând va trebui să-mi înfrunt familia.

— Ei nu ne pot opri, i-a reamintit Joanne blând. *Gordie nu se răzgândise, nu?*

— Nimeni n-o să ne oprească, i-a spus el sfidător. Atâta doar că-mi displace cum vor exploda când am să le spun. Eu nu-i rog, a accentuat el. Le comunic.

— Sună-mă după ce vorbeşti cu ei, l-a rugat Joanne.

Părinţii lui nu ştiau exact când soseşte acasă. El le spusese doar că "cu câteva zile înainte de Crăciun".

— Va trebui s-o fac după cină, şi-a reamintit Gordie. Când va fi şi tata acasă.

— Am să-ţi aştept telefonul, Gordie. O să fie bine pentru amândoi.

— Să începi deja să faci planuri pentru nuntă. Zâmbetul îi era strălucitor când şi-a lăsat braţul pe umerii ei. Să fie o asemenea nuntă încât oraşul s-o ţină minte.

*

Gordie a fost încordat în timpul cinei când mama lui îi relata despre activităţile diverşilor membri ai familiei.

— Toţi suntem siguri că peste cinci ani Eric va candida pentru postul de guvernator, îi spunea mama lui cu un reproş nerostit.

De ce trebuia ea mereu să-i scoată ochii cu vărul lui, Eric?

— Şi eu am nişte veşti pentru voi, a spus el

renunţând la intenţia iniţială de a aştepta până după cină ca să le spună. M-am logodit, a adăugat el plimbându-şi ochii de la mama la tatăl său şi pregătindu-se pentru ceea ce va urma.

— Cu cine? a întrebat mama după un schimb rapid de priviri cu tatăl lui.

— Cu vreo franţuzoaică? l-a întrebat tatăl lui iritat.

— Nu. Gordie a zâmbit. Cu o fată din Dallas. A făcut o pauză înainte de a lansa bomba. Joanne Newhouse.

Ei trebuie s-o ştie pe Joanne; numele ei era deseori menţionat în paginile mondene ale ziarelor, deşi ea nu fusese aleasă în Junior League.

— Fiica acelei femei care are staţiile de benzină Gas Girls? a întrebat doamna Brooks îngălbenindu-se brusc.

— Mama ei este doamna Freeman, a confirmat Gordie. Ea îşi foloseşte numele de fată.

— Ei sunt evrei! a izbucnit tatăl lui înroşindu-se de furie. Tu eşti protestant.

— Joanne şi mama ei sunt dispuse să treacă peste asta, a spus el tărăgănat. Ne vom căsători în iunie.

— Gordie, n-ai să te însori cu fata aceea! Vocea mamei era ascuţită. Noi suntem o familie veche din Texas. Noi...

— Mă însor cu Joanne, a izbucnit Gordie. Nouă nu ne trebuie aprobarea nimănui.

— Ea n-o să vadă un cent de la familia noastră, l-a avertizat tatăl lui.

— Nici n-are nevoie, a râs Gordie. Mama ei are tot atât de mulţi bani ca şi noi.

— Nu vreau să mai discut despre asta. Doamna Brooks s-a ridicat de pe scaun. Atâta doar să ţii minte, Gordie, fata aceea nu va fi niciodată bine venită în

casa asta. Ea şi mama ei nu sunt primite de cele mai bune familii din Dallas. Noi avem o tradiţie pe care trebuie s-o respectăm...

— La dracu' cu tradiţia! Dacă nu vrei s-o accepţi pe Jo ca noră, pierderea va fi a ta. S-a ridicat de pe scaun. Dacă doriţi, am să mă mut chiar acum la hotel.

— Gata, i-a retezat-o tatăl lui. Această nuntă încă nu are loc. O să-ţi vină minţile la cap. Ai să vezi cât de ridicolă e toată treaba. Sunt o mulţime de fete în Dallas de rangul tău, care ar fi încântate să intre în această familie.

— Mă însor cu Jo, a spus Gordie liniştit. În iunie. Veţi fi invitaţi. Jo a rugat-o pe mama ei să dea o mică petrecere de Revelion ca să ne anunţăm logodna.

— Nu este timp suficient pentru mama ei să organizeze o petrecere, i-a spus doamna Brooks cu aroganţă.

— N-o cunoşti pe doamna Freeman. Este cea mai deşteaptă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Poate aranja tot ce doreşte.

— Vom fi de râsul Dallas-ului, a izbucnit furioasă mama. După toate câte le-am făcut pentru tine, cum poţi să ne supui la una ca asta?

— De când m-am dus la colegiu îmi tot spuneţi să mă însor şi să mă aşez la casa mea. Ei bine, a continuat Gordie cu un umor răutăcios, vă urmez sfatul.

*

Katie a dat o mică petrecere, dar foarte spectaculoasă, de Revelion pentru a anunţa logodna Joannei cu Gordon Brooks III. Părinţii lui Gordie au ignorat invitaţia.

— A fost o mojicie din partea părinţilor lui Gordie ca nici măcar să răspundă la invitaţie, s-a plâns Joanne când a rămas, în sfârşit, singură cu mama ei.

— Fiind una din cele mai vechi familii din Dallas nu se sinchiseşte de bunele maniere, a spus Katie blând. Ea făcea eforturi teribile ca să se arate bucuroasă de logodna Joannei. Până la nuntă vor fi ceva mai receptivi.

— Mie şi lui Gordie nu ne pasă, a spus Joanne înălţându-şi deodată capul, dar Katie ştia că era afectată.

— Va trebui să începem să facem planuri chiar de acum, a spus Katie cu tandreţe. Vreau să fie cea mai frumoasă nuntă din câte au fost vreodată în Dallas. De dragul frumoasei mele fete.

Au hotărât ca Joanne să se îmbrace într-o rochie scurtă, nu una lungă, de mireasă, de vreme ce nu va fi o cununie religioasă.

— Ceva foarte elegant, a spus Katie, ştiind că Joanne era dezamăgită că nu purta tradiţionala rochie de mireasă. Vom vorbi cu domnul Stanley despre o rochie de colecţie.

Stanley Marcus de la Neiman-Marcus era considerat cel mai mare creator de modă din Dallas la vremea aceea.

— Tu vei fi singura persoană care mă va însoţi, a declarat Joanne şi ochii lui Katie s-au umplut de lacrimi pentru că niciodată nu-şi iubise mai mult fiica decât în clipa asta.

— Nu va fi şi Laurie? a întrebat-o Katie.

— Laurie nu-şi poate lua concediu în iunie, i-a explicat Joanne. Nu va fi aici de nuntă. Dar vine de Paşte şi va da o petrecere pentru mine.

Katie şi-a ascuns uimirea că Laurie nu va participa la nuntă. Şi-a dat seama că pe Joanne faptul n-o afecta. Făcuse Laurie unele remarci nepotrivite despre Gordie când Joanne fusese în New York? Tinerii pot să fie atât de neatenţi.

*

Când Harry s-a întors în Seattle dintr-o călătorie de afaceri din Canada a găsit un teanc de ziare din Dallas aşteptându-l pe birou. Secretara lui fusese instruită să-i strângă toate aceste ziare când el lipsea din localitate. În această primă dimineaţă când a venit la slujbă şi-a aruncat în grabă ochii peste cele mai recente numere, apoi le-a pus deoparte spre a le examina pe îndelete când va avea vreme.

Trecuse de ora şapte şi el abia ce-şi trimisese secretara acasă şi se întorsese spre tava cu mâncare adusă de la restaurantul din apropiere când şi-a amintit că nu răsfoise ziarele din Dallas. Putea să-şi arunce o privire asupra lor, ca de obicei, în timp ce mânca, a hotărât el.

A parcurs prima pagină de la ziarele importante. Dallas-ul se dezvolta dincolo chiar de cele mai optimiste aşteptări, populaţia creştea, noile clădiri ale firmelor importante schimbau faţa oraşului. Afacerile erau în plină ascensiune.

A trecut apoi la paginile de interior hotărât să nu-i scape nimic, deşi ce-l interesa cel mai mult era pagina mondenă. Prin coloanele acestei pagini el îşi urmărise fiica crescând. Avea un sertar secret cu poze din ziar ale Joannei şi ale lui Katie.

Brusc, s-a aplecat deasupra ziarului emoţionat – mai-mai să-şi răstoarne tava cu mâncare. A citit încet

– dornic de a prinde fiecare nuanţă a articolului – despre logodna Joannei. *Fetiţa lui.* A simţit cum i se pune un nod în gât când a recitit anunţul. Nu se făcea nici o aluzie la tatăl ei, şi-a zis el în gând cu durere.

A mai citit o dată numele viitorului mire. Gordon Brooks III. Şi-a scrutat memoria. Aceasta era familia Brooks vestită pentru terenurile ei petrolifere. Aveau o mulţime de bani – dar Joannei nu-i făceau trebuinţă. De ce dracu' s-a măritat cu un creştin?

El se va duce la New York luna viitoare. Va merge la Tiffany's şi-i va cumpăra Joannei cel mai fabulos serviciu de masă. I-l va trimite la adresa din Dallas şi va uita să menţioneze din partea cui vine. Va plăti cu bani gheaţă, aşa că nu vor depista cine este expeditorul. *Să fie ceva de la el în casa fiicei sale.*

A observat că Joanne urma să se căsătorească în iunie. I-a trecut prin minte să facă o rezervare la hotel în Dallas – la hotelul unde se va ţine recepţia sau orice altceva – doar ca să le zărească pe Joanne şi pe Katie. Apoi, devenind realist şi-a scos această idee din minte.

Se va gândi oare, Katie la el când va asista la nunta fiicei ei? Îşi va aduce aminte de nunta *lor?*

A simţit ca un cui în inimă când şi-a amintit de după-amiaza acea fierbinte de duminică din casa familiei Hirche. Katie era atât de tânără, de frumoasă, de pură, când stăteau amândoi sub *hupa* şi ascultau vorbele rabinului. Şi-a adus aminte şi de noaptea nunţii lor, petrecută în camera cea mai mică din hotelul Plaza, care lor li se păruse atât de mare.

Ei au reuşit să câştige banii pe care şi-i promiseseră că-i vor avea într-o zi – dar niciodată, *absolut niciodată* nu-şi imaginase că fiecare o va face pe cont propriu.

A tresărit când a auzit telefonul sunând. Era pe linia personală. S-a încruntat. Pesemne că era Eileen.

— Alo.

La naiba, el îi spusese că nu se poate duce cu ea în seara asta la concert, date fiind lucrările rămase nerezolvate în lipsa lui.

— Harry, după concert mergem la o petrecere la ambasadă, i-a spus Eileen. Vii cu noi?

– Nu sunt îmbrăcat pentru aşa ceva, i-a reamintit el. Şi nici nu avea nici un chef de ambasadă în seara asta. Şi sunt prea obosit. Am să termin ce am aici, apoi mă duc acasă şi mă bag direct în pat.

*

Pe la începutul lui februarie Katie s-a hotărât să-i abordeze pe părinţii lui Gordie în legătură cu nunta – fapt pe care până acum ei îl ignoraseră. Ea ştia că acest lucru îi deranja atât pe Joanne cât şi pe Gordie. După mai multe încercări, a reuşit să dea de doamna Brooks la telefon.

— Înţeleg că nu aprobaţi căsătoria lui Gordie cu fiica mea, a început ea politicos.

— N-o s-o recunoaştem niciodată, i-a retezat-o doamna Brooks cu o voce de gheaţă.

— Nici eu nu sunt fericită pentru acest mariaj, i-a spus cu răceală Katie. Aş fi preferat ca Joanne să se căsătorească cu un băiat de religia ei. Dar, de vreme ce Joanne şi Gordie n-au nevoie de consimţământul nostru, am ajuns la concluzia că ar fi mai înţelept să accept hotărârea lor. Am plănuit o recepţie urmată de un dineu după căsătoria civilă. Sunt sigură că o să fie mult mai puţin jenant pentru dumneata şi soţul dumitale să faceţi act de prezenţă la nuntă decât să auziţi

tot Dallas-ul bârfind despre cearta din familie. Asemenea lucruri pot deveni foarte stânjenitoare.

Katie a aşteptat o clipă ca tăcerea mormântală să fie întreruptă.

— Asta nu ne place. Câtuşi de puţin, a spus doamna Brooks tăios. Va trebui să discut cu soţul meu.

Dar Katie a fost sigură că doamna şi domnul Gordon Brooks Jr. vor veni la nunta fiului lor. Această nuntă nu va fi un eveniment minor care să treacă neobservat. Va fi relatat în cele mai mici detalii în presa locală. Dacă părinţii ginerelui n-ar fi prezenţi ar da o notă de scandal. Părinţii lui Gordie vor dori să evite *una ca asta*.

*

Lunile care au urmat au fost aproape ireale pentru Katie. Ea a trecut prin toate stările posibile pentru mama miresei. I-a trimis pe Joanne şi Gordie cu diverşi agenţi imobiliari să vadă tot felul de case până când, în cele din urmă, au găsit una care să le placă. A angajat o secretară care să se ocupe de toate detaliile nunţii. A stat de vorbă cu Joanne şi Gordie şi le-a ascultat planurile pe care le aveau pentru luna de miere.

— Cecul meu din moştenirea bunicii nu este suficient pentru luna de miere, a spus Gordie.

— Nu vom sta decât o săptămână, a completat Joanne.

— Veţi sta o lună, a spus Katie dornică s-o vadă pe Joanne fericită. Este cadoul meu. Şi când vă veţi întoarce, casa va fi gata să locuiţi în ea.

Actele urmau să se facă curând. După aceea Joanne voia să fie redecorată. Ei vor comanda mobila

– care va fi adusă în timpul voiajului lor de nuntă – iar Katie o va achita. Era limpede că părinţii lui Gordie, surorile şi soţii lor, plus ceilalţi membri şi veri vor lua parte la recepţie. *En masse*[1] au convenit ca nici unul să nu participe nici la cununia civilă, nici la dineu.

— Sunt speriaţi de moarte să nu fie contaminaţi de sângele meu evreiesc, a spus Joanne sarcastic. În fond, vărul lui Gordie, Eric, are de gând să candideze pentru postul de guvernator peste câţiva ani.

[1] În masă (fr.).

Capitolul 33

În sala confortabilă, cu aer condiţionat destinată oficierii căsătoriilor, în care se simţea parfumul trandafirilor galbeni, Katie urmărea desfăşurarea ceremonialului stăpânită de emoţii contradictorii. Aici nu fuseseră invitate decât câteva persoane. La recepţie vor participa şase sute iar la dineu trei sute.

De obicei lui Katie nu-i plăceau petrecerile cu atât de mulţi invitaţi, cu pompă şi fast, dar aceasta fusese dorinţa Joannei, şi ea era mândră că i-o putuse îndeplini. Totuşi mintea ei era luată cu asalt de amintiri plăcute şi dureroase în timp ce-l asculta pe ofiţerul stării civile rostind cuvintele prin care Joanne devenea doamna Gordon Brooks III.

Cât de drăguţă arăta Joanne în rochia ei scurtă de tafta de culoarea fildeşului, şi-a zis în gând Katie revenind în prezent. Joanne purta în păr boboci de trandafiri galbeni. La început îi fusese teamă că taftaua s-ar putea să fie incomodă în vara călduroasă din Dallas.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aerul condiţionat, şi-a zis Katie în gând. În Dallas, în special, aerul condiţionat făcea verile suportabile. Şi ea – la insistenţele Joannei – era îmbrăcată tot într-o rochie de tafta, de culoare bleu-fumuriu, cu o croială Princess,

preferată de Dior. Mai devreme Gordie spusese cu o timiditate încântătoare: *Cine nu vă cunoaşte n-ar crede că sunteţi mama Joannei. Păreţi a fi sora ei.*

Acum mintea lui Katie s-a oprit asupra cadoului scump de la Tiffany's din New York care sosise o dată cu celelalte daruri de nuntă. Nu era însoţit de nici o carte de vizită. Când întrebase la Tiffany's, ei nu-i putuseră da nici o informaţie în privinţa expeditorului. Joanne fusese curioasă pentru moment, apoi îşi explicase că venea de la vreunul dintre ciudaţii prieteni ai lui Gordie, care aveau case şi în Paris şi în New York.

Katie era convinsă că serviciul de porţelan de o calitate cu totul deosebită venise de la Harry. Ea îşi amintea de acea sâmbătă – petrecută cu foarte mulţi ani în urmă – când într-o stare de spirit exuberantă ea şi Harry se plimbaseră prin Tiffany's prefăcându-se că vor să cumpere un cadou. Şi ea fusese atât de impresionată de un serviciu de porţelan, de o lucrătură foarte delicată, care era expus pentru vânzare.

Harry ştie că Joanne se căsătoreşte astăzi. El voia să participe într-un fel la nunta fiicei lui, şi-a zis Katie în gând; să ştie că un dar de la el se află în noua ei casă. Aşa după cum ea citea ziarele din Seattle – în speranţa de a găsi vreun articol despre Harry – la fel citea şi el ziarele din Dallas. *De ce nu-i scrisese el Joannei?* Dar chiar când îşi punea această întrebare şi-a dat seama că el n-ar fi suportat o nouă respingere.

Harry ştia că Joanne n-avea să-l ierte niciodată. Ea nu i-ar fi permis să vină la nuntă. În timp ce ofiţerul stării civile îi declara soţ şi soţie, Katie şi-a amintit durerea din ochii lui Harry când s-au văzut ultima dată. Dorinţa lui disperată ca ea să intervină într-un fel ca vieţile lor să nu se despartă.

Harry încă îşi iubea fiica. Cum ar fi putut să fie altfel? Dar el o uitase pe mama fetei sale. El se însurase cu târfa aceea tânără, arogantă, care arăta ca un manechin pentru haine în serie, şi-a zis ea în gând cu o deosebită ranchiună.

Restul zilei a trecut ca în ceaţă pentru Katie. I-a ţinut în permanenţă lângă ea pe Maura şi Jeff – singurul ei contact cu realitatea în timpul recepţiei strălucitoare şi a dineului opulent. Familia lui Gordie a stat foarte puţin la recepţie. Katie a fost uşurată când ei au plecat. Şi-a dat seama că şi Joanne împărtăşea acelaşi sentiment.

În timp ce oaspeţii mai zăboveau la o cafea şi la *petits fours*[1] Joanne s-a retras într-un apartament să se schimbe în costumul de călătorie. Ea şi Gordie vor lua o cursă de noapte către New York. De acolo vor zbura cu un alt avion către Bermude unde îşi vor petrece luna de miere.

Era aproape de miezul nopţii, când şoferul nou angajat a lăsat-o pe Katie în faţa casei şi a băgat limuzina în garaj. În noaptea asta casa era pustie. Melinda – menajera lor – îşi luase o săptămână de concediu. Restul personalului nu locuia aici.

Katie a descuiat uşa şi a intrat în foaierul imens, devenind brusc conştientă că de acum încolo va trăi singură în această casă uriaşă. Joanne începea o nouă viaţă. Harry îşi luase o altă soţie. Dar ea va supravieţui, şi-a zis cu îndârjire Katie. Îşi va face propria ei viaţă.

*

În ciuda faptului că dormise foarte puţin în noaptea trecută, dimineaţa Katie era deja la birou la ora 8 a.m.

[1] Pesmeciori (fr.)

Îi plăcea această oră din zi când se afla singură fără ca ceilalţi funcţionari să-şi fi făcut apariţia. În liniştea ce domnea peste tot – telefonul era decuplat, nu venea nimeni să-i ceară părerea într-o problemă sau alta – ea putea să se concentreze asupra chestiunilor presante ale zilei şi să ia deciziile care se cuveneau.

După douăzeci de minute şi-a făcut apariţia şi Maura cu ceştile de cafea aburind.

— Cum se simte mama miresei? a tachinat-o Maura.

— Cred că am să supravieţuiesc, a spus Katie zâmbind blând. Joanne a fost atât de fericită ieri. Plutea în jurul ei un fel de aură de bucurie ce-ţi tăia respiraţia şi care parcă o ridica deasupra muritorilor de rând.

— A fost o zi de care o să-şi amintească toată viaţa, a spus Maura cu ochii strălucitori. Eu şi Jeff am făcut cununia la primărie. Mi-am cumpărat o rochie nouă de ocazie – de la prăvălia lui Klein.

— De ce-ai venit aici atât de devreme? a întrebat-o Katie devenind brusc curioasă.

— Ca să vorbim despre nunţi, a chicotit Maura, dar ochii îi erau trişti. Eu şi Jeff am avut ieri o bătălie şi mi-am zis că cea mai înţeleaptă mişcare este să aştern o oarecare distanţă între noi.

— Pentru ce v-aţi certat?

Maura putea uneori să explodeze, dar certurile lor nu erau niciodată serioase, şi-a amintit Katie.

— În legătură cu scrisul, a oftat Maura. Pentru asta ne certăm de obicei.

— Nu este mulţumit de felul în care merge cartea, a spus Katie compătimitor.

— A avut două recenzii extraordinare făcute de critici literari de prestigiu. Ceilalţi au spus că este aşa şi

aşa, ba chiar proastă. În această ţară mare şi prosperă nimeni nu vrea să citească despre un tânăr cuplu de fermieri oneşti. Editorul a tipărit cartea lui Jeff în trei mii de exemplare şi le-a vândut aproape pe toate, dar n-o vor retipări. "Lipsa de inters", l-a citat Maura. Acum nu-l mai pot determina pe Jeff să-şi termine de revăzut cel de al doilea roman. Editorul l-a prevenit cu delicateţe că este probabil să nu mai cumpere cel de al doilea manuscris. "Tu ai să fii unul din cei mai buni scriitori din ţară, Jeff, dar nu eşti comercial", i-a spus. Zane Grey este comercial. Mickey Spillane este comercial. Jeff Warren nu este.

— A primit vreo veste de la surorile lui? Katie şi-a amintit că – în efortul de a strânge relaţiile de familie – Maura şi copiii sugeraseră ca Jeff să dedice primul său roman surorilor sale. Ştiu că le-a trimis câte un exemplar în urmă cu luni.

— Nu ţi-am povestit? Alice a catadicsit în cele din urmă să scrie. De obicei, nu trimite decât o felicitare de Crăciun, asta-i tot. El le-a văzut de patru ori în ultimii douăzeci şi nouă de ani. Chipul Maurei s-a contorsionat de dezgust. Nu s-ar putea spune că am fost apropiaţi de familia mea sau a lui Jeff. Dar acea Alice este o ticăloasă şi o tâmpită, a rostit ea cu obidă. Jeff a întrebat-o dacă i-a plăcut cartea şi ea i-a scris aşa: "Nu am timp să citesc cu câte le am pe cap: grija casei, gătitul şi mersul la clubul de bridge o dată pe săptămână". Pentru ea n-a contat câtuşi de puţin că Jeff a scris o carte pe care i-a dedicat-o.

— Jeff are o nevastă şi doi copii care-l iubesc enorm. Poate supravieţui cu două surori insensibile.

— Aşa că acum tot ce face este să scrie articole pentru jurnalele agricole care aproape că nu plătesc

nimic. I-am spus; "Fă-ţi timp şi concentrează-te doar pe scris. Arendează pământul unui fermier. Cel puţin cu asta o să ne plătim impozitele. Putem trăi din salariul meu". Nu suport ca el să renunţe tocmai acum când, în cele din urmă, i-a apărut o carte. Dumnezeule, habar n-ai cum a sărit în sus când a auzit asta!

— Îmi pot imagina, a spus Katie compătimind-o. Mi-l amintesc pe Harry la acel prim Crăciun când eu m-am dus la oraş să lucrez. De ce majoritatea bărbaţilor nu suportă să-şi vadă nevestele câştigând bani? De ce consideră asta drept o insultă adusă bărbăţiei lor?

— O să se schimbe, a prezis Maura. Din ce în ce mai multe femei au o slujbă. Bărbaţii trebuie să se obişnuiască cu asta. Drace, ei ar trebui să ne fie recunoscători! Le luăm o parte din greutăţi de pe umeri. În orice caz, eu n-o să mai aduc vorba despre slujba mea pentru o vreme.

— Maura, faptul că Jeff se ocupă şi de pământul meu pe care l-am dat în arendă îi răpeşte mult timp de la scris? a întrebat-o Katie.

— O face cu plăcere, Katie. Tu pui în practică pe pământul tău ceea ce el se zbate de atâţia ani să-i convingă pe toţi fermierii. El este atât de mândru de regulile pe care le-ai impus arendaşilor tăi şi este al dracului de hotărât să-i facă să le respecte. Discuţiile de la cină din ultimul timp numai despre asta sunt! Maura a dat din cap plină de afecţiune. Toţi trei – Jeff, George şi Willa – sunt atât de implicaţi în lupta pentru conservarea solului că nici măcar nu ştiu ce le pun pe masă dinaintea lor.

— Înţeleg exact ce vor, a spus Katie întristată. Eu însămi m-am convins de asta când merg cu avionul. Pământul fermelor noastre este excesiv arat, excesiv

păşunat. Maura, nici nu-ţi vine să crezi câte sanţuri săpate de apă sunt pe terenurile neprotejate. Şi apa duce cu ea la vale cel mai bun sol. Prea mulţi fermieri nutresc convingerea că pământul va rezista să fie cultivat la nesfârşit. Trebuie să-l vezi din avion ca să-ţi dai seama de halul de degradare în care este. Şi hai s-o spunem pe-a dreaptă - pământul nostru trebuie să hrănească multă lume.

— Şi-acum câţiva fermieri, la fel ca Jeff, încep să se îngrijoreze de folosirea din ce în ce mai frecventă a pesticidelor. *Chimicalele*. Jeff este convins că ele intră în compoziţia hranei şi ne otrăvesc organismul. În fiecare zi, zice el, mâncarea noastră conţine din ce în ce mai multă otravă.

— Dacă te gândeşti bine, a spus Katie, pesticidele îi costă mult pe fermieri, cheltuieli pe care nu şi le pot permite. Asta devine o afacere foarte rentabilă pentru alţii. Fiecare persoană care are o bucată de pământ este luată cu asalt de vânzătorii de la societăţile de chimicale.

— O, gata cu seminarul pe teme de agricultură, a spus Maura râzând. Hai să revenim la ale noastre. Ai o întrevedere la ora 9 a.m. cu Terrence Faith. Trebuia să ajungă în oraş sâmbătă. Eu bănui că mai susţine şi alte interviuri aici în Dallas, dar Ed Stoddard este sigur că el ar fi bărbatul cel mai potrivit care să-i ia locul.

— Aş vrea ca Ed să mai poată rămâne, a spus Katie cu un oftat. Ei nu-i plăceau fluctuaţiile de personal şi Ed lucrase cu ea aproape de la început. Dar din cauza sănătăţii soţiei sale, ei trebuiau să se mute în California de Sud. Presupun că Ed l-a verificat bine pe acest Terrence Faith.

— Îl cunoşti doar pe Ed, a spus Maura. El verifică

de două ori până şi lista cu lenjerie dată la spălat. Ai văzut poza acestui tip? a întrebat-o ea cu un zâmbet vag.

— O, fotografiile care însoţesc un curriculum vitae sunt recunoscute ca foarte proaste, a spus Katie, fără a fi interesată de subiect.

— Aceasta parcă ar fi o pagină din *Photoplay*. Este un fel de combinaţie între Clark Gable şi Laurence Olivier – doar că mai tânăr. Maura a scos un fluierat foarte semnificativ. Fiecare fată de la benzinăriile tale se va îndrăgosti de noul tău director comercial.

— Încă n-a fost angajat, i-a reamintit Katie.

— Tu n-ai citit raportul lui Ed, a dedus Maura. Ţi l-am pus pe birou acum o săptămână.

— Maura, ştii ce-a fost pe capul meu în ultima săptămână, a spus Katie, dar deja începuse să caute în mapă raportul.

— Are treizeci şi doi de ani, a absolvit Harvard-ul, lucrează de peste trei ani la Devlin Cosmetic în New York ca director comercial. Din corespondenţa lui Ed Stoddard cu firma rezultă că lor nu le-a plăcut să-l piardă. Dar ca mulţi alţi oameni din zilele noastre el vrea să trăiască şi să muncească în Dallas.

— Dacă este atât de bun pe cât zice Ed, atunci îl angajez, a spus rapid Katie.

El era cu douăzeci de ani mai tânăr decât Ed, dar ea nu considera asta ca un dezavantaj.

— Nu tărăgăna, a sfătuit-o Maura. Mai are şi alte interviuri aici în oraş. O să fie înhăţat repede.

Exact la 9 fix recepţionera a sunat pe interfon să anunţe că sosise Terrence Faith pentru interviu.

— Trimite-l înăuntru, te rog, a spus Katie.

Când Terrence Faith a păşit în birou cu un zâmbet

timid, care totuşi trăda încrederea în sine, Katie şi-a dat seama că acesta era omul care se putea descurca în postul deţinut de Ed. Se simţea în el o calitate care-i amintea de Harry în anii lor de tinereţe petrecuţi împreună: un optimism plin de cutezanţă.

Ţinuta lui aproape militărească îl făcea să arate mai înalt decât Harry şi graţia-i înnăscută părea nepotrivită la un bărbat cu trăsăturile lui aspre, aproape senzuale.

Katie şi-a dat seama că ea îl surprinsese, nefiind ceea ce se aşteptase el. El îşi imaginase, probabil, o femeie dură în postura de director general al unei firme, îmbrăcată obligatoriu în costum taior şi cu o coafură de nedescris. Ea purta o rochie de mătase imprimată, foarte feminină, iar părul-i tuns scurt şi pieptănat neglijent îi venea foarte bine.

Katie şi-a dat seama imediat că Terrence Faith este deştept. Şi ambiţios. Asta era bine. Ed fusese măcinat de îndoieli de fiecare dată când ea anunţa deschiderea unei noi staţii de benzină. El întotdeauna a avut convingerea că ea se mişcă prea repede.

— Cred că putem lucra împreună, a spus ea după cincisprezece minute de conversaţie ce s-a purtat în principal în legătură cu pregătirea sa profesională. Ea ştia din rezumatul prezentat în dosar că el se născuse şi fusese educat în Lowell, Massachussetts, lucrase doi ani în Boston după absolvirea colegiului şi apoi se mutase în New York City. Hotărâse să se stabilească în Dallas în urma tuturor celor citite în presă, ca fiind un oraş cu o economie în plin avânt şi cu un mod de viaţă confortabil. Care este părerea dumitale?

— Îmi place cum abordaţi afacerile. Acum el devenise grav. Eu am o mulţime de idei noi în domeniul marketingului pe care cred că le veţi aprecia.

Bineînţeles, a adăugat el şovăind uşor, mai am încă două interviuri.

— Dă-mi voie ca să-ţi spun ce putem noi să-ţi oferim. A făcut o mică pauză înainte de a stabili suma, apoi a mai crescut cifra iniţială cu zece procente. Ea i-a comunicat salariul, beneficiile, numărul de călătorii care i se vor cere – pentru că şi-a dat seama că având-l pe Terrence Faith în echipa sa ea îşi mai putea reduce propriile deplasări. Acum mergi la celelalte interviuri. Dacă până săptămâna viitoare nu primesc nici o veste de la dumneata, voi presupune că ai acceptat alt post.

Brusc atmosfera a devenit electrică. Katie nu vrusese ca asta să sune ca o somaţie, şi-a zis ea în gând cu o undă de vinovăţie.

— N-am să mă mai duc la celelalte interviuri, i-a spus el cu un zâmbet strălucitor pe chip. Am să-i sun şi am să le spun că am acceptat postul de aici. Când pot să încep?

*

Katie a fost încântată că Ed a fost de acord să mai rămână încă patru săptămâni ca să-l ajute pe Terry să se familiarizeze cu fiecare aspect al serviciului. Ea a intuit şi-i respecta ambiţia lui Terry, nevoia lui de a-şi dovedi valoarea ce o reprezenta pentru Gas Girls Inc. Ea şi-a dat seama că pentru el era important să se facă indispensabil pentru firmă.

A devenit un obicei pentru el să treacă prin biroul ei pe la 5 p.m. – când majoritatea personalului deja plecase de la slujbă – să se instaleze în fotoliu şi să discute probleme curente de serviciu până trecea bine de ora cinei. La unele din aceste dezbateri asistase şi Ed

Stoddard când ea şi Terry se luptau cu o pasiune ce te binedispunea. Şi Terry venea în fiecare dimineaţă la birou cu mult înaintea ei.

Katie a dat o petrecere de adio în cinstea lui Ed înainte ca acesta să plece în California de Sud.

— Firma este pe mâini bune cu Terry în locul meu, i-a spus el lui Katie înainte de a se termina petrecerea. Are un cap inteligent pe umeri. Voi doi s-ar putea să vă bateţi uneori, a recunoscut el, dar laolaltă puteţi scoate un profit din fiecare dolar ce vă pică în mână.

În ziua următoare Katie nu s-a putut gândi la nimic altceva decât la faptul că Joanne şi Gordie se întorceau acasă din luna de miere. Ea primise trei ilustrate de la Joanne cu câteva rânduri banale şi impersonale. Era neliniştită ca s-o privească pe fiica ei în ochi şi să vadă dacă era fericită în acest mariaj.

Astăzi fiecare oră i s-a părut fără de sfârşit. Fix la cinci s-a pregătit să plece.

— Transmite-i Joannei sărutări din partea mea, i-a spus Maura cu un zâmbet înţelegător. Ştiu cât de mult ţi-a lipsit.

— Abia aştept s-o revăd, a recunoscut Katie. Casa este gata, mobila a fost instalată. Am aranjat cu menajera ca masa să fie gata când sosesc ei. Ar fi bine ca avionul să nu întârzie! Şi-a ridicat privirile zâmbind spre Terry care tocmai intra cu paşi mari în birou. În seara asta nu lucrăm, s-a scuzat ea. Faţa îi radia de bucurie. Trebuie să-mi întâmpin fata şi pe soţul ei la aeroport.

— Aveţi o fată măritată? a întrebat-o Terry cu ochii mari de uimire. Nu-mi vine să cred!

— Maura a fost la nuntă, i-a răspuns Katie râzând. Spune-i, Maura.

— Îţi înţeleg reacţia, i-a spus Maura lui Terry. Bineînţeles, ea a fost mămică de foarte tânără...

— Nu credeam să aibă copil mai mare de şapte ani, a spus Terry privind-o scrutător.

— Mâine dimineaţă o să discutăm despre zona de sud-vest, a spus Katie. Aş dori să începi să lucrezi cu directorii din zona aceea.

Maura a mers cu Katie până la lift iar Terry s-a întors în biroul lui.

— Să te conduc cu maşina la aeroport? a întrebat-o Maura. Sau te aşteaptă Juan să te ducă el?

— Juan deja trebuie să fie jos, a asigurat-o Katie. Probabil că aşteaptă de zece minute. El este la fel ca mine – nu-i place să întârzie nicăieri, nici măcar cu un minut.

— Tu, într-adevăr, l-ai uluit pe Terry când i-ai vorbit despre Joanne, a chicotit Maura. Oamenii care n-o ştiu pe Joanne, de obicei, cred că tu ai în jur de douăzeci şi opt de ani. Tu faci parte dintre acele foarte rare femei care vor fi sexy chiar şi la şaptezeci şi cinci de ani.

— Maura, sper că ea este fericită. Brusc Katie a devenit nervoasă. Doresc asta mai mult decât orice pe lume. Fără aşa ceva, orice aş realiza, n-are importanţă.

Capitolul 34

Katie şi-a zis în sinea ei că Joanne şi Gordie sunt fericiţi în căsnicie. Le-a plăcut casa frumoasă pe care le-a dăruit-o. Au intrat în viaţa socială a Dallas-ului. Nu-şi putea da seama dacă erau afectaţi de faptul că familia lui Gordie nu-i acceptă, pentru că ei reuşeau să-şi ascundă nemulţumirea destul de bine. Katie era cea deranjată că familia Brooks îi ignora pe Gordie şi Joanne.

În timpul primelor trei luni după ce s-au întors în Dallas Joanne şi Gordie au venit în fiecare vineri seara la cină – iar Katie aştepta cu nerbădare aceste întâlniri. Joanne şi Gordie întotdeauna păreau încântaţi unul de celălalt, conversând cu entuziasm despre propria lor viaţă. Era limpede că păreau mulţumiţi că trăiau din moştenirea lăsată de bunica lui Gordie, şi-a zis în gând Katie – deşi la anumite intervale Joanne lua de la Katie câte un împrumut până sosea următorul cec.

Erau foarte meticuloşi în a-şi plăti datoriile, şi-a amintit Katie cu mândrie. Totuşi, ea ar fi dorit ca Gordie să-şi facă o carieră. Poate mai târziu, şi-a zis ea – când familia li se va mări. Ea aştepta cu nerbădare acest timp. Ce minunat ar fi să ţină copilul Joannei în braţe!

Joanne niciodată nu-i spusese exact ce venit are

Gordie. Ea bănuia că nu era suficient ca să crească un copil – nu în stilul de viaţă pe care-l duceau ei. Gordie era inteligent – el ar fi putut, cu o oarecare pregătire, să lucreze la firma ei, dacă se hotăra în acest sens. Totuşi, instinctul o prevenea să nu facă o asemenea sugestie.

În noiembrie – luând un împrumut de la Katie în contul ceculuí din moştenire ce urma să vină – Joanne şi Gordie au plecat cu avionul la Acapulco pentru trei săptămâni. Ei au hotărât să se întoarcă duminică după Sărbătoarea Recunoştinţei. Katie era nefericită că Joanne nu va fi acasă pentru această sărbătoare. Maura i-a sugerat ca anul acesta s-o facă la familia Warren.

— Categoric nu. O vom petrece ca de obicei la mine acasă. De ce să-ţi pierzi tu atâţea ceasuri ca să pregăteşti masa când mai toată ziua eşti ocupată la birou? În orice caz, cred că Melinda ar fi supărată dacă i-aş spune că nu trebuie să prepare curcanul şi celelalte bunătăţi pentru Sărbătoarea Recunoştinţei. Katie a făcut o pauză reflectând. Poate am să-l invit şi pe Terry. Este prima Sărbătoare a Recunoştinţei pe care o petrece în oraş şi nu are pe nimeni din familie aici.

— Şi nici prieteni nu prea are, a dat cu presupusul Maura. Când să mai aibă timp să-şi facă prieteni la modul în care voi doi munciţi în mai toate serile – până chiar şi în week-end-uri?

— Crezi că cer prea mult de la Terry? a întrebat Katie simţindu-se vinovată.

În orice caz, timpul părea să zboare când lucrau împreună.

— Lui îi place, a spus Maura. Ai crede că este pro-

pria lui firmă după felul cât este de preocupat în privinţa afacerilor.

— El vine cu idei inteligente. Nu toate. Uneori este prea grăbit în a scurta căile fără a ţine cont de cei care ar putea fi afectaţi – dar asta din cauza tinereţii lui. Însă vede unghiurile din care se poate scoate un profit mai mare.

— Este ambiţios din cale afară. Maura a făcut o pauză, căzută pe gânduri. Şi eu cred că şefa nu-i este indiferentă.

— Maura, nu fi ridicolă! Katie a simţit cum i se colorează obrajii. Este cu mult mai tânăr decât mine. Dar erau momente când ochii lor se întâlneau şi ea simţea că el n-o privea numai în calitatea de şef pe care o avea. El încearcă din răsputeri să-mi dovedească ce achiziţie importantă este pentru firmă.

— Să nu te surprindă dacă într-una din zile o să vrea să-ţi arate şi altceva, i-a spus Maura fără ocolişuri.

— Maura, încetează de a mai citi acele reviste de confesiuni.

— Nu le mai citesc de la cincisprezece ani, a chicotit Maura. Dar ai grijă. Terry o să-ţi facă demonstraţia în clipa în care o să creadă că are o şansă. El este deştept. Aşteaptă momentul potrivit.

— Acela nu va fi niciodată. Dacă Leo ar fi trăit ar fi avut douăzeci şi şase de ani. Ar fi fost cu şase ani mai mic decât Terry. Totuşi, erau momente când se uita la Terry şi se simţea răscolită. Ea îşi zisese că asemenea simţăminte le înmormântase în clipa în care Harry plecase din viaţa ei – dar trupul îşi cerea drepturile lui.

— Invită-l la masa de Sărbătoarea Recunoştinţei. Ai

dreptate – este singur în oraş. Bineînţeles sunt o mulţime de fete singure la birou cărora le-ar plăcea să se combine cu el – şi câteva dintre ele nici măcar nu sunt singure.

*

Katie a fost bucuroasă că l-a invitat pe Terry la obişnuita masă de după amiază de Sărbătoarea Recunoştinţei. El a adus o notă de căldură şi veselie mesei festive. Pentru câteva minute ea a crezut că l-ar putea interesa Willa, care în mod evident părea fascinată de el. Ştia că Maura era încântată. Şi-a amintit de permanentele tânguiri ale Maurei: *"Katie, când o să-şi dea seama fata asta că sunt şi bărbaţi pe lume şi că ei sunt delicios de diferiţi faţă de femei?*

Katie a înţeles rapid că Terry făcea un efort evident de a fi pe placul tuturor. Numai Jeff părea a-l ţine la distanţă. Apoi – parcă pentru a îndepărta vraja pe care Terry o arunca asupra Willei – Jeff a condus conversaţia spre subiecte dragi inimii lui.

— A citit cineva articolul acela despre poluarea râurilor şi porturilor noastre cu petrol? a întrebat el. Cred că a fost în *Newsweek* – sau poate în *Audubón Magazine*.

Katie a fost surprinsă de fervoarea cu care Terry a îmbrăţişat această temă. Mai toţi oamenii o considerau anostă. Acum până şi Jeff părea a-l privi pe Terry cu respect.

— Noi distrugem pământul, a spus Willa cu pasiune. Ce trebuie să se întâmple ca oamenii să înţeleagă asta?

După masă Maura şi Willa au ajutat-o pe Katie să strângă vasele şi să le pună în chiuveta de la bucătărie

ca să se înmoaie până când personalul casei se va reîntoarce la lucru. Cei trei bărbaţi urmăreau un meci de fotbal la televizor în bibliotecă, unde Jeff aprinsese focul în cămin – nu pentru că era frig, ci pentru că ştia că lui Katie îi place culoarea pe care o împrăştie în cameră şi trosnetul lemnelor care ard.

Cele trei femei s-au alăturat bărbaţilor în bibliotecă. Katie era bucuroasă pentru prezenţa oaspeţilor săi în casă. Fără ei, ar fi fost singură – şi întotdeauna de sărbători gândurile ei se îndreptau spre Harry.

Când familia Warren şi Terry au plecat, Katie a fost copleşită de singurătate. Marea, frumoasa ei casă era o farsă, şi-a zis cu sarcasm. Era o închisoare de catifea pentru o persoană. Îşi dorea cu o intensitate dureroasă ca Joanne să fi aranjat să fie împreună de Sărbătoarea Recunoştinţei.

*

Terry era într-o foarte bună dispoziţie în timp ce se îndrepta cu maşina spre modestul său apartament dintr-o suburbie din apropiere. Fusese al dracului de greu ca să ajungă la Katie, dar, în sfârşit, ea îl invitase acasă. Acesta era primul pas mare pe care îl făcea în relaţia pe care intenţiona s-o clădească între ei. Katie Freeman era drumul către modul de viaţă pe care şi-l promisese în urmă cu ani în oraşelul din New England unde crescuse şi unde fusese privit cu dispreţ de copiii bogaţi care locuiau în case extravagante, ca a lui Katie, conduceau automobile scumpe şi purtau cele mai bune haine. El nu se spetise muncind în colegiu ca să trăiască într-un oraşel pierdut, undeva în S.U.A.

Când aştepta la stop şi-a privit ceasul. Drace, şi-a zis el, ar fi trebuit să plece cu mult mai devreme.

Donna probabil că stă pe la uşă. Dar el n-o să-i dea o cheie de la casă, şi-a zis în gând. Las-o pe târfuliţa în călduri de la contabilitate să se mai răcorească niţel. În orice caz, după ziua de azi ar fi deştept dacă ar rupe această legătură.

Katie era fantastică. Nu-i dădeai nici măcar treizeci de ani. Dar cu toţi banii ei, cum să nu arate grozav? De când se angajase se străduise din răsputeri ca să dovedească ce mare achiziţie era pentru firmă. S-o facă pe Katie să înţeleagă faptul că el nu era Ed Stoddard – *el* era o persoană indispensabilă. Şi din când în când – la momente alese cu grijă – o privise într-un mod care să-i spună că ea însemna pentru el mai mult decât un simplu şef. Ea se putea preface că nu pricepe – dar el reuşise să ajungă la ea acasă.

Când a ajuns aproape de casă, Terry a văzut micul Ford al Donnei parcat lângă blocul său. Pesemne că era supărată pentru că el întârziase. El nu-i spusese unde se duce. Îşi făcuse un obicei din a nu divulga nimic din viaţa sa personală.

— Ai întârziat, i-a reproşat Donna când el a ieşit din lift şi s-a îndreptat spre uşa apartamentului său. Ea stătea în hol, pe parchet, fără a se sinchisi că-şi mototolea fusta care era aproape ca o uniformă, diferite fiind în fiecare zi doar figurile pe care şi le aplica pe ea, mai spre poale sau spre talie. La birou se îmbrăca în gri cu roz sau turcoaz cu lavandă. Astăzi fusta era gri cu un pudel roşu aplicat într-o parte. Puloverul roşu, lipit de trup îi accentua sânii şi-i scotea în relief sfârcurile. El era sigur că ea nu purta nimic pe dedesubt.

— N-am avut încotro – ştii cum este de sărbători.

El i-a întins o mână şi a ajutat-o să se ridice de jos.

— A trebuit să mă cert cu ai mei să plec de acasă.

Ochii ei îl mustrau, totuşi era şi o undă de promisiune în ei. Apoi am venit aici şi a trebuit să aştept în hol.

Ea încă duce bătălie pentru cheie, şi-a zis în sinea lui. Nici pomeneală de aşa ceva. Mai cu seamă după ziua de azi. El n-avea de gând să piardă terenul câştigat cu Katie.

— N-o să mai trebuiască să aştepţi mult, i-a promis el în timp ce descuia uşa. O să fie grozav, scumpa mea.

După ce au intrat în apartament şi a încuiat uşa, a tras-o pe Donna lângă el cu o brutalitate care ei îi plăcea. Drace, ea era dintre acele femei care se dădeau în vânt după bărbaţi cu braţe vânjoase, grăbiţi să le răstoarne şi să se urce peste ele.

— Unde ai fost ca să fie atât de important? l-a întrebat ea alene lipindu-se de el. Din câte ştiu, ziceai că nu cunoşti pe nimeni în oraş.

— Am luat masa cu o familie în Highland Park. Asta a impresionat-o. Sunt cunoştinţe ale surorilor mele. Ele m-ar omorî dacă n-aş fi onorat invitaţia. El nu-şi văzuse surorile şi nici nu mai vorbise cu ele de când îşi luase diploma la colegiul de lângă Boston. Ele îl învinuiau că-şi dă aere. El făcea parte acum din altă lume. Îmi place ce este sub puloverul acela al tău, a spus Terry tărăgănat strecurându-şi o mână înăuntru ca să-i mângâie un sân. M-am gândit la el tot timpul mesei. Oare, cât mi-o trebui ca să ajung în pat cu Katie Freeman? s-a întrebat în sinea lui. I-ar plăcea să aibă o astfel de femeie, deşteaptă şi frumoasă. Împreună ar putea să facă din firma Gas Girls cel mai important lanţ de benzinării din ţară.

— Terry, viaţa ar fi mai uşoară pentru amândoi dacă mi-ai da o cheie de la apartament, i-a murmurat ea când el o ducea în dormitor.

— Este prea periculos, i-a răspuns el în timp ce amândoi începuseră să se dezbrace.

— De ce? a întrebat ea postându-i-se în față fără a mai avea altceva pe ea decât portjartierul și ciorapii negri.

Cine o învățase cât de sexy era astfel?

— Pentru că, dacă nevasta mea află că eu stau cu cineva în casă, ar putea să renunțe la divorț și să mă curețe de bani. Este o cățea geloasă, a inventat el în timp ce-și împăturea pantalonii și-i așeza pe un scaun.

— Nu mi-ai spus niciodată că ești însurat.

Deci ei îi intrase în cap ideea de a deveni doamna Terry Faith, și-a zis el în gând. Când se va însura, o va face cu o femeie destul de bogată, care să-i aducă cele mai bune lucruri pe care i le putea oferi viața. Așa cum era Katie.

— Suntem în divorț, i-a explicat el. În New York. N-o să se termine înainte de câteva luni bune.

— Nu cred că ar trebui să mă culc cu un bărbat însurat, a spus ea bosumflată în clipa în care el o răsturna pe pat.

— N-o s-o mai facem, a încuviințat el. Dar începând de mâine.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ești căsătorit, a zis Donna când el a venit peste ea și a început să-i frământe trupul cu mâinile.

— Asta te face să-ți placă mai puțin să te culci cu mine? a tachinat-o el, după care gura i s-a oprit pe sfârcul mare și negru și i-a băgat o mână între coapse.

— Să-mi spui când se termină divorțul, i-a cerut ea pe o voce ce deja gâfâia din cauza excitației. Până atunci, asta e ultima dată, a adăugat ea încleștându-și mâinile pe umerii lui. Terry, acum! Acum! a strigat ea

încurajându-l în timp ce trupurile li se mişcau ritmic şi la unison. O, ce bine e!

Mai târziu, el reflecta în timp ce o aştepta să iasă de sub duş. Fusese o prostie să se încurce cu cineva de la serviciu. Nimic – *absolut nimic* – nu trebuia să stea în calea ascensiunii sale la Gas Girls Inc. – şi spre locul din patul lui Katie Freeman.

*

Katie a hotărât ca de Revelion să dea o petrecere la ea acasă pentru personalul firmei din Dallas. Firma devenise familia ei. Joanne şi Gordie plecaseră de două zile la Palm Beach. În timp ce Katie îşi frământa mintea să găsească un dar potrivit de Hanukka şi de Crăciun pentru Joanne şi Gordie, Joanne i-a sugerat cu dezinvoltură două săptămâni la The Breakers în Palm Beach.

— Mama şi surorile lui Gordie vor fi acolo, îi spusese Joanne pe un ton de glumă răutăcioasă.

Katie ştia că Joanne tânjea să fie acceptată de soacra şi cumnatele ei. Asta i-ar aduce acceptarea totală din partea societăţii aristocrate din Dallas.

În ultima zi a anului 1951 biroul s-a închis la prânz. Juan aştepta în limuzină în faţa clădirii ca s-o ducă pe Katie acasă. Cei de la Casa de Comenzi aveau să vină la ora patru, şi-a amintit ea în timp ce Juan se îndrepta cu maşina spre Highland Park. O oră mai târziu vor sosi Maura şi Jeff. Maura va aranja florile.

Ea va avea suficient timp ca să mănânce ceva uşor, apoi să se cufunde în cada cu spumant de baie şi să se îmbrace înainte de a veni personalul de deservire de la Casa de Comenzi. Aceştia vor avea grijă de toate, i-a zis ea încântată. Chiar şi de băuturi.

A cerut să-i fie adus prânzul în camera de zi. Soarele strălucea fără a reuşi să îndepărteze răceala zilei. O bătea gândul s-o sune pe Joanne să-i spună "La mulţi ani". Apoi şi-a zis să mai amâné pentru câteva ceasuri. Dată fiind petrecerea de diseară, s-ar putea ca Joanne acum să doarmă. O să-i telefoneze mai târziu.

Mai toţi de la birou – cu bărbaţi sau neveste – vor fi la petrecere. Ea bănuia că mulţi dintre tineri aveau alte aranjamente pentru această seară, dar le-a spus limpede că nu va fi deranjată dacă vor pleca mai devreme. Era pentru prima oară când Katie dădea o petrecere pentru angajaţii săi la ea acasă. Ştia că foarte mulţi dintre ei erau curioşi să-i vadă casa.

După ce a mâncat a coborât la parter ca să ureze personalului de serviciu un An Nou fericit şi să le spună să plece acasă.

— Sunteţi sigură că nu aveţi nevoie de noi? a întrebat Melinda plină de solicitudine.

— Cei de la Casa de Comenzi se vor ocupa de toate, a asigurat-o Katie. Am să te văd pe 2 ianuarie 1952.

Personalul de la Casa de Comenzi a sosit la ora stabilită şi după ei au venit Maura şi Jeff. Cuartetul de coarde era aşteptat la şapte.

— Mi-am adus rochia în pachet, a spus Maura cu exuberanţă. Am să mă schimb mai târziu, după ce aranjez florile. Este rochia de la dineul pe care l-ai dat pentru George când a absolvit colegiul, a spus ea cotropită de amintiri şi la cel pe care l-ai dat pentru Willa la absolvire şi la nunta Joannei. Şi de fiecare dată lui Jeff îi este din ce în ce mai greu să-mi închidă fermoarul. Ştiu, ar trebui să fac exerciţii de gimnastică, a oftat ea.

— Cel mai bun exerciţiu este să închizi uşa la

frigider înainte de a scoate ciocolata pe care o mănânci când te duci la culcare, a spus Jeff cu umor şi atingându-i uşor o palmă peste fund.

— O, tacă-ţi gura, i-a cerut Maura fără a se sinchisi de reproşul soţului ei. Ştiu de ce Katie se menţine atât de suplă. Ea nu se plimbă în jurul biroului – ea face jogging. După cum am apucat să mă îngraş, cred că peste cinci ani am să arăt de parcă aş fi mama ta, i-a spus lui Katie. Pentru noi toţi la fiecare aniversare mai apare un rid, o cută, o perniţă de grăsime. Tu rămâi neschimbată.

Katie era mulţumită de atmosfera festivă ce cuprindea casa pe măsură ce personalul de la Casa de Comenzi instala mesele, barul, decoraţiunile de revelion. Jeff o ajuta pe Maura ca să aranjeze florile. Au sosit şi membrii orchestrei care-şi acordau instrumentele.

Katie a înţepenit copleşită de amintiri când cuartetul de coarde a început să cânte "Ultima oară când am văzut Parisul". Ea fusese la Paris doar o singură dată – cu Harry. O, ce bucuroasă era că se hotărâse să dea o petrecere mare aici, acasă, în seara de Revelion în loc de obişnuita festivitate de Crăciun de la birou. Sărbătorile puteau fi atât de dureroase.

Barmanul şi-a luat locul în spatele barului improvizat. Jeff a alergat în bucătărie să aducă cuburi de gheaţă. Au început să vină primii oaspeţi şi o dată cu ei s-a instalat atmosfera de veselie specifică sărbătorilor. Într-o rochie gri sidef de la Casa Dior, cu un şirag de perle la gât şi pandantiv cu perle, Katie îşi întâmpina fiecare oaspete cu o graţie demnă de o regină.

Toţi erau impresionaţi de casă, a observat Katie cu

o plăcere vinovată. Ştia că admiraţia era amestecată cu invidie. Majoritatea angajaţilor ei – cu excepţia câtorva, ca Terry şi Irene – niciodată n-aveau să se ridice pe o treaptă mai înaltă decât poziţia lor actuală.

Harry nu putuse să înţeleagă – s-a gândit ea fără să vrea – că cei mai mulţi oameni nu speră şi nu-şi fac planuri decât pentru mici îmbunătăţiri în condiţia lor de viaţă o dată cu trecerea anilor. Bărbaţi şi femei ca Harry şi Terry şi Irene – subjugaţi de ambiţie – întotdeauna aveau o mână întinsă ca să prindă creanga de deasupra. Ei nu puteau concepe o viaţă care să rămână aproape la fel, o existenţă lineară. Împrejurările o făcuseră şi pe ea dornică şi nerăbdătoare ca să se realizeze.

Petrecerea, fără îndoială, era un succes, şi-a zis Katie când noul an a sosit într-o atmosferă de veselie şi bună dispoziţie şi cu cei mai mulţi dintre oaspeţi încă prezenţi. Avusese grijă ca să-şi asigure acest succes punând la temelia lui bonificaţii pe care le înmânase tuturor angajaţilor săi, şi-a amintit ea cu un zâmbet contorsionat. Fusese un an bun, dar contabilul ei a rămas uluit când a văzut cât de mari erau sumele.

El mai fusese şocat şi de donaţiile pe care ea le făcuse de-a lungul anului pentru diverse activităţi culturale. Katie era mândră de ele. Evreii din Dallas erau cunoscuţi pentru contribuţiile lor filantropice în domeniul artelor – în vreme ce foarte mulţi texani creştini, multimilionari, îmbogăţiţi din petrol nu acordau nici un sprijin muzeelor, Operei sau Orchestrei Simfonice. Aceste subvenţii reprezentau reducere de impozite, îi spusese ea contabilului.

Ea a fost mereu conştientă de faptul că din consiliul municipal din Dallas – format din cei mai bogaţi şi

cei mai puternici oameni, care lua cele mai importante decizii din oraş – nu făcea parte decât un singur evreu. Pentru mulţi Stanley Marcus din familia Marcus-Neiman era domnul Dallas.

Maura şi Jeff – laolaltă cu Terry – au mai rămas după ce ceilalţi oaspeţi au plecat.

— A fost o petrecere grozavă, Katie, a spus Terry pe când stăteau cu toţii în bibliotecă la ultimul rând de cafele.

— Nu-mi vine să cred că suntem în 1952, a spus Maura. Au trecut atât de repede anii.

— Îmi amintesc primul Revelion în Texas, a spus cu nostalgie Katie şi s-a întors spre Terry. Aveam şaisprezece ani şi locuiam cu soţul meu la o fermă unde nu mai era nici o altă casă în jur – amândoi fiind crescuţi în New York City. Eu eram încântată de imensitatea aceea de pământ ce ne înconjura – dar în ajunul Anului Nou, brusc ni s-a părut pustiu şi dezolant. Dacă nu i-am fi avut pe Maura şi Jeff, ar fi fost o sărbătoare tristă.

— Am trecut prin multe împreună, Katie. Jeff s-a ridicat în picioare îndreptându-se spre masă ca să ia sticla de şampanie pe care Katie o adusese în bibliotecă. Îţi aminteşti zilele când fabricam alcool de contrabandă? a întrebat el amuzat.

— Cum aş putea să le uit? a spus Katie.

Ea îşi aducea aminte de groaza pe care o trăise la gândul că Harry ar putea fi trimis în închisoare. Ea îl ameninţase că-l va părăsi dacă nu încetează cu fabricarea alcoolului de contrabandă. Ea n-o spusese de adevărat – pe atunci nici n-ar fi putut concepe viaţa fără Harry. Dar lui îi fusese teamă că o va pierde. Unde se afla oare Harry în clipa asta? Întâmpina anul 1952 cu târfa aia blondă?

— Noi avem un lung drum de făcut, a spus Maura întrerupând depănarea de amintiri – la care, după cum observase Katie, Terry ascultase cu atenţie concentrată. El avea un mod de a-i face pe oameni să se simtă importanţi în faţa lui. Ştia cum să le creeze şi o bună dispoziţie. Toţi îl plăceau. Jeff nu, a presupus ea. Jeff, adu hainele şi să pornim şi noi la drum, l-a îmboldit Maura.

— Am să te ajut eu să strângi, a spus Terry zâmbind plin de solicitudine. Este îngrozitor să te trezeşti dimineaţa înconjurat de resturile unei petreceri. Şi tu ai spus că ai dat liber personalului de serviciu pentru mâine.

— Îţi mulţumesc, Terry.

Maura, o romantică incurabilă, şi-a zis în gând Katie cu un amestec de iritare şi afecţiune, dinadins a plecat lăsând-o singură cu Terry. În alte asemenea ocazii Maura şi Jef rămâneau ca s-o ajute să facă ordine. Mâine o s-o certe pe Maura pentru asta.

Când o să înţeleagă Maura că pe ea n-o interesa Terry în acest mod? Acea parte din viaţa ei era terminată. Ea îl plăcea pe Terry. Îl plăcea foarte mult – ca membru de încredere al echipei sale de conducere. Într-un interval atât de scurt de timp – doar şase luni – el se făcuse foarte valoros pentru firmă.

Împreună Katie şi Terry au golit scrumierele, au dus vasele şi paharele în chiuveta din bucătărie şi le-au lăsat în apă cu detergent. S-au întors în living şi au strâns serveţelele şi baloanele sparte în timpul petrecerii.

Terry a vorbit cu amuzament despre alte Revelioane din timpul studenţiei lui la Harvard şi din anii petrecuţi la New York.

— Îţi lipseşte vreodată New York-ul? a întrebat-o el când, în sfârşit, terminaseră dereticatul.

— Iubesc Dallas-ul. Cred că este un oraş minunat şi fascinant. Poate că n-ar fi, a adăugat ea, dacă n-ar fi cel mai bine dotat cu aer condiţionat din toată ţara.

— Pentru tine a devenit un fel de oraş natal, a spus el cu admiraţie. Este incredibil cât de multe ai realizat aici.

— Pentru că sunt o femeie? l-a tachinat ea.

— Pentru că eşti o femeie tânără şi frumoasă.

Pasiunea din ochii lui a uimit-o.

— O femeie de patruzeci şi patru de ani care a muncit în dementă spre a-şi construi o viaţă sigură pentru ea şi fiica ei. Într-o lume dură.

Katie s-a străduit să pară indiferentă – ceea ce era dificil, stând atât de aproape de Terry.

— Katie, pentru o femeie cu tot ce ai tu de oferit, nu este suficient doar succesul extraordinar în afaceri, a certat-o el. Tu eşti frumoasă, tandră, atrăgătoare. I-a luat mâna într-ale lui. Când ai să recunoşti că ai nevoie de mai mult de la viaţă decât să faci tone de bani? Nu că nu te-aş admira pentru asta, a spus el cu indulgenţă. Am un enorm respect pentru calităţile tale. Pentru inteligenţa ta...

— Terry, asta e o nebunie, a şoptit Katie, dar tot nu s-a împotrivit când el a sărutat-o apăsat. Un an fericit, Terry, a spus ea cu voce tremurată când gurile lor s-au despărţit. *Prefă-te că asta-i tot, un sărut de Anul Nou.* Şi acum cred că ar fi mai bine să pleci...

— Un An Nou fericit, Katie... Vocea ei era blândă, dar ochii îi trădau dezamăgirea. Ne vedem mâine.

*

În tăcerea batjocoritoare a casei, Katie a urcat scara în spirală la etaj. Era dureros de conştientă că n-ar fi trebuit să fie singură în aceste prime ceasuri ale noului an. Întrebarea din ochii lui Terry fusese elocventă. O evitase pentru că era îngrozită de faptul că şi ea ar fi vrut ca el să rămână.

Din ziua în care se măritase cu Harry a ştiut că n-o să mai iubească niciodată un alt bărbat. Dar Joanne şi afacerile îi umpluseră – îi consumaseră – ceasurile din dimineţile vieţii ei. Acum Joanne plecase într-o lume a ei. Superba casă – pe care o cumpărase pentru a-i face plăcere Joannei, dar pe care ea ajunsese să o considere ca un fel de simbol al propriului său succes – devenise o închisoare. O închisoare de catifea, şi-a amintit cum o numise cu luni în urmă.

N-o să se mai mărite niciodată, şi-a zis Katie în gând – dar asta nu excludea din viaţa ei compania bărbaţilor. În societate. Ea îl vedea pe Terry frecvent, în relaţii de serviciu. Era limpede că el dorea extinderea acestor relaţii şi în vieţile lor particulare.

Ea şi Harry se certaseră mult în timpul ultimilor câţiva ani. De obicei din cauza atitudinii lui inflexibile faţă de copii. Dar în pat fuseseră un cuplu perfect. Ea nu se aştepta să mai întâlnească ceva similar – niciodată. Dar ea avea nevoie de afecţiune, de tandreţe. Să simtă mângâierea braţelor unui bărbat. Tânjea să fie iubită.

Inima îi bătea cu putere când a intrat în dormitor gândindu-se la un nou mod de viaţă. Ea n-o să renunţe deloc la propria-i independenţă, şi-a zis, dacă începea să se vadă cu Terry în afara orelor de program. Asta n-o să însemne căsătorie. Era bine ca să aibă pe cine-

va – altul decât o persoană oficială desemnată – care s-o însoţească în diverse apariţii publice. Să aibă pe cineva în pat care să-i amintească faptul că era femeie – nu doar o maşină de făcut bani.

Dar ea avea aproape patruzeci şi cinci de ani, s-a luat singură peste picior. Era o diferenţă mare de ani între ea şi Terry. *Cum putea el să fie excitat de o femeie cu doisprezece ani mai în vârstă?*

Într-o bruscă nevoie de a fi sigură, s-a îndreptat spre oglinda de la toaletă şi a început să se dezbrace cu mişcări rapide, iritate. Ochii i s-au oprit pe chipul din oglindă. Şi-a aruncat eleganta rochie gri de la Casa Dior pe pat, şi-a lăsat să cadă pe duşumea desu-urile de mătase pe care le adora şi ciorapii gri, subţiri ca pânza de păianjen.

A rămas goală în faţa oglinzii cercetându-şi trupul cu de-amănuntul, onest şi fără milă. În cele din urmă a recunoscut că imaginea din oglindă nu era a unei femei de patruzeci şi patru de ani. Mai mult de treizeci de ani nu-i dădeai.

Se simţea năucă de bucurie. Putea să se dăruiască unui bărbat – chiar şi unul atât de tânăr ca Terry – fără să vadă repulsie în ochii lui. Pentru o oarecare vreme ar fi posibil. Atunci, hai să aibă acea scurtă perioadă de timp pentru ei doi.

Capitolul 35

Katie a fost încordată în timpul obişnuitei întâlniri de lucru cu Terry din dimineaţa asta. Era conştientă de unda de tandreţe ce se simţea în vocea lui, totuşi el nu dădea nici un semn că ar vrea să continue paşii pe care îi făcuse spre a se apropia de ea. El era atât de deştept, şi-a zis ea în gând mulţumită. Aştepta un semnal de la ea prin care să-i spună că va fi receptivă.

Ea nu-l respinsese, şi-a amintit Katie. Fusese prea uimită ca să-l respingă sau să răspundă în vreun fel. Dar Terry era inteligent – el şi-a dat seama că, dacă ea ar fi fost indignată, i-ar fi arătat-o foarte clar. Ar fi putut chiar şi să-l concedieze. Dar ea îi dăduse de înţeles că avea nevoie de timp ca să-şi clarifice sentimentele.

Terry n-a mai făcut nici o tentativă decât după patru zile când s-au întâlnit în biroul ei ca să discute din nou propunerea lui de a cumpăra pentru firmă un avion.

— Ascultă, a fost o zi lungă. N-ar fi mai bine să stăm de vorbă în condiţii mai confortabile? În timpul cinei, a spus el cu un şarm convingător. Nu o masă anostă, adusă de la restaurantul din vecinătate. Acesta era modul obişnuit de a proceda când întâlnirile lor de lucru durau până târziu. Şi nici la un restaurant zgo-

motos, din acelea luminate cu neon, unde se mănâncă cotlete, ca la Arthur's. Când Marele Dallas se va hotărî să înfiinţeze restaurante în adevăratul sens al cuvântului? a întrebat el clătinându-şi capul cu un reproş indulgent.

Katie a şovăit.

— The Vieille Varsovie, a sugerat ea. Lui Katie îi plăcea bucătăria franţuzească de aici, serviciul ireproşabil şi atmosfera continentală. Drumul până acolo cu maşina este destul de scurt.

— Sună-l pe Juan şi dă-i liber, a spus Terry dezinvolt. Am să te duc eu după aceea acasă cu maşina mea.

Katie a telefonat acasă şi i-a spus Melindei să nu-i mai pregătească cina şi să-i transmită lui Juan să nu mai vină s-o ia de la birou.

Melinda şi Juan locuiau în cele două apartamente micuţe de deasupra garajului.

Katie şi Terry au plecat de la sediul firmei ce se afla într-un zgârie-nori care la ora asta era aproape pustiu şi s-au îndreptat spre maşina lui Terry. Terry şi-a lăsat protector braţul pe umerii ei când au ieşit în noaptea geroasă de afară. Temperatura coborîse cu treizeci de grade în ultimele două ore, fiind aproape de punctul de îngheţ; dar vântul rece, "albastru din nord", care sufla din Canada făcea ca să pară mult mai frig.

— Pe vremea asta ar trebui să pui o haină de blană, a mustrat-o Terry când se grăbeau spre maşină.

— Nu port haine de blană niciodată, a spus ea pe un ton categoric. Blănurile sunt frumoase – pe spatele animalelor, acolo unde le este locul.

Terry a strâns-o de umeri.

— Katie, eşti o doamnă cu totul deosebită.

I-a deschis portiera de la maşina firmei – un Coronet – apoi a ocolit-o în grabă şi a urcat la volan.

— O să se încălzească în câteva minute, a spus el dând drumul la radiator.

— Când am venit prima oară în Dallas am fost uluită văzând cât de frig poate fi aici, a spus Katie. Îmi imaginam că Dallas-ul trebuie să fie ca Florida sau California de Sud.

— Nouă luni din an este cald, i-a amintit el. Ba chiar foarte cald, insuportabil de cald.

Au mers în tăcere câteva minute. Katie ştia care le este ultima destinaţie. Abia o aştepta, deşi nu se simţea prea la largul ei.

— În primele luni pe care le-am petrecut în Dallas, a spus Terry cu o undă de umor, am mâncat în fiecare seară chilli[1]. Pare a fi specialitatea locului. Eu credeam că chilli este mâncare mexicană. O ospătăriţă de la unul din localurile acelea cu neon a ţinut să mă convingă că prima oară a fost făcută în Texas de către un nepriceput.

— Îţi place Dallas-ul? l-a iscodit ea.

Katie se forţa să facă conversaţie. Instinctul îi spunea că n-o să zăbovească mult la cină. Simţea că şi Terry este nerăbdător să meargă la ea acasă, în patul supradimensionat din dormitorul principal.

— Sunt nebun după acest oraş, a recunoscut Terry. Nu este ca celelalte din Texas...

— Ai vorbit exact ca un locuitor din Dallas, i-a spus Katie.

— Îmi plac oamenii de aici. S-ar putea ca ei să vor-

---

[1] Mâncare ardeiată, paprica.

bească tărăgănat, dar gândesc repede. Bineînţeles, cu excepţia ta, a tachinat-o el. Tu vorbeşti *şi* gândeşti uluitor de repede.

— Asta mi se trage de la rădăcinile mele new-yorkeze, a spus ea râzând.

În restaurant s-au prefăcut a discuta chestiuni de afaceri.

— Am să mă gândesc în legătură cu avionul, i-a promis Katie când s-au hotărât să treacă peste desert direct la cafea. Ai dreptate – va fi foarte practic. Chiar dacă ne-texanii strâmbă din nas la toate avioanele particulare din acest oraş şi le numesc ca făcând parte din "cultura noastră" ce se rezumă la Cadillac şi caviar.

— Scumpo, să nu uitaţi cu toţii că acesta este, totuşi, un oraş înnebunit după chilli, a spus tărăgănat Terry. Toată lumea de aici se dă în vânt după fasole, cotlet şi chilli... şi după Bourbon. Când apune soarele locuitorii din Dallas îşi spun că a sosit timpul ca să bea.

— Presupun că deja ai aflat, i-a spus Katie amuzată, că cei mai mulţi oameni din Dallas preferă să mănânce şi să se distreze la ei acasă. Sau la cluburile din care fac parte.

O undă de nemulţumire i s-a strecurat involuntar în voce pentru că şi-a amintit de cluburile în care evreii nu erau admişi.

— Un singur lucru care nu-mi place în privinţa Dallas-ului, a recunoscut Terry, ar fi "familiile D.D.P., dinainte de petrol". A zâmbit când a văzut privirea întrebătoare a lui Katie. "Vechile familii", care se uită de sus la ceilalţi, indiferent cât de bogaţi ar fi aceştia. Atitudine tipică "Vechiului Sud".

— Din punct de vedere cultural, Dallas-ul este, într-a-

devăr, "Vechiul Sud", i-a spus Katie. El este la extremitatea sudului, iar de la Fort Worth – care se află la treizeci de mile spre vest – începe Vestul.

Vântul încă sufla puternic, când au ieşit din restaurant şi s-au îndreptat spre maşină, amândoi conştienţi de punctul de destinaţie din noaptea asta. După ce a dat drumul la radiator, Terry i-a prins mâinile lui Katie într-a lui.

— O să se încălzească în câteva minute, i-a spus el în timp ce plecau din parcarea de la Vieille Varsovie.

Au vorbit despre New York, pe care Terry l-a etichetat drept rece şi scump. Katie îşi amintea cu nostalgie de teatrele de acolo.

— Pe vremurile acelea n-aveam deloc bani, dar din când în când cumpăram bilete la ultimul balcon şi-i vedeam pe Ethel Barrymore, Ina Claire şi Laurette Taylor.

De fapt, şi-a zis Katie în gând, ea ajunsese la teatru doar în timpul celor câteva luni atât de preţioase cât fusese prietenă cu Harry.

— Am auzit că Margo Jones face nişte lucruri excepţionale la teatrul ei. Cum se cheamă? Teatrul '51?

— De câteva zile a devenit Teatrul '52, a subliniat Katie.

Acum în maşină se încălzise şi era plăcut. Era o atmosferă nouă, intimă, care pe Katie o binedispunea. Într-un fel, Terry îi amintea de Harry în primii lor ani. El avea acelaşi comportament ca Harry, aceeaşi ambiţie devoratoare, aceeaşi pasiune ca Harry pentru cele mai bune lucruri pe care ţi le poate oferi viaţa.

— Va trebui să mergem la teatru în stagiunea asta, Katie. Viaţa nu se poate rezuma numai la afaceri, a certat-o el.

— Dar ce-ai zice de concerte? l-a întrebat ea – prinsă de spusele lui – dar brusc a revenit la realitate. *El aparţinea mai mult generaţiei Joannei decât generaţiei ei.* Sau nu-ţi place muzica clasică?

— Eu cred că muzica clasică este relaxantă. Îmi place. Îmi plac Miles Davis şi Thelonious Monk – din când în când, a precizat el. Şi muzica din unele spectacole de pe Broadway. *Pacificul de sud, Eu şi regele, Sărută-mă, Kate.* Nu ştiu nimic despre operă – afară doar de faptul că Dallas-ul este singurul oraş la vest de Mississippi în care Metropolitan Opera face turnee regulate.

Katie şi-a adus aminte că în 1939 – când Depresiunea încă nu se terminase – Arthur Kramer de la magazinele A. Harris convinsese conducerea Metropolitan-ului să includă şi Dallas-ul printre turneele lor. Harry fusese mândru că un membru al comunităţii evreieşti avusese această iniţiativă. Când era vorba de contribuţii culturale, evreii din Dallas se ofereau întotdeauna printre primii.

— Noi suntem un oraş cu înclinaţii estetice deosebite, i-a reamintit Katie lui Terry. Chiar şi *The Dallas Morning News* îşi editează ziarele într-un palat de marmură.

Ea nu era îndrăgostită de Terry – nu-şi făcea iluzii în privinţa asta. Dar îi plăcea mult de el. Îi făcea plăcere să fie cu el. El putea să umple un gol din viaţa ei.

— Unele din cele mai frumoase femei din lume locuiesc în Dallas, a spus el desprinzându-şi o mână de pe volan şi coborând-o iar peste ale ei. Şi chiar acum eu stau lângă una dintre ele.

— Eşti sigur că nu te-ai născut în Sud? l-a tachinat ea. Oamenii îl ştiau pe Terry că este dintre persoanele

importante ale firmei – aşa că vor crede că este firesc ca el s-o însoţească în diverse ocazii. Când fuseseră dineuri pentru strângere de fonduri, Ed jucase acest rol – cu consimţământul soţiei sale. Lumea n-o să ştie că ea era combinată cu Terry. Ei vor fi discreţi. Aproape că simt parfumul de magnolii când vorbeşti astfel.

— Ai mei au venit din Irlanda de sud, a spus Terry râzând. Asta este în favoarea mea?

— Sunt multe în favoarea ta, i-a răspuns Katie cu candoare. Dar n-ai nevoie de mine ca să ţi le spun.

El probabil că ştia ce gânduri erotice stârnea printre fetele de la birou. Gânduri erotice care o cuprinseseră şi pe ea.

— Dumnezeule, sunt bucuros că am ales Dallas-ul, nu Fort Worth sau Houston! Vocea îi trăda mulţumirea. Nu te-aş fi întâlnit niciodată.

Când au ajuns în faţa casei Katie a văzut că la parter luminile erau aprinse. Melinda ştia că ei nu-i place să vină singură într-o casă cufundată în întuneric. Dar în seara asta ea nu era singură.

— Ai vrea un pahar de vin? Ceva de băut? a întrebat ea oprindu-se în foaier, nesigură de următoarea mişcare.

— Nu te vreau decât pe tine, a şoptit el şi s-a aplecat s-o sărute.

Când gurile lor s-au despărţit el a prins-o cu braţul de talie şi a împins-o uşor către scări. Nici o pierdere de vreme, şi-a zis Katie bucuroasă. Şi ea era nerăbdătoare să fie în braţele lui, să-i simtă greutatea trupului deasupra ei. Să se cufunde în emoţii de care încercase să se ţină departe atâţia ani.

*

Katie stătea la fereastra dormitorului şi-l privea pe Terry cum se îndepărta cu maşina după care s-a făcut nevăzut la colţul străzii. Ar fi vrut ca el să stea peste noapte, aşa cum insistase şi el, dar ea i-a reamintit că trebuie să fie discreţi. Era o relaţie pe care o ştiau doar ei doi. Nimeni altcineva nu trebuia să afle. S-ar putea ca lumea să bănuie ceva, dar ei nu trebuie să le ofere nici un motiv ca să *ştie*.

Apoi ea s-a reîntors la patul răvăşit, lumina focului din căminul din camera alăturată inundând dormitorul. Ca de obicei în nopţile geroase Melinda lăsa lemnele pregătite în cămin. Când ajunseseră în apartamentul de sus Terry se oprise şi, fără să scoată nici un cuvânt, aprinsese focul. Apoi păşiseră ţinându-se de mână în dormitor.

Fusese nemaipomenit pentru amândoi, şi-a zis ea acum încântată. Fiecare se dăruise total, fără rezerve. Ea se simţea atât de *relaxată*. Şi aveau să mai fie nopţi ca asta. De vreme ce Joanne era tot mai mult implicată în propria-i lume, de ce nu şi-ar face şi ea apariţia mai des în societatea mondenă din Dallas? Terry avea dreptate. Viaţa nu trebuia să se rezume doar la afaceri.

*

În săptămânile care au urmat Katie a savurat noua relaţie cu Terry. Era ca un mic miracol, şi-a zis ea. Aşa cum anticipase, el dăduse un nou sens vieţii ei. El încerca prin mici gesturi să-i facă plăcere şi îi stârnea râsul în cele mai neaşteptate momente. Iar afacerile constituiau un liant între ei, recunoştea ea în clipele de contemplaţie. Era aproape ca şi cum Harry s-ar fi aflat iar lângă ea. Aproape.

Katie a încercat să nu se lase tulburată de permanentele crize financiare ale Joannei şi ale lui Gordie, pe care, în mod inevitabil, ea le rezolva. Ei erau un cuplu parcă descins din romanele lui F. Scott Fitzgerald, şi-a zis Katie cu durere. Apoi – o dată cu primele flori de primăvară din Dallas – Joanne şi Gordie au început să vorbească despre plecarea la Paris.

— Gordie zice că putem împrumuta bani dând ca garanţie casa, i-a spus Joanne lui Katie în timpul unui prânz luat în grabă la Arthur's.

— O, Joanne, nu! a protestat Katie, care nu concepea nici o ipotecă pe casa pe care le-o dăruise. Casa trebuia să rămână pentru totdeauna a Joannei.

— Dar cum să mergem la Paris?

Joanne se uita cu ochii mari, plini de reproş la mama ei.

— Joanne, este timpul ca tu şi Gordie să învăţaţi să trăiţi din venitul pe care îl aveţi, i-a spus Katie cu blândeţe. Cecurile pe care le primea Gordie din moştenirea lui erau impresionante – dar nu suficiente ca să acopere viaţa pe care o duceau, în stilul multimilionarilor texani. Niciodată nu trebuie să vă ipotecaţi casa. Asta este garanţia voastră pentru viitor.

— Dar vrem să mergem la Paris. Brusc atmosfera a devenit încordată. Gordie doreşte să-mi arate Parisul primăvara. Eu nu l-am văzut decât în excursia aceea îngrozitoare cu şcoala, cu pedagoga aceea stupidă care era tot timpul cu ochii pe noi! Dar eu ar fi trebuit să ştiu că tu n-o să înţelegi!

Katie a şovăit. Acesta era refrenul care întotdeauna stârnea valuri de teamă în ea.

— Să nu împrumuţi ipotecând casa, i-a spus ea

încordată. O să-ţi dau eu banii de care ai nevoie. Dar niciodată să nu împrumuţi bani *ipotecând casa, draga mea.*

La sfârşitul lui aprilie, Katie i-a condus la aeroport pe Joanne şi Gordie, care au plecat pentru două săptămâni la Paris. Ei deja vorbeau despre o excursie în Spania la toamnă.

— Mamă, nici n-o să-ţi vină să crezi ce bine merge dolarul în Madrid!

De la aeroport Katie s-a întors la birou luptând cu oboseala. Ea întotdeauna era epuizată după un timp petrecut împreună cu Joanne şi Gordie. O obosea nelinişte a, şi-a zis ea mâhnită. Când aveau oare de gând să se aşeze şi ei, să ducă o viaţă normală?

Când a intrat în birou Maura a informat-o că Terry ceruse să fie anunţat exact în clipa în care soseşte.

— Bea mai întâi o ceaşcă de cafea, i-a spus Maura. Apoi o să-l sun. Pari terminată, scumpo. Toate aceste mondenităţi te obosesc? a întrebat-o Maura, dar Katie a zărit o undă de aprobare în ochii ei. Ai văzut fotografiile din *The Morning News* de la spectacolul de binefacere din seara trecută? Tu şi Terry sunteţi acolo şi arătaţi trăznet.

— Bine, dă-mi să văd şi eu ziarul, i-a spus ea cu indulgenţă. Ştiu că arzi de nerăbdare să mi-l arăţi.

Katie a rămas cu privirea oprită pe fotografia ei şi a lui Terry în timp ce Maura s-a dus după cafea. Nimeni n-ar bănui că ea are cu doisprezece ani mai mult decât Terry, a recunoscut ea cu uşurare.

Oare, Harry îşi făcuse un obicei din a citi ziarele din Dallas aşa cum le citea ea pe cele din Seattle? Ea se abonase la *The Seattle Times* de când descoperise că Harry locuia acolo. În *mod sigur* el citeşte ziarele din

Dallas, şi-a zis ea pentru a suta oară. Serviciul de porţelan de la Tiffany's de la el trebuie să fi fost. Dar de ce a ales el această modalitate să nu se poată afla cine l-a trimis? Pentru că acum avea o viaţă nouă – cu o altă soţie – şi nu voia să se amestece nimeni altcineva în ea, şi-a zis Katie cu sarcasm.

După cinci minute i-a spus Maurei să-l anunţe pe Terry că a sosit la birou. El şi-a făcut apariţia imediat.

— Ţi-am pregătit toate cifrele, a spus el cu un zâmbet ce-i lumina tot chipul când a intrat cu paşi mari în birou. În privinţa avionului, a subliniat el. Le-am ajustat ca să fie în favoarea noastră.

— Ai cifrele referitoare la costurile operaţionale? l-a întrebat Katie. Ar trebuie să fie...

— Katie, gândeşte-te la orele per om pe care acel avion le va economisi. Vom ajunge oriunde dorim într-un interval minim de timp. Dacă se iveşte vreo urgenţă, indiferent în ce zonă, vom fi acolo cât ai bate din palme. Pentru afaceri este absolut necesar.

— Hai să discutăm despre asta diseară, a spus ea. În aproximativ o oră avem întâlnirea cu oamenii aceia de la televiziune.

Spre deosebire de Ed, Terry era de acord cu ea că nu trebuia să aibă reticenţe în privinţa reclamei prin televizor.

— Luăm cina la tine acasă?

Ochii îi erau de îndrăgostit când i-au întâlnit pe ai ei.

— Exact. Vom discuta proiectul pentru avion după ce mâncăm.

Melinda avea să strângă vasele şi să facă ordine, apoi se va duce în apartamentul ei de deasupra garajului. Cât priveşte personalul de serviciu, acesta ştia că

ea este preocupată total numai de afaceri. Deseori venise şi Ed la cină după care puseseră la punct afacerile rămase nerezolvate.

— Să luăm cina mai devreme, a rugat-o Terry. Avem aşa de puţin timp pentru noi înşine.

— Vom cina devreme, i-a promis ea. Mâine este zi lucrătoare.

Uneori era tentată să-l lase pe Terry să rămână la ea peste noapte – aşa după cum el o ruga tot timpul. Maura îi spusese că era nebună de vreme ce nu voia ca personalul de serviciu de la ea din casă să afle că este combinată cu Terry; şi totuşi îi dădea dreptate.

Adevărul era, şi-a zis cu obişnuita ei candoare, că prefera să se trezească dimineaţa şi să fie singură. Nu voia să-şi facă griji în privinţa felului cum arăta, să se întrebe dacă Terry era conştient de anii pe care cosmeticalele folosite în cursul zilei reuşeau să-i ascundă. Numai cu Harry ea nu trebuise să recurgă la asemenea subterfugii.

Şi-a amintit de o conversaţie pe care o auzise la toaletă la unul din cele mai prestigioase cluburi particulare: *Draga mea, am un fard special pe care-l dau când merg la culcare. Nu vreau ca el să-mi vadă faţa complet nemachiată.* Cea care făcea confidenţe era o femeie trecută de cincizeci de ani, recent recăsătorită pentru a treia oară – cu un bărbat cu cincisprezece ani mai tânăr decât ea, după cum bârfea lumea.

Ea n-o să se mai mărite niciodată, şi-a reamintit Katie. Oare, Terry se gândea la aşa ceva? Erau unele momente, a recunoscut ea încurcată, când avea impresia că el cam într-acolo bătea. Ea reuşise întotdeauna să schimbe conversaţia în altă direcţie când se ajungea la acest subiect. N-ar fi fost pentru prima oară când un

bărbat tânăr ar fi vrut să se însoare cu o femeie mai în vârstă decât el şi *bogată*.

O, asta era ridicol. Terry îşi dedicase viaţa propriei cariere. Ceea ce se întâmpla între ei dincolo de sfera afacerilor era ceva plăcut şi special – şi tranzitoriu. Cu timpul el o să-şi găsească o fată drăguţă, de vârsta lui. Dar deocamdată, şi-a zis ea sfidătoare, se va bucura de clipele petrecute împreună.

*

Terry stătea în biroul ultramodern al directorului companiei aviatice care se ocupa de vânzarea avionului pentru firma Gas Girls Inc. Îi trebuiseră săptămâni ca să încheie această afacere – cu Katie care se împotrivise la unele accesorii suplimentare pe care el le dorise. Dar el câştigase, şi-a zis în gând nemaiîncăpându-şi în piele de bucurie. Acele accesorii îi aduseseră un plus de două mii de dolari în contul său personal.

Terry şi-a înălţat privirile cu un zâmbet larg pe chip când directorul a intrat cu paşi mari din camera alăturată.

— Totul este aranjat, l-a asigurat el pe Terry în timp ce se aşeza de cealaltă parte a biroului său supradimensionat. Ai avut noroc pentru că a fost acea renunţare de ultim moment. Cineva care conta pe un puţ de petrol, dar care din păcate s-a dovedit sec.

Şi-a aruncat privirea peste facturi şi i le-a înmânat lui Terry. Terry le-a inspectat cu atenţie şi a dat aprobator din cap.

— Totul pare în ordine. Acum nu mai rămâne de stabilit decât suma ce mi se cuvine pentru consultaţie.

Acesta era modul de a acoperi şperţul de zece mii

de dolari pe care-l stabiliseră prin aranjamente anterioare.

— Este exact aici. Directorul, care purta un costum scump de haine, a deschis un sertar de la birou şi a scos un cec. Este o plăcere ca să fac afaceri cu dumneata, domnule.

Terry a părăsit biroul într-o foarte bună dispoziţie. Cecul va merge în contul său din Forth Worth. Nu că ar fi fost posibil ca să descopere Katie aranjamentul său personal, dar simţea că este mai bine ca să depună la o bancă din afara Dallas-ului comisionul pe care îl câştigase pentru sine. Drace, Katie îi era datoare să-i dea acţiuni la Gas Girls Inc. ţinând cont de modul cum o ajutase să-şi sporească profiturile în anul de când se afla la firmă.

S-a dus cu maşina la banca din Forth Worth, a depus cecul şi s-a întors la Dallas. Când avea de gând Katie să termine joaca şi să se mărite cu el? El făcuse deja destule aluzii de-a lungul timpului. Nu-i spusese direct şi n-o ceruse de nevastă. Nu voia să strice ceea ce deja câştigase. Instinctul îi spunea că l-ar arunca de nu s-ar vedea dacă ar presa-o prea tare. În spatele acelei frumuseţi şi eleganţe se ascundea o persoană care ştia ce voia.

Reîntors la firmă s-a dus direct în biroul lui Katie. Ea era pe punctul final al discuţiei cu directorul de la rafinăria lor. El a aşteptat în antecameră, schimbând banalităţi despre căldura din iunie cu Maura, până când directorul a plecat.

— Spune-i doamnei "boss" că vreau să vorbesc cu ea, i-a zis el Maurei.

— De când trebuie să te anunţ? l-a întrebat Maura şi i-a făcut semn să intre înăuntru.

— Totul este aranjat, i-a spus el cu un aer triumfător lui Katie. Acum am să mă ocup de alegerea echipajului de zbor. Am fost norocoşi să-l găsim atât de repede. Trebuia să fie folosit de un cuplu din Houston în luna lor de miere, numai că ei s-au despărţit înainte de a zice "da". S-a aşezat pe colţul biroului lui Katie. Ochii îi erau numai iubire. Ar fi păcat să nu fie folosit pentru o ocazie atât de romantică.

— Mie n-o să-mi trebuiască niciodată pentru aşa ceva. Şi asta e o promisiune.

Din cuvintele lui Katie, spuse în glumă, Terry a decodificat mesajul. Târfuliţa! Tot ce vrea ea de la el este un director comercial foarte bun şi un armăsar neplătit!

— Imediat ce avem echipajul o să dau o fugă în vest, a spus el degajat. Va fi grozav pentru moralul firmei să afle că am păşit în era aeronavelor.

Katie îi promisese o bonificaţie la sfârşitul anului în concordanţă cu profitul firmei. OK. *Ai grijă ca acele profituri să crească.* Într-un fel sau altul, Katie îi va da o sumă mare de bani. *Şi asta era o promisiune.*

Capitolul 36

Katie a fost încântată că Joanne şi Gordie şi-au păstrat obiceiul de a lua cina cu ea o dată la o săptămână sau două, totuşi, ea mereu avea senzaţia că "mariajul lor perfect" stă pe un teren nesigur. Este drept, nu erau semne vizibile. Nu sesizase certuri, nici ostilităţi mascate - doar o atmosferă de nemulţumire ascunsă cu grijă.

— Mama lui Gordie face o excursie în jurul lumii cu o prietenă, i-a spus Joanne într-o seară toridă de iulie - după ce îi relatase cu lux de amănunte problemele pe care ea şi Gordie le au cu piscina. Ele se duc în Europa cu un vapor nou. Care e numele lui, Gordie?

— *The SS United States*. Cred că este cel mai rapid din toate câte există, s-a lăudat Gordie.

Katie îi asculta cu doza de interes şi zâmbetul cuvenit. Oare, oamenii din cercul lui Gordie şi al Joannei nu fac altceva decât să călătorească? s-a întrebat ea cu o nelinişte mută.

— Mamă, putem folosi avionul firmei ca să mergem la Acapulco? a întrebat-o Joanne cu zâmbetul ei cuceritor. Katie ştia că ea era mândră de această nouă achiziţie a firmei. Mai cu seamă de când şi familia Forbes avea un avion. Doar să ne ducă până acolo vineri după-amiaza şi să ne aducă duminică seara.

— Va trebui să discut cu Terry. Katie nu s-a mai gândit la regula stabilită chiar de ea ca avionul să fie folosit doar pentru problemele firmei. S-ar putea ca el...

— Pentru ce l-ar folosi el în weekend? a izbucnit Joanne. Ea îl întâlnise pe Terry de două ori şi abia îşi putuse ascunde iritarea. Pesemne că Joanne îl respinge pentru că îl înlocuise pe Ed, îşi zisese Katie. Joanne îi plăcea în mod deosebit pe Ed şi soţia lui. Într-adevăr, mamă, Terry îşi dă aşa nişte aere!

— Joanne, asta-i ridicol, a certat-o Katie. La care din week-end-uri te-ai gândit?

— Ultimul din luna asta – am fost invitaţi să stăm într-o vilă superbă chiar în golful Acapulco.

La insistenţele Joannei Katie l-a sunat pe Terry după ce-au mâncat. Ştia că el voia să folosească avionul în acea duminică, dar îl va ruga să plece luni dimineaţă devreme. A fost surprinsă când el n-a răspuns la telefon. Spusese că aşteaptă ca ea să-l sune. Urma ca el să vină după ce vor pleca Joanne şi Gordie. Probabil că se plictisise şi ieşise să mănânce undeva, şi-a zis ea. *Ieşise, oare, cu altcineva?* Va veni şi ziua aceea, s-a forţat ea să recunoască. Cât o să mai fie interesat de o femeie cu atâţia ani mai mare decât el?

— Sunt sigură că totul va fi în ordine, i-a spus ea Joannei când s-a întors de la telefon. De obicei, când eu sau Terry mergem într-o călătorie de afaceri plecăm de duminică după-amiaza ca să ne putem instala la un hotel şi să fim odihniţi pentru conferinţa de luni. Dar Terry n-o să fie deranjat dacă am să-l rog să plece luni dimineaţa devreme.

— Dar el nu este decât angajatul tău, i-a reamintit Joanne cu un aer de Prinţesă Încoronată, cum obişnuia

să spună Maura. Tu eşti cea care stabileşti regulile. El trebuie să le urmeze. Nu este ca şi când ţi-ar fi soţ sau iubit.

Pentru o clipă Katie a îngheţat. Bănuia, oare, Joanne că ar fi ceva între ea şi Terry? Dar s-a relaxat. Joanne arunca vorbe în vânt, ca de obicei.

— Încerc să fiu un patron corect, i-a răspuns Katie. Şi Terry este o bună achiziţie pentru firmă.

— Mulţumesc pentru că ne laşi să folosim avionul, Katie. Aproape chiar de la început ginerele ei se adresase cu "Katie". Gordie o plăcea – şi ea se agăţa de această constatare. Va fi grozav să zburăm cu un avion particular.

Imediat după ce Gordie şi Joanne au plecat, Katie l-a sunat iar pe Terry.

— Abia ce am intrat pe uşă, i-a spus el. Am fost să mănânc chilli. Au plecat?

— Da. Vrei să vii şi să ne uităm peste raportul de la rafinărie?

— Aş dori să vin ca să facem dragoste, a murmurat el. După aceea ne putem uita şi peste acel raport.

*

Cel de al doilea raport trimestrial arătase o mică creştere a profiturilor la Gas Girls Inc., constatase mulţumită Katie. Acum cel de al treilea raport trimestrial arăta o creştere şi mai mare. Katie era impresionată. A recunoscut şi în faţa lui Terry după întâlnirea cu contabilul firmei.

— Asta-i slujba mea, a spus Terry cu obişnuitul său zâmbet carismatic. Totuşi, în ultimul timp ea sesizase o undă de ostilitate ascunsă la el. El era iritat, şi-a zis Katie, pentru că ea continua să-l refuze să rămână

peste noapte la ea. De fapt, profiturile ar trebui să fie cu mult mai mari. Bineînţeles, sunt bune, dar ar trebui să fie excepţionale. La naiba, Katie, noi ar trebui să fim în vârf pe linia profiturilor.

— Noi avem o firmă solidă, Terry. Profiturile noastre cresc constant. De ce era atât de important pentru Terry să rămână la ea peste noapte? De ce trebuia personalul de serviciu din casa ei să ştie că era combinată cu el? Asta este mult mai important decât creşterile spectaculoase, a adăugat ea.

— Muncesc din greu pentru bonificaţia aceea de Crăciun, a spus el cu zâmbetul său carismatic. Trebuie să-i dovedesc doamnei boss cât de preţios sunt.

În mod normal ea ar fi râs, dar astăzi vedea o undă de răceală în ochii care puteau fi pasionaţi, tandri şi admirativi. Involuntar şi-a amintit conversaţia avută cu Maura. Între ea şi Maura era un fel de prietenie pe care puţini bărbaţi ar putea s-o înţeleagă pentru că nu exista nimic în viaţa lor ca să nu discute între ele. Ce-i spusese Maura?

"*Să-ţi petreci noaptea cu un bărbat, să te trezeşti dimineaţa în braţele lui şi să vrei să-l vezi la masă la micul dejun pe scaunul din faţa ta înseamnă iubire. Câteva ceasuri petrecute cu un bărbat în pat înseamnă doar poftă trupească.*

Ea niciodată nu pretinsese că ar fi îndrăgostită de Terry.

*

În prima parte a lui noiembrie Katie a început verificarea anuală a câştigurilor firmei. Cum ultimul raport trimestrial nu-l va avea decât la sfârşitul lui ianuarie, cifrele săptămânale o ajutau ca să fixeze bonificaţiile.

Angajaţii săi vor fi fericiţi în acest an, şi-a zis ea cu plăcere.

Apoi, cu câteva zile înainte de Sărbătoarea Recunoştinţei a primit un telefon acasă de la Irene din Seattle. Irene urcase rapid în ierarhia de la Gas Girls Inc. Cu lanţul de benzinării ce se întinsese atât de mult în ultimii cinci ani, Katie a găsit necesar să restructureze firma. Acum Irene conducea întregul segment de pe Coasta de Vest.

— Katie, sper că nu te superi că te sun acasă.

În ciuda efortului evident al lui Irene de a părea calmă, Katie şi-a dat seama că o frământă ceva.

— Bineînţeles că nu, Irene, a spus ea, dar imediat a intrat în alertă.

— Irene, ce s-a întâmplat?

— Nu cred că trebuie să discutăm la telefon. Şi te rog nu-i spune nimic lui Terry.

— Avionul este liber, a spus ea după un moment de uimire. Am să sun echipajul chiar acum. Mâine la prânz voi fi în Seattle. A doua zi dis-de-dimineaţă Terry se va duce direct cu maşina la Fort Worth ca să încheie o afacere cu benzina premium. Va sta acolo toată ziua. Ce zici?

— Este bine. Iartă-mă că sunt atât de misterioasă, dar sunt sigură că şi tu ai să consideri că este o chestiune importantă, s-a scuzat Irene.

— Fă o rezervare pentru masa de prânz la ora unu. Katie a şovăit. Întotdeauna avea prezent în minte gândul că Harry locuieşte în Seattle. Ea nu era pregătită chiar acum pentru o întâlnire neaşteptată. Găseşte un restaurant nefrecventat de oameni de afaceri. Unul din acele locuri cu clientelă preponderent feminină, a spus

ea încercând să dea o notă de umor conversaţiei. Vom putea discuta în linişte.

Când Katie a sosit pe aeroportul din Seattle a găsit-o pe Irene aşteptând-o. Printr-un acord tacit n-au discutat despre afaceri în taxi. La restaurantul şic, populat cu doamne scump îmbrăcate şi doar ici-colo câte un bărbat, ele s-au concentrat asupra listei de bucate.

— Bun, a spus imediat Katie după ce chelnerul a părăsit masa lor. Ce s-a întâmplat?

— Katie, ştiu că pare bizar, a prevenit-o Irene, dar am verificat totul. În primul rând, ieri după-amiaza târziu m-a sunat Joe Hilton. El era directorul din zona Tacoma. Mi-a spus că se luptă cu el însuşi de o săptămână, dar nu poate urma instrucţiunile lui Terry, aşa că demisionează.

— Ce fel de instrucţiuni? a întrebat Katie uluită.

— I-am spus să nu se pripească. L-am convins să vină să luăm cina împreună şi să discutăm. Joe întotdeauna a lucrat foarte bine pentru noi, Katie.

— Ştiu, a încuviinţat dând din cap, Katie. Ce fel de instrucţiuni i-a dat Terry?

— Terry mai întâi i-a făcut capul calendar lui Joe cu cât de mult au scăzut preţurile. Şi că tu ai de gând să închizi staţiile de benzină din această zonă. Că slujba lui este în pericol...

— Districtul lui Joe merge bine! Katie se uita la ea cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. De ce să-i spună Terry un lucru atât de aiurea?

— A fost o pregătire pentru faza următoare, i-a răspuns Irene posomorâtă. Când a venit Terry aici săptămâna trecută i-a spus lui Joe că pentru a salva situaţia va trebui să ia unele măsuri dure. Irene a tras adânc aer în piept. I-a cerut lui Joe să meargă la ben-

zinăriile din zona lui să rupă sigiliile de stat de la pompe şi să le fixeze astfel încât să dea cu şapte ţoli mai puţină benzină la fiecare galon înregistrat.

— O, Dumnezeule! Katie se făcuse albă ca varul din cauza şocului. Asta înseamnă delict de drept comun!

— Asta este ce a pus Terry la cale.

— Joe a făcut ce i-a cerut el? a întrebat Katie alarmată.

— A zis că şi-a bătut mintea cu asta, dar n-a putut să accepte. De aceea îşi dă demisia.

— Cum a putut Terry să vină cu un lucru atât de îngrozitor?

Stăruinţa aceea nebunească a lui de a obţine profituri spectaculoase era cauza, şi-a dat seama Katie. Ca s-o facă pe ea să creadă că firma fără el n-ar merge. *Cum a putut el să pună la cale una ca asta?*

— I-am spus lui Joe să uite de ordinele pe care i le-a dat Terry. Apoi l-am sunat pe Bill Logan din San Diego. Terry îi dăduse şi lui Bill aceeaşi sarcină. Bill mi-a zis că abia îmi expediase o scrisoare cu demisia sa. A spus că n-ar comite un delict pentru orice sumă de bani i s-ar oferi. I-am zis să rămână pe locul lui – că tu vei lua legătura cu el.

— După ce mâncăm ne întoarcem la tine la birou. Vom suna toţi directorii din zonă şi le vom spune că Terry Faith nu mai este angajatul firmei Gas Girls Inc. Îl concediez în clipa când mă reîntorc în Dallas.

— Asta mi-am imaginat şi eu, a spus Irene, luminându-se la chip de uşurare. Dar mă înţelegi de ce n-am vrut să discut cu tine la telefon?

— Această firmă va supravieţui – ei bine – fără Terry. Katie se înroşise – de furie şi umilinţă. *Terry se folosise de ea.* Vom lua o masă grozavă, a decretat ea.

Şi plăcinta aceea tentantă care o văd mai pe toate mesele. Apoi ne vom duce la birou şi vom da acele telefoane. Nimeni nu va târî Gas Girls Inc. într-o asemenea situaţie!

*

Când avionul a aterizat pe aeroportul din Dallas Katie l-a găsit pe Juan aşteptând-o cu limuzina, aşa cum fusese stabilit. Era o noapte rece, cu un cer senin, plin de stele, luna revărsându-şi lumina cu dărnicie asupra pământului. Era genul de noapte care pe Katie o încânta. Dar nu şi noaptea asta. Katie era încordată, obosită, capul îi vâjâia.

Când Juan tocmai intra pe alee ea a luat o hotărâre bruscă. Nu putea să aştepte până mâine dimineaţă ca să se confrunte cu Terry. Se va duce chiar acum la apartamentul lui. Abia trecuse de zece. El n-avea cum să doarmă la ora asta.

— Juan, te rog, scoate maşina mea din garaj şi las-o în faţa casei, a spus ea.

— Domnişoară Katie, nu vreţi să vă duc eu cu maşina? a întrebat el neliniştit.

— Nu este nevoie, Juan. Nu voi merge departe.

Juan a parcat în faţa casei, i-a luat valiza şi a dus-o înăuntru. Ce rece şi goală părea casa noaptea, şi-a zis ea cu dezgust. Ce bine că nimeni nu ştia despre ea şi Terry. Slavă lui Dumnezeu că ea insistase ca relaţia lor să fie discretă.

Ajunsă în dormitor, s-a schimbat rapid în pantaloni, pulover şi pantofi sport. Nu mai era nevoie să-l impresioneze pe Terry – nu voia decât să-l scoată din viaţa ei. Şi-a luat jacheta şi a ieşit grăbită din casă, a coborît scările şi a urcat în maşina care aştepta.

A strâns volanul cu o încordare neobişnuită. În rarele ocazii când şofa era relaxată – îi făcea plăcere să conducă. Dar în seara asta mintea îi era întoarsă pe dos din cauza celor aflate despre Terry.

Simţea cum i se pune un nod în gât pe măsură ce se apropia de clădirea modestă în care Terry îşi avea apartamentul. Apoi – chiar la o foarte mică distanţă în faţa ei – a văzut maşina lui Terry oprind lângă bordură. El a coborât de la volan. De pe celălalt trotuar a păşit spre el o fată. În lumina lunii ea a zărit chipul fetei. *Donna de la contabilitate*, cea pe care Maura o numea târfa firmei.

Inima a început să-i bată cu putere. A încetinit maşina. Acum Terry era lângă Donna. El a prins-o cu braţele de talie. Pentru o clipă au rămas strâns îmbrăţişaţi. Nu avea de ce să-şi facă griji că el ar fi văzut-o, şi-a zis ea luându-se peste picior, când a trecut în viteză pe lângă ei. Pe ei nu-i preocupa decât cum să ajungă mai repede sus în apartamentul lui Terry şi în pat.

Ea s-a îndreptat spre casă. Se simţise trădată când descoperise în ce escrocherie încercase Terry să bage firma. Dar *acum* se simţea umilită. Tot timpul cât făcuse amor cu ea, el se culcase şi cu Donna. O funcţionară de la propria ei firmă. Şi cu câte alte femei se mai culcase?

Nici un bărbat n-o s-o mai pună vreodată în această poziţie. Această parte din viaţa ei era terminată pentru totdeauna. Ea vrusese să trăiască fără nici un bărbat atâţia ani. Va fi din nou la fel. Niciodată – *absolut niciodată* – nu se va mai expune la acest gen de umilinţă.

*

Înainte de ora 8 a.m. – luptându-se cu căscatul pentru că dormise foarte puţin în cursul nopţii – Katie stătea la biroul ei şi-l aştepta pe Terry să-şi facă apariţia. Era nerăbdătoare să se confrunte cu el.

În cele din urmă – mai devreme ca de obicei – Terry a intrat agale pentru obişnuita discuţie profesională din fiecare dimineaţă. A închis uşa cu grijă în urma lui. Ochii îi erau în gardă, a observat Katie. Părea că simţise tensiunea ce o crease apariţia lui.

— Unde ai fost ieri? a întrebat-o el cu un aer de reproş. Ai plecat fără să-mi laşi nici o vorbă.

— Am fost cu avionul la Seattle, a spus ea pe un ton impersonal, rece – deşi clocotea de furie. M-am întors târziu.

— Ce te-a apucat să te duci la Seattle? a întrebat el cu sprâncenele înălţate a mirare.

— Irene m-a rugat să vin. Inima îi bătea să-i sară din piept. Doi directori de zonă – Joe Hilton şi Bill Logan – amândoi ameninţau cu demisia. Cum dracu' ai avut neruşinarea să le spui să deregleze aparatele de marcat de la pompe? l-a întrebat ea pe un ton tăios.

— Ei ţi-au spus asta? i-a întors-o el.

Ochii îi deveniseră opaci.

— Nu minţi, Terry! Ai vrut să-mi implici firma într-un act de fraudă!

— Katie, nu fi naivă. S-a prefăcut amuzat. Orice firmă face asta într-un moment sau altul. După cum au nevoie.

— Nu orice firmă umblă la sigiliile de la pompe, a negat Katie. Firma *mea* nu umblă la sigiliile de la pompe. Nu mai ai ce să cauţi aici, Terry. Vreau să eliberezi biroul şi într-o oră să pleci.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta! Faţa îi era albă de mânie. Nu poţi dovedi că eu am dat asemenea ordine.

— Am s-o fac, a spus Katie cu un calm brusc. Ori pleci de aici într-o oră, ori sun la Procuratură şi le aduc la cunoştinţă ce ai încercat să faci. Dacă am să procedez aşa, ai să-ţi petreci o vreme la închisoare.

Pentru o clipă ochii li s-au întâlnit într-o încleştare crâncenă. Apoi Terry şi-a coborât privirea.

— Eşti o bestie, a şuierat el printre dinţi. Sper să putrezeşti în iad!

Katie a rămas impasibilă clocotind pe dinăuntru şi l-a privit pe Terry cum pleacă din birou, trece pe lângă secretară şi iese pe hol îndreptându-se spre biroul lui. El îi pusese întreaga companie în pericol. Ea ar fi trebuit să vadă semnalele de alarmă. Dar nu le-a văzut, s-a învinuit ea, pentru că era orbită de emoţii false. Ea nu avea nevoie de un bărbat în pat. Erau mult mai multe alte lucruri importante în viaţă decât satisfacerea nevoii sexuale.

A apăsat pe butonul de la interfon pentru Maura.

— Maura, te rog, vrei să vii până aici?

Maura ştia ce se întâmplase. Ele discutaseră aproape o oră la telefon seara trecută.

— Imediat.

Maura a venit aducând şi o ceaşcă de cafea.

— Cred că ai nevoie de asta.

— I-am spus că este concediat. L-am anunţat că mă voi duce la Procuratură. Maura, cum am putut să fiu atât de proastă?

— Katie, noi toţi am crezut despre el că este un tânăr zeu din antichitatea greacă, i-a reamintit Maura. Aşa cum ai zis şi tu aseară, numai că el a fost prea lacom.

— Am vrut să cred în el, Maura, a spus Katie cu amărăciune. Am vrut să cred că trăiesc un miracol.

— Scumpo, pentru scurtă vreme ţi-a fost foarte bine cu el, i-a reamintit Maura. Tu niciodată n-ai pretins că asta a fost Marea Iubire. V-aţi potrivit foarte bine în pat, a spus ea pe şleau. Şi asta-i ceva ce multe femei nu cunosc niciodată.

— Mi-am făcut singură iluzii, a spus Katie tărăgănat. Mă amăgeam că Harry s-a întors în viaţa mea.

*

Din nou de Sărbătoarea Recunoştinţei Katie avea ca musafiri familia Warren – cu excepţia lui George care fusese invitat la masă la părinţii prietenei lui. În acest an Joanne şi Gordie plecaseră pentru o săptămână la The Homestead în Hot Springs, Virginia.

— Dacă George n-a venit cu voi înseamnă că este ceva serios cu fata asta, a spus Katie cu afecţiune în glas şi bucuroasă că Maura, Jeff şi Willa se aflau astăzi cu ea. Încă se simţea umilită de comportamentul lui Terry – dar prezenţa lor aici o făcea să uite o parte din durere, îi alunga sentimentul de autoînvinovăţire şi o ajuta să compenseze absenţa lui Gordie şi a Joannei. Dar Joanne şi Gordie întotdeauna vin la ea în prima seară de Hanukka, şi-a amintit ea cu tandreţe. Acesta era modul Joannei de a se întoarce în trecut, în zilele când ei fuseseră o familie şi darurile de Hanukka erau aşteptate cu nerăbdare.

— Doamne, nici nu-mi vine să-mi cred urechilor când aud conversaţia dintre ei doi, a spus Jeff cu o consternare prefăcută. Dintre zdrahonul nostru de fiu şi telurica lui prietenă. El este "ursuleţul ei" şi ea "pisicuţa lui".

— Sunt dulci, l-a certat Maura. la aminte – a adăugat ea făcând o pauză şi uitându-se cu reproş spre fiica ei – ei sunt unica noastră şansă de a deveni bunici.

Katie s-a gândit la femeile pe care le întâlnea în societate, la diverse manifestări organizate în scopuri de caritate, cât erau de îngrozite de perspectiva de a deveni bunici. *"Nimic nu te face să te simţi atât de bătrână, draga mea. Este îngrozitor!"*. Dacă ar ajunge bunică, ea ar fi probabil, insuportabil de sentimentală, şi-a zis Katie. O înspăimânta gândul că Joanne şi Gordie au hotărât să evite o anume situaţie pentru totdeauna, dar în acelaşi timp era îngrozită de cum ar supravieţui ei rigorilor ce le implică faptul de a deveni părinţi.

— Ai citit articolul tatii din noul ziar texan de agricultură? a întrebat-o Willa pe Katie cu chipul radiind de mândrie.

— Eu vorbesc, dar nimeni nu mă ascultă, a spus Jeff posomorît.

— Îl am pe noptieră, a mărturisit Katie. Am să-l citesc în weekend. Dar, Jeff, noi ştim că situaţia s-a schimbat. Adu-ţi aminte de anii care au urmat Furtunii de Nisip, cum s-a înfiinţat Serviciul de Conservare a Solului care a început să pledeze pentru culturi în terase şi pentru...

— Dar după '40 am avut parte de ani buni şi ei au renunţat la toate aceste lucruri, a spus Jeff nemulţumit. Tot ce-i preocupă – pe cei mai mulţi dintre ei – este cum să cumpere mai mult pământ şi mai multe maşini. Nu le pasă cât de greşit exploatează solul.

— Mi-a plăcut ce i-a spus Marele Şef Indian – Şeful din Seattle, cred, a adăugat Willa – bărbatului alb care a vrut să-i cumpere pământul atunci în 1854: "Învaţă-ţi

copiii ca să respecte pământul, pentru că pământul este mama lor. Şi nu uita că ce se abate asupra pământului se abate şi asupra fiilor pământului".

— Amin, a spus Jeff cu un zâmbet trist.

— M-am înscris şi eu la licitaţia aceea pentru pământul din Lower Rio Grande Valley, a spus Katie înălţând din umeri. Mă îndoiesc că vor accepta oferta mea. Toţi au idei atât de supradimensionate despre cât valorează pământul astăzi.

— Nu mări oferta, a sfătuit-o Jeff. La modul în care scade preţul produselor agricole acum, ei vor fi bucuroşi să scape de el. Şi se pare că ne paşte iar seceta. Dacă se întâmplă aşa, vor urma şi furtunile de nisip. Atunci preţul pământului va scădea cu siguranţă.

— Gata cu discuţiile pesimiste, le-a poruncit Maura. Nu în ziua Sărbătorii Recunoştinţei. Sunt sigură că mâine o să mă detest pentru asta, Katie, dar mai vreau o bucată din plăcinta aceea grozavă cu dovleac. Chiar dacă ştiu că Melinda o face cu multă smântână şi brandy nu mă pot abţine să nu mănânc.

— E-n ordine, a consolat-o Jeff. Şi mie îmi plac perniţele pe care le adaugi trupului tău.

*

Noaptea de Sărbătoarea Recunoştinţei era plăcută în The Homestead din Hot Springs, Virginia. Aerul era tare şi rece, înmiresmat de parfumul ultimelor flori ale anului. Într-unul din cele două dormitoare din vila pe care ea şi Gordie o ocupau în staţiunea superbă Joanne stătea lungită în pat fără să poată adormi, deşi era trecut bine de miezul nopţii. Ca întotdeauna uşa de la dormitorul ei era deschisă, jarul din căminul din camera de zi îndulcind întunericul nopţii.

În cămaşa de noapte albă de şifon Joanne s-a răsucit sub cuvertura de mătase. Mai devreme se prefăcuse încântată de cina sofisticată de Sărbătoarea Recunoştinţei servită în eleganta sufragerie. De fapt, fusese cuprinsă de un sentiment de singurătate, de parcă s-ar fi aflat în exil. Dar dacă ar fi rămas acasă de Sărbătoarea Recunoştinţei cu mama ei, Joanne ştia că trebuia să dea ochii cu Willa, Maura şi Jeff.

De fiecare Sărbătoare a Recunoştinţei îşi amintea de o alta, cu ani în urmă, prima după moartea lui Leo. Familia Warren urma să vină în oraş ca să ia masa cu ele, Leo murise doar de câteva luni şi mama se purtase de parcă ar fi fost sărbătoare! Şi spusese că Maura va aduce prăjitura cu fructe de pădure.

Astăzi la masa de Sărbătoarea Recunoştinţei ea privise în jur la ceilalţi oaspeţi – atât de fericiţi şi având un aer atât de festiv – şi ar fi vrut să fugă şi să se ascundă într-un dulap. Mai toţi cei prezenţi erau familişti. Şi ei fuseseră cândva o familie. Pe atunci ea iubise Sărbătoarea Recunoştinţei, se adunau cu toţii în jurul mesei şi se simţeau atât de bine! De ce viaţa lor se transformare într-un coşmar?

Într-o criză de nervozitate ea a dat la o parte cuvertura şi s-a ridicat din pat. O să stea lângă focul din cămin care abia mai pâlpâia. În picioarele goale s-a grăbit spre uşă şi s-a împiedicat de papucii pe care îi lăsase în drum.

— Să vă ia naiba, a spus ea iritată şi s-a dus în camera de zi.

— Jo? a strigat-o Gordie.

— Da. Totul e-n ordine.

Gordie spunea că detestă sărbătorile. Foarte multe dintre ele le petrecuse la internat – cu alţi câţiva copii

din familii bogate ai căror părinţi erau plecaţi la petreceri sau în alte părţi.

— Te-a apucat insomnia?

El a venit în camera de zi cu un zâmbet compătimitor pe chip şi a aprins lumina.

— Nu cred că asta a fost o idee grozavă, a recunoscut ea. Ar fi trebuit să ne prefacem că plecăm din oraş, dar în realitate să rămânem acasă. Am fi putut să ne pregătim noi o masă de Sărbătoarea Recunoştinţei. Tu faci nişte spaghete grozave, şi-a amintit ea străduindu-se să dea o notă de umor conversaţiei. Şi am fi putut cumpăra plăcintă cu dovleac de la patiserie.

Pe vremuri de Sărbătoarea Recunoştinţei mama frigea un curcan mare pe care-l umplea din belşug şi Maura întotdeauna aducea două feluri de plăcintă – una cu dovleac şi alta era o surpriză.

— Jo, ce se întâmplă cu noi? a întrebat-o Gordie cu un amestec de exasperare şi teamă. De ce toate ne ies anapoda?

— Poate pentru că nu suntem o familie adevărată. Ea încerca să găsească un răspuns. De săptămâni se tot întreba cum ar fi fost dacă ar fi avut un copil. Se gândea cum să vorbească cu Gordie despre asta. Nu un copil al lor. Să adopte unul. Poate la început un băiat, apoi o fată. Gordie, hai să fim o familie adevărată, l-a rugat ea cu respiraţia tăiată de emoţie. Hai să adoptăm un copil.

— Eşti nebună? Faţa îi era albă ca varul. Este ca şi când am spune lumii întregi că noi nu putem să avem unul.

— Gordie, milioane de oameni adoptă copii.

— Nu noi. Ochii îi erau umezi de durere. Parcă îi şi aud pe tata şi pe mama: "Ce se întâmplă, Gordie?

Nu eşti destul de bărbat ca să ai propriul tău copil?" Nu-i cunoşti, Jo? Mi-ar face viaţa un chin. S-a îndreptat spre fereastră şi a rămas cu privirea pierdută în noapte. Apoi s-a răsucit brusc cu un zâmbet cuceritor pe chip. Ştii ce-o să facem când o să ne întoarcem acasă? O să ne cumpărăm cel mai grozav căţel care a existat vreodată. O să-l răsfăţăm de moarte şi el o să ne iubească la nebunie. Nciodată n-am avut propriul meu câine. Doar câinii de vânătoare ai tatei – şi ei niciodată n-aveau voie să intre în casă. Erau câinii *lui*, a spus Gordie cu amărăciune. Ai avut vreodată un câine?

— Nu. Dar pe vremea când locuiam la fermă ea se jucase cu toţi câinii familiei Warren. Şi-a amintit cât de mult iubise puii de la fiecare căţea şi cât plânsese ea şi Willa când Maura şi Jeff găsiseră altă casă pentru fiecare din ei. Asta parcă se întâmplase cu o mie de ani în urmă. Hai să luăm un câine, Gordie.

Atunci ei vor fi aproape o familie.

Capitolul 37

Katie şi-a aruncat ochii neliniştită spre ceas în timp ce avionul se apropia de Dallas. Joanne şi Gordie veneau la cină în această primă seară de Hanukka. Ea spera să ajungă acasă înaintea lor.

— Katie, să nu te aştepţi ca terenul acela să fie bun ca să poţi cultiva pe el portocali înainte de şase sau opt ani, a prevenit-o Jeff întorcându-i gândurile spre momentul prezent. Poate chiar zece.

— Ştiu. Dar merită efortul.

Cum îl numise Jeff? Un deşert biologic. Proprietarii – oameni care munciseră din greu, dar care nu puteau înţelege de ce pomii lor se îmbolnăviseră şi mureau – îi refuzaseră oferta de a lucra pentru ea ca arendaşi folosind noile metode indicate de câţiva specialişti pasionaţi de agricultură. *"Domnişoară Freeman, noi am făcut tot ce a trebuit. Am fertilizat pământul, am stropit – şi totuşi pomii aceia mor, se usucă din picioare. Noile metode n-o să schimbe nimic.*

— Când sunt actele gata?

— Avocatul zice că peste trei sau patru săptămâni. Care este pasul următor, Jeff! După ce găseşti cui să-l arendezi?

— Mai întâi alegem un lot pe care să experimentăm

plante perene şi pe altul grâu... a început Jeff să-şi expună planurile la care se gândise în cursul zilei când inspectaseră terenul. A făcut apoi o pauză. Katie, în ultimele zile ai băgat o mulţime de bani în pământ de pe care n-ai să scoţi nimic câţiva ani buni.

— Eu sunt la fel ca tine şi Maura, i-a răspuns ea pe un ton blând. Simt că este ca o datorie pe care o am faţă de pământ.

— Ştiu, a spus Jeff neliniştit, oamenii aceia de acolo ar fi putut să-şi salveze pământul şi să reziste financiar dacă nu şi-ar fi aruncat toţi banii pe chimicale. Când au să se trezească fermierii din această ţară? Willa îşi reciteşte notiţele pe care le-a luat la şcoală despre modul în care ţăranii chinezi cu secole în urmă aduceau furnici ca să contracareze insectele care mâncau frunzele copacilor. A făcut o pauză şi a chicotit. Ei chiar puneau nucile de bambus ca să ajute furnicile să treacă pe ele ca peste nişte poduri de la un pom la celălalt. În India în 1762 ţăranii au adus grauri ca să scape de lăcustele roşii, care le distruseseră recoltele. Noi nu avem nevoie de toate aceste chimicale. Noi trebuie să conlucrăm cu natura, nu să luptăm împotriva ei.

Juan i-a aşteptat la aeroport ca s-o ducă pe Katie acasă şi apoi pe Jeff la fermă.

— Hanukka fericit, i-a spus Jeff sărutând-o pe obraz când Juan a oprit maşina în faţa casei din Highland Park. Ţii minte cum George şi Willa întotdeauna voiau să facă Hanukka cu Leo şi Joanne?

— Pentru darurile de Hanukka, a spus Katie cu un zâmbet blând. Pe vremurile acelea era atât de uşor ca să-i facem fericiţi.

Când Katie a intrat în casă a zărit un bileţel lângă telefonul din hol. Sunase Joanne. Oare, avea de gând să nu vină? Luptând ca să-şi înfrângă dezamăgirea, Katie a format numărul Joannei.

— Mamă, este în ordine dacă îl aduc şi pe Tonto? a întrebat-o Joanne. El se uită la noi atât de trist când plecăm. Mă face să mă simt vinovată că nu-l luăm cu noi de Anul Nou la Palm Beach.

— Adu-l, a încuviinţat Katie. Tonto era un căţel încântător.

— Vom fi la tine în douăzeci de minute, a spus Joanne veselă.

Katie s-a dus în bucătărie să vadă ce pregătise Melinda pentru cină, apoi s-a îndreptat spre bibliotecă ca să aducă pachetele cu daruri. Era mulţumită că Joanne părea fericită din cauza lui Tonto. Ar fi vrut ca Joanne şi Gordie să aibă un copil. Asta ar da consistenţă vieţii lor. Dar o asemenea decizie n-o puteau lua decât Joanne şi Gordie.

Katie îşi va interzice să se gândească la bârfele răutăcioase pe care le auzise săptămâna trecută. Oamenii răspândesc zvonurile defăimătoare cu atâta repeziciune. Se ruga să nu ajungă la urechea Joannei. Nu pentru că ea ar fi dat crezare bârfelor că Gordie ar fi "homo".

*

Joanne sperase că ea şi Gordie se vor distra grozav de acest Revelion. Ei veniseră la Palm Beach în special pentru petrecerea dată de Buffy. Apoi – chiar la miezul nopţii – Buffy anunţase că este gravidă.

De ce ea şi Gordie nu puteau să aibă un copil? Puteau, şi-a zis ea, dacă Gordie *voia*. Tyrone Power şi

Linda Christian aveau un copil. O mulţime de bărbaţi ca Gordie aveau copii.

Dintr-o dată a simţit că abia aşteaptă ca petrecerea să se termine ca să poată sta de vorbă cu Gordie. Dar când s-au întors în apartamentul lor de la The Breakers, Gordie era pe jumătate adormit. De ce bea el întotdeauna prea multă şampanie la petreceri? Dar o să discute cu el mâine.

Era important pentru căsnicia lor să aibă un copil. Va trebui ca ei să facă dragoste numai până când ea rămânea gravidă, şi-a zis ea cu o hotărâre bruscă. Gordie s-ar putea descurca.

Ar fi bine să aibă un copil. Ar fi o familie exact cum scrie la carte: ea, Gordie, copilul şi câinele. Şi nimeni nu va mai face acele aluzii răutăcioase în privinţa lui Gordie pe care ea se prefăcea că nu le pricepe.

A aşteptat până în după-amiaza următoare când au servit masa în apartamentul lor ca să discute cu Gordie despre copil. A ezitat puţin când a văzut cum el se face pământiu la chip pe măsură ce cuvintele ei îi ajungeau pe creier.

— Am putea – dacă ne-am juca doar pentru puţină vreme că suntem de-adevărat bărbat şi soţie. Un copil ar putea fi începutul unei noi lumi pentru noi. A şovăit iarăşi pentru o clipă. *Asta era atât de important pentru amândoi.* N-o să facem dragoste mereu, i-a reamintit ea şi era conştientă de emoţia ciudată ce o încerca. Ea recunoştea că, se jucase de multe ori – dar nimeni n-o convinsese "să meargă până la capăt". Cu Gordie – ar fi putut. Ea presupune că i-ar plăcea. Uneori îi era teamă că s-ar putea să ajungă să-şi dorească asemenea experienţe trăite cu Gordie. Gordie, nu vrei să-i arăţi tatălui tău că poţi să ai un copil?

— Jo, nu ştiu, i-a şoptit el cu o umilinţă evidentă. Nu ştiu dacă pot.

— Gordie, hai să încercăm, l-a rugat ea. Împreună o să găsim o cale.

— Lasă-mi puţin timp de gândire, s-a eschivat el, dar Joanne a văzut licărind în ochii lui speranţa că ar putea să le dovedească celor ce-l bârfeau pe la spate că el este tot atât de bărbat ca şi tatăl lui.

*

Katie şi-a dat seama de disperarea mocnită din sufletul Joannei şi a lui Gordie din următoarele câteva luni. Se temea de o destrămare a căsniciei lor. Sunt ca doi copii pierduţi, şi-a zis ea în gând cu nelinişte. Ce-ar fi putut face ca să-i ajute?

Apoi pe la începutul lui iunie Joanne a sunat-o la birou şi-a întrebat-o dacă se puteau întâlni la prânz să ia masa împreună.

— Bineînţeles, draga mea, i-a răspuns ea luptându-se cu neliniştea. De obicei ea îi vedea pe Joanne şi pe Gordie împreună. Joanne voia s-o vadă singură pentru a discuta despre divorţ? Când? a întrebat Katie.

— Astăzi?

— Bine. Unde ai vrea să mergem? Şi-a amintit că mai avea fixată o altă întâlnire de afaceri la prânz. O va amâna. La ce oră? a întrebat-o ea după o scurtă pauză.

Două ore mai târziu Katie se afla într-un separeu dintr-unul din restaurantele ei preferate şi asculta într-o stare de euforie veştile Joannei.

— N-am vrut să ajungă la urechile nimănui până n-am fost absolut sigură, i-a spus Joanne cu sinceritate. Doctorul Lenox zice că sunt gravidă cam de zece săptămâni. Deja am început să mă îngroş în talie.

— Joanne, sunt atât de fericită pentru tine, i-a spus Katie cu chipul strălucind de bucurie. Nimic nu m-ar putea încânta mai mult.

Totuşi ea deja se temea că Joanne ar putea avea o sarcină grea şi că o naştere dificilă ar putea-o marca emoţional. Ea era atât de fragilă!

— Gordie o să le spună părinţilor săi diseară. Surâsul Joannei era cinic. Probabil că n-o să le pese câtuşi de puţin.

— N-are importanţă, draga mea, a consolat-o Katie. Zâmbetul ei era luminos. Abia aştepta să ţină în braţe copilul Joannei. Tu, eu şi Gordie îl vom iubi destul de mult ca să constituim pentru el o familie. În ziua în care se va naşte am să-i deschid un cont în bancă pe numele lui. Cincizeci de mii de dolari. Şi la fiecare aniversare, atât timp cât am să trăiesc, am să mai adaug câte zece mii, a spus-ea cu tandreţe. Tu nu va trebui niciodată să-ţi faci griji pentru viitorul copilului.

Joanne o privea uimită pe mama ei.

— Tu ţi-ai făcut griji în privinţa viitorului?

— A fost preocuparea majoră a vieţii mele, Joanne, i-a răspuns Katie. Eu am fost săracă. Într-un fel, teama pentru ziua de mâine rămâne în tine pentru totdeauna. Şi apoi, după Crahul din 1929 noi am avut câţiva ani grei. Şi Maura îşi aminteşte de ei – deşi toate acestea par că s-ar fi întâmplat într-o altă viaţă. Uneori mi-e teamă că te-am răsfăţat. Tu niciodată n-ai ştiut ce înseamnă să te lupţi să ai ce pune pe masă, să ai deasupra capului un acoperiş şi să ai cărbuni pentru foc ca să fie cald în casă iarna.

— Îmi amintesc casa de la fermă, a spus Joanne după o pauză. Era atât de *mică*.

— Ceea ce contează acum este să ai grijă de tine.

Nu lăsa ca gândurile Joannei să se întoarcă spre acele ultime şi tragice zile de la fermă. Aceasta este o perioadă foarte importantă pentru viaţa ta. Îmi amintesc... Ochii i s-au umplut de lacrimi. Sunt atât de fericită pentru tine şi Gordie. Şi pentru *mine* – pentru că tu mi-ai făcut cel mai frumos dar care poate exista pe lume.

În timpul cât Joanne a fost gravidă Katie şi-a retrăit lunile când i-a purtat în pântec pe Leo şi Joanne. Era bucuroasă pentru că acum Joanne părea a se fi întors spre ea, căutând iubire şi mângâiere. A copleşit-o pe Joanne cu cele mai frumoase haine pentru maternitate şi pentru copilul care se va naşte.

Katie a fost neliniştită când a constatat că Joanne era înspăimântată de chinurile naşterii.

— Draga mea, să ai un copil este cel mai firesc lucru de pe lume. O să fie bine, a asigurat-o ea.

— Ai să stai cu mine? a rugat-o Joanne.

Este ca o fetiţă speriată, şi-a zis în gând Katie dorind, dacă s-ar fi putut cumva, să treacă ea prin chinurile facerii în locul fiicei ei.

La începutul lui februarie – când era speriată şi pusă pe plâns pentru că deja trecuseră două săptămâni de la data când ar fi trebuit să nască – pe Joanne au apucat-o chinurile facerii. După opt ore a născut o fată de şase livre şi şapte uncii.

— Nu-mi vine să cred! Gordie era în culmea fericirii în timp ce privea mogâldeaţa înfăşată prin geamul de la salonul cu noii născuţi. Nu-i aşa că este frumoasă, Katie?

— E frumoasă, a încuviinţat Katie. Capul îi era acoperit cu un păr negru, incredibil de bogat. Părul lui Harry, şi-a zis în gând Katie involuntar. Şi trăsăturile

lui, dar mai delicate. Domnişoara Lisa Sharon Brooks. Lisa, în amintirea lui Leo, şi-a dat seama Katie – deşi Joanne nu pomenise nimic despre asta. Sharon după numele bunicii lui Gordie, care-i lăsase moştenirea. Gordie, o să fie foarte greu ca să nu iasă o răsfăţată.

Acesta era începutul unei alte vieţi pentru Joanne, şi-a zis în sinea sa Katie. În sfârşit, trecutul va începe să fie dat uitării.

*

Harry a sosit la biroul său din Seattle după-amiaza devreme, direct de la aeroport, întors din Vancouver. Imediat a fost antrenat într-o aşa numită criză inventată de Arnie. După o lungă convorbire telefonică cu Pierre în Minneapolis criza a fost clarificată. Cum dracu' poate găsi Pierre calmul ca să trateze cu Arnie?

— Linişteşte-te, i-a spus Pierre citindu-i gândurile. Arnie este un rău necesar.

— După ce a închis telefonul Harry a încercat să se calmeze. Pe o masă din colţul încăperii era un teanc de ziare din Dallas – trimise ca de obicei la birou, nu acasă. Şi le-a adus lângă el şi a început să le citească.

Brusc a fost cuprins de emoţie. Şi-a încleştat mâinile pe ziar în timp ce citea articolul din pagina mondenă. Joanne născuse o fată. *O, Doamne, el era bunic!* Dar el n-o să-şi vadă niciodată nepoata. O fetiţă, Lisa. După numele lui Leo, şi-a zis el în gând, simţind un nod în gât.

A rămas nemişcat încercând să facă faţă acestei veşti. Katie, pesemne, era nebună de bucurie. Şi-a amintit cât de fericiţi au fost ei când s-a născut Leo – şi după doi ani Joanne. Şi-a adus aminte jurământul ce-l făcuse în sinea lui de a le asigura o viaţă fericită la toţi patru – şi nu le adusese decât durere.

A rămas în birou multă vreme după plecarea celorlalţi. Eileen nu se deranjase să-l sune. Ea ştia că este prea obosit după zborul din Vancouver şi după orele agitate de la birou ca să mai meargă la concertul simfonic din seara asta. Şi bineînţeles, întotdeauna când se întorcea dintr-o călătorie de afaceri rămânea până târziu la birou spre a se pune la curent cu tot ce se întâmplase în absenţa lui.

Cu cine se mai combinase Eileen în luna asta? El încetase demult de a-şi mai face probleme în legătură cu aventurile lui Eileen. El o luase în viaţa lui cu un scop bine determinat: să aibă pe cineva care să dea petrecerile ce se cereau din când în când şi să creeze imaginea unui mariaj reuşit şi fericit. Mulţumesc lui Dumnezeu că ea renunţase de a mai insista să facă parte, chipurile, din angajaţii firmei. Pesemne că asta îi încurca programul particular. La anumite intervale – şi din ce în ce mai rare de-a lungul anilor, pentru că afacerile îl solicitau atât de mult – el îşi onora obligaţiile conjugale.

Întotdeauna ştia când Eileen începea o nouă aventură. Arbora o privire arogantă, sfidătoare. Ea părea a fi înţeles că el nu avea chef de un al doilea divorţ, aşa că o lăsa să-şi facă de cap, cu condiţia să fie destul de discretă.

Ce vârstă avea Eileen? El putea să-şi amintească perfect propriii săi ani ce se adăugaseră, în schimb Eileen rămăsese în mintea lui tot un copil. Avea în jur de treizeci, şi-a zis el. *Era destul de tânără ca să-i facă un copil.*

Dintr-odată pulsul i-a crescut. Mintea i-o lua razna? Deci el avea patruzeci şi nouă de ani – o mulţime de bărbaţi deveneau taţi la vârsta asta, ba chiar şi mai

bătrâni. Drace, uită-te la Charlie Chaplin şi la Leopold Stokowski.

Ei bine, şansele sunt minime, a recunoscut el. Eileen nu voia să aibă un copil – ea o spusese foarte clar chiar de la început. Era îngrozită că un copil i-ar putea deforma trupul ei nemaipomenit. În ultimii trei sau patru ani când făcuseră amor deseori nu mai avuseseră nici o grijă – ei îi fusese prea lene să se dea jos din pat – şi nu se întâmplase nimic. Probabil că el nu mai avea sămânţă.

El o pierduse pe Joanne pentru totdeauna – şi pe această nepoată n-avea s-o vadă niciodată. Era oare prea târziu? Îi mai putea face el lui Eileen un copil? Asta i-ar da vieţii lui un nou sens? Dar viaţa lor sexuală degenerase într-un fel de obligaţie îndeplintă în grabă la intervale mari. El o să revină la vechile obiceiuri.

Cum putea însă fi sigur că este copilul lui? Cum putea s-o îndepărteze pe Eileen din cercul ei de bărbaţi? Mintea a început să-i lucreze în mare viteză. Erau destule modalităţi ca să ştie, a hotărât el triumfător în final.

Dar mai presus de toate, s-a avertizat el, trebuie să ţină cont de faptul că ei n-avuseseră grijă şi nu se întâmplase nimic. Poate că lui i-a trecut timpul.Sau era aşa cum îi plăcea lui Pierre să glumească: trebuia să baţi gongul exact la momentul potrivit? Pentru că nu era decât o perioadă de patruzeci şi opt de ore în fiecare lună când o femeie putea rămâne gravidă.

El întotdeauna luptase pentru a obţine ceea ce dorise. Acum îşi dorea asta cu disperare. Bineînţeles că putea să nu reuşească – dar pentru numele lui Dumnezeu, încearcă!

A stat şi a reflectat cum va trebui să procedeze. O va lua pe Eileen cu el într-o călătorie de afaceri de o

lună de zile, a hotărât el. De luni de zile ei discutaseră la firmă despre crearea unei sucursale în Europa. Cargill o avea deja. El va trebui ca împreună cu Pierre să-l convingă pe Arnie să nu se mai împotrivească acestui proiect. Contabilii fuseseră de acord că este o afacere profitabilă. El şi Eileen vor petrece un timp la Berna şi Zurich, apoi se vor concentra asupra Genevei – unde el va pune bazele noii sucursale.

Ei vor pleca în acea perioadă din lună când va fi sigur că Eileen nu putea fi gravidă cu vreunul din acei pierde-vară care se învârt pe lângă femeile bogate şi fără ocupaţie ca Eileen. În luna următoare se va culca cu ea din două în două nopţi – să fie sigur că nu-i va scăpa perioada de fecundaţie. De fiecare dată vor avea lângă pat sticla de şampanie – Eileen adoră şampania. Ea n-o să se deranjeze să se dea jos din pat ca să-şi ia măsurile de precauţie. *Ai grijă ca să n-o facă.*

Anunţ-o pe Eileen despre excursie în ultimul moment, s-a autoavertizat. Şi începeţi chiar acum să vă reluaţi viaţa sexuală. Aruncă-i praf în ochi, că te-ai săturat de afaceri şi că vrei să ai parte şi de plăceri în viaţă. S-ar putea ca Eileen să fie surprinsă, dar o să fie dornică s-o facă. Ea ştia că erau alte femei care-l găseau atrăgător – chiar la cei patruzeci şi nouă de ani ai lui. Ar fi furioasă dacă el s-ar combina cu altcineva.

La momentul potrivit va pune la cale subita călătorie de afaceri. Eileen va fi încântată să le vorbească prietenilor ei din Seattle despre "luna noastră în Elveţia". Şi cu un dram de noroc – şi spermă activă, a chicotit el – o să-i toarne lui Eileen un copil.

Ea o să ţipe ca să facă un avort, s-a autoavertizat Harry. O să fie furioasă din cale afară când se va trezi gravidă după unsprezece ani de căsătorie. Dar nu va

fi nici un avort, şi-a promis el. Se va asigura să aibă toată muniţia de care avea nevoie.

S-a răsucit în scaun şi a luat cartea de telefon. O să găsească cel mai bun detectiv din Seattle. Dacă Eileen va insista cu avortul, o va ameninţa cu divorţul. Şi-i va pune în vedere că va părăsi acest mariaj doar cu rochia pe care o are pe ea şi nimic altceva.

*

Deşi dorea să viziteze Elveţia, Eileen a fost supărată că a fost anunţată cu aşa puţin timp înainte.

— De ce nu mai putem aştepta câteva săptămâni ca să-mi cumpăr şi eu ce-mi trebuie? s-a plâns ea. Cine se duce în Europa şi să se pregătească doar în cinci zile? Cum dracu' ai putut face rezervare atât de repede?

Ea ştia că el deja aranjase să aibă paşapoartele reînnoite.

— Prin relaţii, dragă, i-a amintit el. Şi ai destule haine că poţi să deschizi un magazin cu ele. Dacă o să mai ai nevoie de altceva, ai să cumperi de acolo. Scumpo, ai să faci furori printre oamenii aceia de afaceri elveţieni, i-a prezis el, deşi ştia că n-o s-o lase singură nici măcar cu băiatul de la lift. El plănuise această campanie cu tot atâta minuţie ca Eisenhower şi statul său major Ziua Debarcării în Normandia. Sunt înnebuniţi după blondele frumoase.

Lui Eileen îi plăcea să călătorească. Asta o făcea să se simtă importantă, şi-a zis Harry în gând. Era o reacţie firească ţinând cont de copilăria şi adolescenţa ei monotone şi într-o permanentă lipsă de bani. Întotdeauna a fost invidioasă pe prietenii ei cu avioane personale – ale căror vizite se răriseră de când ei nu mai locuiau în Buenos Aires.

În prima parte a lui iunie – înainte de a începe sezonul turistic – Harry şi Eileen au luat avionul spre New York unde au stat două zile înainte de a zbura spre Geneva. Pentru Harry New York-ul întotdeauna a fost o experienţă traumatizantă pentru că era plin de amintiri dulci-amare despre el şi Katie.

Pierre i-a însoţit la o foarte lungă conferinţă pe teme de afaceri şi noaptea în oraş. Lui Eileen îi plăcea să participe la întrunirile de afaceri. Din nou Harry şi-a zis în gând că asta o făcea să se simtă importantă. Şi ea avea o minte ascuţită, a recunoscut Harry. De mai multe ori venise cu sugestii importante.

Au luat cina devreme cu Pierre la Le Pavillon şi apoi s-au dus la un spectacol de revistă. În ziua următoare – în timp ce Eileen făcea cumpărături la Bergdorf's – Harry şi Pierre au stat în apartamentul familiei Newhouse din Waldorf pentru o ultimă discuţie pe probleme de afaceri înainte ca Pierre să plece la Washington D.C. şi el cu Eileen în Elveţia.

— Prin septembrie vom avea oamenii noştri pe care să contăm în Washington, i-a promis Pierre. Va trebui să obţinem cheltuielile de transport mai mici pe Coasta de Vest.

— Contactele mele diplomatice din Seattle îmi spun că Departamentul de Stat face presiuni asupra Japoniei "să cumpere grâu american". Asta vine exact la momentul potrivit.

Harry şi Eileen au plecat în acea seară la Zurich, Harry fiind hotărît să-şi pună în aplicare planurile pe care le făcuse de a-şi petrece nopţile împreună.

— Harry, de unde dracu' ai atâta energie? s-a plâns Eileen în cea de a patra seară la Zurich. Ai ajuns ca o maşină de făcut amor, pusă în priză.

— Ţi-am explicat – m-am hotărât să mai am grijă şi de viaţa mea cât de cât, i-a spus el tărăgănat.

După ce şi-a încheiat afacerile în Zurich, au plecat la Berna şi de acolo la Geneva. Aici deja pusese temeliile noii sucursale. Implic-o pe Eileen, şi-a poruncit el. Nu-i lăsa nici un moment liber.

Nici unul dintre ei nu mai fusese până atunci în Elveţia. Eileen era dezamăgită că nu veniseră aici în timpul sezonului de ski. Totuşi, Harry a reuşit să-i menţină interesul lui Eileen faţă de Geneva. Ea a fost intrigată de tot ce a auzit despre faimoasele concerne bancare din Elveţia, cu milioane de lire ascunse în tezaure secrete şi de povestirile despre vechile şi importantele familii ce trăiau în case – adevărate fortăreţe – pe Rue des Granges. Ea s-a simţit foarte mândră când a fost primită de una din aceste familii cu care Harry făcea afaceri.

Eileen a fost de acord cu apartamentul pe care-l aveau în elegantul Hôtel des Bergues – frecventat de milionari cu avioane personale şi de oameni de stat. Ea a fost încântată de Rolls-Royce-ul cu şofer ce le-a fost pus la dispoziţie pe toată durata şederii lor aici. A fost impresionată de restaurantele gourmet din Geneva şi mai cu seamă de La Pére Bise – unul din cele mai bune restaurante franţuzeşti – la cincizeci de kilometri, dincolo de graniţă, în Franţa.

Deşi îl plictiseau cluburile de noapte, Harry a dus-o pe Eileen la cele mai bune din Geneva şi din împrejurimi. Ea se distra prea bine, şi-a zis Harry în gând, ca să bănuie ceva. Şi el şi-a dat seama că ea renunţase de a-şi lua măsuri de precauţie după un raport sexual. Mă consideră prea bătrân, a tras el concluzia zâmbind contorsionat, am depăşit vârsta când aş mai fi putut s-o las gravidă.

*

Întors în Seattle, Harry a fost într-o permanentă grijă şi nelinişte, mereu atent la semnele care să-i confirme că misiunea fusese îndeplinită. Eileen avea un ciclu regulat ca ceasul, şi-a reamintit el; dar femeile puteau avea dereglări din cauza stresului unei călătorii sau schimbării de program. Poate că doar îi întârziase puţin, şi-a zis el când a văzut că deja timpul cuvenit fusese depăşit.

Apoi, când s-a întors acasă într-o noapte târziu, după o lungă conferinţă pe teme de afaceri, a găsit-o pe Eileen aşteptându-l gata de luptă. În clipa în care el a intrat în camera de zi ea ţinea într-o mână un pahar de şampanie pe jumătate plin, iar cu cealaltă a stins televizorul.

— Harry, trebuie să găseşti urgent un doctor! i-a spus ea uitându-se belicoasă la el.

— Scumpo, ce s-a întâmplat? a întrebat-o plin de solicitudine, dar simţea cum emoţia îl copleşeşte.

— Sunt gravidă, asta e! a strigat ea.

— Eileen, asta e grozav! a domolit-o Harry şi s-a îndreptat spre ea.

— Pleacă de lângă mine, ticălosule! Ştii că n-am vrut niciodată să fac copii!

— Eileen, tu întotdeauna ţi-ai luat măsuri de precauţie, a spus el împăciuitor. Dar ce este rău dacă avem un copil?

— De ce întotdeauna femeia este cea care trebuie să se îngrijească de toate? a întrebat ea. Harry, trebuie să găseşti un doctor. Nu vreau copil!

— O să ai acest copil, Eileen! a spus el cu o hotărâre calmă. Copilul nostru!

Fericirea îi lumina chipul. Nu era nici o îndoială că acest copil putea fi al altuia.

— Eşti nebun! a izbucnit ea. Am să găsesc eu un doctor. Şi am să divorţez de tine. Şi...

— Dacă nu faci acest copil – dacă încerci să divorţezi, n-o să te alegi cu nimic decât cu hainele de pe tine.

Ochii îi s-au încleştat. El a văzut cum teama încolţeşte în ea. S-a îndreptat spre comoda Louis XV ce se afla între cele două ferestre înalte şi înguste şi a tras sertarul de sus, unde ţinea trabucuri cubaneze pentru asociaţii săi de afaceri mai speciali. A căutat sub cutia de trabucuri şi a scos un teanc de poze.

— Ce pui la cale?

Eileen a lăsat paharul de şampanie pe masa de alături şi ochii i s-au oprit pe poze.

— Poliţa mea de asigurare. S-a îndreptat spre ea ţinând în mână fotografiile. Ea rămăsese cu ochii holbaţi la fotografia de deasupra, s-a cutremurat şi şi-a îndreptat privirea în altă parte. Dacă nu faci acest copil, voi divorţa. N-o să primeşti nici un cent. Nimic. Aşa cum am spus mai înainte, a adăugat el cu răceală, ai să pleci din tribunal doar cu hainele care le ai pe tine.

— Ticălosule! a şuierat ea. Tu ai vrut acest copil. L-ai făcut după un plan bine stabilit.

— Draga mea, aşa vorbeşti tu cu tatăl copilului tău? a rostit el tărăgănat. Nu s-a schimbat nimic – în afară de faptul că în următoarele câteva luni ai să fii frumoasa *gravidă* Eileen Newhouse. Ne vom continua viaţa exact ca şi până acum.

— N-ai să mă mai atingi niciodată, a şoptit ea, albă la chip ca varul din cauza şocului. Uşa dormitorului meu va rămâne închisă totdeauna pentru tine.

— Eu pot trăi astfel.

Eileen purta în pântece copilul său. Ea n-o să

îndrăznească să facă un avort. Şi, Doamne, fă să ducă sarcina până la capăt, s-a rugat el în gând. Niciodată nu şi-a dorit ceva mai mult în viaţă decât îşi dorea acest copil.

*

La începutul lui februarie 1955 Harry măsura cu paşi mari sala de aşteptare de la etajul rezervat naşterilor din elegantul spital particular unde lucra obstetricianul lui Eileen. Înjurând ca un birjar şi blestemând bărbaţii, în general, Eileen era de opt ore în chinurile facerii. Chiar şi medicul îşi pierduse răbdarea cu Eileen în ultimele două luni de sarcină. Fusese îmbufnată, avusese crize de furie şi ceruse să i se facă cezariană când se apropiase termenul.

— Ai o sarcină complet normală, îi spusese obstetricianul hotărât. Nu este nevoie de nici o cezariană.

Acum Harry s-a oprit din mers şi a privit zorile cenuşii ce începuseră să mijească. De când o adusese pe Eileen la spital fusese năpădit de amintiri legate de Katie. Şi-a adus aminte de groaza care pusese stăpânire pe el când ea l-a născut pe Leo. A fost o naştere grea - şi el a murit de o mie de ori până când doctorul ieşise din sala de travaliu şi-i spusese că are un băiat şi că soţia lui este bine.

Îi fusese - din nou - teamă când Katie o născuse pe Joanne. Katie întotdeauna păruse atât de mică şi firavă ca să poată trece prin chinurile facerii. I s-a pus un nod în gât când şi-a amintit cum Katie l-a îmbărbătat când fusese dusă în sala de naşteri.

— Harry...

— El s-a răsucit de la fereastră şi l-a văzut pe medicul lui Eileen.

— Da?

Vocea îi era răguşită de emoţie. Inima îi bătea să-i sară din piept.

— Felicitări. Ai o fată. Şapte livre şi două uncii.

— Dar soţia? a întrebat el năuc de bucurie.

— Eileen e bine. Înjură, bineînţeles – dar a avut o naştere uşoară în comparaţie cu alte femei.

— Când pot să-mi văd fata? a întrebat el emoţionat.

— Peste câteva minute, i-a răspuns medicul zâmbind. Este o mică frumuseţe.

Mai târziu – nevenindu-i să se desprindă de spital – Harry a mai întârziat în faţa geamului de la salonul cu noii născuţi. Acolo era ea. *Noua lui fiică.* Samantha Newhouse. Numele a fost hotărât de Eileen.

Un nume atât de lung pentru o fetiţă atât de micuţă, şi-a zis el în gând cu tandreţe. O să-i spună Sam.

Avea părul negru ca al lui. Abia peste câteva luni vor şti dacă ochii vor semăna cu ai lui sau ai lui Eileen. Dar privindu-i trăsăturile, el şi-a dat seama că Samantha Newhouse era leită tatăl ei.

N-o să mai facă greşeala de altădată, şi-a jurat el în gând. Totul trebuie să fie perfect pentru Sam. Dar ea n-o să ştie niciodată – şi-a adus el aminte – că are o soră mai mare. Ea n-o s-o cunoască niciodată pe Joanne – nici pe fata Joannei. *Nepoata lui.*

Deja Sam era privată de o parte din drepturile ce i se cuveneau prin naştere – şi-a zis el autochinuindu-se. Dar el îşi va petrece tot restul vieţii încercând să facă pentru ea ca totul să fie bine. O va iubi cu înţelepciune. Şi fiica lui, şi-a zis el cu umilinţă, avea să-l întregească din nou viaţa.

Totuşi, adânc înăuntrul lui, Harry ştia că viaţa lui nu va mai fi niciodată întreagă fără Katie.

Capitolul 38

Complet adâncită în rapoartele lunare trimise de directorii zonali, Katie şi-a înălţat privirile uimită când a auzit ciocănitul şovăitor la uşă.

— Da?

Chiar acum şi-a dat seama că ziua de lucru începuse. Ea adora intervalul dintre ora 8 şi 9 a.m. când etajul era anormal de liniştit şi pustiu. Acum ziua devenea haotică.

— Au sosit chiar acum ziarele din Seattle, domnişoară Freeman, i-a spus funcţionarul care se ocupa de presă.

— Îţi mulţumesc, Cal, i-a răspuns ea cu un zâmbet. Pune-le pe masa de acolo.

Nu citea numai ziarele din Seattle, deşi acestea o atrăgeau cu precădere, fiind nerăbdătoare să afle câte ceva despre Harry. Avea abonamente la ziare din alte câteva oraşe mari. Era important să ştie ce se petrece în zonele unde avea staţii de benzină.

Katie a încercat să se concentreze din nou pe rapoartele lunare. De multă vreme decretase că nu trebuie să lase totul baltă când soseau ziarele din Seattle ca să-şi arunce ochii peste ele. Totuşi, ştia că ziarele din Seattle – spre deosebire de cele din alte oraşe – n-aveau să rămână multă vreme necitite.

— A venit timpul pentru cafea, i-a întrerupt Maura gândurile intrând în birou cu obişnuita stacană de dimineaţă. Şi să-i spui domnişoarei Lisa la mulţi ani din partea mea.

— Nici nu-mi vine să cred că astăzi împlineşte un an. Katie s-a lăsat pe speteaza scaunului simţindu-şi sufletul copleşit de iubire. Ştiu că este ridicol, dar i-am spus Joannei şi lui Gordie s-o aducă cu ei ca să luăm cina devreme şi să-i tăiem tortul.

Asemănarea Lisei cu Harry era de-a dreptul tulburătoare, şi-a zis ea pentru a nu se ştie a câta oară. Era ca şi cum ar fi avut o parte din Harry cu ea.

— S-ar putea ca Lisa să nu înţeleagă ce este o zi de naştere, a recunoscut Maura, dar cu siguranţă că o să-i placă tortul Melindei. Acum bea-ţi cafeaua cât este fierbinte, i-a spus ea. Eu trebuie să mă întorc la munca mea de ocnaş.

În timp ce-şi savura cafeaua pe îndelete, Katie reflecta la hotărârea înţeleaptă pe care o luase aducând-o pe Maura la ea la firmă. Maurei îi plăcea agitaţia din fiecare zi. Ea era deşteaptă şi îi era de ajutor în moduri cu totul neaşteptate. Le mai avea pe Betsy şi stenodactilografa, care se ocupau de treburile de rutină, dar Maura era extraordinară în urmărirea anumitor probleme şi în a i le aduce la cunoştinţă.

Katie a sorbit ultima înghiţitură de cafea şi a pus ceaşa pe masă. Ochii i s-au îndreptat spre teancul de ziare din Seattle. Doar dacă le ţinea în mână, şi-a zis ea în timp ce se îndrepta spre masa unde le lăsase Cal, şi se simţea ciudat de aproape de Harry. Dorea din toată inima ca el să poată afla despre Lisa.

A frunzărit primele trei zile din *Seattle Times* şi le-a pus deoparte. Pe celelalte le va vedea mai târziu. Nu,

s-a răzgândit ea. Uită-te prin ele acum. Apoi te apuci de treburile zilnice. A parcurs rapid paginile, ochiul fiindu-i obişnuit. Şi apoi a ţâşnit de pe pagina mondenă numele de Newhouse.

A citit fără să-i vină a crede, cu o senzaţie de irealitate. *Soţia lui Harry născuse o fată*: primul lor copil după atâţia ani de mariaj. Chiar şi acum îşi amintea şocul pe care-l avusese când l-a văzut pe Harry şi cea de a doua lui soţie în articolul acela din *Town & Country* – atunci pe când ei locuiau în Buenos Aires.

Tremurând şi cu sângele îngheţat în vine ea a recitit cele câteva rânduri. Harry avea o fiică, cu numele de Samantha Anne Newhouse, soră vitregă cu Joanne, născută în aceeaşi lună cu Lisa – doar cu un an mai târziu. De ce era atât de şocată? s-a certat singură. Bărbaţii aveau copii cu nevestele din a doua căsătorie. Neveste tinere, a adăugat ea făcându-şi singură sânge rău.

A tras un sertar de la birou şi a scos o foarfecă. A tăiat cu grijă articolul, l-a ţinut în mână şi l-a mai citit o dată. Apoi a căutat cheia de la un alt sertar cu lucruri personale. Aici ţinea tăieturile din ziare despre Harry, pe care le descoperea din când în când şi care nu erau văzute de nici un alt ochi decât de al ei.

Luptându-se cu sentimentul de părăsire totală care punea stăpânire pe ea, a scos plicul în care ţinea tot ce putuse afla despre Harry de când acesta ieşise din viaţa ei. De când ea îl izgonise din viaţa sa, s-a admonestat singură.

Rămăsese fără grai când aflase că el se recăsătorise. Totuşi, niciodată nu se aşteptase ca el să mai aibă un alt copil. Poate că la patruzeci şi opt de ani *ea* era prea bătrână ca să mai aibă un copil – deşi n-ar fi

fost de nemaiîntâlnit. Dar nu era deloc surprinzător în aceste zile ca să auzi despre un bărbat de cincizeci de ani că este tată. Bărbaţii căpătau distincţie pe măsură ce treceau anii. Femeile îmbătrâneau.

A băgat tăietura din ziar în plic, a pus plicul în sertar şi l-a încuiat. Harry plecase din viaţa ei de aproape şaisprezece ani, dar durerea nu dispăruse. Luând o hotărâre bruscă, a apăsat butonul de la interfon sunând-o pe Maura. În momentele de cumpănă Maura îi era mamă-soră - persoana de încredere în faţa căreia putea să-şi descarce sufletul.

— Luăm prânzul în oraş? a întrebat-o pe Maura. De obicei mâncau de prânz fie în birou, fie sus, la bufetul firmei. La un restaurant de lux, a adăugat ea făcând un efort să pară veselă.

— Ce sărbătorim? a întrebat Maura, totuşi Katie ştia că Maura îşi dăduse seama că nu este vorba despre o celebrare. Prânzurile în oraş însemnau probleme personale care nu puteau fi discutate la birou.

Pe la douăsprezece şi jumătate ele stăteau la o masă într-unul din restaurantele preferate de Katie nu departe de sediul firmei.

— Maura, să nu-mi zici că mă port ca o adolescentă, a prevenit-o Katie. Ştiu asta. Este absurd să mă simt trădată pentru că Harry are un copil cu o altă femeie. Şi să nu-mi vorbeşti de Terry şi de Sherwin. Acelea au fost cele mai ireale perioade din viaţa mea. Şi în tot acel răstimp am avut sentimentul că-i sunt necredincioasă lui Harry.

— Katie, a protestat Maura. Ştiai că Harry se căsătorise cu ani în urmă.

— I-am fost necredincioasă lui Harry cel de altădată, i-a explicat Katie. Tânărul acela visător cu care

m-am măritat într-un apartament din Rivington Street. Harry, cel care a fost băiatul-minune din Dallas-ul dinainte de Crah. Harry, care a muncit din răsputeri ca să supravieţuim în timpul Depresiunii. Şi mă întreb mereu ce s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi strigat în ziua aceea când l-am văzut în aeroportul din Seattle?

— Katie, să lăsăm trecutul să aparţină trecutului.

— Crezi că eu n-aş vrea? a spus Katie pe o voce amărâtă. Harry poate s-o facă. Eu nu pot. Îmi zic că nu-mi trebuie altceva decât fiica şi munca mea. Crezi că Harry ştie că am reuşit să mă descurc în toţi aceşti ani?

Din când în când o apuca această curiozitate.

— Cum ar putea Harry să nu ştie? Gas Girls Inc. este o corporaţie importantă. Poza ta a apărut în cele mai bune reviste. N-avea cum să nu afle că tu ai pus această firmă pe picioare, draga mea.

— Ce-am realizat? a întrebat Katie cu dispreţ. Bani?

— Tu ai un succes enorm în afaceri. Eşti cunoscută pe scară naţională. Ai crescut-o singură pe Joanne – şi acum o ai pe Lisa.

— Iubita mea Lisa, a spus Katie chipul luminându-i-se. Este atât de scumpă, Maura. E un copil aşa de fericit. Apoi ochii i s-au întristat. Aş fi vrut ca Harry să ştie despre existenţa ei. Dar ea nu are decât o bunică, care o adoră. Părinţii lui Gordie au văzut-o doar de două ori de când s-a născut. Eu ştiu însă că Lisa nu va duce niciodată lipsă de iubire. O să am eu grijă de asta.

— Ce fac Joanne şi Gordie? a întrebat-o Maura.

— Gordie pictează iar, de obicei face portretele Lisei. Părerea mea este că nici Joanne, nici Gordie încă nu-şi dau seama că sunt părinţi.

— Lisa suferă că mama şi tatăl ei o lasă singură atât de des şi pleacă în scurtele lor vacanţe? a întrebat-o Maura.

Katie a simţit dezaprobarea mascată din vocea Maurei. De la naşterea Lisei, Joanne şi Gordie petrecuseră o săptămână la Acapulco, trei weekend-uri la ski în Colorado şi recent zece zile în Palm Beach.

— Maura, ea nu are decât un an, a spus Katie luându-le apărarea. Când Joanne şi Gordie sunt plecaţi ea stă cu mine. Ştii asta. Şi Nadine este în permanenţă cu ea.

Katie personal alesese doica pentru Lisa şi tot ea o plătea. O supra-plătea, îi spusese pe şleau Gordie – dar asta pentru că voia să fie sigură că n-o să se ducă în altă parte. Era important ca Lisa să vadă chipuri cunoscute când părinţii ei erau plecaţi.

— Şi Melinda o răsfaţă, a spus Maura cu un surâs vag. Când te-am sunat seara trecută şi tu încă nu te întorseseşi de la spectacolul dat în beneficiul orfelinatului, Melinda mi-a vorbit cinci minute despre cât de minunată este Lisa.

— Şi acum Lisa are o nouă mătuşă. Katie a încercat să pară amuzată. Samantha Anne Newhouse. O, Maura... Vocea lui Katie a devenit aproape o şoaptă. Nu pot să suport gândul că Harry are un copil cu o altă femeie. Ce îngrozitor este să ştii că Joanne n-o va cunoaşte niciodată pe mica ei soră – şi nici Lisa pe mătuşa ei, care este cu un an mai mică decât ea.

*

În lunile care au urmat nu rare au fost ocaziile când gândurile lui Katie s-au îndreptat spre noua fiică a lui Harry. Semăna cu Harry – sau cu nevasta lui? Cât de

mândru ar fi fost Harry dacă ar fi ştiut că fata Joannei era leită el. Când o ţinea pe Lisa în braţe întotdeauna era conştientă de cât de mult semăna cu bunicul ei. Oare, Joanne îşi dădea seama de această asemănare? se întreba ea în momentele când se lăsa pradă gândurilor.

Katie era neliniştită din cauza aurei de nefericire ce părea a-i învălui atât pe Joanne cât şi pe Gordie. *Ce le lipsea?* Ea crezuse că venirea pe lume a Lisei va pune capăt veşnicului lor neastâmpăr – dar ei şi acum nu mai conteneau cu excursiile. Bineînţeles, şi-a zis Katie în gând, ei ştiau că Lisa rămânea la ea, pe mâini sigure.

Katie era convinsă că Joanne îl iubea pe Gordie. Pe chipul ei se vedea o lumină specială atunci când se uita la el. Şi Gordie întotdeauna era plin de solicitudine în privinţa Joannei. Erau nemulţumiţi din cauza părinţilor lui, care se purtau cu atâta răceală faţă de Lisa? Amândoi erau într-o permanentă goană de parcă diavolii s-ar fi ţinut în coada lor tot timpul.

Când a sosit vara secetoasă şi extrem de fierbinte în Dallas Katie a închiriat pentru ei o casă la ocean, în La Jolla.

— Lisa va avea cel mai mare ţarc de nisip pe care l-a văzut veodată, i-a spus Katie râzând Maurei în dimineaţa când Joanne şi Gordie, Lisa şi personalul de serviciu ce-i însoţea, au părăsit Dallas-ul. Bietul copil, nu putea să-şi petreacă fiecare ceas din zi şi din noapte într-o casă cu aer condiţionat.

— Cum au supravieţuit oamenii din Dallas înainte de a exista instalaţiile de aer condiţionat? a întrebat Maura visătoare.

— Transpiram de ne lua dracu', şi-a amintit Katie. Ţin minte cât de impresionată am fost de clădirile în care am organizat expoziţia cu ocazia centenarului pentru că aveau aer condiţionat. Şi asta s-a întâmplat doar cu douăzeci de ani în urmă, a spus ea într-o izbucnire de mândrie civică. Încă de pe atunci erau oameni care aveau instalaţii de aer condiţionat la ei în casă.

— Când muream de căldură, şi-a amintit Maura, rămâneam la un film de două ori, pentru că cinematografele aveau aer condiţionat. Şi acum, a tachinat-o ea, tu îţi trimiţi fiica şi familia să stea într-o casă pe ţărmul Pacificului.

Katie a fost şi amuzată, şi iritată, şi şocată când o firmă mai mare care voia să se extindă a început să ducă tratative pentru a o convinge să vândă Gas Girls Inc. la un preţ uluitor de mare.

— Cu ce mi-aş umple timpul dacă o vând? i-a întrebat ea pe Maura şi Jeff într-o seară la cină, în casa din Highland Park. M-aş plictisi de moarte.

— Ai putea să înveţi să te odihneşti, a dojenit-o Maura, dar zâmbetul ei era înţelegător.

Katie s-a dus de nenumărate ori cu avionul în weekend-uri la La Jolla în timpul verii. Dallas-ul părea pustiu fără Joanne şi Lisa. Joanne îi dădea asigurări că toţi trei adorau casa de la ocean – totuşi Katie nu-şi putea scoate din cap convingerea că Joanne şi Gordie erau nefericiţi.

*

Joanne s-a trezit fără nici o tragere de inimă şi s-a încruntat nemulţumită. Ea, care adora aerul condiţionat, acum înţepenise din cauza frigului care se făcuse în dormitorul ei. După căldura înăbuşitoare de ieri, în

cursul nopţii se lăsase o răcoare binefăcătoare, de luna octombrie. Şi-a dezmorţit umerii şi a coborât din pat ca să închidă aerul condiţionat.

Jos, pe iarba verde din curte – păstrată cu atâta efort în Dallas – ea a văzut-o pe Lisa jucându-se cu mingea cu Nadine, mişcându-se cu o graţie de spiriduş şi părând atât de fericită. Scumpa şi dulcea ei fetiţă, şi-a zis în gând copleşită de un sentiment de iubire. Dar ea nu era o mamă adevărată, s-a mustrat Joanne cu asprime Ea şi Gordie se jucau de-a părinţii. Oare, Lisa ştia asta? Nu, s-a consolat ea. Încă nu. Dar într-o zi îşi va da seama.

Dintr-odată s-a simţit cuprinsă de o pornire năvalnică de a-şi dovedi sieşi că poate fi o mamă bună. *Putea să fie.* A plecat grăbită din dormitorul ei spre camera lui Gordie într-o stare euforică de parcă ar fi băut un pahar de şampanie.

— Gordie, trezeşte-te! i-a strigat ea încă din prag lăsând uşa larg deschisă.

— Joanne, mi-e somn, a protestat el. De ce am băut atât de mult noaptea trecută?

— Tu întotdeauna bei mult când petrecerea este plictisitoare, a râs ea. Şi chiar dacă nu este, a adăugat în sinea ei. Gordie, mi-a venit o idee. Săptămâna viitoare, când Nadine îşi ia concediu, de ce n-am pleca şi noi la New Orleans – şi s-o luăm şi pe Lisa cu noi.

— De ce să mergem la New Orleans? a întrebat el ridicându-se în capul oaselor şi rezemându-se de tăblia patului.

— Pentru că toată lumea spune că este un oraş interesant – şi n-am fost niciodată acolo. O vom lua şi pe Lisa cu noi. Noi n-am plecat niciodată nicăieri cu ea. O să fie nostim.

— Cine o să aibă grijă de ea, a întrebat Gordie. N-o putem lua cu noi la teatru sau la clubul de noapte. Nici măcar la unul din restaurantele acelea mari de acolo.

— Gordie, noi o să avem grijă de Lisa. Nu este nevoie să mergem la teatru sau la cluburi de noapte, sau la marile restaurante. Nu vom face altceva decât să ne plimbăm şi să vedem oraşul şi vom mânca la restaurantele unde o putem lua şi pe Lisa cu noi. Vom fi părinţi, Gordie, i-a spus ea cu căldură în glas. Nu putem să ne jucăm de-a părinţii mereu.

— De ce nu? a întrebat-o el râzând. De vreme ce avem această şansă?

— Mergem la New Orleans? a insistat ea. Ei *nu* avuseseră nici o şansă, şi-a zis ea în gând cu o tristă candoare. Ei îşi ascunseseră propriul chin în dosul râsului – dar asta nu ducea nicăieri. Şi o luăm şi pe Lisa cu noi?

Poate – doar poate – dacă s-ar duce la New Orleans şi ar lua-o şi pe Lisa, ei ar înceta de a mai juca teatru şi ar deveni ceea ce sunt de fapt în realitate.

— Bine, deci toţi trei o să mergem la New Orleans, a ridicat el din umeri amuzat. Gordie întotdeauna ceda în faţa ei, şi-a zis în gând Joanne – dar ea voia mai mult decât atât. Ea voia ceea ce el nu avea cum să-i dea, s-a ironizat singură. Ea nu mai voia să fie Wendy pentru al său Peter Pan. Ea voia să fie nevasta lui. Hai să plecăm sâmbătă dimineaţa.

Nadine pleca în concediu vineri seara.

— Gordie, o să fie nostim, l-a ademenit ea cu vorbe dulci. În perioada asta a anului vremea este bună. Dimineaţa o să ne oprim la mama şi luăm micul dejun cu ea, în loc să ne ducem seara la cină, aşa cum am stabilit. Vineri seara vom fi ocupaţi cu făcutul bagajelor.

Mor de nerăbdare să văd New Orleans-ul. Este ridicol că nu am fost până acum acolo!

Sâmbătă dimineaţa la ora 9 Joanne îl îmboldea veselă pe Gordie – amândoi cărând valize – spre Jaguar-ul alb care acum era parcat în faţa casei. Carlotte - slujnica lor ce-i ţinea locul Nadinei când aceasta era liberă, o îmbrăcase pe Lisa într-una din rochiţele ei ca de păpuşă, îi dăduse să mănânce şi acum se juca cu ea în verandă.

— Am luat bagaj pentru o lună, s-a plâns Gordie, dar Joanne şi-a dat seama că şi el aştepta cu nerăbdare această excursie. Gordie întotdeauna era cel mai fericit când călătorea.

— Ţi-ai sunat familia ca să le spui că pleci? l-a întrebat Joanne.

— De ce să mă deranjez? a răspuns Gordie înălţând din umeri. Ei nici măcar n-o să-şi dea seama că lipsim din oraş.

Un mic dejun foarte bogat îi aştepta în casa lui Katie. Joanne şi Gordie – ţinând-o în braţe pe Lisa – au coborât din maşină şi Tonto venea fericit în urma lor.

— Haideţi să mâncaţi cât totul este încă fierbinte, l-a îndemnat Katie când le-a venit în întâmpinare, dându-le bineţe şi mângâindu-l pe Tonto. Apoi a luat-o pe Lisa în braţe. Ce face scumpetea mea în dimineaţa asta?

— Nana!

Lisa şi-a aruncat braţele-i micuţe de gâtul bunicii.

— O, să creşti mare, scumpa mea. Katie a cercetat-o neliniştită pe Lisa care a strănutat pentru a doua oară. A răcit?

— Tonto îşi lasă părul peste tot, a spus Joanne

zâmbind. Probabil este o reacţie alergică la părul de câine.

În timpul micului dejun, Lisa – mulţumită că este în braţele bunicii – a mai strănutat de câteva ori.

— Mă tem că Lisa a răcit, a spus Katie pipăind-o pe frunte. Totuşi, n-are temperatură. A şovăit. De ce n-o lăsaţi pe Lisa la mine? Eu voi sta cu ea în week-end şi voi ştiţi cât o adoră Melinda. Amândouă vom avea grijă de ea.

— Eşti de părere că n-ar trebui să ne ducem la New Orleans? a întrebat-o plină de reproş Joanne.

— Jo, Katie n-a spus aşa ceva, a intervenit Gordie. Tu întotdeauna te repezi să tragi concluzii.

— Draga mea, Lisa o să se simtă bine aici. N-a avut niciodată probleme când aţi lăsat-o cu mine. Cred doar că n-ar fi înţelept s-o luaţi în excursie atâta vreme cât este posibil ca ea să facă o răceală.

Joanne a ezitat. Gordie ar fi nemulţumit dacă ar anula acum excursia. Zile în şir va fi într-o dispoziţie proastă.

— O.K., o lăsăm pe Lisa la tine. Dar o să telefonăm în fiecare seară ca să vorbim cu ea, a promis Joanne. Lisa, vrei să rămâi cu nana? a întrebat-o pe un ton convingător.

— Stau cu nana, a răspuns Lisa.

— Atunci rămâne aşa, a spus Gordie părând uşurat.

El fusese speriat de felul cum se vor descurca ei cu Lisa fără Nadine, a ghicit Joanne. *Asta era atât de stupid!*

Într-o foarte bună dispoziţie Joanne şi Gordie şi-au luat rămas bun de la Lisa, Katie şi Tonto. Joanne a promis să le aducă lui Juan şi Melindei praline din New Orleans. Joanne şi Gordie au coborât în grabă scările

îndreptându-se spre maşină, în vreme ce Katie o ţinea pe Lisa în braţe iar Tonto se lungise în verandă.

— Să conduci cu grijă, a strigat Katie în urma lor.

— La revedere! a spus Joanne şi şi-a fluturat veselă mâna când s-a aşezat lângă Gordie.

În soarele de octombrie care învăluia totul într-o mantie de aur au pornit la drum, schimbând banalităţi între ei, dar Joanne era conştientă de tensiunea care mocnea în sufletul lui Gordie, aceasta fiind şi starea ei de spirit. *Între ei nimic n-a fost niciodată aşa cum trebuie.*

— O să mergem mai repede imediat ce ieşim pe autostradă, a spus Gordie. Nu-mi place să mă târăsc ca un melc.

Joanne şi-a coborât ochii spre vitezometru. Nu era chiar mers de melc la cincizeci şi două de mile pe oră, dar ea l-a înţeles. Amândoi jubilau de bucurie ori de câte ori întreceau vreo maşină pe autostrada cu şase benzi, pe care se ieşea din Dallas.

La douăzeci de mile după ce au părăsit oraşul soarele a fost acoperit de nori. După alte cinci mile picături mari de ploaie au început să cadă pe capota maşinii.

— O să fie furtună. Zâmbetul Joannei era incandescent. Ador furtunile din Texas.

— Ştii care este visul meu secret? a întrebat-o Gordie cu un zâmbet detaşat, care apăruse tot mai rar în aceste zile. Ai curajul să auzi?

— Am. Cu Gordie întotdeauna era tentată să spună: "Urmează-l pe conducător". Care este visul tău secret?

— Să gonesc pe o şosea umedă cu cea mai mare viteză pe care o poate prinde maşina. Ar fi ca şi cum ai zbura. Încercăm?

— De ce nu? i-a ţinut ea isonul. Hai să înfruntăm primejdia!

Ce conta? Nimeni nu avea nevoie de ei. Nici măcar Lisa. Mama se va îngriji întotdeauna de Lisa. *Leo avusese nevoie de ea, dar ea îl trădase.*

— Ţine-te bine, Jo! El s-a aplecat în faţă a strâns mâinile pe volan şi chipul îi strălucea de emoţie. Hai să zburăm!

Traficul pe autostradă în această dimineaţă era redus. Maşina aluneca lin.

— Mai repede, Gordie, l-a îmboldit Joanne. Putem merge mai repede!

Au depăşit câteva maşini şi au trecut pe banda liberă.

— Cum te simţi, Jo? a întrebat-o Gordie. Grozav?

— Fantastic! l-a asigurat ea lăsându-şi capul pe umărul lui.

Ei n-au văzut cisterna care a intrat pe autostradă de pe o şosea laterală decât în ultima clipă. Gordie a virat brusc. Maşina a derapat. N-a mai putut-o redresa.

— Gordie! O, Dumnezeule!

Ţipătul Joannei i-a îngheţat în gât în timp ce maşina a ieşit de pe şosea şi s-a prăbuşit în râpă.

După câteva minute Jaguarul alb era tot în flăcări.

Capitolul 39

Katie se uita fără să-i vină să creadă la cei doi polițiști care încercau să-i povestească cu menajamente despre accidentul fatal petrecut cu câteva ore în urmă pe autostrada ce pornea spre sud din Dallas.

— Îmi pare rău, doamnă, îi spunea unul din polițiști. Nu sunt supraviețuitori. Toți trei au murit în timpul exploziei.

Ei credeau că Lisa fusese cu Joanne și Gordie. Carlotta pesemne că le-a spus asta. Lisa era sus și trăgea un pui de somn.

— De unde știți că este vorba despre fiica și ginerele meu? i-a întrebat Katie. Sângele îi înghețase în vine și nu mai avea nici o culoare în obraji. *Un polițist spusese că trupurile arseseră.* Nu sunt singurii din Dallas care au un Jaguar alb.

— Am verificat numărul de înmatriculare al mașinii, i-a explicat polițistul mai în vârstă. Plăcuța de înmatriculare s-a agățat în cădere și s-a desprins înainte de explozie. Slujnica de la familia Brooks ne-a spus să venim la dumneavoastră.

— Locuiți singură aici, doamnă Freeman? a întrebat celălalt polițist plin de solicitudine.

— Nu.

Joanne şi Gordie erau morţi? Moartea se abătea din nou asupra familiei ei; mai întâi Leo şi acum Joanne. Amândoi copiii.

— Doamnă Freeman, aţi vrea să chemăm pe cineva să stea cu dumneavoastră?

— Nu este nevoie. Nu trebuie să-şi piardă cumpătul. Dar cum puteţi fi sigur că fiica şi ginerele meu erau în maşină? Poate că maşina a fot furată... a adăugat ea agăţându-se de această speranţă iluzorie.

Poliţistul tânăr şi-a dres vocea:

— Îmi pare rău, doamnă. Chiar înainte de a pleca spre familia Brooks am auzit de la echipajul care s-a deplasat la locul accidentului. Geanta femeii fusese azvârlită din maşină. Era geanta doamnei Brooks.

— Vreţi... Vreţi să le comunicaţi dumneavoastră vestea părinţilor lui Gordie?

Katie era prea îndurerată ca să poată plânge.

— Adică, domnului şi doamnei Gordon Brooks Jr.?

— Da, a răspuns în şoaptă Katie. Toată lumea din Dallas cunoştea familia Brooks. Vă rog, anunţaţi-i.

— Ne pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, doamnă.

— Mulţumesc. A făcut o pauză ca să-şi adune forţele. O să mă descurc. Vă mulţumesc.

Timp de aproape o oră a stat singură în camera de zi. Suspina înăbuşindu-şi durerea pentru că Lisa nu trebuia să afle despre această pierdere îngrozitoare pe care ea încerca s-o accepte, dar nu izbutea. Treptat s-a lăsat amurgul învăluind camera în întuneric de parcă i-ar fi aşternut pe umeri o haină de doliu. Apoi a auzit vag de la etaj vocile Lisei şi Melindei. Slavă lui Dumnezeu că insistase ca Lisa să rămână cu ea. Scumpa ei Lisa – asta era tot ce-i mai rămăsese.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre telefon. Ca întotdeauna în momente de cumpănă îi suna pe Maura şi pe Jeff

*

Katie o auzea pe Melinda cântându-i încet Lisei în camera copiilor de la etaj. Cum îi va explica ea Lisei că n-o să-i mai vadă niciodată pe părinţii ei? Cum putea ea însăşi să accepte acest lucru? Stătea doborâtă pe un colţ al canapelei, Maura ţinând-o de mână, în vreme ce Jeff dădea telefoanele necesare. Va fi o ceremonie religioasă pentru Joanne şi Gordie la sinagogă. Nu va avea loc nici o înmormântare.

— Ar fi bine dacă ai mânca ceva, i-a spus Maura neliniştită. Trebuie să rămâi pe picioare.

— Nu pot.

Katie s-a cutremutat la gândul mâncării.

— Slavă lui Dumnezeu că i-ai convins să o lase pe Lisa la tine. Vocea Maurei era plină de căldură. Lisa o să aibă nevoie de tine.

— O, Maura! Katie a rămas cu gura căscată dându-şi brusc seama de informaţiile eronate ale poliţiei. Poliţia crede că Lisa era în maşină. Carlotta n-a ştiut că Lisa a rămas la mine. Va trebui să-i sun pe părinţii lui Gordie şi să le spun.

Katie a aşteptat ca unul din părinţii lui Gordie să vină la telefon. În cele din urmă, la celălalt capăt al firului, s-a auzit vocea tatălui lui Gordie.

— Noi vom face o slujbă religioasă pentru Gordie la biserica noastră, a spus tatăl lui Gordie scurt.

— Am sunat să vă spun că Lisa nu era în maşină, i-a răspuns Katie. Lisa trăieşte. Este aici cu mine. Ea...

— Să nu te aştepţi ca să moştenească ceva din

averea lui Gordie, a întrerupt-o domnul Brooks. Moştenirea revine familiei. Gordie n-a avut nici o avere pe care să i-o lase.

— Nepoata mea nu vrea nimic de la familia dumitale, i-a retezat-o Katie şocată. Ea n-are nevoie de nimic de la familia dumitale. Eu am crezut că o plângeţi şi pe ea, a adăugat pe un ton usturător. Îmi pare rău pentru dumneata şi soţia dumitale, domnule Brooks. Nu meritaţi dispreţul meu.

— Noi n-am recunoscut niciodată căsătoria lui Gordie. Nu i-am recunoscut niciodată copilul.

Vocea îi era tot atât de rece şi aspră ca vântul polar.

— Pierderea e a dumitale, domnule Brooks. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am acest copil. Şi o să-mi adopt nepoata cu acte în regulă ca să nu mai aibă nimic de-a face cu numele de Brooks. Ochii îi erau plini de lacrimi. Ea se va numi Lisa Freeman imediat ce tribunalul va face formalităţile necesare.

În zilele tulburi care au urmat Katie s-a gândit permanent la Harry. S-a tot întrebat dacă să ia legătura cu el, dar în final a hotărât că nu. Era sigură că Harry ar fi plâns-o pe Joanne dacă ar fi ştiut. Dar de ce să se amestece în noua lui viaţă aducându-i încă o durere?

Ea o avea pe Lisa şi Harry pe fiica lui. Amândoi vor supravieţui – ea ca s-o crească pe Lisa şi Harry pe Samantha. A hotărât că va vinde firma. Tot restul vieţii şi-l va dedica Lisei. Dar, o Doamne, cât de mult avea ea nevoie acum de Harry! Avea nevoie de el cu disperare.

*

Harry şi-a făcut valiza, s-a oprit şi a privit pe fereastra apartamentului său din Château Frontenac – un

hotel imens, ca un castel medieval, ce dădea spre maiestosul râu St. Lawrence şi domina oraşul Quebec, vechi de secole. Slavă lui Dumnezeu că îşi terminase afacerile şi în dimineaţa asta lua avionul spre casă, şi-a zis el în gând cu uşurare. Venise pentru cinci zile şi-şi prelungise şederea la trei săptămâni, dar era încântat de rezultate.

Fuseseră făcute toate aranjamentele pentru construirea unui încărcător pentru grâu chiar la nord de oraşul Quebec – unde firma avea un port ferit de îngheţuri în timpul lunilor de iarnă. Imediat ce aflase că societatea Cargill îşi construia acolo un elevator uriaş, a ştiut că aceasta era şi următoarea lor mişcare. Ca de obicei, a trebuit să se lupte luni de zile să-l convingă pe Arnie să fie de acord.

Şi-a aruncat ochii spre ceas. Nu era decât 6:30 a.m. Va avea timp să bea o ceaşcă de cafea înainte să vină limuzina să-l ducă la aeroport. Ziua era rece şi mohorâtă. Terasa Dufferin de dedesubt – superba promenadă lată de optzeci de picioare şi care se afla la o înălţime de două sute de picioare deasupra râului St. Lawrence – era pustie.

În timp ce şi-a băut cafeaua gândurile lui s-au îndreptat spre Samantha. El sunase acasă în fiecare seară ca să întrebe de ea. Fusese nefericit că trebuise să-şi prelungească aici şederea trei săptămâni şi să se afle departe de ea. Acasă, în fiecare zi înainte de a pleca la birou se oprea s-o vadă pe mica Sam. Când se întorcea seara prima oprire era în camera copilului. El retrăia – învăluit în amintiri dulci şi amare – toţi acei primi ani cu Leo şi Joanne.

Toată lumea spunea că Sam semăna leit cu el. Cât ar fi adorat-o mama lui, şi-a zis el cu nostalgie, aşa

cum îşi spusese şi atunci când se născuseră Leo şi Joanne. Era mulţumit că Eileen nu întreba niciodată despre prima lui familie. Pentru ea nu însemna nimic că Sam deja avea o nepoată. Lisa Sharon Brooks. Pe care ea n-o s-o cunoască niciodată.

De la aeroportul din Seattle Harry s-a dus direct acasă – nerăbdător ca s-o vadă pe Sam. Abia acum şi-a dat ceasul înapoi, pentru ora Pacificului. El o să stea puţin cu Sam, apoi se va duce la birou. Deşi discuta regulat cu Claire, secretara sa, îi plăcea să verifice singur după orice călătorie de afaceri în afara orarului.

A fost încântat când a găsit-o pe Sam abia trezită din somnul de după-amiază şi a văzut că nu-şi uitase tatăl.

— Sam, mi-a fost dor de tine, i-a spus el ridicând-o în braţe. Ţie ţi-a fost dor de bătrânul tău?

— Sunt sigură că da, i-a răspuns diplomatic doica. N-aţi observat cum i-au strălucit ochii când v-a văzut?

El nu se aşteptase ca Eileen să fie acasă. Nici nu era. Menajera i-a spus că plecase la o paradă de modă la Rainier, organizată în scopuri filantropice, ceea ce însemna, şi-a zis Harry, cu o uşoară nemulţumire, că la ora la care ea se va întoarce Sam probabil că va dormi.

Harry a luat-o pe Sam din camera ei şi a dus-o jos, unde îşi avea el biroul. Acesta era locul unde Harry se relaxa – departe de mobilele vechi cu care Eileen umpluse toată casa. Nu demult ceruse să fie instalat aici un ţarc de joacă s-o aibă pe Sam lângă el când lucra acasă în timpul weekend-urilor.

În timp ce Sam se juca fericită în ţarcul ei, Harry a sunat la birou şi a vorbit cu Claire.

— Totul este în ordine, domnule Newhouse, a spus ea pe un ton ferm. Nu este nevoie să veniţi acum la birou.

El a şovăit o clipă.

— N-ai lăsat pe nimeni să-mi arunce ziarele din celelalte oraşe?

El nu fusese niciodată plecat de la birou mai mult de patru-cinci zile până la această călătorie la Quebec.

— Toate sunt aici, l-a asigurat ea. Aranjate cu grijă, în teancuri, la locul lor obişnuit de pe masă.

Ea-i cunoştea obsesia cu ziarele din celelalte oraşe - dar nu-i înţelegea şi motivele.

— Bun, a încuviinţat el. Ne vedem dimineaţă, Claire.

Harry a aşteptat să vină doica s-o ia pe Sam, apoi s-a dus la garaj. Limuzina nu era acolo. Eileen plecase cu şoferul, a dedus el. A urcat în Mercedes-ul său şi a ieşit din garaj. Îi spusese menajerei că se va întoarce acasă la cină – care întotdeauna se servea la ora 8 p.m., oră considerată de Eileen ca fiind la modă. Dar şi practică, a recunoscut el. Harry rareori venea acasă de la birou înainte de 7:30 p.m.

Clădirea în care firma Simon & Sinclair ocupa două etaje era aproape cufundată în întuneric la această oră. L-a bucurat tăcerea care l-a întâmpinat şi s-a dus direct în biroul său. Şi-a scos jacheta, apoi s-a îndreptat spre masa cu ziare şi a luat teancul din Dallas. Cealaltă viaţă a sa, şi-a zis el în gând cu un umor amar în timp ce se aşeza la birou.

Nimic din primele numere din ziarele din Dallas nu i-a atras atenţia, deşi întotdeauna era surprins de modul în care se extindea oraşul. Cine s-ar fi aşteptat la asta în urmă cu cincisprezece ani?

A aruncat ziarele frunzărite la coşul de gunoi şi a luat din teanc un altul. Brusc s-a făcut livid când a citit titlul: *"Frumoasa tânără doamnă, soţul ei şi copilul morţi într-un accident pe autostradă"*. Fotografia de dedesubt era a Joannei şi a lui Gordie de la nuntă.

Năuc din cauza şocului, a citit relatarea accidentului. Şi-a dat seama că se întâmplase în urmă cu trei săptămâni, când el se afla la Quebec. Urmele lăsate pe asfalt indicau că şoferul care se bănuia a fi fost Gordon Brooks condusese cu viteză excesivă. Şoseaua fusese umedă.

Copilul lui – Joanne a lui – era moartă. Lisa – nepoata lui – era moartă. *Ce blestem absurd plana asupra acestei familii?* Singurul liant dintre el şi Katie – oricât de invizibil ar fi fost – fusese distrus. Fiica lor, ginerele şi nepoata erau morţi.

Şi-a lăsat capul în mâini şi a plâns. Pentru Joanne. Pentru Lisa a cărei viaţă se terminase înainte de a fi început cu adevărat. Pentru soarta pe care n-o va mai împărţi niciodată cu Katie, Joanne şi Lisa. Şi – din nou – a plâns pentru Leo.

Apoi imaginea lui Katie – singură în durerea ei – i-a împlântat cuţite în inimă. Se va duce la Dallas. Va încerca s-o consoleze. Era ca şi cum ultimii şaisprezece ani nici n-ar fi existat. Fiica lor era moartă şi Katie înfrunta nenorocirea singură.

A ridicat receptorul şi a sunat la aeroport. Nu era nici un avion pentru Dallas până dimineaţă. La dracu' cu costul, şi-a zis el în gând şi a aranjat pentru o cursă charter. A plecat în goană acasă, fiind mulţumit când a văzut că Eileen nu se întorsese. Şi-a făcut repede valiza şi i-a spus menajerei că fusese chemat la Dallas.

— Transmite-i lui Steve să ia Mercedes-ul de la aeroport, a adăugat el.

Şoferul avea chei de rezervă de la toate cele trei maşini.

Din aeroportul din Dallas a încercat s-o sune pe Katie. N-a răspuns nimeni. Ea trebuie să aibă o mena-

jeră, personal de serviciu, şi-a zis el în gând. *Atunci de ce nu răspunde nimeni?*

A plecat fără tragere de inimă de la aeroport la hotelul Adolphus şi a fost imediat luat cu asalt de amintiri. Prima oară când o dusese pe Katie să ia masa la Adolphus ea îşi scosese haina şi şi-o pusese pe braţ ca să nu se observe cât este de modestă. El abia ce descoperise acele case de pariuri la bursă, ceea ce însemnase – la vremea respectivă – o adevărată lovitură. Atât de multe momente importante din viaţa lor fuseseră celebrate în restaurantul de la parter.

Unde era Katie! Brusc a ştiut răspunsul. Ea nu putea sta în casa în care locuise cu Joanne în aceşti ultimi ani. A doua zi el va suna la ea la birou. Ea n-o să refuze să-l vadă. Dar cum avea el să-i spună că se recăsătorise? Şi că mai avea un copil?

Şi-a aruncat pantofii din picioare şi s-a lungit în pat ştiind că n-avea să doarmă în noaptea asta, mintea fiindu-i bântuită de imaginea lui Katie şi devastată de această nouă tragedie din viaţa lor. De imaginile Joannei, pe când era copil şi apoi adolescentă. Ea semăna atât de mult cu el – veselă, încăpăţânată, revoltată. El trăise cu speranţa ascunsă că într-o zi Joanne îl va accepta din nou în viaţa ei – dar acea viaţă fusese curmată.

În noaptea care părea să nu se mai termine el a retrăit cei şaisprezece ani petrecuţi împreună cu Katie – momentele de supremă bucurie şi de cădere. Ea şi Joanne niciodată nu fuseseră cu totul absente din viaţa lui graţie ziarelor din Dallas din care aflase cele mai importante evenimente: succesul din ce în ce mai mare al lui Katie în afaceri, Joanne absolvind liceul şi colegiul, logodna şi nunta ei, apoi naşterea copilului.

Din clipa în care părăsise ferma de lângă Dallas el trăise în paralel două vieţi.

Când a răsărit soarele, Harry a făcut un duş, şi-a pus alt costum de haine şi s-a pregătit pentru ziua ce i se aşternea în faţă. În timpul micului dejun – pentru care nu avea nici o poftă de mâncare, dar instinctul îi spunea că trebuie să mănânce – a făcut planuri pentru ce va întreprinde în continuare. Biroul se va deschide la ora nouă. După câteva minute el va suna şi va cere să vorbească cu Katie.

La scurt timp după 9 a.m. a telefonat la Gas Girls Inc. – inima bătându-i să-i sară din piept. El îşi amintea chiar şi după atâţia ani vocea uşor cântată a lui Katie. O avea şi acum în urechi.

— Gas Girls Inc., s-a auzit un glas aspru în telefon.

— Aş vrea să vorbesc cu Katie Freeman, vă rog. El ştia din ziare şi reviste că ea niciodată nu folosise numele oficial de "Katie" în afaceri. Sunt...

— O, îmi pare rău, domnule, l-a întrerupt centralista. Domnişoara Freeman este plecată din oraş. V-ar putea ajuta altcineva?

— Nu... A rămas blocat. Vă mulţumesc, nu. Dar îmi puteţi spune unde aş putea s-o găsesc?

— Îmi pare rău, domnule. Nu avem voie să vă dăm aceste informaţii.

Mâinile lui Harry tremurau când a pus telefonul în furcă. Cum avea să afle unde este Katie? Sună-i pe Maura şi Jeff – ei ştiu.

Dar la telefonul familiei Warren n-a răspuns nimeni. Atunci o să meargă cu maşina la ei, s-a încăpăţânat. Va închiria o maşină şi se va duce la ei. Ca să ajungă la ferma lor, şi-a amintit că va trece pe lângă vechea lui casă şi a lui Katie. Perspectiva aceasta îl răscolea

– chiar şi după atâţia ani. Ultima oară când le văzuse pe Katie şi pe Joanne a fost când el a părăsit acea casă, la câteva ceasuri după înmormântarea lui Leo.

În timp ce Harry se îndrepta spre ferma familiei Warren cu maşina închiriată soarele strălucitor de dimineaţă era din ce în ce mai mult acoperit de nori. Doamne, cât de mult se dezvoltase oraşul în aceşti ultimi şaisprezece ani! Acolo unde altădată fuseseră ferme acum erau zone suburbane. Apoi suburbiile au făcut loc întinderilor vaste de pământ. Inima a început să-i bată cu putere pe măsură ce se apropia de vechea lor casă. A încetinit şi a simţit cum i se pune un nod în gât.

Aceea era casa lor? Rămăsese doar o aripă dintr-o clădire mare, colonială, aşezată într-un peisaj superb, cu aceeaşi piloni înalţi şi aceleaşi mimoze pe care Katie le iubea atât de mult. A citit pe furiş numele de pe cutia poştală de ţară. Smith scria pe ea. O pereche cu numele de Smith – vădit foarte prosperă – locuia acum aici.

A văzut o femeie care se juca cu o fetiţă pe verandă şi a simţit un val de durere când şi-a amintit de Lisa – pe care el n-o văzuse niciodată. Ar fi avut vârsta fetiţei care se juca atât de fericită cu doica în verandă.

Porneşte-o spre casa Maurei şi a lui Jeff, şi-a poruncit el. Ei niciodată n-au să se despartă de vechea lor fermă, oricât de tentante oferte li s-ar face. Jeff era un flăcău încăpăţânat.

Aceea era casa? S-a aplecat în faţă cuprins brusc de emoţie. Era mai mare decât şi-o amintea. Fusese adăugat şi un garaj pentru trei maşini. Dar da, şi-a zis el, aceasta trebuia să fie. A oprit lângă cutia poştală. Warren.

A coborât din maşină şi a pornit pe aleea pavată şi

străjuită de tufe, care ducea spre treptele din faţă. Jaluzelele erau lăsate, ca şi cum n-ar fi fost nimeni în casă. Rugându-se în gând ca să fie trase din cauza soarelui de dimineaţă, a apăsat pe butonul de la sonerie şi a aşteptat. A sunat din nou. Nu era nimeni acasă.

S-a oprit lângă cutia de scrisori şi s-a uitat înăuntru. Corespondeţa se afla acolo îngrămădită, ca şi cum n-ar fi fost atinsă de câteva zile.

Ştiind că nu are cum s-o găsească pe Katie – bănuind că, indiferent unde se afla, era împreună cu Maura şi Jeff – Harry a plecat spre cimitir unde era înmormântat Leo. A stat în faţa mormântului curat, pe care creşteau muşcate roşii şi a plâns în tăcere în timp ce citea cuvintele simple de pe piatra funerară.

Se va întoarce la hotel şi va pleca cu primul avion posibil spre Seattle. Fusese o greşeală că a venit. O dată cu moartea Joannei, şi-a zis el din nou, nu mai exista nici o legătură între el şi Katie. Partea cea mai bună din viaţa lui zăcea departe – în urmă pierdută – în negura anilor. Când fusese împreună cu Katie, Leo şi Joanne.

Partea a III–a

Capitolul 40

Katie s-a aplecat cu dragoste deasupra Lisei care părea că doarme în pătuţul din camera pentru copii recent amenajată în casa de la fermă, renovată şi mărită cu mulţi ani în urmă şi în care Katie îşi găsise acum refugiul. Fusese drăguţ – şi înţelept – din partea Nadinei ca să n-o culce pe Lisa la ora obişnuită în seara asta ca ea să-şi poată vedea preţioasa comoară – şi-a zis Katie în gând. Îi fusese dor de Lisa în cele două zile cât se aflase în sudul Texas-ului. Se simţise vinovată că trebuise să plece. Dar Lisa o adora pe Carlotta şi o iubiea şi pe Willa. Willa locuise aici cât ea, Maura şi Jeff fuseseră plecaţi.

— Somn uşor, draga mea, i-a şoptit ea.

Slavă lui Dumnezeu că Lisa se obişnuise cu absenţa Joannei şi a lui Gordie. În prima săptămână întrebase de ei, dar acceptase explicaţia că "ei se vor întoarce în curând„ Lisa". Joanne şi Gordie dispăreau deseori cu săptămânile de acasă.

Dar pentru ea, şi-a zis Katie în gând cu o durere a cărei intensitate cu greu o s-o estompeze trecerea timpului, nu exista nici o fugă din faţa realităţii tragice că ambii săi copii erau plecaţi pentru totdeauna din această viaţă. Katie era conştientă că Lisa avea nevoie de ea. Ea trebuia să fie şi mamă, şi tată pentru Lisa.

Katie a ieşit în vârful picioarelor din camera copilului, a traversat holul şi s-a îndreptat spre bucătărie. Melinda o aştepta răbdătoare ca să-i servească cina. Fie binecuvântaţi Melinda, Carlotta şi Juan pentru devotamentul lor din aceste ultime patru săptămâni. Ea ştiuse că n-o să poată rămâne în casa din Highland Park după dispariţia Joannei. Plecase imediat cu Lisa şi personalul de serviciu în casa de la fermă. Aici, într-un fel, se simţea mai aproape de Joanne şi Leo – şi de Harry.

— Lisa a adormit, a presupus Willa când Katie a apărut în living după ce îi ceruse Melindei să servească masa.

— Era obosită, dar tare mândră şi triumfătoare că fusese lăsată să mă aştepte, a spus Katie, faţa radiindu-i de iubire. Când îşi agaţă mâinile micuţe de gâtul meu şi mă strânge cât poate de tare capăt putere ca să merg mai departe în viaţă.

— Hai în sufragerie, a spus Maura ridicându-se în picioare. Ştiu, a continuat ea oftând şi coborându-şi privirile spre şoldurile ce luaseră proporţii, mi-ar prinde bine să mai sar peste câte o masă. Dar mor de foame şi Melinda a spus că are o friptură grozavă pe care abia ce a scos-o din cuptor.

— Cum a fost zborul? a întrebat-o Willa pe Katie în timp ce ea şi tatăl ei le urmau pe cele două femei în sufrageria de ţară, cu mobilă Chippendale. Probabil că ţi s-a părut ciudat să călătoreşti cu un avion de pasageri după ce ai avut propriul tău avion.

Pentru prima oară avionul firmei intrase în reparaţii capitale.

— Este întotdeauna la fel când călătoresc, i-a mărturisit Katie, cum este probabil şi pentru Jeff. Privim în

jos şi vedem cât de mulţi fermieri îşi folosesc în mod greşit pământul.

— Nu se poate spune acelaşi lucru despre pământul tău, a intervenit Jeff zâmbind foarte încântat.

— Ceea ce cumpăr eu şi încercăm noi să salvăm este atât de puţin, a spus Katie clătinându-şi capul nemulţumită.

— O, friptura aceea arată grozav, a exclamat Maura când Carlotta a intrat în sufragerie cu platoul cu carne. Am simţit mirosul apetisant chiar din clipa în care am deschis uşa de la verandă.

— Să mâncaţi, domnişoară Katie, a spus Carlotta pe un ton autoritar, dar ochii îi erau rugători. Tot ce a pregătit Melinda pentru astă seară vă place.

— Am să mănânc, Carlotta, i-a promis Katie.

— Pământul acela pe care l-ai cumpărat acum în sud peste câţiva ani va fi grozav, i-a spus Jeff lui Katie şi a chicotit. Licitatorul a fost uluit când a văzut că cineva plăteşte cu bani gheaţă pentru el – ţinând cont de felul cum arată acum.

— M-am gândit mult în avion când ne întorceam spre casă, a început încet Katie. Acum să nu săriţi la mine şi să-mi spuneţi că sunt nebună. M-am hotărât să vând firma.

— Katie, a exclamat Maura holbându-se spre ea. Nu-mi vine să cred!

— Las-o să vorbească, Maura, a admonestat-o Jeff. Vrei s-o vinzi sindicatului care a încercat să ţi-o cumpere în urmă cu câteva luni?

— Am să-i determin să mărească preţul. Katie a reuşit să schiţeze un zâmbet amintindu-şi cum o învăţase Harry. Dar să nu-ţi faci griji în privinţa slujbei

tale, Maura. Una din condiţiile vânzării va fi să păstreze personalul existent. Eu am să...

— Katie, dacă tu nu mai eşti acolo, eu demisionez, a spus repede Maura.

— Dar îţi place slujba ta, a protestat Katie.

— Îmi place să lucrez pentru tine, i-a spus direct Maura. Dacă tu nu mai eşti acolo, va fi un serviciu plictisitor ca oricare altul. Dar mai reflectează, Katie. Atâţia ani din viaţă ţi-a luat ca să construieşti acel lanţ de benzinării. Tu cu ce ai să-ţi ocupi timpul?

— Am s-o cresc pe Lisa. Vor fi destui bani, i-a reamintit ea. Voi deschide un depozit pentru Lisa şi altul pentru mine. Niciodată n-o să fim nevoite să ne facem griji în privinţa banilor. Şi tot timpul de-a lungul anilor m-am întrebat dacă în pasiunea mea de a conduce o afacere nu am privat-o pe Joanne de o mamă, a adăugat ea pe o voce scăzută. Poate că, dacă aş fi fost împreună cu ea mai mult timp...

— Prostii, a întrerupt-o Maura. Ai muncit pentru că ai avut o fată de crescut. *A trebuit să munceşti.* Să nu-ţi treacă niciodată prin minte că n-ai fost şi mamă bună. Ai fost cea mai bună, Katie.

— Aş vrea ca să fiu cu Lisa tot timpul. Doresc ca să ştie că sunt mereu prezentă aici pentru ea.

Acum Katie ura firma. Ea luptase ca să se îmbogăţească pentru Joanne – ca să cumpere fericirea pentru copilul ei care supravieţuise. Dar pentru aşa ceva nu există destui bani pe această lume.

În săptămânile care au urmat Katie a fost adânc implicată în negocierile pentru vânzarea firmei. Aşa după cum anticipase, a putut să urce preţul. Dar imediat după ce tranzacţia s-a încheiat şi ea n-a mai mers

la birou, Katie nu-şi mai găsea locul, luptându-se cu orele lungi şi goale când tristeţea o copleşea, înlăturând orice alte gânduri din mintea ei.

Îşi făcuse obiceiul de a-şi petrece o parte din dimineaţă cu Lisa. Stătea cu ea când Nadine îi dădea să mănânce seara şi o pregătea pentru culcare. Apoi îi spunea Nadinei să plece şi începea să se joace cu ea, după care îi citea ca să adoarmă. Întotdeauna era încântată când o auzea pe Lisa rugând-o: "Mai vreau, nana. Mai citeşte-mi o poveste!".

Lisa era aşa cum fusese Joanne în copilărie: plină de afecţiune, impulsivă, cu o minte iscoditoare. Şi semăna mult cu Harry – ca temperament şi înfăţişare. Şi de ce na-r fi semănat cu el? se întreba Katie. Era nepoata lui Harry. Când o ţinea pe Lisa în braţe avea senzaţia că ţine o bucăţică din Harry.

În ciuda ceasurilor petrecute cu Lisa rămâneau multe altele în care reflecta la tragedia care îi năpăstuise viaţa. În primăvară Katie şi-a dat seama că pentru a n-o lua razna era musai să-şi găsească o nouă activitate. De dragul Lisei nu trebuia să se lase doborâtă de durere. Şi în plus era prea tânără să se retragă pe o linie secundară şi să vegeteze.

Şi-a scormonit mintea şi a ajuns la o hotărâre. A sunat-o pe Maura şi a rugat-o să vină cu Jeff la cină în ziua aceea.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Maura brusc impacientată.

De obicei cinau împreună într-una din seri în weekend. Rareori în cursul săptămânii.

— Ştii, Maura. Tu şi Jeff sunteţi consiliul meu de directori. Vreau să revin în afaceri. Pe o scară mică, a subliniat ea. Dar nu cred că mă pot descurca fără ajutorul vostru, al amândorura.

— Katie, slavă lui Dumnezeu! Muream de plictiseală. Putem discuta acum sau trebuie să aştept până diseară?

— Ai să supravieţuieşti până la cină, a râs Katie. Trebuie să-mi mai lămuresc câteva lucruri.

Patru ore mai târziu ele stăteau în sufrageria lui Katie şi discutau despre posibilitatea ca Adlai Stevenson să devină din nou candidatul democraţilor la alegerile prezidenţiale. Când, în cele din urmă, au rămas singuri, Jeff a spus:

— Katie, îţi goleşti sacul ori Maura o să moară de curiozitate?

— Această nouă aventură depinde de tine şi Maura, dacă sunteţi alături de mine, a spus Katie. Trebuie să fac ceva dacă nu vreau să-mi pierd minţile. Mi-am zis că îmi este suficient să mă ocup de Lisa, dar...

— Nu eşti tu aceea, Katie, i-a spus Maura cu blândeţe. Ai petrecut prea mulţi ani punând pe picioare şi extinzând firma aceea.

— Nadine ocupă un loc bine stabilit în viaţa Lisei – pe care eu nu i-l pot lua. Aşa că eu nu fac altceva decât să mă învârt de colo colo şi să-mi zic ce groaznică mi-a devenit viaţa.

— Ce te-ai hotărât, Katie, să faci? a întrebat-o Jeff cu compasiune.

— Vreau să finanţez o nouă companie, *mică*, o afacere care să-mi permită să am timp suficient să-l petrec cu Lisa – şi care să-mi dea şi satisfacţii personale. American Farms Unlimited – cu un birou în centrul Dallas-ului. Maura, tu vei fi director. Jeff, sper că ai să vii şi tu – ca angajat permanent de data asta – făcând ceea ce ai făcut până acum pentru mine, dar pe o scară mai mare. Vreau să cercetăm în tot Texas-

ul şi să cumpărăm pământul care are nevoie urgentă de îngrijire. Ştiu că asta înseamnă ca tu să angajezi un fermier care să se ocupe de pământul tău. Îţi dai seama, Jeff? Am putea să facem ceva important. La scară mică – dar important.

— Tu ai să-ţi bagi banii în ceva care n-o să dea nici un profit ani în şir, a prevenit-o Jeff.

— Îmi pot permite, a răspuns Katie îndepărtând nerăbdătoare această piedică. Ştii cât de bine am vândut compania. Am făcut depozite administrate de bancă atât pentru Lisa cât şi pentru mine. Vom avea un trai foarte bun, asigurat pe viaţă. Dar vreau ca o parte din bani să-i investesc pentru îmbunătăţirea acelor terenuri aduse aproape în stare de degradare. Ştiu că este un proces de durată şi anevoios..

— Şi mai ştii – i-a reamintit Jeff posomorât – că arendaşii îţi promit una şi fac tot ceea ce vor ei. Am avut probleme chiar şi numai cu cele câteva ferme pe care le-am arendat până acum.

— Dacă cumperi în aceeaşi zonă, a intervenit Maura, poţi să consolidezi. Din câte te cunosc eu, Katie, te şi văd în câţiva ani cu un adevărat imperiu agrar.

— Maura, nu, a spus Katie respingând această imagine. Nu mă apuc de asta ca să fac bani. Vreau să devină productive aceste mici ferme şi apoi să le vând familiilor de fermieri care au grijă de pământ.

— Viitorul agriculturii stă în gospodăriile individuale de fermieri, a avertizat-o Jeff pe Maura. Nu în marile corporaţii care duc la dezastru.

— O să cumpărăm un avion mic cu un pilot care să ne stea la dispoziţie, a spus Katie. În acest fel ai să poţi supraveghea mai uşor. Orice fermier care nu

respectă instrucţiunile de îngrijire a pământului, anul viitor nu mai are ce căuta la noi.

— Nu înţeleg de ce unii dintre ei sunt atât de încăpăţânaţi, a spus Jeff necăjit. De ce dracu' nu pricep că insecticidele sunt la fel ca heroina – promisiunile sunt mari, dar se creează şi dependenţă. Cu cât fermierii le folosesc mai mult, cu atât creşte nevoia de ele. Afurisitele de insecte fac un fel de imunitate la insecticide – şi fermierii ajung datori vânduţi la societăţile de chimicale, ei...

— Ajunge, băiete, l-a oprit Maura. Nu e nevoie să ne demonstrezi. Noi suntem de partea ta.

— Atunci de ce – din şase ferme câte le are Katie – patru au folosit insecticide pe ascuns? a întrebat Jeff.

— Pentru că nu i-am putut educa, a spus posomorâtă Katie. Aceasta este marea sarcină care ne stă în faţă.

— Nu este pentru că Jeff nu-şi dă silinţa, i-a amintit Maura. Doamne, cât timp mai pierde ca să scrie la acele jurnale care-l plătesc aproape cu nimic. Şi "scrisorile către redacţie" pe care le trimite, chiar că nu se plătesc deloc! Aş vrea să-l fac să se aşeze la masă şi să se apuce de un nou roman.

— Las-o baltă, Maura, i-a cerut Jeff. Katie ştia că neînţelegerile lor majore erau pe această temă. Mi-am pierdut al dracului de mulţi ani scriind romane şi n-am ajuns nicăieri. Ferma este cea care ne dă de mâncare.

— Bine. Vocea Maurei era din nou veselă. Deci ne lansăm iar în afaceri. Care este următorul pas, doamna şefă?

*

Harry era amărât că nu reuşise s-o găsească pe Katie în Dallas. Anii care se scurseseră de când ieşise

din viaţa ei parcă se evaporaseră o dată cu vestea despre moartea Joannei. Ar fi vrut s-o ţină în braţe pe Katie şi s-o consoleze. Îl mustra gândul că Joanne murise fără a se fi împăcat cu el. Totuşi, odată reîntors în Seattle nu a mai găsit resurse în el ca să încerce din nou să dea de Katie. Momentul propice trecuse.

A fost şocat când a citit în ziarul din Dallas că Gas Girls Inc. fusese vândută unei corporaţii multinaţionale. În lunile următoare a citit în van ziarele din Dallas în speranţa că va găsi ceva despre noua ei activitate. Se retrăsese în durerea ei, a presupus el. Un cuvânt din partea lui – şi era convins că putea ajunge la ea prin Jeff şi Maura – nu ar face altceva decât să-i sporească tristeţea. În mintea lui Katie el rămânea răspunzător de moartea lui Leo.

El şi Eileen erau doi străini care locuiau sub acelaşi acoperiş. Samantha reprezenta singura lui bucurie. El venea acasă pe fugă ca să petreacă cu ea un ceas înainte de culcare şi adeseori, după cină, se întorcea la birou să lucreze. Sfârşiturile de săptămână le petrecea cu Samantha.

El şi Eileen participau de două sau trei ori pe săptămână la diverse evenimente mondene. El era convins că ceilalţi nu ştiau că mariajul lor este complet deteriorat. Ieşirile lor în societate – foarte adesea în compania personalului diplomatic – erau importante pentru afaceri, fapt de care Eileen ţinea cont.

Harry a proiectat o foarte importantă călătorie de afaceri în Europa pentru luna iunie. A insistat ca Eileen şi Samantha să-l însoţească.

— Cine se vântură prin Europa cu un copil mic, care abia începe să umble? l-a întrebat Eileen. Este absurd.

— Eu, a spus el posomorât. O vom lua pe Rhoda cu noi. Rhoda – doica Samanthei – era o femeie cu suflet bun, care se acomoda uşor. N-am s-o las pe Sam acasă.

Harry şi-a reamintit călătoria în Europa – din 1929 – cu Katie şi copiii. A fost una din cele mai frumoase perioade din viaţa lor – până în clipa în care vestea despre crahul bursei a ajuns pe vaporul Île de France. *Ce făcea acum Katie? Supravieţuise acestei noi tragedii?*

*

În primele luni după înfiinţarea firmei American Farms Unlimited, Katie mergea la birou de două ori pe săptămână, ţinând regulat conferinţe de lucru cu Jeff acasă, în vreme ce Maura se afla la biroul din Dallas. Punctul central al vieţii sale era Lisa. Dacă Lisa strănuta, chema pediatrul. Dacă Lisa nu era în verva ei obişnuită, îşi făcea imediat griji. Apoi, în octombrie – când s-a împlinit un an de la moartea Joannei şi a lui Gordie – Katie a fost uluită auzind-o pe Lisa spunându-i "mami" în loc de obişnuitul "nana".

— Katie, linişteşte-te, a sfătuit-o Maura când Katie şi-a manifestat neliniştea în această privinţă. Dacă asta o face pe Lisa fericită, de ce nu? Ea îi aude pe micuţii ei prieteni spunând "mami", aşa că este firesc să-ţi zică şi ea la fel. Şi hai să spunem lucrurilor pe nume, draga mea, tu pari mai degrabă a-i fi mamă decât bunică.

— Am patruzeci şi nouă de ani!

— Şi arăţi de treizeci şi trei, a subliniat Maura. Nu ştiu cum reuşeşti asta, a râs ea. Nimeni din cei care nu te cunosc nu-ţi dă mai mult de treizeci şi cinci de

ani. Este bine că Lisa îţi spune "mami". Şi din punct de vedere legal, tu eşti mama ei. După acte, ea este Lisa Freeman.

Apoi Katie a hotărât ca să-şi extindă firma. Aceasta va edita o mică publicaţie lunară condusă de Jeff, revistă distribuită micilor fermieri gratuit, care conţinea şi câteva reclame, dar în principal era destinată răspândirii celor mai recente informaţii despre salvarea solului.

Pe la sfârşitul toamnei Katie se ducea la biroul din Dallas cinci zile pe săptămână - deşi avea grijă să-şi facă timp ca să-şi petreacă dimineţile şi primele ceasuri de seară cu Lisa. Willa se alăturase şi ea personalului de la American Farms iar George era colaborator la publicaţia lor.

Viaţa se aşeza în tipare pe care Katie le putea accepta, deşi erau momente când mâhnirea ameninţa s-o doboare. Dar întotdeauna îşi aducea aminte că trebuie să reziste pentru Lisa. Toată lumea ei gravita în jurul copilului Joannei. Preţioasa ei nepoată. Aşa cum altădată îşi spusese că trebuie să supravieţuiască pentru Joanne, acum ştia că trebuie să supravieţuiască pentru Lisa.

Capitolul 41

Katie fusese necăjită când Stevenson pierduse alegerile prezidenţiale în 1952. Era firesc să fie la fel de dezamăgită când omul pe care-l admira cel mai mult pe scena politică a fost din nou înfrânt în 1956. Ea era convinsă că republicanii sunt de partea marilor oameni de afaceri, nu a fermierilor. Pe Katie o durea faptul că atât de multe familii de fermieri îşi părăseau pământul şi se mutau la oraş, mai cu seamă acum când seceta care făcuse ravagii începând cu 1950 fusese depăşită.

Ca mulţi americani, ea era preocupată de problemele din Cuba. Era dezgustată de statul poliţienesc al lui Batista – stat condus de un dictator, care folosea teroriştii şi birocraţii corupţi. Atenţia îi era atrasă de tânărul revoluţionar cu barbă, cu numele de Fidel Castro, care părea un idealist şi care conducea un grup de revoluţionari cubanezi ce juraseră să-l îndepărteze pe dictatorul Batista. Acesta era un subiect foarte discutat la cină cu familia Warren.

În Seattle Harry era fascinat de relatările despre tânărul jurist şi conducător revoluţionar cu numele de Fidel Castro. El citea mai cu seamă în *The New York Times* povestiri captivante despre modul cum Fidel Castro şi oamenii săi se ascundeau în jungla din Sierra Maestra

aşteptând ceasul când vor putea să smulgă Cuba din mâinile lui Batista.

Dar Harry a descoperit că nu toată lumea – în ciuda simpatiei manifestate în presa americană – îl considera pe Fidel Castro şi ai săi *barbudos* un fel de Robin Hood al secolului al XX-lea, care să aducă libertatea şi să instaureze justiţia în Cuba. Cunoscuţii lui Harry de la ambasadele străine aveau alte păreri despre el.

— Harry, nu fi naiv, îi spunea un prieten. Castro este un tip deştept. El este finanţat de oamenii de afaceri şi proprietarii de pământuri din Cuba, care-l urăsc cu toţii pe Batista.

— Şi ce e greşit în asta? l-a contrazis Harry.

— Omul e comunist. El se vede pe sine tot ca un dictator, care să-l înlocuiască pe Batista.

— Haide, las-o baltă, şi acum vezi roşii peste tot? l-a luat Harry peste picior.

— Vicepreşedintele Nixon – aşa cum se vorbeşte în cercurile înalte – a trimis un raport confidenţial de douăsprezece pagini la Casa Albă, la Departamentul de Stat şi la C.I.A. După părerea lui există o nuanţă roşie în modul de gândire a lui Castro. Bineînţeles, se pierde în noianul de orientări.

În primăvara şi vara lui 1959 – când zvonurile despre adevărata afiliere politică au devenit tot mai numeroase – romanţa dintre Castro şi americani a început să se destrame. Castro ţintea spre puteri dictatoriale. Dar acum Harry avea alte probleme care-i distrăgeau atenţia de la Fidel Castro.

Într-una din acele rare dimineţi de august din Seattle când temperatura atingea 80°F el a primit un telefon de la Arnie Sinclair din Minneapolis.

— Pierre a avut un atac de cord noaptea trecută, i-a spus Arnie. A murit după două ore. Funeraliile vor avea loc mâine după-amiază. Este în tradiţia evreiască să se facă înhumarea cât mai repede.

— Ştiu, a spus Harry scurt, zguduit de veste. În ultimii doi ani Pierre vorbise despre pensionare, dar amândoi ştiau că asta n-avea să se întâmple niciodată. Am să vin diseară cu avionul. A şovăit. Ce ştii despre soţie şi fetele lui?

— N-o să poată participa. Avocatul lui Pierre a luat legătura cu ele – el o să reprezinte familia.

— Voi sosi în Minneapolis diseară târziu. Când ajung te sun şi am să discut cu tine detaliile.

Au mai schimbat câteva vorbe, apoi Arnie a fost sunat de peste ocean. Harry s-a lăsat pe speteaza scaunului încă în stare de şoc. Pierre întotdeauna părea în plină formă, era unul dintre acei oameni care la optzeci de ani încă mai puteau ţine frâiele unor corporaţii mari – chiar dacă fuma prea mult şi-i plăcea să bea zdravăn.

Mintea lui Harry s-a întors în timp la prima sa întâlnire cu Pierre petrecută cu aproape treizeci de ani în urmă. Chiar de atunci, el fusese sigur că într-un fel sau altul, într-o bună zi Pierre avea să joace un rol important în viaţa lui. Pierre a fost mai mult decât un asociat de afaceri cu totul deosebit. El a fost prietenul său adevărat şi de încredere. În toate certurile cu Arnie – şi Arnie era un mare ticălos – Pierre îl sprijinise întotdeauna.

Mai târziu o să se ocupe de situaţia afacerilor, şi-a zis Harry. Acum trebuia să facă faţă unei pierderi personale dureroase.

Nimeni nu-i fusese atât de apropiat ca Pierre.

Nimeni nu va umple niciodată golul pe care l-a lăsat Pierre în viaţa lui.

Harry şi-a coborât privirile spre ceas. Nu mai era timp de pierdut. Şi-a sunat secretara şi i-a cerut să-i facă rezervare pentru cursa următoare de Minneapolis.

— Îmi voi ridica biletele de la aeroport, i-a spus el. Mă duc acasă să-mi fac valiza. Sună-mă acolo.

În timpul zborului spre Minneapolis, din când în când Harry a reflectat la propria sa situaţie. El nu poseda decât acţiunile pe care reuşise să le cumpere de-a lungul anilor la firma Simon & Sinclair în conformitate cu clauzele contractului. Arnie şi sindicatul deţineau majoritatea acţiunilor. Restul aparţinea lui Pierre.

Chiar dacă ar reuşi să cumpere acţiunile lui Pierre, el ar fi un acţionar minor, s-a autoprevenit. Totuşi, va trebui să facă efortul, deşi asta presupunea împrumuturi mari de la bancă. Arnie putea să nu-l înghită – dar Arnie şi sindicatul ştiau că el şi Pierre erau sufletul firmei. Şi Pierre întotdeauna spusese răspicat că Harry avea o contribuţie majoră în dezvoltarea firmei.

Bun, este în ordine, şi-a zis el, va trebui să facă o ofertă executorului testamentar al lui Pierre ca să cumpere stocul acestuia de acţiuni de la Simon & Sinclair. Va împrumuta bani de la bancă oferind ca garanţie stocul său de acţiuni şi casa din Seattle. Pierre ar fi vrut ca el să-i preia acţiunile. Harry va aştepta să se scurgă un timp rezonabil după funeralii şi apoi va face oferta. Pierre o să-şi lase averea fiicelor şi nepoţilor. Pentru soţie el nu avusese decât dispreţ.

Arnie a fost rece, arătându-se vădit deranjat când Harry l-a sunat aproape de miezul nopţii. I-a dat detalii despre serviciul funerar şi înmormântare.

— Presupun că ai să mai rămâi aici câteva zile,

i-a spus Arnie. Hai să fixăm o întâlnire pentru poimâine la ora 10 a.m.

— Bine. Ne vedem mâine dimineaţă.

Harry a dormit foarte puţin în noaptea aceea. I s-au perindat prin gând momente cruciale din viaţă pe care le-a trăit alături de Pierre: fuga lor din cauza naziştilor în cel de al II-lea Război Mondial, înfiinţarea firmei Simon & Sinclair, nenumăratele bătălii cu Arnie.

Pierre fusese un om foarte cunoscut în Minneapolis. La înmormântarea lui a participat multă lume. Totuşi, Harry a fost necăjit că n-au fost prezente şi fiicele lui. Ele erau reprezentate, după cum subliniase Arnie, de avocatul personal al lui Pierre din Minneapolis. Ceea ce însemna, a dedus Harry, că avocatul se ocupa şi de averea lui Pierre.

Sună-l mâine pe avocat, şi-a zis Harry în gând, după întâlnirea cu Arnie. Era foarte puţin probabil ca fiicele lui Pierre să dorească să păstreze stocul de acţiuni de la Simon & Sinclair. Dacă va vorbi mâine cu avocatul, nu va însemna că face presiuni, în loc să aştepte să treacă un interval decent de timp după funeralii. Avocatul va înţelege.

După încă o noapte aproape nedormită, Harry a făcut un duş, s-a îmbrăcat şi s-a forţat să ia un mic dejun consistent în camera sa. Se va duce la întâlnirea de la ora 10 a.m. cu Arnie şi apoi va încerca să-l vadă tot în cursul dimineţii pe avocatul lui Pierre. Cu puţin noroc, după-amiază va pleca din Minneapolis sărind peste prânz. Micul dejun îi va fi suficient pentru întreaga zi.

Când a ajuns la sediul firmei Simon & Sinclair, Harry l-a găsit pe Arnie aşteptându-l într-o neobişnuit de bună dispoziţie, ţinând cont de împrejurările de faţă.

Dar el nu se aştepta ca Arnie să-l plângă pe Pierre. Totuşi starea de spirit a lui Arnie l-a pus pe gânduri, aşteptându-se la necazuri. Arnie întotdeauna a încercat să deţină postul de comandă. La dracu', Arnie putea fi el grozav în strângerea de capital, dar toată lumea ştia că acei care conduceau firma erau Pierre şi cu Harry.

— Nici nu-mi vine să cred că Pierre n-o să-şi mai facă apariţia în acest birou, cu chipul radiind de încântare pentru o afacere proaspăt pusă la cale, a spus Harry cu un zâmbet îndurerat. Sau că atunci când o să mă întorc la Seattle – el n-o să mă sune ca să se intereseze de felul cum merge o nouă operaţiune pe care i-am prezentat-o.

— Pierre n-o să mai fie aici – şi *tu* n-o să mai fii în Seattle, i-a spus Arnie zâmbind arogant când l-a văzut cum rămâne cu ochii holbându-se la el. Tu poţi să fii în Seattle, s-a corectat Arnie, dar nu în birourile firmei Simon & Sinclair. Vreau să le părăseşti până mâine la prânz.

— Despre ce vorbeşti? l-a întrebat Harry, inima bătându-i cu putere, dar prefăcându-se uşor amuzat.

— Eşti concediat, Harry. Pierre nu mai este aici ca să se lupte pentru tine. Eu cumpăr stocul de acţiuni al lui Pierre de la firmă. Am făcut o înţelegere cu reprezentantul lui Pierre. Întoarce-te în Seattle, strângeţi lucrurile şi eliberează biroul. Concedierea ta a fost transmisă ieri. Eşti la pământ.

*

Harry a aşteptat să se trezească Eileen. În noaptea asta – ştiind că mai mult decât probabil ei vor pleca din Seattle – se simţise ca un străin în propria lui casă. El se întorsese la timp acasă ca să poată petrece o oră

cu Samantha, totuşi, această bucurie fusese umbrită de gândul că din nou plutea într-un viitor incert.

O parte din el încă nu-şi revenise din confruntarea brutală cu Arnie. El se aşteptase la o ceartă, dar nu să fie dat afară cu un şut în fund. Şi acum stătea în livingul lor luxos şi îi relata situaţia lui Eileen.

Eileen se uita la el rămânând cu gura căscată din cauza şocului.

— Arnie nu poate să-ţi facă una ca asta! a ţipat ea. Firma n-o să supravieţuiască fără tine.

— Poate s-o facă şi a făcut-o. Harry a simţit o lovitură ca de cuţit în capul pieptului. Arnie este convins că se poate descurca. Arnie are probleme serioase cu supradimensionarea propriului său eu.

— Du-te la New York şi vorbeşte cu sindicatul. Eileen tremura de furie. Pe ei nu-i interesează decât să rămână firma pe linia de plutire. Fă-i să înţeleagă situaţia. Piere nu mai este şi acum pleci şi tu?

— Eileen, pentru mine totul s-a terminat la Simon & Sinclair, a întrerupt-o Harry obosit. Arnie aşteaptă această clipă de nouăsprezece ani.

— Nu putem rămâne în Seattle, a spus Eileen cuprinsă de panică. Situaţia va fi mult prea jenantă. Şi unde ai să-ţi găseşti acum altă slujbă? Vocea i-a devenit un strigăt ascuţit şi strident. Ai cincizeci şi patru de ani!

— Încă n-am ajuns în cărucior cu rotile, i-a spus el sec. Dar va trebui să facem unele ajustări. Vom vinde casa - ne vor rămâne ceva bani lichizi după achitarea ratelor. Am un portofoliu substanţial de titluri financiare... - Piaţa le fusese favorabilă în ultimii ani - O să caut încoace şi încolo şi am să găsesc altceva.

— Cum, mama dracului, poţi să fii atât de calm?

l-a întrebat ea. Eu n-am să trăiesc iar ca o cerşetoare! M-am obişnuit cu...

— Încetează, Eileen! N-o să murim de foame.

— Ar fi trebuit să faci o tranzacţie cu Pierre cât a fost în viaţă, i-a reproşat ea. Pierre s-a folosit de tine! Acum firma te tratează ca pe un rahat. Tu...

— Eileen, ajunge, i-a retezat-o el din nou. Trebuie să stau să mă gândesc şi să văd ce posibilităţi avem. Ea avea dreptate în privinţa şanselor reduse de a obţine un nou post cu salariu foarte mare, a recunoscut în sinea lui. S-ar putea ca acesta să fie momentul să intru în afaceri pe cont propriu, a adăugat el.

— Cu grâul? l-a luat ea peste picior. Acum treizeci de ani ai fi putut s-o faci cu propriul nostru capital. Dar nu astăzi.

Ea repeta ceea ce auzise de la el. Afacerile cu cereale se modificaseră drastic de-a lungul anilor.

— Nu mă gândeam la grâu.

Ideile vagi pe care le avusese până acum în minte căpătau contururi mai clare.

— Atunci, ce?

— Zahăr, i-a răspuns el. Tu întotdeauna mi-ai spus că urăşti vremea rece. Dacă pot să cumpăr o plantaţie de trestie de zahăr - plus o fabrică în Florida de Sud, la un preţ decent, cred că am putea ajunge departe. Tu ştii cum se comportă Fidel Castro. Nu este decât o chestiune de timp până America o să instituie embargoul asupra zahărului din Cuba. Preţul zahărului american o să urce nebuneşte.

— Este ca şi cum ai juca la jocurile de noroc, poate fi aşa, dar se poate să nu fie, a spus Eileen, dar Harry a văzut un licăr de interes în ochii ei. Eileen avea o minte ascuţită în privinţa afacerilor. Castro s-ar putea orienta spre însănătoşirea economiei cubaneze.

— N-o s-o facă, a prezis Harry. El este însetat de putere. Zahărul american va ajunge vital.

— Ce ştii tu despre zahăr? l-a înfruntat Eileen.

— Nu cine ştie ce, a recunoscut el, dar am să învăţ. Ştiu că eficienţa este mult mai ridicată în Hawai şi în Louisiana decât în Cuba. Nu ştiu cum este în Florida.

— Dacă te apuci de zahăr, fă-o în Florida, i-a cerut pe un ton autoritar Eileen. Cel puţin Palm Beach este un loc civilizat.

— Mâine scoatem casa la vânzare. Tu te poţi ocupa de asta. Eu voi lua avionul spre Florida ca să fac prospectări. Să cercetez terenul. Nu mă pot lansa într-o afacere până nu cunosc orice detaliu.

— Să nu te lungeşti pe un an de zile până te hotărăşti, l-a avertizat Eileen. Ea ajunsese să-i placă viaţa pe care o duceau în Seattle – totuşi Harry ştia că era foarte prudentă în privinţa aventurilor sale. Ea nu uitase confruntarea pe care o avuseseră în privinţa posibilităţii unui divorţ. Banii o să se cheltuiască fără a veni alţii în loc, a adăugat ea.

După două zile, Harry a plecat la Palm Beach. Ştia că prin preajmă erau numeroase orăşele unde trestia de zahăr trona pe post de rege. Mai ştia că luna august nu era în sezon la Palm Beach aşa că nu va avea probleme cu găsirea unei camere la hotel.

Ajuns în Palm Beach a închiriat o maşină şi a început să cutreiere zona cât era ziua de lungă. Căuta posibile vânzări la licitaţie. Noaptea – după ce vorbea la telefon cu Sam despre ocupaţiile ei zilnice – îşi cufunda capul în cărţi despre cultivarea trestiei de zahăr şi fabricarea zahărului. În primele zece zile de şedere la Palm Beach a discutat de două ori cu Eileen despre perspectivele de vânzare a casei. Ea era speri-

ată că până acum nu primise decât două oferte de la agenţii imobiliare.

— N-o să ne grăbim să dăm casa. Putem aştepta ca să obţinem un preţ decent. Poate că ar trebui ca tu şi Sam să veniţi aici... Lui nu-i plăcea să stea departe de Sam. Aş putea găsi o casă mobilată pe care s-o închiriez fără bătaie de cap. În perioada asta a anului o închiriere pe trei luni era facilă. După ce începea sezonul lucrurile se schimbau. Am putea obţine un preţ mai bun pe casă dacă o lăsăm mobilată până la vânzare, a adăugat el.

— Cum este timpul acolo? l-a întrebat Eileen.

— Am să închiriez o casă cu aer condiţionat chiar pe malul apei, a promis el. Florida în luna august ar fi îngrozitoare, şi-a zis el în gând. Şi vezi dacă Rhoda vrea să stea cu noi.

Când a sosit Eileen în Palm Beach cu Sam şi Rhoda, Harry era pe punctul de a cumpăra o plantaţie de trestie de zahăr şi o fabrică recent preluate de o bancă. Era o plantaţie destul de mică – nu mai mare de 700 de acri, îl avertizase bancherul pe Harry. Totuşi, exista posibilitatea de a fi anexată în viitor încă o altă plantaţie.

Harry şi-a dat seama că mai toate plantaţiile de trestie de zahăr erau uriaşe pentru că profiturile erau mici, aşa că mărimea părea a fi esenţială. Bancherul i-a dat de înţeles că plantaţia alăturată avea probleme pentru că era prost condusă. Totuşi, banca a fost de acord să-i mărească împrumutul lui Harry din cauza bunei sale reputaţii în afaceri.

Spre uluirea sa, Harry a descoperit că Eileen era dornică să participe activ în noua afacere pe care el încerca s-o pună acum pe picioare. Ea a fost fascinată

de câmpurile vaste cu trestie de zahăr, înaltă între zece şi cincisprezece picioare – sezonul recoltatului fiind acum aproape – şi de tabăra instalată în preajmă pentru muncitori. Pentru Eileen posedarea unei plantaţii de trestie de zahăr era echivalentă cu a guverna peste un mic domeniu: colonialism în mijlocul Americii.

Harry s-a lansat în noua afacere cu o viteză uluitoare. Fabrica se afla la West Grove – cam patruzeci de mile de Palm Beach. West Grove era un orăşel mai mic de o mie de locuitori, majoritatea lucrând la fabrica de zahăr. Harry a cumpărat o casă pentru familia lui la mai multe mile către sud. Îi displăcea s-o crească pe Sam în orăşelul de lângă fabrică. El a ignorat plângerile lui Eileen care găsea casa prea mică şi neatractivă.

— Nu avem nevoie de ditamai vilă, Eileen – o casă cu zece camere este mai mult decât suficient. O s-o redecorăm. O să-i adăugăm şi un bazin. O să fie bine. Nu ca la The Breakers, şi-a zis el în gând amuzat, dar va fi genul de casă pe care un director executiv al unei corporaţii de mărime medie din Florida ar fi încântat s-o posede. Rhoda o să doarmă la noi. Restul personalului va fi extern, lucrând doar ziua.

Atât el cât şi Eileen au fost uluiţi de salariile extrem de mici ce se plăteau aici.

Harry a putut să reţină vechii angajaţi ai fabricii. Echipele care vor lucra pe câmp şi tăietorii de trestie de zahăr pentru sezonul ce se apropia fuseseră deja angajaţi. Lunile ce vor urma vor constitui pentru Harry perioada sa de ucenicie. Va învăţa ce are de făcut. Şi va urmări în ce direcţie se va îndrepta Castro în Cuba. Ceea ce se va întâmpla cu zahărul cubanez va determina propriul lor viitor.

Din când în când pe Eileen o apuca groaza în legătură cu ce se va alege de investiţia lor şi cum îşi vor putea achita împrumuturile luate de la bancă. Harry era convins că va câştiga. Nu era decât o chestiune de timp până ce guvernul american îşi va pierde răbdarea în privinţa lui Castro. Embargoul se profila la orizont. Dar el şi-a mai dat seama şi de faptul că, dacă nu va putea să cumpere şi plantaţia învecinată spre a avea cantitatea necesară obţinerii de profituri ca să-şi poată achita împrumutul de la bancă, va fi foarte posibil să aibă necazuri serioase.

Capitolul 42

Katie i-a aranjat plină de dragoste eşarfa de la rochia de organdie verde, de culoarea mentei, pe care Lisa o va purta, ca fetiţă-floare, la nunta lui George din această după-amiază.

— Mami, o să te uiţi la mine? a întrebat-o Lisa pentru a zecea oară. Ea era şi bucuroasă, dar şi neliniştită pentru că îşi avea şi ea rolul ei în ceremonialul de nuntă. N-o să-mi fie teamă dacă tu te uiţi la mine.

— N-am să-mi desprind ochii de pe tine, draga mea, i-a promis Katie.

Maura era atât de încântată că George – în sfârşit – se căsătorea cu fata cu care era prieten de foarte multă vreme, unica fiică a unui cuplu de fermieri care, până la urmă, capitulaseră şi-şi vânduseră pământul. "*Abia aştept să-mi răsfăţ nepoţii*", spusese plină de entuziasm Maura. "*Bineînţeles, mă bucur că George şi Nora se vor căsători primii*".

— Mami, părul îmi stă bine? a întrebat-o Lisa.

— Foarte bine, a asigurat-o Katie mângâindu-i părul negru ce-i ajungea până aproape de talie. Arăţi superb. Katie s-a uitat la ceas. Este timpul să plecăm la biserică.

Katie a stat cu familia lui George în biserica plină

de flori. La primele acorduri ale muzicii din cadrul ceremonialului de nuntă, Maura a prins-o de mână.

— Ei, Doamne iartă-mă, că doar n-o să încep acum să plâng, a spus în şoaptă Maura. Nu pierd un fiu – ci mă aleg cu nepoţi.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru Maura şi Jeff şi copiii lor, şi-a zis în gând Katie. Ei au fost pentru Lisa ca o familie. Ea şi Lisa duceau o viaţă aproape claustrată. Cu timpul, bineînţeles, Lisa are să afle despre moartea tragică a părinţilor ei – dar deocamdată mai bine să nu ştie.

La Katie devenise aproape o obsesie ca să evite de a se afla în atenţia publică. Când era proprietara firmei Gas Girls Inc. apariţiile ei în presă sau la întruniri mondene făceau parte din viaţa ei profesională, mai cu seamă că era una din cele mai bogate femei din sud-vestul Americii. American Farms Unlimited era o firmă mică. Şi Katie insistase ca numele ei să nu apară pe frontispiciul revistei lor lunare.

— O, Katie, Lisa arată adorabil, s-a aplecat Willa ca să-i spună în şoaptă la ureche când Lisa a apărut în capătul navei. Trebuie să-i facem câteva poze în rochia aceea.

Katie a privit-o pe Lisa cum înainta încet cu o expresie serioasă pe chipu-i micuţ, până în clipa când a zărit-o pe Katie. Brusc faţa i-a devenit radioasă. Lacrimi de mândrie şi de dragoste i-au umplut ochii lui Katie. *Copilul ei. Scumpul ei copil.*

Mintea lui Katie a fugit cu ani în urmă. Ea şi-a amintit de nunta Joannei – şi cât de fericită fusese în acea zi. Pentru scurtă vreme, şi-a zis Katie în gând cu o durere sfâşietoare, Joanne fusese fericită.

*

În ziua de după nuntă, Lisa urma să intre în clasa întâi. Katie era tot atât de neliniştită şi emoţionată ca Lisa în timp ce se pregăteau să plece la şcoală.

— Ai să vii să mă iei de la şcoală, mami? a întrebat-o Lisa când Juan a tras maşina în faţa casei.

— Voi fi acolo, draga mea, i-a promis ea. Exact ca atunci când erai la grădiniţă.

Întotdeauna în momente cruciale ca acesta Katie era luată cu asalt de amintiri. Ea mai trecuse printr-o experienţă similară cu Leo şi Joanne, trăise aceleaşi emoţii. Doar că acum ea era singură. Nu mai putea să alerge acasă şi să-i povestească lui Harry cum reacţiona Lisa într-o ocazie ca aceasta *"O, Harry, Leo era atât de încântat şi, totuşi, atât de solemn"*.

Joanne fusese teribil de bucuroasă când începuse şcoala. Leo deja era la şcoală şi ea voia să facă tot ce făcea Leo.

Katie a plecat din şcoală şi s-a întors la maşină.

— Mergem la birou, domnişoară Katie? a întrebat-o Juan.

— Da, Juan.

O nouă treaptă din viaţa Lisei fusese trecută cu succes, şi-a zis Katie în gând cu tandreţe. Lisa era aceea care-i făcea ca viaţa să merite să fie trăită. Totuşi, o dată cu fiecare punct crucial din existenţa Lisei veneau şi amintirile dureroase şi dorinţa zadarnică de a-l avea pe Harry lângă ea pentru a savura împreună bucuria.

*

Prima recoltare a trestiei de zahăr se făcea toamna. Tăiatul continua până primăvara. În această seară

de la sfârşitul lui septembrie - vremea fiind încă fierbinte şi umedă - Harry şi Eileen aşteptau la capătul unuia dintre loturi ca să înceapă arsul. Cu o zi înainte de tăiere, trebuia să i se dea foc fiecărei parcele.

— Am început s-o pârjolim doar de vreo cincisprezece ani, îi spunea şeful de echipă lui Harry. Asta face ca tăiatul să fie mai uşor. Aşa scăpăm de frunze şi de vârfuri.

— De ce i se dă foc noaptea? a întrebat Eileen

Harry a fost şocat de tonul ei imperativ şi într-un colţ al minţii i-a răsărit îngrijorarea dacă nu cumva aceste arderi anuale nu deteriorau solul.

— Este mai uşor de stăpânit focul noaptea, doamnă. Şeful de echipă era politicos, totuşi Harry îi simţea dezacordul că la o astfel de scenă participa o femeie. Atâta vreme cât este rouă, focul este mai uşor de controlat. Este, într-adevăr, foarte impresionant când focul începe să se răspândească, a spus el cu mândrie.

— De unde ştiţi cât de mult trebuie să ardă? l-a întrebat Eileen.

— Ardem atât cât poate fabrica să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, i-a explicat omul. Atât cât porunceşte domnul Newhouse.

— Când începe? a întrebat Harry.

— Suntem gata, domnule, i-a răspuns şeful de echipă. Oamenii au intrat deja cu canistrele în lan.

Avea al dracului de multe de învăţat şi într-un timp atât de scurt, şi-a zis Harry în sinea lui. El trebuia să afle rapid cum să re-direcţioneze o afacere care fusese îndrumată greşit. El făcuse obişnuitele sale cercetări - dar trestia de zahăr era cu totul altceva faţă de grâu.

— Harry, priveşte!

Vocea lui Eileen era cu câteva octave mai sus ca de obicei. Oamenii dăduseră foc lanului din trei părţi. Flăcările se înălţau spre cer şi se răspândeau.

— Vântul este perfect, le-a spus şeful de echipă. O să ardă totul până la tulpină.

După câteva minute focul devenise spectaculos, câmpul parcă era un furnal în flăcări. Căldura ajungea până la cei care priveau. Aerul era plin de aroma trestiei de zahăr care ardea.

— Miroase a porumb copt, a spus Harry uluit.

Brusc şi-a adus aminte de casa de la fermă şi de focul făcut în sobă cu coceni de porumb pentru că nu mai avuseseră bani să cumpere cărbuni.

— Trestia de zahăr şi porumbul fac parte din aceeaşi familie, a subliniat şeful de echipă.

— Ce zgomot îngrozitor! a spus Eileen acoperindu-şi urechile cu palmele. Parcă ar cădea bombe!

Harry şi Eileen au rămas să privească focul – amândoi hipnotizaţi de flăcările care se înălţau pe cerul nopţii.

— Eu am să supraveghez munca pe plantaţie, a spus Eileen cu un aer de bună dispoziţie. Tu te ocupi de fabrică şi de vânzare, Harry.

— Eileen, plantaţia nu este o joacă, i-a spus Harry. Dacă tăierea nu se face cum trebuie, fabrica nu poate lucra. Şi asta este esenţial, dacă vrem să ne plătim împrumutul de la bancă.

— Oamenii care lucrează pe plantaţie trebuie să ştie că sunt supravegheaţi, i-a spus Eileen calm. Tu nu poţi să fii şi aici şi la fabrică. Ăsta va fi rolul meu – ochiul care îi supraveghează. Oamenii n-o să-şi piardă timpul aiurea dacă eu sunt acolo.

— O să mai vorbim despre asta, i-a spus Harry.

Înainte ca prima săptămână de recoltat să se fi încheiat, Harry a fost confruntat cu o criză.

Superintendentul fabricii a plecat. Pe vremea cât proprietarul fabricii lipsise, el putuse să-şi umple buzunarele – acesta fiind unul din motivele situaţiei financiare precare în care se afla fabrica, şi-a dat seama acum Harry. În plus faţă de celelalte responsabilităţi, Harry a trebuit să-şi asume şi sarcinile superintendentului. Harry nu avea altă soluţie decât ca Eileen să supravegheze plantaţia – aşa cum ţinuse morţiş s-o facă.

Acum în fiecare dimineaţă, cu noaptea în cap, Eileen pleca cu maşina la plantaţie ca să fie acolo o dată cu muncitorii care soseau în zori.

Majoritatea tăietorilor erau jamaicani. Un şef de echipă i-a spus lui Eileen că în ultimii cincisprezece ani negrii americani n-au mai vrut să taie trestie de zahăr. Cultivatorii fuseseră nevoiţi să caute mână de lucru în Indiile de Vest.

Eileen era atrasă de tinerii jamaicani bine făcuţi, simţurile îi erau aţâţate de trupurile lor înalte, de picioarele lor lungi, de modul în care se mişcau – parcă dansau, şi-a zis ea în gând. Deşi slujba de tăietor de trestie de zahăr era înjositoare şi epuizantă – chiar şi periculoasă – ea simţea o anume aroganţă la ei.

Şi-a pus în cap să-i câştige respectul şi supunerea şefului de echipă de la tăietorii de trestie. *Fă-i să le fie limpede cine este şeful aici.* Aşa că i-a dat de înţeles că ea ştia întotdeauna când munca nu merge bine. Pe lucrătorii care au îndrăznit să ceară mănuşi în locul celor care se rupseseră i-a ameninţat cu concedierea.

— Aţi primit mănuşi la începutul sezonului, le-a

reamintit ea. Ele sunt scumpe – aşa că lucrătorul şi perechea de mănuşi.

De obicei mănuşile – care erau făcute din pânză cu podul palmelor din piele – se rupeau într-o săptămână sau două. Aşa că tăietorii vor lucra fără mănuşi, a decretat Eileen. Întrebând alţi cultivatori, ea aflase că aceasta era o practică obişnuită – chit că mâinile celor care lucrau fără mănuşi crăpau şi sângerau.

Pe la începutul noului an Eileen l-a uluit pe Harry cu insistenţele de a reface casa din capătul plantaţiei – care pe vremuri servea drept locuinţă a proprietarului pe perioada de tăiere a trestiei de zahăr – pentru că dorea ca ea s-o poată folosi.

— Este ridicol să plec de-acasă în zori şi să mă întorc noaptea târziu. În ultimele luni tăietorii lucraseră şi pe întuneric – la lumina farurilor de la maşini – ca să satisfacă cererile fabricii. Aş putea sta acolo în cursul săptămânii şi să fiu acasă în week-end-uri.

— Ce faci cu Sam? a întrebat-o Harry. Eşti mama ei.

— Dimineaţa eu plec înainte ca ea să se trezească. Când mă întorc o găsesc dormind. Voi avea un întreg week-end ca să stau cu ea, i-a răspuns Eileen. Amândoi o să ne petrecem week-end-urile cu ea.

Şi Harry, la rândul lui, muncea paisprezece ore pe zi!

— Nu-mi place asta, a spus el supărat. Sam este privată de proprii ei părinţi.

— Ceea ce facem este pentru ea, a spus cu răceală Eileen. În afară de asta, ea mai toată ziua este la şcoala aceea simandicoasă şi când vine acasă Rhoda nu ştie ce să-i mai facă. De ce nu-ţi iei tu un ceas sau două să vii acasă şi să mănânci seara cu ea? Apoi te întorci la fabrică.

Pentru Harry tot ce conta era fiica lui. De dragul ei dorea ca afacerea în care se lansase să reuşească.

— Bine, a spus Harry, luminându-se la chip. Aşa o să fac.

*

Eileen a aranjat ca doi lucrători să fie scoşi de la tăiatul trestiei şi să se ocupe de reparatul casei. Cel care ţinea contabilitatea a fost instruit să-i plătească peste câştigul lor obişnuit pentru perioada cât lucrau pentru ea. Cei doi jamaicani o să fie încântaţi când o să vadă că sunt plătiţi pentru o muncă mai uşoară şi lipsită de riscuri, şi-a făcut ea calculele.

După ce casa a fost reparată şi zugrăvită, ea a trimis pe unul din cei doi din nou la tăiatul trestiei. Celălalt avea să se ocupe de unele finisări. Din această cauză, evident, va trebui să mai rămână o vreme ca să pună totul la punct.

Ea a luptat din răsputeri să nu-şi trădeze nerăbdarea în timp ce a dat ordinele respective. Trecuse foarte multă vreme de când nici un bărbat n-o mai excitase cât o excita tânărul jamaican.

— Thomas, mâine să fii aici la ora obişnuită, i-a poruncit ea. Ea îi simţise privirile furişe pe care i le arunca în timpul lucrului. Ea încă mai avea un trup grozav, chiar şi după naşterea Samanthei. Vreau să mai dai încă un strat de vopsea pe tocăria de la living şi de la dormitor.

— Da, domniţă, a spus el politicos.

În dimineaţa următoare se crăpa de ziuă când a auzit ciocănitul discret de la uşa din faţă.

— Intră, Thomas, i-a strigat ea prin fereastra deschisă.

Deja simţea cum creşte dorinţa în ea. Îi şi vedea excitarea jamaicanului când o să intre în casă şi o să dea cu ochii de ea în această ipostază, cu pielea-i albă, catifelată răsărind de sub cămaşa-i de noapte neagră şi fină ca pânza de păianjen. Capotul asortat nu putea să acopere nimic. *Ea terminase cu viaţa de călugăriţă.* Harry n-o să afle niciodată nimic despre asta. Cum ar putea? s-a întrebat ea triumfătoare.

A dat la o parte cearşaful, şi-a vârât picioarele în papucii negri de mătase şi s-a îndreptat spre uşă.

— Do'n'şoară Newhouse?

Vocea adâncă, melodioasă a lui Thomas părea circumspectă.

— Ştii să faci cafea, Thomas?

Eileen a ieşit din dormitor. L-a auzit cum i s-a tăiat respiraţia de uluire.

— Da, domniţă, a răspuns el cu un accent caraibian pe care ea îl găsea erotic.

Cămaşa lui era descheiată la gât şi pantalonii strâmţi lipiţi de trup.

— Fă-mi o ceaşcă de cafea. Pune filtrul mic, i-a poruncit ea. Şi adu-mi-o în dormitor.

Slujnica ei – Rita – era acasă de trei zile, fiind bolnavă. Rita primise instrucţiuni ca atunci când are gripă să nu vină la slujbă. Eileen îşi păzea sănătatea aşa cum se îngrijea şi de frumuseţe. Nimeni n-o să vină astăzi la casa de pe plantaţie ca s-o deranjeze – pe ea şi pe Thomas.

Eileen s-a aşezat iar în pat, cu ochii strălucitori. Încă dinainte de naşterea Samanthei ea trăise cu groaza în suflet că Harry o să divorţeze şi o s-o lase cu ochii în soare. Ea ştia că el va păstra mereu acele poze ca pe o sabie deasupra capului ei. Dar viaţa el

căpătase o nouă şi excitantă dimensiune de când devenise activă în afaceri şi se stabilise în casa de pe plantaţie. Aici ea putea să facă orice îi plăcea şi Harry n-o să afle niciodată. Aici ea era ca o regină.

Dumnezeule, jamaicanii ăştia erau tare chipeşi! Trupurile acelea înalte, numai fibră – şi felul în care se mişcau. Brusc s-a răzgândit şi a renunţat la planul pe care-l pusese la cale.

— Thomas! l-a strigat ea. Lasă acum cafeaua. O beau mai târziu. Vino aici...

După câteva clipe Thomas a apărut în uşa dormitorului. Ea a ştiut din strălucirea pe care i-a văzut-o în ochi că el pricepuse care îi era îndatorirea principală pe ziua de azi.

— Vreţi să încep acum să dau cu vopsea?

Ochii i s-au oprit pe sfârcurile mari, maronii ale sânilor ce ieşeau prin cămaşa neagră şi subţire ca pânza de păianjen. Limba a început să i se mişte între buzele-i cărnoase şi senzuale de parcă ar fi anticipat ceea ce va urma.

— Mai târziu, i-a răspuns ea. Şi-a ridicat un picior dezvelindu-şi coapsa albă. Vino aici, Thomas.

Jamaicanul s-a îndreptat spre pat cu un gâfâit, apoi s-a oprit.

— Mai întâi să trag draperiile, a spus el şi a pornit spre fereastră.

Zona era pustie la ora asta, şi-a zis Eileen nerăbdătoare. Nimeni n-o să vadă. Fiecare muşchi din trupul ei era încordat şi în aşteptare. Era conştientă de freamătul ce-i cuprinsese pântecele.

— Thomas, vino aici

Ea a început să-i spună în şoaptă vorbe de încurajare când el a venit peste ea. Mâinile-i mari şi muş-

chiuloase i se mişcau cu o încetineală chinuitoare când i-a lăsat în jos bretelele de la cămaşa de noapte, apoi a prins-o de mijloc în vreme ce gura îi căuta sfârcul tare al sânului.

Gâfâind de plăcere, ea şi-a strecurat o mână în pantalonii lui mângâindu-i falusul tare ce intrase în erecţie.

— Grăbeşte-te, a poruncit ea. O, Doamne, grăbeşte-te!

A aşteptat zorindu-l într-un limbaj de maidan până când el s-a dezbrăcat. A ţipat de plăcere când el şi-a croit drum printre coapsele ei găsindu-şi punctul de destinaţie în timp ce gura îi morfolea sânii. Ea *nu mai avea nevoie* de toată aiureala din Palm Beach care nu era pentru ea. Acesta era modul de viaţă pentru care fusese croită.

— Nu pleca, Thomas, i-a spus ea cu o voce răguşită, vârându-şi inconştientă unghiile în carnea lui când, în sfârşit, zăceau epuizaţi. Distracţia abia a început.

Mai târziu – mult mai târziu – ea stătea într-un şezlong lângă instalaţia de aer condiţionat şi sorbea din cafeaua fierbinte şi tare pe care i-o adusese Thomas. Acum el cânta un ciudat cântec caraibian în vreme ce se făcea că mai dă un rând de vopsea la tocărie.

Când se va termina sezonul recoltatului, şi-a zis ea în gând, va găsi un motiv ca să-l ţină pe Thomas aici. Sau un înlocuitor, tot atât de chipeş şi focos ca el. Anii pe care îi avea în faţa îi vedea ca un lung şir de întâlniri senzuale, pline de voluptate.

Capitolul 43

Cum Lisa a început şcoala şi ea s-a implicat tot mai mult în activităţile firmei American Farms Unlimited, Katie a cumpărat o casă frumoasă tot în Highland Park ca să-şi petreacă mai multe ceasuri cu Lisa în zilele de lucru. În fiecare vineri după-amiaza ele mergeau cu religiozitate la casa de la fermă pentru week-end. De-a lungul anilor căsuţa de altădată se transformase într-o locuinţă superbă. Katie era încântată că Lisa iubea casa de la ţară.

Ca toţi texanii Katie a fost mândră când Lyndon Johnson a fost ales vicepreşedinte în noiembrie 1960. Jeff o tot asigura pe Katie că Lyndon Johnson va fi mană cerească pentru fermieri. *"El s-a născut într-o casă de fermieri din Texas. El ştie ce înseamnă să fii sărac"*.

Ea a fost implicată efectiv – şi a contribuit financiar – în mişcarea pentru drepturile civile. Ca mulţi alţi locuitori ai Dallas-ului ea nu s-a sfiit să atragă atenţia asupra faptului că Dallas-ul cu multă vreme în urmă asigurase locuri de muncă muncitorilor de culoare printre personalul de la poştă, că în Texas era mai puţină încrâncenare în comparaţie cu oricare alt stat din sud în "problema oamenilor de culoare". Ea era

conştientă – şi necăjită – pentru că Dallas-ul încă mai aplica legi segregaţioniste în privinţa locuinţelor şi transportului. Totuşi, negrii din Dallas îşi aveau propriile lor afaceri, proprii lor oameni cu pregătire de specialitate în diverse domenii de activitate, chiar şi propriul lor sezon pentru debuturile în societate.

În 1962 Katie a fost bucuroasă de succesul cărţii atât de controversată a lui Rachel Carson, *Primăvară tăcută*. Prin această carte scriitoarea a încercat să facă lumea să înţeleagă faptul că prin folosirea nesăbuită a chimicalelor, ca de pildă pesticidele, s-ar putea ca într-o zi pământul să nu mai poată fi locuit.

Katie a fost îngrozită – ca întreaga lume aproape – când John Kennedy a fost asasinat în centrul Dallas-ului în 22 noiembrie 1963. Pentru mulţi locuitori ai Dallas-ului a fost un stigmat pe bunul renume al oraşului. Va trece multă vreme – au avertizat unii până când locuitorii din Dallas vor putea să-şi ţină din nou capul sus. Totuşi, texanii erau mândri că unul de-al lor, Lyndon Baines Johnson – era la cârma ţării.

Un an mai târziu texanii nu şi-au mai încăput în piele de bucurie când Lyndon Johnson l-a înfrânt pe Barry Goldwater în alegerile prezidenţiale din 1964. În 18 ianuarie anul următor Katie a plecat cu Jeff la Washington ca să asiste la Inaugurare. Cu mult înainte de a începe goana după locuri la hotel, Maura făcuse rezervări pentru Katie şi Jeff la splendidul Mayflower. Ei aveau locuri reţinute pentru Inaugurare, pentru gală, pentru concert şi pentru balul inaugural de la Mayflower. Ei aveau de gând să folosească această ocazie pentru a-i convinge pe deputaţi şi senatori să voteze legi în favoarea fermierilor.

Avionul lor a aterizat pe aeroportul Washington National după-amiaza târziu. Ei erau conştienţi de numărul mare de texani ce făceau acelaşi pelerinaj. Accentul, pălăriile cu calote înalte ale bărbaţilor şi îmbrăcămintea femeilor de la Neiman's îi dădea de gol.

— Am auzit că din Texas vor veni peste trei mii de oameni, a spus Jeff bucuros în timp ce-i croia drum lui Katie prin mulţime. Totuşi, nu uita ce a spus Marvin Watson. Watson era guvernatorul democrat al statului Texas. "Depinde de noi să arătăm lumii ce temperament cald şi moderat au adevăraţii texani de vreme ce noi îl împărţim pe al nostru L.B.J. cu toţi ceilalţi".

— Cred că majoritatea dintre noi îi va susţine spusele, a zis Katie cu o solemnitate prefăcută. Deşi am auzit că o doamnă din Fort Worth va veni aici cu o tiară pe care scrie cu litere luminoase "T-E-X-A-S".

Cu mare greutate, în cele din urmă au reuşit să ajungă la Mayflower şi şi-au primit camerele.

— Vom lua cina la repezeală şi vom merge la National Guard Armory, i-a spus Katie lui Jeff în liftul supraaglomerat. Acolo se ţine gala inaugurală.

— Da, doamnă, i-a răspuns Jeff cu un zâmbet larg. Îţi spun doar un singur lucru: Eu nu m-aş fi descurcat de capul meu în această nebunie.

— Dă-mi treizeci de minute ca să despachetez şi să mă schimb. Apoi vino să mă iei, i-a cerut Katie. Cu siguranţă că la gală vor fi oameni pe care vrem să-i întâlnim.

Katie şi Jeff au fost imediat prinşi în febra generală a evenimentului ca toţi cei 10.000 de oaspeţi ce se îmbulzeau în District National Guard Armory. Ei ştiau din program că vor fi prezente personalităţi de la Hollywood: Johnny Carson, Carol Channing, Ann-

Margaret, Alfred Hitchcock. Momentul cel mai important al programului va fi spectacolul susţinut de Margot Fonteyn şi Rudolf Nureyev.

Agitaţia a atins cote maxime când preşedintele Johnson şi familia şi-au făcut apariţia în loja lor. Tobele au început să bată. Reflectoarele au luminat cele paisprezece steaguri americane ce fluturau în briza trimisă de cele douăzeci şi opt de ventilatoare. Apoi spectacolul a început. A vorbit Hitchcock. O orchestră din şaizeci de instrumentişti a cântat cântece patriotice. Câţiva dintre cei mai buni artişti ai naţiunii şi-au încântat auditoriul.

După aceea – conform programului – Katie şi Jeff au participat la o petrecere dată de un grup de texani la Statler Hilton, unde s-a cântat "Ochii Texas-ului" în acompaniament de ţipete rebele. Katie şi Jeff au reuşit să poarte conversaţii cu numeroşi congresmeni pledându-şi cauza.

— Katie, mâine ne aşteaptă o zi lungă, i-a reamintit Jeff în cele din urmă. Hai să mergem la hotel. A şovăit. Cred că este prea târziu ca s-o sunăm pe Maura.

— Nu este prea târziu, i-a răspuns Katie cu blândeţe. Ea aşteaptă telefonul tău. Şi eu am să vorbesc cu Lisa.

În absenţa ei, Lisa stătea cu Maura.

Aşa după cum fusese stabilit, marţi au dormit până dimineaţa târziu, după-amiaza s-au întâlnit cu şeful unui grup specializat în lobby parlamentar şi seara au participat la concertul inaugural din Constitution Hall. Când un reflector s-a îndreptat spre loja prezidenţială toată sala a început să aplaude. Aplauzele au fost însoţite de râsete când L.B.J. s-a alăturat publicului, bătând şi el din palme.

Miercuri – Ziua Inaugurării – Katie se întreba cu ce să se îmbrace. Spre seară pământul se acoperise cu un strat de zăpadă. Curând o să se topească, şi-a zis Katie în gând privind pe fereastră în stradă. A hotărât să-şi pună ghete călduroase, pantaloni şi un pulover de caşmir – şi mantoul cu croială rusească. Romanul de mare succes al lui Boris Pasternak, *Doctor Jivago*, influenţase chiar şi moda. Aşa că n-o să-i fie frig.

Cu mult înainte de ora stabilită Katie şi Jeff şi-au ocupat locurile din faţa Capitoliului. Alţii sosiseră chiar mai devreme, cu pături ca să-i apere de frig şi cu termosuri cu cafea ca să se încălzească.

— O să fie o Inaugurare cu totul diferită, a spus Katie zâmbind. Fără jobenuri, fără fracuri şi fără blindate în parada militară. Dar pun pariu că la balurile inaugurale rochiile vor fi tot atât de elegante cum au fost la orice Inaugurare de-a lungul istoriei.

— Maura mi-a spus că cei de la Neiman's au depăşit toate recordurile în materie de vânzări, a chicotit Jeff. Poate că din cauza asta Maura a insistat să nu vină. Ştia ce gaură ne-ar fi făcut în buget o rochie de seară cumpărată de la Neiman's.

Vântul era tăios, dar un soare anemic de iarnă învăluia totul într-o lumină blândă. Totuşi, Katie a fost uşurată când orchestra infanteriei marine a atacat "Trăiască şeful" şi ceremonia a început. Doamna Johnson stătea între preşedinte şi ministrul de justiţie, haina ei roşie, de croială americană contrastând plăcut cu costumul gri, oxfordian al soţului ei şi cu roba sobră a ministrului de justiţie, Earl Warren.

La momentul potrivit Lady Bird a ridicat Biblia de familie, îmbrăcată în piele. Cu capul descoperit, fără palton, în ciuda frigului de afară, soţul ei şi-a coborât

mâna stângă pe Biblie. La un semn făcut de ministru de justiţie şi-a ridicat mâna dreaptă. Katie er absorbită total de depunerea jurământului. Pentru to texanii aceasta era o zi specială. L.B.J. începea u mandat în care fusese ales de toată ţara. Vocea m nistrului de justiţie era tare şi clară, vocea lui L.B.J. er domoală şi abia se auzea.

Ceremonia a durat ceva mai mult de o oră. Ap grupul prezidenţial s-a retras pentru prânzul de ina gurare. Privitorii s-au grăbit să-şi ocupe locuri din ca să vadă cel mai bine de-a lungul traseului pe care s va desfăşura parada ce va începe imediat după mas

— Mergem şi noi la paradă? a întrebat-o Jeff Katie.

— Jeff, cum am putea să ne întoarcem acasă şi s dăm ochii cu ceilalţi dacă noi nu stăm la paradă? i răspuns Katie zâmbind. Oricum, s-a făcut mai cald.

*

Katie a fost bucuroasă că au participat la balul la Mayflower. Aici nu se mai punea problema tran portului, şi-a zis ea în gând mulţumită. Ea era îmbr cată într-o rochie turcoaz, de crêpe, care-i dădea un a de o fragilă eleganţă şi părul îi era strâns la spate pe tru a-i accentua trăsăturile delicate ale feţei. Imagin din oglindă era a unei femei frumoase, abia trecută patruzeci de ani, deşi Katie n-a înregistrat nimic asta pe retină.

Ea trebuia să fie atentă la ce toalete purtau doa nele din anturajul Johnson, şi-a zis Katie în gând timp ce-şi croia drum împreună cu Jeff printre mulţim de la balul inaugural. Lisa îi dăduse instrucţiuni stri în această privinţă.

L.B.J. şi apropiaţii săi au făcut prima oprire la balul de la Mayflower. Orchestra a cântat "Trăiască şeful" iar preşedintele şi doamna Johnson s-au îndreptat spre loja lor. Oaspeţii i-au întâmpinat cu un ropot de aplauze. Apoi el i-a surprins pe mulţi mergând pe ringul de dans.

— Ştii că el este unul dintre puţinii preşedinţi care au dansat la propria lor inaugurare? s-a minunat Jeff.

— Uită-te că-şi schimbă partenerele! a exclamat Katie. O, iată că o schimbă din nou!

În sală era teribil de cald, dar nimeni nu părea să se sinchisească. Oaspeţii au aplaudat frenetic când preşedintele Johnson s-a dus la loja lui Margaret Truman, a ajutat-o să coboare şi au dansat pe melodia "Am lumea pe o strună de chitară".

La scurtă vreme după plecarea preşedintelui, Katie i-a sugerat lui Jeff să meargă la balul de la Sheraton Park unde era majoritatea texanilor.

— Bine, a fost de acord Jeff, numai să putem intra fără bilete.

— Suntem texani, i-a răspuns Katie. O să intrăm.

La Sheraton – unde, până la urmă, li s-a permis accesul – l-au întâlnit pe Steve Marcus, un eminent texan din Galvaston. El şi Katie se ştiau după nume, dar drumurile lor nu se încrucişaseră niciodată. Fotografiile neclare din presă n-o pregătiseră pe Katie spre a nu fi surprinsă de uimitoarea lui asemănare cu Harry.

— Nu, nu sunt rudă cu familia Marcus din Dallas, a spus Steve amuzat anticipând întrebarea lui Jeff. Bunicii mei s-au stabilit în New York. Părinţii mei, eu şi cele două surori ne-am născut cu toţii acolo. Eu am fost cel care niciodată nu este în stare să facă ceea ce

trebuie şi am şters-o în Texas fără să aştept măcar să-mi termin colegiul.

— Ai reuşit să depăşeşti acel handicap, i-a spus Katie cu un zâmbet ce-i lumina tot chipul.

Steve Marcus fusese un pionier în domeniul hranei congelate. Acum el era şeful uneia dintre cele mai mari firme de prelucrare din ţară. Gândul lui Katie a zburat în urmă cu ani şi ea şi-a adus aminte de întrebările pe care şi le punea Harry prin anii '30 dacă n-ar exista posibilitatea ca legumele să fie congelate.

— Ce te-a împins către domeniul hranei congelate? l-a întrebat Jeff curios şi Katie şi-a zis că el şi-a amintit de cât de fascinat era Harry de această posibilitate.

— O vizită pe care am făcut-o în Georgia pe la începutul anilor treizeci, a spus el zâmbind uşor. Era acolo un bărbat care congela piersici şi banane. Am mâncat o banană congelată acoperită cu ciocolată şi mintea mea s-a pus pe lucru.

Ochii lui s-au plimbat de la Jeff la Katie. Brusc, Katie a înţeles că el încerca să-şi dea seama care este natura relaţiei dintre ei doi.

— Soţia mea o să fie încântată cînd o să afle că te-am cunoscut, a spus Jeff ca din întâmplare. Katie şi-a dat seama că şi Jeff observase licărul de curiozitate din ochii lui Steve Marcus. Ea zice că eşti încântarea gospodinelor – le-ai redus orele pe care trebuie să le petreacă în bucătărie.

— Este şi ea cu tine aici în Washington? l-a întrebat Steve.

— Nu, a rămas acasă, a spus Jeff. Eu şi Katie am venit ca să facem lobby printre parlamentari.

— Voi conduceţi revista aceea agricolă care tot timpul ne avertizează de pericolul pesticidelor? a spus Steve.

— Nu eşti de acord cu noi? l-a întrebat Katie, ochii ei spunându-i lui Marcus că ea va fi cu muniţia pregătită.

— Ba da, a luat-o prin surprindere Steve. Sunt de partea voastră.

Au discutat despre revistă şi eforturile lor, absorbiţi de propria conversaţie de parcă ar fi fost o insulă izolată în mijlocul petrecerii generale. Când seara s-a terminat, Marcus a insistat ca ei să se întoarce în Texas cu avionul companiei sale.

— La naiba, este destul de uşor pentru mine să vă las la Dallas şi apoi eu să-mi văd de drum spre Galvaston. Aşa n-o să mă plictisesc singur la bord.

În avion Katie a aflat că el avea cincizeci şi trei de ani şi divorţase în urmă cu opt ani.

— Mariajul nostru se terminase cu mult înainte de asta, a mărturisit el cu un zâmbet contorsionat. Eu am venit în Texas şi m-am căsătorit când aveam 21 de ani şi June 18. M-am luptat ca să-mi croiesc drum cât mai sus – dar June a refuzat să ţină pasul cu mine. După câţiva ani nu mai aveam nimic în comun decât cele două fete. Ea nu s-a putut acomoda noului stil de viaţă. A divorţat şi s-a măritat cu un bărbat care este şofer pe tractoare cu remorci. Fetele mi le-a lăsat mie. Vine din când în când să le vadă.

— Fetele locuiesc în Galvaston? l-a întrebat Jeff.

— Una este în Oregon, cealaltă în San Francisco. Dar suntem foarte apropiaţi. Amândouă sunt căsătorite şi o duc bine. Cea mai mică în curând o să mă facă bunic.

El avea o casă în Galvaston, un apartament în New York şi o vilă în Bahamas.

— N-am odihnă, a recunoscut el. Aproape întreaga

viaţă mi-am consacrat-o afacerilor. Acum, când mă apropii de şaizeci de ani, am început să mă întreb dacă nu era mai bine să nu fi fost un împătimit al muncii.

Înainte ca ea şi Jeff să se despartă de Steve Marcus pe aeroportul din Dallas, Katie a ştiut că o să-l mai vadă. El îi spusese că zboară cu avionul său personal - aşa că pentru el era un fleac să vină de la Galvaston şi să ia cina împreună cu ea. Katie îşi dădea seama că ea îl intriga. Şi ea era uimită de asemănarea dintre el şi Harry.

Era mai mult decât o asemănare fizică, şi-a zis mai târziu Katie. El avea mintea ascuţită şi inventivă a lui Harry, felul lui Harry de a deveni foarte elocvent pe un subiect ce-l pasiona şi avea şarmul lui Harry. Harry se apropia de şaizeci de ani— ceea ce îl făcea pe Steve Marcus mai mic - dar ea bănuia că amândoi erau genul de bărbat care se schimbă foarte puţin o dată cu trecerea anilor.

Katie n-a fost surprinsă când - după zece zile - Steve a sunat-o din Galvaston să-i spună că va fi în Dallas la sfârşitul săptămânii.

— Ce-ai zice dacă am lua cina împreună sâmbătă? a întrebat-o el cu nonşalanţă. Am putea pălăvrăgi despre ce se întâmplă în Vietnam.

— Nu înainte de desert şi cafea, a precizat Katie râzând. Ea şi-a îndepărtat din gând semnalele de avertizare, a ignorat jurământul pe care-l făcuse că nici un bărbat nu-şi va mai găsi un loc în viaţa ei. Dar Steve Marcus nu era nici Sherwin, nici Terry. El semăna uluitor de mult cu Harry. Bine, mai întâi să ne bucurăm de cină.

Katie a aşteptat cu nerăbdare să sosească seara de sâmbătă. În timp ce se pregătea pentru masa cu Steve,

a probat trei rochii înainte de a se hotărî pentru una din crêpe gri, de la casa Yves Saint Laurent. Ea nu-şi pierduse niciodată dragostea pentru toalete elegante.

A bucurat-o seara petrecută cu Steve. Şi-a dat seama că nici el n-ar fi vrut să se termine atât de repede. El a spus că o să aranjeze să vină şi sâmbăta viitoare să meargă seara la restaurant, dacă era şi ea liberă. Katie a dedus că în seara aceasta nu-l aduseseră afacerile în Dallas.

Pe la mijlocul lui mai - după ce se văzuseră timp de patru luni o dată sau de două ori pe săptămână, Steve i-a propus s-o ducă cu avionul său personal la casa din Nassau, implicaţiile invitaţiei fiind clare.

— Ai fost vreodată în Nassau? a întrebat-o el.

— Nu. Ea nu se aşteptase la această invitaţie. Nu încă. N-am fost în nici una din insulele Caraibe.

De ce inima a început să-i bată atât de puternic în piept? Steve o făcea să se simtă de parcă ar fi fost din nou o adolescentă.

— O să-ţi placă la Nassau, i-a promis el. Mai ales în această perioadă a anului. Sezonul încă nu a început. Este prea devreme pentru turiştii din timpul verii. Şi vremea în mai e splendidă.

— Cât o să stai acolo? l-a întrebat ea. De ce era neliniştită că el precipita relaţia lor? Doar se vedeau de câteva luni. Eu sunt destul de aglomerată cu munca.

— Doar patru zile. Un weekend mai lung.

— Mda...

Lisa putea să stea cu Maura şi Jeff - ei îi plăcea la fermă.

— Este un răgaz bine venit şi un loc perfect pentru doi împătimiţi de muncă, aşa cum suntem noi, a continuat el. Casa este chiar pe plajă. O să ne petrecem

timpul plimbându-ne pe țărmul scăldat de apele turcoaz ale Mării Caraibilor, vom sta pe șezlonguri într-una din verande. Și poate o dată, a adăugat el cu un chicotit, o să mergem în oraș. Trebuie să-l vezi. Și probabil vom lua masa la Blackbeard's Tavern. În acest timp ochii lui și ai lui Katie purtau o altă conversație. Aici merg atunci când simt că vreau să scap de lume.

— Pare grozav, a spus Katie înlăturând orice precauție. Când plecăm?

*

Katie și-a zis că era ridicol să fie atât de exaltată în privința unui week-end mai lung la Nassau, dar și-a petrecut o după-amiază făcând cumpărături la Neiman's, simțindu-se tânără și plină de elan când și-a ales un șort nou și două costume de baie – unul negru și celălalt turcoaz, culoarea ei preferată. Într-un moment de elan și-a cumpărat un halat scurt de plajă cu glugă, ce-i lăsa descoperite coapsele încă perfecte.

Și-a cumpărat și cămăși de noapte lungi, din crêpe, în culori pastelate și capoate din șifon asortate. Atât ea cât și Steve știau că această călătorie însemna sfârșitul unei relații platonice, care niciodată nu trecuse dincolo de un sărut de noapte bună. Alături de Steve va fi aproape ca și cum l-ar avea din nou lângă ea pe Harry.

Chiar de la prima vedere lui Katie i-a plăcut la Nassau. Pretutindeni arborii erau în floare. Grădinile cu plante exotice aduceau un plus de culoare caselor în nuanțe pastel. Vila lui Steve – ca să fie numită astfel, a spus Katie, ar însemna o gravă subestimare – avea la picioare nu numai marea, dar și o parte din oraș.

În amurg Katie și Steve au servit cina la lumina lumânărilor pe veranda ce dădea spre mare. Steve a

vorbit despre anii de adolescenţă din New York şi amândoi s-au minunat că au locuit în acelaşi oraş, în aceeaşi perioadă, Katie în Lower East Side şi Steve în Bronx.

— Asta parcă ar fi fost acum un milion de ani, a spus el, în timp ce menajera strângea masa. Katie ştia că în curând vor intra în casă. Uneori îmi pare că ar fi fost într-o altă viaţă. Amândoi am parcurs drumuri lungi.

— Aşa-i, a recunoscut Katie cu un zâmbet dulce-amar. Ea ar renunţa la tot ca să se mai poată întoarce şi să o ia de la capăt – cu Harry.

Katie şi Steve au rămas în verandă chiar şi după ce au auzit plecând maşina familiei ce se ocupa de vilă, amândoi învăluiţi în frumuseţea acestei nopţi liniştite – în care nu se auzeau decât vocile lor şi valurile care izbeau ţărmul. Amândoi erau teribil de conştienţi de destinaţia lor finală din această noapte.

— Mergem înăuntru? a întrebat în cele din urmă Steve şi i-a întins o mână lui Katie.

— Hai, a spus ea zâmbind cu sfială.

Steve a condus-o spre dormitorul principal, a sărutat-o blând când s-au oprit în prag, apoi cu pasiune.

— Ocazia cere şampanie, a spus el. Am rugat-o pe Cynthia să pună una la rece. Vin imediat.

Mai devreme Cynthia îi despachetase valiza. Evident, ea urma să ocupe dormitorul principal şi Steve una din cele patru camere de oaspeţi. Ea a intrat în dormitor, a aprins o aplică de perete, care a împrăştiat o lumină discretă în încăpere. Focul ardea în căminul mic, placat în marmură. Patul cu baldachin, de secol nouăsprezece – cu câte un ananas sculptat pe fiecare stâlp – fusese pregătit pentru culcare. Ananasul simboliza urarea de bun venit, şi-a amintit Katie. Restul mobilierului era o colecţie eclectică de piese englezeşti şi americane timpurii.

Apoi ea s-a îndreptat spre dulapul din perete ca să-şi ia una din cămăşile de noapte şi capotul asortat pe care Cynthia i le agăţase în cuierele îmbrăcate în saten. Învăluită într-o aură de o ireală frumuseţe, Katie s-a schimbat repede în cămaşa de noapte turcoaz. Parcă nu ar fi avut cincizeci şi şapte de ani. Ea se simţea tânără, dorită şi plină de pasiune.

— Katie, eşti frumoasă. Ea s-a întors auzindu-i vocea. În papuci şi în halat de mătase verde, Steve s-a îndreptat spre ea. Să bem în cinstea ta, a spus el întinzându-i un pahar cu şampanie.

— Să bem pentru noi, a spus ea cu un zâmbet strălucitor. *Era aproape ca şi cum ar fi vorbit cu Harry.*

Au sorbit încet din şampanie. Apoi Steve i-a luat paharul din mână şi l-a pus pe masă, lângă al lui. Ea se simţea gâtuită de emoţie. O, ea vrea să facă dragoste cu el. — Mi-am zis că nu mai am nevoie de nici o femeie în viaţa mea, i-a şoptit el în timp ce-i scotea capotul de şifon de pe ea. Dar asta a fost înainte de a te întâlni pe tine...

El a părăsit-o pentru o clipă ca să stingă lumina. Acum în încăpere nu străluceau decât flăcările din cămin. El a revenit lângă ea şi a strâns-o la piept. Gurile li s-au întâlnit. Ea simţea cum se topeşte în braţele lui.

Ea a murmurat un reproş blând când el şi-a desprins gura de pe a ei. Dar apoi a condus-o spre pat ţinând-o cu un braţ de talie şi cu celălalt mângâindu-i sânul. Peste câteva clipe eleganta cămaşă de noapte zăcea pe duşumea lângă pat. Steve îi stârnea toate emoţiile erotice de care trupul ei pasionat era capabil.

— O, Katie, Katie...

Ei se mişcau ritmic, la unison, cufundându-se în trăiri de o intensitate neobişnuită... Apoi au rămas strâns îmbrăţişaţi.

A fost aproape la fel cum era cu Harry.

*

În ultima lor dimineaţă din casa din Nassau Steve a cerut-o pe Katie de nevastă.

— Nu-mi dai răspunsul acum, i-a spus el încet. Ştiu că îţi trebuie timp să te gândeşti. Dar cînd vei fi pregătită. Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine.

O oră mai târziu Steve a primit un telefon de la fiica lui din Oregon. Chiar după miezul nopţii ea născuse un băiat, primul lui nepot.

— Nu-mi vine să cred! Faţa îi radia de bucurie când i-a dat vestea lui Katie. Katie, sunt bunic!

— Felicitări, i-a spus ea şi l-a sărutat.

— Andrea susţine că ea este bine şi copilul la fel. Katie a văzut uşurarea din ochii lui. El fusese îngrijorat, şi-a zis ea în gând cu tandreţe şi şi-a amintit propriile sale nelinişti din ultimele săptămâni înainte ca Joanne să nască. După ce te duc la Dallas, pornesc direct spre ei.

— În următoarele câteva zile nici n-o să se mai poată vorbi cu tine, l-a tachinat ea.

— Asta nu schimbă cu nimic relaţia dintre noi, i-a reamintit el cu un zâmbet larg pe chip. Nu înseamnă că nu mai faci amor dacă devii bunic.

— Tinerii niciodată n-ar bănui, a râs Katie. Hai să nu-i deziluzionăm.

În timpul zborului spre Texas Steve a ţinut-o de mână şi i-a vorbit despre anii când s-a luptat să fie şi tată şi mamă pentru fiicele lui.

— Au fost copii buni, dar eu întotdeauna am simţit

că nu am făcut destul pentru ele. Pentru că au crescut doar cu un singur părinte.

— Ştiu, i-a spus ea cu compasiune. Dar ele au crescut frumos.

Nu ca Leo şi Joanne, şi-a amintit ea cu o durere pe care timpul n-o va alina niciodată. Dar Lisa, fie binecuvântată, este un copil atât de fericit, în ciuda faptului că bunica ei a trebuit să-i fie şi mamă şi tată.

Când au aterizat pe aeroportul din Dallas, Steve a părut a se despărţi cu greu de ea.

— Katie, haide cu mine la Oregon, a rugat-o el, dragostea citindu-i-se în ochi. N-o să spun nimic copiilor despre noi, i-a promis el. Nu le zic nimic până când nu hotărăşti că eşti pregătită să faci acest pas.

— Lisa mă aşteaptă acasă, a spus ea scuzându-se. Ea stă cu Maura şi Jeff, dar ştiu că îi este dor de mine.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, i-a spus el în şoaptă. O să te sun din Oregon.

*

Trei ore mai târziu – în timp ce-şi schimba pantalonii şi puloverul în care călătorise cu o rochie deoarece urma să ia masa cu Lisa la restaurant pentru a sărbători întoarcerea sa – Katie a rămas stană de piatră când a auzit anunţul de la radio. Programul de muzică clasică s-a întrerupt cu o ştire de ultimă oră. Un avion particular s-a prăbuşit deasupra Munţilor Stâncoşi.

Katie n-a mai auzit nimic altceva. Ea a rămas nemişcată, mintea sa refuzând să accepte ştirea. În urmă cu trei ore îşi luaseră rămas bun pe aeroport. *Acum Steve era mort.*

Era ca şi cum l-ar fi pierdut pe Harry a doua oară.

Capitolul 44

Din nou Katie şi-a găsit refugiul în muncă, în faţa durerii, fiind mulţumită pentru prezenţa tonică a Lisei în viaţa ei şi pentru faptul că Lisa avea nevoie de ea.

Anii au început să treacă aproape ca săptămânile. Katie nu privea cu indiferenţă evenimentele timpului său, o nemulţumea războiul rece, violenţa cu care se răspundea mişcării pentru drepturile omului, revolta crescândă din campusurile universitare, escaladarea războiului în Vietnam. Asasinarea lui Martin Luther King Jr. în aprilie 1968 şi a lui Robert Kennedy două luni mai târziu au făcut-o să se teamă pentru viitor. Lisa creştea într-o lume care o luase razna.

Urmărea cu îngrijorare semnele îmbătrânirii de pe chipul ei – dorind să rămână tânără pentru Lisa, să poată încă să joace rolul de "mamă a Lisei" şi nu de bunică, ceea ce era. Deşi Maura jura că anii aproape că nu-şi lăsaseră nici o urmă asupra ei, Katie vedea firele albe care începuseră să-i apară în părul încă bogat şi de culoarea mierii – dar vizitele regulate la salonul de coafură şi cosmetică îşi aveau roadele lor. Maura spunea că acele mici creţuri de la coada ochiului erau "riduri din cauza râsului". *"Tu încă arăţi cu douăzeci de ani mai puţin decât vârsta pe care o ai.*

Ea a cumpărat o bicicletă medicală pentru casă şi

o folosea regulat. Mergea zilnic trei mile pe jos, fie că era soare sau ploaie. Era mulţumită că nu luase nici o livră în plus ca greutate. În această lume în care tinereţea era foarte bine cotată, era norocoasă să arate aşa cum arăta, şi-a zis Katie în gând.

Cum anii treceau în goană ea se întreba adeseori unde era Harry, mâhnită când aflase că el nu mai era la Simon & Sinclair – şi după aceea parcă dispăruse de pe faţa pământului. Totuşi, aşa după cum îl cunoştea ea pe Harry, bănuia – şi se ruga – că el a căzut din nou în picioare.

Lisa era bucuria existenţei ei. O încânta pofta de viaţă a Lisei, care întotdeauna îi amintea de tinereţea lui Harry – şi de Joanne în anii de dinaintea morţii lui Leo. Erau momente – când Lisa absolvise liceul, sau colegiul sau chiar în urmă cu câteva săptămâni când Lisa primise diploma de jurnalist de la Universitatea Columbia – când avea senzaţia că parcă Harry se afla în preajma ei şi o privea cu mândrie.

A fost încântată când Lisa a hotărât să aleagă o universitate din Texas pentru a-şi obţine licenţa. Când s-a decis pentru Columbia, aceasta i-a amintit de preţuirea pe care i-o acorda Harry în tinereţe acestei universităţi. El îşi dorise să meargă la City College – înainte ca ei s-o pornească spre Dallas – dar ca să urmeze Columbia ar fi însemnat pentru el cea mai mare fericire. Lisa studiase la Universitatea Columbia în locul bunicului ei, îşi spunea Katie în momentele când amintirile din trecut o copleşeau.

Uneori Katie era neliniştită de modul în care progresau American Farms Unlimited şi publicaţia lor lunară. Ea a încercat să fie realistă. Ei mergeau încet

cu ameliorarea solului şi câştigaseră puţini adepţi printre fermierii tineri din Texas. Acum apăruseră grupări peste tot în lume care luptau pentru conservarea solului. Dar erau necesare eforturi şi mai mari.

În această după-amiază toridă de august Katie stătea în biroul ei şi îl asculta pe Jeff care se plângea de dificultăţile pe care le avea în a-i convinge pe fermieri de urgenţa protejării solului.

— La naiba, Katie, de ce încearcă fermierii să stoarcă până la ultima picătură din pământul lor? După Furtuna de Nisip pentru câţiva ani buni ei au rotit culturile şi au cultivat pământul în terase. Au făcut eforturi serioase în lupta cu eroziunea solului. Dar acum ei se întorc iar la vechile obiceiuri...

— Asta şi utilizarea pe scară din ce în ce mai mare a îngrăşămintelor chimice şi pesticidelor, a adăugat Katie. În privinţa acestora noi nu trebuia să ne facem griji înainte de cel de-al doilea Război mondial.

— Nu fac altceva decât să îmbogăţească firmele de chimicale. Drace, ei nu-şi pot permite să plătească acele preţuri exagerate! O să vedem din nou ferme care sunt scoase la vânzare – şi multe numai din cauza proastei gospodăriri a finanţelor.

— Şi toate acele chimicale ajung în râurile şi lacurile noastre, a oftat Katie. Am citit un raport care spune că agricultura poluează două treimi din apele noastre.

Jeff a dat din cap.

— Acele chimicale ne otrăvesc izvoarele, ne omoară peştii, ne contaminează apa. Expresia de pe chip-i s-a îmblânzit. George lucrează la un articol pentru numărul următor care este foarte elocvent. Tu ce mai ştii de Lisa? Când vine acasă?

— Nu sunt sigură. Se va întoarce din Europa la începutul lunii viitoare. Această excursie era darul pe care i-l făcuse Katie pentru ziua ei de naştere. Are ceva în perspectivă, o promisiune de la redactorul unei mici publicaţii săptămânale din New York. Este foarte încântată de o posibilă colaborare. Dacă izbuteşte, probabil că nu va veni acasă decât după încă o lună. Dar ea mă sună regulat, fie binecuvântată.

— Fata ta şi ziaristă, a tachinat-o Jeff cu afecţiune.

— Nepoata mea, l-a corectat Katie.

Legal, Lisa era fiica ei – şi aşa considera toată lumea această relaţie, inclusiv Lisa.

— Ea este un copil grozav, a încuviinţat Jeff. Îţi aminteşti cât de fericită a fost în ultimul an de liceu când i-am publicat articolul în revista noastră? A fost bun, a spus el cu satisfacţie. Dacă nu era, nu i-l publicam.

— Întotdeauna am încercat să n-o răsfăţ, a spus Katie pe un ton serios. Dar ea are un venit bun din depozitul pe care i l-am deschis pe numele ei când era mică, aşa că găsirea unei slujbe sigure nu este atât de presantă. Ea îşi poate permite să accepte colaborări care nu sunt plătite bine, dar care pe ea o interesează.

— Cu timpul ea o să vină la revista noastră, a subliniat Jeff. Ea întotdeauna aşa a spus.

— Îmi doresc asta atât de mult, a spus Katie şi chipul i s-a luminat.

— Când am să ies la pensie, George şi Lisa vor prelua revista, a spus Jeff. Am şaptezeci şi şase de ani, Katie...

— Tu n-o să te pensionezi, i-a spus hotărâtă Katie. Maura era parţial pensionată. Venea la birou două sau

trei zile pe săptămână. Ai să mori în şa la nouăzeci şi şapte sau nouăzeci şi opt de ani.

— Mă simt tânăr, a recunoscut el cu un zâmbet larg. În ciuda părului meu cărunt. Dar tu, Katie, a adăugat el, nimeni nu crede că ţi-am sărbătorit cei şaptezeci de ani acum două luni. Tu arăţi ca o frumoasă doamnă de cincizeci de ani.

— Noi suntem tineri pentru felul în care gândim, a spus Katie cu blândeţe. Şi tu şi eu gândim ca nişte oameni tineri. Bineînţeles, a adăugat ea râzând, pe mine mă ajută acel L'Oreal să am aceeaşi culoare la păr ca la douăzeci de ani.

*

Cu un chip luminos şi cu părul-i aproape negru, bogat, ce-i cădea până pe umeri, Lisa stătea la o masă cu Paul Hecht într-o patiserie din Manhattan, învăluiţi de arome apetisante de la specialităţile proaspăt scoase din cuptor. Ea lua pe rând când o bucăţică de humentaş, când o gură de cafea din ceaşca mare şi foarte practică. Sosise în New York de la Londra în urmă cu două zile şi, după o absenţă de şase săptămâni din ţară, acum i se părea minunat acasă.

— Paul, crezi că este o nebunie din partea mea să iau slujba asta? l-a întrebat ea.

Ochii-i negri, cu gene bogate cereau o încurajare. Era o publicaţie săptămânală neimportantă – dar ea avea un respect enorm pentru redactorul şef.

— Nu, din moment ce te pasionează în halul ăsta, i-a răspuns el. Deci banii nu reprezintă nimic. Este ceva ce tu doreşti să faci.

Zâmbetul lui era încurajator.

— Da!

Chipul Lisei era incandescent. Redactorul şef – Chuck Roberts – auzise poveşti îngrozitoare despre muncitorii din Caraibe care erau aduşi în Florida de Sud, pentru recoltatul trestiei de zahăr. Cei de la Sindicat nu reuşiseră să afle decât că se muncea în condiţii de sclavie, îi spusese Chuck. El voia să publice un reportaj – şi fusese de acord s-o lase pe ea să încerce să-l facă.

— Dacă situaţia devine periculoasă, renunţi. Brusc Paul s-a întunecat la chip. Ne-am lăsat furaţi de posibilităţile unui subiect gras, dar, dacă crezi că s-ar putea să ai necazuri, nu risca.

— Sunt o studentă, o absolventă care călătoreşte prin Florida, a spus Lisa. Cam asta o să fie legenda mea. Îmi adun materialele pentru teza de licenţă, care este despre istoria trestiei de zahăr. Ştii genul – studenta onestă, cu ochii mari de uimire, în căutare de culoare locală. Stai blând, Paul, nu e cazul să te apuce transpiraţiile.

— Nu vreau să păţeşti ceva.

— N-o să păţesc nimic. Acum începi să semeni cu mama – şi nu i-am spus că lucrez la un reportaj în care trebuiesc date în vileag anumite lucruri. I-am zis doar că este un articol despre plantaţiile de trestie de zahăr.

— Tata m-a plesnit când am plecat de la Facultatea de Drept, de la Columbia în anul al doilea şi m-am transferat la Ziaristică. El nu se gândeşte decât la cum să facă bani. Aşa că el este un avocat plin de succes – dar cu ce se alege din asta? El crede că este grozav că are o firmă ce ocupă opt camere în West End şi o casă în East Hampton. Dar munceşte paisprezece ore pe zi, vine acasă să ţipe la mama pentru o meschinărie sau alta de la birou. Consiliul de directori de la firmă

a fost prins cu mâţa în sac – şi cina s-a dus dracului. El nu înţelege că pentru mine calitatea vieţii contează.

— Mama munceşte foarte mult, dar îi place ceea ce face, aşa că merită tot efortul, a spus Lisa.

— Eu ştiu că ciondăneala dintre tata şi mama nu înseamnă nimic, a recunoscut Paul. Dar aş vrea să nu se mai certe.

Mama lui Paul care lucrase în domeniul asistenţei sociale îşi pierduse entuziasmul după anii de luptă cu ghetoul urban şi se pensionase în urmă cu un an. Pesemne că găsea dificil să se acomodeze cu noua sa condiţie de femeie casnică, şi-a zis Lisa în sinea ei.

— Mami m-a crescut cam în spiritul liberalismului anilor şaizeci. Slavă lui Dumnezeu, ea nu şi-a pierdut acest spirit niciodată. Eu simt nevoia să mă implic în probleme.

— Am crezut că tot ce te interesează este conservarea solului, a tachinat-o Paul cu afecţiune.

— Este problema mea majoră. Dar am şi alte interese, a spus ea râzând. El trebuie să-şi fi dat seama de asta până acum. Nu se ducea ea cu el în acest weekend la East Hampton? Nimeni nu va fi acasă în afară de ei doi. Tatăl lui era plecat în interes de afaceri, iar mama trebuia să stea în Manhattan pentru o nuntă. N-ai observat?

— Trebuie să vorbim, a spus el încet. Despre noi.

— Când vom ajunge la East Hampton, i-a răspuns ea.

Ea *credea* că este îndrăgostită de Paul – dar ea împlinise douăzeci şi doi de ani şi nu avea nici o grabă să se mărite. Şi, după cum ziceau statisticile, ea era una dintre puţinele tinere care până la vârsta de douăzeci şi doi de ani nu începuse viaţa sexuală. Asta

doar pentru că nimeni nu avusese o putere de atracţie deosebită asupra ei până la Paul. Acele statistici vor suferi o uşoară modificare în acest weekend. Acum ea era pregătită să facă pasul.

Ei au părăsit patiseria şi s-au îndreptat fiecare spre apartamentul lui ca să-şi facă valiza. Paul voia ca la 4:30 p.m. să fie deja pe drum. "*Vom vedea apusul de soare la ocean*". Vor petrece noaptea aceasta şi cea următoare în East Hampton. Duminică dimineaţa Paul o va duce cu maşina la aeroport ca să ia avionul spre Palm Beach.

În Palm Beach ea avea să închirieze o maşină şi va merge la West Grove. Acesta era oraşul cu fabrica de zahăr pe care redactorul ei îl alesese pentru anchetă. El îi spusese să evite plantaţiile de trestie de zahăr care au o mare publicitate. Cea pe care o alesese el ca fiind probabil mai accesibilă era plantaţia companiei West Grove.

Ei se aflau pe autostrada Long Island în Cadillac-ul pe care Paul îl împrumutase de la tatăl lui pentru acest weekend şi se îndreptau spre East Hampton exact aşa cum stabiliseră. Deşi sezonul de vară oficial se terminase o dată cu weekend-ul de Ziua Muncii[1] traficul era încă aglomerat în această după-amiază umedă de vineri.

Lisa era mulţumită să stea comod pe scaunul de lângă Paul şi să-l asculte cum vorbea cu pasiune despre cauza lui favorită – sărăcimea rurală. Născut şi crescut în Manhattan, el îşi petrecuse ultimele două vacanţe de vară colindând cu maşina zonele rurale ale ţării.

---

[1] În S.U.A. Ziua Muncii se sărbătoreşte în prima zi de luni din septembrie.

— Ştiu ce simţi tu în privinţa fermierilor şi a conservării solului, a recunoscut el, dar nu poţi să nu vezi pe toţi acei oameni care trăiesc într-o sărăcie cruntă la sate şi în micile oraşe – mulţi dintre ei locuiesc în barăci. Chiar şi în Texas. Unii dintre ei şi-au pierdut fermele cu ani în urmă, în timpul Depresiunii, alţii după război pentru că nu s-au adaptat la noua tehnologie. Şi nimănui nu-i pasă, Lisa.

Ea îi asculta pledoariile lui Paul pentru săracii din zonele rurale – *săracii uitaţi*, cum îi numea el – de aproape şase luni, şi-a zis Lisa în gând. Ei se cunoscuseră la un concert de la catedrala St. John the Devine şi de acolo plecaseră la un bar din West End ca să mănânce hamburgeri şi să bea cafea. Imediat Lisa şi-a dat seama că ea şi Paul erau pe aceeaşi lungime de undă. Paul întotdeauna râdea şi spunea că ei sunt reminiscenţe ale anilor şaizeci.

Acum Paul – printre izbucnirile de iritare din cauza drumului aglomerat – a schimbat subiectul şi a început să-i vorbească despre familia sa. Fratele mai mare abia ce îşi terminase stagiul de intern la spitalul Mount Sinai şi se va căsători la toamnă cu o studentă la medicină.

— Ei nu discută decât despre medicină. Şi cât de bogaţi vor fi peste zece ani, a adăugat Paul furios. Sora mea cu bărbatu-său se ocupă de proprietăţi imobiliare şi fac o grămadă de bani. Eu sunt paria familiei pentru că nu vreau ca grija mea de căpetenie să fie cât de bogat voi ajunge într-o zi.

Ce va face ea cu viitorul ei? s-a întrebat Lisa. Era aproape sigură că voia ca Paul să fie o parte din el. Dar o să accepte el să trăiască în Dallas? Ea nu se vedea locuind în altă parte. Aici era acasă. Ea nu avea

o familie mare ca Paul – cu mătuşi şi unchi şi veri din ambele părţi. Dar ea o avea pe tanti Maura şi pe unchiul Jeff – şi pe George şi pe Willa şi pe soţia lui George şi copiii lor. Nu era o familie mare, a recunoscut ea – dar ei toţi erau foarte apropiaţi. Mami crease o familie pentru ele două.

Uneori îşi dorea să-şi cunoască bunicul. Mami vorbea foarte puţin despre el – doar că era un om foarte bun, dar că împrejurările fuseseră de aşa natură că trebuiseră să se despartă. Zicea că-i pierduse urma de mai mulţi ani. Ce-i făcuse să divorţeze, de vreme ce ei păreau că încă s-ar iubi?

— Hei, eşti teribil de tăcută, i-a zis Paul. La ce te gândeşti?

Au început să discute despre reportajul ei din Florida. Apoi Paul i-a spus că el avea de gând să mai hoinărească o vreme înainte de a se hotărî să-şi caute o slujbă.

— Dacă ajung lefter, mă duc să lucrez la un centru de copiat. Aşa proceda întotdeauna când rămânea fără bani. Houston Copy este ca un fel de Mecca pentru studenţii lefteri de la Columbia sau pentru proaspeţii absolvenţi. John Houston întotdeauna găseşte o slujbă pentru cel care-i cere ajutorul.

Au hotărât că mai puteau să rabde de foame până ajung la East Hampton ca să ia cina.

— Ţi-am povestit vreodată că *The Saturday Evening Post* în urmă cu mulţi ani a lansat o întrecere pentru cel mai frumos sat sau oraş din ţară – şi East Hampton a câştigat? s-a lăudat Paul.

— Am să-ţi spun părerea mea după ce ajung acolo, l-a tachinat Lisa.

— Am trecut de Bridge Hampton, i-a spus el.

Străzile deja erau pline cu cei care plecau în week-end. Urmează East Hampton.

Lisa a fost încântată de strada principală din East Hampton străjuită de ulmi înalţi de ambele părţi. Trotuarele pavate cu piatră cubică erau bordate cu flori într-o multitudine de culori.

— Priveşte în jur, a rugat-o Paul. Nu vezi nici o linie de telefon, nici o linie electrică. Toate sunt îngropate. Şi nici o reclamă cu neon, a adăugat el triumfător.

Oare Paul ar vrea să locuiască aici? Era frumos – dar nu era Dallas-ul. A simţit cum o cuprinde dorul de casă. De ce familiile tind acum să se răspândească în toate părţile? Pe ea n-ar deranja-o să umble în toată ţara cu treburi jurnalistice – dar voia ca rădăcinile să le aibă în Dallas.

Întotdeauna crezuse că se va îndrăgosti de cineva din Dallas şi că el va intra în afaceri alături de mama ei. Cândva unchiul Jeff aruncase o vorbă – că ea va prelua conducerea revistei. Dar aceea fusese doar o poveste pentru o fetiţă. Preocuparea majoră a lui Paul era sărăcia rurală. El n-o spusese, dar ea bănuia că el va intra în politică şi va încerca să facă schimbări.

— Ţi-e foame? a întrebat-o Paul întrerupându-i gândurile.

— Mda.

— Vom merge la Sam's să luăm cina. De când eram de o şchioapă noi ne ducem acolo pentru că găseam de toate, de la pizza la creveţi, a spus Paul amuzat. Totul este preparat în casă. O să-ţi placă.

După ce au mâncat s-au dus la casa Hecht, o clădire albă, din lemn, cu o verandă ce dădea spre Atlantic.

— Am ajuns tocmai bine pentru apusul soarelui.

Lisa iubea oceanul aşa cum se întâmplă cu mulţi care au crescut departe fie de Atlantic, fie de Pacific. O, Paul, este superb! Uită-te la cer!

Ei au privit apusul soarelui, apoi s-au plimbat pe plajă, până s-a lăsat întunericul. Reîntorşi acasă Paul a adus lemne ca să facă focul în căminul din camera de zi, iar Lisa s-a dus în bucătărie să pregătească o cafea. S-au aşezat pe covor în faţa focului care strălucea şi au băut din ceşti mari cafea neagră şi tare. Când Paul şi-a întins braţele spre ea, Lisa a ştiut că în seara asta vor merge până la capăt.

Singurele sunete din living erau trosnetul lemnelor din cămin şi simfonia pasiunii lor care creştea.

— O, Lisa, iubita mea, a spus el când au rămas îmbrăţişaţi şi epuizaţi unul lângă celălalt. Aş vrea să putem sta aici pentru totdeauna!

*

În ziua următoare, în zori, înainte ca cei din celelalte case să se fi trezit, Lisa şi Paul au înotat în ocean. Conştient că a doua zi dimineaţă ei vor fi pe drum spre New York şi Lisa va lua avionul spre Palm Beach, Paul era hotărât să-i arate Lisei cât mai mult posibil din zonă. El *într-adevăr* voia să trăiască aici, şi-a zis Lisa în gând, alarmată.

După ultima noapte ea a ştiut că, în mod cert, casa ei va fi acolo unde va dori Paul. Cum ar putea să suporte să fie departe de el? Amândoi au căzut de acord că vor rămâne împreună – dar nici unul nu se grăbea să se căsătorească. Acum era destul dacă trăiau unul lângă celălalt.

— Vom lua prânzul la Amagansett, a decretat Paul şi cina la Montauk. Acesta este locul în care am venit

eu pe lume. Cred că până la urmă mama şi tata se vor retrage aici, dacă se vor hotărî vreodată să renunţe la lupta asta continuă de a câştiga tot mai mult.

Astăzi Lisa a decis să renunţe la jeanşi şi la tricou, care, practic, erau un fel de uniformă pentru ea. Se va îmbrăca în rochia de la Marc Bohan, ce-i ajungea până deasupra genunchilor, pe care mami i-o cumpărase din New York. Era ca şi cum ar fi dorit să marcheze schimbarea, şi-a zis ea în gând sentimentală. Ea şi Paul începeau o relaţie solidă.

Ajunşi în Amagansett au parcat maşina, s-au plimbat prin sat, au luat prânzul şi au plecat la Montauk. Paul i-a arătat farul, apoi s-au întors în oraş în zona comercială. Lisa s-a oprit în faţa unei prăvălii atrăgătoare în vitrina căreia, luminată de soare, era o mică trăsură de altădată.

— Paul, hai să intrăm să cumpăr o mică amintire pentru mami.

— Am să-i cumpăr şi eu un dar, a spus el bucuros.

— De ce?

— Pentru că fără ea, eu nu te-aş fi cunoscut. A prins-o de mână. Când ai să mi-o prezinţi?

— Curând, i-a promis ea. Foarte curând.

Capitolul 45

Samantha Newhouse – care se îmbrăca în dormitorul ei din casa cu aer condiţionat de lângă West Grove ca să ia masa la restaurant cu tatăl ei – s-a oprit o clipă ca să dea mai tare radioul. Spera că astfel n-o să mai audă ţipetele părinţilor ei care se certau la parter. Ea şi-a concentrat atenţia pe coama de păr blond adunată în creştetul capului. Încă un uşor periat – a hotărât ea – şi totul este perfect.

Sam şi-a cercetat mulţumită imaginea din oglindă. Bineînţeles, tata nu va fi de acord cu această pieptănătură – dar ei îi plăcea şi era o schimbare. Îmbrăcămintea ei era sexy: o corseletă neagră din moar şi pantaloni Bermude albi din coton – cu o mantilă din dantelă neagră şi franjuri multicolore care s-o protejeze în aerul condiţiont, omniprezent în Florida de Sud.

Tata pesemne că o să înalţe din sprâncene când o s-o vadă îmbrăcată în şort pentru masa de prânz, dar cei din restaurant n-au să se sinchisească, mai cu seamă că această toaletă era, după cum o prezenta colecţia Saint Laurent, un ansamblu de zi "spaniol".

Ea îl cumpărase de la boutique-ul *Rive Gauche* al lui Saint Laurent din Saks în week-end-ul când plecase de la Vassar. Tata n-a ştiut niciodată că ea alesese

Vassar şi nu Radcliffe pentru că era mai aproape de New York şi se putea duce acolo la sfârşit de săptămână. Pentru o vreme toate acele escapade i se păruseră grozave.

Tata a foşt atât de încântat că fiica lui absolvise Vassar-ul cu *magna cum laude*. Pentru Eileen nu conta. Ceea ce o impresionase pe Eileen fusese invitaţia pe care o primise de la colega ei de cameră de a petrece un week-end după absolvire la casa ei de la Osterville. Oamenii aceia puteau fi bogaţi şi să-şi permită toate extravaganţele în restul anului, dar la Osterville au fost plictisitori.

După week-end-ul de la Osterville ea şi Kitty plecaseră la Monte Carlo şi apoi la Cap-Martin. Ar fi trebuit să fie o vacanţă grozavă – dar majoritatea timpului se plictisise de moarte.

Eileen nu mergea să ia prânzul cu ea şi tata la restaurant. Decretase că nu-i calcă piciorul în Palm Beach în afara sezonului. *Drace, de ce nu încetează scandalul jos?* De ce îi suportase tata nebunia lui Eileen toţi aceşti ani?

De la vârsta de paisprezece ani, Sam îi spusese mamei sale "Eileen". Pentru ea fusese un semn de răzvrătire, dar mama ei n-o luase în acest mod. Eileen fusese încântată. Spera neîncetat ca lumea să le ia drept surori.

— Harry, te-ai senilizat! a ţipat Eileen. Toată industria zahărului este în plin haos – şi conglomeratul acela îţi oferă mai mult decât ţi-ar da oricine pe firmă!

— Compania nu este de vânzare, i-a spus Harry cu un calm ameninţător. Problema este închisă.

— Ascultă-mă, Harry. Eileen se lupta vădit să rămână calmă, hotărâtă să ajungă la o înţelegere cu el.

Preţurile au scăzut ca dracu'. Noi trebuie să facem faţă concurenţei cu afurisita de fructoză. Noi...

— Aud aiureala asta din gura ta de luni de zile. Bineînţeles, preţurile au scăzut. Dar au fost nerealist de mari. Între ianuarie şi noiembrie 1974 preţul a sărit de la şaisprezece cenţi livra la şaizeci şi cinci. Asta înseamnă de cincisprezece ori preţul de acum zece ani.

— Pierdem în demenţă, l-a avertizat Eileen, şi o să fie şi mai rău. Toţi ştim că a scăzut consumul de zahăr. Legea Zahărului este moartă; nu mai avem nici o protecţie guvernamentală!

— Acum nu este momentul să vindem. Vocea lui Harry era dură de enervare. Această decizie nu o iau decât eu.

Tata fusese atât de mândru când a venit la festivitatea de absolvire, şi-a amintit Sam cu tandreţe. El niciodată nu se împăcase cu gândul că nu făcuse o facultate. Dar asta nu-l împiedicase să fie unul dintre cei mai buni oameni de afaceri din ţară.

De fiecare dată când fusese doborât, el se redresase, şi-a zis ea cu satisfacţie. Sam ştia despre ascensiunea şi căderea lui la bursă, despre comerţul internaţional de grâu şi îndepărtarea lui din branşă şi despre cum o virase în domeniul zahărului chiar într-un moment crucial.

Ce va face *ea* cu viaţa ei? Diploma pe carre o luase cu succes în Ştiinţele Politice fusese doar ca să-l bucure pe tatăl ei. El întotdeauna a fost atât de bun cu ea, o răsfăţase – aşa că ea voise să facă ceva ca el să fie mândru de fata lui. Dar oricât de apropiaţi erau ei doi, Sam avea uneori impresia că nu-l cunoaşte cu adevărat. Câteodată ea se întreba despre cealaltă viaţă a lui, înainte ca ea să se fi născut, când el avusese o

altă soţie şi doi copii care muriseră atât de tragic. Deşi el vorbea foarte puţin despre prima lui familie, ea simţea că va rămâne pentru totdeauna adânc întipărită în mintea şi inima lui. Dar ea *ştia* că era iubită. Când Eileen se certa cu el, îi reproşa ţipând: "Să te ia dracu' – pentru că singurul lucru de care îţi pasă este Sam!"

Gata cu aiureala asta! s-a admonestat singură. Du-te jos şi ia-l pe tata la masă. Luni începea tăiatul trestiei pe plantaţie. Fabrica va lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Tata va fi prins până peste cap. Şi septembrie nu era luna în care să stai şi să-ţi cercetezi sufletul în Florida.

Sam a aruncat o ultimă privire spre chipul său din oglindă. Pun pariu că pe Eileen o s-o apuce nebunia când o să vadă cum sunt îmbrăcată. Eu nu sunt bună de manechin, n-am pieptul plat. Totuşi, nici un bărbat nu se plânsese de decolteul ei. Uneori Sam se gândea că Eileen sărea peste cal prin modul în care se cram-pona să rămână suplă. *"Am o înălţime de cinci picioare şi şapte ţoli, exact ca Gloria Vanderbilt şi Cyd Charisse. Gloria cântăreşte 117 livre, Cyd 116. Eu n-am depăşit niciodată 115"*. Cum de nu putea înţelege Eileen că la vârsta ei câteva livre în plus o avantajează?

Sam a coborât la parter. Tatăl ei citea *The Walt Street Journal*. Mama dispăruse. Ei aveau s-o vadă foarte puţin pe acasă odată cu începerea recoltatului. Nu va veni decât la sfârşit de săptămână şi atunci nu va face altceva decât să doarmă.

Tata renunţase de a sta la fabrică cincisprezece ore pe zi în timpul campaniei de recoltare. Totuşi, rareori se întâmpla să nu fie la fabrică cel puţin zece ore pe zi – timp de şase zile pe săptămână. Îşi permitea

să-şi ia duminica liber, zicea el, din respect pentru vârsta lui. Dar el nu arăta şi nici nu se comporta ca un bărbat de şaptezeci şi doi de ani.

— Sam, hai să mergem să mâncăm, i-a spus el bucuros, faţa luminându-i-se când a văzut-o intrând în camera de zi. Mi-a fost dor de tine toate acele săptămâni cât tu ai bântuit prin Europa.

În toţi acei ani cât ea fusese la Vassar el mersese foarte des în călătorii de afaceri la New York – jumătate din ele inventate ca să-şi poată petrece week-end-ul împreună cu Sam, totdeauna în acelaşi apartament la Waldorf Towers.

— Presupunem că Eileen nu merge cu noi, a spus Sam zâmbind ironic.

Eileen ieşea cu ei doar atunci când simţea că este în avantajul ei să fie văzută cu familia ei.

— Este furioasă pe mine, a spus el ridicând din umeri.

Nu-l deranjează combinaţiile ei cu alţi bărbaţi? Bineînţeles nimeni nu putea să bage mâna în foc pentru asta. Eileen era prea şireată ca să se dea de gol. Dar toţi vorbeau pe la colţuri. Ea ştia chiar de pe vremea când era doar un copil.

— Şi ce e nou în asta? l-a întrebat tărăgănat Sam.

S-au urcat în Mercedes-ul care-i aştepta pe alee. Tatăl ei nu avusese alte maşini decât Mercedes-uri, deşi uneori se jura să nu mai cumpere maşini străine.

— N-ai de gând să vinzi, nu-i aşa, tată? l-a întrebat ea curioasă în timp ce se îndreptau spre Palm Beach. El era atât de mândru de fabrică, de clădirile construite pentru muncitori şi de loialitatea angajaţilor săi. Fabrica West Grove a fost printre primele în care s-au organizat sindicate, cu cooperarea tatei. Fabrica era

viaţa lui. Eileen conducea plantaţia. Nici Sam, nici Harry nu puseseră piciorul pe plantaţie, cu câteva excepţii, şi acelea în afara sezonului de recoltat. Nu te văd petrecându-ţi zilele pe terenul de golf, a spus ea râzând.

— Acesta este un moment prost pentru vânzare, i-a spus el. Când va fi potrivit, s-ar putea să vând. Nu ca să mă retrag şi să joc golf, a adăugat el cu un uşor zâmbet. Aş vrea să mă întorc în Texas. Să cumpăr o suprafaţă mare de pământ şi să mă apuc serios de fermierit. Rădăcinile mele sunt acolo, Sam...

— Haide-haide, rădăcinile tale sunt în Lower East Side, a glumit ea. De câte ori te-am auzit vorbind despre cum ai făcut acolo liceul la seral şi cum ai vrut să ajungi avocat?

— Dar Texas-ul rămâne pentru mine adevărata casă. Vocea îi era plină de respect. Restul a fost exil.

— Mi-ar plăcea să văd cândva Texas-ul. Este singurul loc unde nu am fost.

Lui Eileen i-ar displace, a presupus ea. Numai dacă nu s-ar încurca cu un tânăr cowboy focos. Chipul i s-a încruntat când şi-a amintit articolul din *Vogue* pe care-l citea Eileen când ea a venit acasă în vacanţa de primăvară. Un articol de Erica Jong: *"Ia-ţi un iubit tânăr"*.

*

Încordată şi neliniştită, dat fiind că era vorba de primul ei reportaj-anchetă, Lisa a reţinut o cameră într-un hotel din Palm Beach, confortabil, dar nu extravagant. Dacă cineva ar pune întrebări – şi asta era puţin probabil, s-a asigurat ea în gând – o să spună că este o proaspătă absolventă care se documentează pentru teza de licenţă. La insistenţele lui Paul, ea alesese un

hotel în Palm Beach şi nu încercase să găsească o cameră în West Grove. *Probabil că va trebui să te echipezi cu un sac de dormit. Oricum aşa arăţi mai aproape de condiţiile în care călătoreşte un student.*

Ea şi-a despachetat, a coborât la restaurant să ia cina, apoi s-a întors în cameră să-şi mai parcurgă o dată notiţele. Chuck alesese plantaţia West Grove pentru că era la treizeci de minute de mers cu maşina de la Palm Beach şi pentru că proprietarii ei reuşiseră să nu fie în atenţia presei de-a lungul anilor. Ei n-au să fie suspicioşi, aşa cum ar putea fi alte companii implicate în bătălia cu muncitorii din sindicatele fermierilor.

Fuseseră unele probleme organizatorice în privinţa fabricilor de zahăr din Florida, o avertizase Chuck. În fabrica West Grove se înfiinţase un sindicat fără nici un incident. Dar el suspecta că aceasta nu fusese decât un mod de a masca munca de sclavi de pe plantaţie.

"Se zvoneşte că toată munca pe plantaţiile din Florida se face cu sezonieri din Indiile de Vest. Este genul de muncă pe care nu-l acceptă nimeni din ţară: Grea şi prost plătită – şi cea mai plină de riscuri. În 1942 U.S. Sugar Corporation a fost acuzată de un mare juriu federal pe motiv că practică sclavia. După aceea cultivatorii de trestie de zahăr au început să aducă mână de lucru din Caraibe. După informaţiile mele, ei sunt exploataţi brutal – şi nimeni din afară nu ştie ce se întâmplă acolo.

În dimineaţa următoare Lisa s-a trezit devreme, a luat micul dejun şi a plecat cu maşina la West Grove. Acesta era un oraş micuţ. Strada principală părea să se întindă de-a lungul a trei blocuri. Pe partea stângă erau o bancă, o cafenea, un magazin de mobilă şi altul

de îmbrăcăminte şi o biserică. Pe dreapta se afla cea mai mare şi impozantă clădire din oraş – fabrica West Grove. Era o construcţie din cărămidă roşie care părea bine întreţinută.

Bun, şi-a făcut curaj Lisa, intră în fabrică şi stabileşte-ţi contacte. Explică-le misiunea ta. Ea a deschis portiera maşinii care avea înăuntru instalaţie de aer condiţionat şi a ieşit în căldura toridă de afară. La prânz va fi prăpăd, şi-a zis ea în gând.

Arată, oare, aşa cum ar trebui pentru rolul ce şi-l asumase? Bluza din batist de la Calvin Klein şi fusta tiroleză de mătase constituiau o îmbrăcăminte elegantă, dar obişnuită. Geanta din piele era un indiciu că posesoarea ei provenea dintr-o universitate importantă. Bloc-notes-ul spunea că ea se afla aici în documentare.

Încruntându-se involuntar din cauza zgomotului ce venea din fabrică, ea a traversat strada îndreptându-se spre intrarea albă, elegantă. Atmosfera din camera de primire părea destul de plăcută. Vocile care se auzeau vag din fabrică păreau vesele. În fabrică exista un sindicat, şi-a amintit ea – deci nu sunt probleme de muncă în *fabrică*.

Secretara a părut încurcată când a întrebat-o de la cine ar trebui să obţină permisiunea de a vizita plantaţia West Grove, care se afla undeva, în zona aceasta.

— Am toate informaţiile despre plantaţiile de trestie de zahăr din Hawaii, Louisiana şi Texas, perora Lisa plină de încredere în sine. Nu mai am nevoie decât de datele despre plantaţiile din Florida ca să încep redactarea lucrării mele de diplomă.

— Cred că secretara particulară a domnului Newhouse v-ar putea ajuta, a răspuns ea după o clipă de gândire. Aşteptaţi aici. Am să merg să vorbesc cu dânsa.

Lisa s-a aşezat pe unul din scaunele de răchită din sala de primire. Chuck îi spusese că ei probabil n-o s-o lase să vadă plantaţia, dar merita să facă o încercare.

Lisa şi-a înălţat privirile arborând un zâmbet pe chip când secretara s-a întors însoţită de o femeie mai în vârstă.

— De obicei nu permitem vizitatori în timpul recoltatului, i-a spus femeia, dar domnul Newhouse a zis că puteţi să mergeţi la biroul de pe plantaţie şi să discutaţi cu soţia dânsului. Dumneaei conduce plantaţia. Biroul se află în casa de acolo, cam la o milă de iarzi de terenul numărul 1. Femeia a luat o foaie de hârtie de pe masă şi un creion. Am să vă fac o schiţă.

Încântată de cooperarea neaşteptată, Lisa şi-a exprimat mulţumirea şi a părăsit fabrica. S-a urcat la volan şi a studiat drumul spre plantaţie. Terenurile erau aproape – doar la câteva minute de mers cu maşina.

Ea avea să le explice că o interesează culoarea locală: mici detalii despre cum arată plantaţiile şi trestia de zahăr când este gata să fie recoltată, cum se taie şi cum ajunge la fabrică – *Fă ca totul să sune plauzibil.*

În Florida de Sud se lucrează cu emigranţii de foarte multă vreme – încă de la începutul anilor patruzeci, spusese Chuck – încât ei, probabil, acum nici nu-şi mai fac vreo problemă în legătură cu asta. Chuck a spus că trestia de zahăr devenise o afacere comercială în Florida din 1931. Iniţial companiile lucraseră cu negrii care nu găseau de lucru în alte oraşe. Dar zvonurile despre condiţiile grele de muncă, asemănătoare sclaviei, au făcut ca numărul celor ce veneau aici să câştige un ban să scadă tot mai mult până n-a mai venit nimeni. Atunci au început proprietarii de plantaţii să aducă mâna de lucru din Caraibe.

Acolo trebuie să fie biroul, a decis Lisa şi a oprit maşina în faţa unei case de ţară proaspăt vopsită. S-a oprit ca să privească la bărbaţii care lucrau pe terenul din apropiere şi a văzut cum era încărcată trestia tăiată în căruţe. Părea o muncă lipsită de riscuri. Bărbaţi înalţi, tuciurii tăiau trestie de zahăr. *Oare, Chuck se înşelase chiar atât de tare?*

Luptându-se cu propriile gânduri, Lisa a plecat de lângă maşină şi s-a îndreptat spre casa de ţară. Pe o mică firmă scria "Plantaţia West Grove". O.K. Plantaţia West Grove. Să vedem dacă lui Chuck îi lipseşte o doagă. A ezitat în verandă, şi-a pironit privirile pe jaluzelele de la uşă încercând să zărească ceva printre ele, apoi a bătut uşor.

— Intră, s-a auzit o voce autoritară de bărbat.

Ea a deschis uşa şi a păşit într-un mic hol. Uşa din dreapta era închisă. Cea din stânga era dată de perete. Un tânăr stătea pe scaun la un birou. Dacă n-ar fi fost atât de arogant, şi-a zis Lisa în gând, ar părea chiar chipeş. El s-a aplecat uşor în faţă, prudenţa citindu-i-se în ochi.

— Ce cauţi aici?

— Secretara domnului Newhouse m-a trimis, a spus Lisa încercând să pară detaşată. I-am spus că fac cercetări pentru teza de licenţă. Despre cultivarea trestiei de zahăr...

— Secretara domnului Newhouse n-ar fi trebuit să te trimită aici. Noi suntem în perioada recoltatului – şi nu avem timp pentru asemenea aiureli.

— N-am să pun multe întrebări, a spus ea încercând să-i intre în voie. Am să stau doar deoparte şi am să privesc...

— Ce dracu' se întâmplă aici, Clive?

— O blondă înaltă şi subţire, cu o fustă albă, ridicol de scurtă şi o bluză brodată a intrat cu paşi mari în încăpere. Are cincizeci şi cinci de ani şi încearcă să pară de douăzeci şi cinci, şi-a zis Lisa în gând cu dezgust.

— Vrea să viziteze lanurile, i-a spus el blondei. Lisa a observat schimbul de priviri prudente dintre cei doi. Îşi scrie lucrarea de licenţă, a adăugat el ironic.

— Nimeni nu are voie să intre pe plantaţie. Femeia a încercat să pară amuzată. Lisa şi-a dat seama că este furioasă. Muncitorilor noştri nu le place să li se pună întrebări. Iar eu şi asistentul meu nu avem timp pentru aşa ceva. Vă rog să plecaţi. Aceasta este o proprietate particulară.

În timp ce se îndepărta cu maşina Lisa analiza situaţia. Pe plantaţia asta se întâmpla ceva ce cei doi nu voiau ca ea să vadă. *Chuck a avut dreptate.* Dar încotro să se îndrepte?

Dornică să simtă pulsul oraşului, s-a oprit la o cofetărie pentru o ceaşcă de cafea şi o brioşă. Localul era gol, în afară de doi bătrâni care stăteau la o masă din celălalt capăt discutând în contradictoriu despre guvernatorul de Massachusetts, Dukakis, care declarase procesul Sacco-Vanzetti incorect şi proclamase cea de a cincizecea aniversare a execuţiei lor drept zi memorială Sacco şi Vanzetti.

Lisa a mai rămas la tejghea schimbând câteva cuvinte despre vreme cu ospătăriţa după ce aceasta ia luat comanda.

— Pariez că vă înnebuneşte zgomotul de la fabrică, pe care trebuie să-l ascultaţi toată ziua, i-a spus Lisa compătimitor când ospătăriţa a venit cu cafeaua şi cu brioşa.

— Toată ziua şi toată noaptea în sezonul recoltatului, şapte zile pe săptămână. Chelneriţa a oftat. Nu ştiu de ce stau în acest oraş. Nu ştiu de ce o fac şi ceilalţi.

— Presupun că fabrica oferă de lucru tuturor. La fel şi plantaţia.

— Fabrica este destul de bună – dacă trebuie să locuieşti în acest oraş, a recunoscut ospătăriţa. Salariile sunt rezonabile, condiţiile de muncă bune. Oamenii de aici nu lucrează pe plantaţie. Aceea este muncă pentru animale, a spus ea cu dispreţ.

— Cum adică, chiar simplul tăiat al trestiei de zahăr?

— Scumpo, nu poţi să crezi dacă vezi condiţiile în care lucrează acei muncitori. A făcut o grimasă. Poveştile ce se aud despre plantaţie te îmbolnăvesc. A chicotit. Te fac să nu-ţi mai trebuiască zahăr toată viaţa.

— Ce fel de poveşti? a întrebat Lisa cu inocenţă.

— Ei lucrează pe plantaţie de când apar stelele până apune soarele. Uneori muncesc şi la lumina farurilor de la maşini. Şi tot timpul ăsta muncesc de se spetesc. Şi recoltatul ţine de la patru la cinci luni.

— Nimeni n-a spus vreodată că munca la fermă este uşoară, a comentat Lisa cu un zâmbet bizar.

— Aici nu se munceşte ca la fermă, a declarat femeia pe un ton categoric. Nici un american – alb sau negru – nu acceptă să lucreze aici, în soarele care te păleşte în moalele capului şi în condiţiile în care muncesc lucrătorii ăştia. Nu sunt decât jamaicani pe plantaţie, pe care îi aduc din insule. Nu este zi în care vreunul să nu se taie cu secera, să nu facă insolaţie, să nu-i înţepenească spatele, să nu aibă un ochi scos sau timpanul perforat din cauza unei trestii pe care n-a observat-o.

— Asta nu pare prea vesel, a recunoscut Lisa, inima bătându-i cu putere în piept. *Ea trebuia să ajungă în vreun fel pe plantaţie. Să vadă cu proprii ei ochi.*

— Sunteţi doar în trecere? a întrebat-o chelneriţa devenind brusc precaută.

— Am absolvit universitatea Columbia din New York, a spus Lisa pe un ton indiferent. Îmi fac lucrarea de diplomă despre plantaţiile de trestie de zahăr. Le-am vizitat pe cele din Texas şi Louisiana şi...

— Nu vă băgaţi în cele din Florida. Dacă sunteţi deşteaptă, părăsiţi oraşul cât puteţi de repede. Ce se petrece aici n-o să vreţi să aflaţi, a spus ea scurt şi concis, ochii devenindu-i opaci.

Lisa a înţeles – chelneriţa considera că deja spusese prea mult.

— Bine, mulţumesc. Şi probabil aveţi dreptate. Este atât de al dracului de cald aici încât cred că am să mă duc la bibliotecă să mă documentez. Asta o pot face acasă.

*

Lisa a înţeles că orice va întreprinde va trebui să fie pe furiş. S-a întors la Palm Beach. A înotat în piscina hotelului şi a mâncat de prânz. Instinctul îi spunea că plantaţia West Grove va sta la baza reportajului-anchetă despre industria zahărului, reportaj dorit cu atâta disperare. Probabil că acel articol n-o să schimbe cine ştie ce – ţinând cont de tirajul mic al revistei – dar merita să se facă un început.

Înlăturând gândul de a se duce după cumpărături la elegantele boutique-uri de pe Worth Avenue, Lisa s-a oprit la biblioteca locală ca să cerceteze colecţia ziarului *The Palm Beach Times*. Aici a găsit scurte articole

despre încercările de organizare a muncitorilor de pe plantaţii. Aşa după cum îi spusese Chuck, toate eforturile eşuaseră.

A descoperit câteva materiale care vorbeau cu lux de amănunte despre organizarea sindicatelor în fabrici, dar acestea n-au interesat-o. Cum putea ea să ajungă la muncitorii emigranţi – să discute cu ei – fără să fie prinsă? Trebuia să existe o cale. O s-o găsească.

În dimineaţa următoare, înainte de a se crăpa de ziuă, Lisa a plecat cu maşina de la hotel. Temperatura scăzuse mult. Era ceaţă deasă. A şofat încet, urmărind încordată firul şoselei. Vizibilitatea era redusă aproape la zero. Asta era bine, s-a felicitat ea.

Când a intrat în West Grove a auzit uruitul fabricii. Strada principală era pustie. A căutat în buzunarul pantalonilor schiţa pe care i-o făcuse secretara lui Newhouse. Avea să parcheze la o milă de plantaţie. Apoi îşi va continua drumul pe jos. Pe ceaţa asta – ea purtând pantaloni negri, bluză neagră şi pantofi sport negri – nimeni n-o s-o vadă.

A parcat maşina şi a pornit-o la drum prin ceaţa ce o învăluia ca un linţoliu. A ocolit casa de ţară, unde se aflau birourile plantaţiei. Ferestrele erau întunecate. A oftat uşurată şi s-a îndreptat spre plantaţie. Prima geană de lumină îşi făcea acum apariţia timid, dar ceaţa rămânea ca un scut protector.

Inima îi bătea să-i sară din piept pe măsură ce se apropia de primul teren. Şi-a dat seama imediat că n-avea nici o şansă să se apropie suficient de mult ca să poată vorbi cu vreunul dintre lucrători. Prin ceaţa ce începuse să se mai disperseze a zărit trupurile înalte ale jamaicanilor care tăiau tulpinile de trestie de zahăr. A zărit şi alţi bărbaţi – şi din vorbele lor a înţeles

că erau şeful echipei de tăietori şi socotitorii – toţi făcând parte din grupul de supraveghere pe perioada recoltării, aşa cum îi spusese Chuck.

— Hei, tu de acolo! s-a auzit o voce dură. Pentru o clipă Lisa a înţepenit de teamă că fusese descoperită – dar şi-a dat seama că şeful de echipă striga la unul dintre lucrători. N-o să faci nimic cu secera aia plină de noroi. Vino aici şi curăţ-o!

Conştientă că ceaţa începuse să se ridice tot mai mult, Lisa a părăsit terenul. Luptând cu nemulţumirea de sine, s-a oprit o clipă să cerceteze o construcţie lungă, joasă, acoperită cu tablă ondulată, ce se afla la marginea plantaţiei. Pesemne că aici dormeau muncitorii. S-ar putea ca vreunii dintre ei să nu fi ieşit azi pe câmp. Du-te să vezi.

Ea a virat-o brusc spre clădirea dărăpănată. Gunoaiele zăceau peste tot de jur împrejur. Un câine le cerceta în căutare de hrană. La uşă, ea a şovăit, apoi a împins-o şi a intrat înăuntru. În camera mare erau aliniate pe două rânduri paturi suprapuse. Aerul era fetid şi fierbinte.

Patru bărbaţi sforăiau în paturile din stânga ei, cu hainele negre de murdărie. Cearşafurile erau soioase şi mototolite. Tot în stânga ei, un alt bărbat stătea pe marginea patului şi-şi oblojea un braţ cu un bandaj pătat de sânge.

— Scuzaţi-mă, a spus Lisa nesigură şi bărbatul s-a întors spre ea uluit.

— Don'şoară, nu e bine să intraţi aici, a spus el cu o voce cântată, specifică insulelor. Ar fi mai bine să plecaţi repede.

— Vă rog, aş putea să vă pun câteva întrebări despre munca dumneavoastră? i s-a adresat ea, zicân-

du-şi în gând că ceilalţi bărbaţi dormeau buştean şi pesemne numai o bombă i-ar fi putut trezi.

— Dacă află şefa, mă dă afară... a spus el, dar părea intrigat de prezenţa ei.

Profitând de asta, Lisa a înaintat şi a început să-i pună întrebări cu blândeţe – cât îşi rostea bâlbâit răspunsurile – el nu-şi dezlipea ochii de pe uşă. Ea n-a îndrăznit să-şi ia notiţe, dar ştia că vorbele lui o să-i rămână întipărite în creier.

Ei munceau cu norma – dar toţi ştiau că erau înşelaţi. Plata pentru rândul de trestie era mică. Dacă se îmbolnăveau sau se accidentau, nu primeau nici un ban. Şi accidente se întâmplau zilnic – munca era periculoasă.

— Nimănui nu-i pasă dacă ne tăiem. Nimănui nu-i pasă dacă murim.

Răşina lipicioasă din firul de trestie le îmbâcsea hainele, li se lipea de piele. Mâinile le erau pline de răni şi de bătături şi durerea din ele se propaga până la umeri. Multă vreme după terminarea recoltatului durerea din braţe nu-i părăsea.

— Când venim primim o pereche de mănuşi. După aia nimic. Şefa zice că mănuşile costă mult.

— Şi mănuşile nu rezistă? a iscodit Lisa.

— Dacă ţin o săptămână. Asta e tot. Acum du-te, i-a poruncit el cu o intensitate bruscă. Eu pierd o zi de muncă, pentru că rănit, braţul; dacă ei găsesc pe tine aici, eu pierdut slujba. Pleacă.

Întoarsă în camera ei de hotel din Palm Beach, Lisa s-a aşezat la maşina de scris portabilă şi şi-a redactat materialul despre viaţa chinuită a tăietorilor de pe plantaţiile de trestie de zahăr: ziua de lucru incredibil de lungă, puzderia de accidente ce-i paşte la fiecare pas,

condiţiile mizerabile în care locuiesc, singurătatea şi dorul lor de casă şi de familiile ce se află departe.

Dar era prea mult material pentru un singur articol, şi-a zis ea în gând cu o ardoare mesianică. Ar trebui să-l publice în trei numere. Avea nevoie de mai multe informaţii. De fotografii. Mai bine du-te la New York şi sfătuieşte-te cu Chuck, şi-a zis ea.

Înainte de a părăsi hotelul, l-a sunat pe Chuck. El a fost de acord s-o aştepte la redacţie.

— Eşti bine? a întrebat-o el neliniştit.

— Da, sunt bine. Dar ar mai fi multe de făcut, i-a spus ea. Discutăm când ajung eu acolo.

La a treia încercare, a reuşit să dea de Paul.

— Am să te aştept la aeroport, i-a promis el.

În jurul orei 7 p.m. Lisa şi Paul stăteau cu Chuck în biroul lui micuţ şi supraaglomerat – dimensiunile fiind direct proporţionale cu capitalul – şi discutau despre cea ce aflase ea în legătură cu condiţiile de muncă ale lucrătorilor emigranţi de pe plantaţiile de trestie de zahăr.

— Vreau să mă reîntorc, Chuch. Văd acest material ca un serial în trei părţi care o să-i izbească pe oameni drept în moalele capului, a spus Lisa cu convingere.

— S-ar putea să se ivească neplăceri, a avertizat-o Chuck. Mai cu seamă atunci când o să apară primul număr. A zâmbit larg. Ştiu, tirajul nostru este mic. Dar revista ajunge la oamenii din sfera zahărului.

— Am să mă duc cu ea, s-a oferit Paul. O să fac fotografii. Nu sunt un fotograf profesionist, dar acesta este hobby-ul pe care-l am de ani de zile.

— Este bun, l-a asigurat Lisa pe Chuck. I-am văzut fotografiile.

— Nu pot să investesc mult în afacerea asta, i-a prevenit Chuck.

— Plăteşte-mi doar avionul, i-a spus Paul.

— S-a făcut, s-a învoit Chuck. Nu vreau ca Lisa să fie acolo singură.

— Când va apărea primul material? l-a întrebat Lisa.

— Scot editorialul din numărul următor şi-l înlocuiesc cu articolul tău, i-a spus Chuck. Va fi pe piaţă joi dimineaţă.

— Vom fi o pereche de studenţi care ne facem documentarea pentru diplomă, a chicotit Paul. Şi, în acelaşi timp, profităm şi de o vacanţă. Nimeni n-o să fie suspicios. West Grove, Florida, iată-ne, sosim!

Capitolul 46

Harry a format din nou numărul lui Eileen de la casa de pe plantaţie. În acelaşi timp ochii lui parcurgeau încă o dată articolul de pe prima pagină din noua publicaţie săptămânală pe care biroul său din New York i-o trimisese. *Fiţuică de scandal*, care nu ştie cum să-şi sporească vânzările, a catalogat-o el cu dispreţ.

— Plantaţia West Grove. Vocea celui mai nou "adjunct" al lui Eileen era răstită, de parcă ar fi vrut să-l mustre pe cel care a sunat pentru că l-a întrerupt de la cine ştie ce activitate importantă.

— Clive, îi spui lui Eileen că vreau să vină imediat acasă. Nu mă interesează dacă este ocupată – vreau s-o văd chiar acum.

Harry a trântit telefonul fără ca să mai aştepte răspuns.

Ce rahat mânca ziarul ăsta despre ei, precum că s-ar munci în condiţii de sclavie pe plantaţia lor? Accidente în fiecare zi – adeseori foarte grave. Lucrători care trăiesc în barăci insalubre şi care sunt înşelaţi la plată. *Mai bine să se convingă singur despre ceea ce se întâmplă acolo.* Jurnalişti care scurmă în noroi – sau Eileen este de vină?

În chip ciudat simţise cum i se taie picioarele pen-

tru că numele persoanei care semna articolul era Freeman: acelaşi cu numele lui Katie de fată. Era acelaşi prenume cu al tinerei studente – dornică să facă bine – care fusese omorâtă cu cinci ani în urmă într-un accident în timpul unei greve de la fabrica Talisman.

— Juanita! a strigat el la secretara sa din biroul alăturat. Plec puţin. Dacă este ceva urgent, mă suni acasă.

El voia să se confrunte cu Eileen între patru ochi.

A pornit grăbit spre Mercedes-ul său parcat sub un pom ca să-l ferească de căldura toridă a soarelui. El fusese printre primii din industria zahărului care admisese sindicatele în fabrica lui. El era mândru de relaţiile pe care le avea cu cei din subordine. Ce se întâmpla acolo pe plantaţie şi el nu ştia? Acum se simţea cotropit de un sentiment de vinovăţie pentru că îi acordase lui Eileen mână liberă. Drace, conducea Eileen plantaţia. Dar nu te repezi să tragi concluzii, s-a admonestat singur.

El ştia vag că se făcuseră unele eforturi pentru a organiza muncitorii agricoli. În alte zone chiar se reuşise. Dar aici toţi insistau că este imposbil de vreme ce munca se făcea cu emigranţi ce veneau din altă ţară.

Toată viaţa el plătise salarii corecte tututor care munceau pentru el. Chiar când fusese la Simon & Sinclair el se luptase cu Arnie ţinând partea salariaţilor, când apăruseră unele probleme. *Ce dracu' făcea* Eileen acolo pe plantaţie?

El măsura biblioteca în lung şi în lat cu un pahar înalt de cafea de la gheaţă în mână când a auzit

maşina lui Eileen frânând pe alee. S-a oprit în uşă aşteptând ca ea să-şi facă apariţia în hol.

— Harry, ce ţi-a venit să-mi laşi un asemenea mesaj? l-a întrebat Eileen în timp ce se îndrepta spre el. Ştii cât de ocupată sunt în această perioadă a anului.

— Biroul din New York mi-a trimis acest bileţel de amor, a spus el pe un ton sarcastic şi i-a înmânat ziarul împăturit. Citeşte-l!

Eileen a luat ziarul, s-a încruntat când a văzut titlul şi a înjurat printre dinţi în timp ce citea.

— O fiţuică ieftină care încearcă să-şi facă popularitate, a spus ea cu dispreţ. De ce ţii ca eu să-mi pierd timpul cu asemenea gunoaie?

— Nu vreau ca numele meu să fie târât în noroi, i-a retezat-o el. Nu vreau...

— Cine citeşte această fiţuică? l-a întrebat Eileen dându-i ziarul înapoi. Nu e altceva decât vreun păduche de jurnalist ce-şi face iluzii c-o să devină un alt *National Enquirer*[1].

— Este adevărat că noi...

— Harry, nu mai fi naiv, l-a întrerupt ea nerăbdătoare. Noi facem exact ce fac toate plantaţiile de trestie de zahăr din Florida. Nici mai mult – nici mai puţin. Noi avem o slujbă dificilă...

Ea s-a oprit când Harry şi-a încleştat brusc o mână pe piept şi a scos un sunet de durere. S-a făcut alb la chip ca varul şi ziarul i-a scăpat din mână.

— Sună-l pe Freddie, a spus el abia mai respirând. Cred că am făcut un atac de cord.

---

[1] Anchetator naţional (engl.).

*

Sam a oprit maşina în parcajul de la spital cu o frână bruscă. Îngrozită de ce avea să găsească, ea a coborât din maşină şi s-a îndreptat grăbită spre spital. Eileen îi lăsase vorbă să vină aici cât putea de repede. *"Tatăl tău a făcut un atac de cord".*

Ea a găsit-o pe Eileen în sala de aşteptare aşezată pe un scaun şi frunzărind o revistă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Sam gâtuită de emoţie. Cum se simte?

— Este o întreagă echipă ce se ocupă de el, a spus Eileen. Eu aştept aici de aproape o oră...

Cum putea să i se întâmple asta tatei? El era puternic ca un cal. Era cu nouăsprezece ani mai mare decât Eileen dar ei păreau a fi de aceeaşi vârstă. Nu fusese nici cel mai vag semnal de alarmă pentru una ca asta.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat, i-ar cerut Sam poticnindu-se.

— Uite-l pe Freddie...

Eileen s-a ridicat în picioare. Doctorul Fred Weston era medicul de familie.

— Harry o să se facă bine, le-a liniştit doctorul când a ajuns lângă ele. De un an îi tot spun să facă mai multă mişcare şi să mai dea jos douăzeci de livre.

— O să le dea, a promis Sam hotărâtă în vreme ce un sentiment de uşurare punea stăpânire pe ea. *Tata era bine.* Putem să-l vedem acum?

— Imediat după ce-l mutăm într-o rezervă, a spus doctorul Weston. A avut un foarte uşor atac de cord, dar vrem să-i mai facem câteva analize ca să fim mai siguri. O să-l mai ţinem aici încă vreo două zile.

— Ai face bine să-l mai ţii câteva, Freddie, a spus Eileen. Îl cunoşti pe Harry. Dacă îi dai drumul de aici, a doua zi va fi înapoi la fabrică. Fă-l să mai rămână o săptămână – acesta e singurul mod de a-l determina ca s-o lase mai moale.

— Probabil că ai dreptate, a încuviinţat doctorul Weston chicotind uşor. N-am văzut niciodată un bărbat de vârsta lui care să aibă atâta energie. Ai crede că este în jur de treizeci de ani. O să aranjez în aşa fel analizele ca să-l mai putem ţine aici. El o să se înfurie, dar o să mă asculte.

*

Eileen a părăsit spitalul şi, după toate aparenţele, Sam intenţiona să rămână toată seara aici. Dar poate că aşa era tocmai bine. Ea avea o treabă de făcut, o treabă care cerea prezenţa lui Harry la spital iar pe Sam să n-o prea aibă în preajmă.

Ea s-a dus cu maşina direct la fabrică şi în biroul lui Harry. Fabrica, bineînţeles, era în plină activitate, dar funcţionarii plecaseră demult de la lucru.

I-a cotrobăit prin birou şi prin dosare căutând toată corespondenţa cu conglomeratul care se arătase atât de dornic să cumpere fabrica şi plantaţia. Apoi, după ce s-a asigurat că luase toate scrisorile dintre Kramer Enterprises şi West Grove, l-a sunat acasă pe Ray Duggan.

— Ray, trebuie să te văd, i-a spus ea când el a răspuns la telefon. În seara asta.

— Eileen, soţia mea este în oraş, i-a spus el părând uşor tentat de invitaţie. Cu un an în urmă când soţia lui fusese în Europa, ei petrecuseră un weekend frenetic împreună, dar nici unul dintre ei nu mai încercase

să-l repete. Lui Ray îi era teamă să nu afle nevasta, iar Eileen prefera bărbaţii mai tineri. Ce este?

— Am nevoie de serviciile tale ca avocat, a spus ea cu răceală. Este o urgenţă. Vino la biroul de la fabrică, nu la casa mea de pe plantaţie. Harry este în spital, a adăugat ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ray devenind imediat plin de solicitudine.

— A avut un atac de cord.

— Îmi pare rău, Eileen...

— O să-şi revină. Freddie Weston aşa ne-a asigurat. Dar el zice că Harry trebuie s-o ia mai uşor. Am nevoie de documente care să fie semnate, ca fabrica să poată merge înainte.

— O să vin imediat.

Eileen a pus receptorul în furcă cu un zâmbet triumfător. Ea aşteptase peste douăzeci de ani pentru această clipă. *Totul o să iasă bine.*

*

— Ce dracu' are de gând Freddie? a întrebat-o Harry pe Eileen. De ce trebuie să mai rămân aici o săptămână? Acum mă simt bine.

— Harry, ai avut un atac de cord. Freddie este precaut – el a cerut o mulţime de analize. Nu trebuie să-ţi faci griji. Eu o să mă ocup de fabrică.

Ea şi-a ascuns iritarea cauzată de faptul că Harry încă nu-i semnase actul de împuternicire.

— Pentru că fabrica trebuie să facă plăţile, i-a atras ea atenţia. Eu va trebui să semnez cecurile. Freddie zice că tu ar fi bine să mai stai în spital şi să te odihneşti. Nu trebuie să te gândeşti la afaceri.

Ea i-a întins din nou stiloul.

— Harry, semnează şi lasă-mă să mă duc la bancă şi să fac cecurile pentru plăţi.

— Freddie este nebun să mă ţină aici ţintuit în pat. Dar Harry a luat stiloul şi a semnat documentul de împuternicire pe care Eileen îl scosese din servietă. Cine se ocupă acum de plantaţie? Sper că nu prostul ăla de Clive.

— Tim. El este cel mai bun supraveghetor pe care l-am avut vreodată. El are totul sub control. Harry, nu-ţi mai face griji.

— Unde este acum Sam? a întrebat-o Harry.

— Este ora opt dimineaţa, Harry, a oftat ea exasperată. Probabil că încă doarme.

Eileen a plecat de la spital şi s-a dus cu maşina direct la fabrică. La bancă va ajunge mai târziu. Mai întâi va trebui să-l sune pe Ted Carson de la Kramer Enterprises. El era genul de director care la ora 8 a.m. se afla la birou – aşa că nu a fost nevoie să mai aştepte. Doreau să cumpere fabrica West Grove si plantaţia? Ea voia să vândă. Avea împuternicire de la Harry. Ei puteau încheia afacerea.

*

La aeroportul La Guardia Lisa şi Paul au aflat că avionul va avea o întârziere de patruzeci de minute.

— Hai să bem o cafea, i-a spus Paul. O să ajungem târziu în oraş, deci n-o să putem face nimic în seara asta în legătură cu reportajul.

— O s-o sun pe mami, a hotărât Lisa. Dacă încearcă să-mi telefoneze la hotel în Florida şi află că am plecat o să fie îngrijorată. N-am ştiut cât îmi va lua acest reportaj – i-am spus că s-ar putea să stau acolo trei săptămâni.

— Ai dat de filonul de minereu chiar de la prima săpătură. Norocul începătorului, a tachinat-o el.

Lisa a găsit-o pe Katie la birou, după cum se aşteptase.

— M-am întors la New York cu avionul pentru a discuta cu şeful meu, i-a spus Lisa degajată. Acum plec iar în Florida. Am să te sun de acolo să-ţi spun unde stăm.

— Unde stăm? a repetat Katie.

— Paul vine cu mine ca să se ocupe de poze. Îl ştii, Paul Hecht.

— Da, mi-ai vorbit despre el. S-a simţit o notă de însufleţire în glasul ei. Am să-l cunosc şi eu?

— Foarte probabil. Şi Paul m-a rugat să te cunoască.

Deci mami a fost de acord.

— Lisa, sper că nu este nimic periculos în ancheta pe care o faci.

Lisa şi-a dat seama că era neliniştită, dar ştia că ea niciodată nu exagerase în a-şi manifesta sentimentele de mamă îngrijorată.

— Nu este decât un reportaj despre industria trestiei de zahăr în Florida de Sud, aşa după cum ţi-am mai spus.

— Îmi amintesc că am citit despre unele probleme privind sindicatele din fabricile de zahăr, a spus Katie. Bineînţeles, asta a fost cu mult timp în urmă.

— Pe noi ne interesează plantaţiile de trestie de zahăr, i-a spus Lisa.

— Un reportaj-anchetă?

Vocea îi trăda o uşoară nervozitate acum.

— L-ai putea numi aşa, a încuviinţat Lisa. Dar totul o să fie bine. Nu-ţi face griji, mami.

— Lisa, fii prudentă, a sfătuit-o Katie.

— O să fie bine, mami, a asigurat-o din nou Lisa. Nu sunt probleme.

*

— Tati, ai de gând să bântui prin tot spitalul? l-a certat Sam când, în cele din urmă, l-a găsit şi s-a întors cu el în rezerva lui.

La patru zile după atacul de cord el era din nou în plină mişcare.

— Am stat aici prea mult, a mormăit el. Nu ştiu de ce Freddie insistă să mai rămân. Mă simt grozav – niciodată nu mi-a fost mai bine.

— El zice că imediat ce ieşi de aici trebuie să începi un program regulat de exerciţii fizice. Şi gata cu deserturile bogate în calorii – trebuie să dai jos douăzeci de livre.

— Să trăiţi, am înţeles, a spus el cu o deferenţă prefăcută şi a zâmbit.

— Să-ţi aduc nişte reviste?

— Mai bine mi-ai aduce un cotlet zdravăn şi o tartă cu căpşuni. Nici nu-ţi poţi închipui ce-am avut la micul dejun. Ştiu... a întins mâna spre a-i opri reproşul. Sunt la regim. Adu-mi *The Wall Street Journal* şi *The New York Times*.

— Nu poţi să stai departe de afaceri măcar în spital? l-a întrebat Sam dând din cap cu un amestec de afecţiune şi disperare în timp ce se aşezau în cele două fotolii din rezerva plină de flori.

— Afacerile m-au adus aici. Brusc chipul i s-a întunecat. Trebuie să plec din spital, Sam. Afurisitul de Freddie mă tot ţine aici cu analizele lui. I-am spus că o face ca să-şi motiveze nota de plată piperată şi în

felul ăsta eu să ajut spitalul să-şi achite aparatele sofisticate pe care le tot cumpără.

— Ai să pleci atunci când hotărăşte dr. Weston, i-a spus Sam.

— Eileen n-a mai trecut pe aici de alaltăieri. Presupun că se agită toată prin fabrică.

— Ceea ce îi şi place, a comentat Sam. Marea femeie de afaceri! Poate că ar trebui s-o laşi să se ocupe de fabrică în următoarele câteva săptămâni, a încercat ea plină de speranţă că-l convinge. N-ar trebui să te întorci direct în casa aceea de nebuni.

— Cred că deja i-am dat prea multă mână liberă, a recunoscut el. Bineînţeles, povestea din fiţuica aceea s-ar putea să fie o înşiruire de minciuni. Tu ştii cât de repede mă aprind eu. Totuşi el părea îngrijorat. Cum am fi putut noi să rămânem în afaceri în toţi aceşti ani dacă porcăria aceea este adevărată?

— Ce porcărie? I-a întrebat Sam. Ce este cu povestea din ziar?

— Biroul din New York mi-a trimis un exemplar. Ne aduc acuzaţii despre felul cum ne conducem plantaţia.

— Unde este ziarul? I-a întrebat Sam cuprinsă de furie. *Povestea aceea îi provocase atacul de cord.* Unde este ziarul?

— Acolo unde mi-a căzut în birou când am făcut criza, a spus Harry încet.

— Freddie zice că îţi merge bine. Şi Harry şi Sam şi-au întors capetele auzindu-o pe Eileen. Încă trei zile şi poţi să mergi acasă.

— De ce încă trei zile? a întrebat Harry supărat.

— Ca să-ţi termine analizele, i-a reamintit Eileen. Dar nu este nici o problemă. Freddie susţine că ai să trăieşti mai mult decât el.

— Vin să te văd după cină, tată.

Sam l-a sărutat, şi-a fluturat mâna spre mama ei şi a plecat.

— Ce este la fabrică? a întrebat-o Harry pe Eileen.

— Obişnuita nebunie. O să supravieţuiască. A făcut o pauză şi ochii i-au devenit opaci. Harry, trebuie să vorbim.

— Ceva *nu este* în ordine la fabrică, a zis el.

— Absolut nimic. Niciodată n-a fost mai bine. Trebuie să vorbim despre noi.

— Da? a întrebat Harry punându-se în gardă.

— Tu ştii că de când s-a născut Sam căsnicia noastră s-a terminat. Anii ăştia au fost mizerabili pentru mine. Sunt încă destul de tânără ca să mai am nevoie...

— Presupun că nevoile tale au fost satisfăcute, i-a spus Harry sarcastic...

Eileen a ignorat întreruperea.

— M-am săturat de plantaţie până în gât. M-am săturat de Florida. E timpul să plec. Vreau să mă duc în Mexico City ca să divorţez, Harry. Vreau să mă stabilesc acolo, a încheiat ea înfruntându-i privirea.

— N-am să te opresc...

El era uimit dar nu nefericit. Va trebui să găsească pe cineva să se ocupe de plantaţie.

— Îl voi folosi pe Ray Duggan ca avocat. El mi-a stabilit cu cine să iau legătura în Mexic. El a redactat actele ca tu să le semnezi, să spui că eşti de acord cu divorţul. Şi-a deschis geanta din piele de crocodil şi a scos mai multe hârtii. Uite, patru exemplare. Unul este pentru tine.

I-a întins hârtiile şi stiloul.

— Vrei să le semnez acum?

— Ai vreun motiv ca să nu semnezi acum?

Zâmbetul ei era dispreţuitor, sprâncenele încruntate de neliniște.

— Nici unul, a recunoscut el. Dacă condiţiile erau acceptabile. A citit textul scurt. *Aici nu se spunea nimic despre nici un aranjament financiar...* Ce dracu' se petrecea? Acesta nu era stilul lui Eileen. Când era vorba de bani, nimeni nu o întrecea. O.K., le-am semnat. I-a întins cele trei exemplare. Când o să se întâmple asta?

— Diseară iau avionul. Imediat cum se termină divorţul mă mărit cu Clive. Aranjamentele financiare le stabileşti cu Ray.

— Cine se ocupă acum de fabrică? În mintea lui Harry era un adevărat haos. Toate astea se întâmplau atât de repede. Ce punea la cale Eileen? *Avea ea încredere în el lăsându-l să facă aranjamentele financiare cu avocatul ei?* Va trebui să-l conving pe Freddie să-mi dea drumul de aici mâine dimineaţă...

— Nu este nici o problemă, Harry. Tu l-ai instruit bine pe Bud Jackson. El se poate ocupa de toate. A băgat hârtiile în geantă şi a închis-o. La revedere, Harry. O să-ţi trimit într-o zi câteva rânduri din Mexico City.

Capitolul 47

Sam stătea aplecată deasupra biroului tatălui ei şi citea articolul incriminator despre plantaţia West Grove. Ziaristă cretină şi ticăloasă. Pesemne că stă acolo în New York şi inventează toată povestea asta mizerabilă! I-au ieşit câteva înjurături printre dinţi de furie când a citit că acesta era primul articol dintr-o serie de trei.

Sam a căutat cartea de telefon cu numerele ziarelor. O să sune la New York şi o s-o avertizeze pe această Lisa Freeman că tatăl ei o va da în judecată dacă va mai scrie un singur cuvânt despre plantaţie. Şi îi va cere să retracteze toate infamiile pe care le-a debitat.

După ce a găsit numărul de telefon al ziarului Sam a sunat şi a cerut-o pe Lisa Freeman.

— Lisa Freeman este plecată din oraş. Vă poate ajuta altcineva? a întrebat doamna de la celălalt capăt al firului.

— O, sunt o prietenă a ei din facultate, a improvizat Sam. *Freeman era în Florida ca să scormonească mai adânc*. Eu locuiesc în Elveţia de doi ani şi stau aici doar câteva zile. Aţi putea să-mi spuneţi unde îi pot telefona?

— Această informaţie n-ar trebui să v-o dau, a spus plină de îndoieli fata.

— Lisa o să vă omoare dacă o să afle că eu am

fost în New York şi dumneavoastră n-aţi vrut să-mi daţi numărul la care o pot găsi. Convorbirile telefonice peste ocean sunt atât de scumpe...

Sam a făcut o pauză rugându-se în gând pentru un dram de noroc.

— Bine, a spus interlocutoarea sa după o clipă de ezitare. Dacă sunteţi o prietenă din facultate... Ea este într-un orăşel din Florida, West Grove. Stă la vreo şapte mile la nord de West Grove, la motelul Wilmington. Aşteptaţi puţin şi am să vă dau numărul de acolo.

Sam a sunat la motelul Wilmington şi a cerut să vorbească cu Lisa.

— Nu răspunde nimeni în cameră, i-a spus centralista. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

— Nu. Nici un mesaj, mulţumesc, a spus ea clocotind de furie, în timp ce fraze dure din articol îi răsăreau în minte.

A rămas nemişcată lângă telefon pentru o clipă reflectând la următoarea mişcare. O.K. Du-te până la motel şi rămâi în maşină până se întoarce Lisa Freeman, indiferent când va fi asta. Ea trebuia să oprească celelalte două articole şi să ceară o retractare. Sam a luat ziarul, l-a împăturit şi l-a băgat în geantă. A plecat din casă şi s-a urcat în Jaguar-ul alb pe care tatăl ei i-l cumpărase la absolvirea facultăţii.

Cum au putut ei să-i facă asta tatei? Toată lumea îi cunoştea corectitudinea şi reputaţia de patron model. O slujbă la West Grove era considerată ca o şansă. Aproape toţi angajaţii din fabrică lucrau acolo de cel puţin cincisprezece ani.

Reporteriţa aceea nu avea cum să atace fabrica, şi-a zis furioasă Sam, aşa că s-a dus la plantaţie unde lucrau emigranţi. Dar chiar şi acolo, şi-a amintit ea din

spusele lui Eileen, reveneau cam aceeaşi oameni în fiecare an. Asta înseamna că erau exploataţi?

Sam a plecat de acasă cu maşina la motelul Wilmington format dintr-un şir de construcţii din cărămidă roşie şi lemnăria vopsită în alb, cu un design plăcut, menit a atrage călătorii motorizaţi al căror număr era din ce în ce mai mare. În sezon fiecare căsuţă probabil că era ocupată. În septembrie nu se aflau în parcare decât câteva maşini. Ca să fie mai sigură, Sam s-a interesat la recepţie dacă s-a întors Lisa.

— Nu, duduie, încă nu s-a întors, i-a spus recepţionerul în vârstă citindu-i-se pe chip un zâmbet admirativ.

— Eu n-o cunosc personal, a spus Sam încercând să-i câştige încrederea. Cum arată?

— Ei bine, a răspuns bărbatul după o clipă, seamănă cu dumneata. Cam de vârsta dumitale. Afară doar că ea are părul negru şi-i ajunge până la umeri – iar dumneata eşti un pic mai înaltă. Este o tânără care, într-adevăr, arată foarte bine.

— Mulţumesc.

Cel puţin acum aflase că trebuie să se uite după cineva cam de talia ei, suplă şi cu părul negru.

S-a reîntors la maşina pe care o parcase sub un stejar cu o coroană bogată. Constructorul avusese înţelepciunea de a nu tăia pomii din preajmă, şi-a zis ea în gând, aprobându-l. Negăsindu-şi astâmpărul în timpul acestei aşteptări, a dat drumul la radio şi s-a aplecat spre bancheta din spate să ia revista *Vogue* pe care o aruncase acolo mai devreme. După aproape o oră – în care n-a intrat în parcare nici o maşină – ea s-a hotărât să meargă la cel mai apropiat local Howard

Johnson's ca să ia un prânz frugal. Era leşinată de foame.

Când se întorcea după treizeci de minute, Sam a văzut o maşină care a virat-o din şosea în parcajul de la motelul Wilmington. A strâns mâinile pe volan. Deja în minte i se adunau cuvinte furioase. Cum au îndrăznit să-l ponegrească pe tata în modul ăsta?!

Sam a urmat cealaltă maşină în parcaj, înaintând încet. A observat că pe locurile din faţă erau un bărbat şi o femeie; nimeni pe bancheta din spate. După ce s-a oprit, mai întâi a coborât din maşină bărbatul; apoi femeia. Era cam de vârsta şi de talia ei – cu părul negru, căzându-i pe umeri. Lisa Freeman, şi-a zis Sam în gând, strângând din dinţi în anticiparea conflictului iminent.

A căutat ziarul în geantă şi a aşteptat până ce cei doi au intrat în motel, apoi a coborât şi ea din maşină – cu mâna încleştată pe ziar – şi s-a îndreptat spre uşa lor. Ar fi vrut ca Lisa Freeman să fie singură, dar acum nimeni nu-i va sta în cale. Voia să se întoarcă la spital şi să-i spună tatălui ei că nu vor mai urma cele două articole murdare – şi că ziarul va da o retractare.

A făcut o pauză în faţa uşii reflectând la ce avea să spună. Apoi a ciocănit. Aproape imediat uşa s-a deschis. În prag stătea un bărbat bine făcut, cam de douăzeci şi cinci de ani.

— Da? a întrebat el politicos, dar îngrijorat.

— Aş vrea să vorbesc cu Lisa Freeman.

Sam şi-a dat seama că ei se aşteptau la repercusiuni.

— În legătură cu ce? a întrebat el ţinând uşa pe jumătate deschisă.

— Aş prefera să vorbesc cu ea, a răspuns Sam luptându-se din răsputeri să menţină un ton indiferent.

— E-n ordine, Paul – s-a auzit o voce şi după o clipă a apărut supla brunetă. Eu sunt Lisa Freeman.

— Dumneata ai scris articolul acela scabros? În ciuda hotărârii de a rămâne glacială, Sam nu-şi mai putea stăpâni furia. Tatăl meu a făcut un atac de cord din cauza lui!

— Eu l-am scris, a recunoscut Lisa. Pentru o clipă a părut descumpănită. Dar nu este scabros. Am cercetat cu atenţie... Am...

— Toată lumea din acest stat ştie că tatăl meu n-ar recurge niciodată la vreuna din metodele descrise de dumneata în acel articol. Ochii lui Sam scăpărau scântei. El este unul dintre cei mai respectaţi oameni de afaceri din sud. Vreau ca să nu mai urmeze cele două articole – şi vreau o retractare şi să cereţi scuze tatălui meu.

— Când ai fost ultima dată pe plantaţie? a atacat Lisa.

Brusc Sam a bătut în retragere.

— Ei bine, eu... n-am fost acolo recent. Dar...

Ea nu fusese niciodată pe plantaţie în timpul recoltatului. Nu pusese niciodată piciorul în barăcile unde dormeau muncitorii sezonieri.

— Eu am fost acolo în urmă cu câteva zile. Tot ce am scris am şi văzut. Am stat de vorbă cu un lucrător...

— Nu te cred! i-a spus Sam colorându-se în obraji.

— Tu nu i-ai văzut! i-a spus Lisa. Vino cu noi mâine în zori. Să-ţi arătăm ce fel de plantaţie conduce tatăl tău. Va trebui să ne furişăm pentru că doamna Newhouse a pus paznici după ce am cerut să văd plantaţia...

— Tata nu conduce plantaţia. Brusc Sam a fost

cuprinsă de îndoieli. Tata nu se duce niciodată pe plantaţie. Acela este teritoriul lui Eileen. Cum îl numea tata - când o lua peste picior?... domeniul lui Eileen. *Ce a săvârşit ea pe la spatele lui?* Mama se ocupă singură de plantaţie. Sam se lupta să-şi menţină vocea calmă. Tata conduce fabrica şi biroul de vânzări.

— Atunci probabil merită să te convingi şi dumneata cu propriii ochi, a spus Paul încet. Dă-mi voie să-ţi arătăm noi, domnişoară Newhouse.

— Samantha, a spus ea cu voce tremurată, dar toată lumea îmi zice Sam.

— Dacă şefii de pe plantaţie ştiu că venim o să încerce să ne oprească, a prevenit-o Lisa. Să nu spui la nimeni nimic. Ca să-ţi arătăm cum stau lucrurile. Paznicii patrulează la poartă. Noi ştim cum să intrăm prin spate fără să fim văzuţi.

— De ce să vă cred pe voi? a încercat din nou Sam, dar apărarea ei îşi pierduse din forţă.

— Nu ne crezi pe noi, i-a spus Paul. Crezi ceea ce vezi. Şi cu dumneata vom putea să vedem şi terenurile - dacă nu ne va opri mama dumitale.

— Vom vedea terenurile. Sam era încruntată. Când?

— Mâine dimineaţă în zori, a spus Lisa. Oamenii deja vor fi pe câmp. Vei vedea mai întâi unde locuiesc. Ai să poţi să vorbeşti cu cei care n-au ieşit la lucru. În fiecare zi sunt accidentaţi - dacă nu pot să folosească secera, trebuie să stea în tabără. Când nu lucrează pe plantaţie nu sunt plătiţi.

— Unde ne întâlnim? a întrebat Sam. *Pentru tata ea trebuia să afle adevărul.* Spuneţi-mi şi voi fi acolo.

*

Sam a plecat cu maşina fără o ţintă precisă conducând ore în şir. Poate că era nebună să creadă ca

fiind adevărate condiţiile descrise de Lisa şi Paul, iar instinctul îi spunea că ei nu minţeau.

În cele din urmă s-a întors acasă. A fost mulţumită că Eileen nu se afla prin preajmă. Şi-a adus o tavă cu ce s-a nimerit ca să-şi amăgească foamea sus, în camera ei, apoi a plecat la spital pentru obişnuita vizită de seară. Să-i spună tatei ce se va întâmpla mâine în zori? Nu, a hotărât ea. Cum putea să facă asta când el abia îşi revenise după atacul de cord? Dar în curând o să afle – dacă ceea ce spuseseră Lisa şi Paul era adevărat.

Sam a adus la spital un trigon cu fructe de pădure. Rhoda – care fusese doica ei – devenise bucătăreasa familiei şi tatei nu-i plăcea nimic altceva mai mult decât prăjitura cu fructe de pădure. Ea discutase cu doctorul Weston care-i spusese: *Ţinând cont de cât de puţin are să mănânce, el se poate bucura de o mică tratație. Dar mică să fie.*

— Ghici ce ţi-am adus, tată, a spus ea reuşind să-şi aştearnă pe chip un zâmbet de zile mari.

— Te-ai văzut cu maică-ta? a întrebat-o el brusc.

— Nu. De ce?

— În clipa asta este în drum spre Mexic.

— Da? a întrebat Sam înălţându-şi sprâncenele.

— Ca să divorţeze de mine. De la tine şi-a luat rămas bun?

— N-am văzut-o. Sam a ezitat. Tată, nu eşti nefericit din cauza divorţului, nu-i aşa? Vocea i-a devenit gravă şi plină de sarcasm. De altfel, trebuia să aibă loc demult.

Se întâmplase din cauza acelui articol? I-a fost teamă lui Eileen de furia tatei când va afla că este adevărat ce se scrie acolo?

— Nu sunt nefericit din cauza divorţului, a recunoscut el. Dar cel de al şaptelea simţ al meu îmi spune că ceva nu este în ordine. Am semnat documentele că nu mă opun divorţului. Ray Duggan este avocatul ei. Îl ştii cât este de abil. Pe Eileen o cunoşti ce fire ascunsă are, a adăugat el. Aşa că, de ce n-am semnat şi aranjamentele financiare?

— Nu ştiu. A pus prăjitura împachetată cu grijă în foiţă de aluminiu pe măsuţa de lângă pat. Ai discutat cu Ray?

— Nu pot da de el, să-l ia naiba! L-am sunat de câteva ori şi răspunsurile se bat cap în cap. Slujnica spune un lucru, nevasta altul. Mă evită, Sam.

— Vrei să încerc să dau eu de el?

— El o să stea ascuns până va fi gata să vorbească. Nu vreau decât să aflu ce aranjament financiar are ea de gând să solicite. Nu-mi amintesc dacă există legea bunurilor dobândite în comun în Florida...

— Ea dă divorţ în Mexic. Poate să ceară un aranjament financiar acolo?

— Am să-l sun pe Rick Bernstein, s-a hotărât Harry. Bernstein era avocatul lui personal de şaptesprezece ani de zile. O să-l găsească el pe Ray.

— Ea a plecat în Mexic fără ca măcar să-mi spună o vorbă! Zâmbetul lui Sam era un amestec de cinism şi durere. Dar nu mă aşteptam la altceva.

— Sam, nu avem nevoie de ea. Harry a prins-o pe fiica lui de mână. Ne avem unul pe celălalt.

— Eileen n-a fost niciodată cu noi, a spus Sam sarcastic. Şi ne-am descurcat perfect. Dar este greu să recunoşti că propria ta mamă nu dă doi bani pe tine.

Ea nu-i putea spune tatei în astă-seară că ajunsese la convingerea că Lisa Freeman avea dreptate în arti-

colul ei. Mai târziu o va face – pentru că situaţia trebuia să se schimbe.

— O, şi încă o mică veste. Zâmbetul lui Harry era contorsionat. Eileen îţi oferă un tată vitreg. Se mărită cu Clive după divorţ.

— Târâtura aia? Sam se holba la el fără să-i vină a crede, apoi, pe neaşteptate, a izbucnit în râs. O, tată, să mai zici că nu este dreptate pe lumea asta! Ea primeşte exact ceea ce merită!

*

Aşa după cum aranjaseră, Sam stătea în faţa casei tăcute aşteptându-i pe Lisa şi Paul s-o ia cu maşina. Pe cerul cenuşiu al dimineţii erau câteva crâmpeie roz, soarele aflându-se încă sub linia orizontului. Era bucuroasă că-şi pusese la blugi helanca albastră de bumbac cu mâneci lungi în loc de tricoul cu mânecă scurtă. Aerul era neaşteptat de rece.

Seara trecută – înainte de a merge la culcare – se forţase să intre în camera mamei ei. Eileen îşi ţinea majoritatea hainelor la casa de pe plantaţie, iar ceea ce nu îmbrăca curent, acasă. Acum şifonierele erau goale. Singurele semne care atestau prezenţa ei aici era o sticlă aproape goală de Chanel N°5 şi câteva numere vechi din *Town & Country* care zăceau pe covor. Dimineaţă una din slujnice va face ordine în dormitor.

Sam a fost străbătută de un fior când a văzut maşina apropiindu-se. O neliniştea gândul la ce avea să găsească pe plantaţie. Dar trebuia să facă asta. Ea n-o mai ura pe Lisa Freeman. Se temea că Lisa avea dreptate.

— Vom parca la un sfert de milă de barăci, i-a spus Lisa şi restul drumului îl vom străbate pe jos.

— Bineînţeles. Mi-am pus pantofi sport, a spus Sam înălţându-şi cu bravadă un picior în aer.

— Ce face tatăl tău? a întrebat-o Lisa pe un ton grav.

— Se plânge că trebuie să stea în spital, i-a răspuns Sam când a urcat în maşină. Dar doctorul a cerut să i se facă o mulţime de analize. Va mai rămâne acolo cel puţin încă trei zile.

Au parcurs în tăcere restul drumului. Paul a trasmaşina pe dreapta, au coborât şi au pornit-o pe jos.

— Vom face un ocol şi vom intra întâi în dormitoare, a spus Lisa.

— Haidem, a spus Sam încordată.

Încă înainte de a intra în baracă Sam a fost sigură că va găsi exact ce spusese Lisa. Mai mulţi bărbaţi dormeau în priciuri. Doi stăteau lângă un reşou păzind conţinutul dintr-o tigaie. Au tresărit speriaţi când i-au văzut pe intruşi.

— Nu au voie să gătească în baracă, i-a şoptit Lisa.

— Vă rog, nu vă întrerupeţi masa, le-a spus Sam cu o voce sigură de sine, deşi din prima clipă când a văzut ce este în baracă a simţit că-i vine să vomite. Spaţiul dintre paturi era atât de îngust încât un om abia avea loc să stea în picioare. Aerul era fetid. Deşi dimineaţa era mai răcoroasă decât de obicei, în dormitorul imens încă mai persista căldura sufocantă a zilei de ieri. Tatăl meu se teme că plantaţia nu este condusă cum se cuvine. Este preocupat de accidentele de muncă. M-a trimis să vă întreb ce gândiţi despre toate acestea.

Cei doi de lângă tigaia fierbinte s-au grăbit să dea explicaţii, speranţa citindu-li-se pe chipuri. Cuvintele se rostogoleau unul peste altul în graba lor de a-şi exprima gândurile. O, da, şi-a zis în sinea ei Sam, Lisa Freeman avusese dreptate.

Capitolul 48

Harry şi-a terminat micul dejun de spital – cu remarci criptice către o soră care îl privea plină de înţelegere – apoi s-a îndreptat spre fereastră să privească soarele de afară. Cât dura oare un divorţ în Mexic? Douăzeci şi patru de ore? Când va fi Eileen fosta lui soţie? Trecuse multă vreme de când ea nu mai prezenta pentru el nici un interes ca femeie. Eileen era persoana care conducea plantaţia. Dar el îi datora ei, totuşi, o anume recunoştinţă – i-o dăruise pe Sam.

— Harry, sper că n-am venit prea devreme... Harry s-a răsucit şi l-a văzut pe superintendentul său de la fabrică. M-au luat în primire surorile pentru că n-au început încă orele de vizită...

— Niciodată nu este prea devreme, Bud... Harry s-a încruntat. Ce s-a întâmplat?!

— Mă simt jignit, i-a declarat Bud direct, fără ocolişuri. Cum ai putut să vinzi şi mie să nu-mi spui nimic? Nu sunt sigur că am să vreau să lucrez cu noii proprietari...

— Ce vrei să spui cu vândutul? a izbucnit Harry. Eu le-am zis celor de la Kramer Enterprises că nici nu-mi trece prin gând să vând. Deşi avem unele reduceri la profit, asta nu înseamnă că...

— Harry, oamenii lor şi-au făcut apariţia în dimineaţa asta la ora 7! Ei preiau fabrica.

– Asta-i nebunie! Mintea lui Harry a început să lucreze cu repeziciune. Brusc a înţeles. *Acea stupidă împuternicire pe care a semnat-o pentru ca Eileen să poată face plăţile.* El nu se deranjase s-o citească cu atenţie – doar îşi aruncase ochii peste ea. Când Eileen i-o adusese, el era încă ameţit de la somniferele pe care i le dăduseră cu o seară înainte. O, Dumnezeule, Bud! Târfa de nevastă-mea mi-a tăiat beregata!

– Nu înţeleg, a spus Bud aşteptând o explicaţie.

– Eileen mi-a adus să semnez o împuternicire ca ea să poată achita salariile. Ea mă pisa de luni de zile să-i vând lui Kramer. I-am spus că nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Ea a vândut fără ca eu să ştiu ceva. Trebuie să vin la birou.

– Harry, linişteşte-te. Bud era stânjenit. Să nu faci un nou atac de cord. Eu am să mă întorc şi...

– Ce este aceea? l-a întrebat Harry abia acum văzând plicul din mâna lui Bud. Este pentru mine?

– Da. Juanita a spus că l-a găsit pe biroul ei în dimineaţa asta cu un bilet. Ea ar fi trebuit să ţi-l aducă, dar aproape că şi-a ieşit din minţi când a auzit de preluare. M-a rugat să ţi-l dau eu.

Înainte de a-l deschide, Harry a ştiut că era de la Eileen. Ea îi spunea fără menajamente că vânduse totul şi banii îi depusese pe numele ei la o bancă din Mexico City. "*Tu păstrezi casa! Oricum, mie nu mi-a plăcut niciodată*".

Harry s-a aşezat pe marginea patului năuc din cauza şocului. Târfa îi luase totul, lăsându-i doar casa şi micul portofoliu de investiţii. El n-o să mai poată să plătească ratele pentru pământul cumpărat în Texas. Chiar dacă vindea casa şi stocul de acţiuni nu putea

achita ipotecile. El făcuse ceea ce Katie îl prevenise întotdeauna să nu facă – împrumuturi mari şi rate mici. *Dar el nu se aşteptase la o asemenea lovitură sub centură.* Din nou era la pământ. Avea şaptezeci şi doi de ani şi era aproape falit.

— Harry, te simţi bine?

— O să-mi treacă. I-a întins în tăcere scrisoarea lui Bud. Cum dracu' de reuşise Eileen să vândă atât de repede? Dar ea întotdeauna a fost foarte abilă. În felul acesta Eileen îi plătise cu vârf şi îndesat şi nu-i mai stătuse nimic în cale.

— Harry, poţi să faci ceva în legătură cu asta? I-a întrebat Bud ridicându-şi ochii de pe scrisoare.

— Nimic. Fabrica şi plantaţia au trecut la Kramer Enterprises de ieri dimineaţă. A dat din cap fără să-i vină a crede. Ambele părţi probabil că s-au dat peste cap ca să încheie această tranzacţie cât mai repede posibil.

— Ce-ai să faci acum? I-a întrebat cu solicitudine Bud, care de peste cincisprezece ani îi era şi prieten şi asociat.

— Am să vând casa şi am să mă întorc în Texas, a spus Harry după o clipă de gândire. Acolo întotdeauna a fost adevărata mea casă.

Niciodată nu fusese Parisul, nici Minneapolis – unde noua firmă Sinclair Associates dăduse faliment la şase ani după ce Harry a fost concediat. Nici Seattle sau West Grove. Numai Texas-ul fusese casa lui.

Ce va face cu Sam? Cum îi va spune că pierduse totul în afară de casă şi câteva stocuri de acţiuni? Îşi ruinase fata. Doamne, el nu mai trebuia să mai aibă un alt copil, nu mai avea acest drept. *El nu adusese decât dezastru copiilor lui.*

*

Lisa şi Paul s-au întors la motel după un lung şi sumbru mic dejun luat cu Sam în timpul cărula încercaseră să limpezească lucrurile. La insistenţele lui Sam, cele două fete aveau să discute pe îndelete mai târziu, în cursul săptămânii despre ceea ce văzuseră la plantaţia West Grove pentru cele două articole pe care Lisa urma să le scrie. Sam va face ca vina să fie pusă acolo unde trebuia: asupra mamei sale. Numele tatălui ei va fi reabilitat. Paul făcuse multe poze care vor însoţi cele două articole.

— Poate că ar trebui să mă duc cu maşina la Palm Beach ca să-mi execute acolo fotografiile, a spus Paul întârziind încă la volan.

— Bine gândit, a încuviinţat Lisa. S-ar putea ca în West Grove să dureze o veşnicie. Şi oamenii din oraş *îl plac* pe Harry Newhouse. Ai văzut cum îl lăudau când am încercat să vorbim cu ei. Ei cunoşteau condiţiile bune de lucru din fabrică, dar habar nu aveau despre conducerea despotică a plantaţiei de către Eileen Newhouse. Nu ştiau decât că viaţa pe plantaţie este prea dură ca muncitorii americani s-o accepte. Şi s-ar putea ca filmul să fie distrus aici, a adăugat după o scurtă pauză Lisa.

Lisei îi părea rău că tatăl lui Sam făcuse un atac de cord când citise articolul. Ea îl scrisese din dorinţa de a ajuta la îndreptarea unei situaţii îngrozitoare. Nu voise să-l trimită pe Harry Newhouse în spital.

— Vrei să vii cu mine la Palm Beach? a întrebat-o Paul cu tandreţe.

— Du-te tu. Eu o să-l sun pe Chuck la New York.

— Bine. S-a aplecat şi a sărutat-o pe gură. Ne vedem într-o oră.

Lisa s-a dus în camera lor şi s-a aşezat la maşina de scris. Dar nu-şi putea scoate din minte remuşcarea că un om *bun* suferise un atac de cord din cauza a ceea ce scrisese ea. A părăsit maşina de scris şi s-a dus la telefon. În momente ca acesta ea simţea nevoia să vorbească cu mami.

În biroul ei din Dallas, unde studia un raport privind ultimele lor realizări în domeniul fermieritului, Katie s-a încruntat când a auzit telefonul sunând. Aceasta era una din zilele când Maura nu venea la birou iar secretara care lucra şi pentru Jeff şi George era plecată cu un comision.

— Alo, a spus Katie cu o voce încordată din cauza întreruperii.

— Telefonez într-un moment nepotrivit, mami? a întrebat-o Lisa.

— Draga mea, nici un moment nu este nepotrivit când mă suni tu, a spus Katie vocea devenindu-i imediat tandră. Ce se întâmplă în Florida?

Katie a ascultat absorbită cât Lisa i-a povestit despre situaţia de pe plantaţia West Grove.

— Acum ne bucurăm de cooperare deplină, a rezumat Lisa. Numai că eu mă simt atât de prost. Vreau să spun că tatăl lui Sam a făcut un atac de cord când a citit articolul. Şi, mami, el este un om bun. Soţia lui este un monstru.

— Dar Sam, fiul lui, te-a asigurat că tatăl său şi-a revenit şi se simte bine acum, a consolat-o Katie.

— Sam este fiica lui, i-a explicat Lisa. Şi da, domnul Newhouse se simte bine acum. Sam a spus...

— Newhouse? Inima lui Katie a început să-i bată cu putere în piept. Ea este Samantha Newhouse? Şi el este Harry Newhouse?

— Da. Îl cunoşti?

— Ai spus că el a avut un atac de cord? a întrebat Katie simţind cum i se pune un nod în gât. Doctorii sunt siguri că el este în afară de pericol?

— Ei bine, el trebuie să mai stea în spital pentru analize.

— Lisa, iau avionul spre Florida imediat! Harry nu trebuie să moară! şi-a zis ea în gând. Trebuie să vină la el. Am să iau un charter până la Palm Beach...

— Mami, ce este Harry Newhouse pentru tine? a întrebat Lisa nedumerită.

— O, Lisa, cum să-ţi explic? Vocea lui Katie s-a frânt. Aceasta era a treia criză teribilă din viaţa ei. Harry Newhouse, draga mea, este bunicul tău.

Lisa a rămas mută de uimire pentru o clipă.

— Mami, de ce ai divorţat de el? De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre el?

Ea ştia că avea undeva un bunic, şi-a amintit Lisa. Asta era tot ce ştia.

Cu o durere în suflet de parcă lucrurile acum s-ar fi întâmplat, Katie i-a vorbit despre sinuciderea lui Leo şi reacţia traumatizantă a Joannei. I-a mai spus cum fusese la curent cu viaţa lui Harry – deşi nu îndrăznise niciodată să se gândească la împăcare – până când el plecase din Seattle.

— De atunci nu mai ştiu nimic despre el. Dar a fost mereu prezent în gândurile mele, Lisa. Întotdeauna a fost în inima mea. Soarta te-a dus la West Grove. Soarta te-a trimis la el, Lisa.

— El te-a părăsit, a spus Lisa bătând în retragere. El nu ne-a vrut în viaţa lui.

— Eu l-am alungat, a spus în şoaptă Katie cu durere. Pentru sănătatea mamei tale a trebuit să fac

asta. Şi apoi el s-a recăsătorit. A avut un alt copil. Pe Samantha. Atunci mi-am zis că nu mai este nici un loc în viaţa lui pentru noi.

— Soţia lui l-a părăsit, i-a spus Lisa. N-a fost o căsnicie fericită.

— Harry a avut un atac de cord şi ea l-a părăsit? a întrebat Katie cu o voce din care răzbătea durerea şi dispreţul. Dar gata cu vorba. Trebuie să vin la Harry. Nu-l pot lăsa să moară cu gândul că nu l-am iertat.

— Sună-mă când ştii la ce oră ajungi. Voi veni cu Paul să te luăm cu maşina de la aeroportul din Palm Beach.

*

Katie simţea cum i se taie picioarele când se îndrepta spre uşa rezervei în care se afla Harry. Ceilalţi fuseseră instruiţi ca să nu spună nimic despre sosirea ei.

— Aşteptaţi aici o clipă, le-a spus în şoaptă Katie Lisei şi lui Sam. Paul rămăsese în sala de aşteptare, lângă lifturi. Aş vrea să-l văd singură la început.

S-a apropiat de uşa lui cu inima bătându-i să-i sară din piept şi cu un nod în gât. Avea oare Harry s-o recunoască? Mai rămăsese ceva în el din sentimentele pe care le avuseseră unul pentru celălalt? Trecuseră atâţia ani, şi-a zis ea în gând cu groază şi s-a oprit o clipă.

Şi-a întors capul şi le-a privit pe Lisa şi Sam, asemănarea dintre ele, trăsăturile de familie fiind uluitoare. Amândouă aveau lacrimi în ochi. Ea le-a zâmbit şi a parcurs cu paşi repezi distanţa ce mai rămăsese până la uşă.

El stătea la fereastră privind soarele de afară. Lui

Harry întotdeauna i-a plăcut soarele – cu excepţia verilor toride din Texas.

— Harry...

A simţit un val de iubire cotropind-o când el s-a întors. Era incredibil. În afară de acea clipă fugară când îl zărise în aeroportul din Seattle, ea nu-l mai văzuse deloc în treizeci şi opt de ani – dar era Harry, aşa cum îl ţinea ea minte. Puţin mai gras. Părul uşor grizonat. Şi riduri ici şi colo. *Dar era Harry.*

— Katie... a şoptit el rămânând uluit când a văzut-o. O, Dumnezeul meu, Katie!

A înaintat spre ea cu braţele întinse. Ei nu erau doi bătrâni bine conservaţi, şi-a zis ea în gând cu bucurie – erau Katie şi Harry, aşa cum fuseseră în dimineaţa aceea când plecaseră din New York spre a se stabili în Texas.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Katie, i-a şoptit el ţinându-i faţa în mâini. Tu niciodată n-ai ieşit din inima mea.

— Nici tu dintr-a mea.

Gura lui s-a apropiat de a ei cu aceeaşi pasiune ca la optsprezece ani. Harry încă o iubea, şi-a zis ea cu bucurie. Anii pustii şi goi au luat sfârşit.

— Cum ai ştiut că sunt aici? a întrebat-o Harry. Ce te-a adus la mine?

— Nepoata noastră, Harry, i-a spus ea cu blândeţe. Lisa a venit aici să scrie un reportaj despre plantaţiile de trestie de zahăr...

— Lisa Freeman? Nepoata noastră? Harry a prins-o de umeri. Dar Lisa noastră a murit. Am citit despre asta în ziarele din Dallas!

— Poliţia a crezut că Lisa se afla în maşină cu Joanne şi Gordie. Ea rămăsese cu mine. A fost o

schimbare de ultimă clipă pentru că Lisa răcise şi eu am fost de părere că ea n-ar fi bine să călătorească. Tu n-ai văzut retractarea ulterioară din presă...

— Când am s-o cunosc? Vocea lui Harry s-a frânt. Copilul Joannei. Nu-mi vine să cred. Nu pot să cred nimic din toate astea.

— O s-o chem pe Lisa. Ea aşteaptă pe coridor. Harry, ea este exact chipul tău. Ea şi Sam parcă ar fi două surori, nu nepoată şi mătuşă. Katie a râs, mătuşa este mai tânără cu un an. S-a îndreptat spre uşă şi a scos capul afară. Lisa, vino să-ţi cunoşti bunicul.

*

Mai târziu Katie stătea singură cu Harry ţinându-se de mână. Amândoi erau marcaţi de această împăcare traumatică şi chipurile le străluceau de fericirea nou găsită.

— Katie, n-ai pic de noroc, a făcut el haz de necaz. Ai revenit în viaţa mea când eu am pierdut din nou totul. El îi povestise cum îl lăsase Eileen fără fabrică şi plantaţie şi nu-i mai rămăsese decât casa şi câteva stocuri de acţiuni. Aveam planuri atât de mari...

— Harry, tu întotdeauna ţi-ai făcut planuri mari, i-a spus ea ciupindu-l de mână.

— Am cumpărat pământ în tot Texas-ul. Cu împrumuturi de la bancă pentru fiecare, a spus el cu năduf. În patru sau cinci luni o să-l pierd pe tot. L-am cumpărat în Texas pentru că aşa mă simţeam mai aproape de tine. Iar eu cred şi acum în prosperitatea Texas-ului.

— N-ai să pierzi nici un acru de pământ, i-a promis Katie. Vom achita ratele. Tot ce am câştigat, Harry, a fost pentru că o parte din tine a rămas în mintea şi în

inima mea – spunându-mi cum să acţionez. Noi n-am fost niciodată total despărţiţi.

— N-o să fiu un bărbat întreţinut, a glumit el. Va trebui să te măriţi cu mine.

— Am să mă mai gândesc la asta, a spus ea blând.

— Să-i lăsăm pe tineri să trăiască în păcat. Eu vreau să stau iar cu tine sub *hupa*.

— Şi eu vreau asta, Harry.

— Ştii ceva, Katie, este indecent pentru o femeie de anii tăi să arate atât de sexy.

— Te plângi?

— La naiba, nu! Mă făiesc cu tine. Doar că stau atât de aproape de tine şi simt cum mă trec fiorii prin tot trupul. Abia aştept să ies din camera asta de spital şi să fim acasă doar noi singuri.

— Harry, a trecut atât de mult timp, a spus ea cu tandreţe.

— Nu-ţi face griji, Katie. A tras-o mai aproape de el. Este ca mersul pe bicicletă. Odată ce l-ai deprins, nu-l mai uiţi niciodată. Avem mulţi ani în faţă – şi am de gând să profit de fiecare clipă frumoasă.

— Dar o parte din timp o s-o consacrăm şi afacerilor, l-a tachinat Katie. Îţi mai aduci aminte de imperiul acela agricol pe care ţi l-ai dorit întotdeauna? Împreună o să-l avem. Dar noi vom fi "gospodarii pământului", aşa cum vorbeam pe vremuri. Faţa îi radia de fericire. Vom fi noua generaţie care doreşte să salveze pământul. Cu toţii, împreună. Vom fi din nou o familie, a spus ea blând.

Era ca o binecuvântare.

Epilog

În această după-amiază de duminică din octombrie Dallas-ul arăta în adevărata lui splendoare, şi-a zis Katie în gând cu plăcere în timp ce-şi privea imaginea din oglinda de pe uşa camerei sale de toaletă. Aerul era proaspăt şi îmbălsămat de parfumul ultimilor trandafiri din an. Aici, în apartamentul din vechea clădire pe care ea încă o numea "casa de la fermă", Katie era izolată de agitaţia frenetică din aripa principală. Singură, ca să-şi savureze fericirea.

Harry mersese cu ea la Neiman's ca să-şi aleagă a doua rochie de mireasă şi amândoi fuseseră atraşi pe loc de aceea din mătase turcoaz, care amintea de rochia pe care o purtase la prima lor nuntă din apartamentul familiei Hirsche din Rivington Street. Astăzi ea va deveni din nou Katie Newhouse.

Copleşită de nostalgie s-a dus în camera de zi şi s-a îndreptat spre fereastră ca să privească afară. Ochii i s-au umezit când s-au oprit pe *hupa* care deja fusese instalată în grădina din spatele casei având ca fundal mimoze şi pecani înalţi.

Din bucătărie se răspândeau arome delicioase în toată casa. Katie l-a auzit pe Harry vorbind cu cei din cuartetul de coarde care vor cânta în timpul ceremonialului de cununie şi la mica petrecere ce va urma după aceea. Apoi a ajuns până la ea vocea Maurei, care întâmpina oaspeţii. Iată, sosise Irene din Seattle.

A tresărit la uşoara bătaie în uşă.

— Mami, toată lumea a sosit. Chipul Lisei radia de fericire când a intrat în camera de zi. Vom începe conform programului.

— Asta-i bine. Katie a îmbrăţişat-o pe Lisa. Eu şi Harry avem mai multe avioane pe care trebuie să le prindem. Mai întâi vor sta câteva zile în New York, apoi câte o săptămână la Londra şi Paris. De data asta ne putem permite o lună de miere, a adăugat ea.

Braţ la braţ Katie şi Lisa au ieşit pe hol şi s-au îndreptat spre living. Prin uşile înalte, cu canaturi de sticlă, Katie a văzut cei câţiva invitaţi la nuntă aşezaţi pe scaunele aurite care fuseseră închiriate pentru această ocazie. Toţi care-i erau dragi se adunaseră astăzi aici: Maura şi Jeff, George şi Nora cu cei doi copii. Willa cu un prieten pe care Maura spera să-l aibă ginere. Paul se ocupa de cei câţiva invitaţi care-i fuseseră apropiaţi lui Katie când conducea firma Gas Girls.

Fără să vrea ochii lui Katie s-au oprit pe fotografiile în rame de cristal care dominau poliţa elegantului cămin: fotografia lui Leo şi a Joannei. Ei vor trăi întotdeauna într-un colţ al inimii ei – şi în inima lui Harry. Pentru o clipă Katie a avut senzaţia că ei se află aici cu ea – urându-i să fie fericită.

Cuartetul de coarde a început să cânte. Harry a pornit spre *hupa* ţinând-o de braţ pe Sam. Noua şi scumpa ei fiică, şi-a zis Katie în gând cu afecţiune, bucurând-o iarăşi marea asemănare dintre cele două tinere fete. Era atât de fericită că Sam se muta în Dallas şi intenţiona să se lanseze în afaceri – cu aceeaşi energie ca tatăl ei.

— Mami, este rândul nostru, i-a şoptit Lisa, chipul radiindu-i de iubire. Ia-mă de braţ.

Katie a păşit sub *hupa* alături de Harry şi ritualul s-a derulat exact ca în urmă cu atâţia ani. Rabinul a rostit cuvintele prin care au devenit din nou soţ şi soţie.

— Harry, suntem iarăşi o familie, i-a şoptit ea cu chipul luminos. Harry şi Katie Newhouse şi copiii lor.

De aceeaşi autoare, în curs de apariţie la Editura VIVALDI:

- *INIMI RĂNITE*

Este o poveste emoţionantă despre curaj, tărie de caracter şi iubire.

Betsy Bernstein este o tânără evreică, proaspăt absolventă de colegiu, care trăieşte în New York şi care doreşte să se realizeze ca decoratoare de interioare. Îl întâlneşte pe bogatul Gentile Paul Forrest şi cei doi se îndrăgostesc la prima vedere. Dar mama lui Paul nu va accepta niciodată ca unicul ei fiu să se căsătorească cu o evreică. Totuşi, când Betsy rămâne gravidă, cei doi se căsătoresc în secret.

Odată cu intrarea S.U.A. în cel de-al doilea război mondial, Paul pleacă pe front. Betsy rămâne singură cu copilul şi se hotărăşte să devină o decoratoare de succes şi să-i asigure fiului ei condiţii bune de viaţă. Dar ea nu a luat în calcul încăpăţânarea soacrei sale, prejudecăţile societăţii new-yorkeze precum şi tragediile războiului.

- *SINGURUL PĂCAT*
- *JUNGLA DE CATIFEA*
- *VÂNT DE EST*
- *CREDINŢE*